NELSON DEMILLE

CATEDRALA

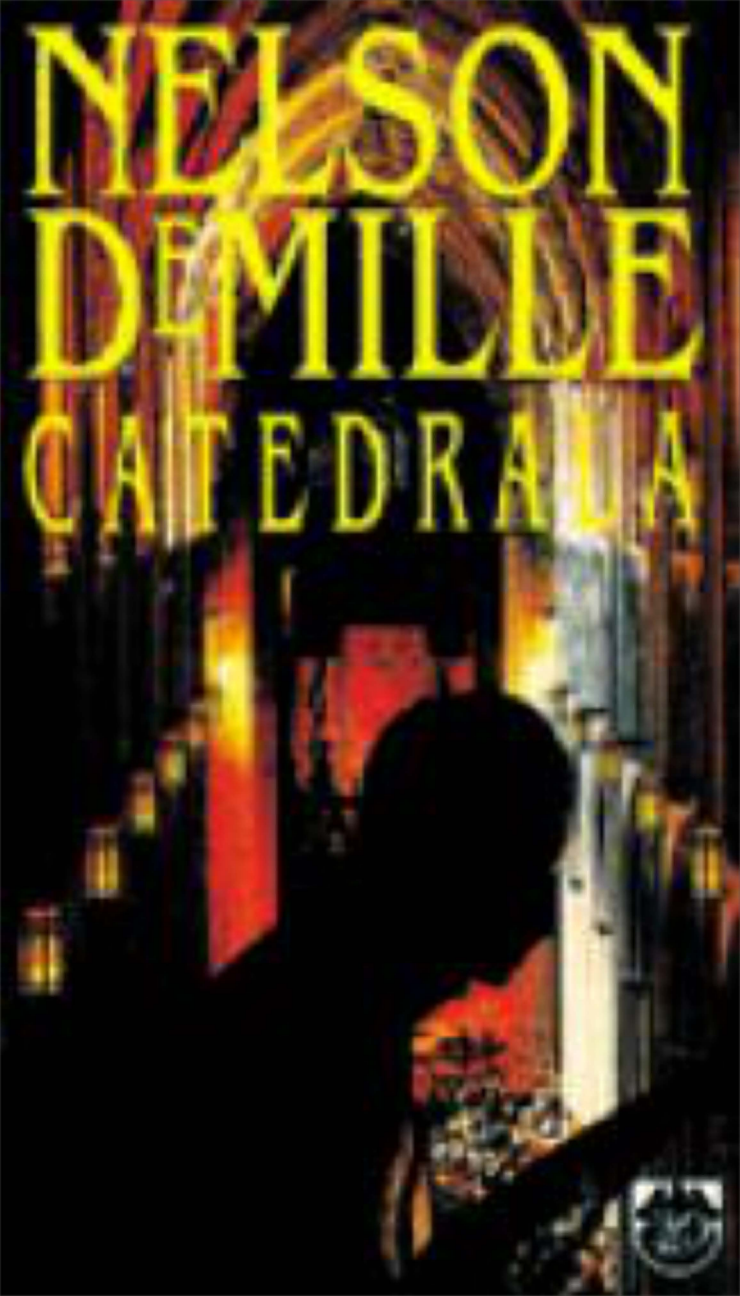

„Ar trebui să se dea o lege împotriva lui Nelson DeMille. CATEDRALA m-a ținut cu sufletul la gură timp de trei zile bune... Este o capodoperă."

Harrison E. Salisbury

„Înfricoșător de plauzibilă, populată cu personaje recognoscibile... CATEDRALA sondează inimaginabilul."

Publishers Weekly

„Cel mai teribil lucru despre această poveste este acela că, nici o clipă, nu ți se pare neverosimilă."

Newark Star-Ledger

„Un roman de acțiune de cea mai bună calitate... Focalizează emoții de cîteva ore, dar și de o viață întreagă, într-o cursă contra cronometru ce se precipită spre un deznodămînt neașteptat.

Tensiuni puternice, construite cu atîta măiestrie de la început pînă la sfîrșit, încît țin cititorul încordat la maxim... Vă recomandăm această carte."

Indianopolis News

„O întoarcere la thriller-ul clasic."

Richmond News-Ledger

NELSON DEMILLE

CATEDRALA

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

NELSON DEMILLE
Cathedral
Copyright © Nelson DeMille, 1981
All rights reserved

Traducere din limba engleză
DAGMAR POPESCU

Ediţia I

Copyright © 1995
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Octombrie 1995

ISBN 973-576-011-8

Lui Laureen, în vîrstă de trei ani,
expertă în ale alfabetului,
și lui Alexander,
de curînd sosit în această lume

MULȚUMIRILE AUTORULUI

Doresc să mulțumesc următorilor, pentru ajutorul acordat la publicarea acestei cărți, pentru sufletul pus și mai ales pentru răbdarea lor: Bernard și Darlene Geis, Joseph Elder, David Kleinman, Mary Crowley, Eleanor Hurka și Rose Ann Ferrick. Și mulțumiri cu totul speciale lui Judith Shafran, căreia ar fi trebuit să-i dedic această carte, dacă n-ar fi fost editor și prin aceasta un dușman firesc al autorilor, deși unul nobil și cinstit.

Doresc să mulțumesc, pentru asistența de specialitate, în calitate de experți, detectivului Jack Lanigan, NYPD (Poliția din New York), pensionar; precum și lui Michael Moriarty, Carm Tintle și Jim Miller, Seanachies.

Următoarele organizații au pus la dispoziție informații pentru această carte: Biroul de Informații Publice din cadrul NYPD; Comitetul pentru Organizarea Paradei cu ocazia Zilei Sfîntului Patrick; Regimentul 69 Infanterie, NYARNG; Amnesty International; Consulatul Irlandei; Consulatul Britanic și Ministerul Irlandez al Turismului.

Au existat și alte persoane și organizații care și-au dăruit din timpul și din cunoștințele lor, asigurînd urzeala colorată a țesăturii narative prezentată în această carte, și acestora — prea numeroși pentru a fi menționați — le exprim sincera mea apreciere.

Și, în sfîrșit, vreau să mulțumesc Spiridușilor care s-au abținut, atît cît s-a putut, de la răutăți.

Nelson DeMille
New York
1980, primăvara

DIN PARTEA AUTORULUI

Privind locurile, oamenii și întîmplările : Autorul a aflat că în orice carte în care se vorbește despre irlandezi, licențele literare și alte libertăți sînt nu numai tolerate, dar chiar așteptate.

Catedrala Sfîntului Patrick din New York a fost descrisă cu grijă și acuratețe. Totuși, ca în orice lucrare de ficțiune, cu atît mai mult într-una a cărei acțiune se petrece în viitor, s-a recurs, în cîteva împrejurări, la libertăți dramaturgice.

Ofițerii de poliție newyorkezi prezentați în acest roman nu au la bază persoane reale. Negociatorul pentru ostatici, căpitanul Bert Schroeder, din roman, nu intenționează să-l reprezinte pe actualul negociator în probleme de ostatici al Poliției din New York, Frank Bolz. Unica asemănare între ei este funcția de negociator în probleme de ostatici. Căpitanul Bolz este un ofițer deosebit de competent, cu care autorul a avut plăcerea să se întîlnească în trei ocazii, iar reputația internațională a sa, ca inițiator al Planului de negociere în probleme de ostatici pentru New York, este meritată cu prisosință. Pentru cetățenii orașului New York și mai ales pentru cei a căror viață a fost astfel salvată, el este un adevărat erou, în toate sensurile cuvîntului.

Clerul catolic reprezentat în această carte nu se bazează pe persoane reale. Revoluționarii irlandezi din acest roman se bazează într-o oarecare măsură pe un amestec de persoane reale, ca de exemplu, politicieni, lucrători în serviciile de informații și diplomați, deși nici unul dintre personaje nu urmărește să reprezinte un anume bărbat sau o anume femeie.

Scopul acestei lucrări nu a fost acela de a fi un roman *à clef* sau să reprezinte în vreun fel, favorabil sau nu, persoane în viață sau dispărute.

Povestea nu este plasată în prezent sau în trecut, ci în viitor; natura povestirii îl obligă totuși pe autor să recurgă la denumiri descriptive de funcții și alte titluri reale, care apar în această lucrare. Dincolo de aceste denumiri nu s-a urmărit și nici nu s-a intenționat vreun fel de identificare cu persoanele publice care dețin în momentul de față aceste funcții.

Personajele istorice și referirile sînt în cea mai mare parte reale, exceptînd situațiile în care există un evident amestec de real și ficțiune țesut în linia narativă.

CARTEA ÎNTÎI

IRLANDA DE NORD

Acum, cînd am aflat atîtea despre Irlanda de Nord, pot spune cîte ceva despre ea : că este un loc nesănătos și morbid, unde oamenii învață să moară încă din copilărie ; unde niciodată nu ne-am putut uita istoria și cultura — care nu sînt decît alte forme ale violenței ; unde este atît de ușor să iei în derîdere lucrurile și oamenii ; unde oamenii sînt capabili de multă dragoste, afecțiune, căldură sufletească și generozitate. Dar, Doamne ! Cît de mult știm să urîm !

O dată la fiecare două sau trei ore, noi reînviem trecutul, îl scuturăm de praf și-l aruncăm în obrazul cuiva.

Betty Williams,
luptătoare pentru pace din
Irlanda de Nord și laureată
a Premiului Nobel pentru Pace

1

— Ceaiul s-a răcit. Sheila Malone își puse ceașca jos și așteptă ca cei doi tineri din fața ei să facă același lucru.

Soldatul Harding, cel mai tînăr dintre ei, își drese glasul.

— Am vrea să îmbrăcăm uniformele.

Sheila Malone scutură din cap.

— Nu-i nevoie.

Celălalt, sergentul Shelby, lăsă ceașca jos.

— Hai să terminăm odată !

Vocea îi era sigură, dar mîna îi tremura și din obraji i se scursese tot sîngele. Nu făcu nici o mișcare să se ridice.

— Ce-ar fi să facem o plimbare ? spuse brusc Sheila Malone.

Sergentul se ridică. Celălalt, Harding, se uita în jos pe masă, la cărțile împrăștiate ale jocului de bridge cu care-și trecuseră cu toții dimineața. Scutură din cap.

— Nu.

Sergentul Shelby îl apucă de braț pe bărbatul mai tînăr și încercă să-l strîngă, dar mîna îi era lipsită de orice vlagă.

— Vino. Nu ne strică puțin aer curat.

Sheila Malone le făcu semn din cap celor doi bărbați de lîngă foc. Aceștia se ridicară și veniră în spatele soldaților britanici. Unul dintre ei, Liam Coogan, zise brutal :

— Să mergem. Doar n-avem toată ziua la dispoziție.

Shelby se uită la oamenii din spatele lui.

— Mai aveți puțină răbdare cu puștiul ăsta, spuse el, trăgîndu-l pe Harding de braț.

— Ridică-te, ordonă el. Urmează partea cea mai grea.

Soldatul cel tînăr se ridică încet, apoi se prăvăli înapoi în scaun, tremurînd din tot corpul.

Coogan îl apucă de sub braţe şi-l mînă spre uşă. Celălalt, George Sullivan, deschise uşa, împingîndu-l afară.

Toţi ştiau că cel mai important lucru, acum, era viteza, că treaba trebuia făcută repede, înainte ca vreunul din ei să-şi piardă curajul. Sub picioarele prizonierilor iarba era udă şi rece şi vîntul de ianuarie scutura apa din scoruşii de munte. Trecură de privata la care fuseseră, vreme de două săptămîni, dimineaţa şi seara şi continuară să se îndrepte spre rîpa din apropierea cabanei.

Sheila Malone îşi băgă mîna sub pulover şi scoase din cingătoare un mic revolver. De-a lungul săptămînilor pe care le petrecuse cu aceşti oameni începuse să-i placă de ei şi, măcar din cea mai elementară decenţă, ar fi trebuit trimis altcineva să facă asta. Nişte nemernici fără suflet.

Cei doi soldaţi se aflau acum la marginea prăpastiei, coborînd în ea.

Coogan o înghionti brutal :

— Acum, fir-ai tu să fii ! Acum !

Sheila se uită la prizonieri.

— Opriţi-vă !

Cei doi se opriră cu spatele spre călăii lor. Sheila Malone ezită, apoi ridică pistolul cu amîndouă mîinile. Ştia că de la distanţa aceea nu-i va nimeri decît în spinare, dar nu fu în stare să se apropie mai mult, ca să-i lovească în cap. Respiră adînc şi trase, schimbă ţinta şi trase din nou.

Shelby şi Harding se clătinară, prăbuşindu-se în faţă, atingînd pămîntul înainte ca ecoul celor două împuşcături să se fi stins. Se zvîrcoleau pe jos, gemînd.

— La dracu' ! înjură Coogan. Alergă în rîpă, ţinti ceafa lui Shelby şi trase. Se uită la Harding care zăcea într-o rînă. Sîngele înspumat i se prelingea din gură şi pieptul i se umfla. Coogan se aplecă, fixă pistolul între ochii larg deschişi ai lui Harding şi trase din nou. Îşi băgă revolverul în buzunar şi se uită în sus, spre marginea rîpei.

— Femeie tîmpită ! Să pui o femeie să facă ceva, că uite...

Sheila Malone îndreptă revolverul asupra lui. Coogan se dădu înapoi și se poticni de trupul lui Shelby. Zăcea între cele două cadavre, cu mîinile ridicate.

— Nu ! Te rog ! N-am vrut să spun nimic cu asta. Nu trage !

Sheila coborî pistolul.

— Dacă mă mai atingi vreodată sau dacă-mi mai spui vreodată ceva... îți zbor creierii !

Sullivan se apropie, prudent, de ea.

— Gata, a trecut. Haide, Sheila. Trebuie să plecăm de aici.

— El se poate descurca și singur. Nu merg cu el.

Sullivan se întoarse și privi în jos, la Coogan.

— Ia-o prin pădure, Liam. Cînd ajungi la șosea, iei un autobuz. Ne vedem la Belfast.

Sheila Malone și George Sullivan se îndreptară repede spre mașina care-i aștepta dincolo de potecă și urcară în spatele șoferului, Rory Devane, și al curierului, Tommy Fitzgerald.

— Să mergem, spuse Sullivan.

— Unde e Liam ? întrebă Devane, nervos.

— Dă-i drumul, spuse Sheila.

Mașina intră pe cărare și o luă spre sud, către Belfast.

Sheila scoase din buzunar cele două scrisori pe care i le dăduseră soldații ca să le expedieze familiilor lor. Dacă sînt opriți de un baraj și Poliția Regală din Ulster găsește scrisorile... Deschise fereastra, aruncă pistolul și apoi dădu drumul scrisorilor, pe aripile vîntului.

Sheila Malone sări jos din pat. Auzi în stradă motoarele și zgomotul cizmelor pe pavaj. Cei din cartier strigau de la ferestre și capacele de la lăzile de gunoi erau lovite, pentru a se da alarma. În timp ce-și trăgea pantalonii pe sub cămașa de noapte, ușa de la dormitor fu izbită în lături și doi soldați dădură buzna înăuntru, fără un cuvînt. Unda de lumină din hol o făcu să-și acopere ochii. Soldații cu

berete roșii, din trupele paramilitare, o împinseră la perete și-i spintecară pantalonii, de-a lungul gambelor. Unul dintre ei îi ridică deasupra capului cămașa de noapte și-și plimbă apoi mîinile peste trupul ei, în căutarea unei arme. Se zbătu, agitîndu-și pumnii spre el.

— Ia-ți labele murdare...

Un soldat îi dădu un pumn în stomac și ea se îndoi de durere și căzu pe podea, cămașa de noapte adunîndu-i-se în jurul sînilor.

Celălalt soldat se aplecă, o apucă de păr și o trase înapoi, în picioare. Vorbi pentru prima oară.

— Sheila Malone, tot ce trebuie să-ți spun este că ești arestată în baza Legii Speciale. Dacă scoți vreun sunet în drumul spre dubă, chisăliță te facem.

Cei doi soldați o împinseră în hol, în jos, pe scări și, de aici, în strada înțesată de oameni care strigau. Vedea totul ca prin ceață, în timp ce era dusă mai mult pe sus, spre intersecția unde se aflau parcate camioanele. Glasuri proferau insulte la adresa soldaților britanici și a Poliției Regale din Ulster, care îi asista pe aceștia.

— În mă-sa cu Regina ! se auzi răsunînd un glas de băiat.

Femei și copii strigau, cîinii lătrau. Văzu un preot tînăr care încerca să potolească un grup de oameni. Un bărbat leșinat, cu capul sîngerînd, fu tîrît pe lîngă ea. Soldații o înhățară și o aruncară în partea din spate a unei mici camionete pline cu vreo alți doisprezece prizonieri. Un gardian de la Poliția Regală din Ulster stătea în partea din față a camionetei, mîngîind o bîtă uriașă.

— La pămînt, cățea, și tacă-ți fleanca !

Se întinse aproape de ușa din spate, ascultîndu-și propria respirație, în tăcerea deplină din camionetă. După cîteva minute, ușile fură închise și camioneta porni.

Gardianul strigă, acoperind zgomotul convoiului :

— Papa nu-i decît un pederast nenorocit !

Sheila Malone stătea întinsă, lipită de ușa din spate, încercînd să se calmeze. În camionul întunecat, cîțiva oameni dormeau sau erau în stare de inconștiență ; cîțiva

plîngeau. Gardianul continuă cu tirada sa anticatolică pînă cînd camioneta se opri și ușa din spate fu dată în lături, lăsînd să se vadă o incintă considerabilă, iluminată de reflectoare și împrejmuită cu sîrmă ghimpată și turnuri dotate cu mitraliere. Long Kesh, cunoscută catolicilor din Irlanda de Nord sub numele de Dachau.

— Afară ! Repede ! Mișcați-vă ! strigă un soldat celor din camion.

Cîțiva bărbați se îngrămădiră deasupra și în jurul Sheilei și ea auzi zgomot de lovituri, urletele și strigătele celor care părăseau camionul.

— Mai ușurel, sînt bătrîn, se auzi o voce.

Un tînăr îmbrăcat în pijama se tîrî peste ea și se rostogoli la pămînt. Gardianul de la Poliția Regală din Ulster începuse să-i împingă pe toți cu picioarele, spre ușă, așa cum un gunoier mătură podeaua mașinii de gunoi, la rampa de descărcare. Cineva o trase de picioare afară, și căzu pe pămîntul moale, ud. Încercă să se ridice, dar fu împinsă înapoi.

— Tîrîți-vă ! Tîrîți-vă, nemernicilor !

Înălță capul și văzu două șiruri de picioare încălțate în cizmele trupelor paramilitare. Se tîrî cît putu mai repede printre cele două șiruri de bătăuși, în timp ce loviturile cădeau peste spinare și fese. Unii făceau comentarii obscene în timp ce trecea prin dreptul lor, tîrîndu-se în mîini și în genunchi, dar loviturile erau ușoare și obscenitățile erau strigate de voci tinere, stînjenite, care făceau ca totul să pară și mai obscen.

La capătul șirului, doi soldați o ridicară și o împinseră într-o baracă lungă, tip Nissen. Un ofițer cu un baston de paradă arătă spre o ușă deschisă și cei doi soldați o împinseră pe dușumeaua unei mici încăperi și plecară, închizînd ușa în urma lor. Privi în sus, din locul unde zăcea, în mijlocul odăiței strîmte.

O femeie-gardian stătea în picioare, în spatele unei mese de campanie.

— Dezbrăcarea. Haide, curvișstino, în picioare și scoate-ți hainele !

În doar cîteva minute se pomeni dezbrăcată, percheziționată și îmbrăcată într-o rochie cenușie și cu desuuri de pușcărie. Auzea loviturile aplicate dincolo de odăiță, țipetele și strigătele, în timp ce avea loc procesarea recoltei strînse cu ocazia raidului — transformarea unor cetățeni adormiți, în deținuți îngroziți, îmbrăcați în cenușiu.

Sheila Malone nu se îndoia de faptul că mulți dintre aceștia se făceau vinovați de activități anti-britanice și anti-guvernamentale. Unii făceau efectiv parte din IRA[1]. Dar numai cîțiva dintre ei puteau fi incendiatori sau aruncători de bombe... sau ucigași, ca ea. Exista o șansă de cincizeci la sută de a ieși din lagăr, în decurs de nouăzeci de zile, asta dacă nu clacai și nu făceai cine știe ce mărturisiri. Dar dacă știu într-adevăr ceva despre tine — ceva serios, cum ar fi o crimă... Înainte de a apuca să-și adune gîndurile și de a începe să-și formuleze ceea ce urma să spună, cineva îi puse o glugă pe cap și fu împinsă printr-o ușă care se închise în urma ei.

O voce strigă chiar în urechea ei, făcînd-o să sară în sus :

— Ți-am zis să-ți spui numele, cățea !

Încercă să-și spună numele, dar, spre surprinderea ei, constată că nu e în stare. Cineva rîse.

— Curvă proastă ! strigă altă voce.

O a treia voce îi țipă în cealaltă ureche :

— Așadar, ai omorît doi băieți de-ai noștri, da ?

Asta era. Știau. Simți cum încep să-i tremure picioarele.

— Răspunde-mi, curvă ucigașă !

— N-n-nu.

---

1 IRA — Armata Republicană Irlandeză, formată în 1919 din voluntari. În 1960, IRA se scindează în două aripi : IRA „oficială", favorabilă unei reglementări pacifiste, și IRA „provizorie", acționînd violent împotriva protestanților și armatei britanice. (N. tr.)

— *Ce ?* Nu minți, curvă ucigașă și lașă ce ești ! Îți place să împuști oamenii pe la spate, nu ? E rîndul tău, acum !

Simți ceva izbind-o în ceafă și auzi sunetul făcut de cocoșul unui pistol. Percutorul căzu în făgașul său, cu un zgomot metalic, puternic. Sări în sus și cineva rîse din nou.

— Data viitoare n-o să mai fie gol, cățea !

Simți cum i se adună transpirația pe frunte, udîndu-i gluga neagră.

— În regulă. Ridică-ți fusta. Așa. De tot !

Își ridică fusta și rămase nemișcată, pe cînd cineva îi trăgea chiloții în jos, spre glezne.

După o oră de dureri, insulte, umilințe și rîs deșuchiat, cei trei anchetatori dădură semne de plictiseală. Acum, era sigură că bîjbîiau doar și aproape că se vedea eliberată, a doua zi, în zori.

— Îmbracă-te.

Își lăsă în jos brațele dureroase și se aplecă să-și tragă chiloții. Pînă să se îndrepte, îi auzi pe cei trei părăsind încăperea, în timp ce alți doi intrau. Gluga îi fu trasă de pe cap și luminile puternice aproape o orbiră. Bărbatul care-i scosese gluga trecu într-o parte și se așeză pe un scaun aflat în afara unghiului ei vizual. Își aținti privirea drept în față.

Un tînăr ofițer din armata britanică, un maior, stătea pe scaun în spatele unei măsuțe de campanie, în mijlocul încăperii fără ferestre.

— Ia loc, domnișoară Malone.

Se îndreptă înțepenită spre un scaun aflat în fața mesei și se așeză încetișor. Fesele o dureau atît de rău, încît ar fi preferat să rămînă în picioare. Își înăbuși un suspin și-și reglă respirația.

— Da, puteți avea un pat îndată ce terminăm aici. Maiorul zîmbi. Numele meu e Martin. Bartholomew Martin.

— Da... Am auzit de dumneavoastră.

— Adevărat ? De bine, sper.

Se aplecă și se uită în ochii lui.

— Ascultați, domnule maior, am fost bătută și violată.

Își făcu de lucru cu niște hîrtii.

— Vom discuta toate astea îndată ce terminăm aici. Scoase o coală de hîrtie. Asta e. O percheziție în camera dumitale a scos la iveală un pistol și o geantă cu fulmicoton. Suficientă ca să arunce în aer tot cartierul. Se uită la ea. Groaznic lucru, de ținut în casa mătușii dumitale. Mă tem că în momentul de față are și ea necazuri.

— Nu se aflau nici arme și nici exploziv în camera mea și dumneavoastră știți asta.

Maiorul Martin bătea darabana în masă, cu degete nervoase.

— Nu asta e problema, domnișoară Malone, că se aflau sau nu acolo. Problema este că raportul meu *spune* că s-au găsit un pistol și explozivi, iar în Ulster nu există cine știe ce mare diferență între acuzație și realitate. De fapt, ele sînt unul și același lucru. Mă urmărești ?

Nu-i răspunse.

— În regulă, zise maiorul. Nu asta contează. Ceea ce contează, continuă uitîndu-se în ochii ei, este uciderea sergentului Thomas Shelby și a soldatului Alan Harding.

Ea îi întoarse privirea fără să arate nici cea mai mică emoție, dar își simți stomacul în gît. O aveau la mînă și știa acum, aproape cu certitudine, cum puseseră mîna pe ea.

— Îmi închipui că-l cunoașteți pe un anume Liam Coogan, domnișoară Malone. Un confrate de-al vostru. A depus mărturie contra complicilor săi ca să fie iertat de pedeapsă. Un zîmbet ciudat, ca o idee doar, trecu peste chipul său. Mă tem că de data asta te avem la mînă.

— Dacă știți atîtea, atunci de ce naiba oamenii dumneavoastră...

— Ah, nu sînt oamenii mei. Sînt băieți de la trupele parașutate. Camarazii lui Harding și Shelby. Au fost aduși aici cu această ocazie. Eu lucrez la Informații, bineînțeles.

Vocea maiorului Martin se schimbă, deveni mai confidențială.

— Ești al naibii de norocoasă că nu te-au omorît.

Sheila Malone își aprecie situația. Chiar în condițiile aplicării unei legi britanice obișnuite, tot ar fi fost condamnată, în baza mărturiei lui Coogan. Atunci de ce a fost arestată în baza Legii Speciale ? De ce s-au mai obosit să plaseze o armă și substanțe explozive în camera ei ? Altceva urmărea maiorul Martin.

Martin se uită la ea, apoi își drese glasul.

— Din nefericire, în luminatul nostru regat nu există pedeapsa capitală pentru crimă. Totuși, sîntem pe cale să încercăm o acuzație pentru trădare. Eu cred că putem afirma cu certitudine că Armata Republicană Irlandeză Provizorie, din care faceți parte, a comis un act de trădare față de Coroană

Privi în jos, spre o carte deschisă, aflată în fața lui.

— Acte care constituie trădare. Paragraful 811 — „Acte de rebeliune ale celor aflați sub arme, împotriva Suveranei, în regatul acesteia..." Cred că te încadrezi perfect în acest paragraf. Trase cartea mai aproape și citi : Paragraful 812 — „Esența delictului de trădare în violarea îndatoririlor de loialitate față de Suverană..." Și preferatul meu, paragraful 813. El spune, simplu — se uită la ea, fără să citească din carte : „Pedeapsa pentru trădare este moartea prin spînzurare". Accentuă ultimele cuvinte și se uită să vadă o reacție, dar nu sesiză nimic.

Sir Winston Churchill, comentînd revolta irlandezilor din 1916, a spus : „Iarba crește verde pe cîmpul de luptă, dar niciodată pe eșafod". A sosit vremea să spînzurăm trădătorii irlandezi. Dumneata vei fi prima. Iar alături de dumneata, pe eșafod, se va afla sora dumitale, Maureen.

Sări în sus.

— Sora mea ? De ce... ?

— Coogan spune că se afla și ea acolo. Dumneavoastră, sora dumneavoastră și iubitul ei, Brian Flynn.

— O minciună sfruntată !

— De ce un om care a depus mărturie contra complicilor săi, pentru a fi iertat de pedeapsă, să mintă în privința autorilor crimelor ?

— Pentru că *el* i-a împușcat pe soldații ăia...

— Au fost gloanțe de două calibre. Putem acuza de crimă doi oameni— oricare. Așa încît, de ce nu mă lăsați să stabilesc eu cine a omorît pe cine ?

— Nu vă pasă cine i-a omorît pe acei soldați. Nu vreți decît să-l spînzurați pe Flynn.

— *Cineva* trebuie să atîrne în laț.

Maiorul Martin însă n-avea nici o intenție să spînzure pe vreunul dintre ei, ca să îngroașe astfel numărul martirilor irlandezi. Nu vroia decît să-l bage pe Flynn în Long Kesh, unde să poată smulge orice informație privind IRA-Provizorie.

După care i-ar fi tăiat gîtul lui Bryan Flynn cu un ciob de sticlă și i-ar fi spus sinucidere.

— Să presupunem, spuse el, că scapi de lațul călăului. Să mai presupunem că punem mîna pe sora dumitale, ceea ce nu este imposibil. Imaginează-ți, domnișoară Malone, că vei împărți o celulă cu sora dumitale, pe tot restul vieților voastre. Cîți ani ai ? Nici douăzeci, încă ? Lunile, anii, trec greu. *Greu*. Fete tinere irosindu-și viața... Și pentru ce ? Pentru o filozofie ? Restul lumii va continua să trăiască și să iubească, liberă să facă ce vrea. În timp ce dumneata... Dar adevăratul iad constă în faptul că Maureen, cel puțin, nu se face vinovată de crimă. Dumneata ești cauza pentru care ea s-ar afla aici — pentru că dumneata nu vrei să menționezi numele iubitului ei. Iar Flynn, firește, își va găsi o altă femeie. Iar Coogan, da, Coogan va pleca la Londra sau în America, ca să trăiască acolo și...

— Încetați ! Pentru numele lui Dumnezeu, încetați ! Își îngropă fața în mîini și încercă să gîndească, înainte ca el să reînceapă.

— Dar *există* o portiță. Se uită în jos, la hîrtiile lui, apoi ridică din nou privirea. Întotdeauna există una, nu-i așa ? Ce trebuie să faci dumneata este să dictezi o declarație prin care să afirmi că Brian Flynn e ofițer în IRA-

Provizorie — ceea ce și este — și că el e asasinul sergentului Shelby și al soldatului Harding. Vei fi învinuită de complicitate și peste... șapte ani, să zicem, vei fi din nou liberă.

— Și sora mea ?

— Vom emite un mandat de arestare pe numele ei, doar în calitate de complice la crimă. Va trebui să părăsească Ulsterul și să nu se mai întoarcă niciodată aici. N-o vom căuta și nici nu vom face presiuni asupra nici unei alte țări, pentru extrădarea ei. Dar acest aranjament este valabil numai dacă îl găsim pe Brian Flynn. Se aplecă, apropiindu-se de ea.

— Unde este Brian Flynn ?

— De unde dracu' să știu ?

Martin reveni înapoi pe scaun.

— Bine. În termen de nouăzeci de zile de la arestare, trebuie să te acuzăm de ceva. Aceasta e legea, mă înțelegi. Dacă pînă în cea de a nouăzecea zi de detenție nu-l găsim pe Flynn, te vom acuza de crimă dublă — poate și de trădare, totodată. Deci, dacă-ți poți aminti orice detaliu care să ne conducă la el, te rog, nu ezita și spune-ne. Făcu o pauză. O să te gîndești unde s-ar putea afla Flynn ?

Nu-i răspunse.

— De fapt, dacă într-adevăr nu știi, nu-mi ești de nici un folos... doar dacă... Înțelegi, sora dumitale va încerca să te elibereze, iar cu ea se va afla Flynn... așa încît...

— N-o să mă folosești ca momeală, nemernicule !

— Nu ? Asta mai rămîne de văzut, nu-i așa ?

— Pot avea un pat ?

— Desigur. Te poți ridica, acum.

— Și fără alte practici Gestapo ? spuse ea, ridicîndu-se.

— Îmi pare rău, nu înțeleg. Se ridică din scaun. Femeia gardian te va conduce la celula dumitale. Noapte bună.

Sheila se întoarse și deschise ușa. O glugă se prăvăli peste capul ei, dar nu înainte ca ea să apuce să vadă nu o femeie gardian, ci doi tineri din Poliția Regală din Ulster și trei soldați rînjiți, din trupele parașutate.

2

Brian Flynn privi în sus la Queen's Bridge, învăluit în pîcla și întunericul lunii martie. Ceața rîului Lagan se rostogolise în josul străzii luminate doar în parte și atîrna între clădirile din cărămidă roșie din Bank Road. Fusese decretată stare excepțională și nu exista trafic.

Maureen Malone se uită la el. Trăsăturile lui frumoase, oacheșe, păreau întotdeauna sinistre în timpul nopții. Își ridică mîneca de la trenci și se uită la ceas.

— E trecut de patru. Unde naiba sînt...

— Liniște ! Ascultă.

Auzi pașii ritmici venind dinspre Oxford Street. Apăru din ceață un pluton al Poliției Regale din Ulster, care se întoarse în direcția lor iar ei se ghemuiră în spatele unei stive de butoaie de benzină.

Așteptară în tăcere, respirația lor neregulată scoțînd lungi vălătuci de aburi. Patrula trecu și cîteva secunde mai tîrziu auziră scheunatul unui camion care schimba vitezele și-i văzură farurile, în ceață. Un camion de la Societatea de Gaze din Belfast trase lîngă bordură, chiar lîngă ei, și sărira înăuntru, prin portiera laterală, deschisă. Șoferul, Rory Devane, conduse camionul încet, spre nord, în direcția podului. Cel din dreapta, Tommy Fitzgerald, se întoarse.

— Baraj pe Cromac Street.

Maureen se așeză pe podea.

— E aranjat totul ?

Îi răspunse Devane, în timp ce cotea încet, spre pod.

— Da, Sheila a părăsit Long Kesh într-o dubă a poliției, acum o jumătate de oră. Au luat-o pe A23 și, nu mai mult de zece minute în urmă, au fost văzuți trecînd

prin Castlereagh. Acum trec peste Queen's Bridge, presupun.

— Sînt escortați ? întrebă Flynn, aprinzîndu-și o țigară.

— Nu, spuse Devane. Doar șoferul și un gardian în cabină și doi gardieni în spate, potrivit surselor noastre.

— Alți prizonieri ?

— Zece, probabil. Toți merg la pușcăria Crumlin Road, cu excepția a două femei care sînt duse la Armagh. Unde vrei să-i lovim ? întrebă el, după o pauză.

Flynn se uită afară, prin luneta mașinii. O pereche de faruri apăru pe pod.

— Oamenii lui Collins sînt plasați pe Waring Street. Ăsta e drumul spre Crumlin Road. Șterse aburii de pe geam și privi afară. Uite duba !

Devane opri motorul și stinse farurile. Duba neagră, fără număr a Poliției Regale din Ulster ieși de pe pod și o luă spre Ann Street. Devane așteptă, apoi porni din nou camioneta și o urmă de la distanță, cu luminile stinse.

— Întoarce spre High Street.

Nimeni nu vorbea în timp ce camioneta înainta pe străzile liniștite. Se apropiau de Waring Street și Tommy Fitzgerald se aplecă sub banchetă și scoase de acolo două arme, o pușcă mitralieră veche, un Thompson American, și o pușcă modernă, automată, Armalite.

— Pușca mitralieră e pentru tine, Brian, iar cea ușoară, pentru doamna mea. Îi dădu lui Flynn un mic tub din carton. Iar acesta... dacă, Doamne ferește, dăm de un Saracen blindat.

Flynn luă tubul și-l vîrî sub trenci.

Ieșiră din Royal Avenue și intrară în Waring Street dinspre vest, în același moment în care duba pătrundea în Victoria Street, dinspre est. Cele două vehicule se apropiară încet una de alta. O limuzină neagră apăru pe neașteptate în spatele dubei poliției și Fitzgerald spuse, arătînd spre ea :

— Ăsta trebuie să fie Collins cu băieții lui.

Flynn observă că duba poliției începuse să înainteze mai încet, șoferul realizînd că a fost prins într-o cursă și căutînd o portiță de scăpare.

— Acum ! strigă Flynn. Devane întoarse camioneta în așa fel încît aceasta bloca strada și duba frînă brusc, scrîșnind puternic. Limuzina neagră din spatele dubei se opri și ea. Collins, împreună cu trei dintre oamenii săi, săriră și alergară spre spatele dubei, cu pușile mitralieră în mîini.

Flynn și Maureen coborîseră din camionetă și se îndreptau acum spre duba prinsă în capcană, la mai bine de douăzeci de metri în susul străzii. Gardianul și șoferul se lăsaseră în jos, sub parbriz, și Flynn ochi.

— Ieșiți afară, cu mîinile sus !

Dar nimeni nu ieși și Flynn știa că nu poate trage în duba neblindată, plină cu prizonieri. Strigă la Collins :

— Îi acopăr eu ! Du-te !

Collins se îndreptă spre dubă, lovind ușile din spate cu patul armei.

— Gardieni ! Sînteți înconjurați ! Deschideți ușile și nu veți păți nimic !

Maureen se ghemui în mijlocul drumului, cu pușca pe genunchi. Își simțea inima bătîndu-i puternic în piept. De-a lungul lunilor, ideea de a o elibera pe sora ei devenise o obsesie și, își dădu seama, îi întunecase judecata. Dintr-o dată, toate greșelile în legătură cu această operație se cristalizară în mintea ei — duba care înainta foarte încet, ca și cum ar fi fost încărcată, lipsa unei escorte, ruta previzibilă.

— Fugi ! Collins...

Văzu, în lumina unui felinar de stradă, fața surprinsă a lui Collins, în momentul în care se deschiseră ușile dubei.

Collins rămase înțepenit în fața ușilor deschise, holbîndu-se la beretele soldaților britanici din trupele paramilitare, care se zăreau deasupra unui zid din saci cu nisip. Cele două mitraliere traseră direct în fața lui.

Flynn privi cum cei patru oameni ai lui fură doborîți la pămînt. Una dintre mitraliere continua să verse gloanțe

în trupuri, pe cînd cealaltă întoarse focul spre limuzină, ciuruind-o cu gloanțe incendiare, țintind rezervorul de benzină și făcînd-o să sară în aer. Strada răsuna de ecoul exploziei și de răpăitul mitralierelor iar noaptea se luminase de la focul limuzinei care ardea.

Maureen îl apucă pe Flynn de braț și-l trase spre camioneta lor, în timp ce, dinspre intrarea în care dispăruseră gardianul și șoferul, se auzeau focuri de pistol. Maureen descărcă o magazie întreagă de gloanțe în gang și împușcăturile încetară. Străzile erau animate de fluierături, de țipete și de oameni care fugeau, și cei doi auziră mașinile apropiindu-se de ei.

Flynn se întoarse și văzu că parbrizul camionetei fusese spart de gloanțe iar cauciucurile, desumflate. Fitzgerald și Devane alergau în susul străzii. Trupul lui Fitzgerald se clătină și căzu pe pavaj. Devane continuă să alerge și dispăru într-o clădire distrusă de bombe.

Flynn auzea în spatele lui soldații sărind jos din dubă și alergînd spre el. O trase pe Maureen de braț și amîndoi o luară la fugă, în timp ce o ploaie de lumină începu să cadă asupra lor.

Strada Donegal dădea, spre nord, în strada Waring, și ei o luară într-acolo, cu gloanțele care mușcau, în urma lor, așchii de piatră din pavaj. Maureen alunecă pe piatra udă și căzu, arma zăngăni și alunecă, dispărînd în întuneric. Flynn o ridică și o luară la fugă pe o alee lungă, care ieșea în strada Hill.

Un blindat britanic Saracen își făcu apariția în stradă, cele șase roți imense patinînd pe cînd făcea virajul. Proiectorul blindatului îi reperă. Schimbă direcția îndreptîndu-se spre ei, în timp ce, în difuzor, se auzea urlînd : STAȚI PE LOC ! MÎINILE SUS !

În spatele său, Flynn auzi trupele paramilitare intrînd pe alee. Scoase din trenci tubul de carton și îngenunche. Rupse sigiliul și trase de țevile telescopice ale armei antitanc americane, M-72, înălță cătările din plastic și ținti spre Saracen-ul care se apropia.

Cele două mitraliere ale blindatului răpăiră, pulverizînd pereții de cărămidă din jurul său și simți schije de cărămidă mușcîndu-i din piept. Puse degetul pe butonul de declanșare, încercînd să-și fixeze ținta, în timp ce se întreba dacă acest obiect va funcționa. Un aruncător de rachete, de unică întrebuințare. Ca un scutec de unică întrebuințare. Cine alții decît americanii puteau construi o bazuca de unică întrebuințare ? *Ușurel, Brian, ușurel !*

Saracen-ul trase din nou și o auzi pe Maureen țipînd ușor în spatele lui și o simți rostogolindu-se la picioarele lui.

— Nemernicii ! Strivi contactul în mînă și racheta HEAT 66 mm ieși cu zgomot asurzitor din țeavă și brăzdă cerul întunecat, încețoșat.

Turela Saracen-ului țîșni într-o flacără portocalie și vehiculul se zdruncină sălbatic, intrînd într-o agenție de voiaj, bombardată. Echipajul supraviețuitor ieșea ametit afară, soldații ținîndu-se de cap din cauza durerii provocate de lovitura asurzitoare a rachetei și Flynn le văzu hainele fumegînd. Se întoarse și se uită în jos, la Maureen. Mișca. Își vîrî brațul sub capul ei.

— Ești rănită rău ?

— Nu știu. În piept, spuse ea deschizînd ochii și încercînd să se ridice în mîini.

— Poți fugi ?

Dădu din cap și el o ajută să se ridice. Auzeau, dinspre străzile din jurul lor, fluierături, motoare, țipete, picioare tropăind și cîini. Flynn șterse cu atenție amprentele de pe pușca mitralieră și o aruncă în alee.

O luară spre nord, în direcția ghetoului catolic care se întindea de-a lungul șoselei New Lodge. Cînd pătrunseră în zona rezidențială, o luară spre labirintul familiar al drumurilor dosnice și al grădinilor dintre casele aliniate. Auzeau coloana celor care mergeau în pas alergător, pe stradă, paturile de pușcă lovind în uși, ferestre deschizîndu-se, schimburi de cuvinte pline de mînie, plînsete de copii. Zgomotele Belfastului.

Maureen se rezemă de zidul de cărămidă al unei grădini. Din cauza alergăturii, sîngele începuse să-i curgă mai tare din rană, și-și băgă mîna sub pulover.

— Ah!

— E rău?

— Nu știu. Ni s-a întins o cursă, spuse ea, scoțîndu-și mîna și uitîndu-se la sînge.

— Asta se întîmplă tot timpul, spuse el.

— Cine?

— Coogan, poate. Oricum, putea fi oricine.

Era mai mult ca sigur că știe cine a fost.

— Îmi pare rău pentru Sheila.

Ea dădu din cap.

— Ar fi trebuit să știu că o vor folosi ca momeală, ca să pună mîna pe noi... Doar nu crezi că *ea*...

Își îngropă fața în mîini.

— În noaptea asta am pierdut ceva oameni buni.

Se uită cu atenție peste zidul grădinii apoi o ajută să-l treacă și o luară la fugă de-a lungul mai multor grădini alăturate. Intrară într-un cartier protestant, judecînd după clădirile mai bine construite și mai bine întreținute. Flynn cunoștea bine această zonă încă din copilărie și-și aminti de năzbîtiile de atunci — spargerea geamurilor și apoi fuga — ca și acum — printre aceste alei și grădini. Își aminti mirosurile mîncărurilor bune, frînghiile cu rufe albe, strălucitoare, grădinile de trandafiri și mobila de grădină.

O luară spre vest și se apropiară de enclava catolică din Ardoyne. Patrulele civile ale Ligii de Apărare din Ulster blocau căile de intrare în Ardoyne și Poliția Regală din Ulster făcea percheziție prin case, împreună cu Armata Britanică. Flynn se chirci în spatele unui șir de lăzi de gunoi și o trase pe Maureen lîngă el.

— În noaptea asta i-am scos pe toți din pat.

Maureen Malone se uită la el și văzu o părere de zîmbet pe chipul lui.

— Îți place asta.

— Ca și lor. Mai sparge monotonia. Vor avea ce povesti în barăci și celor din Orange Lodges[1]. Oamenilor le place vînătoarea.

Maureen își îndoi brațul. O durere neiertătoare și sîcîitoare se răspîndi dinspre piept, lateral și spre umăr.

— Mă îndoiesc că avem prea multe șanse să ieșim din Belfast.

— Toți hăitașii sînt aici, în pădure. Prin urmare, satul hăitașilor e pustiu.

— Adică ?

— Chiar în inima cartierului protestant. Șoseaua Shankill nu este departe.

Se întoarseră, o luară spre sud și după cinci minute pătrunseră în șoseaua Shankill. O luară calmi pe drum și se opriră la un colț. Aici ceața era mai rară și strada era luminată. Flynn nu văzu urme de sînge pe trenciul negru al lui Maureen, dar rana îi alungase, în schimb, orice culoare de pe chip. Propria lui rană încetase să sîngereze și sîngele uscat i se năclăise pe piept și pe pulover.

— Luăm prima rată care vine, dormim într-o șură și dimineața ne îndreptăm spre Derry.

— Tot ce ne trebuie acum este o rată, că de o aparență de respectabilitate nici nu poate fi vorba.

Maureen se sprijini cu spatele de stîlpul ce indica stația.

— Brian, cînd vom fi lăsați la vatră ?

Se uită la ea, în lumina slabă.

— Nu uita deviza IRA, spuse el, încet : „Odată intrat, nu mai ieși niciodată". Înțelegi ?

Ea nu răspunse.

Apăru, venind dinspre est, un autobuz al Liniei Roșii. Flynn o trase pe Mauren mai aproape de el, susținînd-o, în timp ce urcau treptele.

---

1 ORANGE LODGE — Societate secretă înființată în Irlanda de Nord în 1795 pentru a apăra regalitatea britanică și religia protestantă. *Orangeman* = irlandez protestant, mai ales din Ulster. (N. tr.)

— Pînă la Clady, îi spuse Flynn șoferului, zîmbindu-i în timp ce-i plătea. Mă tem că doamna a băut cam multișor.

Șoferul, un tip mătăhălos, cu un chip care aducea mai mult a scoțian decît a irlandez, dădu din cap, nepăsător.

— Aveți permis de circulație pe timp de noapte ?

Flynn aruncă o privire în lungul autobuzului. Mai puțin de o duzină de oameni, majoritatea muncitori în serviciile vitale ale orașului și arătînd mai degrabă a protestanți — atît cît își putea da el seama — ca și șoferul. Poate că în seara asta arătau cu toții ca și cum ar fi fost agenți protestanți. Totuși, nici urmă de poliție.

— Da, uitați-l. Își ridică portmoneul, ținîndu-l aproape de fața șoferului.

Șoferul aruncă o privire spre permis, apoi închise ușa și porni autobuzul.

Flynn o ajută pe Maureen să ajungă în fundul autobuzului. Cîțiva călători le aruncară priviri în care se putea citi fie dezaprobarea, fie curiozitatea. În Londra sau în Dublin ar fi fost debarcați pentru ceea ce pretindeau a fi — niște beți. În Belfast însă, mințile oamenilor erau ocupate cu alte probleme. Știau că trebuie să coboare din autobuz cît mai repede cu putință. Se așezară pe bancheta din spate.

Autobuzul o luă în sus, pe Shankill Road, traversă cartierul muncitoresc protestant și se îndreptă spre nord-vest, în direcția cartierelor mixte din jurul Vechiului Parc. Flynn se întoarse spre Maureen și o întrebă încet :

— Te simți mai bine ?

— Perfect. Mai putem repeta figura.

— Ah, Maureen...

O bătrînă care se afla singură pe bancheta din fața lor se întoarse spre ei.

— Cum se simte doamna ? Cum te simți, draga mea ? Mai bine ?

Maureen se uită la ea fără să-i răspundă. Locuitorii Belfastului erau capabili de orice, de la crimă și trădare la bunătate creștinească.

Bătrîna le oferi un zîmbet fără dinți și vorbi liniștit :

— Între Squire's Hill și McIlwhan's Hill există o vale mică numită *the Flush*. Acolo se află o mănăstire — o știți — mănăstirea Whitehorn. Preotul, Părintele Donnelly, vă va găzdui peste noapte.

Flynn o fixă pe femeie cu o privire rece.

— Ce vă face să credeți că avem nevoie de un adăpost ? Noi ne îndreptăm spre casă.

Autobuzul se opri și bătrîna se ridică fără să mai spună vreun cuvînt și o luă spre partea din față a autobuzului, coborînd.

Autobuzul porni din nou. Flynn se simțea tot mai în pericol.

— La următoarea. Poți ?

— Ce nu pot este să mai stau măcar o secundă în autobuzul ăsta. Se opri gînditoare... Bătrîna...

Flynn scutură din cap.

— Cred că putem avea încredere în ea.

— Eu n-am încredere în nimeni.

— În ce fel de țară trăim ?

— Ce întrebare prostească, Maureen. *Noi* sîntem cei care am făcut-o așa, rîse el ironic.

Maureen își aplecă capul.

— Ai dreptate, desigur... ca de obicei.

— Trebuie să accepți ceea ce ești. Eu accept. M-am adaptat bine.

Ea dădu din cap. Cu această logică ciudată, el reușise să întoarcă lumea cu fundul în sus. Brian era normal. Ea nu era.

— Eu merg la mănăstirea Whitehorn.

— Mai bine decît într-un hambar, spuse el, dînd din umeri. Ai nevoie de îngrijire... dar dacă bunul paroh ne vinde...

Ea se întoarse fără să-i răspundă.

— Te iubesc, știi asta, îi spuse el, înconjurînd-o cu brațele.

Ea se uită în jos, dînd din cap.

Autobuzul se opri din nou, după o altă jumătate de milă, și Flynn și Maureen se îndreptară spre ușă.

— Aici nu e Clady, spuse șoferul.

— E-n regulă, îi răspunse Flynn. Coborîră din autobuz, în stradă. Flynn o luă pe Maureen de braț.

— Nemernicul ăsta o să ne semnaleze la prima stație.

Traversară strada și o luară spre nord, de-a lungul unui drum de țară străjuit de scorușii de munte.

Flynn se uită la ceas și apoi scrută cerul, spre est.

— Mai e puțin și se face dimineață. Trebuie să ajungem acolo înainte ca fermierii să plece la muncă. Aproape toți cei de acolo sînt agenți.

— Știu.

Maureen respira adînc în timp ce înaintau sub ploaia ușoară. Aerul împutit și urîciunea Belfastului rămaseseră departe, în urmă, și ea se simțea mai bine. Belfast — o pată de cenușă în frumusețea verde a comitatului Antrim, o pată de cenușă pe sufletul Irlandei. Uneori își dorea ca orașul să se scufunde înapoi în mlaștina din care se înălțase.

Trecură de-a lungul gardurilor vii, a cîmpurilor bine îngrijite și a pășunilor pline cu turme și baloturi de furaje. Un miros jilav, înveselitor, umplea aerul și primele păsări ale dimineții începură să cînte.

— Eu nu mă întorc la Belfast.

O cuprinse cu brațul și-i atinse fața cu mîna. Începuse să aibă febră.

— Înțeleg. Să vedem cum o să gîndești peste o săptămînă sau două.

— Intenționez să mă stabilesc în sud. Într-un sat.

— Perfect. Și ce-o să faci acolo ? O să crești porci ? Sau ai cumva niște fonduri ale tale ? O să-ți cumperi o proprietate la țară ?

— Mai ții minte cabana aceea cu vedere la mare ? Spuneai că într-o bună zi vom merge acolo, să ne trăim viața în pace.

— Într-o bună zi poate că vom face asta.

— Atunci merg la Dublin. O să-mi găsesc de lucru acolo.

— Da. La Dublin se găsesc slujbe bune. După un an, îți vor da mesele de la fereastră, acolo unde se așează turiștii americani. Sau mașina de cusut de la fereastră, unde o să poți avea puțin aer și soare. Acesta e secretul. La fereastră.

După o vreme ea spuse :

— Poate la Killeen...

— Nu. Niciodată nu te vei putea întoarce în satul tău. Niciodată nu va fi la fel, știi asta. Mai bine mergi în orice alt sat păduchios.

— Să plecăm în America.

— Nu ! Tăria din propria sa voce îl surprinse. Nu ! Nu voi face ceea ce fac toți ceilalți. Se gîndi la familia și la prietenii săi, dintre care atît de mulți luaseră drumul Americii, al Canadei, sau al Australiei. Îi pierduse, la fel de sigur cum își pierduse tatăl și mama, cînd îi înmormîntase. Nu exista irlandez, din nord sau din sud, care să nu-și fi pierdut familia, prietenii, vecinii, chiar soții, soțiile, iubiții, datorită emigrării. Asemenea unei mari molime care lovise țara, luîndu-l pe primul născut, pe cel mai strălucitor și pe cel mai aventuros, lăsîndu-i pe bătrîni, pe bolnavi, pe timizi, pe cei bogați, mulțumiți de sine, pe săracii disperați.

— Aceasta e țara mea. N-o voi părăsi ca să ajung un muncitor, în America.

Ea dădu din cap. Mai bine regele munților de gunoaie din Belfast și Londonderry.

— Poate c-o să plec singură.

— Poate că așa ar trebui.

Își continuară drumul în tăcere, înlănțuiți, amîndoi înțeleg că în noaptea asta pierduseră ceva mai mult decît puțin sînge.

3

Poteca ducea într-o vale mică, fără copaci, între două coline. Văzură în depărtare mănăstirea. Luna lumina piatra albă, conferindu-i o aparență spectrală în ceața din jur.

Se apropiară de mănăstire cu precauție și se opriră sub un platan de curînd îmbobocit. Un mic cimitir dreptunghiular, mărginit de tufe scunde, verzi, se întindea alături de zidul mănăstirii. Flynn dădu deoparte gardul viu și o conduse pe Maureen în cimitir.

Cimitirul era neîngrijit și deasupra pietrelor de mormînt crescuse lăstărișul. Cărpinița albă — care dăduse numele mănăstirii și care aducea noroc sau ghinion, depinde în ce superstiții credeai — năpădise poteca strîmtă. O mică portiță laterală, aflată în zidul înalt de piatră, dădea în peristilul mănăstirii. Flynn o împinse în lături și se uită în jur, în curtea liniștită.

— Stai jos, pe banca asta. Mă duc să caut dormitorul călugărilor.

Se așeză fără să răspundă și-și lăsă mîna să-i cadă pe piept. Cînd deschise din nou ochii, Flynn stătea în picioare, deasupra ei, cu un preot alături.

— Maureen, el este Părintele Donnelly.

Se uită la prelatul în vîrstă, un bărbat fragil cu o față palidă.

— Bună ziua, părinte.

Îi luă mîna și cu cealaltă o ținu de antebraț în așa fel încît între ei se stabili o intimitate instantanee. El era păstorul ; ea era acum una dintre oițele lui. *Presto.* Rolul fiecăruia fusese înscris în piatră cu două milenii în urmă.

— Urmează-mă, spuse el. Ține-te de brațul meu.

Cei trei traversară peristilul și intrară prin ușa boltită a clădirii în formă de poligon. Maureen recunoscu configurația tradițională a capitulului, locul de întîlnire al călugărilor. O clipă crezuse că se va afla în fața unei adunări, dar, la lumina unei lămpi de masă, văzu că încăperea era goală.

Părintele Donnelly se opri brusc și se întoarse.

— Avem o infirmerie, dar mi-e că trebuie să vă duc în ascunzătoare pînă cînd vor veni poliția și soldații să vă caute.

Flynn nu răspunse.

— Puteți avea încredere în mine.

Flynn nu avea încredere în nimeni dar, dacă ar fi să fie trădat, atunci, cel puțin, Consiliul de Război n-ar putea spune despre el că a fost chiar atît de prost încît să se încreadă într-un preot.

— Și unde-i ascunzătoarea aia ? Nu cred c-avem prea multă vreme.

Preotul îi conduse de-a lungul coridorului, apoi deschise o ușă la capătul pasajului. Un răsărit cenușiu pătrundea prin sticla murdară, împrăștiind o lumină mai mult simțită decît văzută. O singură lumînare ardea într-un vas roșu și Flynn văzu că se afla în mica biserică a mănăstirii.

Preotul aprinse o lumînare dintr-un sfeșnic de pe perete și o scoase din locul ei.

— Veniți cu mine în altar. Fiți atenți.

Flynn o ajută pe Maureen să urce în sanctuarul înălțat al altarului și-l urmări pe preot scotocind printre chei și apoi dispărînd după peretele ornamental din spatele altarului.

Flynn aruncă o privire în biserică dar nu văzu și nici nu auzi nimic în umbra ei, care să-i semnaleze pericolul. Observă că lipsea izul acela apăsător de tămîie și seu și că biserica avea mirosul aerului de afară. Preotul îi spuse că mănăstirea era pustie. Părintele Donnelly nu era, după cîte se părea, starețul, ci slujea aici într-un fel de interimat, deși nu părea tipul de preot pe care un episcop l-ar exila

într-un asemenea loc, se gîndi Flynn. Și nici nu părea tipul care să ascundă membri ai Armatei Revoluționare Irlandeze Provizorii, doar pentru a încerca senzații tari.

Preotul reapăru, ținînd lumînarea în întuneric.

— Veniți pe-aici.

Îi conduse printr-o ușă pe jumătate deschisă, din fier forjat spiralat, aflată în spatele altarului. Se uită la cei doi fugari să vadă de ce nu înaintează.

— Cripta, spuse el, ca pentru a le explica.

— Știu ce este. Oricine știe că în spatele fiecărui altar se află o criptă.

— Da, spuse părintele Donnelly. Primul lucru unde caută și ei, întotdeauna. Veniți.

Flynn privi cu atenție în josul treptelor de piatră. O lumînare într-un suport de chihlimbar, care părea să fie veșnic aprinsă, lumina un zid și o pardoseală din calcar alb.

— Cum de n-am auzit pînă acum că această mănăstire este o ascunzătoare ?

Preotul îi răspunse liniștit, fără șovăială.

— Pînă în seara asta n-ai avut nevoie să știi.

Vorbăraie tipic preoțească, gîndi Flynn. Se întoarse spre Maureen. Ea se uită în jos, la scară, apoi la preot. Și instinctele ei se revoltau la ideea intrării în criptă. Totuși reacția ei condiționată era de a face ceea ce le cerea preotul. Păși spre scară și coborî. Flynn se uită la preot și apoi trecu prin ușă.

Părintele Donnelly îi conduse de-a lungul zidului de calcar, trecînd de mormintele foștilor stareți ai mănăstirii Whitehorn. Se opri și deschise ușa din bronz a unuia dintre morminte, pe care scria *Fratele Seamus Cahill*, ridică lumînarea și intră în mormînt. În mijloc, pe un postament din piatră se afla un sicriu din lemn.

Părintele Donnelly îi dădu lui Flynn lumînarea și ridică capacul sicriului. Înăuntru se afla un trup învești mîntat în giulgiuri grele, acoperite cu pulbere de țărînă verzuie.

— Nu-i decît o momîie învești mîntată, spuse el.

Intră în coșciug, declanșă un dispozitiv de închidere ascuns și fundul coșciugului se lăsă în jos, cu mumia falsă rămînînd fixată de el.

— Da, da. Melodramatic pentru vremurile noastre, dar cînd a fost concepută era ceva necesar și chiar obișnuit. Intrați. Pătrundeți înăuntru. E o scară acolo. O vedeți ? Mergeți de-a lungul gangului de jos pînă intrați într-o încăpere. Luminați-vă drumul cu lumînarea. În cameră veți găsi și alte lumînări.

Flynn urcă pe soclu și se răsuci, trecînd peste marginea acestuia. Picioarele găsiră repede treapta de sus și se pomeni în coșciug. Un miros igrasios, aproape fetid, se înălța din gaura întunecoasă.

— E intrarea în iad, fiule. Nu te teme. O să găsești prieteni acolo, jos.

Flynn încercă să rîdă la această glumă, dar un fior involuntar îi trecu pe șira spinării.

— Presupun c-ar trebui să vă mulțumesc.

— Presupun c-ar trebui. Dar acum grăbiți-vă. Vreau să fiu în refectoriu la micul dejun, cînd vor sosi ei.

Flynn coborî cîteva trepte, în timp ce părintele Donnelly o ajuta pe Maureen să se cațere pe plintă și peste marginea coșciugului, spre prima treaptă. Flynn o apucă de braț cu o mînă, ținînd cu cealaltă, în sus, lumînarea. Coborînd, încerca să evite manechinul înfășurat în lințoliu.

Părintele Donnelly trase în sus fundul coșciugului, închizînd în urma lui ușa de bronz.

Flynn ținea lumînarea deasupra, înaintînd prin gangul strîmt, de lățimea umerilor, lung cam de cincisprezece metri, strîngînd-o de mînă pe Maureen, care pășea în urma lui. Pătrunse într-un spațiu deschis și urmă zidul din dreapta lui. Găsi lumînări în suporturi plasate la distanțe inegale de-a lungul pereților negleduiți și netencuiți și le aprinse, completînd circuitul în jurul încăperii. Aerul era rece și-și putea vedea respirația. Se uită încet, în jur, în încăperea slab luminată.

— Ciudat loc.

Maureen se înfășură într-o pătură cenușie pe care o găsi aici și se așeză pe un taburet.

— La ce te așteptai, Brian, la o cameră de jocuri ?

— Ah, văd că te simți mai bine.

— Mă simt groaznic.

Păși de-a lungul perimetrului încăperii cu șase laturi. Pe un perete se afla o mare cruce celtică, iar sub cruce, pe o poliță de lemn, se afla un mic chivot. Flynn puse mîna pe capacul prăfuit, dar nu-l deschise. Se întoarse spre Maureen.

— Ai încredere în el ?

— E preot.

— Preoții nu se deosebesc de ceilalți oameni.

— Bineînțeles că se deosebesc.

— Vedem noi.

Simți acum oboseala cu care se luptase atîta vreme și se prăbuși pe pardoseala umedă. Se sprijini de peretele de lîngă chivot, cu fața la scară.

— Dacă ne trezim în Long Kesh...

— O să fie vina mea. Bine ? Culcă-te.

Flynn adormi de cîteva ori, deschizînd ochii, o dată, pentru a o vedea pe Maureen înfășurată în pătură, întinsă pe pardoseală, alături de el. Se trezi din nou cînd auzi țîșnind în jos fundul coșciugului, lovindu-se de zidul gangului. Sări și se duse la intrarea în gang. În raza de lumină care venea din criptă, putea vedea atîrnînd fundul coșciugului, cu imitația aceea grotescă de cadavru, prinsă de el ca o șopîrlă de un perete.

Apăru trunchiul unui bărbat : ghete negre, pantaloni negri, gulerul catolic, apoi fața părintelui Donnelly. Sus, deasupra capului, ținea o tavă de ceai, în timp ce-și croia drum.

— Au fost aici și-au plecat.

Flynn înaintă în gang și luă tava pe care i-o întinse preotul. Părintele Donnelly închise coșciugul și păși în încăpere, unde Flynn așeză tava pe o măsuță mică, din lemn.

Părintele Donnelly se uită prin încăpere așa cum o gazdă examinează camera de oaspeți. Se uită la chipul adormit al lui Maureen, apoi se întoarse spre Flynn.

— Așadar ai aruncat în aer un tanc. Mare curaj, aș spune eu.

Flynn nu răspunse.

— În sfîrșit, te-au căutat pînă la ferma lui McGloughin, mai sus, pe drum. O familie pe cinste, cetățeni loiali ai Ulsterului, prezbiterieni convinși. Strămoșii lor au venit aici din Scoția, cu armata lui Cromwell. Încă trei sute de ani și vor crede că aceasta este patria lor. Cum se simte doamna ?

Flynn îngenunche lîngă ea.

— Doarme. Puse mîna pe fruntea ei. Are febră.

— Pe lîngă ceai și șuncă, am adus niște penicilină și o trusă militară de prim-ajutor. Scoase o sticluță din buzunar.

— Și puțin whisky, dacă simți nevoia.

Flynn luă sticla.

— Rar am simțit nevoia mai mult ca acum. Scoase dopul și trase un gît bun.

Părintele Donnelly găsi două taburete, le trase lîngă masă și se așeză.

— Las-o să doarmă. O să beau ceaiul cu tine.

Flynn se așeză și îl urmări pe preot făcînd gesturile aferate ale unuia care ia în serios mîncarea și băutura.

— Cine a fost aici ? întrebă Flynn.

— Englezii și Poliția Regală din Ulster. Ca de obicei, poliția a vrut să distrugă totul, dar un ofițer din armata britanică i-a temperat. Un maior Martin. Îl cunoști, nu-i așa ? Oricum, cu toții și-au jucat minunat rolul.

— Mă bucur că s-au simțit bine. Îmi pare rău însă că a trebuit să-i scol pe toți atît de devreme.

— Știi, prietene, este ca și cum participanții la acest război se apreciază în secret unii pe alții.

Flynn se uită la preot. Iată, în sfîrșit, un om care nu mințea în problema asta.

— Putem ieși de-aici ? îl întrebă, în timp ce sorbea din ceaiul fierbinte.

— Trebuie să așteptați să termine cu gardurile vii. Cu binoclurile, înțelegi ? Cel puțin două zile. Bineînțeles, o să plecați noaptea.

— Nu noaptea călătorește toată lumea ?

Preotul rîse.

— Ah, domnule...

— Cocharan.

— Oricum. Cînd o să înceteze toate astea ?

— Cînd vor pleca englezii de-aici și cînd cele șase comitate din nord se vor reuni cu cele douăzeci și șase din sud.

Preotul puse ceașca jos.

— Nu-i adevărat, fiule. Adevărata dorință a Armatei Republicane Irlandeze, cea mai întunecată și mai secretă dorință a catolicilor, indiferent de ceea ce spunem cu toții despre o viață pașnică, după reunificare, este să-i deportăm pe toți protestanții înapoi în Anglia, în Scoția și în Wales. Să-i trimitem pe McGloughlins înapoi, într-o țară pe care n-au mai văzut-o de trei sute de ani.

— Astea sînt neghiobii.

Preotul dădu din umeri.

— Mie, personal, nu-mi pasă, înțelege asta. Eu nu vreau decît să-ți examinezi propria inimă.

Flynn se aplecă peste masă.

— De ce faci asta ? Clerul catolic n-a sprijinit niciodată nici o revoltă irlandeză împotriva englezilor. Deci, de ce riști închisoarea ?

Părintele Donnelly se uită în jos, în ceașcă, și apoi își ridică privirea spre Flynn.

— Eu nu mă implic în nimic din ceea ce înseamnă atît de mult pentru tine. Nu-mi pasă care este politica ta și nici care este politica bisericii. Singurul meu rol este să asigur refugiu. Un rai într-o țară care a înnebunit.

— Oricui ? Unui ucigaș ca mine ? Protestanților ? Trupelor engleze ?

— Oricui îmi cere asta. Se ridică în picioare. În această mănăstire a existat odinioară un ordin alcătuit din cincizeci de călugări. Nu am mai rămas decît eu.

Făcu o pauză și privi în jos, la Flynn.

— Această mănăstire are un viitor limitat, domnule Cocharan, dar un trecut foarte bogat.

— Ca tine și ca mine, părinte. Dar nu și ca țara asta, sper.

Preotul păru că nu-l aude și continuă :

— Această încăpere a fost, de mult, pivnița de depozitare a unei străvechi Case Celtice Bruideene. Știi ce înseamnă asta ?

— Da, cred că da.

— Casa Ostaticilor, i se spunea. O construcție cu șase laturi, unde se întîlneau șase drumuri. Întîmplător — sau poate nu chiar — capituliile călugărilor sînt prin tradiție în formă de poligon, iar sala prin care am trecut noi este construită peste aceste fundații. Aici, la bruideni, spuse el, făcînd un gest larg, un călător sau un fugar se putea adăposti de frig, de drumurile întunecate, protejat de tradiție și de ordinul regelui. Vechii celți nu erau, pînă una alta, chiar de tot barbari. Așa că, vezi, spuse el uitîndu-se la Flynn, ai venit unde trebuia.

— Și ai hotărît singur să combini ceva din păgînism cu caritatea creștină.

Preotul zîmbi.

— Catolicismul irlandez a fost dintotdeauna un amestec de păgînism și creștinism. Primii creștini de după Patrick își construiau în mod intenționat bisericile pe locurile sfinte ale bruizilor, așa cum este și acesta. Eu bănuiesc că primii creștini au dat foc construcției bruideene de aici, după care au construit, pe fundațiile acesteia, o adevărată biserică creștină. Se mai pot încă vedea pietrele arse ale fundației. Mai tîrziu, vikingii au distrus

mănăstirea originală iar următoarea a fost distrusă de armata engleză, la trecerea lui Cromwell prin aceste locuri. Aceasta este ultima mănăstire construită aici. Plantațiile protestanților au luat tot pămîntul roditor din Irlanda, dar catolicii și-au păstrat majoritatea locurilor bune pentru amplasarea bisericilor.

— Ce altceva ți-ai mai putea dori ?

Preotul se uită multă vreme la Flynn și apoi spuse cu blîndețe :

— Trezește-o mai bine pe doamna, înainte să se răcească ceaiul.

Flynn se sculă, traversă încăperea spre locul unde se afla Maureen, îngenunchie lîngă ea și o scutură.

— Ceaiul.

Maureen deschise ochii.

— Ține-te de mine, îi spuse el. O ridică și o așeză pe scaunul lui.

— Cum te simți ?

— Mai bine, spuse ea, uitîndu-se în jur, în încăperea luminată de lumînări.

Flynn îi turnă ceaiul și părintele Donnelly scoase o pastilă dintr-o sticluță.

— Ia asta.

Ea înghiți pastila și bău puțin ceai.

— Au venit englezii ?

Preotul puse mîna pe fruntea ei.

— Au venit și-au plecat. Peste cîteva zile, puteți pleca.

Ea se uită la el. Părintele era atît de îngăduitor cu ei, cu ceea ce erau și cu ceea ce făcuseră. Se simți josnică. Ori de cîte ori viața ei era dezvăluită altor oameni decît celor din mișcare, Maureen nu se simțea mîndră, ci, dimpotrivă, rușinată, deși nu așa ar fi trebuit să fie.

— Ne puteți ajuta ?

— Vă ajut, draga mea. Bea-ți ceaiul.

— Nu, vreau să zic, ne puteți ajuta... să ieșim din asta ?

Preotul dădu din cap.

— Înțeleg. Da, vă pot ajuta, dacă vreți. Nu e chiar atît de greu.

Flynn se arătă cuprins de nerăbdare.

— Părinte, salvează sufletele pe timpul tău. Eu trebuie să dorm. Îți mulțumesc pentru tot.

— Cu mare plăcere.

— Ne mai poți face un serviciu ? Îți dau un număr de telefon. Spune-i persoanei care va răspunde unde ne aflăm. Spune-le că Brian și Maureen au nevoie de ajutor. Adu-mi răspunsul lor.

— Voi folosi un telefon din sat, în cazul în care acesta este ascultat.

Flynn zîmbi apreciativ.

— Dacă am părut puțin cam brutal...

— Nu-ți face griji pentru asta. Repetă numărul pe care i-l dădu Flynn, se întoarse și dispăru în gangul strîmt.

Flynn luă sticla de whisky Dunphy de pe masă și turnă puțin în ceașca cu ceai a lui Maureen. Ea dădu din cap, agitată.

— Nu cu penicilină, Brian.

Se uită la ea.

— Nu ne descurcăm prea bine, nu ?

— Mă tem că nu.

— Bine, atunci hai să ne uităm puțin la rană, spuse el, dînd din cap.

Ea se ridică încet, își trase puloverul ud peste cap și-i dădu drumul pe scaun. Flynn văzu că o durea în timp ce-și desfăcea sutienul plin de sînge, dar nu se oferi să o ajute. Luă o lumînare de pe masă și examină rana, o crestătură largă, de-a lungul părții laterale a sînului, și care ajungea pînă la subsuoară. O idee mai la stînga și ar fi fost moartă.

— Nu-i decît o zgîrietură, crede-mă.

— Știu.

— Important e că n-ai nevoie de doctor.

Rana începuse din nou să sîngereze în urma mișcărilor făcute de ea la dezbrăcare și văzu că sîngerase și se închisese deja de cîteva ori.

— O să te doară puțin.

Îngriji rana, în timp ce ea stătea cu brațul în sus.

— Culcă-te și învelește-te cu pătura.

Se întinse și se uită la el, în lumina pîlpîitoare a lumînărilor. Îi era frig, era udă, avea febră. Toată partea cu rana o durea iar mîncarea îi făcuse greață, deși îi era foarte sete.

— Trăim ca animalele, lingîndu-ne rănile, rupți de umanitate... de...

— De Dumnezeu ? Dar nu te agăța de acest nonsens papistășesc de mîna a doua, Maureen. Aderă la Biserica Angliei — atunci vei avea un Dumnezeu al tău, respectabilitatea ta și vei putea lua ceaiul cu personalul de deservire al doamnelor din înalta societate și te vei putea plînge de ultimele fărădelegi ale Armatei Republicane Irlandeze.

Maureen închise ochii și lacrimile i se prelinseră pe obraji.

Cînd văzu că a adormit, Flynn goli ceașca cu whisky și începu să se plimbe prin încăpere. Studie din nou pereții și văzu urmele lăsate de lumînările arse. De cîte ori oare văzuse locul acesta lumina făcliilor ? Prin ce devenise acest locaș sfînt, atît pentru bruizi cît și pentru creștini ? Ce spirit trăia aici, în inima pămîntului ? Apropie o lumînare de chivotul din lemn și îl cercetă. După o vreme, întinse mîna și deschise capacul.

Văzu înăuntru fragmente de calcar purtînd vechi inscripții celtice și cîteva piese metalice, neidentificabile, din bronz și fier ruginit. Dădu la o parte cîteva obiecte, scoțînd la iveală un uriaș inel oval, acoperit cu o patină de un verde-cenușiu. Îl puse pe inelar. Era mare, dar stătea foarte bine pe degetul lui. Strînse pumnul și studie inelul. Avea o efigie și prin patina timpului reuși să distingă cu-

vinte scrise în celtă, în jurul unui chip bărbos, lucrat primitiv.

Frecă inelul cu degetele și îndepărtă o parte din crustă. Fața stîngace privea spre el cu expresia unui copil care interpretează rolul unui personaj extrem de temut. Simți că amețește și că i se îndoaie picioarele sub el. Își dădu seama că se prăbușise la pămînt. Și leșină.

4

Brian Flynn se trezi ca să vadă un chip uitîndu-se în jos, la el.

— E miezul zilei, spuse părintele Donnelly. V-am adus ceva de mîncare.

Flynn privi fața rumenă a bătrînului. Văzu că preotul fixa inelul din degetul său. Se ridică în picioare și privi în jur. Maureen stătea la masă, cu un pulovăr nou pe ea și mînca dintr-un bol aburind. Preotul se afla de mai multă vreme acolo și asta îl enerva. Merse și se așeză în fața ei.

— Te simți mai bine ?

— Mult mai bine.

Părintele Donnelly trase un scaun.

— Vă supărați dacă mă așez și eu ?

— Este mîncarea ta și masa ta, spuse Flynn.

Preotul zîmbi.

— Nu te obișnuiești niciodată să mănînci singur.

Flynn luă o lingură.

— De ce nu-ți trimit un călugăr sau mai știu eu pe cine ?

Luă o lingură din tocană.

— Există un mirean care se ocupă de gospodărie, dar acum are liber. Văd că ai găsit comoara mănăstirii Whitehorn, spuse el, aplecîndu-se.

Flynn continua să mănînce, în timp ce vorbea.

— Îmi pare rău. N-am putut rezista tentației.

— E-n regulă.

— Despre ce vorbești ? întrebă Maureen, privind în sus.

Flynn își scoase inelul din deget, i-l dădu ei și arătă spre chivotul deschis.

Maureen studie inelul și i-l dădu apoi părintelui Donnelly.

— E un inel extraordinar.

Părintele Donnelly spuse, jucîndu-se cu inelul :

— În orice caz, extraordinar de mare.

Flynn își turnă un pahar dintr-o sticlă de Guinness.

— De unde provine ?

Părintele clătină din cap.

— Ultimul stareț spunea că a fost dintotdeauna aici, împreună cu celelalte lucruri din cutie. Se prea poate să fi fost scos la iveală chiar de aici, cu ocazia uneia dintre reconstrucții. Poate chiar de sub pardoseala asta.

Flynn se uita la inelul din mîna preotului.

— Este dinaintea creștinismului ?

— Da. Din perioada păgînismului. Dacă vrei o poveste romantică, se spune că a aparținut unui rege războinic. Mai exact, unui rege al fenienilor. Este cu siguranță un inel bărbătesc și în nici un caz al unui bărbat obișnuit.

Flynn dădu din cap.

— De ce să nu-i fi aparținut lui MacCumail ? Sau lui Dermot ?

— Într-adevăr, de ce nu ? Cine altcineva ar fi îndrăznit să poarte un inel mai mare ca acesta ?

Flynn zîmbi.

— Părinte, ai ceva păgîn în tine. Oare Sfîntul Patrick nu i-a trimis în iad pe răposații fenieni ? Dar care a fost crima lor, dacă trebuie să-și petreacă eternitatea în iad ?

— Nici o crimă. Doar că s-au născut într-un moment nepotrivit. Ca mulți dintre noi, adăugă el, zîmbind.

— Exact.

Lui Flynn îi plăceau preoții care puteau face haz de dogma lor. Preotul se aplecă peste masă.

— Cînd Oisin, fiul lui Finn MacCumail s-a întors din Țărîmul Tinereții Veșnice, a găsit o Irlandă creștinată. Bravul războinic era derutat, trist. Oisin respingea societatea creștină, organizată, tînjind nostalgic după forța neîmblînzită a bătrînei Erin[1]. Dacă el sau tatăl său, Finn

1 Erin = denumirea Irlandei, în irlandeza veche. (N. tr.)

MacCumail, ar apărea în Ulsterul zilelor noastre, ar fi prea încîntați de acest război al creștinilor. Și cu siguranță că i-ar recunoaște printre noi pe noii păgîni.

— Ca mine ?

Maureen turnă ceai în trei ulcele.

— Cu tine vorbește, nu, Brian ?

Părintele Donnelly se sculă.

— Eu o să-mi beau ceaiul în refectoriu.

— Nu plecați, spuse Maureen Malone, sculîndu-se și ea.

— Trebuie, într-adevăr. Comportamentul lui se schimbase, trecînd de la cel părintesc, la cel al unui om de afaceri. Se uită la Flynn.

— Prietenii tăi ar vrea să mai rămîneți aici cîteva zile. Vor lua legătura cu mine și-mi vor spune ce plan au. Un răspuns ?

— Nu, răspunse Flynn, dînd din cap.

Maureen se uită la Flynn, apoi la părintele Donnelly.

— Eu am un răspuns. Spuneți-le că vreau să mi se asigure plecarea la Dublin, o sută de lire și o viză de lucru pentru sud.

Preotul dădu din cap. Se întoarse să plece, ezită și se înapoie. Puse inelul pe măsuță.

— Domnule...

— Cocharan.

— Da. Ia inelul acesta.

— De ce ?

— Pentru că tu îl vrei, iar eu nu-l vreau.

— E o relicvă prețioasă.

— Ca și tine.

— N-o să te întreb ce înțelegi prin asta. Se ridică în picioare și-i aruncă o privire grea preotului, apoi luă inelul de pe masă și-l puse în deget. În mintea lui începuseră să încolțească cîteva gînduri noi, dar nici unul pe care să-l împărtășească celor doi.

— Mulțumesc. Există vreun blestem legat de inelul aceasta, pe care ar trebui să-l știu ? spuse el, uitîndu-se la inel.

— Ar trebui să fii sigur că există, îi răspunse preotul.

Îi privi pe cei doi din fața lui.

— Nu pot fi de acord cu felul în care vă trăiți viețile, dar consider că e dureros să privești cum moare o iubire. Orice fel de iubire, oriunde, în această țară neiubitoare. Se întoarse și ieși din subterană.

Flynn înțelese că Maureen stătuse de vorbă cu preotul în timp ce el dormea. Îi era greu să înțeleagă tot ce se petrecuse într-un timp atît de scurt. Belfast, bătrîna și mănăstirea, un preot care recurgea la legende păgîne pentru a emite sentințe creștine, rezerva lui Maureen. Era clar că nu stăpînea situația. Stătu o vreme nemișcat, apoi se întoarse spre ea.

— Aș vrea să te răzgîndești în privința Dublinului.

Ea se uită în jos și dădu din cap.

— Te rog să rămîi... nu numai eu... Ce vreau să spun e...

— Știu ce vrei să spui. Odată intrat, nu mai există ieșire. Nu mi-e frică de ei.

— Ar trebui să-ți fie. Nu te pot apăra...

— Nu-ți cer asta. Mai bine am ieși amîndoi, adăugă uitîndu-se la el.

— Probabil că ai dreptate. Tu înțelegi lucrurile astea mai bine decît mine.

Cunoștea tonul ăsta. Îndepărtat. Sarcastic. Aerul din beci se simțea dens, apăsător. Biserică sau nu, locul acesta îi dădea o stare de neliniște. Se gîndi la coșciugul prin care pătrunseseră în hruba aceasta ca și cum ar fi murit puțin. Cînd o să iasă din nou de aici o să dorească să lase în urmă orice amintire a acestui loc, orice gînd cu privire la război. Se uită la inelul din mîna lui.

— Lasă aici lucrul ăsta blestemat.

— Maureen, nu iau numai inelul, iau și numele.

— Ce nume ?

— Am nevoie de un alt nume de cod... Finn MacCumail.

Aproape că o pufni rîsul.

— În orice altă țară, te-ar acuza de megalomanie. În Irlanda de Nord te vor considera foarte normal, Brian.

— Dar sînt normal.

— Nici cît negru sub unghie.

O privi în lumina slabă a lumînării. Se gîndea că nu mai văzuse niciodată o femeie așa de frumoasă și-și dădu seama că de multă vreme nu se mai gîndise la ea în acest fel. Era îmbujorată de speranțele noului început dar și de febra care-i înroșise obrajii și-i aprinsese ochii care străluceau puternic.

— Poate că ai dreptate.

— Cînd am spus că ești nebun ?

— Și asta. Zîmbi la mica glumă împărtită cu ea. Dar mă referam la plecarea ta la Dublin.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Mie-mi pare rău doar că nu pot pleca împreună cu tine.

— Brian, poate că într-o bună zi vei obosi de toate astea.

— Niciodată.

— Nu.

— O să-mi fie dor de tine.

— Sper, spuse ea.

Tăcu o clipă, apoi spuse :

— Încă nu știu dacă putem avea încredere în el.

— Pentru Dumnezeu, Brian, este un sfînt. Ia-l așa cum pare să fie.

— Mie-mi pare altfel. E ceva ciudat cu el. Oricum, încă n-am ajuns acasă, în libertate.

— Știu.

— Dacă se întîmplă ceva și n-am timp să-mi iau la revedere cum trebuie de la tine... atunci...

— Ai avut tot timpul din lume, de-a lungul anilor, să spui ce simți. Timpul n-a fost o problemă. Vrei ceai ?

— Da, te rog.

Stătură în tăcere, bîndu-și ceaiul.

Flynn își puse ceașca jos.

— Sora ta...

— Pe Sheila n-o putem ajuta, spuse ea, scuturînd din cap.

— Poate că nu.

— Nu mai vreau să văd pe nimeni cum este ucis...

— Sînt și alte căi...

Se cufundă în tăcere, apoi spuse :

— Cheile închisorilor din Ulster se află în America.

O lună mai tîrziu, cînd primăvara se instalase definitiv la țară și se împlineau trei săptămîni de la plecarea lui Maureen Malone la Dublin, Brian Flynn închirie o mașină și se îndreptă spre mănăstire ca să-i mulțumească părintelui Donnelly și să-l întrebe dacă se mai poate conta și în viitor pe ajutorul lui.

Găsi încuiate toate porțile mănăstirii și nimeni nu răspunse la clopot. Un fermier, care trecea pe acolo într-o căruță, îi spuse că mănăstirea era îngrijită de sătenii angajați de diocezã. Și că nimeni nu mai locuia acolo de ani de zile.

CARTEA A DOUA

NEW YORK

Englezii, scoțienii, evreii se descurcă de minune în Irlanda. Irlandezii, niciodată; chiar și patriotul este nevoit să părăsească Irlanda, ca să se facă ascultat.

George Moore,
Ave (Uvertura)

5

Brian Flynn, îmbrăcat în hainele negre, cu gulerul alb, ale unui preot romano-catolic, stătea, în lumina slabă a dimineții, aproape de intrarea sudică a transeptului Catedralei Sf. Patrick. Purta un pachețel învelit în hîrtie albă, decorată cu trifoi verde. Cîteva femei în vîrstă și doi bărbați stăteau la baza treptelor de lîngă el, ferindu-se de frig.

Una din cele două uși mari ale transeptului se deschise și în cadrul ei apăru capul unui paracliser, făcînd semne. Micul grup urcă treptele și trecu prin atriumul lateral, apoi intră în catedrală. Brian Flynn veni în urma acestuia.

În interiorul catedralei, Flynn îngenunchie la banca de comuniune. Spațiul înălțat din marmură, sanctuarul altarului, era acoperit cu pajiști de garoafe verzi, și studie decorațiile festive. Trecuseră patru ani de cînd părăsise mănăstirea Whitehorn; patru ani de cînd nu o mai văzuse. Astăzi o va vedea din nou, pentru ultima oară.

Se ridică și o luă spre partea din față a catedralei, strecurîndu-și mîna în buzunarul pardesiului negru, pentru a simți oțelul rece al pistolului automat.

Părintele Timothy Murphy ieși din camera sa din cancelarie și o luă prin pasajul subteran care lega cancelaria de catedrală. La capătul coridorului ajunse la o ușă mare, din panouri, și o deschise, intrînd într-o încăpere întunecată, unde apăsă pe un comutator aflat în perete. Lumini calde străluciră în sacristia boltită cu marmură.

Se îndreptă spre capela preoților, aflată în partea din spate a sacristiei și îngenunchie, înălțîndu-și rugăciunile

către Sfîntul Patrick, a cărui zi era astăzi și cerîndu-i, așa cum făcea în fiecare an, pace în Irlanda de Nord, țara de baștină. Se mai rugă pentru o vreme bună în timpul paradei și pentru o zi relativ cumpătată în orașul său de adopțiune.

Se ridică, traversă sacristia, urcă cîteva trepte de marmură și deschise cele două uși din alamă. Le trase înapoi pe făgașele lor, în bolta de marmură, și-și continuă drumul pe scări.

La prima oprire a scării zăbovi și se uită, prin ușa din bare, în cripta care adăpostea rămășițele pămîntești ale foștilor arhiepiscopi ai New York-ului. O lumină blîndă, galbenă, ardea undeva în inima criptei.

De la această oprire, scara se despărțea în două direcții și el o luă spre stînga. Ajunse în apropierea altarului și se îndreptă spre amvonul înalt. Urcă treptele cotite, din piatră și se opri sub baldachinul din bronz, mult deasupra stranelor.

Catedrala se întindea în fața lui, acoperind un întreg cvartal al orașului. Petele mai deschise de culoare ale uriașelor ferestre cu vitralii — nuanțele pielii mîinilor și a fețelor — captau lumina dimineții timpurii, schimbînd sensul scenelor din Scripturi descrise aici, într-un fel la care nici nu se gîndiseră vreodată artizanii lor. Capete și membre desprinse de trup se detașau din albastrurile de cobalt și roșurile înflăcărate, arătînd mai curînd damnate decît salvate.

Părintele Murphy își întoarse privirea de la ferestre spre credincioșii de jos. O duzină de oameni împrăștiați la distanțe mari de-a lungul și de-a latul acestei case cu coloane uriașe, nici unul dintre ei neavînd altă companie în afara lui Dumnezeu. Își ridică ochii spre marele balcon al corului, aflat deasupra portalurilor de la intrare. Marea orgă se înălța asemenea unei catedrale în miniatură, miile de tuburi de alamă înălțîndu-se ca niște săgeți în lumina difuză a rozetei enorme de deasupra lor.

Părintele Murphy scoase din buzunar predica bătută la mașină și o puse pe paginile deschise ale cărții de

rugăciuni și îndreptă microfonul. Se uită la ceas. Șase patruzeci. Încă douăzeci de minute pînă la liturghie.

Mulțumit de aceste mici detalii, își ridică din nou privirea și văzu un preot înalt care stătea lîngă altarul Sfintei Brigid. Nu-l recunoscu pe preot, dar Catedrala Sf. Patrick o să fie azi ticsită de preoți în vizită — de fapt, preotul părea că admiră priveliștea, măsurînd cu privirea imensitatea catedralei. Un țopîrlan de la țară, gîndi Murphy, exact cum fusese și el cu ani în urmă. Totuși, în ținuta preotului se vedea un fel de siguranță de sine. Nu părea smerit ci critic, ca și cum se gîndea să cumpere locul dar era nemulțumit de unele aspecte.

Părintele Murphy coborî din amvon. Studie buchetele de garoafe vopsite în verde, apoi rupse una și o înfipse la reverul hainei, coborînd treptele altarului și luînd-o de-a lungul culoarului central. În marea deschidere de sub clopotniță, se apropie cam la doisprezece pași de preotul cel înalt, distanță la care salutul era obligatoriu. Se opri și apoi zîmbi.

— Bună dimineața, părinte.

— Bună dimineața, răspunse preotul cel înalt, uitîndu-se la el. Părintele Murphy se gîndi să-i întindă mîna, dar preotul își ținea dreapta înfundată adînc în buzunarul pardesiului, iar sub celălalt braț avea o cutie împachetată în hîrtie de cadouri. Murphy trecu pe lîngă preot și traversă nartexul rece, din piatră, către ușa frontală. Răsuci bolțul din pardoseală, împinse apoi ușa, deschizînd-o, și păși afară, spre treptele principale ale catedralei. Ochii lui de un albastru deschis cuprinseră Fifth Avenue, apoi se înălțară deasupra spre Intercontinental Building, din Rockefeller Center. De pe lucrătura în bronz scînteie o rază de soare. Va fi o zi frumoasă pentru irlandezi, o zi mare pentru irlandezi.

Se uită în dreapta. Dinspre nord se apropia un vehicul cu lumini galbene, intermitente. Făcea un zgomot șuierător în timp ce se tîra de partea cealaltă a catedralei. Murphy văzu șuvoiul de vopsea de un verde Kelly ieșind din spatele mașinii, pictînd o linie de-a lungul lui Fifth

Avenue și acoperind dunga albă, de demarcație a sensurilor.

Ochii săi se opriră asupra statuii uriașe din bronz, a lui Atlas — care îl privea de pe partea cealaltă a străzii, din fața lui International Building — ținînd lumea deasupra capului într-o poză clasică, eroică dar păgînă. Niciodată nu-i plăcuse această statuie — își bătea joc de biserica lui. Însuși Rockefeller Center își bătea joc de biserica lui, cu clădirile lui din ziduri cenușii, un monument colosal ridicat în cinstea ego-ului unui singur om, avîntîndu-se deasupra turnurilor de marmură ale catedralei.

Privea trupul despuiat al zeului din fața lui și-și aminti de preotul cel înalt din catedrală.

Brian Flynn se îndreptă către o ușă boltită din stejar, aflată într-un perete al nartexului de sub clopotniță, o deschise și intră într-un mic lift. Apăsă pe singurul buton de pe panou și liftul porni. Flynn coborî din lift în camera de repetiții a corului și de aici se îndreptă spre balconul corului și se opri lîngă balustradă.

Flynn se uită peste marea de strane din lemn, la altarul înălțat, cu lucrătura lui din bronz, scăldată într-o lumină blîndă și cu marmura care strălucea în lumina unor surse nevăzute. Statui albe reflectau lumina ambiantă și păreau — așa cum de altfel trebuia — eterice și însuflețite. Statuia Sfîntului Patrick, aflată în partea opusă amvonului, părea că se uită în sus, la el. În spatele altarului acoperit cu garoafe se afla absida rotunjită, unde se găsea capela Sfintei Fecioare, cu geamurile ei cu vitralii, înalte, zvelte, luminate de soarele care răsărea. Cele cincisprezece altare ridicate pe lateralele catedralei străluceau în lumina lumînărilor.

Dacă ideea era de a determina smerenie, de a mistifica, de a micșora omul în fața lui Dumnezeu, atunci această construcție gotică își îndeplinea perfect scopul. Ce maeștri ai suspansului și ai misterului mai erau și catolicii ăștia, se gîndea Flynn, ce incredibili manipulatori ai realității fizice și, de aici, ai realității interioare. Sigur, pînea

și vinul, devenite carne și sînge. Totuși, în interiorul acestei catedrale, anii de programare, din copilărie, își spuneau cuvîntul și gîndurile îi erau furate de prea multe emoții uitate. În afara Bisericii exista o lume care nu-l făcea să se simtă mai slab sau nu juca feste ochilor și minții sale. Mai aruncă o ultimă privire în catedrală, după care se îndreptă spre o ușiță aflată dincolo de balconul corului și o deschise. Îl lovi o pală de aer rece și începu să tremure în timp ce intra în clopotniță. Cînd ochii i se acomodară cu întunericul, o luă înainte și dădu în centrul clopotniței peste o scară în spirală, prevăzută cu balustradă și începu să urce, sprijinindu-se cu o mînă și ținînd pachetul cu cealaltă.

Clopotnița era întunecată dar geamurile translucide lăsau să pătrundă o lumină cenușie. Urcînd, Flynn își putea vedea respirația. Scara turnantă făcu loc scărilor mobile care deveneau tot mai nesigure, cu fiecare nivel care urma. Se întrebă dacă mai ajunsese oare vreodată cineva pînă aici; nu-și putea imagina de ce ar fi făcut-o. Se opri să-și tragă sufletul, la un nivel aflat sub ceea ce presupunea că ar fi începerea primului clopot.

Văzu mișcare la dreapta lui și-și scoase pistolul. O luă chircit în direcția de unde venea mișcarea dar nu văzu decît frînghiile clopotelor, atîrnînd sinistru de-a lungul zidului și dispărînd în balans, printr-o gaură în podea.

Privi în jur. Locul era lugubru. Lumina difuză sporea efectul și sunetele orașului erau transformate în zgomote ciudate, care păreau să vină chiar din interiorul clopotniței. Pînă și curentul de aer era lugubru, pentru că nu puteai spune exact din ce direcție anume venea. Părea că vine dintr-un fel de organ respiratoriu, ascuns, aparținînd catedralei însăși — într-un fel, respirația secretă a Catedralei Sfîntul Patrick — sau a Sfîntului Patrick însuși. Simțea totuși că într-un fel această respirație nu era sfințită și că locul era bîntuit de un duh necurat. Simțise același lucru în mănăstirea Whitehorn, ca mai tîrziu să-și dea seama că ceea ce pentru un dreptcredincios era Duhul Sfînt, pentru un necredincios era ceva cu totul diferit.

Încercă să-și aprindă o țigară dar chibritele nu rămîneau aprinse. Scurta flăcăruie lumină mica încăpere în formă de poligon a clopotniței și din nou gîndul lui zbură înapoi, la subterana capitulului mănăstirii din Whitehorn. Frecă cu mîna inelul acela mare, pe care continua să-l poarte. Se gîndi la Maureen și și-o imagină așa cum o văzuse ultima oară în acel subsol, înfricoșată, bolnavă, întristată din cauza despărțirii lor. Se întrebă care vor fi primele cuvinte pe care i le va spune ea, după acești patru ani.

Se uită la ceas. În zece minute, clopotele vor bate Angelus și, dacă se va afla aproape de ele, va surzi. Se urcă pe scară și-și continuă ascensiunea. Avu o pornire să strige o blasfemie în întunericul clopotniței, pentru a deștepta acele spirite din sălașurile lor inaccesibile ca să le spună că se apropie Finn MacCumail și să-i facă loc.

Scara ajunse la prima cameră a clopotniței, în care se aflau trei din cele nouăsprezece clopote turnate în bronz, și care atîrnau de o grindă. Flynn se uită din nou la ceas. Șapte fără opt minute. Fixă lumînarea pe o traversă și deschise repede pachetul, scoțînd la iveală o cutie metalică, neagră. Găsi firul electric care ducea la lampa de serviciu, fixată pe bîrnă, și tăie firul, conectînd fiecare capăt la terminalele aflate în cutia metalică. Reglă ceasul electric de pe cutie la ora 5 :00 p.m. și trase de lanțul lămpii de serviciu. Clopotnița se lumină parțial, dînd la iveală praful și păienjenișul adunate de-a lungul unui secol și ceasul începu să ticăie zgomotos în încăperea tăcută.

Flynn atinse unul din clopotele de bronz și-i simți răceala, cu gîndul că astăzi ar putea fi ultima zi în care New York-ul îl va mai auzi.

6

Maureen Malone stătea goală în fața oglinzii care acoperea întreaga ușă : apa rece i se lipea de față și de umeri și strălucea în lumina crudă a camerei de baie. Mîna o porni spre sînul drept și simți carnea rece, crestată, pe toată partea laterală a acestuia. Se uită la cicatricea purpurie. Doamne, cît rău poate face un glonț. La un moment dat se gîndise la chirurgie estetică, dar rana pătrunsese adînc în sufletul ei, acolo unde nu o puteau ajunge mîinile niciunui chirurg.

Luă un prosop de baie aparținînd hotelului, se înfășură în el și intră în dormitor. Traversă covorul gros, dădu la o parte draperia grea și privi orașul, de la etajul al patruzeci și doilea al aripii nordice a hotelului Waldorf.

Încercă să se concentreze asupra luminilor, la cîteva în același timp. Ghirlande de lămpi de pe autostradă și poduri întretăiau cursurile de apă și coastele, de jur-împrejurul insulei, și insula însăși era ticsită de clădiri incredibil de înalte. Căută printre clădirile cele mai apropiate de ea și văzu catedrala care se așternea sub forma unei cruci, scăldată într-o lumină albastră, rece. Absida se afla cu fața spre ea, iar intrarea se făcea printr-un bulevard larg. Cele două fleșe gemene se înălțau grațioase printre matahalele rectangulare din jur și Maureen văzu circulația intensă de pe multe din străzile orașului, un lucru incredibil la această oră, se gîndea ea.

Luminile orașului se estompară în ochii ei și mintea îi rătăci înapoi, la dineul din Salonul Imperial de jos, unde participase pe post de *speaker*. Ce le spusese acelor doamne și domni de la Amnesty International ? Că se afla acolo pentru viața sau moartea Irlandei. *Care era misiu-*

nea ei ? au întrebat-o. Să-i convingă pe englezi să elibereze bărbații și femeile internați în Irlanda de Nord, în baza Legii Speciale. După aceea, și numai după aceea, foștii ei camarazi de arme vor discuta despre pace.

Ziarele spuseseră că apariția ei pe treptele Catedralei Sf. Patrick, de ziua sfîntă a acestuia, alături de Sir Harold Baxter, Consulul General englez la New York, va crea un precedent istoric. Niciodată un cardinal nu îngăduise ca o persoană cu preocupări cît de cît politice să stea alături de el pe treptele Catedralei, în această zi. I se spusese că personalitățile politice urcau treptele, îl salutau pe Prințul Bisericii și pe cei din anturajul acestuia, apoi reveneau în cortegiul procesiunii și mărșăluiau pînă la tribunele aflate paisprezece străzi mai la nord. Dar Maureen Malone, fostă teroristă IRA, fusese invitată. Oare nu o iertase Isus pe Maria Magdalena ? o întrebase Cardinalul. Nu era oare acesta mesajul lui Cristos ? Nu-și dădea seama dacă-i plăcea comparația cu celebra curvă, dar cardinalul păruse atît de sincer.

Sir Harold Baxter, știa ea, era la fel de stînjenit de acest aranjament ca și ea, dar cum fără încuviințarea Ministerului Afacerilor Externe n-ar fi putut accepta situația, cel puțin faptul însemna un progres. Inițiativele de pace, spre deosebire de inițiativele de război, au avut întotdeauna asemenea începuturi mici, umile, de tatonare.

Simți o răcoare bruscă dinspre fereastră și se înfioră. Privirea i se întoarse spre catedrala scăldată într-o lumină albastră. Încercă să-și imagineze cum se va sfîrși ziua dar nu putu și aceasta o înspăimîntă. Un alt fior, de o altă natură, îi trecu pe șira spinării. *Odată intrat, nu mai există ieșire.*

Într-un fel, știa că Brian Flynn se afla în apropiere și știa că el nu o va lăsa să meargă înainte, pe linia asta.

Terri O'Neal se trezi la zgomotul traficului dimineții timpurii, care pătrundea prin fereastra de la etajul doi. Se ridică încet în capul oaselor. Un felinar de dincolo de fereastră lumina parțial încăperea. Bărbatul de lîngă ea —

Dan, da, Dan — își întoarse capul și se uită la ea. Văzu că ochii lui erau limpezi, neîncețoșați nici de somn și nici de băutură. Bănui că se trezise de mai multă vreme și aceasta o făcea să nu se simtă în apele ei, dar nu știa de ce.

— Cred că e timpul să plec. Azi lucrez.

— Azi nu lucrezi. Mergi la paradă. Ai uitat ? spuse el, ridicîndu-se și apucînd-o de braț.

Vocea lui, cu un ușor accent irlandez, nu era răgușită de somn. Da, *era treaz* de mult — și de unde știa că ea nu lucrează azi ? Niciodată nu spunea celor pe care-i agăța mai mult decît trebuiau să știe — pentru cazul în care lucrurile nu mergeau cum trebuie.

— *Tu* lucrezi azi ?

— Asta fac chiar acum. Rîse în timp ce lua o țigară de pe noptieră.

Încercă un zîmbet forțat, își mișcă picioarele afară din pat și se ridică. Simțea că el nu o pierde din ochi în timp ce se îndrepta spre marea fereastră bovindou și îngenunchea pe bancheta nișei, cu fața la stradă. Frumoasă stradă. Strada Șaizeci și ceva — și care dădea în Fifth Avenue, o stradă cu clădiri mici, din granit și gresie.

Se uită spre vest. O dubă mare a poliției fusese parcată în colțul lui Fifth Avenue și de partea cealaltă a bulevardului se afla un car al televiziunii. În capătul celălalt, se aflau tribunele care fuseseră înălțate în fața parcului.

Privi în jos, chiar sub ea. Un lung șir de scutere, parcate în unghi, pe stradă și zeci de polițiști cu căști, care se învîrteau printre ele, suflînd în mîini sau bînd cafea. Apropierea lor o făcu să se simtă mai bine.

Se întoarse, rămînînd cu fața spre pat. Observă că el își trăsese jeanșii dar tot mai stătea pe pat. Teama o cuprinse din nou și glasul ei se auzi stins și tremurător :

— Cine... Cine ești ?

Se ridică de pe pat și veni spre ea.

— Iubitul tău din noaptea asta, doamnă O'Neal. Stătea chiar dinaintea ei și ea trebui să-și întindă gîtul ca să-l privească în față.

Terri O'Neal era înspăimîntată. Omul ăsta nu acționa, nu arăta și nici nu vorbea ca un nebun — totuși era pe cale să-i facă ceva ce ei nu i-ar fi plăcut. Era sigură de asta. Se smulse din privirea lui și-și întoarse ochii, o idee, spre panoul lateral al ferestrei bovindou. Un strigăt puternic ar rezolva treaba. Spera pînă la Dumnezeu să o facă.

Dan Morgan nu-i urmărea privirile dar știa exact ce-i trecuse prin cap.

— Nici un sunet, drăguță. Nici un sunet...

Își întoarse în silă capul spre el și se pomeni privind într-un amortizor negru, mare, la capătul unui și mai mare pistol negru. I se uscă gura.

— ...sau îți înfig un glonț în drăgălașa ta rotulă cu gropițe.

Trecură cîteva secunde, înainte ca ea să poată formula un gînd sau un cuvînt, apoi întrebă încet :

— Ce vrei ?

— Doar compania ta, pentru o vreme.

— Compania mea ? Creierul ei nu reușea să priceapă nimic din toate astea.

— Ești răpită, scumpo. Răpită.

7

Locotenent detectiv Patrick Burke stătea ghemuit pe rîndul de sus al tribunei, zgribulit în frigul începutului de zi și privea jos, pe stradă. Dunga verde, proaspăt vopsită, strălucea în soarele slab și polițiștii treceau cu atenție peste ea, cînd traversau.

O echipă de geniști pășea mărunt printre băncile tribunei, ridicînd pungi de hîrtie sau sticle, nici una din ele neconținînd ceva mai letal decît drojdia unui vin prost. Un vagabond zăcea acoperit cu ziare, pe bancheta de sub el, nederanjat de indulgenții polițiști. Burke se uită înspre est, de-a lungul străzii Șaizeci și patru. Strada era străjuită de scuterele poliției, iar un car de televiziune WPIX se instalase în colțul nordic. În colțul sudic era parcată duba în care se instalase cartierul general mobil al poliției, iar doi polițiști conectau cablurile acesteia la panoul de acces de la baza unui stîlp de iluminat.

Burke își aprinse o țigară. În cei douăzeci de ani petrecuți de el în serviciul de informații, această scenă se schimbase aproape tot atît de puțin pe cît i se schimbase și lui viața. Se gîndi că pînă și cerșetorul putea foarte bine fi același.

Burke aruncă o privire la ceas — mai avea de omorît cinci minute. Urmări polițiștii de stradă făcînd coadă la un camion-cantină, pentru cafea. Cineva din spatele cozii dădea tărie cafelei turnînd în cești, dintr-o sticlă de Coca, un lichid negru, asemenea unui preot, se gînd Burke, care stropește cu apă sfințită trupele care trec prin fața lui. Urma să fie o zi lungă, grea pentru polițiști. Peste un milion de oameni, irlandezi sau nu, urmau să se înghesuie pe trotuarele din Fifth Avenue, precum și în barurile și

restaurantele din centrul Manhattan-ului. În mod surprinz tor, în ciuda tumultului și agitației unei astfel de zile, nici un incident politic serios nu tulburase de mai bine de două secole sărbătorirea Sfîntului Patrick, la New York. Dar în fiecare an, Burke simțea că aceasta se va întîmpla, că, în sfîrșit, trebuia să se întîmple.

Prezența acelei femei, Malone, la New York, îl deranja. Aseară avusese o scurtă discuție cu ea, în Salonul Imperial din hotelul Waldorf. Părea destul de atrăgătoare, chiar drăguță, și sugestia lui că cineva s-ar putea decide să o omoare nu o înspăimîntă. Probabil că se obișnuise cu asemenea amenințări, gîndi el.

Irlandezii erau specialitatea lui Burke, iar irlandezii, credea el, reprezentau în mod potențial gruparea cea mai periculoasă. Dar dacă ar lovi, ar alege ei *această* zi? Această zi *aparținea* irlandezilor. Parada însemna înălțarea culorilor lor, etalarea verdelui, atît de necesare în acele zile de demult cînd erau priviți ca primii străini nedoriți în America. Își aminti de o anecdotă pe care obișnuia s-o spună bunicul său, foarte populară la începutul secolului:

Ce este Ziua Sf. Patrick? Este ziua în care protestanții și evreii privesc de la ferestrele caselor de pe Fifth Avenue la angajații lor care mărșăluiesc pe stradă, în fața lor.

Ceea ce începuse ca o primă demonstrație a drepturilor civile în America, însemna acum un memento pentru oraș — pentru națiune — că irlandezii continuau să existe ca o forță. Aceasta era ziua în care irlandezii întorceau New York-ul cu fundul în sus, ziua în care scoteau întregul Manhattan din sărite.

Burke se sculă, își întinse considerabila osatură, apoi coborî, săltînd peste rîndurile de banchete și sări în alee. Merse în spatele tribunei pînă cînd ajunse la o deschidere în zidul scund, din piatră, care mărginea Central Park, unde coborî niște trepte de piatră. În fața lui se înălța uriașul Arsenal, asemănător unui castel — de fapt clădirea Administrației Parcului — și care arborase, alături de

steagul american, tricolorul verde alb, portocaliu, al Republicii Irlanda. O ocoli prin dreapta și ajunse la un rînd de porți uriașe, din fier forjat, închise. Se cocoță fără prea mare entuziasm în vîrful lor, de unde-și dădu drumul în grădina zoologică.

Grădina zoologică era pustie și cu mult mai întunecată decît bulevardul. Lămpi ornamentale aruncau o lumină slabă asupra aleilor și a clădirilor din cărămidă. O luă încet de-a lungul aleii drepte, ținîndu-se în umbră. Își scoase din mers revolverul de serviciu din toc, strecurîndu-l în buzunarul pardesiului, mai mult ca o protecție împotriva tîlharilor decît a asasinilor de profesie.

Umbrele sicomorilor dezgoliți de frunze se întindeau de-a lungul aleii și mirosul de paie ude și de animale plutea apăsător în aerul rece, umed. În bazinul din stînga lătrau focile, iar păsările, captive sau în libertate, ciripeau și cîrîiau într-un amestec de sunete familiare sau exotice.

Burke trecu de arcadele din cărămidă care susțineau ceasul Delacorte și scrută umbrele colonadelor, dar nu văzu pe nimeni. Își confruntă ceasul de mînă cu orologiul. Ferguson fie întîzia, fie murise. Se rezemă de una din arcade și-și mai aprinse o țigară. Văzu în jurul său, la est, la sud și la vest, zgîrie-nori giganți profilîndu-se în lumina răsăritului, înghesuindu-se aproape de siluetele negre ale șirurilor de copaci, asemenea stîncilor înalte, în jurul pădurilor tropicale.

Auzi în spatele său zgomotul pașilor ușori și se întoarse, uitîndu-se pe aleea din spatele arcului care ducea, departe, în parc, spre grădina zoologică a copiilor.

Jack Ferguson trecu printr-un tunel de beton și ieși într-o baie de lumină, apoi se opri.

— Burke ?

— Aici.

Burke îl urmări pe Ferguson apropiindu-se. Șchiopăta ușor, iar trenciul, demodat și mult prea mare, fîlfîia la fiecare pas.

Ferguson îi întinse mîna și zîmbi, dezvelindu-și dinții îngălbeniți.

— Mă bucur că te văd, Patrick.

Burke îi strînse mîna.

— Ce-ți mai face soția, Jack ?

— Rău. Din păcate, rău de tot.

— Îmi pare rău. Dar și tu ești cam palid.

Ferguson își duse mîna la față.

— Adevărat ? Ar trebui să ies mai mult.

— Plimbă-te prin parc, ziua. Dar de ce ne întîlnim tocmai aici, Jack ?

— Ah, Dumnezeule, orașul e plin astăzi de agenți, nu ? Putem deci fi văzuți oriunde, de oricine.

— Presupun.

Vechii revoluționari, se gîndi Burke, ar trebui să îmbătrînească și să moară fără această paranoie și fără mania conspirațiilor. Scoase un mic termos din pardesiu.

— Un ceai cu whisky irlandez ?

— Să-ți dea Dumnezeu sănătate.

Ferguson luă sticla, bău și i-o dădu înapoi, scrutînd întunericul din jur.

— Ești singur ?

— Eu, tu și maimuțele. Burke luă o gură, privindu-l pe Ferguson pe deasupra termosului. Jack Ferguson era un autentic marxist format în pușcăriile anilor '30 care-și petrecuse viața fie atîțînd, fie așteptînd revoluția claselor muncitoare. Puhoaiele istoriei, care măturaseră restul lumii de la război încoace, l-au lăsat pe Jack Ferguson neatins și neimpresionat. În plus, era un pacifist, un om cumsecade, așa încît aceste idealuri, în aparență atît de antagonice, se pare că nu i-au provocat niciodată vreun conflict interior. Burke îi întinse termosul.

— Mai bei un gît ?

— Nu, nu chiar acum.

Burke înșurubă capacul termosului, studiindu-l pe Ferguson care se uita nervos în jur. Ferguson era înalt ofițer în Armata Republicană Irlandeză Oficială, sau în ce mai rămăsese din aceasta la New York și era la fel de consumat și de muribund ca și restul grupului de fosile.

— Ce se pregătește pentru azi, Jack ?

Ferguson îl apucă pe Burke de braţ, uitîndu-se în sus, la el.

— Fenienii dau din nou bice cailor, băiete.

— Serios ? De unde atîţia cai ?

— Patrick, nu glumesc. E vorba de un grup de renegaţi, alcătuit mai ales din adepţii violenţei, din Ulster. Îşi spun fenieni.

Burke dădu din cap. Auzise de ei.

— Sînt aici ? În New York ?

— Mă tem că da.

— În ce scop ?

— Exact, nu pot să-ţi spun. Dar pregătesc ceva urît.

— Sursele tale sînt sigure ?

— Foarte.

— Vor recurge la violenţă ?

— În limbajul zilei, da, vor recurge la violenţă. Cît cuprinde. Sînt asasini, incendiatori şi aruncători de bombe. Crema Armatei Republicane Irlandeze Provizorii. Mulţi dintre ei au contribuit la distrugerea centrului Belfastului şi sînt responsabili pentru sute de morţi. O adunătură cumplită.

— Aşa s-ar părea, nu ? Şi ce faci în week-end ?

Ferguson îşi aprinse o ţigară, cu mîini nesigure.

— Să ne aşezăm puţin.

Burke îl urmă spre o bancă aflată în faţa casei maimuţelor. Mergea şi îl studia pe omul din faţa lui. Dacă a existat vreodată un om mai anacronic, mai exaltat — în sens donqihotesc — decît Jack Ferguson, ei bine, el unul nu l-a întîlnit. Şi totuşi, Ferguson a supravieţuit într-un fel în acest infern al politicii de stînga şi a supravieţuit chiar unui atentat criminal asupra lui — sau a unei încercări de asasinare, cum l-ar fi corectat Ferguson. Şi era şi un om neobişnuit de demn de încredere, în asemenea probleme. Cei cu orientare marxistă din IRA Oficială nu aveau încredere în disidenţii IRA şi vice-versa. Totuşi, fiecare parte avea oameni în tabăra opusă, care reprezentau cele mai bune surse reciproce de informaţie. Singurul lucru care îi lega era ura lor comună împotriva englezilor

și o politică de vezi-ți-de-treaba-ta-Americă. Burke se așeză lîngă Ferguson.

— IRA nu a comis acte de violență în America, de la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, cită Burke o maximă la modă, și mă îndoiesc că ar fi pe cale, în clipa de față.

— Un lucru adevărat în ce privește IRA Oficială, desigur, și chiar în privința celor din Armata provizorie, dar nu cînd este vorba de fenieni.

Multă vreme Burke nu spuse nimic, apoi întrebă :

— Cîți sînt ?

Ferguson aprinse țigară de la țigară.

— Cel puțin douăzeci, dacă nu și mai mulți.

— Înarmați ?

— Nu la plecarea din Belfast, firește, dar sînt destui aici care să-i ajute.

— Obiectivul ?

— Cine știe ? Astăzi o să fie numai obiective. Sute de politicieni în tribune, printre manifestanți. Oameni pe treptele catedralei. Apoi, bineînțeles, Consulatul Britanic, Liniile Aeriene Britanice, Departamentul Turismului Irlandez, Delegația Sindicatelor din Ulster...

— În regulă. Lista asta o am și eu.

Burke urmări o gorilă cu ochi roșii, arzători, care se holba la ei printre gratiile casei maimuțelor. Animalul părea interesat de discuția lor, întorcîndu-și capul ori de cîte ori spuneau ceva.

— Cine sînt liderii fenienilor ?

— Unul care-și spune Finn MacCumail.

— Care-i numele lui adevărat ?

— Poate că aflu în după-amiaza asta. Aghiotantul lui este John Hickey, cu numele de cod Dermot.

— Hickey e mort.

— Nu, locuiește chiar aici, în New Jersey. Trebuie să se apropie de optzeci de ani.

Burke nu-l întîlnise niciodată pe Hickey, dar cariera acestuia în IRA fusese atît de lungă și atît de însîngerată, încît era menționat în cărțile de istorie.

— Altceva ?

— Atît, pînă acum.

— Unde ne putem întîlni, mai tîrziu ?

— Sună-mă acasă, din oră în oră, începînd de la douăsprezece. Dacă nu dai de mine, mă găsești aici, pe terasa restaurantului, la patru treizeci... dacă, bineînțeles, ceea ce trebuie să se întîmple nu s-a și întîmplat deja. În acest caz voi lipsi din oraș, o vreme.

Burke dădu din cap.

— Cu ce te pot ajuta ?

Reacția lui Ferguson fu în același timp de surpriză și de indiferență, ca întotdeauna cînd se ajungea la acest punct.

— Cu ce ? Ah, da... să mă gîndesc... Cum mai stai cu fondul special ?

— Pot să fac rost de cîteva sute.

— Ar fi grozav. Ne descurcăm cam greu în ultima vreme.

Burke nu știa dacă se referea la el și la soția lui sau la organizație. Poate că la amîndouă.

— Încerc să obțin cît mai mult.

— Cum vrei. Nu banii sînt importanți. Important este ca voi să evitați vărsarea de sînge și ca departamentul să știe că v-am ajutat. Și ca nimeni altcineva să nu știe acest lucru.

— Întotdeauna am procedat așa.

Ferguson se ridică și întinse mîna.

— La revedere, Patrick. *Erin go bragh*.

Burke se ridică și-i strînse mîna lui Ferguson.

— Fă tot ce poți, Ferguson, dar fii atent.

Burke îl urmări pe Ferguson luînd-o șchiopătînd pe alee și dispărînd sub ceas. I se făcu groaznic de frig și mai bău un gît de termos. *Fenienii dau din nou bice cailor*. Îi trecu prin cap că această Zi a Sfîntului Patrick va fi, dintre toate, cea mai memorabilă.

8

Maureen Malone își puse jos ceașca de ceai și-și lăsă privirea să se plimbe în jurul salonului pentru servit micul dejun, al hotelului.

— Mai doriți ceva ?

Margaret Singer, ministru cu probleme externe la Amnesty International, îi zîmbea din partea cealaltă a mesei.

— Nu, mulțumesc... Cît pe-aci să adauge coniță, dar se opri la timp. Trei ani de activitate revoluționară nu transformaseră o viață de deferență înnăscută.

Lîngă Margaret Singer se afla Malcolm Hull, tot de la Amnesty International. Iar de partea cealaltă a mesei rotunde se afla un om prezentat doar ca Peter, care stătea cu spatele la perete și cu fața la intrarea principală în salon. Nu mînca, nu zîmbea, dar bea cafea neîndulcită. Maureen cunoștea tipul.

Cea de a cincea persoană de la masă tocmai sosise și încă în mod neașteptat : Sir Harold Baxter, Consulul General Britanic. Venise, mărturisise el deschis, ca să spargă gheața, ca întîlnirea lor pe treptele catedralei să se producă fără stîngăcii. Cît de civilizați, de politicoși și de practici erau englezii, reflectă Maureen. Zău că-ți vine să vomiți.

Sir Harold își turnă o ceașcă de cafea și-i zîmbi.

— Rămîneți mai mult pe la noi ?

Se forță să-l privească direct în ochii lui cenușii, luminoși. Nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani, dar părul îi încărunțise pe la tîmple. Incontestabil, arăta bine.

— Mă gîndesc să plec mai departe, la Belfast, mîine noapte.

— Nu-i o idee prea bună. Ar fi de preferat să plecați la Londra sau chiar la Dublin, spuse el, neîncetînd să zîmbească.

Ea îi întoarse zîmbetul. Traducere : După ziua de azi, precis că cei din Belfast vă vor asasina. Nu se gîndea că lui i-ar fi păsat personal dacă IRA o asasina, dar guvernul lui probabil că stabilise utilitatea ei. Vocea ei sună rece :

— Cînd Foametea a ucis un milion și jumătate de irlandezi, a răspîndit tot pe atîția în țările de limbă engleză, iar printre acești irlandezi se află, întotdeauna, cîțiva tipi din IRA. Dacă o să mor de gloanțele lor, prefer să mi se întîmple asta la Belfast decît în orice altă parte.

Cîteva secunde nimeni nu scoase un cuvînt, apoi Sir Harold spuse :

— Bineînțeles că supraapreciați forța acestor oameni, în afara Ulster-ului. Guvernul din Dublin i-a scos în afara legii chiar și în sud...

— Guvernul din Dublin, Sir Harold, este format dintr-o adunătură de lachei ai englezilor.

Asta a fost. Acum, într-adevăr, spărsese gheața.

— Singura speranță a catolicilor din cele șase comitate — sau Ulster, cum le spuneți dumneavoastră — a devenit Armata Republicană Irlandeză — nu Londra sau Dublin sau Washington. Irlanda de Nord are nevoie de o alternativă pentru IRA, deci Irlanda de Nord se află acolo unde trebuie să fiu eu.

Privirea lui Harold Baxter trăda plictiseala. Se săturase de moarte de această problemă, dar simți de datoria lui să răspundă.

— Așadar dumneavoastră sînteți alternativa ?

— Eu sînt în căutarea unei alternative la uciderea cetățenilor nevinovați.

Harold Baxter arboră cea mai glacială privire.

— Dar nu și a soldaților britanici ? Spuneți-mi, de ce să dorească oare catolicii din Ulster unirea cu o națiune guvernată de lacheii englezilor ?

Răspunsul ei fu la fel de rapid ca și al lui. Amîndoi își cunoșteau bine catehismul.

— Consider că e de preferat ca un popor să fie guvernat de proprii săi politicieni incompetenți, decît de incompetenți străini.

Baxter se reașează în scaun și-și împreună palmele.

— Vă rog, nu uitați cele două treimi din populația Ulster-ului formată din protestanți și care consideră că Dublin-ul, și nu Londra, este capitala străină.

Maureen Malone se înroși.

— Adunătura aia de bigoți cu Biblia-n mînă nu recunoaște altă autoritate decît cea a banului. V-ar răsturna într-o clipă dacă s-ar gîndi că i-ar putea manevra singuri pe catolici. De cîte ori cîntă „*God Save the Queen*", în stupidele lor Orange lodges își fac cu ochiul unul altuia. Ei consideră că englezii sînt decadenți, iar catolicii irlandezi, niște bețivi puturoși. Sînt convinși că *ei* sînt aleșii. Și v-au prostit, făcîndu-vă să credeți că vă sînt supuși credincioși.

Își dădu seama că ridicase vocea și inspiră adînc, apoi îl fixă pe Baxter cu o privire rece, la fel cu a lui.

— Sîngele englezesc și banii Coroanei mențin în picioare industria Belfast-ului — nu aveți senzația că sînteți luați drept fraieri, Sir Harold ?

Harold Baxter puse șervetul înapoi pe masă.

— Guvernul Majestății Sale nu va mai abandona un milion de supuși — fideli sau nu — din Ulster, așa cum nu va abandona comitatele Cornwall sau Surrey, doamnă. Dacă aceasta, spuse el ridicîndu-se în picioare, ne face fraieri, atunci așa să fim. Scuzați-mă.

Se întoarse, îndreptîndu-se spre ușă.

Maureen se uită după el, apoi se întoarse spre gazdele sale.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă iau la ceartă cu el.

Margaret Singer zîmbi.

— E-n regulă. Dar te sfătuiesc să nu te certi pe probleme politice cu cealaltă parte. Dacă noi le-am spune rușilor cît sînt de codoși și apoi am încerca să eliberăm din lagăr un evreu sovietic, n-am avea prea mari șanse, să știi asta.

Hull dădu din cap, aprobînd.

— N-o să fi de acord, dar te pot asigura că englezii se numără printre oamenii cei mai corecți în această lume plină de probleme. Dacă vrei să obții de la ei să renunțe la aceste lagăre, trebuie să faci apel la acest simț al corectitudinii. Ai rupt cu IRA ca să treci această punte.

Margaret Singer adăugă :

— Toți trebuie să luptăm cu diavolii noștri — și o facem. Ei țin în mînă, spuse după o pauză, cheile lagărelor.

Maureen înghiți dojana blîndă fără să răspundă. Era infinit mai greu să te porți cum se cade cu oamenii buni din lumea asta, decît cu cei răi.

— Mulțumesc pentru micul dejun. Scuzați-mă. Se ridică în picioare.

Un *groom* se apropie de masa lor.

— Domnișoara Malone ?

Ea dădu ușor din cap.

— Pentru dumneavoastră, domnișoară.

Ridică în sus un mic buchet de garoafe verzi.

— O să le pun într-o vază drăguță, în camera dumneavoastră, coniță. E și o carte de vizită, pe care vi-o pot da chiar acum, dacă vreți.

Se uită la micul plic gălbui, apoi îl luă. Era nescris. Se uită întrebător la Singer și Hull. Cei doi dădură din cap. Desfăcu plicul.

Gîndurile lui Maureen se întoarseră la Londra, cu cinci ani în urmă. Ea și cu Sheila se ascundeau într-o casă de refugiu dintr-un cartier de irlandezi din East End. Misiunea lor era secretă și numai Consiliul de Război al Armatei Republicane Irlandeze Provizorii știa unde se află.

Într-o dimineață, un comisionar veni la ușa lor, aducîndu-le un buchet de levănțică englezească și degețel-roșu, iar proprietăreasa irlandeză urcă în camera lor și le aruncă florile pe pat.

— Misiune secretă, spuse ea, scuipînd pe jos. Ce adunătură cretină de proști mai sînteți cu toții...

Citi, împreună cu Sheila, cartea de vizită : *Bine ați venit la Londra. Majestatea-Sa Britanică speră să vă facă plăcere vizita și că veți profita de distracțiile pe care vi le oferă insula noastră ca și de ospitalitatea poporului englez.* Un text scos direct dintr-o broșură turistică. Doar că nu era semnat de Ministerul Turismului, ci de Siguranța Militară.

În viața ei nu se simțise așa de umilită și de îngrozită. Ieșiseră amîndouă în goană din casă, numai cu hainele de pe ele și petrecuseră cîteva zile prin parcuri și în metroul londonez. Nu îndrăzniseră să contacteze alte legături, de teamă că erau urmărite. Intr-un tîrziu, după cele mai groaznice două săptămîni din viața ei, au plecat la Dublin.

Scoase pe jumătate cartea de vizită din plic, pentru a o citi. *Bun venit la New York. Sperăm că ședereа dumneavoastră aici va fi plăcută și că veți profita de plăcerile pe care vi le oferă insula și ospitalitatea oamenilor.*

Nu avu nevoie să scoată din plic și restul cărții de vizită ca să vadă semnătura, dar o făcu totuși și citi numele lui Finn MacCumail.

Maureen închise ușa camerei și o încuie. Florile se aflau deja pe măsuța de toaletă. Le scoase din vază și le duse în baie. Le smulse și le rupse, aruncîndu-le în closet și trăgînd apa după ele. Putea vedea prin oglindă dormitorul și ușa întredeschisă a salonului alăturat. Se uită în jur. Ușa de la debara era și ea dată de perete, deși nu lăsase deschisă nici una din ele. Respiră adînc de cîteva ori, ca să fie sigură că vocea îi va fi calmă.

— Brian ?

Auzi o mișcare în salon. Simți cum încep să-i tremure genunchii și-i strînse unul de altul.

— Du-te la dracu', Flynn !

Ușa dinspre salon se dădu în lături.

— M-ați strigat, coniță ? Femeia de serviciu se uita la ea.

Maureen mai respiră o dată, adînc.

— Mai e cineva aici ?

— Nu, coniță.

— Dar a fost cineva aici ?

— Doar băiatul cu florile, coniță.

— Pleacă, te rog.

— Da, coniță.

Femeia își împinse căruciorul în hol. Maureen o urmă și încuie ușa, apoi se așeză în fotoliu, uitîndu-se la tapetul de Paisley.

Era surprinsă de calmul ei. Aproape că-și dorea ca el să se strecoare afară de sub pat și să-i zîmbească cu acel zîmbet ciudat, care nu era cîtuși de puțin un zîmbet. Invocă imaginea lui stînd în picioare în fața ei. Ar fi spus :

— „A trecut al dracului de mult timp, Maureen". Întotdeauna spunea așa, după o despărțire. Sau :

„Unde sînt florile mele, drăguță ? Le-ai pus într-un loc special ?"

— Da, foarte special, spuse ea, tare. Le-am dat drumul la vale, în closet.

Stătu așa cîteva minute, continuînd conversația imaginară cu el. Își dădu seama cît de dor i-a fost de el și cît de mult ar fi vrut să-i audă din nou glasul. Era entuziasmată și înfricoșată în același timp avînd certitudinea că el se afla pe aproape și că o va găsi.

Telefonul de lîngă ea sună. Îl lăsă mult timp să sune, înainte de a ridica receptorul.

— Maureen ? E totul în regulă ?

Era Margaret Singer.

— Să urc să te iau ? Sîntem așteptați la Pavilionul Irlandez...

— Cobor imediat.

Puse receptorul jos și se ridică încet din fotoliu.

La Pavilionul Irlandez pentru o recepție, apoi pe treptele Catedralei Sf.Patrick, parada și tribuna, la sfîrșitul zilei. Apoi dineul oferit de Societatea Culturală Irlandeză, pentru strîngerea de fonduri pentru Copiii Irlandei. Apoi Aeroportul Kennedy. Ce de petreceri, avînd ca pretext ali-

narea ravagiilor produse de război. Asta era America. Americanii ar fi în stare să transforme și Apocalipsul într-un dineu urmat de dans.

Traversă camera și intră în dormitor. Văzu pe podea o singură garoafă verde și se aplecă să o ia.

9

Patrick Burke privi din cabina telefonică în interiorul întunecat din Blarney Stone, de pe Third Avenue. Frunze de trifoi, din carton, erau lipite de oglinda barului iar de tavan era atîrnată o bonetă de spiriduș, din plastic. Burke formă un număr direct, la Police Plaza.

— Langley ?

Inspectorul Philip Langley, șeful Serviciului de Informații al Poliției din New York, își sorbea cafeaua.

— Am primit raportul tău asupra lui Ferguson.

Langley se uită în jos, la Brooklyn Bridge, de la fereastra etajului treisprezece. Ceața de deasupra apei începea să se ridice.

— Așa-i, Pat. Avem aici cîteva piese dintr-un *puzzle*, dar figura care începe să se contureze nu arată prea bine. FBI-ul a primit de la informatorii IRA informația potrivit căreia cîțiva renegați din Irlanda au dat tîrcoale organizațiilor IRA din New York și Boston — testînd apele, să vadă dacă ar putea avea mînă liberă pentru ceva ce pun la cale în această țară.

Burke își șterse ceafa cu batista.

— Folosind limbajul unei vechi iscoade de cavalerie, văd multe urme de potcoave ducîndu-se, dar nici una întorcîndu-se.

Langley îi răspunse :

— Bineînțeles, nimic nu ne duce direct la New York, în ziua Sfîntului Patrick...

— Există o lege potrivit căreia, dacă-ți imaginezi întîmplîndu-se cel mai rău lucru, în cel mai rău moment, de obicei acesta se și întîmplă, iar Ziua Sfîntului Patrick îndeplinește toate condițiile ca să fie un adevărat coșmar.

Este Lăsata Secului, Căderea Bastiliei, Carnavalul, toate la un loc. Deci, dacă aș fi capul unui grup de irlandezi renegați și dacă aș vrea s-o fac lată în America, aș face-o în New York City, în ziua de șaptesprezece martie.

— Ascult. Și cum ai proceda ?

— Încep prin a-mi căuta contactele. Dau o raită prin baruri. Trag cu urechea la vorbăraia patriotică din baruri. Cumpăr băutură. Cumpăr oameni.

— Fii atent.

Burke puse telefonul în furcă, apoi se îndreptă spre bar.

— Ce doriți ?

— Un Cutty.

Burke puse pe bar o hîrtie de douăzeci dolari. Îl recunoscu pe barman, un uriaș pe nume Mike. Burke își luă băutura și lăsă restul.

— Să bei și tu un pahar.

— E parcă prea devreme.

Barmanul așteptă. Recunoștea un om care vroia ceva.

— Caut niște prieteni, spuse Burke, cu un ușor accent irlandez.

— Du-te la biserică.

— N-o să-i găsesc acolo. Frații Flannagan. Eddie și Bob. Și pe John Hickey.

— Ești un prieten de-al lor ?

— Mă întîlnesc cu ei în fiecare an, pe șaptesprezece martie.

— Atunci ar trebui să știți că John Hickey a murit — Dumnezeu să-l odihnească în pace. Frații Flannagan au plecat înapoi, în patria mumă. De un an. Haide, termină-ți acum băutura și cară-te. Nu găsești nici un prieten aici.

— Nu ăsta-i barul de unde este aruncat un bețiv afară pe fereastră, de fiecare aniversare a Sfîntului Patrick ?

— O să fie, dacă nu te cari. Se uită la Burke.

Dintr-o dată, un om de înălțime potrivită, într-un pardesiu scump, țîșni dintr-o cabină și se opri alături de Burke. Omul întrebă încet, cu accent englezesc :

— Aș putea vorbi cu dumneavoastră ?

Burke se uită la individ, care îi făcu un semn cu capul, spre ușă. Cei doi ieșiră din bar. Omul îl conduse pe Burke de partea cealaltă a străzii, oprindu-se la colțul opus.

— Sînt maiorul Bartholomew Martin din Serviciul Secret al Armatei Britanice.

Martin își scoase pașaportul diplomatic și o legitimație militară.

— Asta nu-mi spune nimic, zise Burke, abia uitîndu-se la ele.

Martin se îndreptă spre un zgîrie-nori din centrul cvartalului.

— Atunci poate c-ar fi mai bine să intrăm aici.

Burke recunoscu clădirea fără să se uite la ea. Văzu doi polițiști din Poliția Tactică stînd la o oarecare distanță de ușă, cu mîinile la spate. Martin trecu pe lîngă ei și-i deschise ușa. Burke intră în marele hol de marmură și ochi patru tipi de la Serviciile Speciale, stînd în poziții strategice. Martin se îndreptă repede spre partea din spate a holului, în spatele unui paravan din piatră care masca lifturile clădirii. Ușile liftului se deschiseră și cei doi intrară. Burke întinse mîna și apăsă pe butonul etajului nouă.

— Mulțumesc, îi spuse Martin, zîmbind.

Burke se uită la omul care stătea în clasica poziție de lift, cu picioarele distanțate, cu mîinile la spate, cu capul în sus, preocupat de progresia numerelor iluminate. În ciuda gradului, nimic din Bartholomew Martin nu trăda militarul, gîndi Burke. Arăta, cel mult, ca un actor care încerca să intre în pielea personajului său, într-un rol dificil. Nu învățase totuși să-și controleze gura, care era dură și inflexibilă, în ciuda zîmbetului. Poate că trăda puțin adevăratul om.

Liftul se opri și Burke îl urmă pe coridor. Martin făcu semn cu capul unui tip care stătea în partea stîngă, îmbrăcat într-un blazer albastru, cu butoni lustruiți, din alamă.

Pe peretele opus lui Burke se aflau blazonul regal și o placă din bronz, cît se poate de lustruită, pe care scria :

SERVICIILE SECRETE BRITANICE. Nu exista nici un semn care să indice faptul că acesta era locul unde-și făceau veacul de obicei spionii, dar atît cît se pricepea Burke, nici un alt consulat sau ambasadă nu-și prezenta atît de deschis serviciul de informații.

Burke îl urmă pe Martin printr-o ușă care-i duse într-o încăpere spațioasă. O recepționistă blondă, îmbrăcată într-un costum albastru de *tweed*, care se potrivea cu afișul aflat deasupra biroului ei, făcînd reclamă Concordeului, se ridică la apropierea lor, spunînd cu un clar accent englezesc :

— Bună dimineața, domnule maior.

Martin îl conduse pe Burke printr-o ușă aflată chiar în spatele biroului, într-o încăpere pentru citirea microfilmelor și de aici într-un mic salon, mobilat într-un stil mai marcat tradițional decît restul locului. Unicul detaliu care te ducea cu gîndul la faptul că era vorba de o clădire oficială guvernamentală era o mare reclamă turistică, reprezentînd o vacă negru cu alb stînd în mijlocul unei pășuni însorite, cu legenda : „Găsiți-vă liniștea și pacea într-un sat englezesc".

Martin închise ușa, o încuie și-și agăță pardesiul în cuierul-pom.

— Ia loc, domnule locotenent.

Fără să-și scoată pardesiul, Burke se îndreptă spre bufet, scoase dopul unei carafe, mirosi și-și turnă de băut. Aruncă o privire în încăperea frumos mobilată. Ultima dată cînd intrase în consulat fusese cu o săptămînă înainte de Ziua Sfîntului Patrick. De data aceea, stătuse de vorbă cu un anume colonel Hayes. Burke se sprijini cu spatele de bufet.

— Deci, cu ce mă puteți ajuta ?

Maiorul Martin zîmbi.

— Cu destul de multe, cred eu.

— Bine.

— I-am pus deja la dispoziție inspectorului Langley un raport asupra unui grup de teroriști irlandezi numiți

fenieni, conduși de un anume Finn MacCumail. Ați văzut raportul ?

— Am fost informat asupra detaliilor.

— Minunat. Atunci știți că s-ar putea întîmpla ceva aici, astăzi.

Maiorul Martin se aplecă.

— Lucrez îndeaproape cu FBI-ul și cu CIA, dar mi-ar plăcea să lucrez mai strîns cu oamenii dumneavoastră — să vă pun la dispoziție informațiile pe care le deținem. FBI-ul și CIA ne spun lucruri pe care nu vi le spun vouă, dar eu v-aș ține la curent atît cu progresele lor, cît și cu ale noastre. Am ajutat deja serviciile voastre secrete să alcătuiască dosare asupra Armatei Republicane Irlandeze și am informat Serviciul Secret al Ministerului vostru de Externe asupra acestui lucru.

— Dar știu c-ați fost ocupat.

— Da. Știți, eu sînt un fel de casă de schimb, în această problemă. În mod firesc, Serviciile Secrete Britanice dețin mai multe date ca oricine asupra revoluționarilor irlandezi, ori, acum, se pare că dumneavoastră aveți nevoie de aceste informații și noi avem ocazia să vă facem un mare serviciu.

— Care e prețul ?

Maiorul Martin începu să se joace cu o brichetă de pe măsuța de cafea.

— Da, prețul. Să zicem că ar fi unele informații mai substanțiale din partea voastră, în viitor, asupra celor care fac parte din mișcarea IRA de peste ocean, adică din New York. Contrabanda cu arme. Obținerea de fonduri. Toți membrii IRA de aici. Cam asta.

— Mi se pare corect.

— *Este* corect.

— Deci, ce anume, exact, doriți de la mine ?

Maiorul Martin se uită la Burke.

— N-am vrut decît să vă spun personal acest lucru. Să vă cunosc.

Martin se ridică.

— Dacă vreți să-mi transmiteți direct o informație, sunați aici și cereți cu domnul James. Cineva va prelua mesajul și mi-l va înmîna. În același fel vă voi lăsa și eu mesajele mele. Poate că-i veți transmite cîte ceva și lui Langley, ca din partea dumneavoastră. Vă va prinde bine. Toată lumea va fi mulțumită.

Burke se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse.

— Probabil că au pus ochii pe acea Malone. Poate chiar pe consulul general.

Maiorul Martin dădu din cap.

— Nu cred. Sir Harold nu are nici un fel de amestec în problemele irlandeze. Iar în ce-o privește pe această Malone — am cunoscut-o întîmplător pe sora ei, Sheila, la Belfast. E la pușcărie. Un martir IRA. Ei trebuie să știe asta — dar asta e o altă poveste. Unde rămăsesem ? — Maureen Malone. Pentru IRA ea reprezintă exact contrariul surorii sale. Un tribunal al Armatei Republicane Irlandeze Provizorii a condamnat-o la moarte *in absentia*. Nu mai are mult. Dar n-o vor împușca în stradă. Într-o bună zi vor pune mîna pe ea în Irlanda, în nord sau în sud, o vor judeca, de data aceasta în prezența ei, o vor pune cu botul pe labe și apoi, peste o zi sau două, îi vor trage un glonț în cap și-o vor părăsi pe o stradă în Belfast. Iar fenienii, oricine ar fi ei, nu vor face nimic ca să-și revendice sentința la moarte, dată de gruparea violentă. Și nu uita, Malone și Sir Harold se vor afla pe treptele Catedralei Sfîntului Patrick aproape toată ziua, iar irlandezii respectă sanctuarul bisericii, indiferent de crezul lor politic sau religios... Nu, eu nu mi-aș face griji pentru cei doi. Caută o țintă mai evidentă. Proprietatea britanică. Delegația comercială din Ulster. Irlandezii se comportă întotdeauna într-un mod previzibil.

— Adevărat ? Poate că de asta m-a și lăsat nevastă-mea.

— Ah,da, sînteți irlandez... scuzați-mă...

Burke descuie ușa și ieși din încăpere.

Maiorul Martin își dădu capul pe spate și rîse încetișor, apoi se duse la bufet și-și pregăti un Martini. Se gîndi la discuția avută cu Burke și stabili că Burke era mult mai inteligent decît fusese lăsat să creadă. Nu că l-ar fi ajutat cu ceva, în jocul acesta.

CARTEA A TREIA

PARADA

Ziua Sfîntului Patrick din New York este cea mai fantastică treabă și în ultimii ani a apărut obiceiul de a se revopsi în verde marcajele rutiere albe de pe Fifth Avenue, de la Strada Patruzeci și Patru la Strada Nouăzeci și Șase. Toți pretinșii irlandezi, foștii irlandezi și cei care n-au fost niciodată irlandezi par să devină peste noapte irlandezi pur-sînge. Nimeni nu lipsește de la spectacol, dar este o ocazie foarte veselă și niciodată, nicăieri în altă parte pe lumea asta, n-am trăit ceva asemănător.

Brendan Behan,
Brendan Behan's New York

10

Pat și Mike, cei doi cîini irlandezi, mascotele Regimentului 69, trăgeau de lesele lor, în mijlocul lui Fifth Avenue, în dreptul Străzii Patruzeci și Patru. Colonelul Dennis Logan, Comandantul Regimentului 69, lovea în picior, nerăbdător, cu bastonul lui din lemn de porumbar irlandez. Se uită la cer, adulmecă aerul și se întoarse apoi spre maiorul Matthew Cole.

— Cum o să fie vremea în după-amiaza asta, domnule maior ?

Ca orice bun aghiotant, maiorul Cole avea un răspuns pentru orice.

— Un front de aer rece, mai tîrziu, domnule. Zăpadă sau lapoviță, spre seară.

Logan dădu din cap, împingîndu-și înainte maxilarul proeminent, într-un gest de sfidare, ca și cum ar fi vrut să spună : „Las-o naibii de vreme. Cu toată viteza, înainte."

Tînărul maior arboră și el o poză similară, deși maxilarul său nu era la fel de măreț.

— Parada, cred eu, se va termina înainte de asta, domnule colonel.

Îi aruncă o privire lui Logan, să vadă dacă acesta îl ascultase. Splendida față a colonelului îi servise perfect proprietarului ei cu ocazia diverselor ședințe, dar aparența ca de stîncă a acestui chip era îndulcită de ochii de un verde încețoșat, ca ochii unei femei. Păcat.

Logan se uită la ceasul lui, apoi la ceasul din vîrful marelui stîlp metalic din fața clădirii lui Morgan Guaranty Trust, de pe Fifth Avenue. Ceasul acesta mergea cu trei minute înainte, dar ei vor porni în zgomotul în care va arăta ora douăsprezece. Logan nu va uita niciodată acea

poză din ziar în care era prezentat regimentul său deschizînd parada și ceasul arătînd cu trei minute mai mult. Legenda spunea : IRLANDEZII ÎNCEP CU ÎNTÎRZIERE. Niciodată nu se va mai întîmpla așa ceva.

Statul major al regimentului, întors din inspecție, se adunase în front pentru garda drapelului. Culorile naționale alături de cele ale regimentului, se zbăteau cu zgomot în vîntul de cinci mile la oră care cobora dinspre partea nordică a bulevardului, iar flamurile multicolore, de luptă, unele chiar din timpul Războiului Civil și al războaielor cu indienii, fîlfîiau încîntător. Logan se întoarse spre maiorul Cole.

— Ce sentiment ai ?

Maiorul își scormoni mintea ca să-i dea un răspuns, dar întrebarea îl luase pe neașteptate.

— Ce sentiment... domnule ?

— Sentiment, omule. *Sentiment*, accentuă el cuvintele.

— Unul bun. Bun.

Logan se uită la decorațiile de pe pieptul maiorului. O pată purpurie, asemenea rănii pe care o reprezenta.

— În Vietnam n-ai avut niciodată sentimentul că ceva nu merge bine ?

Maiorul dădu din cap, gînditor.

Logan aștepta un răspuns care să-i întărească propriile sentimente neliniștitoare, dar Cole era prea tînăr ca să-și fi dezvoltat într-atît acel simț încît să poată identifica presentimentele avute în junglă și să le recunoască în canioane din Insula Manhattan.

— Fii cu ochii în patru, azi. Aceasta nu-i o paradă, e o acțiune. Să nu te fure peisajul.

— Da, domnule.

Logan își privi regimentul. Toți stăteau în poziția de repaus, coifurile cu panașul regimentului reflectînd soarele de deasupra. În bandulierele de pe umeri aveau puști M-16.

Mulțimea de pe Strada Patruzeci și Patru, îngroșată de funcționarii aflați în pauza de masă, se îmbrîncea ca să

obținâ o vedere mai bună. Oamenii se cățăraseră pe semnele TRAVERSAȚI-NU-TRAVERSAȚI, pe căsuțele poștale și pe vasele de ciment în care se aflau pomii proaspăt plantați pe bulevard.

În intersecția în care se afla colonelul Logan, gazetarii se amestecaseră cu politicienii și cu oficialitățile care luau parte la paradă. Bătrînul judecător Driscoll, președintele însărcinat cu organizarea paradei îi bătea pe fiecare pe spate, așa cum făcea de mai bine de patruzeci de ani. Mareșalii de carieră, strălucitori în redingotele lor negre, de dimineață, își îndreptau eșarfele tricolore și jobenele. Guvernatorul strîngea mîinile ca și cum ar fi putut acționa astfel maneta de vot, iar primarul Kline purta cel mai caraghios melon verde pe care-l văzuse Logan vreodată.

Logan se uită pe Fifth Avenue în sus. Artera largă, lipsită de trafic și oameni, reprezenta o imagine bizară dintr-un film științifico-fantastic de duzină. Caldarîmul se întindea limpede pînă hăt-departe, și colonelul Logan era mai impresionat de această priveliște decît de tot ce văzuse în această zi. Nu putea zări catedrala, retrasă între străzile Cincizeci și Cincizeci și Unu, dar vedea barierele poliției din jurul ei și invitații aflați pe treptele de sus.

Tăcerea începu să se aștearnă deasupra intersecțiilor cînd acele ceasornicului se mai mișcară cu o diviziune spre ora doisprezece. Fanfara care însoțea Regimentul 69 se opri din acordarea instrumentelor iar orchestra de cimpoieri a Societății Irlandeze încetă repetiția. Demnitarii, pe care Regimentul 69 avea sarcina de a-i escorta spre tribune, începură să se așeze pe locurile desemnate, sub privirile aprobatoare ale judecătorului Driscoll.

Logan simțea cum inima începe să-i bată mai repede, în timp ce aștepta trecerea ultimelor minute. Era conștient, fără s-o vadă, de masa de oameni care se bulucea în jurul său, de sutele de mii de spectatori aflați înaintea lui, de-a lungul traseului paradei ; era conștient de existența poliției, de tribunele din parc, de camerele de luat vederi și de reprezentanții presei. Aceasta trebuia să fie o zi de hram și de comemorare, de sentimentalism și chiar

de tristețe. La New York, această zi a fost încununată cu o paradă, care a continuat fără a fi întreruptă de război, de recesiune sau de luptele civile, încă din 1762. Era de fapt un stîlp de susținere a culturii irlandeze în Lumea Nouă și nimic n-ar fi schimbat-o, chiar dacă toți irlandezii, pînă la ultimul bărbat, femeie și copil, din bătrîna Irlandă, și-ar fi pus capăt zilelor, cu englezi cu tot.

— Gata, domnule maior ? Logan se întoarse spre maiorul Cole.

— Irlandezii luptători sînt întotdeauna gata, domnule colonel.

Logan dădu din cap. Irlandezii sînt întotdeauna gata pentru orice, gîndi el, dar niciodată pregătiți pentru ceva.

Părintele Murphy privea în jurul său, în timp ce o mie de oaspeți se îmbulzeau pe treptele catedralei. Se strecură prin mulțime și se opri pe covorul verde, lung, care fusese desfășurat de la portalul principal, între balustradele de alamă, pînă jos, în stradă. În fața lui, între balustrade, se aflau Cardinalul și Monseniorul, umăr la umăr. Cei doi erau flancați de consulul britanic, Baxter, alături de Cardinal și de femeia Malone, alături de Monsenior. Murphy zîmbi. Amplasamentul nu era strict protocolar, dar în felul acesta cei doi nu se mai puteau repezi atît de ușor unul la beregata celuilalt.

În jurul grupului Cardinalului se aflau, așezați la nimereală, preoți, călugărițe și binefăcători ai bisericii. Murphy remarcă cel puțin doi tipi care erau, probabil, polițiști mascați. Se uită deasupra capetelor celor din fața lui, înspre mulțimea aflată pe partea cealaltă a bulevardului. Băieți și fete se cățăraseră pe piedestalul statuii lui Atlas și-și pasau sticle, unul altuia. Ochii săi fură atrași de o figură familiară : în picioare, în fața piedestalului, cu mîinile odihnindu-se pe o baricadă a poliției, se afla Patrick Burke. Omul se înălța mult peste mulțimea din jurul său și părea ciudat de indiferent față de masa însuflețită care se bulucea spre el, dinspre trotuar. Murphy realiză că

prezența lui Burke îi conferea o stare de liniște, deși nu-și dădea seama de ce simțea nevoia acestei liniștiri.

Cardinalul își întoarse capul spre Harold Baxter și i se adresă cu o voce care avea acel ton neutru, diplomatic, atît de specific lui.

— Veți sta cu noi toată ziua, domnule Baxter ?

Baxter se dezobișnuise demult ca cineva să i se adreseze cu domnule, iar un eventual gînd ascuns al Cardinalului era departe de el. Întoarse capul ca să întîlnească privirea Cardinalului.

— Dacă ar fi posibil, Eminență.

— Am fi încîntați.

— Mulțumesc.

Continuă să se uite la Cardinal, care se și întoarse in altă parte. Omul era bătrîn, dar ochii îi străluceau. Baxter își drese glasul.

— Scuzați-mă, Eminență, dar eu mă gîndeam că ar fi poate mai bine să stau o vreme puțin mai departe de miezul lucrurilor.

În timp ce-i răspundea, Cardinalul făcea cu mîna celor din mulțime, care salutau.

— Domnule Baxter, astăzi, dumneavoastră *sînteți* miezul lucrurilor. Dumneavoastră și domnișoara Malone. Această mică expunere a noastră în public a captivat imaginația comentatorilor politici. După spusele lor, merită toată atenția presei. Toată lumea iubește asemenea precedente, asemenea rupturi față de trecut.

Se întoarse și-i zîmbi lui Baxter : un zîmbet larg, irlandez.

— Un pic dacă vă mișcați, și-și vor smulge părul din cap la Belfast, Dublin, Londra și Washington.

Se întoarse înapoi spre mulțime și continuă să-și miște brațul într-un amestec de salut voios și sfîntă binecuvîntare.

— Da, desigur. Nu mă gîndisem la aspectul politic, doar la cel legat de securitate. N-aș fi vrut să fiu cauza prejudicierii cuiva sau...

— Dumnezeu veghează asupra noastră, domnule Baxter, iar comisarul Dwyer mă asigură că poliția face același lucru.

— De două ori liniștitor. Ați vorbit recent cu el ? Mă refer la comisarul de poliție, desigur.

Cardinalul se întoarse și-l fixă pe Baxter cu un zîmbet care arăta că înțelegea mica glumă, dar că nu o găsea amuzantă.

Baxter îi susținu o clipă privirea, apoi se întoarse în altă parte. Se arăta a fi o zi lungă.

Patrick Burke privea treptele. Îl observă pe prietenul său, părintele Murphy, alături de Cardinal. Ciudată viață pentru un bărbat, reflectă el. Celibatul. Preocuparea paternă și maternă a monseniorilor și a starețelor. Ca și cum ai rămîne veșnic copil. Mama lui își dorise aceasta pentru el. Un preot în familie era visul suprem pentru acei irlandezi de modă veche dar el devenise în schimb polițist, ceea ce era aproape la fel de bun pentru bătrînul cartier și nimeni n-a fost dezamăgit și cel mai puțin dintre toți, el.

Văzu că Monseniorul zîmbea și vorbea cu fosta femeie din IRA. Burke își fixă privirea asupra ei. Arăta bine, chiar de la distanță. Aproape angelică. Părul ei blond se ondula frumos în bătaia brizei, și-și îndepărta continuu șuvițele de păr de pe față.

Burke se gîndi că, dacă ar fi în locul lui Harold Baxter sau al lui Maureen Malone, nu s-ar afla cîtuși de puțin pe aceste trepte și în nici un caz împreună. Iar dacă ar fi în locul Cardinalului, i-ar fi invitat ieri, cînd ar fi putut împărți treptele cu porumbeii indiferenți, cu cerșetoarele și cu bețivii. Habar n-avea a cui fusese ideea de a flutura acest steag roșu în fața rebelilor irlandezi, dar dacă cineva nutrise speranța că lucrul acesta va aduce pace, ei bine, acel cineva încurcase rău de tot socotelile.

Se uită pe bulevard în sus și în jos. Muncitori și elevi de liceu, chiulind cu toții ca să participe la această nebunie, se amestecau cu vînzătorii de stradă care se descurcau

teribil de bine astăzi. Cîteva tinere își pictaseră pe față trifoi verde și harpe și purtau cocarde cu *Sărută-mă, sînt irlandeză*, însoțite fiind de tineri care purtau pe cap scufii de spiriduș, din plastic. Mulțimea mai vîrstnică preferase garoafele verzi și cocarde cu *Erin Go Bragh*.

Maureen Malone nu mai văzuse niciodată atîta omenire. De-a lungul întregului bulevard, steaguri americane și irlandeze atîrnau în afara clădirilor din cărămidă roșie. În fața lui British Empire, un grup înălța un stindard uriaș și Maureen citi cuvintele familiare: ANGLIA SĂ PĂRĂSESCĂ IRLANDA. Margaret Singer îi spusese că acesta era singurul slogan politic pe care o să-l vadă, singurul autorizat de Marele Mareșal, care menționase că lozincile vor fi simple, scrise cu litere albe pe fundal verde. Poliția avea permisiunea să confiște orice alt fel de lozinci. Spera că Baxter o zărise : nu vedea cum i-ar fi putut scăpa. Se întoarse spre Monseniorul Downes.

— Cu siguranță că nu toți oamenii ăștia sînt irlandezi.

Monseniorul Downes zîmbi.

— Aici la New York, avem o vorbă : „De Sfîntul Patrick, toți sînt irlandezi !"

Se uită în jurul ei, ca și cum nu putea crede ceea ce vedea. Mica Irlandă, săracă și subpopulată, cu acel umil sfînt, patronul ei, aproape necunoscut în restul lumii creștine, să provoace atîta tărăboi. I se făcu pielea găină și simți un nod în gît. Mărfurile cel mai bine exportate de Irlanda, se spunea cu amărăciune, erau fiii și fiicele sale. Cu toate acestea, își dădea seama că nu avea de ce să-și facă griji. Toți își păstraseră credința, deși într-o versiune americană.

Auzi dintr-o dată un zgomot puternic dinspre mulțime și se întoarse în direcția de unde venea larma. Un grup de vreo cincisprezece bărbați și femei desfășuraseră o lozincă verde : VICTIME ALE ÎNCHISORILOR ȘI TORTURILOR ENGLEZILOR. Recunoscu un prieten al surorii ei.

O unitate a poliției călare venea în galop pe bulevard dinspre sud, cu vizoarele căștilor din plexiglas, coborîte,

cu bastoane lungi ridicate deasupra capetelor. Dinspre partea de nord a Catedralei, pe Fifth Avenue, scuterele poliției treceau în trombă pe lîngă camionul cartierului general mobil, intrînd în bulevard.

Un bărbat striga într-un corn de taur: „LONG KESH! ÎNCHISOAREA ARMAGH! PUȘCĂRIA CRUMLIN ROAD! LAGĂRELE DE CONCENTRARE, BAXTER, NEMERNICULE! MAUREEN MALONE — TRĂDĂTOARE!

Se întoarse și se uită la Harold Baxter, peste spațiul gol lăsat de Cardinal și de Monsenior, care fuseseră urcați mai sus, pe trepte, de către poliția însărcinată cu paza. Acesta păstrase aceeași poziție rigidă, de concentrare, privind drept înainte. Maureen știa că existau camere de luat vederi îndreptate asupra lui pentru a-i înregistra cea mai mică mișcare, cel mai mic gest care să trădeze emoția provocată de mînie sau spaimă. Dar își pierdeau timpul degeaba. Tipul era un adevărat englez.

Își dădu seama că aparatele erau îndreptate și asupra ei și-și întoarse privirea de la Baxter, uitîndu-se din nou spre stradă. Lozinca fusese coborîtă și o jumătate din demonstranți se afla în mîinile poliției, iar cealaltă jumătate trecuse peste barierele acesteia și se apropia de trepte, unde un șir de polițiști călare aștepta aproape cu nepăsare.

Maureen își scutură capul. Istoria poporului ei: încercînd fără încetare imposibilul, pentru ca în final să-și dea seama că acesta este, într-adevăr, imposibil.

Maureen urmări încremenită de groază cum un bărbat aflat în ultimele rînduri își înălță brațul și aruncă ceva în direcția treptelor. Inima îi sări din piept cînd văzu obiectul zburînd prin aer. Acesta păru că rămîne atîrnat o clipă, înainte de a o lua în jos; strălucea în soare, așa încît era greu să-ți dai seama ce este.

— Ah, Dumnezeule!

Începu să se lase în jos dar cu coada ochiului reușise să-l zărească pe Baxter. Un mușchi nu i se mișcase pe față și, fie că era o bombă, fie o garoafă ce se îndrepta spre el,

tipul se comporta ca și cum i-ar fi fost perfect egal. Se ridică în silă. Auzi o sticlă care se spărgea pe treptele de granit, chiar în spatele ei, și așteptă zgomotul produs de explozia benzinei sau a nitroglicerinei, dar nu auzi decît exclamația îndepărtată a mulțimii și apoi, în jur, tăcere. Vopseaua verde din sticla sfărîmată pătase hainele celor aflați aproape de locul unde căzuse aceasta. Picioarele începură să-i tremure de ușurare și gura i se uscă.

Sir Harold Baxter își întoarse capul și o privi.

— Asta face parte din tradiție ?

Nu-și putu controla suficient vocea ca să vorbească, așa încît rămase uitîndu- se la el.

Baxter se apropie de ea. Umerii li se atinseră. Reacția ei fu de a se da de o parte, dar nu făcu asta. El își întoarse încet capul.

— O să stai lîngă mine cît mai ține povestea asta ?

Se uită la el. Aparatele de fotografiat se auzeau țăcănind în jurul lor. Îi spuse încet :

— Cred că printre ei se află un asasin care azi vrea să mă omoare.

Păru că nu reacționează la spusele ei.

— Da, probabil că se află și cîțiva care intenționează să mă omoare pe mine... Promit că n-o să mă arunc în fața dumitale, dacă promiți și dumneata același lucru.

Îi scăpă un zîmbet :

— Cred că ne putem înțelege în problema asta.

Burke stătea neclintit în timp ce mulțimea se împingea și se îmbrîncea în jurul său. Se uită la ceas. Episodul nu durase mai mult de două minute. O clipă a crezut că a început, dar în cincisprezece secunde știu că aceștia nu fuseseră fenienii.

Poliția de pe trepte, însărcinată cu paza, acționase rapid dar nu chiar decis în fața mulțimii partizane. Dacă această sticlă ar fi fost o bombă, atunci ar fi avut de șters mai mult decît niște vopsea verde. Burke luă o înghițitură zdravănă din termos. Știa că ziua reprezenta o problemă

de securitate de o amploare atît de mare încît încetase de a mai fi o problemă.

Burke reflectă asupra puținelor lucruri pe care le știa despre fenieni. Erau veterani, spusese Ferguson, supraviețuitori, nu fanatici sinucigași. Indiferent care le era misiunea, mai mult ca sigur că intenționau să se salveze după îndeplinirea ei, iar acest lucru, gîndea Burke, lor le-ar fi făcut misiunea mai dificilă, iar lui, treaba, o idee mai ușoară. Cel puțin așa spera.

Colonelul Denis Logan îi calma pe Mike și Pat care fuseseră atîțați de strigătele mulțimii.

Logan se îndreptă și se uită la orologiul din vîrful stîlpului. Un minut după ora douăsprezece.

— Ah, la naiba !

Se întoarse spre aghiotantul lui, maiorul Cole.

— Începe odată parada asta nenorocită ?

— Da, domnule !

Aghiotantul se intoarse spre Barry Dugan, ofițerul de poliție care vreme de douăzeci și cinci de ani suflase în fluierul verde, marcînd începerea paradei.

— Ofițer Dugan ! Dă-i drumul !

Dugan duse fluierul la buze, își umplu plămînii și dădu drumul celui mai lung și mai strident fluierat din întregul sfert de veac de cînd o făcea.

Colonelul Logan se instală în fruntea formației și ridică brațul. Logan se uită pe deasupra, la o distanță de șase străzi, și văzu masa de ziariști și de uniforme albastre agitîndu-se în jurul unei dube a poliției. Mai bine ar profita de timp, dacă le-a mai rămas, să se ducă la propriile lor mașini. Își aminti deviza regimentului său : Faceți loc ! Își coborî brațul și-și întoarse capul peste umărul drept.

— Îna-in-teee MARȘ !

Și regimentul porni.

Fanfara atacase „Garryown" și astfel începu cea de a două sute douăzeci și treia paradă prilejuită de ziua Sfîntului Patrick.

11

Patrick Burke traversă bulevardul spre curba din fața catedralei și se opri în dreptul baricadelor. Regimentul 69 apăru în dreptul catedralei și colonelul Logan comandă oprirea lui.

Barierele din spatele lui Burke erau distanțate acolo unde covorul verde cobora în stradă și un grup de oameni în haine de doliu se desprinsese de restul mulțimii, apropiindu-se de catedrală.

Burke își aminti că întîmplător, cu o zi înainte, Cardinalul le spusese ziariștilor că melodia sa preferată este „Danny Boy", iar dirijorul fanfarei armatei luase afirmația drept comandă și ordonase ca orchestra să cînte această melodie plăcută, cadențată. Cîțiva dintre cei aflați pe trepte și mulți din cei înghesuiți în jurul catedralei începură brusc să cînte. Era destul de greu pentru un irlandez, își zicea Burke, să nu vibreze la această melodie, mai ales dacă băuse ceva înainte.

„O, Danny băiete, cimpoaiele, cimpoaiele te cheamă,
Din strungă-n strungă, pînă hăt în vale.
Vara s-a dus, trandafirii se scutură,
Tu trebuie să pleci, iar eu să te-aștept cu jale."

Burke urmări grupul demnitarilor, în timp ce aceștia urcau treptele : șefii poliției, primarul Kline, guvernatorul Doyle, senatori, membri ai Congresului, toate puterile laice din oraș și din stat și mulți de nivel național. Treceau cu toții prin spațiul dintre barierele acelea, pășeau de-a lungul covorului îngust, se prezentau Cardinalului și se retrăgeau imediat, așa cum cerea protocolul. Credincioșii

îngenunchiau și sărutau inelul cu piatră verde; alții se înclinau sau strîngeau mîini.

„Dar vino înapoi cînd vara zburdă iar, prin strungă,
Sau chiar cînd valea e tăcută și albă de zăpadă :
Căci eu aici voi fi, de-i soare sau de-i umbră,
O, Danny Boy, o, Danny, cît mi-ești de drag."

Maureen simți emoția, acea sporire a sensibilității care duce la neliniște, la teamă. Toată lumea zîmbea și se înclina, sărutînd inelul Cardinalului, strîngîndu-le mîna ei, Monseniorului, lui Baxter. Mîini și zîmbete largi. Superbi dinți mai aveau și americanii ăștia. Nici măcar unul singur stricat, în toată mulțimea asta.

Observă lîngă ea cîțiva indivizi cu ochi ca de oțel, avînd aceeași expresie de neliniște stăpînită care știa că se poate citi și pe fața ei. Jos, lîngă spațiul dintre bariere, îl recunoscu pe locotenentul Burke, de la Waldorf. Se uita la absolut oricine se apropia, ca și cum ar fi fost cu toții niște ucigași de rînd și nu niște cetățeni importanți, și se simți puțin mai liniștită.

În jurul ei mulțimea continua să cînte, încercînd să-și amintească versurile și fredonînd acolo unde nu reușea, în timp ce flauturile și cornurile fanfarei militare cîntau mai departe.

„Dar cînd tu vei pleca, și florile-or muri și totul,
Și eu voi fi murit, să știi...
Și-atunci te vei întoarce și-mi vei găsi mormîntul
Și-o rugăciune, în genunchi, tu vei rosti."

Maureen scutură din cap. Ce cîntec morbid, tipic irlandez ! Încercă să se gîndească la altceva, dar cuvintele insinuante ale baladei îi amintiră de propria ei viață — propria ei iubire tragică. Danny Boy era Brian, tot așa cum Danny Boy era iubitul oricărei fete irlandeze. Nu putea să nu înțeleagă mesajul și semnificația acestui cîntec

pentru ea, o femeie irlandeză ; simți cum i se așază o ceață pe ochi și i se puse un nod în gît.

„Și călcătura-ți, oricît de-ușoară, o voi simți,
Și-așa, mai cald, mai moale mormîntu-mi va fi,
Și te vei pleca și vorbe de iubire-mi vei șopti
Și așteptîndu-te pe tine, în pace-oi dormi."

Burke urmări înaintarea Regimentului 69. Cînd ultima unitate dispăru din fața catedralei, răsuflă ușurat. Țintele potențiale nu se mai aflau îngrămădite în jurul catedralei, ci erau din nou împrăștiate — pe trepte, mișcîndu-se în jurul regimentului în grupuri mici, unele îndreptîndu-se acum, în limuzine, spre tribunele din Park Avenue, altele, spre casă sau spre aeroporturi.

În coada Regimentului 69, Burke îi văzu pe veterani mărșăluind grupați, în haine civile. În spatele lor se afla Societatea Cimpoierilor și Tobosarilor din Poliția Irlandeză (*Police Emerald Society Pipes and Drums*), cu fustanelele învolburîndu-se și cimpoaiele jeluindu-se, în timp ce tobele băteau o cadență războinică. În fruntea unității, comandantul lor dintotdeauna, Finbar Devine, ridică uriașa sa ghioagă și comandă cimpoierilor să cînte Danny Boy, în timp ce treceau prin fața catedralei. Burke zîmbi. O sută nouăzeci și șase de formații vor cînta astăzi pentru Cardinal „Danny Boy", ca o chintesență a forței presei unită cu întîmplătoarea remarcă a prelatului. Nici nu se va termina ziua și Eminența-sa își va dori să nu fi auzit niciodată acest cîntec și se va ruga la Dumnezeu să nu-l mai audă niciodată, cîte zile avea să mai aibă.

Burke se alătură ultimului rînd de veterani din coada Regimentului 69. Următorul posibil punct nevralgic îl reprezentau tribunele de pe Strada Șaizeci și patru, unde țintele vor fi din nou îngrămădite ca niște irezistibile fructe bine coapte și, în Ziua Sfîntului Patrick, modul cel mai rapid de deplasare era să te alături paradei.

Central Park era înțesat cu oameni care stăteau pe dîmburi și formații stîncoase, unii fiind cocoțați chiar în copaci.

Colonelul Logan știa că de acum în urma lui veneau mii de manifestanți. Putea simți încărcătura de electricitate care se transmisese de la regiment la mulțimea din jurul său și mai departe, printre mărșăluitori, pînă la ultimele unități — bătrînii veterani IRA — în ceea ce privește ritmul și spiritul. Înfrigurați și obosiți în lumina care murea, bătrînii soldați își țineau capul sus în timp ce treceau prin fața spectatorilor, care, la vremea aceea, erau sleiți, plictisiți și băuți.

Logan îi urmări pe politicieni pe cînd ieșeau din mulțime și se îndreptau spre tribune, ca să-și ocupe locurile. Dădu obișnuitul ordin „privirea la stînga" pe cînd treceau prin dreptul tribunelor și salută, răsuflînd mai ușurat acum, că își îndeplinise misiunea de escortare.

Patrick Burke părăsi formația de paradă în dreptul Străzii Șaizeci și Patru, își croi drum prin mulțime și intră, prin ușa din spate, în duba care adăpostea cartierul general mobil al poliției. Un televizor era fixat pe canalul WPIX care transmitea parada. Pe console licăreau lumini și trei radiouri, acordate pe diferite lungimi de undă, pîrîiau în semiobscuritate. Cîțiva oameni, ocupați cu hîrtii sau cu aparatele electronice, stăteau pe scăunele.

Burke îl recunoscu pe sergentul George Byrd de la Biroul pentru Servicii Speciale.

— Marele Byrd.

Byrd își ridică privirea fixată pe un aparat de radio și zîmbi.

— Patrick Burke, spaima revoluționarilor irlandezi, apărătorul credinței.

— Las-o baltă, George. Își aprinse o țigară.

— Am citit raportul tău din dimineața asta. Cine sînt finiganii ? Ce vor ?

Burke se așeză pe un mic taburet.

— Fenienii.

— Fenieni. Finigani. Irlandezi prăpădiți. Cine sînt ?

— Fenienii au fost un grup de războinici și poeți irlandezi. Cam prin anii 200 A.D. În secolul nouăsprezece,

o armată irlandeză, anti-britanică, de gherilă, își spunea la fel.

Byrd izbucni în rîs.

— Așadar o temă pentru vechile servicii de spionaj, Burke. Poate mai există vreun dosar în Police Plaza.

— Plin cu avansările tale, fără doar și poate.

Byrd mormăi și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete.

— Și cine e Finn Mac și mai nu știu cum ?

— Conducătorul primilor fenieni. Să fi murit acum vreo mie șapte sute de ani.

— Un nume de cod ?

— Sper. N-aș dori să mă întîlnesc cu originalul.

Byrd ascultă transmisiile prin radio. Posturile de control instalate de-a lungul bulevardului raportau : Postul de la Biserica Presbiteriană, din strada Cincizeci și Patru, trasmitea că totul era în ordine. Postul de la etajul douăzeci al clădirii General Motors raporta că totul era în ordine. Cartierul general mobil de la catedrală raporta că totul era în ordine. Byrd ridică radiotelefonul, ezită puțin și apoi începu să vorbească, încet.

— Postul mobil de pe Șaizeci și Patru. Totul este în ordine, la tribune. Terminat. Puse receptorul la loc și se uită la Burke.

— Prea multă ordine ?

— Nu încep cu rahatul ăsta.

Burke ridică receptorul unui telefon și formă un număr.

— Jack ?

Jack Ferguson aruncă o privire spre ușa dormitorului, nu departe de el, unde soția lui dormea un somn întrerupt și răspunse cu glasul scăzut :

— Patrick — se uită la ceasul de perete din bucătărie — e douăsprezece treizeci. Parcă trebuia să mă suni la oră fixă.

— Am fost în formația de paradă. Ai ceva ?

Ferguson se uită peste cîteva notițe mîzgălite pe un carnet aflat lîngă telefon.

— E greu să găsești pe cineva azi.

— Știu, Jack. Tocmai de aia azi e ziua.

— Exact. Dar am aflat totuși că omul căruia i se spune MacCumail a recrutat cîțiva dintre cei mai aprigi membri ai Armatei Republicane Irlandeze Provizorii din Boston.

— Interesant. Există indicii de arme ? De explozivi ?

— Nu, răspunse Ferguson, dar în țara asta poți cumpăra tot ce vrei, de la pistoale la tancuri.

— Altceva ?

— O descriere parțială a celui care-și spune MacCumail — înalt, slab, brunet...

— La fel de bine poate fi și mama mea.

— Poartă un inel deosebit. Întotdeauna.

— Asta nu dă dovadă de prea multă deșteptăciune.

— Nu. Poate că tipul crede că inelul are efecte miraculoase. Irlandezii sînt teribil de superstițioși. Inelul este supradimensionat, probabil ceva antic sau o moștenire de familie. Am mai aflat și ceva interesant despre acest MacCumail. E doar un zvon... dar se pare că a fost prins o dată și, foarte posibil, compromis de Serviciile Secrete Britanice.

— Stai puțin.

Burke încerca să-și facă ordine în gînduri. Își dădu seama, și asta nu pentru prima dată, că nu doar un singur joc se juca astăzi în oraș. Dacă era vorba de o conspirație irlandeză, atunci mai mult ca sigur că era vorba de o conspirație a englezilor. După opt sute de ani de luptă aproape continuă, erau ca doi adversari, inseparabil uniți într-o ciudată și parcă veșnică îmbrățișare. Dacă războiul irlandezilor s-ar muta în America, atunci englezii ar fi și ei aici, gata de luptă. Prezența la New York a maiorului Bartholomew Martin semnala, mai mult decît orice spusese Ferguson, apropierea unei bătălii. Și maiorul Martin știa mai multe decît spunea. Burke vorbi în receptor :

— Mai ai și altceva ?

— Nu... Iar acum am de făcut niște curse. Dacă se întîmplă ceva, mesajele mele se vor găsi la Langley, la Po-

lice Plaza. Ne vedem la Zoo, la patru treizeci, dacă nu se întîmplă nimic pînă atunci.

— N-avem prea mult timp, Jack, spuse Burke.

— Voi face tot ce-mi stă în putere să evit violența. Dar tu trebuie să încerci să nu intri prea tare în băieți, în caz că-i găsești. Sînt frați.

— Da... Frați...

Burke puse receptorul în furcă și se întoarse spre Byrd.

— Unul din informatorii mei. Un tip straniu, sfîșiat între bunul simț înnăscut și ideile politice sălbatice.

Burke ieși din dubă și pătrunse în mulțimea strînsă la colțul Străzii Șaizeci și patru. Se uită la tribunele înălțate pe Fifth Avenue, înțesate cu oameni. Dacă vor fi probleme, probabil că acestea vor fi la tribune. Celelalte posibile obiective sugerate de maiorul Martin — băncile, consulatele, agențiile companiilor aeriene, simboluri ale cîrmuirilor din Londra, Dublin sau Belfast — erau mărunțiș, în comparație cu tribunele înțesate cu personalități marcante americane, britanice, irlandeze și din alte țări.

Desigur, catedrala era și ea o țintă grasă, Burke înțelegea bine asta. Dar nici o organizație irlandeză nu ar ataca catedrala. Nici măcar Armata Republicană Irlandeză Oficială, a lui Ferguson, alcătuită în majoritate din marxiști non violenți și din atei n-ar face-o. Cei din Armata Provizorie erau violenți dar, în cea mai mare parte, catolici. Cine altcineva decît irlandezii ar fi putut avea comuniști pașnici și catolici aruncători de bombe ?

Burke își frecă ochii obosiți. Da, dacă se va întîmpla ceva azi, ei bine, acest lucru se va întîmpla la tribune.

Terri O'Neal stătea întinsă pe pat. Televizorul era fixat pe transmisia paradei. Dan Morgan stătea pe bancheta de la fereastră și privea în jos, pe strada Șaizeci și Patru. Observă un bărbat înalt, în haine civile, coborînd din duba poliției și-l urmări aprinzîndu-și o țigară și privind strada, în timp ce studia clădirile. În final, poliția, FBI-ul,

poate chiar CIA și Serviciile Secrete Britanice vor începe s-o ia pe urmele lor. Era de așteptat.

Irlandezii aveau o tradiție numită *Informează și Trădează*. Fără această slăbiciune a caracterului național, ar fi scăpat de secole de englezi. Dar de data aceasta va fi cu totul altfel. MacCumail era un om pe care n-ai fi vrut să-l trădezi. Fenienii formau un grup mult mai bine sudat decît un clan din vechime, fiind uniți printr-o mare durere și printr-o mare ură.

Sună telefonul. Morgan trecu în salon, închise ușa în urma lui și ridică receptorul.

— Da ?

Ascultă ce-i spunea Finn MacCumail, puse receptorul în furcă și deschise ușa violent. Se uită la Terri O'Neil. Nu era ușor să ucizi o femeie, dar MacCumail nu i-ar fi cerut să facă ceva ce el însuși nu ar fi făcut. Maureen Malone și Terri O'Neil. Nu aveau nimic în comun, cu excepția obîrșiei și a faptului că amîndouă aveau numai o șansă de cincizeci la sută de a mai vedea un răsărit de soare.

12

Patrick Burke coborî pe Third Avenue, oprindu-se la localurile irlandeze din drum. Trotuarele erau înțesate de cheflii porniți, conform tradiției, să colinde cîrciumile. Spiriduși și harpe din hîrtie erau lipiți pe aproape toate ferestrele magazinelor și restaurantelor. Exista o veche tradiție cum că de Ziua Sfîntului Patrick oamenii urcau în pas de marș pe Fifth Avenue și coborau clătinîndu-se pe Third Avenue, iar Burke observă că doamne și domni începuseră să se clatine ușor. Peste tot se strîngeau mîini, o tradiție a acestei zile, ca și cum toți se felicitau reciproc pentru faptul că erau irlandezi sau că erau suficient de treji ca să-și găsească mîinile.

Burke se apropie de barul lui P.J. Clarke de pe Strada Cincizeci și cinci, o relicvă din cărămidă din secolul nouăsprezece, salvată de ghiuleaua demolatorului, dar prinsă în huiduma înaltă care o înconjura — Marine Midland Bank Building — care semăna cu un calculator Sony, negru, cu prea multe butoane.

Burke intră prin ușile de sticlă, înghețate, își făcu loc prin mulțimea de la bar și comandă o bere. Se uită în jur să descopere chipuri familiare, un informator, un vechi prieten, pe cineva care să-i fie dator, dar nu văzu pe nimeni. Prea multe chipuri cunoscute lipseau în după-amiaza asta.

Se întoarse înapoi în stradă și trase în piept vîntul rece dinspre nord, pînă ce i se limpezi mintea. Continuă să meargă, oprindu-se la cîte un bar cît de cît știut, la vreun magazin ținut de un irlandez, sau oriunde se strîngeau mai mulți oameni, stînd de vorbă pe trotuar. Gîndurile îi umblau repede și în mod incoștient își potrivea pasul ca să rămînă alături de valurile mișcătoare, de oameni.

Ziua aceasta începuse ciudat și fiecare incident, fiecare conversație îi întărea senzația de ireal. Își scoase o țigară din buzunar, o aprinse și porni din nou spre sud.

Burke privi în sus la literele aurii de pe vitrina lui J.P. Donleavy, un local mic, discret, de pe Strada Patruzeci și Șapte. Cîrciuma lui Donleavy era un alt loc frecventat de așa-zișii membri IRA și de patrioții de cîrciumă. În mod întîmplător, mai apărea și cîte un autentic membru IRA, de dincolo, și puteai ușor ști cine era acela, pentru că rar se oprea la bar, rămînînd de obicei singur într-un separeu. Aceștia erau întotdeauna palizi, din cauza permanentei cețe irlandeze sau a unei perioade oarecare petrecute în închisoare. New York și Boston erau sanctuarele lor, locurile unde regăseau cultura irlandeză, cîrciumile irlandeze, irlandezi fără *exploziv cu fulmicoton*.

Burke intră și-și făcu loc între doi tipi care stăteau de vorbă între ei, la bar. Recurse pentru această ocazie la ușorul său accent irlandez.

— Vă fac cinste, domnilor. Băiete, un rînd aici !

Se întoarse spre cel din stînga sa, un tînăr muncitor. Omul părea iritat.

— Trebuie să mă întîlnesc cu niște prieteni în cîrciuma unui P.J., dar nu pot să-mi amintesc dacă mi-au spus la cîrciuma lui P.J. Clarke, a lui P.J. O'Hara, a lui P.J. Moriarty, a lui P.J. O'Rourke sau aici. Idiotul de mine — sau poate idioții de ei. Sosi berea și Burke o plăti. Îi cunoașteți cumva pe Kevin Michaels, pe Jim Malloy sau pe Liam Connelly ? I-ați văzut cumva azi ?

Răspunse tipul din dreapta lui Burke :

— Interesantă listă de nume. Dacă îi căutați, puteți fi sigur că *vă vor găsi* ei.

Burke se uită în ochii tipului.

— Pe asta și contez.

Omul îi întoarse privirea dar nu mai spuse nimic.

Burke simți mirosul de bere acră din respirația omului, din hainele lui.

— Îl mai caut și pe John Hickey.

Nici unul nu spuse nimic.

Burke bău îndelung, apoi puse paharul jos.

— Mulțumesc, domnilor. Mă duc la Derbiul Verde. Distracție plăcută.

Se întoarse și o luă înapoi, de-a lungul barului. O oglindă de colț reflecta imaginea celor doi, înghesuiți alături de barman, uitîndu-se în urma lui.

Își repetă povestea, sau una asemănătoare, în fiecare bar care i se părea promițător. Trecu de la whiskey-ul care-i dădea putere la cafea fierbinte și-și luă un sandvici într-o crîșmă, ceea ce-l făcu să se simtă mai bine. Traversă și răstraversă Third Avenue, îndepărtîndu-se spre sud. În fiecare bar își lăsa adresa unde putea fi găsit pe traseu și la fiecare colț de stradă se oprea și aștepta ca zgomotul ghetelor pe care le auzea pe betonul rece să șovăie, să se oprească în spatele lui. Se fîțîia de colo-colo, folosindu-se drept momeală, dar nimeni nu se prinsese astăzi în ea.

Burke își reglă ritmul. Timpul zbura. Se uită la ceas; era trecut de patru și la patru jumate trebuia să fie la zoo. Se opri la o cabină telefonică.

— Langley? Am nevoie de cinci sute pentru Ferguson.

— Mai tîrziu. Dar nu pentru asta ai sunat tu.

Burke își aprinse o țigară.

— Ce știi despre un anume maior Bartholomew Martin?

Urmă o lungă tăcere la telefon, după care Langley spuse:

— Ah, te referi la tipul de la Serviciile Secrete Britanice. Să nu-ți faci griji din cauza lui.

— De ce nu?

— Pentru că așa am spus eu. Langley făcu o pauză. E foarte complicat... CIA...

— Să-mi povestești într-o zi. Altceva ce-ar trebui să știu?

— FBI-ul s-a decis în sfîrșit să stea de vorbă cu noi, spuse Langley. Au descoperit o vînzare de arme în New Jersey. O duzină de pușți M-16, cîteva pușți cu lunetă, pistoale și explosivi plastici. De asemenea, o jumătate de duzină de lansatoare de rachete, de unică folosință. Provenite toate de la armata americană.

— Altceva deosebit ?

— Doar că achizitorii aveau accent irlandez și că nu aranjaseră transportul în Irlanda, așa cum fac de obicei.

— Asta nu prevestește nimic bun.

— Aș întreba... Ce anume *așteaptă* ei ?

Burke dădu din cap.

— Nu știu. Parada nu mai ține decît vreo oră. Armele ar trebui să fie un indiciu pentru tipul de operațiune.

— Martin crede că au de gînd să atace o bancă britanică din zona Wall Street. Comisarul de poliție a răspîndit detectivi și patrule în zonă, spuse Langley.

— De ce să străbată atîta drum pînă aici, ca să atace o bancă britanică ? Ei vor ceva... ceva ce pot obține numai *aici*.

— Poate. Langley făcu o pauză. Nu prea înaintăm, nu-i așa ?

— Prea multe obiective. O arie mult prea mare de păzit. Întotdeauna, atacatorii au inițiativa.

— O să-mi amintesc fraza asta cînd o să mă aflu în fața comisarului.

Burke se uită la ceas.

— Trebuie să mă întîlnesc cu Ferguson. El e ultima mea carte. Puse receptorul în furcă, ieși în Third Avenue și făcu semn unui taxi.

Burke trecu prin poarta deschisă, de lîngă manej. În lumina zilei grădina zoologică arăta mai puțin sinistru. Copii însoțiți de părinți sau guvernante treceau pe alei, ținînd în mînă acadele, baloane sau altceva, potrivit scopului lor și decorului.

Ceasul Delacorte arăta patru treizeci. Maimuțele din alamă, din turnul ceasului, se treziră dintr-o dată la viață, înconjurînd clopotul cu ciocănelele ridicate și lovind în el. Cînd gongul sună, banda începu să cînte „MacNamara's Band".

Burke îl găsi pe Ferguson la restaurantul-terasă, așezat la o măsuță, cu fața îngropată în *The New York Times*. Două căni cu ceai abureau pe masă. Burke își trase un scaun vizavi de el și luă una din căni.

Ferguson lăsă ziarul jos.

— Ei bine, se zvonește că va fi o spargere la una din marile bănci britanice de pe Wall Street.

— Cine ți-a spus ?

Ferguson nu răspunse.

Burke se uită prin grădina zoologică, studiind oamenii de pe bănci, apoi se întoarse spre Ferguson și-l fixă cu o privire ascuțită.

Ferguson nu rosti nimic.

— Maiorul Martin, zise Burke, este ceea ce se spune, un agent provocator. Ce joc face, nu știu încă. Dar cred că știe mai multe decît ne spune nouă. Burke își aruncă țigara.

— În regulă, să uităm ce ne-a spus Martin. Spune-mi ce crezi *tu*. Timpul e...

Ferguson își ridică gulerul de la trenci, ca să se ferească de vîntul care se stîrnise.

— La timp mă pricep eu bine. E foarte relativ, știi și tu. Cînd îți distrug rotula în felul ăsta nou, cu o bormașină electrică, în loc de un glonț, atunci timpul trece foarte încet. Dacă încerci să descoperi ceva cînd se întunecă, trece mai repede. Dacă ajungi cu zece minute mai devreme decît mai tîrziu, poate că mai ai timp să faci ceva.

— În legătură cu ce ?

Ferguson se aplecă peste masă.

— Tocmai vin de la catedrală. John Hickey, care n-a mai intrat într-o biserică de cînd a jefuit biserica Saint Pa-

trick din Dublin, dormea în prima stranã. Bãtrînul şi-a lãsat barbã, dar, oricum, tot l-aş fi recunoscut.

— Continuã.

— Liturghia de la ora patru e pe sfîrşite şi atunci vor ieşi din catedralã mii de oameni. Şi ora cinci este ora de plecare pentru foarte mulţi.

— Exact. I se spune ora de vîrf...

— În momentul de faţã defilează comitatele şi veteranii IRA. Ambele grupuri sînt formate din oameni în haine civile şi sînt mulţi care nu se cunosc între ei, în fiecare unitate. Oricine se poate infiltra printre ei.

— Te urmãresc, dar fii mai scurt.

— Trebuie sã-mi asculţi gîndurile, ca sã poţi trage nişte concluzii...

— Dã-i drumul.

— În regulã. Poliţia e obositã. Unele unitãţi pãrãsesc oraşul, mulţimea este agitatã, beatã.

— Te ascult.

— Evenimentele înaintează necruţãtor spre deznodãmînt. Furtuna e pe cale sã izbucneascã.

— Lasã poezia, te rog.

— Finn MacCumail este Brian Flynn. Înainte ca Maureen Malone sã fi dezertat din IRA, ea şi Brian Flynn au fost amanţi.

Burke se ridicã în picioare.

— Vrea s-o lichideze.

— Este genul de nebunie pe care un tip care-şi spune Finn MacCumail, conducãtorul fenienilor, o poate face.

— La catedralã ?

— Vezi un loc mai bun ? Irlandezii au o pasiune pentru spectacol, pentru gesturile mãreţe. Cîştigã sau nu, nu asta este important. Irlanda îşi va aminti întotdeauna de martirii şi eroii ei pentru stilul lor, nu pentru victoriile sau insuccesul acestora. Spune-mi, cine-l va uita aşa curînd pe reînviatul Finn MacCumail cu fenienii sãi, cînd o vor rãpi sau ucide pe necredincioasa iubitã, la Catedrala

Saint Patrick din New York, de hramul Sfîntului Patrick ? Nu, așa ceva nu se va uita curînd.

Mintea lui Burke alerga.

— N-aș fi crezut că vor ataca catedrala... dar asta corespunde faptelor...

— La naiba cu faptele ! Corespunde caracterului lor. Corespunde istoriei lor, destinului lor, corespunde...

— La naiba cu istoria ! Burke o luă la fugă spre treptele terasei. La naiba cu destinul, Jack. O rupse la fugă, pe alee, spre Fifth Avenue.

Ferguson strigă în urma lui :

— Prea tîrziu ! Prea tîrziu !

Terri O'Neal urmărea la televizor defilarea veteranilor de război IRA. Imaginea se mută de pe Strada Șaizeci și Patru spre o panoramă luată de pe acoperișul clădirii Rockefeller Center. Unitatea Comitatului Tyrone trecea prin fața catedralei și camera de luat vederi o urma. Se sculă și se apropie de televizor. Chipul tatălui ei umplu deodată ecranul și reporterul, care-l recunoscuse, făcu un scurt comentariu. Își acoperi fața cu mîna, începînd în sfîrșit să-și dea seama de enormitatea a ceea ce urma să se întîmple — ei, lui, tuturor.

— Ah, nu... Tată !Nu-i lăsa să facă asta...

Dan Morgan se uită la ea.

— Chiar dacă te-ar putea auzi, tot n-ar mai avea ce să facă acum.

Sună telefonul și Morgan răspunse. Ascultă.

— Da, gata ca întotdeauna. Puse receptorul în furcă, se uită la ceas și începu să numere șaizeci de secunde, în timp ce se îndrepta spre dormitor.

Terri O'Neal își întoarse privirea de la televizor, urmărindu-l.

— Gata ?

El se uită la parada care se desfășura pe ecran, apoi la ea.

— Da. Și Dumnezeu să ne-ajute dacă ne-am înșelat...
— Oricum, Dumnezeu să vă ajute.

Morgan trecu în dormitor, deschise fereastra laterală a bovindoului și agită un steag verde, cu frunze de trifoi.

13

Brendan O'Connor stătea în mulțime, pe Fifth Avenue. Se uită în sus și văzu fîlfîind steagul cu trifoi la fereastra de pe Strada Șaizeci și Patru. Trase adînc aer în piept și o luă prin spatele tribunelor, unde era permisă trecerea pietonilor, sub privirea scrutătoare a polițiștilor. Își aprinse o țigară și urmări fumul care era purtat spre sud, peste umărul său.

O'Connor își băgă mîna dreaptă în buzunarul pardesiului, scoase elasticul de pe mînerul unei grenade al cărei cui fusese dinainte tras și cu degetul mare ținu mînerul apăsat. În timp ce trecea prin mulțimea îndesată, trase grenada printr-o crăpătură a buzunarului și o lăsă să cadă pe trotuar. Simți mînerul detonatorului lovindu-i glezna, în cădere. Repetă figura cu o grenadă aflată în buzunarul din stînga, făcîndu-și loc repede prin mulțimea înțesată, în timp ce grenada cădea.

Ambele focoase, reglate la șapte secunde, explodaseră consecutiv. Prima grenadă, cu gaze lacrimogene, fîsîi liniștit. Cea de a doua, un dispozitiv pentru detectarea fumului, ridică nori uriași, negri, care plutiră înspre sud, în tribune. Brendan O'Connor continuă să meargă. În spatele lui putea auzi exclamații de surpriză, în timp ce gazele se înălțau la nivelul capetelor, urmate de țipete de spaimă și panică, fumul și gazele înălțîndu-se deasupra mulțimii, pe trotuare și în sus, spre tribune. O'Connor dădu drumul prin buzunare la încă patru asemenea grenade, după care se strecură printr-o deschizătură în peretele de piatră și dispăru în parc.

Patrick Burke sări peste zidul scund de piatră care înconjura Central Park și se îndreptă repede spre mulți-

mea de pe trotuarul din apropierea tribunelor. Vălătuci de fum verde pluteau deasupra tribunelor, venind spre el și, încă înainte de a-l ajunge, ochii începură să-i lăcrimeze.

— Fir-ar ! Își duse o batistă la față și alergă înspre bulevard dar panica îi cuprinsese pe demonstranți și Burke fu prins în îmbulzeala derutei. Drapelul unității căzuse pe caldarîm și Burke îl văzu sub picioarele oamenilor care o luaseră la fugă — VETERANII ARMATEI REPUBLICANE IRLANDEZE. În timp ce-și croia cu greu drum înspre bulevard, Burke constată că rîndurile fuseseră împănate cu agitatori și strigători profesioniști, cum le spunea al. *Bine plănuit*, gîndi el. *Bine executat.*

James Sweeney se rezemă cu spatele de stîlpul de iluminat de pe Strada Șaizeci și patru, menținîndu-și echilibrul în fața presiunii oamenilor din jurul lui. Mîinile sale căutară prin buzunarele lungului trenci și apucară foarfeca de sîrmă prinsă de curea. Își lăsă poalele pardesiului să cadă peste cablele de legătură de la duba cartierului general mobil, în timp ce tăia liniile telefonice, apoi pe cele de curent electric, la baza stîlpului de iluminat.

Sweeney făcu trei pași spre mulțimea care se împingea și lăsă foarfeca de sîrmă să alunece în canalul de la curbă. Se lăsă purtat de fluxul maselor de demonstranți și de spectatori în sus, spre Strada Șaizeci și Patru, departe de bulevard și de gazele asfixiante.

În interiorul dubei cartierului general, operatorii telefonici auziră un sunet ciudat și toate cele patru telefoane muriră. O clipă mai tîrziu, se stinseră și toate luminile din mașină. Unul dintre operatori privi în sus la George Byrd, a cărui siluetă se vedea în dreptul unui mic geam lateral.

— Nu mai merg telefoanele !

Byrd își apăsă fața de gemuleț și se uită în jos, la baza stîlpului de iluminat.

— Ah, Cristoase ! Nemernicii !

Se întoarse și apucă un radio, în timp ce șoferul pornea motorul și făcea legătura la sursa proprie de curent. Byrd transmise :

— Către toate stațiile ! Cartierul general mobil, din Strada Șaizeci și Patru. A fost tăiat curentul electric. Alimentăm aparatele de radio de la generator. Au fost tăiate liniile telefonice. Situație neclară...

Burke țîșni prin ușă și smulse trasmițătorul radio din mîna lui Byrd.

— Stația mobilă din Cincizeci și Unu — ne auziți ?

Cea de a doua stație mobilă de lîngă catedrală răspunse :

— Am auzit. Aici totul e liniștit. Unități călare și pe scutere au pornit spre voi...

— Nu ! Ascultați !

Pe cînd cele nouăsprezece clopote de bronz din turnul nordic al Catedralei Sf. Patrick băteau ora cinci, ceasul de pe cutia care se odihnea pe grinda aflată deasupra clopotelor își încheia circuitul electric. Cutia, un trasmițător de mare putere, începu să emită paraziți peste întregul spectru al lungimilor de undă radio. Din locul de unde emitea, mult deasupra străzii, transmițătorul bruia toate aparatele radio cu două lungimi de undă din zona centrală

Un sunet înalt, ascuțit, umplu casca lui Burke.

— Stația mobilă de pe Cincizeci și Unu mă auzi ? Se va petrece ceva la catedrală...

Sunetul crescu tot mai mult și se stabiliză sub forma unor zgomote continue, foarte ascuțite, de paraziți.

— Stația mobilă de pe Cincizeci și unu...

Lăsă să-i cadă aparatul din mînă și se întoarse spre Byrd.

— Sîntem bruiați !

— Aud și eu... la dracu' !

Byrd apucă aparatul de radio și trecu pe celelalte lungimi de undă, dar toate erau bruiate de paraziți.

— Nemernicii !

Burke îl apucă de braț.

— Ascultă, trimite cîțiva oameni la telefoanele publice. Cheamă Police Plaza și Cancelaria catedralei. Spune-le să încerce să intre în legătură cu poliția din zonă. Poate că postul mobil de acolo mai are încă telefon.

— Mă îndoiesc.

— Spune-le...

— Știu, știu. Te-am auzit bine.

Byrd trimise patru oameni. Privi prin ferestruica laterală la mulțimea care se scurgea și-și urmări oamenii croindu-și loc cu forța, prin mulțime. Se întoarse să vorbească cu Burke, dar acesta dispăruse.

De pe treptele catedralei, Maureen se uita la polițistul în haine civile din fața ei, care încerca să-și regleze aparatul de radio. Cîțiva polițiști alergau împrejur, trasmițînd mesaje și primind ordine și era sigură, după felul cum se comportau, că deruta pusese stăpînire pe ei. Poliția intra și ieșea din duba amplasată la colțul din dreapta. Se uită la spectatorii de pe trotuare ; păreau că primiseră un mesaj pe care cei de pe trepte nu îl primiseră. Un murmur cuprinsese mulțimea și capetele se întorceau spre nord, în sus, pe bulevard, ca și cum mesajul ar fi sosit din această direcție, precum copiii cînd se joacă de-a telefonul fără fir. Se uită spre nord dar nu văzu nimic neobișnuit, cu excepția mulțimii agitate. Apoi observă că ritmul demonstranților încetinise. Se întoarse spre Harold Baxter și spuse încet :

— Ceva nu-i în regulă.

Clopotele bătură a cincea și ultima oară, după care începură cu „Toamna", tradiționalele lor imnuri de la ora cinci.

Baxter aprobă din cap.

— Fii cu ochii în patru.

Unitatea reprezentînd Comitatul Cork trecea încet prin dreptul catedralei, iar în spatele acesteia, unitatea Comitatului Mayo aștepta la rînd, cînd parada se bloca în mod inexplicabil. Conducătorii de paradă și conducătorii

de formații vorbeau cu polițiștii. Maureen observă că însuși Cardinalul părea neliniștit dar nu vizibil preocupat de agitația crescîndă din jurul său.

Funcționarii și vînzătorii începeau să se scurgă afară din Rockefeller Center, din Olympic Tower și din zgîrie-norii din jur, luînd cu asalt trotuarele deja aglomerate. Se îmbulzeau ca să iasă din zonă, sau să prindă un loc de unde să urmărească mai bine.

Dintr-o dată, dinspre mulțime, se auzi un strigăt puternic. O duzină de oameni îmbrăcați în haine negre și cu meloane țîșniră prin ușile centrale ale clădirii Saks din Fifth Avenue. Aveau mănuși albe și eșarfe ample, portocalii, peste piept, și cei mai mulți purtau bastoane de stradă. Împinseră de o parte o baricadă a poliției și desfășurară o lozincă lungă, pe care scria : DUMNEZEU SĂ O AIBĂ ÎN PAZĂ PE REGINĂ. ULSTER VA FI PE VECIE AL ENGLEZILOR.

Pulsul lui Maureen se înteți și mintea ei se întoarse într-o clipă la Ulster, la lungul sezon al marșurilor de vară, cînd Orangeman-ii mărșăluiau prin orașe și sate, proclamîndu-și loialitatea față de Dumnezeu și Regină și ura față de vecinii lor catolici.

Mulțimea începu să urle și să fluiere. Un bătrîn veteran IRA, întărit de alcool, se năpusti peste bariera poliției și alergă în stradă, precipitîndu-se spre provocatori și strigînd în timp ce alerga :

— Porci ucigași ! O să vă omor !

Jumătate din provocatori începu să cînte în portavocile ridicate,

„O frînghie, pe Papă să-l spînzurăm !
Un boț de brînză împuțită, să-l înăbușim !
Juma de ulei lampant — pe el să turnăm,
Și-un foc pe cinste, bine să-l prăjim !"

Cîțiva din mulțimea turbată țîșniră de pe trotuare și alergară în mijlocul străzii, îmboldiți de alți cîțiva care, se pare, se constituiseră brusc în conducătorii lor. Această

avangardă fu curînd urmată de valuri de bărbați, femei și adolescenți, în timp ce pe stradă barierele începeau să cadă la pămînt.

Cei cîțiva polițiști călare care nu porniseră spre tribune formară o falangă în jurul Orangeman-ilor și o dubă a poliției, escortată de mașinile de patrulare, începu să urce pe strada Cincizeci, ca să-i salveze pe aceștia din ghearele mulțimii care se transformase brusc într-o bandă organizată. Poliția agita bastoanele ca să țină mulțimea răsculată departe de Orangeman-ii care încă mai cîntau. Fură folosite toate tehnicile de control a mulțimilor învățate la Academia de Poliție sau pe stradă, în efortul de a salva de la linșaj o mînă de Orangemani, pentru ca, în final, ei înșiși să pară a-și da seama de situația periculoasă în care se aflau, în timp ce sute de oameni alergau, scăpați de sub control. Își coborîră portavocile și lozincile și se alăturară poliției, cucerindu-și cu greu drumul spre siguranța dubei care se apropia.

Patrick Burke alergă în jos pe Fifth Avenue, strecurîndu-se printre spectatorii și demonstranții care umpleau strada. Se îndreptă cu sufletul la gură spre o mașină de patrulă, parcată, și-și ridică legitimația.

— Poți suna la punctul mobil de la catedrală ?

Polițistul scutură din cap și arătă spre radioul bruiat.

— Du-mă la catedrală. Repede ! Puse mîna pe mînerul portierei din spate.

Sergentul în uniformă, aflat lîngă șofer, strigă :

— Imposibil ! Nu ne putem mișca prin gloata asta. Ăștia sînt în stare să ne linșeze, dacă lovim pe cineva.

— Ce porcărie ! Burke trînti portiera și traversă din nou Avenue. Sări zidul în Central Park și o luă la goană înspre sud, de-a lungul unei alei paralele cu bulevardul. Ieși din parc la Grand Army Plaza și-și continuă drumul spre sud, prin mulțimea incredibil de dezordonată. Știa că-i putea lua o jumătate de oră ca să străbată restul de nouă străzi care-l mai despărțeau de catedrală și știa că bulevardele paralele nu erau nici ele cu mult mai libere,

chiar dacă ar fi putut ajunge acolo luînd-o pe o stradă laterală. N-o să reușească.

Dintr-o dată, în fața lui apăru un cal negru. O tînără polițistă, cu părul blond înghesuit sub cască, stătea nepăsătoare pe cal. Își croi drum spre ea și-i arătă legitimația.

— Burke, de la Serviciul Secret. Trebuie să ajung la catedrală. Poți tîrî mîrțoaga asta prin mulțime, cu mine în cîrca ei ?

Ea se uită la Burke, măsurîndu-i aparența dezordonată.

— Asta nu-i o mîrțoagă, locotenent, dar dacă ești într-adevăr atît de grăbit, hai sus. Se aplecă. Burke o apucă de mînă, își puse piciorul în scăriță și se răsuci greoi pe spinarea calului.

Polițista dădu pinteni calului.

— Dă-i bătaie ! Hai, comisare !

— Sînt doar locotenent !

Polițista se uită la el peste umăr, în timp ce calul o pornise.

— Așa-l cheamă pe cal — Comisarul.

— Ah. Dar pe dumnea... ?

— Ofițer de poliție Foster... Betty.

— Frumos. Nume bune. Să mergem.

Atît calul polițienesc, bine antrenat, cît și călărețul se aflau în elementul lor, năpustindu-se, amestecîndu-se, tăind-o prin fiecare deschidere cît de mică și împrăștiind grupurile de oameni din calea lor, fără să producă nici un rău serios, nimănui.

Burke se ținea tare de talia femeii. Privi în susul străzii și văzu că se apropiau de intersecția cu Strada Cincizeci și Șapte. Îi strigă în ureche :

— Dansezi bine, Betty. Vii des pe-aici ?

Polițista își întoarse capul, uitîndu-se la el.

— A naibii de importantă trebuie să mai fie și cursa asta, locotenent.

— Cea mai importantă cursă călare, de la Paul Revere încoace.

Maiorul Bartholomew Martin stătea la fereastra unei mici încăperi de la etajul al zecelea al clădirii British Empire din Rockefeller Center. Urmărea răscoala care învolburase mulțimea din jurul catedralei; se întoarse spre bărbatul care stătea în spatele lui.

— Ei bine, Kruger, se pare că au apărut fenienii.

Celălalt bărbat, un american, spuse :

— Da, la bine și la rău.

Se opri, apoi întrebă :

— Știai că se va întîmpla asta ?

— Nu chiar. Brian Flynn nu are încredere în mine. Eu i-am dat cîteva idei, cîteva variante. Singura lui interdicție a fost să nu atace proprietatea sau personalul britanic — ca, de exemplu, clădirea asta. Dar cu oameni ca ei nu știi niciodată la ce să te aștepți.

Maiorul Martin privi cîteva clipe undeva departe, apoi vorbi cu glas stins :

— Știi, Kruger, cînd în sfîrșit am pus mîna pe nemernicul ăsta, iarna trecută la Belfast, era un om terminat — atît fizic, cît și moral. Nu vroia decît să-l ucid cît mai repede. Te asigur, nici eu nu-mi doream altceva decît să-i fac acest hatîr, dar apoi mi-a venit o idee mai bună. L-am făcut scăpat, cum zicem noi, apoi l-am orientat spre America și i-am dat mînă liberă. Știu, e o treabă periculoasă, ca și cum ai trage un tigru de coadă. Dar cred că merită osteneala.

Kruger se uită multă vreme la el, apoi spuse :

— Sper că am calculat corect reacția publicului american.

Martin zîmbi, în timp ce-și turna puțin coniac din sticlă.

— Dacă americanii mai nutreau încă, ieri, sentimente contradictorii în problema irlandeză, ei bine, astăzi n-o să mai fie la fel de îndoiți. Se uită la Kruger. Sînt convins că asta vă va prinde și vouă cît de cît bine.

Kruger îi răspunse :

— Iar dacă nu ne va servi cu nimic, atunci ne vei rămîne dator cu un contraserviciu. De fapt, chiar aveam intenția să discut cu tine despre ceva ce am pus la cale în Hong Kong.

— Ah, intrigi. Da, da, spune-mi tot. Dar mai tîrziu. Acum, bucură-te de paradă.

Deschise fereastra și zgomotele făcute de geamurile care se spărgeau, de sirenele poliției și de miile de oameni umplură încăperea.

— *Erin go bragh*, așa cum spun ei.

14

Maureen Malone simți că o bate cineva pe umăr. Se întoarse și văzu un bărbat ținînd o legitimație în dreptul chipului ei.

— Biroul pentru Servicii Speciale, domnișoară Malone. Unii din mulțime încep să se orienteze în direcția asta. Trebuie să vă băgăm în catedrală. Și pe dumneavoastră, domnule Baxter. Vă rog, urmați-mă.

Baxter se uită în jos la mulțimea din stradă și la cordonul de polițiști, cu brațele înlănțuite, din dreptul rigolei.

— Cred că pentru moment sîntem în perfectă siguranță aici.

Omul răspunse :

— Domnule, trebuie să plecați de-aici pentru siguranța celorlalți oameni aflați pe trepte... Vă rog...

— Da, da, înțeleg. Bine. Domnișoară Malone, are dreptate.

Maureen și Baxter se întoarseră și urcară treptele. Maureen văzu veșmintele roșii ale Cardinalului, în timp ce acesta urca în fața lor treptele aglomerate, flancat de doi indivizi.

Alți tipi de la Biroul de Servicii Speciale (BSS) îl înconjuraseră pe Monsenior și pe ceilalți preoți și fețe bisericești, fiind cu ochii pe mulțime. Doi de la BSS observară că Malone, Baxter și Cardinalul erau conduși undeva de oameni necunoscuți și o luară pe urmele lor, făcîndu-și loc înspre portaluri. Doi preoți aflați pe treptele de sus se apropiară de ei pe la spate și cei doi de la BSS simțiră în spinare apăsarea unui corp tare.

— Stați pe loc, spuse încet unul din ei, sau vă zbor măduva spinării.

Poliția din duba cartierului general mobil de lîngă catedrală pierduse comunicarea prin radio, odată cu apariția paraziților pe frecvențe, dar continua să raporteze prin telefon. Fără nici un avertisment, o ambulanță venind dinspre Strada Cincizeci și cinci își schimbă brusc direcția de mers și se șterse de duba poliției. Duba fu împinsă înainte și firele care o legau la sistemul de iluminat al străzii fură smulse. Cei din ambulanță abandonară vehiculul și dispărură repede în lobby-ul aglomerat de la Olympic Tower.

Maureen Malone, Harold Baxter și Cardinalul înaintau cot la cot pe culoarul central al aglomeratei catedrale. Doi oameni mergeau în spatele lor, iar alți doi imprimau ritmul, înainte. Maureen văzu că preotul din amvon era părintele Murphy și mai văzu un preot îngenuncheat lîngă banca de comuniune. Pe măsură ce se apropia de acesta, era tot mai sigură că persoana lui avea ceva familiar.

Cardinalul se întoarse și privi înapoi de-a lungul navei, apoi își întrebă escorta :

— Unde este Monseniorul Downes ? De ce nu sînt și ceilalți cu noi ?

— Vin și ei. Vă rog, continuați să mergeți, Eminență, spuse unul din tipi.

Părintele Murphy încerca să continue slujba dar fu din nou distras de strigătele și de sirenele de-afară. Se uită de sus la cei peste două mii de credincioși aflați în strane și pe culoare și ochiul său prinse mișcarea unui roșu strălucitor, în nava principală. Privi spectacolul derutant al Cardinalului care se apropia de altar, flancat de Malone și de Baxter și escortat de oamenii de pază. Gîndul că afară se întîmplase ceva care să distrugă această mare zi îl întristă. Uită unde ajunsese cu slujba și spuse brusc :

— Liturghia s-a terminat. Plecați în pace. Apoi adăugă, repede : Nu. Așteptați. Stați aici pînă aflăm ce s-a întîmplat. Rămîneți pe locurile voastre, vă rog.

Părintele Murphy se întoarse și-l văzu pe preotul care îngenunchease lîngă banca de comuniune, stînd acum în picioare, pe prima treaptă a amvonului. Îl recunoscu pe preotul înalt, cu ochii aceia de un verde adînc și, în mod curios, nu fu surprins să-l revadă. Își drese glasul.

— Da ?

Brian Flynn scoase un pistol de sub sutana neagră și-l ținu în dreptul său.

— Dă-te înapoi.

Murphy respiră adînc.

— Cine naiba ești ?

— Sînt noul arhiepiscop.

Flynn îl împinse pe Murphy în spatele amvonului și luă microfonul. Îl urmări pe Cardinal în timp ce se apropia de altar, apoi începu să se adreseze credincioșilor care continuau să stea în stranele lor.

— Doamnelor și domnilor, începu el, într-o cadență măsurată cu grijă, vă rog să-mi acordați puțină atenție...

Maureen Malone se opri brusc în spațiul liber, la cîteva picioare de balustrada altarului. Privi în sus spre amvon, țintuită pe loc de silueta înaltă, întunecată, care stătea acolo în picioare, în lumina slabă. Omul din spatele ei o înghionti să-și continue drumul. Se întoarse încet, spre el.

— Cine sînteți voi ?

Omul îi arătă un pistol înfipt la cingătoare.

— În nici un caz poliția, te asigur.

Accentul new-yorkez dispăruse, înlocuit de accentul irlandez.

— Mergi înainte. Și voi doi, Baxter, Eminență !

Unul din cei doi din față deschise portița din balustrada de marmură a altarului și se întoarse.

— Haideți, intrați ?

Patrick Burke, așezat incomod pe cal, privea pe deasupra capetelor. Două străzi mai jos putea zări talmeș-

balmeșul mulțimii, mult mai mare decît cel din jurul lui. Vitrinele de la Cartier și Gucci fuseseră sparte, ca aproape toate celelalte vitrine de pe bulevard. Polițiști în uniformă stăteau în fața vitrinelor multor magazine, dar nu se deslușea intenția de a fura, ci doar acel straniu amestec de harță și chef, căruia irlandezii îi spun, cu duioșie, frîu-liber. Acum, Burke putea vedea catedrala și era clar că, indiferent ce declanșase această harababură, de aici începuse.

Mulțimea din imediata lui apropiere era formată din unități de paradă care se adunaseră laolaltă, trecîndu-și sticlele din mînă în mînă și cîntînd. O fanfară cînta „Cartierul de est, Cartierul de vest", susținută de un cor de entuziaști. Polițista dădu pinteni calului.

Cam cu o stradă înainte de catedrală, mulțimea deveni și mai deasă, iar calul se chinuia să treacă printre oameni, evitîndu-i. Trupuri se striveau de picioarele călăreților, apoi se dezechilibrau cînd calul făcea un nou salt.

— Forțează ! Nu te opri ! striga Burke.

Femeia polițist răspunse :

— Doamne, sînt atît de lipiți unul de altul...

Trase de hățuri și calul se ridică pe picioarele din spate. Mulțimea se împrăștie și ea trecu prin acel culoar, repetînd manevra.

Burke își simți stomacul în gît și-și ținu răsuflarea.

— Frumos ! Frumos ! Bine lucrat !

— Unde trebuie să ajung ?

— O să-ți spun cînd comisarul tău o să îngenuncheze în fața altarului.

Brian Flynn așteptă pînă cînd Cardinalul și toți ceilalți se aflau în siguranță, dincoace de balustrada altarului înalt, apoi spuse la microfon :

— Doamnelor și domnilor, e un mic incendiu la subsol. Ieșiți repede pe porți, inclusiv prin cele principale.

Un strigăt se ridică din mijlocul congregației și cîțiva oameni răspîndiți prin toată catedrala strigară :

— Foc ! Foc ! Fugiți !

Stranele se goliră repede și culoarele se umplură de puhoaiele de oameni care se îmbulzeau spre ieșiri. Sfeșnice cu lumînări căzură, împrăștiindu-se și spărgîndu-se de pardoseală. Librăria din apropierea clopotniței sudice se goli și primul val de oameni umplu atriumurile și țîșni prin cele trei rînduri de porți centrale, scurgîndu-se în afară, pe trepte.

Spectatorii de pe trepte se pomeniră dintr-o dată împinși de o mare de oameni care ieșeau prin portaluri și fură măturați în jos, dincolo de trotuare, în baricadele poliției, prin cordonul de polițiști și, de aici, direct în nebunia de pe Fifth Avenue.

Monseniorul Downes încercă să opună rezistență presiunii intrînd în catedrală, dar se pomeni în stradă, strivit între o femeie grasă și un polițist zdravăn.

Cei doi falși preoți care-și înfipseseră pistoalele în spinările celor de la Biroul pentru Servicii Speciale se amestecară în gloata în mișcare și dispărură. Cei doi de la BSS se întoarseră, încercînd să urce din nou, treptele, dar fură împinși de mulțime în jos, pe Avenue.

Scutere ale poliției erau răsturnate și mașinile de patrulă se treziră acoperite de oameni care încercau să scape de presiunea mulțimii. Unitățile de paradă rupseră rîndurile și fură înghițite de gloată. Poliția încerca să stabilească perimetre pentru a restrînge zona de dezordine, dar, fără radio-comunicație, acțiunile ei erau lipsite de coordonare și rămîneau ineficiente.

Carele de televiziune filmară scena pînă cînd fură copleșite de mulțimea dezlănțuită.

Inspectorul Philip Langley privea atent în jos, scrutînd canioanele întunecate de dedesubt, din helicopterul poliției din New York. Se întoarse spre comisarul adjunct de poliție Rourke, strigîndu-i ca să acopere zgomotul făcut de palele rotorului :

— Cred că parada hramului Sfîntului Patrick a luat sfîrșit.

Comisarul adjunct se uită lung la el, apoi privi în jos, la incredibila scenă. Traficul orei de vîrf era blocat pe mile întregi și o mare de oameni acoperea complet străzile și trotuarele, în sud pînă la Strada Treizeci și Patru, iar în nord, pînă la Strada Șaptezeci și Doi. La această oră, aproape un milion de oameni se afla în această mică zonă centrală a orașului și nici unul din ei nu avea să ajungă acasă la timp pentru masa de seară.

— Mulți oameni nefericiți acolo jos, Philip.

Langley își aprinse o țigară.

— La noapte o să-mi prezint demisia.

Comisarul adjunct se uită la el.

— Sper să găsești pe cineva acolo, să ți-o primească. Se uită din nou jos, la străzi. Aproape toți polițiștii cu grade superioare, din New York, se află pe undeva pe acolo, fără nici un mijloc de comunicare, fără legătură cu comandamentul lor. Ăsta e lucrul cel mai rău, pînă una alta, mai spuse el, întorcîndu-se spre Langley.

Langley scutură din cap.

— Eu cred că lucrul cel mai rău abia urmează.

În intersecția cu Strada Cincizeci, Burke văzu cum sînt urcați în duba poliției oamenii aceia cu eșarfele lor mari, portocalii. Burke își aminti zicala irlandeză: „Dacă vrei public, stîrnește un scandal." Acești Orangemani își doriseră un public, iar el știa bine de ce; mai știa și că aceștia nu erau cîtuși de puțin Orangemani ci partizani ai violenței, din Boston, recrutați să provoace o diversiune — niște irlandezi proști, avînd mai mult curaj decît creier.

Polițista se întoarse spre el, în timp ce-și forța calul.

— Cine sînt tipii ăștia cu eșarfe portocalii?

— E o poveste prea lungă. Dă-i înainte. Aproape am ajuns...

Brian Flynn coborî din amvon și veni spre Maureen Malone.

— A trecut a naibii de multă vreme, Maureen.

Ea se uită la el și-i răspunse cu o voce calmă:

— Nu suficient de multă.

El zîmbi.

— Ai primit florile mele ?

— Am tras apa după ele.

— Ai una la rever.

Se înroși la față.

— Deci, una peste alta, tot ai venit în America, Brian.

— Da. Dar după cum poți bine vedea, în termenii mei.

Se uită în jur, în catedrală. Ultimii credincioși se îmbulzeau în atriumul central, încercînd să se strecoare printre porțile mari, din bronz. Doi fenieni, Arthur Nulty, îmbrăcat în preot și Frank Gallagher, îmbrăcat ca mareșal de paradă, stăteau în spatele lor, grăbindu-i să iasă afară, pe treptele înțesate, dar lumea începuse să se dea înapoi, în atrium. Toate celelalte uși fuseseră închise și încuiate. Flynn se uită la ceas. Dura mai mult decît se așteptase. Se întoarse spre Maureen.

— Da, în termenii mei. Vezi *ce-am făcut* ? Peste o jumătate de oră, toată America va vedea și va auzi despre asta. Le vom pregăti un bun spectacol irlandez. Cel mai bun oferit vreodată de Sfînta Biserică.

Maureen văzu în ochii lui o mică sclipire triumfală, dar amestecată cu ea se afla și o undă de teamă, pe care femeia nu o văzuse niciodată înainte.

Parcă ar fi un băiețel, se gîndea ea, care a furat ceva dintr-un magazin și știe că va trebui, cît de curînd, să răspundă pentru fărădelegea sa.

— Știi bine că n-o să scapi din chestia asta.

El zîmbi și spaima din ochi i se risipi.

— Ba da, voi scăpa.

Doi fenieni care făcuseră pe polițiștii ocoliră altarul și coborîră scările care duceau jos, la sacristie. Prin bolta deschisă, aflată în peretele din partea stîngă a sacristiei, auziră pași care se apropiau, pe coridorul care ducea la cancelarie. Voci agitate se auzeau printr-o deschidere similară, în peretele opus, care ducea la reședința Cardina-

lului. În aceeași clipă, preoți și polițiști în uniforme se năpustiră în sacristie, prin ambele uși.

Cei doi fenieni traseră din perete porțile glisante pînă cînd acestea se întîlniră, cu un puternic sunet metalic, și cei din sacristie priviră în sus, pe scări. Un sergent strigă :

— Ei ! Deschideți porțile ! O luă în sus pe scări.

Fenienii trecură un lanț prin dantelăria de alamă și scoaseră un lacăt.

Sergentul scoase pistolul. Un alt polițist veni în urma lui, făcînd același lucru.

Fenienii păreau că nu acordă nici o atenție ofițerilor și încuiară cu zgomot lacătul greu de capetele lanțului încolăcit. Unul din ei își ridică privirea, zîmbi și salută scurt.

— Îmi pare rău, băieți, dar trebuie să ocoliți.

Amîndoi fenienii dispărură pe scări. Unul dintre ei, Pedar Fitzgerald, se postă lîngă ușa criptei, de unde putea vedea poarta. Celălalt, Eamon Farrell, ocoli altarul și-i făcu lui Flynn un semn cu capul.

Flynn se întoarse pentru prima oară spre Baxter.

— Sir Harold Baxter ?

— Exact.

Se uită la Baxter, fix.

— Da, mi-ar face plăcere să te ucid.

Baxter răspunse fără nici o inflexiune :

— Celor ca tine le-ar face plăcere să ucidă pe oricine.

Flynn se întoarse și privi spre Cardinal.

— Eminență. Își înclină capul și nu era prea limpede dacă își bătea joc sau era sincer. Numele meu e Finn MacCumail, conducătorul noii Armate a Fenienilor. Acum, biserica asta este a mea. Va fi pentru mine un refugiu bruidean. Cunoști termenul ? Sanctuarul meu.

Cardinalul nu părea că-l ascultă. Întrebă brusc :

— Catedrala arde, într-adevăr ?

— Asta depinde în mare măsură de ce se va întîmpla în următoarele cîteva minute.

Cardinalul îl privi lung, dar nici unul din ei nu bătu în retragere. În cele din urmă, Cardinalul spuse :

— Ieși de-aici. Ieși cît încă mai poți.

— Nu pot și nici nu vreau.

Se uită în sus, spre balconul corului, unde Jack Leary, îmbrăcat în uniformă de soldat colonial, stătea cu o pușcă în mînă. Ochii lui Flynn coborîră spre ușile principale, de care îi despărțea aproape o stradă. Oamenii încă mai umpleau atriul, zgomotele și lumina pătrunzînd înăuntru prin ușile deschise. Se întoarse spre părintele Murphy, care stătea lîngă el.

— Părinte, poți pleca. Grăbește-te, să nu se închidă ușile.

Murphy se apropie intenționat de Cardinal.

— Plecăm împreună.

— Nu. Nu, dacă stau să mă gîndesc bine, ne-ai putea fi de folos mai tîrziu.

Flynn se întoarse din nou spre Maureen și se apropie de ea. Îi spuse încet :

— Ai știut, nu-i așa ? Chiar înainte de a primi florile ?

— Am știut.

— Bine. Tot ne mai cunoaștem unul pe celălalt, nu-i așa ? Am vorbit între noi, în toți anii aceștia și peste toate milele care ne despărțeau, nu-i așa, Maureen ?

Ea dădu din cap.

O tînără îmbrăcată ca o călugăriță apăru la balustrada altarului, ținînd în mîini un pistol uriaș. În strana din față, un bătrîn cu barbă, care părea că dormita pe banchetă, se ridică, se întinse și veni în spatele ei. Toată lumea îi urmărea pe cei doi urcînd treptele altarului.

Bătrînul făcu semn din cap ostaticilor și vorbi cu o voce clară, vibrantă.

— Eminență, părinte Murphy, domnișoară Malone, Sir Harold. Eu sînt John Hickey și port ciudatul nume conspirativ de Dermot[1], în armonie cu motivul păgîn sugerat de conducătorul nostru, Finn MacCumail. Se înclină în mod exagerat, în direcția lui Flynn. Sînt poet, cărturar,

1 Dermot Mac Muregh, rege irlandez, în anii 1170. (N.tr.)

soldat și patriot, aproape la fel ca vechii fenieni. Poate că ați auzit de mine.

Se uită în jur și văzu în ochii celor patru ostatici semnele recunoașterii.

— Nu, nu sînt mort, așa cum bine puteți vedea. Dar pun rămășag că înainte ca soarele să răsară din nou, voi fi mort. Mort sub ruinele catedralei arzînd mocnit. Va fi un magnific rug funerar, așa cum se cuvine unui bărbat de rangul meu. Oh, Cardinale, nu fi așa de posomorît, există o portiță — dacă nici unul din noi nu-și pierde busola.

Se întoarse spre tînăra de lîngă el.

— Permiteți-mi să vi-o prezint pe Grania noastră — sau, pentru că ea preferă adevăratul nume, Megan Fitzgerald.

Megan Fitzgerald nu spuse nimic, dar privi în ochii fiecăruia dintre ostatici. Privirea i se odihni pe Maureen Malone și o studie din cap pînă-n picioare.

Maureen îi întoarse privirea. Știa că trebuie să existe o femeie. Întotdeauna era o femeie lîngă Flynn. Flynn era bărbatul care avea nevoie de o femeie care să-l urmărească, să-i dea curaj, așa cum alți bărbați au nevoie de băutură. Maureen se uită la chipul lui Megan Fitzgerald : pomeți înalți, pistrui, o gură care părea fixată într-un perpetuu zîmbet zeflemitor și ochi care ar fi trebuit să fie minunați, dar care erau exact contrariul. Prea tînără și fără mari șanse de a îmbătrîni prea mult în compania lui Brian Flynn. Maureen se văzu pe ea însăși, în urmă cu zece ani.

Megan Fitzgerald se apropie de ea, cu pistolul ei mare legănîndu-i-se în mîna stîngă și-și apropie gura de urechea lui Maureen.

— Înțelegi că încerc să găsesc un pretext ca să te ucid.

— Sper să găsesc curajul să fac ceva ca să-ți dau un asemenea pretext. Și apoi mai vedem cum *stai* în privința curajului tău.

Trupul lui Megan Fitzgerald se tensionă vizibil. După cîteva secunde păși înapoi și se uită în jurul altarului, măturînd pe fiecare din cei aflați acolo cu o privire rece,

pînă cînd întîlni privirea dezaprobatoare a lui Flynn. Se întoarse, coborî din altar și o luă de-a lungul culoarului central, spre ușile principale.

Flynn o urmări cu privirea și apoi se uită dincolo de ea, în atrium. Ușile mai erau încă deschise. Nu se așteptase la atîta lume. Dacă nu puteau închide și încuia imediat ușile, poliția își va face drum înăuntru și atunci vor urma împușcături. Pe cînd se uita într-acolo, Megan o și luase spre intrare și ridică pistolul. Văzu fumul din țeava pistolului îndreptat în sus, apoi auzi detunătura, umplînd uriașa catedrală și ecoul, intrînd și ieșind printre bolți și altare. Un strigăt se auzi dinspre mulțimea din atrium și spinările lor dădură înapoi, găsind acum o nouă forță și un motiv mult mai imperios de a se împinge prin gloata care bloca scările.

Flynn se uită la Megan cum lăsa arma jos, în poziție orizontală, îndreptînd-o spre ieșire. Nulty și Gallagher începură să se agite împrejur și fiecare din ei luă poziție în spatele ușilor, împingîndu-le în spinarea ultimilor drept-credincioși care o ștergeau de-acolo.

Megan se așeză într-un genunchi și-și fixă arma cu amîndouă mîinile.

Patrick Burke strigă la femeia polițist :

— Sus, pe scări ! Sus, spre intrarea principală !

Betty Foster dădu pinteni calului spre scările care coteau în jurul Străzii Cincizeci și Unu și o luă în diagonală prin mulțime, spre intrarea principală.

Burke îl văzu pe ultimul dintre drept-credincioși zburînd printre uși și calul țîșni în spațiul liber dintre aceștia și portaluri. Polițista struni calul și-l lovi în coaste.

— Haide, Comisare ! Sus ! Sus !

Burke își scoase revolverul și strigă :

— Trage tare ! Printre uși !

Betty Foster apucă hățurile cu mîna stîngă și-și scoase revolverul.

Cîțiva metri dincolo de portaluri, marile uși de ceremonie din bronz — de aproape cinci metri lățime, cam

două etaje înălțime și cîntărind aproape cinci tone fiecare — începură să se închidă. Burke știa că acestea erau împinse de persoane nevăzute, care se aflau în spatele lor. În fața ochilor le apăru atriumul luminat și Burke văzu o călugăriță îngenunchind acolo. În spatele ei, imensa, goala catedrală se întindea pe o lungime de aproape o sută de metri, printr-o pădure de coloane de piatră, pînă la altarul înălțat, unde Burke văzu oameni stînd în picioare. O siluetă într-un roșu strălucitor se distingea pe fundalul marmurei albe.

Ușile erau deja pe jumătate închise și capul calului se afla la mai puțin de un metru de deschidere. Burke știa că va reuși. Dar atunci... Ce se întîmplase ?

Brusc, imaginea călugăriței îngenuncheate îi puse stăpînire pe minte și ochii săi se concentrară din nou asupra ei. Din brațul ei întins, Burke văzu țîșnind o lumină, apoi auzi un zgomot intens, răsunător, urmat de o pocnitură puternică.

Picioarele din față ale calului se îndoiră și animalul se prăbuși înainte. Burke simți mai întîi cum zboară prin aer Betty Foster, apoi simți cum se prăbușește și el, înainte. Căzu cu fața pe treapta de granit, la nici patruzeci de centimetri de uși. Se tîrî spre mica deschidere, dar ușile de bronz se întîlniră și se închiseră în nasul lui. Auzi, peste zgomotul din jur, zgomotul făcut de piedicile din podea, care intrau în făgaș.

Burke se răsuci pe spate și se ridică în capul oaselor. Se întoarse spre polițista care zăcea pe trepte, cu sîngele șiroindu-i din frunte. O urmărea ridicîndu-se, încet, încet.

Burke se ridică în picioare și-i întinse mîna, dar ea se sculă fără ajutorul lui și rămase uitîndu-se în jos, la cal. La gîtul Comisarului sîngera o mică rană : sîngele înspumat se scurgea prin gura deschisă a calului și aburea într-o băltoacă formată pe piatra rece. Calul încerca să se ridice în picioare, dar cădea din nou, fără vlagă, într-o parte. Betty Foster îl împușcă în cap. După ce-și puse mîinile pe nările calului ca să se asigure că murise, își băgă revolverul îna-

poi în toc. Privi în sus la Burke și, din nou, la cal. Coborînd ușor scările, dispăru în mulțimea care privea.

Burke privi înspre Avenue. Girofarurile mașinilor de poliție împrăștiau lumini roșii și albe care se rostogoleau peste scena haotică și de-a lungul fațadelor clădirilor înconjurătoare. Din cînd în cînd, peste balamucul general, Burke auzea cîte un geam care se spărgea, un fluier, un strigăt.

Se întoarse și privi catedrala. Prinsă de una din ușile de bronz pentru ceremonii, peste chipul Sfintei Elizabeth Seton, se afla o bucată de carton pe care era scris ceva, de mînă. Se apropie ca să poată citi, în lumina care se stingea:

ACEASTĂ CATEDRALĂ SE AFLĂ SUB CONTROLUL ARMATEI FENIENE IRLANDEZE

Era semnat FINN MACCUMAIL.

CARTEA A PATRA

CATEDRALA : ASEDIUL

Prietenie, veselie și pace ! Dacă lumea din afară ar afla de minunile acestei catedrale, atunci n-ar mai rămîne niciodată o stradă neocupată.

Un enoriaș

15

Patrick Burke stătea în fața Catedralei Sf.Patrick, cu mîinile în buzunare și cu țigara în gură. Fulgi rari de zăpadă cu lapoviță se topeau de o parte și de alta a calului mort și curgeau apoi în mici pîrîiașe, spre treptele de piatră reci ca gheața.

Mulțimile din străzile înconjurătoare nu erau complet sub control, dar poliția reorientase ce mai rămăsese din unitățile de paradă spre vest, către Sixth Avenue. Burke putea auzi tobele și cimpoaiele care dominau vuietul mulțimii. Cea de a două suta douăzeci și treia paradă a hramului Sfîntului Patrick urma să continue pînă cînd ultimul mărșăluitor ajungea în Strada Optzeci și Patru, chiar dacă coloana ar fi trebuit s-o ia prin Central Park, ca să ajungă acolo.

Claxoanele mașinilor urlau de zor și fluierele și sirenele poliției străpungeau amurgul vîntos de martie. *Ce porcăria dracului.* Burke se întreba dacă altcineva în afară de el mai știa că biserica se afla sub controlul unor oameni înarmați. Se uită la ceas — încă nu era nici cinci jumate. Știrile de la ora șase vor începe devreme și nu vor înceta pînă cînd nu se va termina toată povestea asta.

Burke se întoarse și studie porțile din bronz, de ceremonie, apoi se sprijini cu umărul de una din ele și împinse. Ușa se deplasă ușor, apoi sări înapoi și se închise. Din spatele ușilor, Burke auzi o alarmă stridentă. „Deștepți ticăloșii." Nu va fi deloc ușor să scoți catedrala din mîinile lui Finn MacCumail. Auzi, din spatele ușii, o voce înfundată :

— Cară-te ! Minăm ușile !

Burke se dădu înapoi și-și ridică privirea spre ușile masive, remarcîndu-le pentru prima dată în douăzeci de ani. De pe panoul din partea dreaptă îl privea un relief în bronz al Sfîntului Patrick; într-o mînă, ținea un toiag cocîrjat, în cealaltă, un șarpe. La dreapta sfîntului se afla o harpă celtică, la stînga, fenixul mitic, preluat de la păgîni, renăscînd la o viață nouă, din propria-i cenușă. Burke se întoarse încet și o luă în jos pe scări. „În regulă, Finn sau Flynn, sau oricum îți spui tu — oi fi intrat tu mare și tare aici, dar de ieșit, n-o să ieși la fel."

Brian Flynn stătea lîngă balustrada balconului corului și privea deasupra vastei catedrale, care se întindea pe o suprafață mai mare decît cea a unui teren de fotbal. Șaptezeci de ferestre foarte înalte, cu vitralii, străluceau în luminile de afară ale orașului, ca niște nestemate de pe care se prelinge apa, și zeci de candelabre împrăștiau o lumină blîndă deasupra stranelor din lemn întunecat. Șiruri de coloane din granit se înălțau spre tavanul boltit, asemenea brațelor ridicate ale unui drept-credincios, susținînd casa Domnului. Flynn se întoarse spre John Hickey.

— S-a muncit ceva ca să se construiască locul ăsta.

— Lasă-l pe mine, Brian.

— Prima prioritate a poliției, spuse Flynn, este mulțimea de afară. Am cîștigat astfel ceva timp ca să ne organizăm apărarea.

Flynn duse un binoclu la ochi și se uită la Maureen. Vedea chiar și de la distanța asta că fața ei era roșie iar maxilarul descria o linie dură. Se uită la Megan, care strînsese în jurul ei trei bărbați și două femei și inspecta cu aceștia perimetrul zidurilor. Își scoase vălul de călugăriță, dînd la iveală părul lung, roșu, care-i cădea pe umeri. Mergea repede, smulgînd de pe ea veșmintele de călugăriță, aruncîndu-le neglijent pe jos, pînă ce rămase doar în jeanși și într-un *T-shirt* pe care era pictat un măr mare, roșu, alături de cuvintele *I love New York*. Se opri

lîngă ușile din transeptul nordic și-și ridică privirea în sus, spre triforiul sud-estic și strigă :

— Gallagher !

Frank Gallagher, îmbrăcat în redingota și pantalonii în dungi ai unui mareșal de paradă, se aplecă peste parapetul balconului și-și îndreptă spre ea pușca cu lunetă, fixînd-o prin cătare. Strigă :

— Atenție !

Megan se dădu de o parte.

Flynn desfășură un set de planuri și le rezemă de balustrada balconului corului. Bătu cu palma deschisă în planurile catedralei și spuse, ca și cum abia acum realiza cele petrecute :

— Am pus mîna pe ea.

Hickey dădu din cap și se apucă de barba în smocuri.

— Așa e, dar o putem păstra, oare ? O putem păstra, cu o mînă de oameni, împotriva a douăzeci de mii de polițiști ?

Flynn se întoarse înspre Jack Leary, care stătea în picioare, lîngă pupitrul orgii de lîngă el.

— O putem păstra, Jack ?

Leary dădu încet din cap.

— Ori douăzeci de mii, ori douăzeci, tot numai puțini sînt cei care pot intra aici. Bătu ușurel în pușca sa M-14, modificată, cu lunetă atașată. Cine supraviețuiește minelor de la uși, e mort înainte de a apuca să facă trei pași.

Flynn se uită atent la Leary, în lumina slabă. Leary arăta comic în uniforma lui de colonialist, pusă pentru defilare și cu pușca vopsită în verde. În ochii săi însă nu era nimic comic, ca de altfel nici în vocea inexpresivă.

Flynn se concentră din nou asupra catedralei, mai aruncînd cîte o privire peste planuri. Clădirea era în formă de cruce. Piciorul lung al crucii îl reprezenta nava, cu stranele principale și cele cinci culoare ; brațele crucii îl formau transepturile, în care se aflau alte strane și o ieșire, la capătul fiecărui braț. Două triforii boltite, galerii

întunecoase susținute pe coloane, atîrnau deasupra navei, pe toată lungimea transepturilor.

Pe latura îndepărtată a transepturilor începeau alte două triforii mai mici, care dădeau spre altar. Acesta era planul general de amplasare al structurii ce urma să fie apărată.

Flynn studie partea de sus a planurilor. Ele prezentau clădirea cu cinci etaje a cancelariei, adăpostită în cvadrantul de nord-est al crucii, în exteriorul catedralei. Cancelaria era legată de catedrală prin spații subterane, amplasate sub terase și care nu apăreau în planuri.

În cvadrantul sudic se afla reședința Cardinalului, separată, de asemenea, prin terase și grădini și legată prin subterane. Aceste legături necartografiate reprezentau un punct slab în apărarea lor, gîndi Flynn.

— Ce bine ar fi fost dacă am fi ocupat și cele două clădiri exterioare.

— Data viitoare, spuse Hickey, zîmbind.

Flynn îi întoarse zîmbetul. Bătrînul rămăsese o enigmă, trecînd brusc de la glumă la seriozitate. Flynn se uită din nou la planuri. Vîrful crucii consta în acea suprafață rotunjită, numită absidă. În absidă se afla Capela Fecioarei Maria, un loc liniștit, senin, prevăzut cu ferestre înalte, strîmte, cu vitralii. Flynn arătă spre planuri.

— Capela Fecioarei nu are legături cu exteriorul, așa încît am hotărît să nu plasez nici un om acolo... n-am de unde.

Hickey se aplecă asupra planurilor.

— O să studiez planurile pentru eventualele intrări secrete. Arhitectura bisericească n-ar fi arhitectură bisericească, Brian, fără pereți falși și uși secrete. Locuri pe unde să se preumble Duhul Sfînt — locuri unde se pot strecura preoții fără ca tu să-ți dai seama ca să-ți bage frica în oase, șoptindu-ți numele.

— Ai auzit de Whitehorn Abbey, o mănăstire în apropiere de Belfast ?

— Am petrecut acolo o noapte. N-ai tras cumva o sperietură bună acolo, băiete ? Îl întrebă Hickey, rîzînd.

Flynn își ridică din nou privirea, concentrîndu-se asupra porțiunii înălțate, construită în marmură neagră și albă și care era denumită sanctuarul altarului. În mijlocul sanctuarului se afla altarul, înălțat și mai sus încă, pe un soclu lat, de marmură. Impresia de rece a marmurei și bronzului din acest perimetru fusese îndulcită cu cîmpii întregi de garoafe verzi, simbolizînd, își imagina Flynn, pămîntul verde al Irlandei, care n-ar fi arătat sau mirosit atît de plăcut, pe altar.

De ambele părți ale sanctuarului se aflau șiruri de strane din lemn, rezervate clerului. În stranele din dreapta stăteau Maureen, Baxter și părintele Murphy, toți părînd, de la distanță, foarte tăcuți. Flynn își duse binoclul la ochi și se uită din nou la Maureen. Nu părea cîtuși de puțin înspăimîntată și lui îi plăcea asta. Observă că buzele ei se mișcau, în timp ce privirea îi era ațintită înainte. Se ruga ? Nu, nu Maureen. Și buzele lui Baxter se mișcau. Și ale părintelui Murphy.

— Pun la cale lucruri urîte împotriva noastră, John.

— E bine, spuse Hickey. Poate reușesc să ne distreze puțin.

Flynn orientă binoclul spre dreapta. În fața ostaticilor, dincolo de pardoseala de marmură care forma un joc de pătrate, stătea Cardinalul, pe tronul său înălțat, din catifea roșie, complet nemișcat.

— Fără sanctuar în sanctuar, comentă Flynn, în șoaptă.

Leary îl auzi și strigă :

— Un sanctuar ca vai de el. Dacă părăsesc zona, îi omor.

Flynn se aplecă și mai mult peste balustradă.

Chiar sub altar se aflau scările care duceau la sacristie și care nu puteau fi văzute din locul unde Pedar Fitzgerald, fratele lui Megan, stătea pe jos, cu o pușcă mitralieră în mînă. Fitzgerald era un om de bază, un om care știa că porțile acelea legate cu lanțuri trebuie păzite cu orice preț. Avea curajul surorii sale, dar fără sălbăticia ei.

— Încă nu știm dacă există posibilitatea ca ei să pătrundă în criptă prin vreun drum subteran și să pice de-aici direct în spatele lui Peter.

Hickey privi din nou planurile.

— O să avem mai tîrziu și cheile de la criptă și toate cheile de aici și atunci vom putea studia ca lumea întreaga clădire. Avem nevoie de timp, Brian. Timp ca să ne consolidăm apărarea. Lasă naibii planurile astea, nu sînt prea amănunțite. Și la naiba cu biserica asta ! E ca un ciur de marmură, cu mai multe spații albe decît o poveste despre Înviere.

— Sper că poliția n-o să pună mîna pe arhitect.

— Ar fi trebuit să-l răpești aseară, o dată cu Terri o'Neal, spuse Hickey.

— Ar fi fost prea bătător la ochi. Ar fi oferit o pistă Serviciilor Secrete.

— Atunci ar fi trebuit să-l omori și să lași impresia unui accident.

Flynn dădu din cap.

— O linie trebuie să tragă fiecare, la un moment dat.

— Ești un revoluționar puturos. E o minune că ai ajuns pînă aici.

— Am ajuns mai departe decît cei mai mulți. Sînt aici.

16

Maiorul Bartholomew Martin își lăsă în jos binoclul de cîmp și expiră lung.

Ei bine, au făcut-o. Fără accidente, se pare... Cu excepția acelui superb cal. Închise fereastra, ferindu-se de vîntul rece și de lapoviță.

— Totuși, Burke era cît pe ce să se lase împușcat.

Kruger ridică din umeri. Oricum nu merită să examinezi prea de aproape asemenea chestii.

Maiorul Martin își puse pardesiul.

— Sir Harold are stofă. A jucat o partidă de bridge pe cinste. Oricum, vezi și tu, Flynn s-a reîntors la lumea lui. Iar acum, de îndată ce lucrurile nu vor mai merge așa cum vor ei, vor fi gata să-l omoare.

Kruger se uită afară pe fereastră.

— Cred că tu ai plănuit răpirea lui Baxter.

Maiorul Martin o luă spre ușă.

— Eu nu am plănuit *nimic*, Kruger. Eu nu am asigurat decît ocazia și cele necesare. Aproape tot ce s-a întîmplat este pentru mine o surpriză la fel de mare ca și pentru poliție. Martin se uită la ceas. Consulatul meu o să mă caute, iar oamenii tăi te vor căuta pe tine. Kruger, nu uita, prima condiție a unui mincinos de succes este să aibă memorie bună. Nu uita ceea ce se presupune că nu știi și, te rog, amintește-ți lucrurile despre care *se presupune* că le știi.

Își puse mănușile și ieși.

Megan Fitzgerald făcu semn celor trei bărbați și două femei care erau cu ea și o porni repede spre partea din față a catedralei. Cei cinci o urmară, încărcați cu valize, cu

puști în bandulieră și lansatoare de rachete. Intrară în deschiderea turnului nordic, luară liftul și coborîră în camera de repetiții a corului, din turn. Megan intră în balconul corului.

Jack Leary stătea în picioare la capătul balconului, la o distanță oarecare de Flynn și Hickey, stabilindu-și cîmpul de tragere. Megan îl întrebă scurt :

— Leary, ai înțeles ordinele primite ?

Lunetistul se întoarse și se uită la ea.

Megan îi susținu privirea, uitîndu-se în ochii lui șterși, apoși. Ochi blînzi, se gîndi ea, dar știa cît de duri deveneau cînd își ducea pușca la umăr. Ochi care vedeau lucrurile nu într-o mișcare curgătoare, ci într-o serie de cadre fixe, ca lentilele unui aparat de fotografiat. Îi urmărise de multe ori în exercițiul funcțiunii. O perfectă coordonare mînă — ochi : „memoria mușchilor", o numise el odată, cînd stătuseră împreună de vorbă. Memoria mușchilor — un pas sub instinct, ca și cum creierul n-ar fi fost implicat în acest proces — nervi optici și nervi motori, controlați de o legătură rudimentară de fibre, întîlnită doar la formele primitive de viață. Ceilalți îl ocoleau pe Leary, dar Megan era fascinată de el.

— Leary, răspunde-mi, știi ce ordine ai primit, omule ?

Dădu din cap aproape imperceptibil, în timp ce ochii lui o măsurau pe tînăra femeie care stătea în fața lui.

Megan o porni de-a lungul balustradei, apropiindu-se de Flynn și Hickey. Puse pe balustradă telefonul portabil și se uită la telefonul de pe orgă, legat cu exteriorul.

— Cheamă poliția.

Flynn nu-și ridică privirea din planuri.

— Ei să ne sune pe noi.

Hickey îi spuse :

— Te sfătuiesc să nu-l plictisești pe domnul Leary. Pare incapabil să susțină un dialog spiritual și ar fi în stare să te ucidă, dacă nu-și găsește cuvintele.

Megan privi înapoi spre Leary și apoi îi spuse lui Hickey :

— Noi doi ne înțelegem.

Hickey zîmbi.

— Da, am observat o comunicare tăcută între voi — dar ce fel de altă comunicare poți avea cu un bărbat al cărui vocabular însumează paisprezece cuvinte, opt din ele referitoare la puști ?

Megan se întoarse și o luă înapoi spre intrarea în camera de repetiții a corului, unde o așteptau ceilalți, și îi conduse în sus, pe o scară în spirală. La următorul nivel deasupra camerei de repetiții dădu de o ușă, o deschise îmbrîncind-o și-i făcu semn lui Abby Boland.

— Vino cu mine, îi spuse.

Lungul triforiu se întindea de-a lungul aripii de nord a catedralei, o galerie neiluminată, numai piatră prăfuită și conducte ale instalației de aer condiționat. O lance cam de șase metri lungime, pornea din parapet, deasupra navei, fluturînd steagul Papal, alb cu galben.

Megan se întoarse spre Abby Boland, care era îmbrăcată cu fusta scurtă și bluza de majoretă de la Școala Mamei Cabrini, de care nici una din ele nu auzise pînă săptămîna trecută.

— Acesta este postul tău, spuse Megan. Nu uita, racheta va fi folosită în cazul în care vezi un Saracen, sau cum le-or spune ei pe aici blindatelor, apărînd prin ușa de care te ocupi tu. Pușca cu lunetă este pentru apărarea de aproape, dacă cumva apare cineva prin intrarea turnului, de acolo — și ca să-ți zbori proprii creieri, dacă-ți trece prin cap așa ceva. Ai întrebări ? Nu ?

O măsură pe fată de sus pînă jos.

— Ar fi trebuit să-ți aduci niște haine cu tine. O să fie cam frig aici sus, la noapte. Megan reveni în turn.

Abby Bolan își scoase puștile din bandulieră și le puse jos, alături de rachetă. Își scoase ghetele foarte ajustate, desfăcu nasturii de la bluza strîmtă și se uită prin cătarea puștii cu lunetă, apoi o lăsă jos și privi în jur. Se gîndi că, în loc să-și elibereze soțul, pe Jonathan, ar putea ajunge și ea foarte bine tot la pușcărie, dar pe partea asta a Atlanticului, o distanță mult prea mare ca să le permită să-și împletească degetele prin sîrma ghimpată de la Long

Kesh. Desigur, ar putea chiar muri, ceea ce ar fi mai bine pentru amîndoi.

Megan Fitzgerald continuă drumul în sus, pe scara clopotniței, de unde o luă pe un culoar lateral. Găsi un întrerupător cu lanț, trase de el și aprinse un bec mic, care scoase la iveală o parte a imensului pod. Pasarele din lemn treceau peste tavanul fals al plafoanelor boltite de dedesubt, pierzîndu-se departe, în întuneric. Cei patru care o însoțeau mergeau grăbiți pe aceste podețe, aprinzînd lumini în podul înghețat, mirosind a mucegai.

Megan se uită la cele zece lucarne de sus care dădeau pe acoperișul îmbrăcat în plăcuțe de ardezie, de deasupra. Pe jos, din loc în loc, se aflau mici trolii care coborau candelabrele pentru întreținere. Se întoarse și o luă către fereastra mare, boltită, din creasta frontală a podului. Ornamentele exterioare, din piatră, ale catedralei obturau parțial vederea, iar ochiurile mici de geam erau acoperite de funingine. Șterse cu mîna o mică suprafață și se uită jos, pe Fifth Avenue. Zona din fața catedralei era aproape pustie, dar poliția nu împrăștiase încă mulțimile din intersecțiile aflate de o parte și de alta. Se vedea, în lumina felinarelor, lapovița care cădea, iar gheața acoperea străzile și trotuarele, depunîndu-se și pe umerii lui Atlas.

Megan își îndreptă privirea spre International Building din Rockefeller Center, care se afla exact în fața ei. Cele două aripi laterale ale clădirii erau mai scunde decît podul și putea vedea oameni făcîndu-și loc printre porțiunile acoperite cu gheață, oameni îngrămădindu-se pe marile hîrdaie din beton, în care se aflau plante și pomi desfrunziți. Polițiștii în uniformă nu aveau puști și știa că nici catedrala nu fusese încă înconjurată de brigăzile antiteroriste SWAT, eufemistic numite Divizia pentru Intervenții Urgente din New York. Nici soldați nu văzu și-și aminti că americanii recurgeau rar la ei.

Se întoarse din nou la podul ei. Cei patru deschiseseră valizele și plantaseră mormane de lumînări, din loc în loc,

de-a lungul pasarelelor. Megan îi chemă pe Jean Kearney și Arthur Nulty.

— Găsiți toporiștile din echipamentele PCI, scoateți scînduri din pasarele și construiți ruguri în jurul lumînărilor. Tăiați furtunurile de apă care ajung aici și întindeți firul pentru telefonul de campanie. Grăbiți-vă. Mullins și Devane, luați o toporișcă și veniți cu mine.

Megan Fitzgerald ieși din pod, urmată de cei doi bărbați care făcuseră pe cei din serviciul de pază BSS, Donald Mullins și Rory Devane. Megan își continuă drumul în sus spre clopotniță.

Mullins căra cu el o rolă de cablu telefonic, pe care îl derula în urma lui. Devane căra armele și toporiștile.

Arthur Nulty îi oferi o țigară lui Jean Kearney. Se uită la uniforma ei de stewardesă pe liniile Aer Lingus, de un verde Kelly.

— Arăți foarte sexi, fetițo. Ce crezi, ar fi un sacrilegiu dacă am face-o aici, sus ?

— N-avem timp de asta.

— Timpul este singurul lucru pe care-l avem aici. Doamne, dar ce frig e. Ne-ar trebui un trotil să ne încălzim, dar cum n-avem voie, o lăsăm baltă...

— Mai vedem noi. Isuse, Arthur, dacă soția ta — ce-o să se întîmple cu noi dacă o scoatem din închisoarea Armagh ?

Arthur Nulty îi dădu drumul la braț și privi aiurea.

— Păi... știu eu... eu zic c-o să vedem atunci.

Puse mîna pe toporișcă și o roti, zdrobind o balustradă de lemn, apoi smulse balustrada din stîlpul ei și o aruncă peste un teanc de lumînări.

— Peste tot, aici numai lemn. Niciodată nu m-aș fi gîndit că o să ajung să dau foc unei biserici. Dacă m-ar vedea acum părintele Flannery...

Mai roti o dată toporișca.

— Isuse, sper că nu se va ajunge aici. Cedează ei înainte de a vedea arzînd catedrala asta. Peste douăzeci și patru de ore, frații tăi vor fi la Dublin. Bătrînul tău tată va

fi fericit, Jean. Se gîndea că niciodată nu-şi va mai vedea băieţii.

Aruncă un bulumac deasupra stivei de lemne.

— Megan le-a spus ruguri. Oare nu ştie că ruguri se numesc doar locurile unde sînt arse trupuri ?

17

Patrick Burke plasă polițiști la toate portalurile catedralei, avertizîndu-i că ușile erau minate, apoi se întoarse în partea din față a acesteia și se apropie de o mașină de patrulă a poliției, parcată acolo.

— S-au restabilit legăturile telefonice ?

Polițistul dădu din cap.

— Nu, domnule. Ce se întîmplă înăuntru ?

— Sînt oameni înarmați, deci continuă să împingi lumea cît mai în spate. Spune-i ofițerului care răspunde de zona asta să înceapă acțiunea de constituire a unui cordon.

— Da, domnule.

Mașina de patrulă o porni pe bulevard care era aproape pustiu.

Burke urcă din nou treptele și o văzu pe ofițerul de poliție Betty Foster, îngenuncheată pe gheață alături de cal.

Îl privi.

— Tot aici ești ? Se uită înapoi la cal. Trebuie să iau șaua. Incerca să desprindă cureaua. Ce naiba se petrece înăuntru ? Cît pe-aici să mă ucizi, spuse ea, smucind de șa.

O ajută să tragă de șa, dar aceasta nu se desprindea.

— Las-o aici.

— Nu pot. E din dotarea poliției.

— Dotările poliției sînt presărate acum peste tot, pe Fifth Avenue. Dădu drumul șeii și se uită la ceasul turnului. În curînd, în turnurile astea se vor afla oameni, dacă nu cumva se și află. Recuperezi șaua mai tîrziu, cînd vor lua calul de-aici.

Ea se ridică.

— Bietul Comisar. Amîndoi.

— Ce vrei să zici ?

— Comisarul de poliție Dwyer a murit în urma unui atac de cord — la tribune.

— Isuse Cristoase ! Burke auzi un zgomot dinspre clopotnița de deasupra și o trase pe Betty Foster sub firida ușii principale. E cineva acolo sus.

— Rămîi aici ?

— Pînă se mai îndreaptă lucrurile.

Se uită la el, apoi spuse :

— Ești curajos, locotenent Burke ?

— Nu. Numai prost.

— Așa m-am gîndit și eu. Rîse. Doamne, am crezut că mor cînd am văzut călugărița aia — cred că nu era călugăriță...

— Nu prea.

— Femeia aia, cu o pușcă ațintită asupra noastră.

— Te-ai descurcat bine.

— Oare ? Poate că da. Se opri și privi în jur. O să fiu de serviciu o bună bucată de vreme, de-acum înainte. Trebuie să mă întorc în Varick Street, să mă văd din nou călare.

— Călare ?

O bizară scenă erotică îi trecu prin minte.

— Ah, da. Mergi pe lîngă zid. Nu știu dacă tipii din turn caută ținte albastre, dar mai bine să pornim de la premisa asta.

— Ne vedem mai tîrziu, spuse ea, după o ușoară ezitare. Ieși din firidă, ținîndu-se aproape de zid. Se întoarse și-i spuse : N-am venit numai pentru șa. Am vrut să văd dacă ești teafăr.

Burke o urmări dînd colțul clopotniței. Azi dimineață, nici el și nici Betty Foster n-ar fi întors capul unul după celălalt. Dar iată că acum se petrecuseră lucruri importante — revolte, împușcături, cai — stimulente puternice, afrodiziace puternice. Se uită la ceasul de la mînă. Starea aceasta de acalmie nu va mai dura mult.

Megan Fitzgerald urcă în clopotniță și rămase locului, trăgîndu-și răsuflarea, în timp ce se uita prin încăperea

rece, scrutînd lumina slabă, împrăștiată de unicul bec. Văzu aparatul de bruiaj al lui Flynn, pe o grindă de care atîrnau trei clopote uriașe, fiecare din ele fiind prevăzut cu o roată de acționare și o chingă de tras. Vîntul rece, de martie, pătrundea în rafale prin cele opt perechi de turnulețe din aramă, pentru ventilație, existente în camera octogonală a turnului.

Sunetul sirenelor și al portavocilor poliției era purtat în sus, în încăperea înaltă cît optspezece etaje.

Megan luă o toporișcă de oțel de la Rory Devane, se întoarse brusc și izbi cu ea într-una din perechile de guri de aerisire, spărgîndu-le și făcînd loc de intrare luminilor orașului.

Mullins procedă la fel cu celelalte aerisiri, smulgîndu-le din tocurile lor de piatră în timp ce Devane îngenunchease, ca să conecteze un telefon de campanie.

Megan se întoarse spre Mullins care se dusese la fereastra care dădea în Fifth Avenue.

— Și nu uita, Mullins, raportezi *orice* lucru neobișnuit. Fii cu ochii în patru la elicoptere. Și să nu tragi fără ordin.

Mullins privi afară, la Rockefeller Center. Mulțimea se înghesuia la ferestrele din fața lui și pe acoperișurile de dedesubt oamenii arătau spre turnulețele de ventilație, sparte. Un proiector al poliției se aprinse jos în stradă și fascicolul lui alb făcu un cerc și se odihni pe deschiderea unde se afla Mullins. Acesta se dădu înapoi și clipi din ochi.

— Ce-aș mai scoate din funcție proiectorul ăsta.

— Atunci ai putea s-o faci chiar acum, încuviință Megan, dînd din cap.

Mullins se îndepărtă de deschidere și privi prin luneta puștii. Văzu oameni mișcîndu-se în jurul proiectorului. Respiră adînc, fixă și apăsă pe trăgaci. Sunetul armei explodă în clopotniță și Mullins văzu cursa roșie a trasorului coborînd în intersecție. Lumina albă deveni brusc roșie, apoi se întunecă de tot și proiectorul muri. Un sunet spart, înfundat pătrunse în clopotniță, urmat de zgo-

motele împușcăturilor. Mullins se dădu înapoi, în spatele zidăriei de piatră și-și suflă nasul în batistă.

— Cam rece, aici sus.

Devane se așeză pe podea și acționă manivela telefonului de campanie.

— Podul, aici clopotnița. Mă auzi ?

Răspunse, clară, vocea lui Jane Kearney.

— Te aud, clopotniță. Ce-a fost zgomotul ăla ?

— Mullins a aruncat în aer un proiector. Nici o problemă, răspunse Devane.

— Am înțeles. Rămîi pe recepție ca să verifici legătura cu balconul corului. Balconul corului, poți auzi podul și clopotnița ?

Se auzi vocea lui John Hickey :

— Vă aud pe amîndoi. Legătura telefonică s-a stabilit. Cine dracu' v-a autorizat să trageți în proiector ?

Megan smulse telefonul din mîna lui Devane.

— Eu.

Vocea lui Hickey sună sarcastică și plictisită :

— Megan, fato, asta a fost o întrebare retorică. Cunoșteam foarte bine răspunsul. Și fii atentă ce faci astăzi.

Megan trînti la pămînt telefonul de campanie și se uită în jos, la Devane.

— Du-te jos și întinde firul, din balconul corului spre turnul sudic, sparge turnulețele de aerisire și ocupă-ți postul, acolo.

Devane luă o rolă de fir telefonic, toporișca și coborî din clopotniță.

Megan se deplasă de la deschizătură la deschizătură. Zidurile catedralei erau scăldate într-o lumină albăstruie, venind de la reflectoarele din grădini. La nord, masivul Olympic Tower, o clădire de cincizeci și unu de etaje, reflecta, în pereții ei din sticlă, catedrala. În partea de est, ferestrele hotelului Waldorf-Astoria se profilau luminate pe cerul negru, iar spre sud se înălța turnul pereche, blocînd parțial vederea spre Saks Fifth Avenue. Pe acoperișurile de la Saks, polițiști se învîrteau încolo și încoace, bătîndu-se pe brațe ca să se încălzească. Porțiune cu

porțiune, mulțimea fusese împinsă înapoi de pe toate străzile învecinate și perimetrul pustiu din jurul catedralei se mărise.

Megan se uită în spate, la Mullins, care-și sufla în mîini. Fața lui tînără era roșie de frig și buzele lui căpătaseră o tentă vineție. Se îndreptă spre treptele din mijlocul încăperii.

— Fii vigilent.

Mullins o urmări pe Megan dispărînd în jos pe scări și dintr-o dată se simți singur.

— Căței aua !

Nu era cu mult mai în vîrstă decît el dar mișcările ei, vocea ei erau cele ale unei femei mai bătrîne. Își pierduse tinerețea în totul, cu excepția chipului și a trupului.

Mullins se uită împrejur, în solitarul său post de observație, apoi scrută din nou Fifth Avenue. Desfăcu un steag înfășurat în jurul taliei, îi prinse colțurile de gura de ventilație, lăsîndu-l apoi să se desfășoare, în exteriorul turnului. O pală de vînt făcu să se bată de marmura cenușie și reflectoarele catedralei îl învăluiră într-o lumină plăcută.

O exclamație generală se ridică din mijlocul reporterilor și a civililor care se mai aflau încă în zonă, pe străzi și pe acoperișuri.

Mullins ascultă reacția combinată, apoi își retrase capul înapoi în turn și-și șterse lapovița de pe față. Se întrebă, cu o oarecare teamă, cum ajunsese el să stea în clopotnița Catedralei Sf. Patrick, cu o pușcă în mînă. Apoi își aminti de sora lui mai mare, Peg, văduvă cu trei copii, măsurînd curtea închisorii din Armagh. Își aminti de noaptea în care soțul ei, Barry Collins, fusese ucis, încercînd să pună mîna pe o dubă a pușcăriei în care se presupunea că s-ar fi aflat Sheila, sora lui Maureen Malone. Și-o aminti pe mama lui, ocupîndu-se zile întregi de copiii lui Peg, cînd ea plecase însoțită de oameni cu înfățișare de brute, îmbrăcați în pardesie negre. Mullins își aminti de noaptea în care ieșise pe străzile din Belfast ca să dea de Flynn și de fenienii lui și cum mai plîngea și

mai ocăra maică-sa, în urma lui. Dar cel mai mult își amintea de bombele și loviturile de tun care zguduiseră și distruseseră nopțile orașului, încă de pe vremea cînd era copil. Gîndindu-se în urmă, nu văzu cum ar fi putut străbate orice alt drum care să nu-l fi condus aici sau într-un loc asemănător.

Patrick Burke privi în sus. Un steag verde, avînd blazonul auriu al harpei irlandeze, atîrna de turnulețele de aerisire sparte, și Burke putea distinge un om cu o pușcă în mînă, stînd în deschizătură. Burke se întoarse și urmări polițiștii care înlăturau din drum proiectorul distrus. Mulțimea devenise mai cooperantă, dîndu-și seama că acela care putea dezafecta un proiector aflat la o distanță de aproape două sute de metri de el îi putea dezafecta și pe ei, la fel de ușor. Burke intră în firida ușii turnului și vorbi cu polițistul plasat de el acolo.

— Mai stăm puțin aici. Tipul ăla de sus mai produce încă adrenalină.

— Cunosc senzația.

Burke privi în lungul treptelor. Covorul verde devenise de acum alb de lapoviță iar garoafele verzi, scufiile de spiriduș, din plastic, și pompoanele de hîrtie umpleau scările, trotuarele și străzile. În intersecția cu Strada Cincizeci, o tobă uriașă, părăsită de Orangemani, zăcea pe o parte. Meloane negre și eșarfe de un portocaliu strălucitor, se tîrau încet spre sud, purtate de vînt. De pe clădirile din Rockefeller Center, fotoreporteri imprimau totul pe peliculă. Burke își închipuia cam cum vor apărea acestea la televizor. Imagini luate de sus : resturi, un melon rostogolindu-se în neștire de-a lungul străzii înghețate. Comentariul, cu o voce adîncă, răsunătoare : „Astăzi, străvechiul război dintre englezi și irlandezi s-a mutat pe Fifth Avenue..." Irlandezii îți oferă întotdeauna un teatru de calitate.

Brian Flynn se aplecă în afară, peste balustrada balconului corului și arătă spre o mică sacristie, dincolo de deambulatoriu, spunîndu-i lui Hickey :

— Cum noi nu putem vedea ușa exterioară a sacristiei episcopului sau ușa de la lift, poliția poate, în mod teoretic, veni de hac alarmelor și minelor. Atunci, sacristia asta mică o să fie ticsită de polițiști.

Leary, care era în stare să audă de la distanțe foarte mari, strigă din capătul celălalt al balconului corului :

— Și dacă-și vîră capul în deambulatoriu, eu o să fac poc și...

Hickey strigă înapoi :

— Mulțumesc, domnule Leary. Știm bine că așa o să faci. Iar lui Flynn îi spuse încet : Dumnezeule Atotputernic, unde ai găsit monstrul ăsta ? Mi-ar fi frică și să mă scarpin în fund, în raza lui.

Flynn răspunse liniștit :

— Da, are ochi și urechi.

— E american, nu ?

— Irlandez-american. Trăgător de elită în marină, în Vietnam.

— Știe ce caută aici ? Știe măcar *unde* naiba *se află* ?

— Cocoțat în observator, supraveghind o zonă de foc. Asta e tot ce știe și tot ce-l interesează. Pentru serviciile sale este plătit cu dărnicie. Este singurul, în afară de mine și de tine, care nu are rude în pușcăriile din Anglia. Nu vreau aici, sus, un om legat emoțional de noi. El o să ucidă după cum o să sune ordinul, o să ucidă pe oricine, după cum o să-i spun eu și, dacă vom fi atacați și înfrînți, va ucide pe oricare dintre noi, dacă va mai fi în stare de asta. El este Îngerul Morții, Femeia cu Coasa și ultima instanță.

— Știe cineva toate astea ?

— Nu.

Hickey zîmbi cu o jumătate de rînjet știrb.

— Te-am subestimat, Brian.

— Da. Asta ai făcut. Dar hai să mergem mai departe. Sacristia Arhiepiscopului — este o problemă, dar doar una din multe altele...

— Mi-ar fi plăcut să aduci mai mulți oameni.

Flynn vorbi agasat :

— Am mulți care mă ajută afară, dar cîți oameni crezi că puteam găsi care să vină aici ca să moară ?

Un aer gînditor, pierdut, se așternu pe fața bătrînului.

— Pe cîți bărbați și femei nu te puteai baza, în Dublin, în Lunea Paștilor, în 1916. Mai mulți decît ar fi putut adăposti clădirile asediate. Ochii lui Hickey măsurară liniștita catedrală care se întindea sub ei. Atunci nu duceam lipsă de voluntari. Sau de credință ! Cîtă credință putea exista în noi toți. În primele zile ale primului război mondial, cu puțin înainte de revolta din ziua de Paște, fratele meu se afla în armata britanică. Mulți băieți irlandezi erau pe atunci înrolați. Și încă mai sînt. Ai auzit de Îngerii din Mons ? Nu ? Ei bine, fratele meu Bob se afla în Franța, împreună cu Corpul Expediționar Britanic și erau cu toții cît pe-aci să fie anihilați de o forță germană copleșitoare. Atunci, într-un loc numit Mons, a apărut o ceată de îngeri care s-a interpus între ei și nemți. E de la sine înțeles că nemții s-au retras într-o derută generală. S-a scris despre asta în toate ziarele timpului. Și oamenii *au crezut* asta, Brian. Au crezut că armata britanică era atît de binecuvîntată de Dumnezeu, încît El Își trimisese chiar și îngerii să intervină în favoarea ei, împotriva dușmanului.

Flynn se uită la Hickey.

— Sună ca o halucinație în masă... a unor oameni disperați. Cînd vom începe să vedem îngeri aici, vom ști că am reușit și că...

Se întrerupse brusc și se uită atent la Hickey, în lumina slabă. O clipă se crezu înapoi, în mănăstirea Whitehorn, ascultînd poveștile bătrînului preot.

— Ce e, amice ?

— Nimic. Presupun că n-ar trebui să te îndoiești de intervențiile unei forțe supranaturale. O să mai vorbim despre asta, mîine.

Hickey rîse.

— Dacă o să mai poți vorbi mîine, o să te cred.

Flynn zîmbi forțat.

— Poate că o să-ți vorbesc despre asta în altă parte.

— Atunci precis o să te cred.

Megan Fitzgerald se opri în spatele lui George Sullivan care tocmai monta ultima mină, la ușa transeptului sudic.

— Ai terminat ?

Sullivan se întoarse brusc.

— Isuse, Megan, nu mai face asta cînd lucrez cu exploziv.

Se uită la Sullivan, îmbrăcat într-un splendid kilt de cimpoier al Societății Irlandeze a Poliției din New York.

— Ia-ți sculele și vino cu mine. Ia-ți și cimpoiul.

Îl conduse spre o ușă mică aflată în colțul transeptului și urcară o scară de piatră în spirală, de unde ieșiră în lungul triforiu sudic. O lance de steag, de care atîrna un uriaș steag al Americii, era îndreptată peste navă, orientată în direcția steagului papal aflat pe triforiul din partea cealaltă. Megan se uită în stînga, spre balconul corului de dedesubt și-i urmări pe Flynn și Hickey cufundați în planurile lor, ca doi generali în ajunul unei bătălii. I se părea ciudat că doi oameni atît de diferiți îți creau impresia că se înțeleg atît de bine. Ei nu-i plăcuse ideea de a-l băga în combinație, în ultima clipă, pe John Hickey. Ceilalți însă simțiseră nevoia bătrînului erou, pentru a se justifica pe ei înșiși, prin legătura de bună credință pe care acesta o reprezenta cu anul 1916, de parcă prezența lui Hickey i-ar fi putut face altceva decît ceea ce erau cu toții, adică niște proscriși.

Ea nu simțea nevoia să se întoarcă spre trecut. Pentru ea, lumea căpătase formă în anul 1973, cînd, întorcîndu-se de la școală, văzuse pentru prima oară dezastrul provocat de bombe în centrul Belfastului, și căpătase sens și scop cînd fratele ei mai mare, Tommy, fusese rănit și prins, încercînd să o elibereze pe Sheila Malone. Pentru ea nu exista nici trecutul îndepărtat și nici viitorul apropiat. Propriile ei amintiri reprezentau toată istoria care o interesa.

Îl urmări pe Flynn cum arată cu mîna și gesticulează. Nu părea cu mult diferit de bătrînul de lîngă el. Totuși, odinioară, fusese diferit. Pentru Tommy Fitzgerald, Brian Flynn era întruchiparea a tot ce ar trebui să fie un bărbat, iar ea crescuse văzîndu-l pe Brian Flynn, legenda în formare, cu ochii fratelui ei. Urmă apoi arestarea și eliberarea lui Brian, în cel mai fericit caz, dubioasă. Apoi despărțirea de IRA, formarea noii armate a fenienilor, recrutarea, de către Flynn, a ei și a fratelui ei mai mic, Pedar, și, în sfîrșit, inevitabila lor legătură. Ca amant, el n-o dezamăgise, dar ca revoluționar avea puncte slabe. Brian ar fi în stare să ezite înainte de a distruge catedrala, dar o să aibă ea grijă ca această hotărîre să nu depindă de el.

Sullivan strigă din capătul celălalt al catedralei :

— Vederea e minunată. Dar cum stăm cu mîncarea ?

Megan se întoarse spre el :

— Dacă n-o să-ți fie scîrbă să înfuleci într-o baltă de sînge, este bună și la discreție.

Sullivan se uită la ea prin luneta armei.

— Nu fi bestie, Megan. Ridică pușca și o îndreptă asupra lui Abby Boland, remarcîndu-i, prin lunetă, bluza descheiată. Ea îl văzu și-i făcu semn cu mîna. El îi întoarse salutul.

— Atît de aproape și totuși atît de departe !

— Mai fă și tu o pauză, George, spuse Megan. Oricum, o vreme n-o s-o mai folosești la altceva decît la pipi. Îl privi cu atenție. George Sullivan nu se lăsa ușor intimidat de ea. Era în el un amestec de îngîmfare și sfidare care veneau din folosirea explozivilor puternici și despre care spunea că sînt un dar special de la zei. Posibil.

— Ești sigur că Hickey știe cum să monteze bombele ?

Sullivan luă unul din cimpoaie și începu să sufle în el. Privi în sus.

— Ah, da. E foarte bun. E drept, a rămas el la tehnica celui de-al doilea război mondial, dar e-n regulă, are nervi buni pentru așa ceva.

— Mă interesează priceperea, nu curajul lui. Doar eu sînt cea care-l secondez.

— Splendid. În caz că lucrurile n-or să meargă bine, ideal e să fii cît mai aproape. Nu simți nimic. Noi o să fim cei nenorociți, cei de aici, căci vom fi striviți încet de piatra care o să cadă. Imaginează-ți, Megan. Vom fi ca Samson și Dalila, cu templul prăbușindu-se peste capetele noastre, tone de piatră care se clatină, se prăbușesc... Ar fi trebuit să se îngrijească cineva să aducă aici o cameră de luat vederi.

— Data viitoare. În regulă, George, în caz că ei pătrund aici, tu tragi din transeptul nordic. Dar dacă vor folosi blindate ca să treacă prin ușa asta, atunci Boland se va apleca peste triforiul nordic și va lansa o rachetă direct aici, jos. Iar tu te vei ocupa atunci de ușa transeptului sudic, de sub tine. Vă veți acoperi reciproc, cu focuri de armă.

— Și dacă unul din noi moare ?

— În situația asta, ceilalți doi, Gallagher și Farrell, își vor împărți sectorul celui mort.

— Și dacă murim toți ?

— Atunci nu mai contează, nu-i așa, George ? Apoi, mai e și Leary. Leary e nemuritor, știi bine.

— Am auzit. Își duse cimpoiul la gură.

— Știi să cînți „Întoarce-te la Erin ?"

Dădu din cap, în timp ce sufla din cimpoi.

— Atunci cîntă-l pentru noi, George.

Inspiră adînc și spuse :

— Ca să folosesc o zicală, Megan, nu ai plătit cimpoierul, așa că nu comanzi melodia. O să cînt „Menestrelul" și al naibii să fiu dacă n-o să-ți placă. Haide, cară-te acum și lasă-mă-n pace.

Megan se uită la el, se răsuci brusc și intră în micuța încăpere care ducea la scara în spirală.

Sullivan termină cu umflatul cimpoiului, expedie cîteva note spre peretele din spatele lui, luă tonul necesar, apoi se întoarse, se sprijini cu burta de parapetul de piatră și începu să cînte. Melodia obsedantă pătrunse în fiecare ungher al catedralei, ce-și trimitea ecoul înapoi, din piatră. Un lucru nefericit din punct de vedere acustic,

pentru orgă sau cor, se gîndea Sullivan, dar pentru un cimpoi era ceva minunat, căci îl făcea să sune ca vechile cimpoaie de război ale celților, al căror ecou răsuna în Văile Stîncoase din Antrim. Cimpoaiele erau făcute parcă să-și trimită înapoi, din piatră, ecoul, își zise el, și acum, că-și auzise cimpoiul aici, ar recomanda folosirea lui în Irlanda, în locul orgii. Niciodată nu se auzise atît de bine cimpoiul lui.

O văzu pe Abby Boland aplecîndu-se peste balustradă, uitîndu-se la el și cîntă pentru ea, apoi se întoarse spre răsărit și-i cîntă soției sale, aflată în închisoarea Armagh, după care se întoarse spre zidul din spatele lui și cîntă încet, numai pentru el.

18

Brian Flynn îl ascultă cîteva secunde pe Sullivan.

— Nu e rău băiatul.

Hickey își scoase pipa din lemn de iarbă neagră și începu să o îndese.

— Îmi amintește de regimentele scoțiene și irlandeze din primul război mondial. Obișnuiau să pornească la luptă cîntînd din cimpoaie. Erau sfîrtecate de mitralierele lui Fritz. Totuși, o notă nu ratau, niciodată. Frumoasă morală. Se uită în jos, la planuri. Încep să mă gîndesc că indiferent cine a proiectat locul ăsta, l-a proiectat ca pe mormîntul lui Tutankamon.

— Aceeași concepție. Trucuri cu piatra. De data asta, pe tip îl cheamă Renwick. Unul din chipurile de pe vitraliile alea seamănă cu el. Acolo. Pare șmecher, băiatu'.

— Pînă și Dumnezeu pare șmecheros în vitralii, Brian.

Flynn se aplecă din nou asupra planurilor.

— Uite, există șase mari stîlpi de susținere — de fapt, sînt turnuri. Toate aceste turnuri sînt prevăzute cu uși fie înăuntrul, fie în afara catedralei și sînt dotate cu scări în spirală, care duc la triforii... Toate, cu excepția acesteia, care trece prin triforiul lui Farrell. Nu are uși nici în planuri, nici în realitate.

— Cum s-a urcat el acolo, sus ?

— Prin turnul următor, care are o ușă exterioară.

Flynn se uită în sus, la Eamon Farrell.

— I-am spus să caute intrarea în turnul ăsta, dar n-a găsit-o.

— Ei, probabil că nici n-o s-o găsească vreodată. Poate că aici îi ard pe eretici. Sau ascund aurul.

— Mă rog, poate că tu glumești, dar pe mine mă preocupă asta. Ce constructor de biserici și-ar pierde timpul și banii construind un turn, de la subsol pînă la acoperiș, fără să-i dea vreo utilizare ? Sînt convins că există o scară în el și, de asemenea, intrări. Trebuie să aflăm unde sînt.

— S-ar putea să dăm de ele pe neașteptate, spuse Hickey.

— Doamne-ajută !

— Mai tîrziu, spuse Hickey, s-ar putea să chem în ajutor stafia lui Renwick.

— Eu, unul, m-aș gîndi la arhitectul care există, la Stillway. Flynn bătu cu degetele în planuri. Sînt convins că aici sînt mai multe hrube decît a știut însuși Renwick. Treceri făcute de zidari și lucrători — nimic deosebit, într-o catedrală de dimensiunile și stilul acesteia.

— Oricum, Brian, ai făcut o treabă minunată. Poliția o să aibă nevoie de ceva vreme ca să stabilească un plan de atac.

— Doar dacă nu pun *ei* mîna pe Stillway și pe planurile lui, înainte de a-l fi găsit oamenii noștri de-afară.

Se întoarse și privi spre telefonul instalat pe orgă.

— De ce-i trebuie atîta poliției, să sune ?

Hickey ridică telefonul.

— Funcționează.

Reveni la balustradă.

— Sînt încă derutați. Le-ai întrerupt legăturile. Din cauza asta vor fi mai furioși pe tine decît pentru catedrală.

— Da. E ca o mașinărie uriașă, dereglată. Dar cînd o vor pune pe picioare, vor porni asupra noastră. Și, odată pornită, nimeni n-o va mai putea opri.

Eamon Farrell, un bărbat între două vîrste și cel mai bătrîn dintre fenieni, cu excepția lui Hickey, privea în jos, din triforiul nord-estic înalt cît șase etaje, urmărindu-i pe Flynn și pe Hickey, care tocmai ieșeau din gangul clopotniței. Flynn era îmbrăcat în costumul negru de preot, Hickey, într-o veche jachetă de tweed. Oricine i-ar fi

văzut, ar fi zis că sînt un preot și un arhitect, discutînd despre lucrările de renovare. Farrell își întoarse privirea către cei patru ostatici care stăteau în sanctuar, așteptînd să afle ceva despre soarta lor. Îi părea rău pentru ei. Dar îi părea rău și pentru fiul lui, Eamon Jr., aflat în închisoarea Long Kesh. Băiatul se afla în cea de a doua săptămînă a unei greve a foamei și nu mai putea rezista multă vreme.

Farrell își scoase tunica de polițist și o atîrnă de parapet, apoi se întoarse la peretele despărțitor din lemn, aflat în spatele lui. În perete era o ușiță pe care o deschise, îngenunche și lumină cu lanterna tavanul fals al camerei miresei, care se afla dedesubt. Merse tîrîndu-se cu grijă pînă la o grindă și plimbă lanterna prin spațiul acela întunecat, continuînd să înainteze pînă la bîrna de lemn. În jurul lui se întindea un spațiu destul de mare, un fel de pod mai scund, sub podul principal, format din panta acoperișului triforiului, înainte ca acesta să se întîlnească cu zidul exterior al contrafortului din piatră.

Păși spre bîrna din dreapta și ridică lanterna spre colțul unde se uneau cei doi pereți. În colț se afla o porțiune rotunjită de turn, din cărămidă și mortar. Își croi drum într-acolo și îngenunche periculos pe o bîrnă montată peste tavanul fals. Întinse mîna, plimbînd-o pe suprafața unei uși metalice mici, negre, avînd aproape aceeași culoare cu cea a cărămidei prăfuite.

Eamon Farrell desfăcu zăvorul ruginit și trase de ușiță, deschizînd-o. Un miros ciudat îl izbi prin deschizătura întunecoasă; băgă mîna înăuntru și pipăi cărămida din interior, apoi își scoase mîna și se uită la ea. Funingine.

Farrel orientă lumina lanternei prin ușiță și văzu că spațiul acela gol, circular, avea o lărgime de aproape doi metri. Îndreptă lanterna în jos, dar nu văzu nimic. Își vîrî cu grijă capul și umerii prin ușiță și se uită în sus. Simți, mai curînd decît văzu, luminile orașului de zgîrie-nori, de deasupra lui. Un tiraj rece, venind de jos, îi confirmă presupunerea că turnul era un coș.

Ceva îi atrase atenția și îndreptă lanterna într-acolo. O treaptă, în cărămidă. Orientă lanterna în sus și în jos în horn și văzu o serie de trepte din fier care urcau pînă în vîrful coșului. Se retrase din deschizătură și închise ușa groasă, din oțel, apoi o ferecă la loc, cu grijă. Rămase chircit multă vreme pe bîrnă, apoi ieși din micul pod și se îndreptă spre parapet, strigîndu-l pe Flynn.

Flynn veni repede, sub triforium.

— Ai găsit ceva, Eamon ?

Farrell ezită, apoi se hotărî.

— Am văzut locul unde turnul străpunge triforiul, în spatele acestuia. Nu există nici o intrare în el.

Flynn părea nerăbdător.

— Aruncă-mi scara de frînghie, să mă uit și eu.

— Nu. Nu, nu te obosi. Mai caut eu.

Flynn se gîndi, apoi spuse :

— Turnul ăsta trebuie să aibă un rost, descoperă care anume.

Farrell dădu din cap.

— Așa o să fac.

Numai că el descoperise de-acum care era rostul turnului și găsise o cale de salvare pentru el, o portiță prin care să iasă viu din rahatul ăsta, în cazul în care tratativele care urmau vor eșua.

Frank Gallagher privea din triforiul de sud-est. Fiecare părea că se află la locul său. Chiar în fața lui, se afla Farrell. Observă că Sullivan se zgîia la Boland, de partea cealaltă a navei. Jean Kearney și Arthur Nulty se aflau în pod, construind ruguri și vorbind despre cum și-ar mai putea-o trage o dată, repede, înainte de a muri. Pedar, fratele lui Megan, se afla pe odihna de la criptă, păzind porțile sacristiei. Era tînăr, nici nu avea optsprezece ani, dar era de neclintit ca o stîncă. *Căci tu ești Petru și pe această stîncă*, își aminti Gallagher, care era un bun catolic, *pe această stîncă îmi voi construi Eu biserica ; și porțile Infernului nu vor triumfa asupra ei.* Pușca mitralieră Thompson va împiedica și ea acest lucru, desigur.

Devane și Mullins beneficiau de cea mai bună priveliște, gîndea Gallagher, doar că trebuie să fie cam frig, acolo, sus. Megan, Hickey, și Flynn se vînturau de jur-împrejur ca niște gazde nervoase înaintea unei petreceri, aruncînd din cînd în cînd o privire asupra aranjamentului și ambianței.

Frank Gallagher își scoase eșarfa de mareșal de paradă și o aruncă pe jos. Își orientă pușca spre balconul corului, cînd în colimator îi apăru Leary. Lăsă repede pușca jos. Nu fixezi o pușcă asupra lui Leary. Nu faci nimic împotriva, cu sau pentru Leary. Pe Leary îl eviți pur și simplu, așa cum eviți aleile întunecate sau saloanele de boli contagioase.

Gallagher se uită în jos, la ostatici. Ordinul lui suna limpede : *Dacă părăsesc sanctuarul neescortați, tragi în ei.* Se uită la Cardinal. Într-un fel, Frank Gallagher trebuia să ajungă la o rezolvare, trebuia să-și încheie conturile cu acest Cardinal sau cu propriul său preot, mai tîrziu — mai tîrziu, cînd totul se va fi terminat și cînd oamenii puteau vedea ce lucru bun făcuseră ei.

19

Maureen îl urmări pe Flynn care se preumbla prin catedrală.

În mișcările sale ea recunoscu acea hotărîre și însuflețire care dovedeau că se simțea viu și foarte mulțumit de sine. Îl urmări pe Cardinal care stătea chiar în fața ei. Îl invidie pentru ceea ce știa că era absoluta lui încredere în condiția sa, infailibila convingere că reprezenta o victimă nevinovată, un potențial martir. Însă în ceea ce o privea pe ea și poate pe Baxter, exista o oarecare vină ca și o oarecare presimțire încărcată de teamă, față de rolul jucat de ei. Iar aceste sentimente puteau submina capacitatea lor de a rezista presiunilor care vor urma în următoarele ceasuri sau zile.

Privi repede în jurul ei, spre triforii și spre balconul corului. *Bine lucrat, Brian, numai că nu prea ai oameni.* Încercă să-și reamintească chipurile celor pe care-i văzuse îndeaproape și fu ferm convinsă că în afară de Gallagher și Devane, nu cunoștea pe nimeni. Auzise de Megan și de Pedar Fitzgerald de la fratele lor, Tommy. Ce se întîmplase cu toți acei oameni cărora odinioară le spunea frați și surori ? Erau fie în lagăre, fie în mormînt. Aceștia erau rudele lor, recrutate în acel ciclu fără sfîrșit al răzbunării care caracteriza războiul irlandez. Cu o asemenea vendetă perpetuă, ea nu putea vedea un alt sfîrșit decît prin moartea tuturor.

I se adresă lui Baxter :

— Dacă fugim repede spre ușile transeptului sudic, putem ajunge în atrium, ascunși de lunetele lor, înainte ca ei să apuce să reacționeze. Eu pot dezamorsa aproape orice mină, în cîteva secunde. Putem trece prin ușa exterioară, afară, în stradă, înainte ca vreunul din ei să ajungă în atrium.

Baxter se uită la ea.

— Despre ce tot vorbești acolo ?

— Vorbesc despre cum să ieșim vii de aici.

— Uită-te acolo, sus. Cinci pușți cu lunetă. Și cum am putea fugi, lăsîndu-i aici pe Cardinal și pe părintele Murphy ?

— Pot veni cu noi.

— Ai înnebunit ? Nici nu vreau să aud.

— Eu una o să fac dracului ce vreau.

Îi văzu trupul încordat, întinse mîna și o apucă de braț.

— Nu, n-o s-o faci. Ascultă-mă, avem o șansă să fim eliberați dacă...

— Nici o șansă. Din ceea ce am surprins eu din discuțiile lor, au de gînd să ceară eliberarea prizonierilor din lagăre. Crezi cumva că guvernul tău va fi de acord cu *asta* ?

— Eu sînt... Eu sînt sigur că se va face în acest sens ceva...

— Diplomat tîmpit ce ești ! Îi cunosc pe acești oameni mai bine decît îi știi tu și cunosc și care este poziția guvernului tău față de teroriștii irlandezi. Nici o negociere. Am încheiat discuția.

— Dar trebuie să așteptăm momentul potrivit. Avem nevoie de un plan.

Încercă să-și elibereze brațul, dar el îl ținea strîns. Spuse :

— Aș vrea să am un șiling pentru fiecare prizonier care s-a trezit în fața plutonului de execuție pentru că a așteptat momentul potrivit să încerce să fugă. Momentul potrivit, conform propriului vostru manual militar, este cît mai repede posibil, din clipa capturării. Înainte ca dușmanul să se regrupeze, înainte de a-și fi făcut planul de bătaie. Și așa am așteptat prea mult. Dă-mi drumul.

— Nu. Lasă-mă să mă gîndesc la ceva — ceva mai puțin sinucigaș.

— Ascultă-mă Baxter, pînă una-alta, încă n-am fost legați între noi. Acum trebuie să acționăm. Noi doi ne putem considera ca și morți. Poate că preotul și Cardinalul vor fi cruțați. Dar noi, nu.

Baxter inspiră adînc, apoi spuse :

— Fie... se prea poate ca eu să fiu un om mort... dar tu îl cunoști doar pe tipul ăsta, pe Flynn, nu ? N-ați fost împreună în IRA... ?

— Am fost amanți. Și ăsta este un motiv pentru care n-o să mai stau aici, la cheremul lui, nici măcar o secundă în plus.

— Înțeleg. Bine, dacă vrei într-adevăr să te sinucizi, asta e altă treabă. Dar nu-mi spune că încerci să scapi. Și nu te aștepta de la mine să mă las omorît odată cu tine.

— O să-ți dorești mai tîrziu un glonte rapid.

El îi vorbi liniștit :

— Dacă se va ivi o ocazie, *voi* încerca să fug. Făcu o pauză. Dacă nu, atunci cînd va veni timpul voi muri cu o oarecare demnitate, sper.

— Și eu sper la fel. Și acum îmi poți da drumul la mînă. O să aștept. Dar dacă vom fi legați și aruncați în criptă, sau ceva în genul ăsta — atunci, cînd o să te zvîrcolești cu două rotule sfărîmate, o să te gîndești cum am fi putut fugi. Știi bine, așa procedează ei. Îți sfărîmă rotulele cu ore înainte de a-ți trage un glonte în inimă.

Baxter respiră adînc.

— Presupun că nu am destulă imaginație ca să mi se facă suficient teamă încît să încerc ceva... Dar îmi furnizezi tu tabloul necesar. Își retrase mîna de pe brațul ei și rămase urmărind-o cu coada ochiului.

— Ușurel.

— Ah, mai scutește-mă de ușurelul ăsta britanic, blestemat.

Baxter își aminti curajul ei, pe trepte și își dădu seama că acesta se datora în parte, în mod conștient sau nu, prezenței lui acolo sau, mai exact, poziției pe care o prezenta el. Și își dădu seama că supraviețuirea ei era, într-o oarecare măsură, în mîinile lui., În ce îl privea, era indignat față de actuala situație, dar nu simțea că-și pierde demnitatea. Deosebirea nu era una mică și ea va determina felul în care fiecare dintre ei va reacționa față de captivitatea lor și, dacă ar fi să moară, felul în care vor muri. Spuse :

— Îndată ce vei fi pregătită... eu voi fi alături de tine.

Pedar Fitzgerald se uita în sus, la scările din dreapta sa, pe care cobora, venind spre el, sora lui. Se ridică în picioare și-și vîrî sub braț pușca mitralieră.

— Cum merge, Megan ?

— Totul e montat, cu excepția bombelor. Vreo mișcare, ceva ? spuse ea privind în jos, prin poartă, spre sacristie.

— Nu. Lucrurile sînt liniștite. Poate că ei habar n-au că sîntem aici, spuse el, încercînd să zîmbească.

Îi zîmbi și ea.

— Ah, știu eu. Știu, Pedar. Își scoase pistolul și coborî scările, apoi examină lacătul și lanțul montat pe porți. Ascultă, încercînd să audă vreun sunet venind din cele patru coridoare care duceau în sacristie. O oarecare mișcare, cineva tuși încet. Se întoarse și-i spuse fratelui ei, cu voce scăzută :

— Băieți, cînd trageți, trageți printre bare. Să nu spargeți lacătul și lanțul. Puștile voastre Thompson vă pot face figuri.

— Le-am mînuit destulă vreme, spuse Pedar, zîmbind.

Ea îi făcu cu ochiul și urcă înapoi pe scări, vîrîndu-și pistolul în centura blugilor. Se apropie de el și-l atinse ușor pe obraz.

— Noi mizăm totul pe treaba asta, Pedar. Tommy este închis pe viață. Putem să murim sau să facem pușcărie pe viață, într-o închisoare americană. Mama este aproape moartă de grijă. Dacă lucrurile ies rău, nu ne vom mai vedea niciodată.

Pedar Fitzgerald simți cum i se umplu ochii de lacrimi, dar luptă să și le stăpînească. Își regăsi vocea și spuse :

— Am mers cu toții pe mîna lui Brian, Megan. Ai... Ai încredere în el ?... O poate face, ce zici ?

Megan Fitzgerald se uită în ochii fratelui ei.

— Dacă n-o să poată și dacă noi o să vedem că nu poate, atunci... tu și cu mine, Pedar... vom prelua conducerea. Familia înainte de orice. Se întoarse și o luă în sus spre sanctuar, ocoli altarul și se uită la Maureen care

stătea în strană. Ochii lor se întîlniră și nici una dintre ele nu-și retrase privirea.

Flynn privea scena din deambulatoriu. Strigă :

— Megan ! Vino să faci o plimbare cu noi.

Megan Fitzgerald se întoarse, părăsind-o pe Maureen și alăturîndu-li-se lui Flynn și Hickey în timp ce aceștia începuseră să o ia în sus, pe culoarul principal.

— Există oameni în coridoarele sacristiei, spuse ea.

Flynn dădu din cap, continuînd să meargă.

— Nu vor face nimic pînă nu vor stabili cine sîntem și ce vrem. Mai avem încă puțin timp.

Cînd ajunseră la ușa principală, Flynn își plimbă mîinile pe bronzul rece al ușilor de ceremonie.

— Magnifice. Mi-ar plăcea să iau una cu mine.

Examină minele, apoi se întoarse și arătă spre catedrală.

— Am pus la cale un foc încrucișat, perfect și într-adevăr mortal, din cinci puncte înalte, ascunse, protejate de parapete de piatră. Atîta vreme cît stăpînim pozițiile înalte, putem domina catedrala. Dar dacă pierdem terenul la înălțime și lupta va avea loc jos, va fi foarte dificil.

Hickey își reaprinse pipa.

— Atîta vreme cît nu se vor bate pe librărie.

Megan se uită la el.

— Sper că-ți vei păstra simțul umorului cînd gloanțele vor începe să spintece fumul din jurul capului tău.

Suflă fumul în direcția ei.

— Fetițo, eu am fost împușcat de mai multe ori decît ai avut tu ciclu.

— John, dacă ai fi comandant de poliție, ce-ai face ? îi întrerupse Flynn.

Hickey se gîndi o clipă, apoi răspunse :

— Aș face ceea ce a făcut armata britanică în centrul Dublin-ului, în 1916. Aș chema artileria și aș nivela locul ăsta blestemat. Apoi aș oferi condiții de capitulare.

— Dar aici nu sîntem la Dublin, în 1916, spuse Flynn. Cred că oamenii ăia de-afară trebuie să acționeze cu multă reținere.

— Spune-i, dacă vrei, reținere. Eu, unul, o să-i spun dibăcie. În final, vor trebui să atace, cînd vor vedea că alt-

fel n-o scot la capăt cu noi. Dar n-o vor face cu artileria grea. Mai multă tactică, mai puțin praf de pușcă, gaze, elicoptere, grenade ofensive, care să nu distrugă locul. În ziua de azi, există multe posibilități, dar noi vom fi capabili să rezistăm, spuse el, privind în jur.

— *Vom* rezista, spuse Megan.

Flynn adăugă :

— Întîmplător, avem măști de gaz.

— Pe bune ? Brian, ești un om foarte grijuliu. Pe vremuri, IRA se pripea întotdeauna, doar-doar îl putea apuca pe leul britanic de ouă. Și leului îi plăcea asta — îi plăcea să se joace cu IRA.

Se uită în sus, spre triforii, apoi în jos, la parterul pustiu.

— Păcat însă că n-ai putut găsi mai mulți oameni...

Flynn îl întrerupse :

— Sînt buni. Fiecare din ei face cît douăzeci de bătăuși de tip vechi.

— Chiar așa ? Inclusiv femeile ?

Megan se îmbățoșă și dădu să spună ceva.

Flynn sări în sus.

— N-avem nici o problemă cu femeile, bătrîne. Am învățat asta de-a lungul anilor. Ele sînt tari. Loiale.

Hickey aruncă o privire spre sanctuarul în care se afla Maureen, apoi se prefăcu în mod exagerat că se uită, repede, în altă parte.

— Bănuiesc că multe din ele sînt așa. Se așează pe marginea unei strane și căscă. Obositoare treabă. Megan, drăguță, sper că nu ți-ai imaginat cumva că mă refeream și la tine, cînd vorbeam despre femei.

— Ah, du-te dracului. Megan se întoarse și se îndepărtă de ei.

Flynn suflă lung, enervat.

— De ce-o provoci ?

Hickey o urmări îndepărtîndu-se spre altar.

— Rece, rece. Ori o regulezi pe ea, ori un răcitor din lemn, tot aia cred că e.

— Ascultă, John...

Telefonul de pe orga de lîngă altar sună puternic și toată lumea se întoarse spre el.

20

Brian Flynn puse mîna pe telefonul care suna și se uită la Hickey.

— Începusem să cred că nimănui nu-i pasă — doar există atîtea povești despre indiferența New York-ului.

Hickey izbucni în rîs.

— Nu cred că există un coșmar mai cumplit pentru un revoluționar irlandez decît acela de a fi ignorat. Răspunde, și dacă e cineva care vrea să vîndă panouri din aluminiu pentru cancelarie, propun să mergem fiecare la casele noastre.

Flynn respiră adînc și ridică receptorul.

— MacCumail la aparat.

Urmă o scurtă tăcere, apoi o voce bărbătească întrebă :

— Cine ?

— Finn MacCumail, conducătorul fenienilor. Cu cine vorbesc ?

Vocea ezită o clipă, apoi bărbatul spuse :

— Aici e sergentul de poliție Tezik. De la Unitatea de Patrulă Tactică. Sun din casa parohială. Ce dracu' se petrece acolo ?

— Pînă în prezent nimic.

— De ce sînt ușile încuiate ?

— Pentru că pe fiecare ușă au fost montate mine. De fapt, pentru propria dumneavoastră protecție.

— De ce ?

— Ascultă, sergent Tezik, ascultă-mă foarte atent. Avem aici patru ostateci — Părintele Timothy Murphy, Maureen Malone, Sir Harold Baxter și Cardinalul în persoană. Dacă poliția încearcă să intre cu forța aici, atunci minele vor exploda și dacă nici atunci nu se vor retrage,

ostaticii vor fi împușcați iar catedrala, incendiată. Ai înțeles ?

— Isuse Cristoase...

— Trasmite mesajul ăsta șefilor tăi, cît mai repede și cheamă la telefon un ofițer superior. Grăbește-te, sergent Tezik.

— Da... În regulă... Ascultă, aici totul e cu fundul în sus, așa încît ia-o mai ușurel. Cum se lămuresc lucrurile, o să apară un reprezentant oficial al poliției, ca să vorbească la telefon. În regulă ?

— Grăbește-te. Și fără prostii, altfel vor muri o groază de oameni iar tu va trebui să răspunzi pentru asta. Nu vreau elicoptere în zonă. Nu vreau mașini blindate pe străzi. În turnuri, am postat oameni cu rachete și puști. Chiar în clipa de față, de tîmpla cardinalului este fixat un pistol

— În regulă, ia-o mai ușurel. Nu...

Flynn puse telefonul în furcă și se întoarse spre Hickey și Megan, care venise lîngă ei.

— Un sergent de la TPU (Patrula Tactică) — rudă spirituală cu Poliția Regală din Ulster și cu Gestapo-ul. Nu mi-a plăcut tonul lui.

Hickey dădu din cap.

— Așa se dau ei, mari. Asta le conferă superioritate. Totuși, nu sînt ținte prea dificile, mai adăugă el, zîmbind.

Flynn privi către uși.

— Am creat puțin cam *prea* multă confuzie. Sper că vor restabili un lanț de comandă înainte ca tipii mai repeziți să înceapă să acționeze. Următoarele minute vor fi critice.

Megan se întoarse spre Hickey și spuse repede :

— Vrei să te ajute Sullivan la montatul bombelor ?

— Megan, iubito, eu vreau să mă ajuți *tu*. Aleargă și adu-ne tot ce avem nevoie.

Așteptă pînă ce Megan se îndepărtă, apoi se întoarse spre Flynn.

— E momentul să hotărîm ce facem cu ostaticii — să hotărîm cine pe cine ucide.

Flynn se uită la Cardinalul care stătea drept în tronul său, arătînd într-adevăr ca un Prinț al Bisericii. Știa că ceea ce vedea nu reprezenta nici vanitate și nici afectare, ci produsul a două mii de ani de istorie, de ceremonial și de antrenament. Cardinalul nu era numai un ostatic dificil, dar și un om dificil de adus în starea de trup neînsuflețit. Îi spuse lui Hickey :

— Trebuie să fie un om tare dur acela care va băga un glonț în el.

Ochii lui Hickey, care de obicei clipeau cu malițiozitatea caracteristică bătrînilor, se îngustară și deveniră răi.

— Ei bine, o s-o fac eu, dacă — Hickey făcu un semn mic din cap, spre Maureen — dacă tu o să te ocupi de ea.

Flynn se uită la Maureen, care stătea în stranele clerului, între Baxter și părintele Murphy. Ezită, apoi spuse :

— Da, în regulă. Du-te și plasează bombele.

Hickey păru că nu aude.

— Cît despre Baxter, oricine o să fie amator să-l omoare. Tu spune-i lui Megan să-l lichideze pe preot. Cățeaua asta mică trebuie să-și descarce primul foc într-o țintă mai dificilă, nu în Maureen.

Flynn se uită atent la Hickey. Devenea clar că Hickey era obsedat de ideea de a lua cu el cît mai mulți oameni.

— Da, răspunse el, așa se pare că trebuie făcut.

Privi vasta întindere din jurul lui și spuse, mai mult pentru el decît pentru Hickey : Doamne, cum am ajuns aici și cum vom putea ieși de aici ?

Hickey îl apucă de braț, ținîndu-l strîns.

— Ciudat, dar aproape același lucru a spus și Padraic Pearse cînd oamenii lui au ocupat Poșta Centrală din Dublin, a doua zi de Paști. Țin minte ca acum. Răspunsul, atunci, ca și acum, era că, de intrat, poți intra cu puțin noroc, dar de ieșit viu, nu mai ieși...

Îi dădu drumul lui Flynn și-l bătu pe spate.

— Curaj, băiete, o să luăm cu noi pe mulți dintre ei, așa cum am făcut și în 1916. Dă foc locului ăsta cît încă mai putem. Și dacă punem bombele alea unde trebuie, îl aruncăm și în aer.

Flynn se uită la Hickey. Poate că va fi nevoit să-l omoare pe Hickey înainte ca acesta să-i omoare pe ei toți.

Megan Fitzgerald urcă în sanctuar, cu două valize. Se îndreptă repede spre partea dreaptă a altarului înălțat și le lăsă jos lîngă o placă de bronz montată în pardoseala de marmură, apoi ridică placa. John Hickey veni lîngă ea și luă valizele.

— Dă-i drumul.

Megan coborî o scară metalică tremurătoare, găsi un lanț pentru lumină și trase de el. Hickey coborî și-i dădu lui Megan valizele, pe care aceasta le așeză cu grijă jos. Examinară spațiul extrem de scund și de neuniform excavat. Moloz, țevi și conducte care aproape că umpleau spațiul din jurul lor, astfel încît era dificil să te miști sau să vezi normal. Megan strigă :

— Acesta e zidul exterior al criptei.

Hickey îi răspunse, strigînd și el :

— Da, aici este peretele casei scărilor, care continuă pînă în sacristie. Haide.

Hickey aprinse o lanternă, cercetînd zona din fața lui pe măsură ce înainta, tîrînd după el una din valize.

Urmară un drum paralel cu zidul care devenea din ce în ce mai scund, gîrbovindu-se tot mai mult, pe măsură ce înaintau. Pămîntul de pe jos făcu loc patului de stîncă din Manhattan și Hickey spuse tare :

— Îl văd în față.

Se tîrî spre un dîmb proeminent, din care se înălța soclul unei coloane masive.

— Aici e. Apropie-te. Plimbă lanterna de-a lungul spațiilor întunecoase. Vezi ? Pe aici au tăiat în fundația inițială și în soclurile vechi, ca să facă loc pentru scările sacristiei. Dacă săpăm în continuare, dăm de primul subsol al sacristiei. Seamănă într-un fel cu planul unei case moderne, cu joc de niveluri.

Megan se arătă sceptică.

— Al naibii de derutant loc ! Focul din pod e mult mai sigur.

— Fii liniștită, Megan. Nu te arunc eu în aer.

— Nu mă gîndesc decît cum să le plasăm mai bine.

— Bineînțeles. Hickey își plimbă mîna pe suprafața coloanei. Problema e că în 1904, cînd au dinamitat aici ca să facă loc, prin fundație, noilor scări, au slăbit aceste coloane laterale. În limbaj arhitectural, acestea sînt acum sub capacitatea portantă. Bătrînul al cărui tată a lucrat la dinamitare mi-a spus că lucrătorii irlandezi au crezut atunci că numai Dumnezeu atotputernic a împiedicat surparea întregii construcții, cînd a fost pusă dinamita. Dar Dumnezeu atotputernic nu mai locuiește aici, așa încît, după ce noi vom monta plasticul ăsta care va sări în aer, nimic nu va mai ține acoperișul la locul lui.

— Și dacă totuși va rămîne acolo unde e, vei deveni drept-credincios ?

— Nu, o să mă gîndesc că n-am pus cum trebuie explozivii.

Hickey deschise valiza și scoase din ea douăzeci de cărămizi albe, învelite în celofan. Îndepărtă celofanul de pe substanța albă, păstoasă ca un chit și aranjă cărămida în spațiul unde stînca întîlnea piatra cioplită și prinsă în mortar, a fundației coloanei. I se alătură și Megan și amîndoi aranjară cărămizile maleabile, în jurul fundației. Îi dădu fetei lanterna.

— Ține-o bine.

Hickey implantă patru detonatoare, conectate prin fire la o baterie aflată în interiorul plasticului. Luă un ceas deșteptător și se uită la ceasul de la mîna lui.

— Este ora șase și patru minute. Alarma nu știe ce-i aia a.m. sau p.m. așa încît maximum de timp pe care i-l pot da este un interval de unsprezece ore și cincizeci și nouă de minute.

Începu să întoarcă încet, în sensul acelor de ceasornic, discul ceasului deșteptător, vorbind în același timp.

— Voi fixa deci alarma pentru ora șase și cinci minute — nu, vreau să zic șase și trei minute. Rîse, continuînd să întoarcă discul. Mi-aduc aminte de unul din Galway, care nu înțelesese acest lucru. La ora douăspre-

zece noaptea, tipul fixă alarma cu un minut după ora douăsprezece, pentru ceea ce credea el că ar fi miezul zilei. Cred că era vorba de Clubul ofițerilor britanici. Da, iar el gîndea că va prinde ora prînzului. Oricum, un minut după miezul nopții... tipul se afla în fața Creatorului său, care se întreba cum de se întorsese atît de... necreat. Rîse din nou, în timp ce lega la baterie firele ceasului cu alarmă.

— Măcar nu ne omorî pînă n-o montăm și pe aceea din cealaltă parte.

— Bună glumă. Am lucrat bine? Mă rog, așa sper. Porni ceasul și ticăitul puternic umplu spațiul închis. Se uită la ea. Și nu uita, fătucă isteață, numai noi doi știm exact unde se află chestiile astea, ceea ce ne conferă ceva avantaje și olecuță de putere asupra prietenului matale, domnul Flynn. Numai noi doi putem decide dacă vrem să prelungim termenul limită, cînd condițiile puse de voi vor fi îndeplinite. Rîse și împinse ceasul între explozivi și modelă plasticul în jurul său. Dar dacă poliția ne va ucide înainte de asta, ei bine, atunci, la ora șase și trei minute — care, întîmplător, s-a nimerit să fie exact ora cînd răsare soarele, vor primi un mesaj de la noi, direct din iad. Luă de pe jos puțin pămînt și-l presă în plasticul alb. Așa. Arată cît se poate de nevinovat, nu? Ajută-mă puțin. Vorbea, continuînd să camufleze explozivii plastici. Ești tînără. Nu vrei să se sfîrșească atît de repede. Știu, dar trebuie să ai și tu o ultimă dorință, înainte de moarte, pe care s-o amesteci în chestia asta. Nimeni nu te-a aruncat prin acoperiș. Ați pus chestia asta la cale de mai bine de un an. Mi-aș fi dorit să am un an să mă gîndesc la asta. Acum aș fi fost acasă la mine, acolo de unde mă trag.

Luă lanterna și o întoarse spre chipul ei. Ochii ei verzi, strălucitori, scăpărară spre el.

— Fătucă, sper că te-ai uitat bine la răsăritul de azi dimineață, pentru că există șansa să nu mai vezi altul.

Patrick Burke ieși încet de sub portalul ușilor de bronz, pentru ceremonii, și privi în sus, la turnul nordic.

Reflectoarele catedralei aruncau o strălucire de un alb albăstrui peste lucrătura în piatră, recent curățată, și spre steagul cu harpa, verde și auriu, care fîlfîia în vînt amintindu-i ireverențios de un castel dintr-un parc de distracții Disney World. Burke privi spre turnul sudic. Turnulețele de ventilație fuseseră sparte și un bărbat se uita în jos la el, prin luneta unei puști. Burke întoarse spatele trăgătorului și văzu un polițist înalt, în uniformă, de la Patrula Tactică alergînd spre el, prin lapoviță.

Tînărul polițist ezită, apoi îi spuse :

— Sînteți sergent sau ceva mai mare ?

— Nu-ți dai seama și singur ?

— Eu...

— Locotenent Burke, de la Informații.

Polițistul începu să vorbească repede :

— Isuse, domnule locotenent, sergentul meu, Tezik, se află în cancelarie. Are un pluton TPU, gata de acțiune. Vrea să spargă ușile cu camioanele... Dar nu cred că trebuie să facem ceva pînă nu primim ordin...

Burke traversă repede scările și o luă de-a lungul zidului nordic al catedralei, prin grădini și terase, pînă cînd ajunse în spatele cancelariei. Intră printr-o ușă care dădea într-un larg vestibul. Risipiți peste tot prin holuri și stînd jos pe trepte, se aflau vreo trezeci de bărbați de la Patrula Tactică, o forță de reacție de elită, arătînd cu toții proaspeți, tineri, mari și nerăbdători. Burke se întoarse spre polițistul care venise după el :

— Unde e Tezik ?

— În biroul cancelariei. Se aplecă spre Burke și spuse încetișor : Este puțin... cam prea încordat. Înțelegeți, da ?

Burke îl lăsă pe polițist în vestibul și o luă repede în sus pe scări, printre polițiștii de la TPU. La primul nivel deschise o ușă pe care scria CANCELARIE.

Monseniorul Downes stătea la biroul său, în mijlocul încăperii spațioase, demodate, cu pardesiul încă pe el și fumînd o țigară. Burke îl întrebă din pragul ușii :

— Monseniore, unde este sergentul de la poliție ?

Monseniorul își ridică privirea inexpresivă.

— Cine sînteți dumneavoastră ?

— Burke. De la poliție. Unde e... ?

Monseniorul Downes răspunse distrat :

— Ah, da. Vă știu. Sînteți prieten cu părintele Murphy... v-am văzut noaptea trecută, la Waldorf... Maureen Malone... dumneavoastră erați...

— Da, domnule. Unde e sergent Tezik ?

O voce puternică răzbătu din spatele celor două uși aflate în dreapta lui Burke.

— Aici sînt !

Burke trecu prin ușile duble, pătrunzînd într-un birou interior, spațios, cu un cămin și rafturi de cărți. Sergent Tezik stătea la un birou enorm, în încăperea din spate.

— Burke. De la Serviciul Special. Scoate-ți oamenii din cancelarie și trimite-i înapoi în stradă, unde le e locul. Ocupă-te de controlul mulțimilor.

Sergent Tezik se ridică încet, scoțînd la iveală o carcasă cam de vreo doi metri — aprecie Burke — și cîntărind cam o sută de kilograme. Tezik spuse :

— Cine a murit și te-a lăsat în locul lui ?

Burke închise ușa în spatele lui.

— De fapt, *a murit* comisarul Dwyer. Atac de inimă.

— Am auzit. Asta nu te face *pe tine* comisar de poliție.

— Nu, dar pînă una alta, asta fac acum. Burke înaintă mai mult în încăpere. Nu încerca să profiți de porcăria asta, Tezik. Nu te da mare cu viețile altor oameni. Cunoști vorba aia, Tezik : Cînd un cetățean are probleme, cheamă un polițist ; cînd un polițist are probleme, cheamă Urgența.

— Eu recurg la ceea ce se cheamă inițiativa personală, locotenent. Prin urmare, înainte ca nenorociții ăia să-și consolideze pozițiile...

— Cine te-a chemat ? Cine ți-a dat ordin ?

— Propriul meu creier.

— Asta nu-i deloc bine.

Tezik continuă, netulburat :

— Nu pot obține nici o legătură telefonică.

— Ai încercat la Police Plaza ?

— *Ţi-am spus*, nu pot obţine nici o legătură. Aici e vorba de-o revoluţie, pentru Dumnezeu. Pricepi ? Ezită, apoi adăugă : Nu funcţionează decît interfonul din complexul catedralei... Am vorbit cu cineva...

Burke se apropie de birou.

— Cu cine ai vorbit ?

— Cu un tip — Finn ? — cam aşa ceva. Numele lui e pe uşile catedralei.

— Ce-a spus ?

— Nimic. Apoi, după o clipă de gîndire : Zicea că are patru ostatici.

— Cine sînt ?

— Cardinalul...

— Fir-ar !

— Da. Şi au şi un popă — Murphy. Şi o gagică al cărei nume l-am uitat — cred că e vorba de împăciuitorista aia. Numele ei era în ziare. Şi nu ştiu ce prinţ englez, unul Baker.

— Isuse Cristoase ! Ce altceva a mai spus, Tezik ? Gîndeşte-te.

Tezik păru că se gîndeşte.

— Să văd... Zicea că-i omoară — întotdeauna spun asta. Corect ? Şi că o să dea foc la catedrală — cum să dai foc unei catedrale ?

— Cu chibrituri.

— Imposibil ! Piatra nu arde. Oricum, se pare că uşile sînt garnisite cu explozivi, dar ce dracu', am treizeci şi cinci de oameni aici, în cancelarie, gata de acţiune. Mai am alţi doisprezece în holurile care duc la sacristie. Am patru echipaje motorizate de la Salubritate, conduse de oamenii mei, gata să spargă uşile şi...

— Las-o baltă !

— Pe naiba ! Ascultă, cu cît aşteptăm mai mult, cu atît îşi consolidează ceilalţi poziţiile. Asta e clar.

— Unde ai învăţat claritătile astea ?

— La Marină. În Vietnam.

— Desigur. Ascultă, Tezik, aici ne aflăm în inima Manhattan-ului, nu în nu ştiu ce blestemată de junglă. A

fost ocupată o mare catedrală, în care există nenumărate comori de artă, Tezik. Și există și ostatici, Tezik. Gălbejiții ăia nu luau niciodată ostatici, nu-i așa ? Politica poliției este reținerea și nu atacul de cavalerie. Corect ?

— Asta e altceva. Linia de comandă e la pămînt. Odată, lîngă Quang-tri, eram în patrulare...

— Nu mă interesează.

Tezik se îmbățoșă :

— Arată-mi legitimația.

Burke își scoase legitimația, apoi o vîrî înapoi, la loc.

— Ascultă, Tezik, oamenii ăștia care au ocupat catedrala nu prezintă un pericol evident sau imediat pentru nimeni din afara ei...

— Au tras într-un proiector. Au atîrnat un steag, de clopotniță. Ar putea fi comuniști, Burke — revoluționari... fenieni... ce dracu' mai sînt și fenienii ăștia ?

— Ascultă-mă — lasă treaba asta pe mîna brigăzii antiteroriste și a negociatorului pentru ostatici. În regulă ?

— Eu intru acum, Burke. Acum, înainte ca ei să înceapă să tragă în oraș — pînă să înceapă să tragă în ostatici... sau să dea foc la catedrală...

— E din piatră.

— Înapoi, locotenente. Eu sînt șef aici și trebuie să fac ceea ce trebuie să fac.

Burke își desfăcu haina și-și vîrî degetele mari sub curea.

— Nici o șansă !

Vreme de cîteva secunde, nici unul din ei nu vorbi, apoi Tezik spuse :

— O pornesc spre ușă.

— Încearcă, rosti Burke.

În birou se așternuse o tăcere profundă, în care nu se auzea decît ticăitul ceasului de pe poliță.

Amîndoi păsiră alături de birou, apoi se înfruntară, fiecare din ei știind că, fără să vrea, îl pusese pe celălalt la zid, dar neștiind ce să facă în continuare.

21

Părintele Murphy li se adresă lui Maureen și lui Baxter, care stăteau alături de el, în strană.

— Mă duc să vorbesc cu Eminența-Sa. Veniți cu mine ?

Maureen scutură din cap.

— Vin și eu imediat, spuse Baxter.

Părintele Murphy traversă pardoseala de marmură, îngenunche lîngă tron și sărută inelul episcopal, apoi se ridică și începu să vorbească încet, cu Cardinalul. Maureen se uită la ei, apoi îi spuse lui Baxter.

— Nu mai pot sta aici nici o clipă.

El o studie atent. Ochii ei aruncau în jur scîntei sălbatice și văzu că începuse din nou să tremure.

Își puse mîna pe brațul ei.

— Trebuie să încerci să te stăpînești.

— Ah, du-te dracului ! Cum poți tu să înțelegi ? Pentru mine este ca și cum aș sta într-o cameră plină cu coșmaruri care devin realitate.

— Să văd dacă pot să-ți fac rost de ceva de băut. Poate au niște calmante...

— Nu ! Ascultă, nu mă tem de...

— Vorbește-mi despre asta, dacă îți face bine.

Maureen încercă să-și stăpînească picioarele care-i tremurau.

— Sînt atîtea lucruri... Este *el.* Flynn. El poate... El are o putere... nu, nu o putere... un fel de a te determina să faci anumite lucruri și să te simți cumplit. Înțelegi ?

— Cred...

— Și... oamenii ăștia... Sînt ai mei, vezi și tu, și totuși nu sînt. Nu mai sînt. Nu știu cum să mă port față de ei... E ca o întîlnire de familie la care am fost chemată pentru că

am făcut ceva groaznic. Ei nu spun nimic, mă urmăresc doar...

Maureen scutură din cap. *Odată intrat, nu mai există drum de întoarcere.* Începea să înțeleagă ce anume exact însemna asta, și acest lucru nu avea deloc de a face cu ceilalți, ci numai cu ea însăși. Se uită la Baxter.

— Chiar dacă nu ne omoară... Sînt lucruri mult mai rele...

Baxter o apucă de braț.

— Da... Cred că înțeleg...

— Nu reușesc prea bine să mă fac înțeleasă.

Maureen auzise despre această totală reprimare a personalității care-i transforma pe ostatici în niște marionete, participanți voluntari la dramă. După care urmează confuzia, sentimentul de vinovăție. Își aminti ce spusese un psiholog, anume că *Odată ostatic, rămîi ostatic pentru tot restul vieții tale.* Scutură din cap. Nu. Nu va permite să se întîmple așa ceva cu ea. Nu.

— Nu !

Baxter o strînse tare de mînă.

— Ascultă-mă, poate că va trebui să murim, dar îți promit, n-o să-i las să abuzeze de tine... de noi. Nu va exista un proces înscenat, o retractare în public, nu... Îi venea greu să dea expresie temerilor ei. Nu vor exista jocuri sadice, nu va exista tortură psihologică.

Îi studie chipul cu atenție. Era mai aproape de miezul acestor lucruri decît ar fi crezut ea despre un diplomat de carieră, înfumurat.

Își drese glasul și spuse :

— Ești o femeie tare mîndră... De fapt, pentru mine e mult mai ușor. Îi urăsc și, în consecință, orice îmi fac, îi micșorează *pe ei* — nu *pe mine*. O să te ajute mult dacă stabilești relația exactă dintre tine și ei.

Ea dădu din cap.

— Da. Mă simt ca un trădător, cînd, de fapt, sînt un patriot. Mă simt vinovată, cînd, de fapt, eu sînt victima. Cum se poate asta ?

— Cînd vom ști răspunsul, vom ști cum să ne purtăm cu oameni ca Brian Flynn.

Ea încercă să zîmbească.

— Îmi pare rău că te-am plictisit cu toate astea.

Baxter dădu să o întrerupă, dar ea continuă :

— M-am gîndit că ai dreptul să știi, înainte de a...

Baxter o apucă de braț, dar ea făcu un salt spre strana din spatele ei, apoi sări în ultimul șir și se apucă de cele două coloane de lemn ale panoului sculptat, trecîndu-și picioarele peste balustradă, înainte de a sări jos, în deambulatoriul aflat la șase picioare dedesubt.

Frank Gallagher se aplecă peste marginea triforiului. Își ațintì pușca în jos, în creștetul ei, dar arma tremura atît de tare, încît nu trase.

Eamon Farrell ochi peste sanctuar, în spatele ei, dar devie ținta spre stînga și trimise un unic glonț care explodă în liniștea catedralei.

George Sullivan și Abby Boland, aflați în lungul triforiu din partea din față a catedralei, priviră repede în direcția de unde venea împușcătura, apoi în jos, înspre ținta puștii lui Farrell, dar nici unul nu făcu o mișcare.

Leary citise semnele înainte chiar ca Maureen să apuce să facă prima mișcare. În timp ce ea ieșea dintre strane, el se aplecă mai mult peste parapetul balconului corului, urmărind-o prin luneta puștii. Trase în clipa în care ea sărea peste balustradă.

Maureen auzi plesnitura ascuțită a focului tras de Farrell răsunînd undeva în spatele ei apoi, aproape simultan, detonația venind dinspre balconul corului. Glontele lui Farrell trecu prin stînga ei. Glontele lui Leary trecu atît de aproape de capul ei, încît îl simți atingîndu-i părul și coloana de lemn de lîngă urechea stîngă îșì trimise așchiile în obrazul ei. Dintr-o dată două mîini vînjoase o apucară de umeri și o traseră înapoi, în strana din spatele ei. Își ridică ochii spre chipul lui Harold Baxter.

— Dă-mi drumul ! Lasă-mă !

Baxter era nervos și repeta întruna :

— Nu te mișca ! Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mișca !

Se auzi zgomotul unor pași care se apropiau în goană de sanctuar și Maureen o văzu pe Megan aplecîndu-se peste strană, țintind pistolul spre fața ei. Megan spuse încet :

— Mulțumesc. Armă pistolul.

Baxter se trezi aruncîndu-se peste trupul lui Maureen.

— Nu ! Pentru numele lui Dumnezeu, nu !

Megan țipă.

— Mișcă, cretinule ! Mișcă !

Îl lovi pe Baxter cu pistolul în ceafă, apoi îndesă țeava armei în gîtul lui Maureen.

Cardinalul se afla deja la jumătatea sanctuarului, strigînd :

— Încetează ! Lasă-i în pace !

Părintele Murphy se apropie de Megan pe la spate și o apucă de mîini. O înălță sus, în aer, și o răsuci, dîndu-i apoi drumul pe jos. Megan alunecă pe marmura lustruită, se redresă repede și se așeză în genunchi, în poziție de tragere, ațintindu-și arma asupra părintelui.

Vocea lui Brian Flynn se auzi limpede, din direcția băncii de comuniune :

— Nu !

Megan se răsuci și se uită spre el, cu pistolul ridicat încă, în fața ei.

Flynn sări peste poartă și urcă treptele.

— Du-te în balconul corului și stai acolo !

Megan stătea în genunchi cu pistolul tremurîndu-i în mînă. Toată lumea ședea nemișcată, în jurul ei.

John Hickey urcă repede treptele sanctuarului.

— Vino cu mine, Megan.

Se apropie de ea, se aplecă și îi luă brațele în mîinile sale.

— Haide, vino. Gata.

O ridică în picioare și-i coborî mîna în care se afla pistolul. O conduse pe trepte în jos, în culoarul central.

Flynn se apropie de marginea stranelor și se uită în jos.

— Baxter, a fost o chestie foarte galantă — foarte cavalerească. Dar și prostească.

Harold Baxter se ridică, apoi o trase și pe Maureen lîngă el.

Flynn se uită la Maureen.

— N-o să scapi atît de ușor. Și cît p-aci să-l omori pe Sir Harry.

Ea nu răspunse.

Baxter apăsă o batistă pe obrazul lui Maureen, acolo unde fusese lovită de așchiile de lemn.

Brațul lui Flynn țîșni și-i dădu la o parte mîna lui Baxter. Continuă, calm :

— Și nu cumva să vă închipuiți că domnul Leary e un prost trăgător. Dacă ajungeai la ușă, îți zbura amîndouă gleznele. Flynn se întoarse. Lucru la fel de valabil pentru Eminența Sa și pentru bunul părinte. Iar dacă prin cine știe ce miracol unul din voi reușește să iasă de-aici, altcineva, atunci, va muri pentru el.

Îi cuprinse pe toți cu privirea.

— Sau va trebui să vă leg unii de alții ? Aș prefera să nu fac asta. Se uită pe rînd la fiecare din tăcuții ostatici, cu o privire fixă, înghețată. Să nu părăsiți acest sanctuar. Ați înțeles cu toții regulile ? Bine. Toată lumea să se așeze.

Flynn trecu în spatele altarului și coborî treptele spre odihna de la scara care ducea spre criptă. Vorbi încet, cu Pedar Fitzgerald.

— E vreo mișcare aici jos ?

Fitzgerald răspunse calm :

— Foarte multă agitație pe coridoare, dar acum e liniște. E cineva rănit ? Soră- mea e bine ?

— Nimeni n-a fost rănit. Să nu părăsești postul, indiferent ce auzi sus.

— Știu. Ai grijă de Megan, da ?

— Cu toții avem grijă de Megan, Pedar.

Un bărbat de la TPU năvăli în cancelaria Monseniorului și alergă spre biroul interior, cu sufletul la gură.

— Sergent !

Tezik și Burke ridicară amîndoi privirile.

Polițistul spuse nervos :

— Cei din coridoare au auzit două focuri de armă...

Tezik se uită la Burke.

— Asta a fost să fie. Intrăm.

Tezik trecu repede pe lîngă Burke, luînd-o spre ușă. Burke îl apucă de umeri și-l aruncă înapoi, în direcția căminului.

Tezik își recîștigă echilibrul și strigă la polițist :

— Arestează-l !

Polițistul ezită, apoi își scoase pistolul.

Sună telefonul.

Burke se întinse spre el, dar Tezik înșfăcă telefonul și ridică receptorul.

— Sergent Tezik, NYPD (Poliția din New York).

Flynn se așeză pe bancheta orgii din sanctuar și spuse :

— Aici e Finn MacCumail.

Vocea lui Tezik suna agitată.

— Ce se întîmplă acolo ? Ce-au fost toate împușcăturile alea ?

Flynn își aprinse o țigară.

— Două gloanțe nu prea înseamnă „toate împușcăturile alea", sergent. Următoarea vacanță ar trebui să ți-o petreci la Belfast. Acolo mamele își trezesc copiii cu cîte două focuri de armă.

— Ce...

— Nu-i nimeni rănit, îl întrerupse Flynn. S-a descărcat, din întîmplare, o pușcă automată. Adăugă, brusc : Începem să devenim nerăbdători, sergent.

— Nu-ți pierde calmul.

— Termenul final pentru solicitările pe care urmează să le fac este răsăritul soarelui, iar răsăritul soarelui nu va întîrzia cîtuși de puțin numai din cauză că tu te învîrți în jurul cozii să-ți găsești superiorii.

Puse telefonul în furcă și se întoarse la țigară. Se gîndi la Maureen. Ar trebui s-o lege, spre binele ei și spre binele lor, al tuturor, dar poate că era dator să-i lase dreptul

să aleagă și să-i permită să-și îndeplinească propriul ei destin, fără amestecul lui. Undeva, înainte de răsăritul soarelui, se vor elibera unul pe celălalt, sau, dacă nu se vor elibera, atunci vor fi din nou împreună, într-un fel sau altul.

22

Sergent Tezik puse receptorul înapoi și se uită spre Burke.

— S-a descărcat din întîmplare o pușcă automată — asta a spus... Nu știu. Tezik părea că se calmase, oarecum. Ce crezi ?

Burke expiră prelung apoi se îndreptă spre fereastra care dădea spre catedrală și trase draperiile.

— Uită-te puțin afară.

Sergent Tezik privi catedrala scăldată în lumina reflectoarelor.

— Tezik, ai văzut vreodată interiorul acestui lăcaș ?

Dădu din cap.

— Cu ocazia cîtorva acțiuni religioase, publice. Cîteva funeralii..

— Da. Bine. Atunci îți amintești triforiile — balcoanele ? Balconul corului ? E o capcană mortală, înăuntru, sergent, o galerie numai bună de tras din ea, iar băieții de la TPU o vor lua în gușă.

Burke lăsă draperia să cadă înapoi și se uită la Tezik.

— Sursele mele de informații îmi spun că oamenii ăia au arme și puști cu lunetă, pentru trăgători de elită. Rachete, poate. Tu ce ai, Tezik ? Șase trăgători ? Întoarce-te la postul tău. Spune-le oamenilor tăi să se care repede.

Tezik se uită spre un bufet, își turnă un pahar cu coniac, îl bău, apoi, vreme de un minut întreg, privi țintă undeva într-un punct din spațiu. După care se întoarse spre Burke și spuse :

— În regulă, nu sînt un erou. Încercă să zîmbească. M-am gîndit c-o să fie floare la ureche. Rost de cîteva medalii. Elogiile primarului... publicitate. Înțelegi ?

— Da. Am participat la destule funeralii dintr-astea.

Celălalt polițist TPU își băgă revolverul înapoi în toc și ieși, în timp ce Tezik se îndrepta, negru, spre ușă.

— Și fără figuri, sergent.

Tezik trecu în biroul exterior, de unde strigă :

— Vor să vorbească cu un ofițer superior. Poate găsești tu unul.

Burke se duse la masă și formă un număr special al sediului său din Police Plaza. Într-un tîrziu, telefonul sună și răspunse o femeie.

— Jackson.

— Louise, sînt Burke.

Sergentul de serviciu Louise Jackson, o negresă între două vîrste, părea obosită.

— Locotenente ! Unde ești ?

— În cancelaria Catedralei Saint Patrick. Dă-mi-l pe Langley.

— Inspectorul este într-un elicopter, cu comisarul adjunct Rourke. Încearcă să stabilească un plan de comandă, dar am pierdut legătura radio cu ei, cînd s-au apropiat de catedrală. Există acolo o instalație de bruiaj. Toate liniile telefonice din oraș au fost bruiate, cu excepția acestor linii speciale, care nici ele nu sînt cine știe ce. Totul e cu fundul în sus, aici.

— Nici aici nu-i mai bine. Ascultă, sună biroul de deasupra, pentru Negocieri privind Ostaticii. Spune-le să dea de Bert Schroeder, cît mai repede. E vorba de ostatici.

— La naiba ! La asta ne-am gîndit și noi. Tocmai ne-a sunat polițistul de la BSS, însărcinat cu paza personalităților de pe scări. Au pierdut cîțiva oameni în învălmășeală, dar nu prea știau exact pe cine și cum.

— Îți spun eu pe cine și cum. În regulă, cheamă Divizia pentru Intervenții Urgente — pe căpitanul Bellini, dacă-i acolo. Spune-i că oameni înarmați au ocupat catedrala, și spune-i să maseze echipament de asediu la rește-

dința Cardinalului, precum și orice alt personal și echipament necesar. Ai reținut ?

— Știu c-o să fie groasă, de data asta.

— Mai mult ca sigur. Da, am un raport asupra situației și un mesaj din partea teroriștilor, Louise. Ți-l transmit ție, iar tu suni biroul comisarului. Ei îi vor mobiliza pe toți cei de pe lista „Situația A". Ești gata să notezi ?

— Dă-i drumul.

— În jurul orei 5,20 p.m., Catedrala Saint Patrick a fost ocupată de un număr necunoscut de oameni înarmați... Burke își termină raportul. Sugerez cancelaria ca punct de comandă. Cheamă telefoanele și spune-le să instaleze linii suplimentare în cancelarie, conform procedurilor de urgență existente. Ai notat ?

— Da... Pat, ești autorizat ?

Burke simți transpirația adunîndu-i-se în jurul gulerului și îl mai slăbi puțin.

— Louise, nu pune asemenea întrebări. Trebuie să-i dăm bice. În regulă ?

— În regulă.

— Fă tot posibilul să dai de oamenii ăștia. Nu te pierde.

— Nu mă pierd. Dar ar trebui să-i vezi pe cei de-aici. Toți cred că e vorba de o *insurecție* sau ceva în genul ăsta. Albany și Washington au sunat biroul comisarului — n-au putut primi un răspuns clar nici de la primărie și nici de la reședința guvernatorului. Biroul comisarului de poliție a sunat aici. Vor să știe dacă e vorba de o insurecție — sau de o răscoală. Poți afirma că este o insurecție ? Măcar pentru raport.

— Spune-le celor din Albany și din Washington că nimănui din New York nu-i pasă într-atît încît să pornească o insurecție. Atîta cît îmi pot da eu seama, fenienii au provocat o agitație ca să acopere acțiunea lor de ocupare a catedralei. Situația a scăpat de sub control — mulți cetățeni bine dispuși, scăpați din hățuri. Ai rapoarte de la oamenii noștri de pe teren ?

— Nici unul. Tu ești primul.

— Încă ceva. Trimite-mi aici, cît mai repede cu putință dosarul lui John Hickey. Și vezi ce avem în legătură cu un irlandez din nord, pe nume Brian Flynn.

Închise telefonul.

Burke intră în primul birou.

— Monseniore ?

Monseniorul Downes puse jos telefonul.

— Nu pot lua legătura cu *nimeni*. Trebuie să vorbesc cu Vicarul general. Trebuie să iau legătura cu Trimisul Apostolic la Washington. Ce se întîmplă ? Ce se petrece aici ?

Burke se uită la fața cenușie a lui Downes, apoi se duse la bufet și luă o sticlă de vin și un pahar.

— Beți puțin. Mai tîrziu veți avea și ton. Două milioane de oameni încearcă să sune acasă în același timp, asta-i tot. Va trebui să folosim cancelaria ca post de comandă.

Monseniorul Downes ignoră vinul.

— Post de comandă ?

— Vă rog, eliberați cancelaria și evacuați toți funcționarii și preoții. Lăsați doar un telefonist, pînă cînd va sosi aici un operator de la poliție.

Burke se uită la ceas, se gîndi o clipă și spuse : Cum intru în coridorul care duce la sacristie ?

Monseniorul Downes se pierdu într-o serie de explicații confuze și dezlînate.

Ușa se deschise cu forță și prin ea țîșni un bărbat înalt, îmbrăcat într-un pardesiu negru. Ridică în sus etuiul legitimației sale.

— Locotenent Young de la Biroul pentru Servicii Speciale. Se uită la Monsenior, apoi la Burke și întrebă : Cine sînteți ?

— Burke, de la Informații.

Omul se îndreptă direct spre bufet și-și turnă un pahar cu vin.

— Isuse — iartă-mă, Părinte — , la naiba, am bifat toate personalitățile de pe trepte, mai puțin trei.

Burke îl privi cum bea.

— Să văd dacă ghicesc — băieții de la Informații sînt buni de ghicit. I-ați pierdut pe Cardinal, pe Baxter și pe femeia Malone.

Locotenentul Young îi aruncă o privire.

— Unde sînt ? Doar n-or fi în catedrală ?

— Mă tem că da.

— Ah, Isuse — iartă-mă — , la dracu' ! Asta a fost să fie. Asta mi-e meseria. În fine... În fine...

— Numai trei din vreo sută de personalități, nu-i rău.

— Fără glume ! E rău. E foarte rău.

— După cîte știu eu, n-au pățit nimic, mai adăugă Burke. Se mai află acolo și un simplu preot — Murphy. Nu e o personalitate, deci să nu-ți faci griji pentru el.

— Fir-ar să fie ! Am pierdut trei personalități.

Se agita fără rost, în timp ce-și mai turna un pahar.

— Fir-ar să fie, ar fi trebuit să trimită Serviciul Secret. Cînd a venit Papa, Președintele ne-a trimis Serviciul Secret în ajutor. Se uită la Burke și la Monsenior și continuă : Majoritatea celor de la BSS se află în zona tribunelor. Toți oamenii buni se aflau la Byrd. Eu a trebuit să mă descurc cu o mînă de incompetenți.

— Corect. Burke se îndreptă spre ușă. Trimite cîțiva oameni competenți să stea aici, cu Monseniorul Downes. E o personalitate. Eu o să încerc să vorbesc cu teroriștii. Și ei sînt personalități.

Young îi aruncă o privire lui Burke și întrebă cu asprime :

— De ce nu ne-ai spus c-o să se întîmple așa ceva, Burke ?

— Nu ne-ați întrebat.

Burke ieși din birou, coborî scările și găsi un lift care-l duse la subsol. Dădu aici peste un paznic spaniol, cu o figură plină de îngrijorare.

— La sacristie, spuse Burke, fără nici o introducere.

Omul îl conduse spre un culoar și-i arătă direcția. Burke văzu șase tipi din Poliția Tactică stînd cu armele pregătite. Își ridică legitimația și făcu semn oamenilor să se retragă în sacristie. Scoase revolverul din toc, îl vîrî în

buzunarul pardesiului și o luă apoi în jos, pe cele cîteva trepte, spre deschiderea din culoar. Burke își scoase încet capul după colț și privi spre sacristia boltită, din marmură.

Un om de la TPU îi șopti, în spatele lui :

— Tipul din capul scărilor ăstora are un Thompson.

Burke intră precaut în sacristie, trecînd pe lîngă nesfîrșitul șir de mese pentru odăjdii, instalate de-a lungul peretelui din dreapta. La capătul acestor mese se afla o altă deschidere boltită, prin care putea zări o încăpere slab luminată, în formă de poligon, din piatră și cărămidă.

Burke se îndreptă încet spre porți, ținîndu-se în afara razei vizuale a deschiderii scării. Auzi din direcția scării ecoul unor voci înfundate. Burke știa că avea să vorbească cu Finn MacCumail și că trebuie să fie stăpîn pe el, cînd o va face. Se sprijini de peretele de marmură aflat în rînd cu scara și-și ascultă bătăile inimii. Își umplu de cîteva ori plămînii cu aer, dar tot nu-și putu regăsi vocea. Mîna i se încleșta pe revolverul din buzunar și atunci și-o scoase, proptind-o de perete. Se uită la ceas. Un minut. Peste un minut îl va striga pe Finn MacCumail.

Maureen stătea în strană, cu fața în mîini, în timp ce părintele Murphy și Cardinalul stăteau de o parte și de alta, revărsînd asupra ei un val constant de vorbe de alinare. Baxter se întoarse de la credență, pe care fusese pus un bidon cu apă.

— Bea.

Ea dădu din cap, apoi se ridică brusc.

— Lăsați-mă în pace. Cu toții. Ce știți voi ? Nu știți nici măcar jumătate. Dar *o să știți.*

Cardinalul le făcu semn celorlalți doi și aceștia îl urmară în partea cealaltă a sanctuarului și se oprirră lîngă tron. Cardinalul spuse calm :

— Trebuie să facă pace cu ea însăși. E o femeie chinuită. Dacă va dori tovărășia noastră, va veni ea la noi. Se uită în sus, la altarul care se înalță din sanctuar. Dumnezeu ne-a adunat la un loc în casa Lui și acum ne aflăm în

mîinile Sale — atît noi cît și ei. Voința Lui se va împlini, nu a noastră. Noi nu trebuie să-i provocăm pe acești oameni ca să le dăm prilejul să ne facă rău nouă sau acestei biserici.

Baxter își drese glasul.

— Avem obligația să scăpăm de-aici, dacă se va ivi o ocazie.

Cardinalul se uită la el, oarecum plictisit.

— Mă tem că acționăm pornind de la principii diferite. Totuși, domnule Baxter, voi insista asupra faptului că aceasta este biserica mea și că dumneata vei face așa cum spun eu.

Baxter răspunse calm :

— Ei bine, eu cred că problema constă tocmai în a stabili a cui este această biserică în momentul de față. Se întoarse spre părintele Murphy. Dumneavoastră ce părere aveți ?

Părintele Murphy păru că șovăie, apoi spuse :

— N-are rost să ne certăm pe tema asta. Eminența-Sa are dreptate.

Baxter părea exasperat.

— Să fie clar, mie nu-mi place să fiu forțat. *Trebuie* să opunem rezistență, fie și numai psihologică, așa că trebuie cel puțin să ne *propunem* să evadăm, dacă vrem să ne păstrăm judecata limpede și respectul față de noi înșine. Povestea asta poate dura zile, săptămîni, și, dacă voi ieși viu de-aici, vreau să pot să trăiesc în continuare cu mine însumi.

— Domnule Baxter, spuse Cardinalul, oamenii ăștia ne-au tratat destul de bine și comportamentul dumitale va atrage după sine represaliii și...

— Ne-au tratat *bine* ? Nu dau nici o ceapă degerată pe *felul cum* ne tratează ei. Ei nu au nici un drept să ne țină aici.

Cardinalul aprobă, dînd din cap.

— Desigur, ai dreptate. Dar permite-mi să trag și eu o concluzie, anume că înțeleg faptul că o mare parte din

comportamentul nechibzuit al tinerilor este rezultatul apropierii femeilor tinere...

— Nu sînt obligat să ascult așa ceva.

Cardinalul schiță un zîmbet.

— Mi se pare că te plictisesc. Îmi pare rău. Mă rog, oricum, nu te gîndi o clipă că eu m-aș îndoi cumva că ei n-ar fi în stare să ne omoare pe mine și pe părintele Murphy, la fel de ușor ca pe dumneavoastră și pe domnișoara Malone. Nu asta e important. Important este să nu-i împingem noi să comită păcatul mortal de a ucide. Și pentru mine mai este, de asemenea, importantă obligația pe care o am în calitate de custode al acestei biserici. Aceasta este cea mai mare catedrală catolică din America, domnule Baxter, *Domus Eclesiae*, Mama Biserică, centrul spiritual al catolicismului din America de Nord. Încearcă să te gîndești la ea ca la Westminster Abbey.

Baxter se înroși la față. Își trase sufletul.

— Am datoria să rezist și voi rezista.

Cardinalul scutură capul.

— Da, dar nu avem obligația de a ne război. Se apropie de Baxter. Nu poți lăsa asta în mîinile lui Dumnezeu ? Sau, dacă nu ești dispus la așa ceva, atunci în mîinile autorităților de-afară ?

Baxter privi în ochii Cardinalului.

— Am spus clar care este poziția mea.

Cardinalul căzu o vreme pe gînduri, apoi zise :

— Probabil că eu *sînt* prea preocupat de această biserică. Mi-a fost încredințată mie, înțelegi, și, la fel ca pentru oricine altcineva, valorile materiale fac și ele parte din calculele mele. Dar *sîntem* de acord că viețile nu trebuie sacrificate fără rost, da ?

— Bineînțeles.

— Nici viețile noastre — arătă înspre catedrală — și nici ale lor.

— Cît privește viețile lor, nu sînt sigur, spuse Harold Baxter.

— Sîntem cu toții copiii lui Dumnezeu, domnule Baxter.

— Mă îndoiesc.

— Nici chiar așa.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă de vocea lui Maureen Malone care traversa sanctuarul.

— Eminență, dați-mi voie să vă asigur că toți acești oameni au fost zămisliți în iad. Știu bine. Unii dintre ei vă pot părea bărbați și femei cu judecată — niște irlandezi încîntători, plăcuți la vorbă, cu accentul lor cîntat și așa mai departe. Mai tîrziu s-ar putea chiar să cînte sau să recite ceva. Dar sînt în stare să ne omoare pe toți fără ezitare și să dea foc bisericii dumneavoastră.

Cei trei bărbați o priviră în tăcere.

Ea arătă spre cei doi prelați.

— Poate că voi nu înțelegeți ce înseamnă adevăratul diavol, voi înțelegeți doar noțiunea abstractă de diavol, dar chiar în clipa asta Satana se află în sanctuar. Își îndreptă mîna întinsă spre Brian Flynn, care tocmai urca treptele sanctuarului.

Flynn se uită la ei și zîmbi :

— Mi-a pronunțat cineva numele ?

23

Burke se apropie de capătul scării, respiră adînc și strigă :

— Vă vorbește poliția ! Vreau să vorbesc cu Finn MacCumail.

Auzi, în sus, pe scările de marmură, ecoul propriilor sale cuvinte.

Îi răspunse o voce cu un puternic accent irlandez :

— Stai lîngă poartă cu mîinile la bare ! Fără șmecherii. Am un Thompson.

Burke înaintă spre raza vizuală a scării și zări un tînăr, mai exact un copil, îngenuncheat pe odihna scării, în fața intrării în criptă. Burke urcă încet treptele și-și puse mîinile pe poarta din alamă.

Pedar Fitzgerald își îndreptă pușca în josul scării.

— Rămîneți pe poziții ! Chemați-l pe Finn ! E unul aici care vrea să schimbe două vorbe cu el.

Burke îl studie o clipă pe băiat, apoi se concentră asupra amplasamentului. În dreptul odihnei unde se afla intrarea în criptă, scara se despărțea în două. Deasupra intrării în criptă se afla partea din spate a altarului, de unde se înălța o cruce uriașă, aurită, care se profila pe tavanul de o înălțime uluitoare al catedralei. Nu i se păru cîtuși de puțin că cineva ar putea trece prin porțile acestea și că ar putea-o lua în sus, pe scări, fără să fie sfîrtecat de tirul de deasupra.

Auzi pași pe scările din stînga, de unde apăru o siluetă înaltă care se opri, profilată pe fundalul luminii sinistre ce pătrundea prin ușile criptei, prevăzute cu geamuri. Silueta trecu pe lîngă omul îngenuncheat și o luă încet în jos, pe scările de marmură slab luminate. Burke nu-i putea vedea

clar trăsăturile, dar observă că bărbatul purta o cămașă albă fără guler și pantaloni negri — ce mai rămăsese din ținuta unui preot. Burke spuse calm :

— Finn MacCumail ?

Unui irlandez familiarizat cu istoria gaelică, așa cum era el, acest lucru i se părea la fel de absurd ca și cum i-ar fi spus cuiva Robin Hood.

— Exact.

Bărbatul înalt continua să se apropie.

— Comandantul fenienilor.

Burke fu cît pe aci să zîmbească auzind această afirmație bombastică, dar ceva din privirea omului îl îngheță.

Flynn se opri lîngă porți și se uită la Burke.

— Și cu cine am plăcerea să vorbesc ?

— Inspector șef Burke, NYPD, biroul Comisarului.

Întîlni privirea ochilor adînci, întunecați ai omului și apoi, uitîndu-se în jos, la mîna dreaptă a acestuia, văzu inelul proeminent din bronz.

Brian Flynn spuse :

— Știu cine ești... locotenente. Am și eu o secție care se ocupă cu informații secrete. Enervant, nu ? În sfîrșit, zise el zîmbind, dacă eu pot fi comandantul fenienilor, nu văd de ce n-ai putea fi și tu inspector șef.

Burke își aminti cu oarecare ciudă care era prima regulă în negocierile pentru ostatici — să nu fii niciodată prins cu minciuna. Vorbi încet, rar :

— Am spus asta doar ca să grăbim lucrurile.

— Excelent motiv ca să minți.

Cei doi bărbați se aflau doar la cîțiva centimetri unul de altul, dar porțile aveau efectul de a reduce intruziunea reciprocă în zona de teritoriu protejat a fiecăruia. Totuși, Burke nu se simțea în largul său, dar continua să-și țină mîinile pe barele din alamă.

— Ostaticii sînt bine ?

— Pentru moment.

— Vreau să vorbesc cu ei.

Flynn scutură din cap.

— S-au auzit focuri de armă. Cine a murit ?

— Nimeni.

— Ce vrei ? îl întrebă Burke, deși, gîndi el, nici nu conta ce doreau fenienii, din moment ce tot nu vor primi nimic.

— Ești înarmat ? îl întrebă Flynn, ignorînd întrebarea.

— Bineînțeles. Dar n-o să mă pun eu cu un Thompson.

— Unii ar face-o. Ca sergent Tezik.

— Ne-am ocupat de el.

Burke se întreba de unde știa Flynn că Tezik era nebun. Își imagină că spiritele înrudite se puteau recunoaște între ele după intonația din vocile lor.

Flynn se uită peste umărul lui Burke, în coridoarele sacristiei.

— I-am scos de-aici, spuse Burke.

Flynn dădu din cap.

Burke continuă :

— Dacă-mi spui ce vrei, mă voi ocupa ca doleanțele tale să ajungă direct la cei de sus.

Știa că-și depășește atribuțiile, dar mai știa și că trebuia să stabilizeze situația pînă cînd aceasta va fi preluată de Bert Schroeder, negociatorul pentru ostatici.

Flynn bătea cu degetele în barele de alamă, inelul său din bronz răsunînd în același timp nervos dar și parcă lipsit de vlagă.

— De ce nu pot vorbi direct cu cineva superior în grad ?

Burke se gîndi că surprinsese un ton batjocoritor în vocea lui.

— Sînt rupți de orice posibilitate de comunicare. Dacă întrerupi bruiajul...

Flynn rîse, apoi întrebă brusc :

— A fost omorît cineva ?

Burke își simți mîinile încleștîndu-i-se pe bare.

— Poate din agitație... Comisarul de poliție Dwyer... a murit în urma unui atac de cord. Și adăugă : Nu vei fi

implicat în asta — dacă te predai acum. Ai obținut ce ți-ai propus.

— Nici măcar n-am început. Cei de pe cal au pățit ceva ?

— Nu. Oamenii tăi din turnuri au văzut polițista. Bărbatul eram eu.

Flynn rîse.

— Adevărat ? Se gîndi o clipă. Ei bine, asta schimbă lucrurile.

— De ce ?

— Să zicem doar că asta face mai puțin probabil ca dumneata să lucrezi pentru un oarecare domn englez, bine cunoscut mie. Flynn se mai gîndi puțin, apoi întrebă :

— Ai un aparat de transmisie ? Există aparatură de ascultat, în coridoare ?

— Eu n-am un fir. Iar despre coridoare, nu știu nimic.

Flynn scoase din buzunar un detector de aparatură de ascultat, de forma unui creion și îl plimbă de-a lungul trupului lui Burke.

— Cred că pot avea încredere în tine, chiar dacă ești un ofițer de la Informații, specializat în vînarea patrioților irlandezi.

— Îmi fac meseria.

— Da. Prea bine. Se uită la Burke, cu oarecare interes. Copoiul universal. Încăpățînat, iscoditor, adulmecînd peste tot. Vrînd întotdeauna să știe tot. Am cunoscut destui ca tine la Londra, la Belfast și la Dublin.

Se uită la Burke, apoi vîrî mîna în buzunar și scoase de acolo o bucată de hîrtie pe care i-o dădu prin poartă.

— Ești la fel de bun ca oricine, zic eu. Aici e lista cu cei o sută treizeci și șapte de bărbați și femei deținuți de britanici în lagărele din Nordul Irlandei și din Anglia. Vreau ca pînă la răsăritul soarelui acești oameni să fie eliberați. Asta înseamnă ora 6,03 a.m. — ora New York-ului. Vreau să fie trimiși la Dublin și să li se garanteze amnistierea, de către guvernele britanic și irlandez, plus azilul în sud, dacă vor ei acest lucru. Transferul va fi supravegheat de către Crucea Roșie Internațională și Amnesty International.

Cînd aceste două organizații îmi vor transmite că acest lucru a fost realizat, vă vom da înapoi catedrala și vom elibera ostaticii. Dacă pînă la răsăritul soarelui nu se întîmplă acest lucru, îi voi face vînt lui Sir Harold Baxter din vîrful clopotniței, urmînd, într-o ordine întîmplătoare, Cardinalul, părintele Murphy și Maureen Malone. După care voi da foc catedralei. Mă crezi, locotenent Burke ?

— Te cred.

— Bine. Este important să știi că fiecare dintre fenienii mei are cel puțin o rudă în lagăre. La fel de important este să știi că nimic nu este sfînt pentru noi, nici biserica, nici preoții, nici viața unui om sau umanitatea, în general.

— Cred că vei face ceea ce spui că vei face.

— Bine. Și vei transmite nu numai mesajul, vei transmite și esența și spiritul spuselor mele. Înțelegi asta ?

— Înțeleg.

— Da, cred că înțelegi. Iar acum, în ceea ce ne privește pe noi, țelul nostru este să fim din nou împreună cu cei de-un sînge cu noi, deci nu negociez închisoarea lor, cu a noastră. Vrem să nu fim urmăriți pentru faptele noastre. Vom ieși de aici, vom merge cu propriile noastre mijloace de transport la aeroportul Kennedy și vom părăsi New York-ul, cu diferite destinații. Avem pașapoarte și bani și nu vrem nimic de la voi sau de la guvernul vostru, decît liberă trecere. Ai înțeles ?

— Da.

Flynn se lăsă mai mult pe bare, astfel încît fața lui se apropie foarte tare de cea a lui Burke.

— Știu ce-ți trece prin cap, locotenent Burke — îi putem scoate afară cu vorba sau va trebui oare să-i scoatem cu focuri de armă ? Știu că guvernul tău — ca și poliția din New York — are o strălucită reputație de a nu fi cedat niciodată în fața unor revendicări făcute cu pistolul în mînă. Dar, înainte de răsăritul soarelui, această istorie va fi rescrisă. Vezi tu, toate cărțile se află în mîinile noastre, așa cum spuneți voi — Valetul, Regina, Regele, Asul și Catedrala.

Burke spuse :

— Mă gîndeam că guvernul britanic...

— Ei bine, pentru a întrerupe monotonia, asta nu este problema mea, ci a Washington-ului.

— Așa-i.

— De acum încolo veți lua legătura cu mine numai prin telefonul de pe orga din altar. Nu vreau să văd pe nimeni mișcîndu-se pe-aici.

Burke aprobă din cap.

— Și ați face bine să vă stabiliți un plan de comandă înainte ca unul din cowboy-ii voștri să încerce cine știe ce.

— Mă ocup eu să nu facă nimic, spuse Burke.

Flynn dădu din cap.

— Și rămîi pe-aproape, locotenente, voi avea nevoie de tine, mai tîrziu.

Se întoarse și urcă încet treptele, apoi dispăru după colțul scării din dreapta.

Burke se uită în sus, la omul îngenuncheat, care mișcă țeava Thompsonului său în semn de concediere. Burke își desprinse mîinile de pe bare și coborî treptele, dispărînd din unghiul vizual al scării. Își șterse de pardesiu palmele transpirate și-și aprinse o țigară, îndreptîndu-se spre deschiderea coridorului.

Era fericit că nu va trebui să mai aibă de-a face cu omul numit Brian Flynn sau cu personalitatea lui Finn MacCumail și-i păru rău pentru Bert Schroeder, care va face acest lucru.

Căpitanul Bert Schroeder stătea cu un picior pe marginea fîntînii arteziene din Grand Army Plaza, fumînd un trabuc scurt, gros. Lapovița rară cădea pe umerii lui largi și-i pătrundea în pardesiul scump. Schroeder urmărea cum mulțimea se retrăgea încet prin străzile luminate din jurul său. Fusese reinstaurată o oarecare ordine, dar se îndoia că va putea să-și ia fiica și să meargă împreună la petrecerea organizată de familia sa.

Unitatea cu care defilase, County Tyrone, comitatul de unde se trăgea mama lui, se dispersase și se retrăsese,

iar el stătea acum singur, așteptînd, instinctul spunîndu-i că în mod sigur va fi chemat. Se uită la ceas, apoi se îndreptă spre o mașină a poliției parcată pe Fifth Avenue și se uită prin geamul acesteia.

— Vreo veste, ceva ?

— Nu, domnule. Radioul tot nu funcționează, spuse polițistul, privind în sus.

Bert Schroeder simți un val de mînie pentru felul nedemn în care a luat sfîrșit parada, dar nu știa încă spre cine să-l îndrepte.

Polițistul adăugă :

— Cred că mulțimea s-a subțiat suficient ca să vă pot conduce unde doriți dumneavoastră.

Schroeder se gîndi, apoi spuse :

— Nu. Bătu cu degetele în pagerul prins la curea. Chestia asta o să fie ea totuși în stare să recepționeze un semnal. Dar stai pe-aici, în cazul în care voi avea nevoie de tine.

Pagerul piui și Schroeder își simți inima bătîndu-i în același ritm, ca un fel de răspuns condiționat. Își aruncă trabucul și deschise pagerul.

Șoferul din mașina poliției îi spuse :

— Cineva a pus mîna pe cineva, căpitane. Ați întrat în scenă.

Schroeder începu să vorbească și constată că avea gura uscată.

— Da. Ascult.

— Vă duc eu ?

— Poftim ? Nu... Trebuie să... să telefonez...

Încercă să-și domolească bătăile din piept. Se întoarse și privi în sus, la strălucitor iluminatul Plaza Hotel, aflat în partea cealaltă a pieței și alergă într-acolo. În timp ce alerga, îi treceau prin minte nenumărate posibile scenarii, ca întotdeauna cînd primea acest mesaj — *ostatici* — cine ? Guvernatorul ? Primarul ? Membri ai Congresului ? Oameni de la ambasadă ? Dar renunță la asemenea speculații, deoarece, indiferent ce-și imagina el cînd piuia pagerul sau cînd suna telefonul, sau cînd era chemat prin

radio, întotdeauna se dovedea că era vorba despre ceva cu totul diferit. Ceea ce știa cu certitudine era faptul că foarte curînd urma să se tîrguiască pentru viața cuiva, sau pentru mai multe vieți și că va face acest lucru sub privirile critice ale fiecărui politician sau reprezentant oficial al poliției din oraș.

Urcă în goană treptele din Plaza, alergă prin holul aglomerat apoi coborî o scară, spre șirul de telefoane montate pe perete, afară la Trader's Vic. O mare de oameni viermuia în jurul telefoanelor și Schroeder își făcu drum îmbrîncindu-se și smulse receptorul din mîna unui bărbat.

— Poliția ! Fă pași !

Formă numărul unei operatoare speciale și-i dădu numărul din Police Plaza. Așteptă multă vreme ca telefonul să sune, aprinzîndu-și în acest timp un nou trabuc și făcînd pași în jurul telefonului, cît îi permitea lungimea firului.

Se simțea ca un actor care aștepta să se ridice cortina, fiindu-i frică să nu-și uite replicile învățate, intrînd în panică la gîndul eventualelor cronici defavorabile. Inima îi bătea groaznic, gura i se uscase iar mîinile i se umeziseră. Ura asta. Ar fi vrut să fie undeva, în altă parte. Îi plăcea. Simțea că trăiește.

Telefonul sună la capătul celălalt și răspunse sergentul de serviciu. Schroeder întrebă calm :

— Ce se întîmplă, Denis ?

Vreme de un minut întreg, Schroeder ascultă în tăcere, apoi spuse cu un glas abia auzit :

— În zece minute sînt la Cancelarie.

Puse receptorul în furcă și după ce se sprijini puțin de perete, părăsi în grabă telefoanele și urcă treptele holului, cu spatele cocîrjat și fața lipsită de expresie. Apoi trupul i se îndreptă, ochii prinseră viață și respirația îi reveni la normal. Ieși încrezător prin ușile principale și urcă în mașina de poliție care-l urmase.

— E de rău, căpitane ? întrebă șoferul.

— Toate chestiile astea sînt de rău. Du-mă la Cancelaria Catedralei Saint Pat, prin Madison. Calc-o !

24

Birourile alăturate ale Monseniorului Downes se umpleau repede de lume. Burke stătea la fereastra primului birou și bea o ceașcă de cafea. Intrară, foarte palizi, primarul Kline și guvernatorul Doyle, urmați de ajutoarele lor. Burke recunoscu și alte chipuri, în timp ce apăreau în ușă, parcă ezitînd, ca și cum ar fi intrat într-un salon unde se oficia un serviciu funerar. De fapt, se gîndi el, pe măsură ce oamenii se scurgeau înăuntru și schimbau saluturi reținute, atmosfera se asemăna tot mai mult cu cea a unui priveghi, cu excepția faptului că toată lumea mai purta încă pardesie și garoafe verzi și că nu aveau cui să prezinte condoleanțe, deși observă că Monseniorul Downes se apropia pentru a îndeplini acest rol.

Burke privi în jos pe Madison Avenue. Felinarele luminau sutele de polițiști care curățau, sub ploaia cu lapoviță, o zonă din jurul Cancelariei. Mașini ale poliției și limuzine se opreau la rigolă, descărcînd șefi de poliție și oficiali civili. Compania de telefoane adusese linii telefonice și erau întinse fire pentru telefoane de campanie, pentru a compensa comunicația radio întreruptă. Mecanismul se mișca încet, pe-ndelete. Traficul fusese reluat; civilizația, așa cum era ea concepută la New York, mai supraviețuise cu o zi.

— Bună, Pat.

Burke sări ca ars.

— Langley. Isuse, bine că mai văd și eu pe cineva mai aproape de rangul meu.

— Tu te ocupi de cafele și de golitul scrumierelor ? îl întrebă Langley, zîmbind.

— Ai fost pus în temă ?

— Sumar. Ce porcărie nenorocită ! Se uită prin biroul Monseniorului. O adevărată paradă a personalităților. Comisarul Dwyer n-a apărut încă ?

— Și nici n-o să mai apară. A murit de-un atac de cord.

— Cristoase ! Nu mi-a spus nimeni. Vrei să zici că idiotul ăla de Rourke e acum în locul lui ?

— Îndată ce ajunge aici.

— E chiar în urma mea. Am aterizat cu elicopterul în curte la Palace Hotel. Cristoase, ar fi trebuit să vezi cum arăta totul din aer. Burke își aprinse o țigară.

— Avem probleme ?

— În iunie n-o să mai fim invitați la ziua Medaliei.

— Cu siguranță. Burke își scutură scrumul pe pervaz. Dar sîntem încă în joc.

— Poate tu. Ți-au împușcat calul de sub tine. De sub mine n-au împușcat nici un cal. Mai sînt cai disponibili ?

— Am niște informații de la Jack Ferguson, pe care le putem folosi cînd o să fim pe banca acuzaților. Îl apucă pe Langley de braț și-l trase mai aproape de el. Numele adevărat al lui Finn MacCumail este Brian Flynn. Este fostul iubit al lui Maureen Malone.

— Ah, fostul iubit, spuse Langley. Devine interesant. Burke continuă :

— Locotenentul lui Flynn este John Hickey.

— Hickey a murit, spuse Langley. Acum cîțiva ani... Au fost funeralii... în Jersey.

— Unii găsesc că e mult mai practic să-și organizeze funeraliile înainte de moarte.

— Poate că Ferguson s-a înșelat.

— L-a văzut pe John Hickey azi, în Saint Pat. Și el nu obișnuiește să greșească.

— Vom pune să i se deschidă mormîntul. Lui Langley i se făcu rece și se îndepărtă de fereastră. Voi obține un ordin judecătoresc.

Burke ridică din umeri.

— Găsește tu în seara asta, în Jersey, un judecător treaz, că mă angajez să sap chiar eu. Oricum, trebuie să-mi

sosească dosarul lui Hickey, iar Louise îl verifică pe Brian Flynn.

Langley dădu din cap.

— Bună treabă. În problema Flynn, ne pot ajuta englezii.

— Exact... Maiorul Martin.

— L-ai văzut ?

Burke făcu semn cu capul, înspre ușa dublă.

— Cine altcineva mai e acolo ? întrebă Langley.

— Schroeder și cîțiva șefi de poliție, federali și oameni de la consulatele britanic și irlandez.

În timp ce Burke vorbea, întrară în biroul interior primarul Kline, Guvernatorul Doyle și ajutoarele lor.

Langley îi urmări, apoi întrebă :

— Schroeder a început dialogul ?

— Nu cred. I-am transmis doleanțele lui MacCumail Flynn. A zîmbit și mi-a spus să aștept afară. Și uite-mă.

Comisarul adjunct de poliție Rourke, trecu repede prin încăpere și dispăru în biroul interior, făcîndu-i semn lui Langley să-l urmeze.

Langley se întoarse spre Burke.

— Ascultă zgomotul capetelor care se rostogolesc la pămînt. S-ar putea să devii următorul șef al Serviciului de Informații — parcă-l și văd pe Patrick Burke fixat pentru eternitate într-o statuie din bronz, pe treptele Catedralei Saint Patrick, călare pe un cal cu nările dilatate, gata de atac...

— Du-te dracului !

Langley zîmbi și o luă din loc.

Burke se uită la lumea care se învîrtea prin încăpere. Președintele Camerei Reprezentanților, foști și actuali guvernatori, senatori, primari, membri ai Congresului. Era într-adevăr *o paradă a personalităților*, dar toți aceștia arătau acum, gîndea el, mai curînd ca niște oameni obișnuiți și înspăimîntați. Observă că se goliseră toate cafetierele de pe măsuța de servit, apoi își fixă atenția asupra Monseniorului Downes, care continua să stea în spatele biroului său. Burke se apropie de el.

— Monseniore...

Rectorul Catedralei Sf. Patrick își ridică privirile.

— Vă simțiți mai bine ?

— De ce n-a știut poliția că se va întîmpla asta ?

Burke se abținu de la cîteva variante de răspunsuri, apoi spuse :

— *Ar fi trebuit* să știm. Dacă cel puțin am fi...

Apăru Langley în ușa dublă și-i făcu semn lui Burke.

Burke se uită la rectorul Downes.

— Veniți cu mine.

— De ce ?

— Este biserica dumneavoastră și aveți dreptul să știți ce se va întîmpla cu ea. Cardinalul și preotul dumneavoastră se află în catedrală...

— Uneori, prezența preoților îi face pe oameni să nu se simtă în apele lor. Asta se întîmplă... neintenționat.

— Bine. Poate chiar de așa ceva are nevoie acest grup.

Monseniorul Downes se ridică fără tragere de inimă și îl urmă pe Burke în biroul interior.

Se aflau în încăperea spațioasă, stînd jos sau în picioare, vreo patruzeci de bărbați și femei cu atenția îndreptată în direcția biroului la care stătea căpitanul Bert Schroeder. Cîteva capete se întoarseră cînd Burke și Monseniorul Downes intrară în încăpere.

Primarul Kline se ridică de pe scaun și-i oferi locul lui Downes, care se înroși și se așeză repede. Primarul zîmbi față de propria-i mărinimie și bune maniere, apoi își ridică mîinile, cerînd liniște. Începu să vorbească cu glasul său adenoidal, care-i făcu pe toți să se crispeze.

— Sîntem cu toții ? În regulă, să începem. Își drese glasul. Prin urmare, am căzut cu toții de acord că orașul New York este, potrivit legii, primul responsabil pentru orice acțiune care se va întreprinde în această problemă.

Privi la asistenta sa, Roberta Spiegel. Aceasta dădu din cap și el continuă :

— Așadar, pentru a evita confuziile ne vom adresa cu toții acestor criminali prin intermediul unui singur om...

Se opri și-și ridică glasul, ca pentru a introduce un vorbitor. Negociatorul în probleme de ostatici, din partea Departamentului Poliției din New York... căpitanul Bert Schroeder.

Discursul primarului stîrni cîteva aplauze care se stinseră repede, pe măsură ce respectivii își dădeau seama cît erau de deplasați. Roberta Spiegel îi aruncă primarului o privire dezaprobatoare și acesta se făcu roșu la față. Căpitanul Schroeder se ridică și mulțumi reținut pentru aplauze.

Burke îi spuse încet lui Langley :

— Mă simt ca un proctolog prins în cursă, într-o încăpere plină cu găuri de cur.

Schroeder se uită la fețele întoarse spre el și trase adînc aer în piept.

— Vă mulțumesc, excelență. Își plimbă privirea prin încăpere.

— Voi începe curînd negocierile cu un om care-și spune Finn MacCumail, căpetenia Armatei fenienilor. Așa cum știți poate, secția mea a soluționat cu succes, încă de la crearea ei de către căpitanul Frank Bolz, toate cazurile cu ostatici apărute în acest oraș, fără sacrificarea unui singur ostatic, măcar.

Văzu oameni dînd aprobator din cap și dintr-o dată încetă să mai fie terorizat de ceea ce era pe cale să întreprindă, încercînd senzația rezolvării cu succes a unui nou caz.

Tonul său deveni agresiv :

— Și cum nu există motive să ne schimbăm tactica care a garantat succesul, atît în cazurile de ostatici luați cu intenții criminale, cît și în cele de răpiri în scopuri politice, voi trata acest caz la fel ca și pe celelalte. Nu voi fi influențat de considerații politice exterioare... dar fac apel la ajutorul și sugestiile dumneavoastră.

Privi mulțimea și văzu expresii care mergeau de la ostilitate fățișă, la încuviințare.

Burke îi spuse lui Langley :

— Nu-i prost.

— Un mizerabil, îi răspunse Langley. Omul ăsta este cel mai politic animal pe care-l cunosc.

Schroeder continuă :

— Ca să-mi ușurați munca, îi rog pe toți, cu excepția următorilor, să părăsească încăperea. Luă o listă scrisă pe hîrtia Monseniorului Downes, o citi și apoi își ridică privirea. S-a mai stabilit ca cei însărcinați cu conducerea operațiilor de teren să-și aibă cartierele generale în celelalte birouri ale cancelariei. Cei care au vreo legătură cu negocierile și care nu vor rămîne în acest birou cu mine, vor sta în primul birou al Monseniorului. Am vorbit la telefon cu Vicarul general care a fost de acord ca toți ceilalți să ocupe reședința Cardinalului.

Schroeder îi aruncă o privire Monseniorului Downes și continuă :

— Se instalează telefoane în reședință iar gustările vor fi servite în sufrageria Eminenței-Sale. Peste tot, în ambele reședințe, vor fi montate instalații audio și difuzoare, astfel încît veți putea monitoriza discuțiile mele cu răpitorii.

Rumoarea se așternu în cameră, în timp ce Schroeder se așeza la loc. Primarul își ridică mîinile cerînd liniște, așa cum făcuse de atîtea și atîtea ori, în clasă.

— În regulă. Haideți acum să-l lăsăm pe căpitan să-și facă treaba. Toată lumea — guvernatorul, doamnele și domnii — este rugată să părăsească încăperea. Perfect. Splendid.

Primarul se duse și deschise ușa.

Schroeder își trecu mîna peste frunte și așteptă ca cei rămași să se așeze.

— În regulă. Știți cine sînt. Vă rog acum să vă prezentați și dumneavoastră. Arătă spre singura femeie din încăpere.

Roberta Spiegel, o femeie bine, în jur de patruzeci de ani, se lăsă pe spate în scaunul-balansoar și-și încrucișă picioarele cu un aer plictisit, senzual și preocupat în același timp.

— Spiegel. Asistenta primarului.

Un bărbat mărunțel, cu părul de un roșu ca para focului, îmbrăcat într-un costum de tweed, spuse :

— Tomas Donahue, Consul general al Republicii Irlanda.

— Maior Bartholomew Martin, reprezentantul Guvernului Majestății Sale, în... absența lui Sir Harold Baxter.

— James Kruger, CIA.

Un bărbat numai mușchi, cu fața ciupită de vărsat, zise :

— Douglas Hogan, FBI.

— Bill Voight, din partea biroului guvernatorului, spuse un tînăr rotofei, cu ochelari.

— Comisar adjunct Rourke... Interimarul comisarului de poliție

Un bărbat foarte elegant, cu voce nazală :

— Arnold Sheridan, agent plin, Departamentul Siguranței Statului. Reprezint Statul.

— Căpitan Bellini, NYPD, Divizia Intervenții Urgente.

— Inspector Philip Langley, Divizia Informații.

— Burke, Informații.

Schroeder se uită la Monseniorul Downes care, își dădu el seama, nu părăsise încăperea. Schroeder se gîndi o clipă, stînd la biroul acestuia, cu recuzitele acelea de birou marcate cu cruce aurie, apoi zîmbi.

— Și ca să zic așa, gazda noastră, Monseniorul Downes, rectorul Catedralei Saint Patrick. Frumos din partea dumneavoastră că... ați venit... și că ne-ați permis să ne folosim de... Rămîneți, cumva ?

Monseniorul Downes dădu șovăitor din cap, în semn că da.

— Bine, spuse Schroeder. Bine. În regulă. Și-acum haideți să începem cu începutul. Burke, de ce naiba ai deschis negocierile ?

Burke își slăbi cravata și rămase nemișcat. Schroeder se gîndi că întrebarea putea suna retoric, așa încît insistă.

— N-ai făcut nici un fel de promisiuni, nu ? N-ai spus nimic care ar putea compromite...

— V-am spus ce-am vorbit, îl întrerupse Burke.

Schroeder deveni rigid. Se uită la Burke și zise :

— Te rog, repetă schimbul de cuvinte și descrie-ne și cum arăta omul — mă refer la starea lui mintală.

Burke repetă ce spusese mai înainte apoi adăugă :

— Pare foarte sigur pe el. Și nu e vorba de bravadă. Pare, de asemenea, și foarte inteligent.

— Nu părea dezechilibrat ? îl întrebă Schroeder.

— Întreg comportamentul său pare foarte normal — cu excepția celor spuse de el, bineînțeles.

— Droguri — alcool ? întrebă Schroeder.

— Probabil că a băut mai puțin decît oricine din încăperea asta.

Cineva rîse.

Schroeder se întoarse spre Langley.

— Nu ne putem face o părere despre acest tip pînă cînd nu-i cunoaștem adevăratul său nume. Corect ?

Langley se uită la Burke, apoi la comisarul interimar.

— De fapt, eu știu cine este.

În încăpere se așternu tăcerea.

Burke trase cu coada ochiului spre Maiorul Martin, care părea impasibil.

Langley continuă :

— Numele său este Brian Flynn. Englezii au cu siguranță un dosar al lui — un profil psihic, chestii din astea. Poate că și CIA are ceva. Locotenentul său este unul pe nume John Hickey, despre care s-a crezut că a murit acum cîțiva ani. Probabil că ați auzit de el. Este un american naturalizat. Atît noi cît și FBI-ul avem un dosar bogat despre Hickey.

Hogan, tipul de la FBI, spuse :

— O să verific.

— Eu o să fac cercetări asupra lui Flynn, spuse Kruger.

Maiorul Martin adăugă :

— Amîndouă numele îmi par cunoscute. O să iau legătura cu Londra.

Schroeder parcă se mai înveseli puțin.

— Bine. Bună treabă. Asta îmi ușurează — ne ușurează — mult munca. Corect ? Se întoarse spre Burke. Încă ceva — ai avut impresia că femeia care a tras în tine intenționa să te ucidă ?

— Am avut impresia că țintise spre cal, spuse Burke. Probabil că au o anumită disciplină a focurilor de armă, dacă asta este ceea ce vreți să știți.

Polițiștii din încăpere confirmară, dînd din cap.

Comisarul Rourke spuse :

— Știe cineva ceva despre acest grup — despre fenienii ăștia ? Se uită în direcția lui Kruger și a lui Hogan.

Kruger îi aruncă o privire maiorului Martin, apoi răspunse :

— Fondurile noastre pentru menținerea unei secții de legătură cu Irlanda de Nord sînt ca și inexistente. Vedeți dumneavoastră, s-a stabilit că IRA nu reprezintă o amenințare directă pentru Statele Unite, așa încît măsurile preventive au fost considerate ca nejustificate. Din nefericire, plătim acum pentru această superficialitate.

Douglas Hogan adăugă :

— FBI-ul a crezut că este vorba de IRA-Provizorie, pînă cînd maiorul Martin a sugerat altceva. Secția mea, care este specializată în organizațiile irlandeze din America, nu are suficient personal și este dependentă parțial, în privința informațiilor, de Serviciile Britanice de informații.

Burke dădu din cap aprobator, pentru el însuși. Începea să priceapă cam cum bătea vîntul. Kruger și Hogan erau susceptibili, arborînd aerul de v-am-spus- eu-asta. În același timp își pregăteau plăpumioara, făcînd repetiție pentru explicațiile ulterioare și punînd temelia pentru viitor. Oricum, frumos lucrat.

Comisarul Rourke se uită la maiorul Martin.

— Înseamnă că dumneavoastră sînteți... adică nu sînteți...

Maiorul Martin zîmbi și se ridică în picioare.

— Da, de fapt, eu nu lucrez pentru consulat. Lucrez cu Serviciul Militar Britanic de Informații. Și nu văd de ce

să fi făcut public acest lucru. Aruncă o privire în încăpere și apoi se întoarse spre Langley : I-am spus inspectorului Langley că ceva era — acesta a fost termenul ? — pe cale să se întîmple. Dar, din nefericire...

Langley spuse sec :

— Da. Maiorul ne-a fost foarte util, la fel ca și CIA și FBI-ul. Propria mea divizie a lucrat și ea admirabil ; și de fapt a ratat pararea acestei acțiuni la cîteva minute doar. Locotenent Burke ar trebui lăudat pentru curajul și pentru nesecatele lui surse de informații.

Urmă o tăcere în cursul căreia, observă Burke, nimeni nu strigă „Ura pentru Burke". Își dădu seama că fiecare dintre ei își limpezea propriile obiective, propria implicare, căutînd aliați, țapi ispășitori, dușmani și încercînd să-și închipuie cum va folosi această criză spre propriul beneficiu.

— I-am spus lui Flynn că nu-l vom lăsa să aștepte.

Schroeder zise :

— Nu încep dialogul pînă nu voi clarifica propria noastră poziție. Se uită la Bill Voight, asistentul guvernatorului. A menționat cumva guvernatorul că este dispus să acorde imunitate împotriva urmăririi lor în justiție ?

Voight dădu din cap.

— Încă nu.

Schroeder se uită la Roberta Spiegel.

— Cum privește primarul ideea implicării poliției în acest caz ?

Roberta Spiegel își aprinse o țigară.

— Indiferent ce tîrg se va încheia între Londra și Washington sau cu oricine altcineva, primarul va aplica legea și va ordona arestarea oricui va ieși din catedrală. Iar dacă aceștia nu vor ieși, primarul își rezervă dreptul de a trimite poliția înăuntru, pentru a-i scoate de-acolo.

Schroeder dădu gînditor din cap, apoi se uită la Arnold Sheridan.

Reprezentantul Departamentului de Stat spuse :

— Încă nu pot vorbi în numele Administrației sau al Statului și nici nu știu care va fi poziția ministrului de justiție față de imunitatea la urmărirea în justiție de către organele federale. Dar puteți fi siguri că nimeni, la Washington, nu va accepta nici una din aceste pretenții.

Schroeder se uită la Tomas Donahue.

Consulul general irlandez îi aruncă o privire maiorului Martin și spuse :

— Armata Republicană Irlandeză este, în Republica Irlanda, în afara legii, iar guvernul meu nu va primi membri IRA și nu le va acorda azil, în cazul puțin probabil în care guvernul britanic va decide eliberarea acelor oameni.

Maiorul Martin adăugă :

— Deși nu reprezint guvernul Majestății-Sale, vă pot asigura că poziția lui este aceeași dintotdeauna în ceea ce privește IRA sau indiferent cum și-or mai zice acum : de a nu negocia, iar în cazul în care negociază totuși, să nu facă nici un fel de concesie,iar dacă face totuși vreo concesie, să nu le spună niciodată că a făcut această concesie.

Roberta Spiegel vorbi :

— Iar acum, că știm cît de intransigenți și de dați naibii sîntem, hai să începem negocierile.

Comisarul Rourke îi spuse lui Schroeder :

— Deci, Bert, nu ți-a mai rămas decît să-i convingi să iasă de-acolo. Au implicat Crucea Roșie și Amnesty, așa încît nu-i putem minți prea ușor. Trebuie să fii foarte... foarte...

Nu putu găsi cuvîntul pe care-l dorea și atunci se întoarse spre căpitanul Bellini, care nu scosese nici o vorbă.

— Căpitane, în cazul puțin probabil în care Bert nu va reuși asta, E.S.D.-ul este pregătit să organizeze un... asalt ?

Bellini își răsuci carcasa masivă, în scaunul prea mic. Barba nerasă, țepoasă, de un negru-vinețiu, dădea chipului său o înfățișare dură, dar sub ochi se așternuse paloarea.

— Da... da, domnule. Cînd va sosi vremea, vom fi pregătiți.

Schroeder se întinse după telefon.

— În regulă. Acuma știu ce gîndește fiecare. Corect ?

— Pot să vă spun ceva ? întrebă Monseniorul Downes.

Toate privirile se îndreptară spre el. Schroeder își retrase mîna de pe telefon, zîmbi și încuviință din cap. Downes rosti încet :

— Pînă acum, nimeni n-a spus nimic despre ostatici. Sau despre Cardinal. În încăpere se așternu tăcerea și monseniorul Downes continuă : În cazul în care, așa cum presupun, prima dumneavoastră responsabilitate o reprezintă ostaticii și-i veți convinge de acest lucru atît pe superiorii dumneavoastră cît și pe cei din catedrală, atunci nu văd de ce nu poate fi făcut un compromis.

Privi în jurul lui.

Nimeni nu se obosi să-i explice Monseniorului realitățile diplomației internaționale.

Schroeder spuse :

— Monseniore, încă nu am pierdut nici un ostatic — sau, cum e cazul de față, o clădire. E posibil, adesea, să obții ceea ce vrei fără să dai nimic în schimb.

— Ah... N-am știut asta, spuse încet monseniorul Downes.

— De fapt, continuă Schroeder încurajator, mișcarea pe care o voi face se apropie foarte mult de ceea ce ați sugerat dumneavoastră. Rămîneți pe aproape și veți vedea cum se vor petrece lucrurile.

Ridică receptorul și așteptă legătura cu operatorul telefonic. Privi în jur și spuse :

— Să nu vă tulburați dacă omul va apărea învingător, preț de cîteva runde. Trebuie să le lași impresia că ei conduc jocul. La răsăritul soarelui va obosi — ați fost vreodată la vînătoare de rechini ? Îi lași să se zbenguie pe lîngă undiță pînă cînd te simți gata să-i înhați... Da, îi ceru operatorului, dă-mi legătura cu orga din altar.

Își sprijini coatele pe birou și așteptă. În încăpere, nimeni nu mai mișca.

25

Guvernatorul Doyle puse receptorul jos și privi dincolo, în biroul aglomerat. Lumea se bătea pe telefoanele proaspăt instalate și un nor de fum albăstriu atîrna deasupra mobilierului elegant, sugerîndu-i un apartament de hotel în noaptea alegerilor, ceea ce îi aminti de viitoarele alegeri. Îl reperă pe primarul Kline care stătea de vorbă cu un grup de personalități din oraș, printre care și cîțiva polițiști, și se apropie de acesta, prin spate, apucîndu-l strîns de braț.

— Murray, trebuie să vorbesc cu tine.

Primarul se lăsă împins de bărbatul mai voluminos decît el în hol și de aici sus, spre o odihnă a scării, care ducea la încăperile preoților. Se eliberă din strînsoarea guvernatorului și spuse :

— Ce-i, Bob ? Am treburi.

— Tocmai am vorbit la Albany. Principala preocupare a celor de acolo este o eventuală nesupunere civilă.

— Nu m-am gîndit că pot exista la Albany atîția oameni încît să organizeze o răscoală.

— Nu, *aici*. În *Manhattan*. Gloata asta de afară poate exploda din nou... cu toată băutura asta...

Primarul zîmbi.

— Cu ce se deosebește această noapte a Sfîntului Patrick de toate celelalte nopți ale Sfîntului Patrick ?

— Ascultă, Murray, nu e momentul pentru vorbele tale de duh. Capturarea acestei catedrale poate fi doar preludiul unei insurecții civile de proporții mai mari. Cred că ar trebui să decretezi stare excepțională.

— *Stare excepțională* ? Ai înnebunit ? Încă este oră de vîrf pentru mașinile care încearcă să iasă din Manhattan.

— Decreteaz-o mai tîrziu, atunci. Guvernatorul adăugă, în șoaptă : Analiștii mei din Albany spun că singurul lucru care temperează situația asta este lapovița. Cînd lapovița se va opri barurile se vor goli și atunci să vezi necaz...

Primarul părea neîncrezător.

— Nu-mi pasă mie *ce* spun analiștii tăi din Albany. Pentru numele lui Dumnezeu, astăzi este hramul Sfîntului Patrick din New York. Cea mai mare paradă din lume, cu excepția paradei de 1 Mai de la Moscova, tocmai a luat sfîrșit. Cea mai mare sindrofie generală din New York — poate din America — tocmai a început. Oamenii se gîndesc tot anul la ziua asta. Numai în centru se află acum peste un milion de oameni înghesuiți în baruri, restaurante și la petreceri organizate acasă. În noaptea asta se consumă mai multă băutură și mîncare decît în orice altă noapte a anului. Dacă eu aș decreta acum stare excepțională... Asociația Restauratorilor ar fi gata să mă omoare. Ar turna toată berea nebăută în Patinoarul Rockefeller Center și m-ar îneca în ea. Rahat, *tu* încerci să introduci o stare excepțională în seara asta.

— Dar...

— Și gîndește-te și la implicațiile *religioase*. Ce fel de irlandez ești tu ? Asta e tot ce ne mai lipsea — un primar evreu stabilind interdicții în Ziua Sfîntului Patrick. Ar fi mai ușor să anulezi *Crăciunul*. Cine sînt deștepții din Albany care te sfătuiesc pe tine ? Niște nenorociți de fermieri ?

Guvernatorul începu să facă pași în jurul micii odihne a scării.

— Bine, Murray, ia-o mai ușurel. Se opri din mers și se gîndi o clipă.

— Bine, uită starea excepțională. Dar sînt totuși *convins* că ai nevoie de Poliția statală și de Garda Națională ca să menții ordinea.

— Nu. Nu vreau soldați, nu vreau Poliția statală. Am douăzeci de mii de polițiști — mai mult decît o întreagă divizie armată. Îi vom scoate, încetul cu încetul, în stradă.

— Regimentul Șaizeci și nouă este mobilizat și se află în situația de a veni în ajutor.

— Mobilizat ? rîse Kline. Poate vrei să zici afumat. Cristoase, toți bărbații înrolați și-au depus armele la ora două. În momentul de față sînt atît de chercheliți, încît n-ar mai putea deosebi o pușcă de șireturile lor de la pantofi.

— Întîmplător, știu că ofițerii și majoritatea subofițerilor se află în clipa de față la un cocktail la Arsenal...

— Ce încerci să forțezi ?

— Să forțez ?

— *Să forțezi.*

Guvernatorul tuși, apoi zîmbi, înțelegător.

— În regulă, fie — știi și tu al naibii de bine că aceasta este cea mai mare perturbație care s-a abătut asupra New York-ului, de la pana de curent din '77, iar eu trebuie să demonstrez că fac *ceva.*

— Zboară la Albany. Lasă-mă să-mi conduc orașul.

— Orașul *tău.* Este *statul* meu ! Răspund pentru *toată* lumea.

— Corect. Unde erai cînd am avut nevoie de bani ?

— Ascultă... ascultă, nu am nevoie de permisiunea ta ca să chem Garda Națională și Poliția statală.

— Cheamă-ți ministrul de justiție și verifică chestia asta. Primarul Kline se întoarse și făcu un pas spre scări.

— Stai, Murray. Ascultă... să presupunem că Albany va suporta cheltuielile pentru această operație ? Doamne, vreau să zic că asta va costa orașul, *milioane.* O să mă ocup eu de asta și o să mai storc de la Washington și ceva pe deasupra. O să le zic că a fost vorba despre o problemă internațională, ceea ce și este — ca de exemplu banii pentru protecția Consulatului. În regulă ?

Primarul se opri din coborît și se întoarse spre guvernator. Zîmbi încurajator.

Guvernatorul continuă.

— O să plătesc eu totul, dacă mă lași să-mi trimit oamenii — am nevoie să arăt că se asigură prezența statului, aici — înțelegi. În regulă ? Ce zici, Murray ?

Primarul spuse :

— Plata către oraș se va face în termen de treizeci de zile de la trimiterea facturii.

— S-a făcut.

— Inclusiv orele de lucru suplimentare sau normale, efectuate de toate departamentele administrative și operative, deci și de către poliție, pompieri, salubritate și alte departamente municipale, pe toată durata stării de asediu, precum și toate cheltuielile cauzate de consecințe.

— În regulă...

— Inclusiv cheltuielile pentru repararea proprietăților municipalității și ajutoarele ce se vor acorda cetățenilor sau particularilor care au avut de suferit.

Guvernatorul înghiți.

— Desigur.

— Dar numai Regimentul Șaizeci și nouă. Nici vorbă de alte unități de gardă sau de Poliția Statală — băieții mei nu se prea au bine cu ei.

— Lasă-mă să trimit Poliția Statală în districte, ca să umplu golul lăsat prin regruparea în Manhattan.

Primarul se gîndi apoi dădu afirmativ din cap și zîmbi. Își strînseră mîinile. Primarul Kline spuse tare, ca lumea aflată în holul de jos să poată auzi :

— Domnule guvernator, v-aș rămîne recunoscător dacă ați chema Regimentul Șaizeci și nouă și Poliția Statală.

Colonelul Dennis Logan stătea la masa festivă, în salonul Arsenalului Regimentului 69, din Lexington Avenue. Peste o sută de ofițeri, subofițeri și invitați civili ședeau la mese sau în picioare, peste tot în marele salon. Gradul de intoxicație mergea de la potrivit la foarte mult. Pînă și Logan se simțea nesigur pe el. Starea de spirit nu era prea violentă anul acesta, remarcă Logan, și în salon plutea o atmosferă mohorîtă, urmare a veștilor despre tulburările din centru. Un sergent cu un telefon în mînă se apropie de Logan și conectă telefonul la o priză.

— Guvernatorul pe linie, domnule colonel.

Logan îi făcu semn din cap și se ridică, în picioare. Luă receptorul, îi aruncă o privire maiorului Cole și spuse :

— Colonel Logan, domnule. Vă urez La mulți ani cu ocazia zilei Sfîntului Patrick, domnule guvernator.

— Mă tem că n-ai prea nimerit-o. Un grup de revoluționari irlandezi au pus mîna pe Catedrala Sfîntul Patrick.

Colonelul simți o greutate în piept și fiecare părticică din trupul său, cu excepția gîtului, asudă dintr-o dată.

— Da, domnule.

— Chem la datorie Regimentul Șaizeci și nouă.

Colonelul Logan se uită de jur-împrejurul salonului, la scena care se desfășura în fața lui. Cei mai mulți dintre ofițeri și subofițeri se clătinau pe picioare, iar cîțiva se prăbușiseră peste masă. Soldații erau deja pe la casele lor sau răspîndiți prin toate barurile orașului.

— Domnule colonel ?

— Da, domnule.

— Cu toate mijloacele mecanizate, echipamentul pentru controlul răzmeriților și armele de foc.

— Da, domnule.

— Vă strîngeți în fața reședinței Cardinalului, pe strada Madison, unde așteptați următoarele instrucțiuni. Nu întîrzia.

— Da, domnule.

— Regimentul Șaizeci și nouă este gata, colonele ?

Logan începu prin a spune ceva rațional, dar apoi își drese glasul și zise :

— Irlandezii luptători sînt gata întotdeauna, domnule guvernator.

— Căpitan Bert Schroeder, de la Departamentul Poliției din New York.

Schroeder întinse mîna și deschise microfoanele din cele două reședințe.

O voce cu un accent irlandez pătrunse în încăpere și răsună din celălalt birou, unde se făcu pe loc liniște.

— Ce a durat atîta ?

— El e, dădu Burke din cap.

Schroeder începu să vorbească încet, amabil, pe un ton intenționat liniștitor.

— A existat o oarecare confuzie, domnule. Cu cine...

— Finn MacCumail, conducătorul fenienilor. Le-am spus sergentului Tezik și locotenentului Burke că vreau să vorbesc cu un ofițer superior. Și iată-mă acum că vorbesc doar cu un căpitan.

Schroeder îi oferi răspunsul său standard :

— Se află aici toți cei cu care ai dori să stai de vorbă. Ne ascultă prin microfoane. Poți auzi ecoul ? Am căzut cu toții de acord că pentru a evita orice confuzie, voi vorbi pentru toată lumea. Își vor transmite mesajele prin mine.

— *Cine ești* ?

— Am ceva experiență în problemele astea.

— Interesant. Sînt prezenți și reprezentanți ai guvernelor irlandez, britanic și american ?

— Da, domnule. Comisarul de poliție, primarul și chiar guvernatorul.

— Bună zi am ales pentru asta, nu ?

Burke îi zise lui Schroeder :

— Am uitat să vă spun că are simțul umorului.

Schroeder vorbi în aparat :

— Da, domnule. Haide să trecem direct la subiect.

— Haide să ocolim puțin și să stabilim regulile, căpitane. Sînt toți în legătură cu capitalele lor ?

— Da, domnule.

— Amnesty International și Crucea Roșie au fost contactate ?

— Sîntem în curs, domnule.

— Și dumneata ești vocea lor ?

— Da, domnule. E mai puțin riscant să se creeze confuzii. Cred că vei găsi acceptabil acest aranjament.

Schroeder se așează pe marginea scaunului. Asta era cea mai dificilă parte, de a convinge niște lunatici cu privirile rătăcite că era mai bine să stea de vorbă cu el decît cu președintele Statelor Unite sau cu regina Angliei.

— Așadar, dacă putem începe...

— Bine. Să vedem.

Schroeder trase încetișor aer în piept.

— Avem aici pretențiile dumitale și lista cu oamenii care vrei să fie eliberați din Irlanda de Nord. Vrem să știi că prima noastră preocupare este siguranța ostaticilor...

— Nu uitați catedrala. Este pregătită pentru incendiere.

— Da. Dar *prima* noastră preocupare o reprezintă viața oamenilor.

— Îmi pare rău pentru cal.

— Ce ? Ah, da. Și nouă. Dar nimeni, nici un om nu a fost ucis, deci haideți să lucrăm împreună ca totul să rămînă așa,

— Înseamnă că și comisarul Dwyer se simte mai bine ?

Schroeder îi aruncă o privire lui Burke și acoperi receptorul.

— Ce dracu' i-ai spus despre Dwyer ?

— Regula numărul unu. Adevărul.

— Prostii ! Schroeder luă mîna de pe microfonul receptorului.

— Moartea comisarului s-a datorat unor cauze naturale, domnule. N-ai omorît pe nimeni. Accentuă din nou : Scopul nostru este să protejăm viețile...

— Atunci pot să dau foc catedralei după ce obțin ce vreau ?

Schroeder privi din nou în încăpere. Toată lumea stătea aplecată, trabucele sau țigările răsfirîndu-și fumul în atmosfera tăcută.

— Nu, domnule. Aceasta ar însemna incendiere, un delict foarte grav. Haide să nu amestecăm lucrurile.

— Nici o problemă. Faceți doar ce vi s-a cerut.

— Ostaticii sînt în siguranță ?

— I-am spus asta lui Burke. Cînd spun eu ceva, așa este.

— N-am făcut decît să-i liniștesc pe cei de aici. E multă lume aici... domnule MacCumail, care așteaptă să audă ce ai de spus. Se află aici și rectorul catedralei. Este foarte preocupat de soarta Cardinalului și a celorlalți.

Toată lumea contează pe dumneata ca să depășim momentul. Ascultă, nu este posibil să vorbim cu ostaticii ? Aș vrea să...

— Poate mai tîrziu.

— Bine. Perfect. În regulă. Ascultă, aș vrea să discutăm puțin despre proiectorul acela. A fost un gest potențial periculos...

— Nu și atunci cînd îl ai în clopotniță pe campionul de trageri din Comitatul Antrim. Nu mai aprindeți proiectoarele.

— Da, domnule. Pe viitor, dacă vrei ceva, spune-mi mie. Nu încerca să rezolvi totul singur. Uneori e mai ușor să ceri.

— Voi încerca să nu uit asta. De unde anume, exact, sunați ?

— Sînt în biroul rectorului.

— Bine. Cel mai bine e să nu te îndepărtezi prea mult de miezul lucrurilor.

— Sîntem chiar aici.

— Ca și noi. Bine, mai am și alte lucruri de care să mă ocup. Nu mă suna una-două, cu orice pretext. Următorul telefon pe care-l voi primi de la dumneata mă va anunța că cele trei guverne și cele două agenții implicate sînt gata să rezolve detaliile privind transferul prizonierilor.

— Asta poate dura ceva. Aș vrea să te pot suna ca să te țin la curent cu mersul lucrurilor.

— Nu deveni plictisitor.

— Sînt aici ca să te ajut.

— Perfect. Poți începe prin a-mi trimite cheile.

— Cheile ? Se uită la Monseniorul Downes, care aprobă din cap.

Flynn spuse :

— Toate cheile catedralei — nu ale orașului. Trimite-le acum, prin locotenentul Burke.

Schroeder zise :

— Nu prea cred c-o să găsesc toate cheile...

— Să nu începi cu tîmpeniile astea, căpitane. În zece minute le vreau la mine sau arunc în aer altarul Sfîntului

Sacrament. Spune-i asta lui Downes și-o să-ți scoată toate cheile pe care le are și încă vreo sută pe care nu le are.

Monseniorul Downes se apropie de birou, foarte neliniștit.

Schroeder rosti repede, în receptor :

— Bine. A fost o neînțelegere. Monseniorul îmi spune că are un set complet de chei.

— M-am gîndit eu c-o să le găsești. Și mai trimite o cină cu carne de vacă din conservă și varză, pentru patruzeci și cinci de persoane. O vreau pregătită de... stai așa, să mă consult cu prietenul meu american, de lîngă mine. Urmă o scurtă tăcere, după care Flynn urmă : John Barcleycorn, de pe East Forty-five Street. Ah, da, și pîine nedospită, cafea și ceai. Și ceva dulce, dacă nu te superi. Plătesc eu nota.

— Ne ocupăm noi de tot... și de notă, bineînțeles.

— Căpitane, nu trece noaptea asta și nu vor mai fi destui bani în trezoreria orașului ca să-ți cumperi de ei un pahar cu bere. Plătesc eu mîncarea.

— Da, domnule. Încă un lucru. În ce privește limita de timp... ne-ați prezentat cîteva probleme complicate și s-ar putea să avem nevoie de mai mult timp ca să...

Vocea lui Flynn deveni amenințătoare :

— Fără prelungiri ! Ar fi de preferat ca în momentul în care primele raze de lumină vor pătrunde prin ferestrele capelei Sfintei Fecioare, prizonierii de pe listă să fie liberi, în Dublin. Răsăritul soarelui sau moartea, Schaeffer.

— Schroeder. Ascultă...

— Cum vrei tu. La mulți ani cu ocazia Zilei Sfîntului Paddy. *Erin go bragh*.

Urmă un declic și tonul zumzăi în încăpere. Căpitanul Schroeder puse telefonul jos, închise difuzoarele și-și reaprinse trabucul. Bătu darabana în birou. N-a mers prea bine. Gîndea totuși că avusese de-a face cu oameni mai duri decît MacCumail. Niciodată vorbind atît de bine, dar, în mod cert, mai țicniți ca el.

Se gîndi din nou la două lucruri. Primul era că nu avusese niciodată un eșec. Al doilea, că niciodată nu ratase

obținerea unei prelungiri a termenului limită. Și în mare parte, lipsa eșecului era rezultatul succesului său în demersurile pentru prelungiri. Privi în sus, la tăcuta adunare.

— De data asta o să fie dur. Îmi plac situațiile dure.

Căpitanul Joe Bellini stătea în picioare, la fereastră, cu tunica descheiată și cu mîinile prinse în centura pistolului. Degetele sale se plimbau pe încărcător. Avusese o viziune a diviziei sale pentru intervenții urgente luînd-o cu asalt pe uriașa doamnă cenușie de dincolo. Lui nu-i plăceau situațiile dure; nu-i plăceau situațiile ușoare. Nu-i plăceau nici un fel de astfel de situații.

Brian Flynn stătea la orga altarului, lîngă sanctuar, și se uita la cartea care se odihnea pe capacul claviaturii. „Schaeffer". Rîse.

John Hickey luă cartea intitulată *Activitatea mea de Negociator în probleme de ostatici*, de Bert Schroeder.

— Schaeffer. Foarte bună, Brian. Dar pînă la urmă o să priceapă el ce vrei.

— Poate, aprobă Flynn, dînd din cap. Ridică capacul claviaturii și apăsă pe o notă, dar nici un sunet nu țîșni din tuburile aflate în spatele deambulatoriului.

— Ca s-o pornim avem nevoie de cheie, spuse el absent. Privi în sus la Hickey. Nu vrem să-l rănim prea tare din punct de vedere profesional. Avem nevoie de el, acolo. Și aproape de sfîrșit, dacă va trebui, vom folosi atuul nostru — Terri O'Neal. Rîse. A avut oare vreodată un biet nenorocit atîtea atuuri adunate împotrivă-i, fără ca el să aibă habar ?

26

— Bună, Burke, spuse Flynn.

Burke se opri la picioarele scărilor sacristiei.

— Te-am cerut pe tine ca să crești în ochii superiorilor tăi, spuse Flynn.

— Mulțumesc. Pe astea le voiai ? îl întrebă Burke, ridicînd o bogată legătură de chei.

— Dă-mi-le printre gratii.

Burke urcă treptele și-i înmînă cheile printre bare.

Flynn scoase detectorul de microfoane și-l plimbă peste trupul lui Burke.

— Se spune că tehnologia este dezumanizantă, dar mostra asta de tehnologie face inutilă percheziționarea corporală, care creează întotdeauna o tensiune. Varianta asta este aproape egală cu încrederea reciprocă. Îndepărtă dispozitivul.

Burke spuse :

— Ce diferență ar fi fost dacă aș fi avut microfoane asupra mea ? Oricum nu vom discuta nimic care să nu raportez.

— Asta mai rămîne de văzut. Se întoarse și-i strigă lui Pedar Fitzgerald : Fă o pauză.

Fitzgerald își puse pe umăr puşca mitralieră și plecă.

Flynn și Burke se priviră unul pe celălalt, apoi Flynn spuse :

— Cum ai dat de noi, locotenente ?

— Asta nu e treaba ta.

— Bineînțeles că este. Prin maiorul Martin ?

Burke își dădu seama că se simțea mult mai liber să discute fără un emițător care să-i transmită vocea în can-

celarie. Dădu afirmativ din cap și văzu așternîndu-se pe chipul lui Flynn o expresie ciudată.

— Un prieten ?

— Cunoștințe profesionale, răspunse Flynn. V-a spus drăguțul de maior și care e adevăratul meu nume ?

Burke nu răspunse.

Flynn se apropie mai mult de poartă.

— Există o vorbă veche în lumea celor care lucrează în informații : „Important nu este cine a tras glonțul, important este cine a plătit pentru asta". Se uită atent la Burke.

— Cine a plătit gloanțele ?

— Asta să-mi spui tu mie.

— Serviciul Militar Britanic de Informații a asigurat logistica Armatei Fenienilor.

— Guvernul britanic nu și-ar asuma un asemenea risc pentru amărîtul dumitale de război...

— Vorbesc despre oameni care-și urmăresc propriile interese, care ar putea sau nu coincide cu acelea ale guvernului. Acești oameni vorbesc despre considerații istorice, pentru a se justifica pe ei înșiși...

— Ca și tine.

Flynn ignoră întreruperea.

— Acești oameni sînt monumente de egotism. Pentru ei, viața are sens numai în măsura în care pot manipula, înșela, țese intrigi și își pot elimina proprii dușmani, reali sau imaginari, aflați de cealaltă parte sau chiar de propria lor parte. Ei se pot manifesta numai în situații de criză și de dezordine, situații pe care adesea le confecționează singuri. Acesta este, în esență, omul vostru de la informații, sau polițistul de la servicii secrete, sau indiferent cum își mai spun ei. Acesta este maiorul Barthlomew Martin.

— Am crezut că te descrii chiar pe dumneata.

Flynn zîmbi rece.

— Eu sînt un revoluționar. Contrarevoluționarii sînt cu mult mai abjecți.

— Poate c-ar trebui să mă reprofilez pe furtul de mașini.

Flynn rîse.

— Ah, locotenente, ești un polițist cinstit. Am încredere în tine.

Burke nu-i răspunse și Flynn continuă :

— Să-ți mai spun ceva — cred că Martin a avut ajutoare în America. Nu se putea altfel. Fii atent cu CIA și FBI-ul.

Din nou Burke nu spuse nimic și Flynn adăugă :

— Cine cîștigă cel mai mult din cele întîmplate astăzi ?

Burke își ridică privirea.

— Nu tu. În curînd vei fi un om mort și dacă ceea ce spui este adevărat, atunci ce ești *tu* ? Un pion. Un biet pion, manipulat de Serviciul Britanic de Informații și poate de CIA și de FBI, pentru propriul lor joc.

Flynn zîmbi.

— Da, știu asta. Dar pionul l-a capturat pe arhiepiscop, vezi tu, și-i ocupă și poziția. Niciodată să nu subapreciezi pionii ; cînd au ajuns la capătul tablei de șah se întorc și pot deveni regi.

Burke îl înțelegea bine pe Brian Flynn. Spuse :

— Presupunînd că maiorul Martin este ceea ce zici că este, de ce-mi spui mie toate astea ? Am cumva misiunea de a-l demasca ?

— Nu. Acest lucru m-ar compromite rău de tot, înțelegi. Fii doar atent la el. Acum, că i-am slujit scopul, mă vrea mort. Vrea ostaticii morți și catedrala distrusă — ca să arate lumii întregi ce sălbatici sînt irlandezii. Fii atent la sfaturile pe care le dă superiorilor dumitale. Înțelegi ?

— Înțeleg că te-ai băgat singur într-o situație din care nu poți cîștiga. Ai fost antrenat într-o afacere proastă crezînd c-o poți întoarce în folosul tău, dar acum nu mai ești chiar atît de sigur.

— Țelul meu nu este compromis. Depinde de guvernul britanic să-mi elibereze oamenii. Va fi greșeala lui dacă...

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, renunță, spuse Burke, vocea sa cedînd nerăbdării și mîniei. Iei doar cîțiva ani pentru atac grav, sau pentru reținere ilegală de

persoană, mă rog, pentru ce poți scoate de la procurorul districtual.

Flynn se apucă de barele din fața lui.

— Încetează să vorbești ca un copoi idiot. Sînt soldat, Burke, nu un criminal prăpădit care se tîrguiește cu procurorul districtual.

Burke expiră îndelung și spuse încet :

— Nu te pot salva.

— Nu ți-am cerut să faci asta — dar faptul că ai spus-o îmi dezvăluie mie mai multe despre Patrick Burke, irlandezul, decît despre Patrick Burke, polițistul, trebuie să recunosc asta.

— Rahat.

Flynn slăbi strînsoarea barelor.

— Fii atent doar la maiorul Martin și vei salva ostatecii și catedrala. Eu îi voi salva pe fenieni. Și acum, fii băiat bun și fugi și adu carnea aia de vacă, da ? Poate c-o să mai stăm de vorbă.

Burke arboră un ton oficial :

— Vor să ia calul de acolo.

— De ce nu ? Un armistițiu pentru îndepărtarea morților.

Părea că încearcă să-și recapete controlul asupra lui însuși și zîmbi.

— Cîtă vreme n-or să facă din el conserve de vacă. Un singur bărbat cu funie și un vehicul deschis. Fără figuri.

— Nu, au fost destule pentru o singură zi.

Flynn se întoarse, luînd-o pe scări în sus, cînd se opri dintr-o dată și spuse, peste umăr :

— O să-ți arăt acum ce băiat cumsecade sînt eu, Burke. Toată lumea știe că Jack Ferguson este informatorul poliției. Spune-i să plece din oraș, dacă ține la pielea lui.

Se întoarse din nou și o luă în sus pe scări.

Burke îl urmări dispărînd după colțul odihnei scării. *Sînt soldat, nu un criminal nenorocit.* O spusese fără cea mai mică urmă de suferință în glas, dar suferința era acolo.

Brian Flynn se opri în fața Cardinalului care ședea în jilțul său.

— Eminență, vreau să vă întreb ceva important.

Cardinalul își înclină capul.

— Există căi de acces ascunse — orice fel de intrare secretă în această catedrală ?

Cardinalul răspunse promt :

— Chiar dacă ar exista, nu ți le-aș dezvălui.

Flynn se dădu spre spate și arătă către tavanul înalt, într-un loc deasupra criptei, unde, agățate de fire, se înșirau mitrele roșii ale foștilor arhiepiscopi ai New York-ului.

— V-ar plăcea să vă atîrne mitra acolo ?

Cardinalul îi aruncă o privire de gheață.

— Sînt un creștin care crede în viața de apoi și nu mă las intimidat de amenințările cu moartea.

— Vai, ați înțeles greșit. Am vrut să zic că o să spun oamenilor mei din pod să ia un topor și să aranjeze tot tavanul ăla fals de sus, pînă cînd acest superb plafon va să zacă printre strane.

Cardinalul inspiră scurt, apoi rosti încet :

— După cîte știu, nu există intrări secrete. Dar asta nu înseamnă că nu există...

— Nu, nu înseamnă. Pentru că eu am bănuiala că există. Și acum, amintiți-vă cînd vi s-a prezentat pentru prima oară noua catedrală, de către Vicarul general. Există, cu siguranță, un drum ascuns, pentru cazul unei insurecții. O gaură pentru preot, așa cum există în Irlanda și în Anglia.

— Nu cred că arhitectul s-a gîndit la așa ceva. Doar sîntem în America.

— Fapt ce contează tot mai puțin, cu fiecare an ce trece. Gîndiți-vă, Eminență. Vor putea fi salvate vieți, dacă vă amintiți.

Cardinalul se lăsă pe spate și privi în biserica imensă. Da, existau pereți goi, cu scări care duceau undeva, pasaje care nu fuseseră folosite niciodată, dar el nu putea spune cu mîna pe conștiință că-și amintea de ele sau că știe dacă acestea duceau de la sau înspre o zonă care nu se afla sub

controlul acestor oameni. Își aruncă privirea peste întinderea de marmură a pardoselii din fața lui. Dedesubt se afla cripta și, în jurul criptei, un subsol scund. Dar ei știau asta. Doar îi văzuse pe Hickey și pe Megan Fitzgerald strecurîndu-se jos, prin placa de bronz de lîngă altar.

Două treimi din acest subsol erau doar puțin mai înalte decît un spațiu prin care să te strecori de-a bușilea, o hrubă întunecată în care se puteau zbengui șobolanii, sub planșeul pardoselii de marmură, de deasupra. Și peste această întunecime pășeau, anual, șase milioane de oameni care veneau să se roage lui Dumnezeu, să mediteze, sau pur și simplu să se uite. Însă întunecimea de sub picioarele lor a rămas mereu aceeași, pînă acum — acum, ea se strecura în catedrală, pătrunzînd în conștiințele și sufletele oamenilor din interior. Deveneau importante locurile întunecate, nu locurile sfinte, scăldate în lumină.

Cardinalul privi în sus la siluetele tensionate din triforii și din balconul corului, care stăteau în picioare, asemeni unor santinele ale întunericului, stînci abrupte, paznici pe zidurile orașului. Eternul străjer înfricoșat, izolat, șoptind : „Străjere, cît a trecut din noapte ?“[1].

Cardinalul se întoarse spre Flynn.

— Nu văd nici o intrare și, cu atît mai puțin, nici o ieșire pentru tine.

— Ieșirea mea de aici nu se va face decît prin intrarea principală. Îl iscodi atent pe cardinal despre o presupusă subterană aflată sub navă, despre trecerile existente între subteranele aflate în afara catedralei și spațiul scund de dedesubt.

Cardinalul continua să dea din cap.

— E o absurditate. O absurditate tipică în cazul unei biserici. Aceasta este casa Domnului, nu o piramidă. Aici nu există secrete, există doar misterele credinței.

Flynn zîmbi.

1 *Biblia*, „Cartea Profeților“, 21 :11. (N. tr.)

— Și nu există comori de aur ?

— Ba da, există o comoară de aur. Trupul și sîngele lui Cristos, care se află în tabernacol, desfătarea și bunăvoința și pacea și dragostea care sălășuiesc aici, cu noi — aceasta este comoara noastră. Ești binevenit dacă vrei să iei ceva din ea, cu tine.

— Poate și cîteva potire care prisosesc și aurul de pe altare.

— Ești binevenit să iei toate acestea.

Flynn dădu din cap.

— Nu, nu voi lua nimic de-aici, doar pe noi înșine. Păstrează-ți aurul și iubirea.

Se uită împrejur și spuse :

— Sper că va supraviețui. Privind înapoi spre Cardinal : Da, poate că un tur vă va împrospăta memoria. Veniți cu mine, vă rog.

Cardinalul se ridică și cei doi coborîră treptele sanctuarului și se îndreptară spre partea din față a catedralei.

Părintele Murphy îl urmări pe Cardinal îndepărtîndu-se alături de Flynn. Megan nu se vedea, Baxter stătea la capătul stranei, iar John Hickey se afla la orga altarului, vorbind la telefon. Murphy se întoarse spre Maureen.

— Vrei cu disperare să faci ceva, nu ?

Se uită la el. Starea de eliberare pe care i-a provocat-o scăparea de la moarte o făcuse să se simtă ciudat de relaxată, aproape senină, dar imboldul la acțiune încă mai dăinuia în ea. Dădu ușor din cap.

Părintele Murphy păru că se gîndește vreme îndelungată, apoi spuse :

— Cunoști vreun cod — ca, de exemplu, alfabetul Morse ?

— Da, alfabetul Morse. De ce ?

— Te afli în pericol de moarte și cred că ar fi bine să te confesezi, în cazul în care s-ar întîmpla ceva... pe neașteptate..

Maureen se uită la preot dar nu răspunse.

— Ai încredere în mine.

— Bine.

Murphy aşteptă ca Hickey să pună receptorul jos şi-l strigă :

— Domnule Hickey, pot să vorbesc ceva cu dumneata ?

Hickey se uită la el peste gărduleţul sanctuarului .

— Foloseşte-l pe cel din camera miresei şi şterge scaunul după aceea.

— Domnişoara Malone vrea să se confeseze.

— Ah, rîse Hickey. Ar dura o săptămînă.

— Ăsta nu-i un motiv de glumă. Simte că viaţa îi este în pericol de moarte şi...

— Aşa şi este. În regulă. Poţi să-i dai drumul.

Părintele Murphy se ridică, urmat de Maureen.

Hickey îi urmări îndreptîndu-se spre gărduleţul sanctuarului.

— N-o puteţi face aici ?

— Nu în faţa tuturor. În confesional, răspunse Murphy.

Hickey părea enervat.

— Dar terminaţi repede !

Coborîră treptele laterale şi o luară, prin deambulatoriu, spre confesionalul aflat lîngă camera miresei.

Hickey ridică mîna spre lunetiştii din posturi şi strigă în urma celor două siluete care se retrăgeau :

— Fără figuri ! Sînteţi în bătaia puştilor.

Părintele Murphy o conduse pe Maureen într-o cabină prevăzută cu o draperie, apoi dispăru în gangul alăturat.

Păşi în confesional prin intrarea preoţilor şi se aşeză în spaţiul închis, mic şi întunecat, apoi trase de cordon ca să deschidă ecranul întunecat al ferestruicii din confesional.

Maureen Malone îngenunche şi privi prin perdea la umbra vag luminată a profilului preotului.

— A trecut atîta vreme, încît nu mai ştiu cum să încep.

Părintele Murphy şopti abia auzit, confidenţial :

— Poţi începe prin a găsi butonul de pe rama uşii.

— Poftim ?

— E un buton acolo. Dacă apeși pe el, sună în holul de sus al cancelariei. Este soneria care-l cheamă pe preot cînd nu era ora obișnuită pentru confesiuni, în caz că un enoriaș are nevoie de iertare imediată.

Rîse ușor și Maureen crezu că rîde de o glumă tipică meseriei sale repetată adeseori în cancelarie.

Rosti emoționată :

— Vrei să zici că putem comunica...

— Nu putem primi nici un semnal de la ei și în nici un caz nu vrem așa ceva. Și nici nu știu dacă cineva ne va auzi. Și acum, transmite repede mesajul — ceva util pentru cei de afară.

Maureen trase și mai mult draperia ca să-și acopere mîna, apoi își plimbă degetele peste rama din stejar și găsi butonul. Îl apăsă de cîteva ori ca să atragă cuiva atenția, apoi începu în alfabetul Morse, sacadat :

AICI E MALONE, CU PĂRINTELE MURPHY

Ce să spună ? Se gîndi în urmă, la instruirea primită de ea. *Cine, ce, unde, cînd, cîți* ?

OBSERVAT 13-15 TRĂGĂTORI ÎN CATEDRALĂ, CÎTE UN LUNETIST ÎN FIECARE TRIFORIU. UNUL ÎN BALCONUL CORULUI. UN BĂRBAT PE SCARA SACRISTIEI CU PUȘCA MITRALIERĂ THOMPSON. UNUL SAU DOI BĂRBAȚI/FEMEI ÎN FIECARE TURN. DOI SAU MAI MULȚI ÎN POD. POSTURILE LEGATE PRIN TELEFON DE TEREN. OSTATICI ÎN SANCTUAR.

Se opri și se gîndi la frînturile de conversație pe care le-a auzit, apoi continuă într-un ritm mai rapid, mai sigur.

ÎN POD LUMÎNĂRI AȘEZATE ÎN STIVĂ. BOMBE ? SUB SANCTUAR.

Se opri din nou și încercă cu disperare să gîndească — *Cine, ce, unde...* ? Continuă.

MACCUMAIL ESTE BRIAN FLYNN. JOHN HICKEY, LOCOTENENT. MEGAN FITZGERALD A TREIA DIN CONDUCERE. AM OBSERVAT MINE LA INTRĂRI, PUȘTI CU LUNETĂ, PUȘTI AUTOMATE, PISTOALE, RACHETE M-72, MĂȘTI DE GA...

— Stop ! se auzi prin ecran glasul hotărît al lui Murphy.

Își retrase mîna de pe buton.

Murphy rosti puțin mai tare :

— Te căiești pentru toate păcatele tale ?

— Mă căiesc.

Preotul continuă :

— Spune o dată rozariul.

Vocea lui Hickey străpunse confesionalul.

— *O dată* ? Dumnezeule, eu aș ține-o pînă la Paști în genunchi, dacă am avea atîta timp. Hai, ieșiți.

Maureen ieși din confesional, în timp ce părintele Murphy apăru din gang. Murphy îi făcu lui Hickey un semn din cap.

— Mulțumesc. Mai tîrziu îl voi ruga pe Cardinal să-mi asculte confesiunea.

Fața zbîrcită a lui Hickey se destinse într-un zîmbet ironic.

— Ei nu, părinte, ce-ai mai făcut și dumneata ?

Păși foarte aproape de Hickey.

— Voi asculta și confesiunile oamenilor tăi, pînă să se sfîrșească noaptea asta.

Hickey scoase un sunet insolent :

— Fără atei în catedrale, da, Padre ?

Se îndepărtă de părinte și dădu din cap.

— Cineva a spus odată : „Pînă diseară, un ateu va crede pe jumătate în Dumnezeu". Poate că ai dreptate. La răsăritul soarelui se vor întoarce cu toții spre tine, cînd vor vedea chipul morții, cu rînjetul acela obscen, găunos, strivit de frumoasele ferestre. Dar eu nu mă voi confesa

nici unui muritor și nici Flynn și nici diavolița cu care se culcă el.

Părintele Murphy se înroși. Continuă :

— Cred că Harold Baxter va dori să încheie și el pacea lui.

— Păgînul ăla ? Într-o biserică catolică ? Nu paria bănuții din cutia milei pe chestia asta.

Hickey se întoarse și privi în sus, la silueta solitară care stătea în strana sanctuarului.

— Poate că toată acțiunea asta a meritat numai și pentru a-l vedea pe acest nemernic de protestant îngenunchind în fața unui preot catolic. În regulă, înapoi în țarc.

Maureen îi spuse lui Hickey :

— Sper să trăiesc suficient ca să apuc să văd cum întîmpini *tu* moartea. Se întoarse și se îndreptă în tăcere alături de preot, spre banca de comuniune. Omul ăsta... Are ceva... diavolesc... spuse ea.

Preotul dădu din cap. Cînd ajunseră sus, ea îl întrebă :

— Crezi c-o să scăpăm ?

— Nu știu.

— Cunoști alfabetul Morse ?

El întinse mîna și deschise portița.

— Nu, dar o să scrii pentru mine toate acele puncte și liniuțe, înainte de a-mi face confesiunea. Îi făcu loc, absent, prin gărduleț. În timp ce ea își continua drumul pe lîngă el, luînd-o înainte, îi strînse mîna. Stai ! spuse el, dintr-o dată atent.

Ea se întoarse pe trepte.

— Ce este ?

Murphy se uită la Hickey, oprit în dreptul confesionalului, urmărindu-i. Căută în haine și-i întinse un set de mătănii.

— Întoarce-te aici și îngenunchează la banca de comuniune.

Ea luă mătăniile și se uită la Hickey.

— Proasta de mine...

— E greșeala mea. Roagă-te doar, totul e să nu bănuiască ceva.

Preotul intră în sanctuar.

Maureen îngenunche pe banca de comuniune și lăsă șiragul de mătănii să-i atîrne moale în mîini. Se întoarse. Își ridică ochii spre catedrală, scrutînd locurile întunecate. Siluete negre, ca niște corbi, priveau în jos, spre ea, din balcoanele mohorîte. Megan se mișca asemenea unei umbre pe lîngă ușile de la intrarea principală și o tăcere nepămînteană plutea deasupra acestei uriașe, reci, lucrări în piatră. Își îndreptă privirea spre John Hickey. Acesta se uita la confesional și zîmbea.

27

Brian Flynn îl ajută pe Cardinal să urce în camera clopotelor. Cardinalul se uită la turnulețele din cupru pentru aerisire distruse. Flynn îi spuse lui Donald Mullins :

— L-ai cunoscut oficial pe Arhiepiscopul New York-ului ?

Mullins îngenunche și sărută inelul episcopal, apoi se ridică.

— Fă o pauză, Donald, spuse Flynn. Există cafea, în librărie.

Mullins coborî repede pe scări.

Flynn se îndreptă spre deschiderea turnului și privi orașul. O lungă tăcere se așternu în încăperea rece, expusă curentului.

— E încredibil, știți... un revoluționar înarmat îngenunchează în praf și vă sărută inelul.

Cardinalul părea nerăbdător.

— Ce căutăm aici, sus ? Aici nu pot fi treceri ascunse.

Flynn spuse :

— Ai avut mult de-a face cu Gordon Stillway ?

— Am lucrat împreună la planul ultimei renovări, răspunse Cardinalul.

— Și niciodată nu v-a arătat nici un fel de ciudățenii ? Nici o...

— Nu am obiceiul să discut mai mult decît o dată asupra aceluiași subiect.

Flynn făcu o plecăciune exagerată.

— Iertați-mă. Nu încercam decît să vă împrospătez memoria, Eminență.

— Ce anume vrei exact de la mine, domnule Flynn ?

— Vreau să vorbiți cu negociatorul și vreau să vorbiți lumii. Intenționez să organizez o conferință în sala presei, atît de convenabil amplasată la subsol, sub sacristie. Veți apărea la radio și la televizor...

— Nu voi face asta.

— Pe dracu', ați vorbit destul și la radio și la televizor împotriva cauzei noastre. Destul v-ați folosit amvonul ca să vorbiți *împotriva* organizației IRA. Acum veți repara răul făcut.

— Am vorbit împotriva crimei și a mutilării. Dacă aceasta înseamnă că am vorbit împotriva organizației IRA, atunci...

Flynn ridică glasul :

— Ați văzut un lagăr de internare britanic ? Știți cum se poartă acolo cu nenorociții ăia ?

— Am văzut și am ascultat rapoarte și am condamnat metodele englezilor, folosite în Ulster, împreună cu metodele IRA.

— Nimeni nu-și amintește asta. Își apropie fața de cea a Cardinalului. Vei anunța lumea că în calitate de irlandez-american și în calitate de prelat catolic, vei pleca în Irlanda de Nord să vizitezi lagărele.

— Dar dacă le goliți dumneavoastră, pe cine voi mai avea de vizitat, domnule Flynn ?

— Sînt cu sutele în lagărele acelea.

— Iar cei care trebuie eliberați sînt rudele bărbaților și femeilor care sînt cu dumneata. Plus, sînt convins, un număr considerabil de importanți lideri. Ceilalți să rămînă, astfel încît să puteți invoca în continuare cine știe ce justificare morală pentru metodele voastre sîngeroase.

Flynn expiră prelung.

— În cazul acesta, nu voi garanta siguranța bisericii. Voi avea grijă să fie distrusă, indiferent de rezultatul negocierilor.

Cardinalul se apropie de Flynn și spuse :

— Există un preț, domnule Flynn, pe care trebuie să-l plătească fiecare om, pentru fiecare păcat. Aceasta nu e o lume perfectă, iar răufăcătorii scapă adesea pedepsei și

mor în pace, în paturile lor. Dar există un tribunal mai înalt...

— Nu încerca să mă sperii cu așa ceva. Și nu fii chiar atît de sigur că tribunalul mă va condamna pe *mine*, iar pe *dumneata* te va scoate basma curată. Conceptul meu despre divinitate și justiția divină este puțintel mai păgîn decît al dumitale. Eu îmi imaginez o Tirna-n'Og, unde luptătorilor li se acordă respectul pe care nu-l mai primesc pe pămînt. Paradisul vostru mi s-a părut întotdeauna prea efeminat.

Cardinalul nu răspunse, dar dădu din mînă.

Flynn se întoarse și privi luminile albastre ale orașului. După o vreme, spuse :

— Cardinale, eu sînt un om ales. Știu asta. Ales ca să scot poporul Irlandei de Nord de sub sclavia engleză. Se întoarse înapoi spre Cardinal și întinse mîna dreaptă spre el. Vedeți inelul ăsta ? Este inelul lui Finn MacCumail. Mi-a fost dăruit de un preot care nu era preot. Un om care n-a existat niciodată, într-un loc care n-a fost niciodată ceea ce părea să fie. Un loc considerat sfînt de către druizi, poate cu mai bine de o mie de ani înainte ca numele lui Isus Cristos să fi fost auzit în Erin. Ah, nu fi atît de sceptic — se pare că tu ești cel care trebuie să crezi în miracole, ce dracu' !

Cardinalul se uită trist spre el.

— Ai alungat din sufletul tău dragostea lui Dumnezeu și l-ai umplut în schimb cu lucruri întunecate, care niciodată n-ar trebui rostite de un creștin. Întinse mîna. Dă-mi inelul ăsta.

— Nu, spuse Flynn, făcînd involuntar un pas înapoi.

— Dă-mi-l și vom vedea dacă Dumnezeul creștin, adevăratul tău Dumnezeu, este efeminat.

Flynn scutură din cap și-și ridică mîna, strînsă în pumn.

Cardinalul își lăsă în jos mîna întinsă și spuse :

— Știu acum bine care-mi este datoria. S-ar putea să nu salvez această biserică sau nici una din viețile celor ce se află aici. Dar înainte ca noaptea aceasta să treacă, voi

încerca să-ți salvez sufletul, Brian Flynn, și sufletul oamenilor tăi.

Flynn privi în jos, la inelul din bronz, apoi la Cardinal și-și ațintì apoi privirea asupra crucii mari, care atîrna la gîtul acestuia.

— Îmi doresc, uneori, să primesc un semn de la acest Dumnezeu în care crezi dumneata. Pînă dimineață, unul din noi doi va ști cine a cîștigat această bătălie.

28

Monseniorul Downes stătea în picioare la fereastra biroului său, fumînd întruna ţigări fără filtru şi privind afară, la catedrala luminată de reflectoare, prin ceaţa de fum albăstrui. Cu ochii minţii el nu vedea doar fum, ci focul prelingîndu-se pe piatra cenuşie, întinzîndu-se prin ferestrele cu vitralii şi încolăcindu-se în jurul celor două fleşe gemene. Clipi şi se întoarse spre ceilalţi din încăpere.

În afara lui, se mai aflau acum acolo căpitanul Schroeder, care urma probabil să rămînă aici pînă la sfîrşit şi, aşezaţi în fotoliile lui, locotenentul Burke, maiorul Martin şi inspectorul Langley. Căpitanul Bellini stătea în picioare. Pe canapea se aflau tipul de la FBI, Hogan şi Kruger de la CIA — sau invers ? Nu, aşa era. Toţi şase reciteau un mesaj decodat, adus de unul dintre detectivi.

Patrick Burke se uita la copia lui.

...SUB SANCTUAR.

MACCUMAIL ESTE BRIAN FLYNN. JOHN HICKEY, ADJUNCTUL LUI.

MEGAN FITZGERALD ESTE A TREIA DIN CONDUCERE. AM OBSERVAT MINE LA UŞI, PUŞTI CU LUNETĂ, PUŞTI AUTOMATE, PISTOALE, RACHETE M-72, MĂŞTI DE GA...

Burke îşi ridică privirea.

— Ce vrea să spună că se petrece sau se află SUB sanctuar ? O crimă ? O scară ? Ce este sub sanctuarul ăsta ?

Langley ridică din umeri.

— Sper că, indiferent cine a fost acela, să mai poată transmite. Am doi oameni în holul de sus, în așteptare. Se uită din nou la mesaj. Nu-mi place felul atît de brusc în care s-a terminat.

— Nu-mi place inventarul armelor, spuse Bellini.

— Ori Malone ori Baxter l-a transmis, zise Burke. Amîndoi trebuie să cunoască alfabetul Morse și amîndoi știu ce ne interesează pe noi. Corect ? Iar dacă, așa cum spune Monseniorul, butonul de chemare se află în confesional, atunci ar trebui să-l scoatem pe Baxter din calcul, pentru că, îmi închipui, este protestant.

— Poți fi sigur de asta, zise maiorul Martin.

Monseniorul lansă, cu ezitare :

— Mă gîndeam... poate că domnul Baxter *se* va confesa totuși... așa încît să poată transmite din nou. Părintele Murphy va asculta confesiunea Eminenței sale și invers, așa încît am mai putea primi și alte mesaje...

— După care, zise Martin, nu vom mai avea păcătoși. Se pot confesa de două ori ?

Monseniorul Downes îl privi cu răceală.

— E valabilă chestia asta, Monseniore ? interveni Bellini. Adică să folosească confesionalul în acest scop ?

Downes zîmbi pentru prima dată.

— Este.

Maiorul Martin își drese glasul :

— Atenție, nu ne-am gîndit la posibilitatea ca acest mesaj să fie o cursă și să fi fost trimis chiar de Flynn, ca să ne facă să credem că sînt bine înarmați... Cam prea subtil și sofisticat pentru un irlandez.. dar posibil.

Langley răspunse :

— Dacă am fi avut mesajul întreg, ne-am fi putut face o idee mai bună despre autenticitatea lui.

Schroeder îi spuse lui Langley :

— Am nevoie de date privind personalitatea celor de acolo. Megan Fitzgerald. A treia din conducere.

Langley încuviință.

— O să verific dosarele, dar n-am auzit niciodată de ea.

În încăpere se așternu tăcerea, în timp ce în biroul alăturat se auzeau oameni venind și plecînd, telefoanele sunau fără încetare și toată lumea vorbea. La etajele inferioare ale cancelariei, ofițerii de poliție coordonau acțiunea de ținere sub control a mulțimii și operațiunile de instalare a posturilor. În reședința Cardinalului, în jurul unui bufet amenajat în sufragerie, guvernatorul Doyle și primarul Kline primeau reprezentanții guvernului și discutau tot felul de probleme. Legăturile cu Washington-ul, Londra, Dublin-ul și Albany erau permanente.

Sună unul din cele șase telefoane recent instalate. Schroeder ridică receptorul și apoi i-l dădu tipului de la CIA. Kruger vorbi un minut, apoi închise.

— N-au nimic despre Brian Flynn. Nimic despre Megan Fitzgerald. Nimic despre fenieni. Un dosar vechi despre John Hickey. Nu atît de bun ca al vostru.

Alte două telefoane sunară în același timp și Schroeder răspunse la amîndouă, dîndu-i unul lui Hogan și pe celălalt, lui Martin.

Omul de la FBI vorbi cîteva secunde, închise și spuse :

— Nimic despre Flynn, nimic despre Fitzgerald sau despre fenieni. Dosarul nostru cu Hickey, îl aveți. Întîmplător, FBI-ul a trimis un om la funeralii, ca să-i urmărească pe cei veniți acolo. Asta este ultima piesă din dosar. Bănuiesc că va trebui să-i adăugăm un post-scriptum.

Maiorul Martin se mai afla încă la telefon, scriind în timp ce asculta. Închise.

— Cîteva vești bune. Dosarul nostru despre Flynn va fi în curînd transmis prin telex la consulat. Există și o prezentare pertinentă a Armatei Fenienilor. Dosarele voastre despre Hickey sînt mult mai bogate decît al nostru și, dacă vreți, puteți trimite o copie la Londra. Își aprinse o țigară și adăugă, pe un ton care trăda satisfacția : Se mai află pe drum și dosarul lui Megan Fitzgerald. Iată cîteva detalii semnificative : născută la Belfast, vîrsta, douăzeci și unu de ani. Tatăl și-a abandonat familia ; fratele, Thomas, se află la Long Kesh, pentru atacul asupra unei dube a po-

liției. Fratele Pedar este membru IRA. Mama, spitalizată pentru depresiune nervoasă. Adăugă, caustic: Familia tipică din Belfast, formată din cinci membri. Martin continuă, uitîndu-se la Burke: Descrierea ei: păr roșcat, ochi albaștri, pistrui, înaltă de un metru șaptezeci și cinci, zveltă, chiar foarte frumușică, dacă e să ne luăm după tipul cu care tocmai am vorbit. Seamănă cu tînăra domnișoară care a tras în tine?

Burke dădu din cap.

Martin urmă:

— Acum este iubita lui Flynn. Zîmbi. Mă întreb cum se împacă ea cu domnișoara Malone. Cred că începe să-mi pară rău pentru bătrînul Flynn.

Un ofițer de poliție băgă capul pe ușă și spuse:

— A venit Chow, de la restaurantul lui John Barleycorn.

Schroeder puse mîna pe telefon.

— În regulă. O să-i spun lui Flynn că Burke este gata să-i aducă porcăria aia de carne de vacă conservată... Formă numărul operatorului. Legătura cu orga altarului! Așteptă. Alo, aici e căpitanul Schroeder. Finn MacCumail?... Apăsă butoanele ca să pornească toate microfoanele și în camera alăturată se așternu liniștea.

— Aici Dermot. MacCumail se roagă cu Cardinalul.

Schroeder ezită.

— Domnul Dermot...

— Spune-mi Hickey. John Hickey. Nu mi-au plăcut niciodată aceste *noms de guerre*! Îi pune pe toți în încurcătură. Știați că sînt aici? Ai în față dosarul meu, Snider?

— Schroeder. Se uită pe masă, la dosarul gros din fața lui. Cu fiecare trebuia să te porți altfel. Fiecare om îți impunea propriile sale condiții. Rar recunoștea Schroeder că are dosarul cuiva în fața lui, în timpul negocierilor, dar la fel de important era și să nu fie prins cu ocaua mică, în situația cînd i se punea o întrebare directă și adesea era mai bine să satisfaci amorul propriu al tipului respectiv.

— Schroeder? Ai adormit?

Schroeder își reveni.

— Da, domnule. Da, știm că ești acolo. Și am dosarul tău, domnule Hickey.

Hickey chicoti fericit.

— Ai citit fragmentul în care am fost prins încercînd să arunc în aer Parlamentul, în 1921 ?

Schroeder găsi fragmentul.

— Da, domnule. Foarte — se uită la maiorul Martin, care privea cu buzele strînse — foarte îndrăzneț. Și o evadare la fel de cutezătoare...

— Pe legea mea, băiete. Și-acum uită-te la anul 1941. Am colaborat atunci cu germanii, ca să arunc în aer Flota britanică aflată în portul New York. Mă înțelegi, prea mîndru de asta nu sînt eu ; dar mulți dintre noi au făcut așa ceva, în timpul celui de-al doilea război. Asta arată cît de mult îi puteam urî pe englezi, ca să ne amestecăm cu javrele alea naziste.

— Da, așa e. Ascultă...

— Atît guvernul din Dublin cît și guvernul britanic m-au condamnat la moarte *in absentia*, în cinci situații diferite. Ei bine, așa cum a spus odată Brendan Behan, n-au decît să mă și spînzure de cinci ori, *in absentia*. Rîse.

Se auziră rîsete, din cealaltă cameră. În biroul lui Schroeder însă, nimeni nu rîse. Schroeder mușcă din trabuc.

— Domnule Hickey...

— Ce scrie în dosarul tău, la data de 12 februarie 1972 ? Citește-mi și mie, Schaeffer.

Schroeder deschise dosarul la ultima pagină și citi :

— Mort din cauze naturale, acasă, în Newark, New Jersey. Înmormîntat... Înmormîntat în Cimitirul Comunal din Jersey...

Hickey rîse din nou, ascuțit, pătrunzător. Vreme de cîteva secunde nici unul nu mai spuse nimic, apoi Schroeder îl întrebă :

— Domnule Hickey, vreau mai întîi să te întreb dacă ostaticii sînt bine.

— O întrebare prostească. Ți-aș fi spus, dacă n-ar fi fost ?

— Dar *sînt* bine ?

— Iarăși. Aceeași întrebare stupidă, spuse Hickey, plictisit. Sînt bine. De ce ai sunat ?

— Locotenentul Burke, zise Schroeder, e gata să vă aducă mîncarea comandată. Unde... ?

— Să vină prin sacristie.

— O să fie singur și neînarmat...

Vocea lui Hickey deveni, brusc, nervoasă.

— Nu-i nevoie să mă liniștești. În ce mă privește, mi-ar plăcea să faceți o mișcare pentru că, mai repede decît veți reuși voi să urcați scările alea, folosind un aparat de tăiat lanțuri sau un berbec, creierii Cardinalului se vor rostogoli în altar, după care va urma o explozie atît de al dracului de puternică, încît se va auzi pînă la Vatican și un incendiu atît de mare, încît îi va topi ouăle de bronz ale bătrînului Atlas. Înțelegi, Schroeder ?

— Da, domnule.

— Și nu-mi mai spune domnule, copoi de paradă ce ești. Pe vremea mea, dacă te uitai mai lung la un polițai, te băga imediat la mititica. Acum vă adresați cu domnule tuturor ucigașilor. Nu-i de mirare că le place la New York. Polițiștii de astăzi preferă să se dea mari cu niște amărîți de pungași de mahala, decît să se pună cu adevărații mafioți. Și pentru că veni vorba, nu-mi place vocea ta, Schroeder. Ai o voce prea mieroasă. Cum dracu' te-au pus în slujba asta ? Vocea ta e total pe de lături.

— Da, domnule... Hickey... Cum vreți să vă spun ?

— Spune-mi pui de cățea, Schroeder, pentru că asta sînt. Dă-i drumul, o să te simți mai bine.

Schroeder își drese glasul.

— Bine... ești un pui de cățea.

— Ah, da ? Păi, mai bine să fiu un pui de cățea, decît un cur ca tine. Rîse și închise telefonul.

Schroeder lăsă jos receptorul, respiră adînc și opri difuzoarele.

— Bine... Cred că... Se uită la dosarul lui Hickey. Foarte instabil. Poate puțin senil. Se uită la Burke. Nu trebuie să mergi dacă...

— Ba da. Trebuie să merg. Al dracului ce trebuie să mai merg. Unde e prăpădita aia de mîncare ? Se ridică.

— Nu mi-a plăcut povestea aia cu explozia, spuse Langley.

— Aș fi fost surprins, spuse maiorul Martin, dacă n-ar fi făcut un montaj cu explozivi. Doar asta e specialitatea lor.

Burke se îndreptă spre ușă.

— Specialitatea irlandezilor este rahatul. Se uită la Martin. Bineînțeles, nu un rahat subtil și sofisticat, domnule maior. Rahat, pur și simplu. Și dacă ar avea gelinită și explozivi plastici cît rahat au, ar putea arunca în aer întregul sistem solar. Deschise ușa și se uită înapoi, peste umăr. Patruzeci și cinci de porții. Rahat. N-aș vrea să fiu obligat să mănînc fiecare porție care e în plus față de numărul celor aflați înăuntru.

Bellini strigă după Burke :

— Sper să ai dreptate, Burke. Sper, pentru Dumnezeu, să ai dreptate. Se întoarse spre cei din încăpere : *El* cel puțin nu trebuie să-și facă drum cu arma, înăuntru.

Schroeder se uită la Monseniorul Downes, care se făcuse palid, apoi se întoarse la Bellini și spuse pe un ton iritat :

— La dracu', Joe, încetează cu asta. Nimeni nu va trebui să-și facă drum în catedrală cu arma.

Maiorul Martin studia cîteva obiecte interesante aflate pe cămin. Spuse ca pentru el, dar totuși destul de tare ca să fie auzit de toată lumea :

— M-aș mira.

29

Flynn stătea împreună cu Maureen pe odihna din fața intrării la criptă. Alese o cheie de pe inel și deschise ușa verde, placată cu sticlă. Înăuntru, cîteva trepte duceau în jos, spre criptă. Se întoarse spre Pedar Fitzgerald.

— Undeva pe aici ar putea exista o intrare secretă. Vin și eu imediat.

Fitzgerald își atîrnă arma și coborî scările. Flynn închise ușa și citi inscripția din bronz. *Requiescant in Pace.*

— Odihnească-se în pace, spuse. Sub inscripție se aflau plăcile cu numele foștilor arhiepiscopi ai New York-ului, înmormîntați în criptă. Se întoarse spre Maureen. Mai ții minte ce groază ne-a fost să coborîm în cripta de la Whitehorn Abbey ?

Ea încuviință din cap.

— În viața noastră, Brian, au fost prea multe morminte și prea multă fugă. Doamne, uită-te la tine. Arăți cu zece ani mai bătrîn decît ești.

— Adevărat ? Da... dar asta nu mi se trage numai de la atîta fugă. Mi se trage, în parte, de la faptul că nu am fugit destul. Adăugă, după o pauză : Am fost prins.

Își întoarse capul spre el.

— Ah... N-am știut.

— Nu s-a făcut vîlvă. Maiorul Martin. Îți mai amintești de el ?

— Cum să nu. A intrat o dată în legătură cu mine, imediat după ce am ajuns la Dublin. Vroia să știe unde ești. Zicea că o să-i fie mai ușor lui Sheila... și zicea că vor anula mandatul pentru arestarea mea... De fapt, genul simpatic, care însă ar fi fost în stare să-ți smulgă unghiile, dacă te-ar fi prins în Belfast.

Flynn zîmbi.

— Și ce i-ai spus băiatului ăsta simpatic ?

— I-aș fi spus să se ducă la dracu', doar că m-am gîndit că ar fi în stare să se ducă și te-ar găsi acolo. Așa încît i-am spus să se care și-atît.

Flynn zîmbi din nou, dar ochii lui o studiau, gînditori.

Ea ghici expresia de pe chipul lui.

— Vreau să înțelegi că n-am fost niciodată informator.. Dacă vrei, trădător, dar niciodată informator.

— Te cred, spuse el, încuviințînd din cap. Dacă nu te credeam, te omoram de mult.

— Adevărat ?

El schimbă subiectul :

— Dacă încerci din nou să scapi, o să faci rău celorlalți.

Ea nu răspunse.

Flynn scoase o cheie din buzunar și i-o arătă.

— Aceasta este cheia lacătului de la lanț. Îl deschid și poți pleca.

— Nu fără ceilalți.

— Dar ai încercat să fugi, fără ceilalți.

— A fost altceva.

El rîse și continuă să țină cheia în fața ei.

— Ah, Maureen, tot luptătoare de stradă ai rămas. Tu înțelegi că există un preț pe care trebuie să-l plătești, anticipat, pentru fiecare dram de libertate. Majoritatea bărbaților sau femeilor de pe lumea asta ar fi șters-o în doi timpi și trei mișcări prin ieșirea oferită și nici măcar nu s-ar fi gîndit la ideea unei evadări cu gloanțele șuierîndu-le pe la urechi. Vezi tu, valorile și pretențiile tale sînt altele decît ale oamenilor obișnuiți. Noi te-am schimbat pentru totdeauna, în acei ani în care ai fost a noastră.

Maureen își aminti felul în care obișnuia el să-i explice toate motivațiile și acțiunile ei și își aminti cum o făcuse, odată, să se simtă atît de contrariată de propria persoană, de cine și ce era ea, încît se lăsase pradă forței lui, dornică și fericită. Îl privi.

— Taci !

Flynn avu o șovăire, apoi băgă cheia înapoi în buzunar și trecu la alt subiect.

— Am stat de vorbă cu Cardinalul. El crede în inel. Tu nu ai crezut pentru că ți-ai spus că nu se cuvine, ca o creștină nu foarte convinsă ce ești. Dar Eminența sa este cît se poate de creștin, trebuie să fii de acord cu asta și tocmai de aceea a și crezut.

Maureen se uită spre ușa criptei.

— N-am spus niciodată că nu cred în asemenea lucruri. La Whitehorn Abbey ți-am spus, în seara în care am plecat, că nu pot înțelege de ce orice putere — fie ea bună sau rea — trebuie să te aleagă tocmai pe *tine*, ca să fii emisarul ei muritor.

El rîse.

— Ce spui tu e un lucru cumplit. Ești un maestru al loviturilor sub centură, Maureen. Ce ticăloasă ai mai fi, dacă n-ai avea inima asta bună.

Se apropie de ea.

— Cum îți explici dispariția părintelui Donnelly ? L-am căutat pe omul ăsta — dacă om era — în ultimii trei ani, dar nimeni nici măcar n-a auzit de el.

Maureen se uită printr-un geam la cripta albă, luminiscentă, și dădu din cap.

Flynn o studie, apoi îi prinse cu putere brațul și-i spuse, pe un alt ton :

— Și pînă nu uit, lasă-mă să-ți dau un sfat bun — nu o provoca pe Megan.

Se întoarse spre el.

— Simplul fapt că încă mai respir o provoacă. Lasă-mă să-ți dau eu un sfat *ție*. Dacă scapi viu de-aici, fugi de ea cît poți mai departe. Atrage distrugerea ca un paratrăznet, Brian.

Flynn nu-i răspunse și-i dădu drumul din strînsoare.

Ea continuă :

— Iar Hickey... omul ăsta e... Scutură din cap. Nu contează. Te-ai adunat cu cine nu trebuia. Nu prea ne mai

cunoaștem unul pe celălalt, Brian. Atunci, cum oare să ne mai dăm sfaturi ?

Flynn întinse mîna și-i atinse obrazul. Urmă o lungă tăcere pe odihna criptei. Apoi, dinspre coridorul sacristiei se auziră pași și scîrțîitul roților pe pardoseala de marmură. Maureen spuse dintr-o dată :

— Dacă maiorul Martin a pus mîna pe tine, cum se întîmplă că ești încă în viață ?

Flynn coborî scările și așteptă la poartă.

Ea îl urmă.

— Ai făcut un tîrg cu el ?

El nu răspunse.

— Și mai spui despre tine că ești patriot ?

O privi aspru.

— La fel ca și maiorul Martin. La fel ca și tine.

— Eu niciodată n-aș...

— Ah, și tu ai făcut un tîrg. Papi, primi miniștri și președinți încheie astfel de tîrguri și lucrul ăsta se cheamă diplomație și strategie. Din asta e făcută toată viața, Maureen — din iluzii și semantică. Ei bine, astăzi nu închei nici un fel de tîrg, nici un fel de acord, indiferent cum o să-i spună negociatorul, ca să sune mai bine. Asta ar trebui să te facă mai fericită, din moment ce nu-ți plac tîrgurile.

Ea nu răspunse.

— Dacă ești de acord, continuă el, că tîrgul pe care l-am încheiat cu maiorul Martin nu este atît de groaznic, voi pune numele Sheilei pe lista oamenilor ce urmează a fi eliberați.

Îi aruncă o privire iute :

— Vrei să spui că nu e...

— Asta schimbă puțin lucrurile, nu ? Te și gîndeai, nu-i așa, la întîlnirea înlăcrimată dintre tine și micuța Sheila ? Acum, n-ai nimic de cîștigat din asta. Doar dacă, firește, înțelegi motivul pentru care tratez eu cu dușmanul.

— De ce este atît de important pentru tine să-ți spun asta ?

— Sînt Burke. Sosesc, se auzi o voce strigînd.

— Continuăm mai tîrziu, îi spuse Flynn lui Maureen. Strigă în direcția sacristiei : Dă-i drumul. Își dădu haina la o parte și-și potrivi pistolul în centură, apoi îi spuse lui Maureen : Îți respect aptitudinile tale de luptător, suficient ca să te tratez ca pe un bărbat. Nu încerca nimic, nu face nici un fel de mișcări bruște și nu vorbi pînă cînd nu ți se dă voie.

— Dacă acesta a fost un compliment, spuse ea, nu mă simt flatată. Chestia asta am dat-o la spate.

— Da, la fel ca o curvă reformată care dă străzile la spate, dar pot pune rămășag că dorința e tot acolo.

— Este, acum.

El zîmbi.

Burke apăru dinspre coridorul sacristiei, împingînd o măsuță de servit. Conduse măsuța pe pardoseala de marmură și o opri la picioarele scării de sub poartă.

— O cunoști pe domnișoara Malone ? întrebă Flynn.

— Ne-am cunoscut, spuse Burke, înclinînd capul spre ea.

— Exact, spuse Flynn. Aseară, la Waldorf. Am un raport asupra acestei întîlniri. Pare atît de demult, nu ? Zîmbi. Am adus-o aici ca să vă asigur că nu am măcelărit ostatici. Maureen, spune-i cît de bine ați fost tratați.

— N-a murit încă nimeni, spuse ea.

Burke îi răspunse :

— Te rog, spune-le celorlalți că facem tot ce putem ca să vă scoatem nevătămați de aici. Spune-i părintelui Murphy că o să mă poată confesa, cînd o să se termine totul.

Ea dădu din cap și-l privi cu înțeles.

Flynn tăcu o clipă, apoi întrebă :

— Preotul ți-e prieten ?

— Toți îmi sînt prieteni, îi răspunse Burke.

— Serios ? Se apropie de poartă. Burke, ai vreun microfon asupra ta ? Trebuie să trec din nou prin rutina verificării ?

— Sînt curat. Măsuța e și ea curată. Nici eu nu vreau să fiu ascultat. Burke urcă cele șapte trepte și simți acut dezavantajul psihologic de a sta pe o treaptă cu douăzeci de centimetri mai jos decît Flynn. Și nici mîncarea nu este drogată.

Flynn aprobă, din cap.

— Nu, nu cînd există ostatici. Asta schimbă complet lucrurile, nu ?

Brusc, Maureen se apucă de bare și începu să vorbească repede.

— Numele lui adevărat e Brian Flynn. Nu are decît cel mult doisprezece oameni.

Flynn scoase pistolul și-l apăsă cu putere pe gîtul ei.

— Nu face pe eroul, Maureen. Nu-i nevoie. Sau este, locotenente ?

Burke își ținu mîinile la vedere.

— Ușurel. Ușurel. Domnișoară Malone, nu mai spune nimic. Are dreptate.

Flynn îi vorbi printre dinții încleștați :

— Un sfat bun, fetițo. Doar nu vrei să riști viața celorlalți, așa cum nu vrea nici locotenent Burke, care și așa a auzit prea multe. Se uită la Burke. Este impulsivă și n-a aflat încă diferența dintre curaj și nechibzuință. O apucă de braț cu mîna liberă și o trase de la poartă. Pleacă.

Maureen se uită la Burke și spuse :

— M-am confesat părintelui Murphy și nu mi-e teamă de moarte. Cu *toții* ne vom confesa, în curînd. Nu cedați în fața ticăloșilor ăstora.

Burke se uită la ea și dădu din cap.

— Înțeleg.

Ea zîmbi, se întoarse și urcă treptele spre altar.

Flynn lăsă pistolul jos și o urmări îndepărtîndu-se. Păru să se gîndească puțin, apoi spuse :

— În regulă, cît îți datorez ?

Burke îi înmînă, încet, nota de plată.

Flynn se uită la ea.

— Cinci sute șaizeci și unu de dolari și doisprezece cenți. Nu-i prea ieftin să hrănești o armată la New York, nu ? Flynn își vîrî pistolul la loc în centură și numără banii. Uite-i. Vino mai aproape.

Burke se apropie de poartă și luă bancnotele și mărunțișul.

— Am scăzut comisionul, din principiu. Rîse. Și nu care cumva să uiți să relatezi asta presei, locotenente. Tipii mor după asemenea inepții.

Burke încuviință, dînd din cap. Hotărît lucru, Brian Flynn nu era chiar nebun de legat. Avea sentimentul neplăcut că Flynn era mai isteț decît Schroeder și un actor mai bun.

Flynn se uită în jos, la masa de servit, încărcată cu farfurii metalice, acoperite.

— N-ar fi ziua Sfîntului Paddy fără carne de vacă sărată, nu-i așa, Burke ? Tu ai mîncat ?

— Nu. Am fost prea ocupat.

— Bine, intră atunci și mănîncă cu noi. Toți s-ar bucura de compania ta.

— Nu pot.

— Nu poți ? Flynn lăsă impresia că-și amintește ceva.

— Ah, da. Ostaticii nu vor fi nici predați și nici schimbați, sub nici o formă. Poliția nu va lua locul ostaticilor. Dar eu n-o să te țin prizonier.

— Se pare că știi multe despre asta.

Flynn își vîrî capul printre gratii, mai aproape de Burke.

— Destule ca să nu fac nici o prostie. Sper că și voi știți tot atîta.

— Sînt convins că noi avem mai multă experiență în situații cu ostatici — vezi să nu faci *tu* nici o greșeală.

Flynn își aprinse o țigară și spuse brusc :

— Înseamnă deci că acum ar trebui să mă prezint în mod oficial, de vreme ce domnișoara Malone a fost atît de grijulie încît să-ți spună adevăratul meu nume. Sînt cine a spus doamna — ceea ce poate ai aflat din alte surse — Brian Flynn. Asta îți spune ceva ?

— Oarecum. Ceva de prin anii șaptezeci. Cam pe acolo.

— Da, cam pe acolo. Cam pe aici, acum. Spre deosebire de John Hickey, oficial eu nu sînt mort, ci doar dat lipsă, neoficial. În regulă, haide acum să ne întoarcem la subiectul nostru preferat. Maiorul Martin este prezent la consiliile voastre de război ?

— Da.

— Scoate-l de acolo.

— Reprezintă în momentul de față Consulatul britanic.

Flynn rîse forțat.

— Sir Harry o să fie distrus cînd o să audă asta. Dă-mi voie să-ți spun că Martin e-n stare să-și trădeze chiar și propriul său Minister al Afacerilor Externe. El nu poate fi loial decît propriei sale obsesii bolnăvicioase, care este ura față de irlandezi. Îndepărtează-l dracului de procesul luării unei decizii.

— Mai curînd l-aș ține cît mai aproape, ca să nu-l pierd din vedere.

Flynn scutură din cap.

— N-o să vezi niciodată suficient de bine un om ca ăsta, indiferent cît este el de aproape. Scoate-l afară din cancelarie, departe de factorii de decizie.

Burke spuse încet :

— Ca oamenii tăi de afară să-l poată ucide ?

Un zîmbet flutură pe chipul lui Flynn.

— Ah, locotenente, că deștept mai ești. Da, bineînțeles.

— Te rog, nu face nimic înainte de a te consulta cu mine.

Flynn confirmă, dînd din cap.

— Da, o să trebuiască să fiu deschis cu tine. Poate că încă mai putem lucra împreună.

— Poate.

— Ascultă-mă, Burke, spuse Flynn, se pun acum la cale multe jocuri duble. După părerea mea, numai poliția din New York nu are motive ascunse. Contez pe dumneata, locotenente, că-ți vei face meseria. Trebuie să joci rolul

intermediarului cinstit și să previi o baie de sînge. Mîine la răsăritul soarelui sau, dacă nu, — îți promit — această catedrală va arde. Este la fel de inevitabil ca și răsăritul însuși.

— Vrei să spui că n-ai control asupra acestui lucru ?

Flynn confirmă, dînd din cap.

— Îți merge foarte repede mintea. Îmi controlez oamenii pînă într-un punct. Dar la răsăritul soarelui, fiecare bărbat și femeie de aici va acționa conform ordinelor primite, în cazul în care doleanțele noastre nu au fost împlinite. Fără alte indicații din partea mea, prizonierii vor fi împușcați sau aruncați din clopotniță, se va da foc catedralei și alte dispozitive de distrugere se vor declanșa în mod automat.

Burke spuse :

— Ai făcut un lucru al dracului de prostesc renunțînd la control. Prostesc și periculos.

Flynn își apăsă fața de bare.

— Dar ați putea păți ceva mai rău decît să tratați cu mine. Dacă mi se întîmplă ceva, veți fi nevoiți să negociați cu Hickey sau cu femeia căreia noi îi spunem Grania, deci nu încercați, nici tu, nici Schroeder și nimeni altcineva de afară, să mă subminați. Lucrați cu mine și nimeni n-o să moară.

— Mai bine cu răul pe care-l cunoști decît cu relele pe care nu le cunoști.

— Chiar așa, locotenente. Chiar așa. Poți pleca.

Burke coborî o treaptă, îndepărtîndu-se de poartă. Se uitară unul la altul. De data aceasta, Flynn nu făcu nici un gest de a se întoarce și Burke își aminti ordinul categoric al celor de la brigada „ostatici" de a nu întoarce niciodată spatele unui răpitor.

„Tratează-i ca pe regi, îi plăcea lui Schroeder să spună, cu ocazia emisiunilor sale la televiziune. Nu le întoarce niciodată spatele. Nu folosi niciodată cuvinte grele. Nu folosi niciodată cuvinte ca moarte, crimă, a muri, mort. Adresează-te întotdeauna cu respect, cînd le

vorbești."Schroeder ar fi avut un atac dacă i-ar fi auzit vorbind.

Burke mai coborî o treaptă. Schroeder avea el metodele lui, dar Burke se convinsese că această situație cerea flexibilitate, originalitate și chiar compromisuri. Spera că Schroeder și toți ceilalți de afară își vor da seama de asta pînă nu va fi prea tîrziu.

Îi întoarse spatele lui Flynn, coborî treptele trecînd pe lîngă masa de serviciu și se îndreptă spre deschiderea coridorului, conștient, în tot acest timp, de ochii adînci, negri, care-l urmăreau.

30

Patrick Burke parcurse lungul traseu subteran, înapoi de la sacristie, trecînd pe lîngă polițiștii tăcuți din coridoare. Observă că unitatea de patrulă tactică fusese înlocuită cu ESD-iști. Purtau cu toții uniforme negre și veste antiglonț, aveau puști cu lunetă, arme automate și pistoale cu amortizor și arătau foarte diferit față de imaginea publică a unui polițist, gîndi el. Ochii lor erau lipsiți de expresie și trupurile le erau exagerat de relaxate, iar între buze le atîrnau țigări.

Burke intră în subsolul cancelariei și-și continuă drumul pe scări în sus, spre apartamentul Monseniorului, prin primul birou, aglomerat, intră în următorul și închise bine ușa în spatele lui. Burke întîlni privirile celor doisprezece oameni pe care-i numise în gînd cei Doisprezece Disperați. Rămase în picioare, în mijlocul încăperii.

— De ce-a durat atît de mult ? îl întrebă, într-un tîrziu, Schroeder.

Burke găsi un scaun și se așeză.

— Mi-ați spus să-l măsor pe omul ăsta.

— Fără negocieri, Burke. Asta-i treaba mea. Nu cunoști procedura...

— Oricînd doriți să mă retrag, dus sînt. Nu am nici o ambiție să ajung pe coperta revistei *Time*.

Schroeder se ridică în picioare.

— M-am săturat să tot fiu tachinat pentru povestea aia nenorocită cu *Time*.

Comisarul adjunct Rourke îl întrerupse :

— În regulă, oameni buni. O să fie o noapte lungă. Se întoarse spre Schroeder. Vrei ca Burke să se retragă după ce ne pune în temă ?

Schroeder dădu din cap.

— Flynn l-a făcut băiatul lui de curse și nu ne putem permite să-l enervăm pe Flynn.

— Pat, ce spunea Flynn ? interveni Langley.

Burke își aprinse o țigară și ascultă tăcerea mai mult decît ar fi fost considerat politicos.

— Spunea că la răsăritul soarelui catedrala se va autodistruge, mai mult sau mai puțin.

Nimeni nu vorbi, pînă cînd Bellini nu rupse tăcerea.

— Dacă ar trebui să ocup acest loc cu forța, cel mai bine ar fi să lăsați destul timp echipei de geniști să treacă prin sită fiecare centimetru. În momentul de față nu au decît două potăi, pe Sally și pe Brandy... Ce porcărie... fir-ar să fie, spuse, scuturînd din cap.

Schroeder zise ;

— Indiferent ce dispozitive au montat, le pot întîrzia. Obțin eu o amînare.

Burke se uită la el.

— Nu cred că ați înțeles ce-am spus.

— Ce altceva a mai spus, Pat ? interveni Langley.

Burke se dădu pe spate și le oferi o informare prelucrată, trăgînd cu ochiul la maiorul Martin, care se sprijinea de cămin, într-o poziție clasică. Burke avea impresia că Martin completa propozițiile lipsă.

Burke își îndreptă privirea spre Arnold Sheridan, viespea tipică, reprezentînd Statul, cu zîmbetul reținut, cu maniere corecte, vocea cultivată, care nu spunea nimic. Fusese repartizat la secția securitate dar probabil că găsise dezgustător să fie chiar și cvasipolitist. Burke își dădu seama că în calitatea sa de omul de pe scenă, Sheridan putea orienta administrația în orice direcție. Direcția dură, direcția blîndă sau în ambele direcții în același timp. Washington-ul ar putea împinge Londra să accepte un compromis și apoi, ca într-un joc de domino, Dublin-ul, Albany și New York-ul vor face la fel. Dar uitîndu-se la Sheridan, nu-și putea da seama ce se petrece în spatele acestor priviri politicoase, absente.

Vorbind, Burke se uită din nou la Schroeder. Acesta era un ascultător tot atît de bun pe cît era de bun vorbitor. Auzea fiecare cuvînt, își amintea fiecare cuvînt, interpreta chiar nuanțe, făcea analize și trăgea concluzii, dar în cele din urmă, prin nu știu ce incredibil proces care se petrecea în creierul său, nu *înțelegea* niciodată nimic din ceea ce se spusese. Burke scutură scrumul țigării într-o ceașcă de cafea.

— Nu cred că omul nostru este un caz de manual. Nu cred că va face concesii în ce privește pretențiile sale și nici că va prelungi termenul, Schroeder.

— Toți prelungesc termenul, Burke, spuse Schroeder. Ei vor să-și joace drama și întotdeauna cred că în următorul minut, în următoarea oră, în următoarea zi, tot o să se facă o concesie. Asta face parte din natura umană.

Burke scutură din cap.

— Nu acționa pornind de la premiza că o să obții mai mult timp.

— Dacă-mi permiteți, îi întrerupse maiorul Martin, judecata locotenentului Burke nu este corectă. De zece ani am de-a face cu irlandezii și sînt niște mincinoși îngrozitori, prefăcuți și cacialmiști. Flynn o să-ți acorde prelungiri, dacă îi întreții speranța că...

— Rahat, spuse Burke, ridicîndu-se.

Consulul general al Irlandei se ridică și el în picioare și spuse cu ezitare :

— Domnule maior, ascultați-mă, eu... Eu cred că nu este cinstit să-i caracterizezi pe irlandezi...

Martin impuse un ton amabil vocii sale și zise :

— Ah, iartă-mă, Tomas. Bineînțeles că nu vorbeam decît despre IRA. Privi de jur-împrejur, în încăpere. N-am vrut să-i jignesc nici pe irlandezii americani. Comisarul Rourke, domnul Hogan, locotenent Burke — se uită la Schroeder și zîmbi — sau pe jumătatea dumirale.

Comisarul Rourke aprobă dînd din cap, ca să arate că nu are resentimente și spuse :

— Sîntem cu toții tensionați. Haideți să nu ne aprindem așa. Da ? Se uită la Burke. Locotenente, maiorul are

o foarte bogată experiență în asemenea chestiuni. Ne pune la dispoziție informații prețioase, fără să mai vorbim de puterea sa de înțelegere. Știu că problemele irlandeze sînt domeniul tău, dar aceasta nu este o problemă irlandezo-americană. Aceasta este altceva.

Burke se uită în încăpere.

— Aș vrea s-o consider, pentru cîteva minute, o problemă americană. În mod concret, vreau să vorbesc cu comisarul, căpitanul Schroeder, inspectorul Langley, domnul Kruger și domnul Hogan — numai noi.

Comisarul Rourke se uită în încăpere, nesigur pe ce anume vrea să spună. Maiorul Martin se îndreptă spre ușă :

— Eu am treabă la Consulat.

Tomas Donahue se scuză și el și-l urmă. Monseniorul Downes aprobă din cap și ieși. Arnold Sheridan se ridică și se uită la ceas.

— Trebuie să sun la minister.

— Ai nevoie de mine aici, Burke ? întrebă Bellini.

— Joe, n-are nici o legătură cu tine.

— Mai bine, spuse Bellini și ieși.

Ajutorul Guvernatorului parcă se trezi dintr-o dată.

— Ah... Trebuie să plec... Se ridică în picioare și ieși.

Roberta Spiegel se dădu pe spate în scaunul ei balansoar și-și aprinse altă țigară.

— Puteți merge la toaleta bărbaților — deși asta nu garantează că n-o să vă urmez — , sau puteți discuta aici.

Burke hotărî că nu-l incomoda prezența ei. Îl duse pe Langley în celălalt capăt al încăperii și-l întrebă încet :

— Ce-ai aflat despre Jack Ferguson ?

— Ne-am dus la nevastă-sa, spuse Langley. E la pat. Nici ea nu știe nimic de el.

Burke scutură din cap. De obicei, simțea că prima sa responsabilitate trebuie să se îndrepte spre un informator aflat în pericol, dar acum nu avea timp pentru Jack Ferguson. Ferguson înțelegea asta — și înțelegea, spera el, că se afla în pericol. Burke se îndreptă spre mijlocul încăperii și se adresă celor rămași :

— Am tras și eu ceva cacialmale de-a lungul vremii, dar în viața mea n-am văzut un joc de cărți mai măsluit ca ăsta. Și eu sînt cel care era cît pe-aci să se pomenească cu creierii zburați în după-amiaza asta, cred că înțelegeți de ce sînt puțin cam sictirit. Se uită la Kruger și Hogan. Voi doi trebuie să dați niște explicații. Burke trase lung din țigară și continuă : Fiți atenți, avem de a face cu o operație bine plănuită, bine finanțată. Chiar prea bine, ținînd cont de ce știm noi despre IRA, de acasă și de aiurea. Văd aici nu atît mîna revoluționarului, cît mîna contrarevoluționarului — a omului din guvern. Se uită la Kruger și Hogan.

Nici unul din ei nu spuse nimic.

— Brian Flynn mi-a spus că maiorul Bartholomew Martin este cel care i-a sugerat o operație în America și i-a asigurat resursele necesare pentru a o putea îndeplini. Și dacă *acest lucru* este adevărat, atunci nu prea cred că Martin ar fi putut acționa fără ajutorul unora din oamenii voștri — sau măcar fără binecunoscutul vostru talent de a privi în altă parte cînd asta vă pică bine.

Langley se sculă în picioare.

— Ai grijă.

Burke se întoarse.

— Asta-i bună, Langley. Doar ai avut și tu bănuieli. Se întoarse înapoi la cei din fața lui. Toată povestea asta este un spectacol regizat care, cred eu, a ieșit de sub control din cauza lui Brian Flynn care nu și-a mai jucat rolul așa cum a fost scris. Poate că trebuia să atace Arsenalul sau să arunce în aer o bancă. El însă a avut o idee mai bună și acum iată-ne cu toții băgați pînă-n gît în rahat.

Kruger se ridică de pe scaun.

— În viața mea n-am auzit un nonsens atît de paranoic...

Hogan se întinse, puse mîna pe brațul lui Kruger și se lăsă în față, pe scaun :

— Ascultă, Burke, ceea ce spui tu nu este total neadevărat. Făcu o pauză, apoi reluă : FBI-ul *a scontat* într-adevăr să cîștige din acest incident. Desigur, cînd toată

povestea asta se va termina, vor zbura cîteva capete grele, iar apoi analizele vor arăta cît de lipsiți de putere am fost, ca să fi putut opri povestea asta. Și poate că vom cîștiga într-adevăr ceva putere și ceva bani. Se aplecă și mai mult înainte și-și compuse o voce îndurerată: Dar chiar și numai să *insinuezi* că *noi*...

Burke dădu din mînă ca să întrerupă dezmințirile.

— Nu am dovezi reale și nici nu vreau așa ceva. Nu vreau decît ca voi să știți că Patrick Burke știe. Și ca să aflu asta, aproape că era să-mi pierd capul ăsta idiot... Iar dacă Flynn începe să facă afirmații în public, oamenii vor înclina să-l creadă iar serviciile voastre, amîndouă, vor avea necazuri, din nou.

Hogan scutură din cap.

— N-o să facă nici un fel de afirmații privind un ajutor din afară, pentru că n-o să recunoască el, în fața poporului irlandez, că a lucrat cu Informațiile britanice.

Kruger se uită tăios la el.

— Taci, Hogan.

Douglas Hogan îl expedie, cu un semn din mînă.

— Ah, Kruger, pentru numele lui Dumnezeu, n-are rost s-o facem pe modeștii.

Se uită la cei patru polițiști din încăpere.

— Ceva, ceva, am știut și noi, dar, cum ai spus, situația a scăpat de sub control. Totuși, îți pot promite că indiferent ce se va întîmpla, te vom acoperi... atîta vreme cît o să faci și tu la fel. Ce s-a întîmplat e de domeniul trecutului. Acum trebuie să acționăm ca să ne asigurăm că vom ieși din treaba asta nu numai neșifonați, dar chiar arătînd bine. Douglas Hogan își întinse mîinile în față și spuse lingușitor: Ni s-a oferit o ocazie unică de a face unele modificări importante în sistemul informațiilor din această țară. O șansă de a schimba în bine propria noastră imagine.

Comisarul Rourke se ridică în picioare.

— Oameni buni... sînteți nebuni.

Langley se întoarse spre comisar.

— Domnule, cred că altă soluție nu avem decît să ținem hățurile în mînă. Nu putem schimba șirul de situații care ne-a condus aici, dar putem încerca să luăm măsuri ca urmările să nu fie dezastruoase... atîta vreme cît vom lucra împreună.

Comisarul se uită la omul de la FBI, la omul de la CIA, apoi la cei doi ofițeri de informații din serviciul lui. Înțelegea foarte bine că logica acestora nu era logica lui, că lumea lor nu era lumea lui. Înțelese, de asemenea, că acei care puteau face ceea ce se pare că făcuseră Kruger și Hogan, erau oameni periculoși și disperați. Se uită la Roberta Spiegel. Ea îi făcu semn cu capul și comisarul se așeză la loc.

Burke aruncă o privire peste toată încăperea și spuse :

— Important este ca voi toți să înțelegeți că Bartholomew Martin este un pericol pentru orice soluționare prin negociere. El vrea să vadă cum este distrusă catedrala și cum este vărsat sîngele. Se uită la Rourke și la Schroeder. Nu este bunul vostru prieten. Îi privi pe Kruger și pe Hogan. Maximumul pe care-l sperase Martin era un furt de arme sau atacul asupra unei bănci, dar *Flynn* i-a oferit o ocazie unică de a influența opinia publică din America, așa cum asasinarea de către IRA a Lordului Mountbatten o făcuse în Insulele Britanice. Cu toate acestea, în cazul în care Flynn ar ieși afară din catedrală fără vărsare de sînge iar prizonierii IRA ar fi eliberați, el va fi, pentru un mare segment din populația irlandeză, un erou și nimeni nu va crede vreodată că el a intenționat să facă rău cuiva sau să distrugă catedrala — iar maiorul Martin nu-și putea permite să se întîmple așa ceva. Burke se întoarse din nou spre Kruger și Hogan. Vreau să fie neutralizat — nu, nu în sensul unuia dintre faimoasele voastre eufemisme pentru asasinare. Lăsați mutrele astea încurcate. Neutralizat — inoperant. Urmărit. Vreau un om de la Ministerul de Externe care să reprezinte guvernul britanic la New York, nu pe Martin. Iată, *v-am* oferit o ocazie unică să vă salvați fundurile.

Kruger se holba la Burke, cu o ostilitate fățișă în priviri.

Hogan confirmă, dînd din cap.

— O să fac tot ce pot.

— Gata cu discuțiile, spuse Roberta Spiegel. Se uită la Schroeder. Căpitane, e rîndul dumitale.

Schroeder dădu din cap și deschise microfoanele din birourile cancelariei și din reședința Cardinalului. Ceru legătura prin centrală și se uită în încăpere, așteptînd. *O nouă minge de set pentru ei*, gîndi el. Mingea lui de set însă nu se schimbase prea mult. Unica sa preocupare era personalitatea lui Brian Flynn. Washington, Londra și Dublin îi puteau ușura situația capitulînd, dar nu i-o puteau face și mai dificilă decît era. O voce în receptor îl făcu să sară în sus.

— Alo, domnul Flynn ? Aici căpitanul Schroeder.

31

Brian Flynn stătea în picioare, lîngă orga altarului, aprinzîndu-și o țigară în timp ce-și fixa telefonul în căușul umărului.

— Schroeder, carnea de vacă a fost atoasă. Sper că n-ai măcelărit calul, nu ?

Vocea negociatorului îi răspunse cu un rîs forțat :

— Nu, domnule. Și dacă mai doriți ceva, vă rog să ne spuneți.

— Tocmai asta mă pregătesc să fac. În primul rînd, mă bucur că-mi cunoști numele. Acum barem știi că ai de-a face cu cel mai mare patriot irlandez în viață. Corect ?

— Da, domnule...

— Într-o bună zi mie mi se va ridica un monument în Dublin și în Belfastul liber. Dar de tine nu-și va mai aminti nimeni.

— Da, domnule.

Brusc, Flynn începu să rîdă.

— Am auzit că scrii, Schroeder. Ce scrii ? „Despre megalomanie" ?

— Nu, domnule. Note, atîta tot.

— Perfect. Și-acum ascultă și ia note. În primul rînd... Flynn răsfoia, vorbind, autobiografia lui Schroeder... Asigură-te că nu se sting reflectoarele care luminează catedrala. Arată atît de grandios, scăldată în lumina asta albăstruie. Totodată, asta va face dificilă escaladarea zidurilor de către oamenii tăi de la ESD. Am oameni cu binocluri, în zgîrie-nori. Dacă văd ceva mișcîndu-se, îi semnalizează pe cei din turnuri sau mă sună direct. Și asta mă aduce la punctul doi. Nu interfera liniile mele telefonice cu exteriorul. Punctul trei, dacă luminile de aici,

dinăuntru, pîlpîie măcar, îi împușc pe toți. Punctul patru, fără război psihologic, așa cum e șpilul vostru obișnuit de a plimba motoblindata aia în jurul catedralei. Oamenii mei din turnuri au rachete M-72. Și oricum, am văzut noi mai multe blindate decît ați văzut voi taxiuri, Schroeder, așa că nu ne speriem noi de ele. Punctul cinci, fără elicoptere. Dacă oamenii mei din turnuri văd vreunul, trag în el. Punctul șase, spune-le oamenilor tăi de la ESD că noi plănuim chestia asta de multă vreme, așa că un atac de-al lor i-ar costa al naibii de scump. Cruță-i ! Mai ai nevoie de ei data viitoare. Flynn își șterse sudoarea de pe frunte. Punctul șapte, repet, nu există prelungiri. Planifică-te în așa fel încît la răsăritul soarelui să se termine totul. Punctul opt, vreau un televizor drăguț, cu diagonala de cincizeci și patru. Îți spun eu cînd să mi-l aducă Burke. Punctul nouă : pînă mîine nu vreau altceva la televizor decît un program non-stop de știri. Punctul zece, vreau să țin o conferință de presă în sala de conferințe de sub sacristie. Ora de începere, 10 :00 p.m. Ai reținut totul ?

Se auzi, după o lungă tăcere, vocea tensionată a lui Schroeder :

— Da, domnule. Vom încerca să vă satisfacem toate aceste puncte.

— Mi *le vei* satisface. Ce noutăți mai ai de la Dublin, Londra și Washington ?

— Lucrează tare cu reprezentanții lor care se află aici, în reședința Cardinalului. Fac progrese.

— E plăcut să vezi cît de bine colaborează aliații între ei. Sper că nimeni nu-și va pierde cumpătul, așa cum nu ni-l pierdem nici noi, căpitane. Ce noutăți de la Amnesty și de la Crucea Roșie ?

— Sînt de acord să colaboreze în orice direcție posibilă.

— Bravo lor ! Buni oameni ! Întotdeauna gata să-ți întindă o mînă. Dar imunitatea oamenilor mei de aici, dinăuntru, la urmărirea judiciară ?

Schroeder își drese glasul.

— Procurorul general al Statelor Unite discută problema cu Procurorul general al statului. Pînă una-alta, tot ce-ți pot promite este...

— Un proces cinstit, îl întrerupse Flynn. Minunată țară. Doar că eu nu vreau *nici un fel* de proces, Schroeder.

— Nu-ți pot face o astfel de promisiune, acum.

— Haide să fiu cît se poate de clar — în clipa în care o să-mi spui că prizonierii respectivi au fost eliberați, ar fi bine să ai și garanția imunității noastre, altfel n-o să existe nici un tîrg. Împușc prizonierii și arunc în aer locul ăsta.

Flynn putea auzi în receptor respirația lui Schroeder.

Schroeder spuse încet :

— Absolut tot ce ceri este analizat cu cea mai mare grijă, dar lucrurile astea cer timp. Preocuparea mea mai mare în momentul de față este siguranța...

— Schroeder, nu mai discuta cu mine ca și cum aș fi nu știu ce criminal lunatic. Păstrează asta pentru următorul tău caz, dacă o să mai ai unul. Sînt soldat și vreau să mi se vorbească ca unui soldat. Prizonierii de aici sînt tratați corect. Iar tonul tău este foarte protector.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc. Nu vreau decît să te asigur de bunele noastre intenții. Misiunea mea este să negociez un aranjament convenabil tuturor și...

Flynn se sculă brusc în picioare și zise :

— Cum îi poți spune negociere, cînd nu intenționezi să *dai* nimic ?

Schroeder nu răspunse.

— Ai făcut *vreodată* o concesie reală în toată cariera ta de negociator de ostatici, Schroeder ? Niciodată. Nici măcar *nu mă asculți*, pentru numele lui Dumnezeu ! Dar ar fi totuși *mai bine* să mă asculți dracului, pentru că atunci cînd catedrala asta o să zacă în ruine iar morții vor fi împrăștiați peste tot, o să-ți dorești pînă la Dumnezeu să mă fi ascultat mai bine și să fi acționat de bună credință.

— Te *ascult. Acționez*...

— Vei fi cunoscut, căpitan Bert Schroeder, ca omul care nu a reușit să salveze Catedrala Saint Patrick și care are mîinile pătate de sînge nevinovat. Niciodată nu-ți vei

mai putea ține capul sus și mă tem că nu vei mai accepta prea multe discuții televizate.

Pentru prima oară, Schroeder răspunse cu o voce mai agitată, așa cum nimeni din cei din jur care-l ascultau nu-și mai aminteau să-l fi auzit vreodată.

— Nu te-am mințit, nu ? Nu am încercat să folosim forța, nu ? Ai cerut mîncare, ți-am dat mîncare. Ai cerut...

— Am plătit mîncarea aia căcăcioasă ! Și-acum ascultă-mă bine. Știu că pentru mulți ticăloși nu ești decît un intermediar, dar...

Flynn se uita la poza lui Schroeder, de pe coperta cărții. Era o poză de lucru, făcută în timpul atacului unei bănci, care a evoluat într-un caz cu ostatici. Schroeder, spre deosebire de predecesorul său care purta întotdeauna o șapcă de baseball și o geacă împotriva vîntului, era îmbrăcat cu grijă, într-un costum cu vestă, dungat. Atît chipul cît și trupul masiv, sugerat, atît cît era el, păreau mai curînd ale unui jucător de baseball, dar Schroeder își construise propriul său stil. Flynn studie chipul de pe copertă. Un profil regulat, un maxilar robust, o ținută dreaptă. Dar ochii, fără doar și poate, înspăimîntați. O poză proastă. Flynn continuă :

— Dar eu am încredere în tine, Schroeder — am încredere în tine că-ți vei folosi influența și bunele oficii. Căpitane, vreau să ții legătura cu mine toată noaptea. Vreau să transmiți mesajul meu celor ce te înconjoară.

Vocea lui Schroeder păru surprinsă de această subită manifestare a încrederii.

— Da, domnule. Voi face asta. Poți vorbi cu mine.

Amîndoi rămaseră tăcuți o vreme, apoi Schroeder spuse :

— Acum vreau și eu să vă cer două favoruri.

Flynn zîmbi și răsfoi absent autobiografia din fața lui.

— Dă-i drumul !

— Păi, una la mînă, instalația de bruiaj provoacă confuzie în acțiunile de comandă și control și n-am vrea să se întîmple incidente din cauza întreruperii comunicației. Provoacă, în plus, interferențe cu posturile publice

de radio și cu lungimile de undă care transmit sunetul emisiunilor de televiziune.

Flynn azvîrli cartea de o parte.

— Nu se poate. O să mă mai gîndesc la asta. Altceva ?

— Aș vrea să vorbesc cîteva cuvinte cu fiecare ostatic în parte.

— Poate după conferința de presă.

— Perfect. Ar mai fi încă ceva.

— Întotdeauna este încă ceva.

— Da, în sfîrșit, cîtă vreme noi doi construim o relație — de încredere reciprocă — , și eu sînt singurul care discut cu dumneata, mă întreb dacă dumneata faci același lucru în ce mă privește. Vreau să spun că am vorbit cu domnul Hickey și...

Flynn rîse și privi în jur, dar Hickey nu se vedea nicăieri.

— Înțeleg că John ți-a cam dat bătaie de cap, nu-i așa, căpitane ? Adoră glumele neplăcute. N-ai ce-i face decît să continui jocul cu el. Îi place să pălăvrăgească — e irlandez, ce vrei.

— Da, dar așa se pot produce neînțelegeri. Dumneata ești șeful și eu vreau să-mi țin deschise căile de comunicare cu dumneata și...

Flynn închise telefonul și răsfoi un album cu note muzicale. Ar fi vrut să găsească ceva nebisericesc, care să-l ducă cu gîndul departe de catedrală. Dintre toate locurile părăsite de Dumnezeu, pe unde trecuse el vreodată, nici unul nu i se păruse atît de ciudat de părăsit cum i se părea catedrala, în acel moment. Alții, totuși, știa bine asta, simțeau aici prezența unui spirit divin și Flynn înțelegea că pustiul pe care îl resimțea se afla numai și numai în interiorul lui. Găsi *Trandafirul din Tralee*, întoarse cheia orgii și începu să se acompanieze, cîntînd foarte încet.

Luna se înalță, palidă, deasupra
Munților verzi.
Soarele asfințea, încet, în
Marea albastră,
Pe cînd eu cu draga mea rătăceam, la

Fîntîna cu apă cristalină,
Tocmai în valea cea frumoasă
Din Tralee...

Bert Schroeder rămase multă vreme privind la telefonul mort, gîndindu-se, cu mîinile împreunate pe masă. Flynn vorbea despre imunitate, ceea ce arăta că se gîndea la un viitor și, de aici, cît de puternică era dorința lui de a evita orice rezolvare prin compromis. Nu avea nici o intenție de a omorî pe cineva, cu atît mai puțin de a muri el însuși. Mai important, Flynn începea să depindă de el. Așa se întîmpla întotdeauna. Era inevitabil, pe măsură ce înțelegea că singurul care conta era cuvîntul lui Schroeder. Schroeder își ridică privirea.

— Cred că încep să-l deslușesc pe băiatul ăsta.

— S-ar părea că începe el să te deslușească pe *tine*, spuse Burke.

Ochii lui Schroeder se îngustară și el dădu din cap, în silă.

— Da, s-ar părea că nu-i sînt străine cîteva din metodele mele. Mă tem că presa a acordat prea mult spațiu activității mele... N-am alergat niciodată după publicitate, mai adăugă el.

— Vrei să spui că autobiografia ți-a apărut fără permisiunea ta ? Isuse, ar fi trebuit să aștepți cu publicarea ei pînă după pensionare, cel puțin. Uite, zîmbi Burke, ai ratat cel mai important capitol. Prinde-l în următoarea ediție. Vorbește cu agentul tău despre asta. Burke mai adăugă, pe un ton conciliant : Ascultă, Bert, nu am toate răspunsurile dar...

— Nu, nu le ai, spuse Schroeder, sculîndu-se în picioare. Iar eu m-am săturat de prestațiile tale suplimentare, de fundaș.

Nimeni nu vorbi. Burke se sculă și se îndreptă spre ușă.

— Nu pleca prea departe, spuse Schroeder. Poate că Flynn o să vrea o cafea, mai tîrziu.

Burke se întoarse :

— Pînă acum am avut de-a face cu înșelătorie, incompetență și o oarecare prostie obișnuită. Dar dacă pînă la răsăritul soarelui nu ne armonizăm eforturile, vom avea un masacru, o profanare și o groază de explicații de dat.

Schroeder privi înaintea lui și spuse cu nepăsare :

— Asta las-o în seama mea.

32

Părintele Murphy traversă sanctuarul și se opri în fața jilțului Cardinalului.

— Eminență, aș vrea să-mi fac confesiunea.

Cardinalul aprobă din cap.

— Ia-mi mîinile.

Murphy simți în palmă bucățica de hîrtie.

— Nu... Aș vrea să mergem în confesional.

Cardinalul se ridică.

— Vom merge atunci la confesionalul Arhiepiscopului.

— Nu..

Murphy simți cum i se adună transpirația pe frunte.

— Acolo n-or să ne lase. Putem merge la confesionalul unde am ascultat confesiunea domnișoarei Malone.

Cardinalul se uită curios la el, apoi dădu din cap.

— Cum vrei.

Coborî de pe tron și o luă spre spatele sanctuarului, apoi coborî treptele laterale, care duceau la deambulatoriu.

Părintele Murphy se uită înapoi, la Maureen și la Baxter. Cei doi îi făcură un semn încurajator cu capul și-și continuă drumul, după Cardinal.

Leary se aplecă peste balustrada balconului corului, plasă reticulul în cruce al lunetei sale în fața chipului Cardinalului și-l conduse astfel, pe cînd acesta trecea din partea stîngă în cea dreaptă, urmărindu-l prin imaginea sa mărită. Toată lumea din triforii începuse să strige, atenționîndu-i pe cei doi preoți și strigînd la Leary, pe care-l știau gata să tragă și chemîndu-i pe Flynn sau pe Hickey.

Cardinalul părea că nu recepționează atenționările. Se opri sub arcada care ducea la intrarea preoților în confesional, așteptîndu-l pe părintele Murphy, care traversa șovăitor deambulatoriul.

Leary centră reticulul în cruce pe crucea de aur care atîrna peste inima Cardinalului și ridică piedica.

Dintr-o dată, în fața celor doi preoți apăru Flynn, cu brațele ridicate și privind spre balcoane. Strigătele încetară. Leary își îndreptă trupul și rămase în picioare, cu arma în îndoitura brațului. Chiar și de la distanța asta, Flynn putea vedea că Leary rămăsese în poziția specifică unui vînător căruia tocmai i-a fost interzisă prada, nemișcat, în ascultare, urmărind. Flynn o văzu pe Megan apărînd în balcon și apropiindu-se de Leary, vorbind cu el ca și cum ar fi vrut să-i aline dezamăgirea. Flynn se întoarse spre cei doi preoți.

— Ce naiba vă închipuiți că faceți aici ?

Cardinalul răspunse calm :

— Merg să ascult o confesiune.

Flynn i se adresă, cu dinții încleștați :

— Ești *nebun* ? Nu poți coborî de-acolo, fără permisiune.

— Nu am nevoie de permisiunea ta ca să circul oriunde vreau eu, în această biserică. Te rog, dă-te de o parte.

Flynn își stăpîni mînia.

— Să vă spun ceva, la amîndoi. Oamenii ăia de-acolo, de sus, au ordine precise să tragă... mă rog, patru dintre ei s-ar putea să nu fie ucigași de preoți, dar al cincilea e în stare să vă omoare. Și-ar omorî și mama, dacă pentru asta e angajat. La fel cum aveți și voi jurămintele voastre, tot așa le are și el pe-ale lui.

Cardinalul se făcu roșu la față ; începu să vorbească, dar Flynn i-o reteză :

— Omul ăsta a fost vreme de paisprezece ani trăgător de elită, servind o duzină de cauze diferite. A ajuns să nu mai vadă lumea decît prin luneta armei. Toată existența lui a fost redusă la acest unic act. Și îi place — îi place

zgomotul făcut de armă, reculul patului puștii pe umăr, flama din gura țevii, mirosul prafului de pușcă, în nări. Pentru el, este ca un act sexual — oare puteți voi înțelege *asta* ?

Nici Cardinalul și nici preotul nu răspunseră. Cardinalul își întoarse capul și se uită în sus, la umbrele din balconul corului și apoi se întoarse din nou spre Flynn.

— Cu greu poți crede că există un asemenea om. Ar trebui să fii atent să nu tragă în *tine*.

Trecu pe lîngă Flynn și o luă pe sub arcada din lemn, apoi se întoarse ca să intre în confesional.

Părintele Murphy se uită la Flynn, apoi dădu la o parte perdeaua și intră în confesional.

John Hickey stătea puțin mai departe, lîngă Capela Fecioarei și urmărea scena în tăcere.

Murphy îngenunche în spațiul întunecat și începu :

— Binecuvîntează-mă, părinte...

Se uită printr-o despărțitură lăsată de perdea și-l văzu pe Flynn îndepărtîndu-se. I se adresă în șoaptă Cardinalului, făcîndu-și o confesiune grăbită, apoi termină brusc, spunînd :

— Eminență, voi folosi butonul de apel ca să transmit un mesaj cifrat.

Conturul întunecat al profilului Cardinalului, în spatele paravanului negru, rămase nemișcat, ca și cum n-ar fi auzit, apoi, încet, capul i se înclină.

Murphy trase ușor perdeaua peste tocul ușii și apăsă butonul într-o serie de semnale de avertizare. Se uită atent la hîrtia din mînă și-și miji ochii în întuneric. Începu :

AICI E PĂRINTELE MURPHY

Brusc, o mînă țîșni prin perdea și-l apucă de încheietură. Vocea lui Hickey umplu confesionalul :

— Pentru că tot ești aici, Padre, confesează-te că folosești confesionalul pentru trădare. Trase perdeaua la o parte și Murphy clipi în lumina bruscă. Hickey smulse hîrtia din mîna preotului și trase perdeaua la loc. Haide, termină-ți confesiunea. Eu voi termina mesajul.

Murphy se lăsă greu pe paravan și-i spuse încet Cardinalului :

— Îmi pare rău...

Hickey rămase afară și privi în jur. Flynn dispăruse. Nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenție, cu excepția lui Malone și a lui Baxter, aflați în sanctuar și care arătau totodată enervați și descurajați. Hickey zîmbi în direcția lor, apoi citi mesajul codat, puse degetul pe buton și începu să transmită. Repetă partea introductivă :

AICI E PĂRINTELE MURPHY, ÎN CONFESIONAL CU CARDINALUL.

Continuă, imitînd întreruperile unuia care transmite pentru prima oară. Transmițînd, modifica mesajul scris.

FORȚA ESTIMATIVĂ A FENIENILOR : NU MAI MULT DE OPT PUȘCAȘI, CÎTE UNUL ÎN FIECARE DIN TRIFORIILE ESTICE. NICI UNUL ÎN TRIFORIUL VESTIC. NICI UNUL ÎN BALCONUL CORULUI. UN OM PE TREPTELE SACRISTIEI CU UN THOMPSON — N-AM VĂZUT DECÎT ARME AUTOMATE. CÎTE UN OM ÎN FIECARE TURN. TELEFOANELE DE CAMPANIE FUNCȚIONEAZĂ PROST. OSTATICII MUTAȚI ÎN CRIPTĂ. DEPARTE DE PERICOL.

Se opri și citi mesajul textului.

MACCUMAIL ESTE BRIAN FLYNN. JOHN HICKEY, ADJUNCT. MEGAN, A TREIA DIN CONDUCERE.

Improviză din nou :

NU SÎNT MINE LA UȘI. MĂȘTILE DE GAZ SÎNT DE UN TIP VECHI, FILTRELE INEFICIENTE.

Se opri și se gîndi o clipă. Apoi continuă :

FENIENII LOIALI LUI HICKEY. NU VOR NEGOCIA CINSTIT. SE VORBEȘTE DESPRE SINUCIDERE. BAXTER URMEAZĂ SĂ FIE SPÎNZURAT ÎNAINTE DE RĂSĂRITUL SOARELUI, CA UN EXEMPLU. FACEȚI CE TREBUIE SĂ FACEȚI. NOI NU NE TEMEM. DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÎNTEZE... PĂRINTELE MURPHY.

Hickey luă degetul de pe buton și zîmbi. Cei de afară sînt ușor derutați, acum... și îngroziți. Groaza duce la disperare. Disperarea duce la acte necugetate. Hickey se puse pe el însuși în locul lor — avînd rezerve față de posibilitățile de negociere, îngrijorați pentru soarta ostaticilor, subestimînd forța care ține catedrala în mînă. Poliția va prezenta un plan pentru cucerirea catedralei, care va fi acceptat. Iar politicienii vor avea acest mesaj, care să justifice recursul la violență. Poliția va irumpe prin uși și va fi întîmpinată de explozii și de o neașteptată cantitate de gloanțe ucigașe. Hickey vedea toate astea cu ochii minții, în timp ce se uita de jur-împrejurul catedralei. Marmură făcută țăndări, statui sfărîmate, sînge de un roșu închis curgînd peste altare și pardoseli, morții zăcînd inerți peste strane. Podul va fi incendiat și tavanul se va prăbuși în navă, aruncînd afară, în străzi, prețioasele vitralii. Văzu trupuri pe moarte, chircindu-se printre moloz și flăcări. Și cînd vor crede că totul s-a sfîrșit, mult după ce se va fi tras și ultimul glonț, în timp ce răsăritul își va croi drumul său vărgat printre coloanele prăfuite, dezvăluindu-i pe salvatorii și pe medicii care-și făceau loc printre ruine, atunci se vor declanșa și bombele cu ceas și cele două coloane principale se vor zgudui și se vor cutremura și se vor prăbuși într-un zgomot asurzitor de granit și marmură, tencuială și bronz, lemn și beton. Catedrala va muri, cărămidă de cărămidă, piatră de piatră, coloană de coloană, zid de zid... Și de-a lungul anilor care vor veni, cînd lumea va privi cea mai măreață ruină din America, își

va aminti de ultima misiune a lui John Hickey pe acest pămînt.

Maureen Malone stătea în strană, cît se poate de tăcută și-l urmărea pe John Hickey, transmițînd mesajul. Se întoarse spre Harold Baxter :

— Ticălosul !

Baxter își luă privirea de pe Hickey.

— Da, dar astea sînt prerogativele lui, nu ? Dar n-o să facă nici un rău. Mai ales dacă a fost recepționat primul mesaj.

— Nu, nu înțelegi, spuse ea. Cei de afară încă mai cred că noi controlăm semnalul. Hickey nu le transmite un mesaj grosolan sau ceva în genul ăsta. Citește mesajul nostru și, în numele nostru, transmite un raport informativ înșelător.

Baxter se uită la Hickey și semnificația celor spuse de ea îl pătrunse.

— Și Dumnezeu știe ce le spune. E nebun, pricepi ? În comparație cu Hickey, Flynn este un model de judecată.

— Hickey nu este nebun, spuse Baxter. Este într-un fel mult mai periculos decît nebun.

Ea se uită în jos, spre pardoseală.

— Oricum n-o să-mi cer scuze că am încercat.

— Nici nu-ți cer asta. Dar îmi închipui că următorul plan îmi va aparține mie.

— Nu zău ? spuse ea cu un ton înghețat în glas. Mă îndoiesc că vom avea timp atît pentru planul tău cît și pentru mult discutatul tău moment potrivit.

El răspunse fără mînie :

— Mai dă-mi doar cîteva minute. Cred că știu o cale care să ne scoată de-aici.

Burke intră în biroul din spate al Monseniorului, urmat de inspectorul Langley. Un ofițer de poliție în uniformă îi înmînă fiecăruia cîte o copie a mesajului decodat. Burke se așează la biroul lui Schroeder și citi mesajul. Se uită în jur, la cei de față — Schroeder, comisarul Rourke, Roberta Spiegel și Bellini — sufletul Celor Doisprezece

Disperați, cu Langley și cu el însuși, adăugați sau eliminați, în funcție de cum se schimba situația.

Căpitanul Bellini ridică ochii din copia sa și-i spuse comisarului Rourke :

— Dacă e valabil ce spune aici, pot ocupa catedrala cu un risc acceptabil în ce-i privește pe oamenii mei. Dacă ostatecii sînt în criptă, au mari șanse să supraviețuiască... deși nu pot garanta acest lucru. Citi din noi mesajul. Oricum, prea mari șanse cu fenienii, tot nu par să aibă. Se sculă. Am nevoie de cîteva ore, ca să-mi fac planul.

Burke se gîndi la ce spusese Maureen, în poarta sacristiei. *Doisprezece trăgători.* Acum, Murphy spusese opt. Se uită la Bellini, care se afla în cealaltă parte a încăperii.

— Și dacă informația nu este exactă ?

Bellini spuse :

— Cît de mult să se fi putut ei înșela ? Doar sînt toți cu ochii în patru. Știu să numere. Ascultă, nu sînt chiar nerăbdător să fac asta, dar acum mă simt puțintel mai bine.

Langley zise :

— Nu putem să nu ne gîndim la varianta că unul sau chiar amîndouă mesajele sînt de la fenieni. Se uită la copia lui și o compară cu mesajul anterior, pe care-l avea în mînă. Sînt puțin încurcat. Ceva nu se leagă aici. Își ridică privirea. Bellini, în calitatea mea de ofițer de informații, te sfătuiesc să nu iei în considerație nici unul din aceste mesaje.

Bellini rămase consternat.

— Mă rog, dar atunci pe ce poziția dracului mă plasează ăsta pe mine ? Pe cea mai căcăcioasă cu putință, iată pe care.

Roberta Spiegel spuse :

— Credem sau nu credem mesajele astea, toată lumea din reședința Cardinalului și de alături citește acum acest ultim mesaj și fiecare va trage propriile sale concluzii. Aceasta, spuse ea uitîndu-se la Rourke, justifică luarea unei inițiative, domnule comisar. Iată la ce se gîndesc cei

de afară. Se întoarse spre Bellini : Domnule căpitan, fii pregătit să organizezi un atac dintr-o clipă într-alta.

Bellini dădu din cap, distrat.

Ușa se deschise și apăru Monseniorul Downes.

— A vrut cineva să mă vadă ?

Cei cinci bărbați se uitară întrebători unii la alții, apoi Roberta Spiegel spuse :

— Da, eu v-am chemat.

Downes rămase în picioare.

Ajutorul primarului se gîndi o clipă, apoi zise :

— Monseniore, nici primarul, nici eu și nici nimeni altcineva nu vrea să facă nimic care ar putea provoca daune acestei biserici sau ar putea pune în pericol viețile ostaticilor. Totuși...

Monseniorul luă o atitudine rigidă.

— Totuși, dacă poliția, primăria și cei din Washington decid că negocierile nu mai sînt posibile și că există un pericol clar și imediat pentru ostatici... veți sprijini dumneavoastră împreună cu dioceza decizia noastră de a-i trimite înăuntru pe cei de la antiteror ?

Monseniorul Downes stătea nemișcat, fără să răspundă.

Spiegel îi spuse lui Bellini :

— Dă-i Monseniorului o copie a acestui mesaj.

Downes luă hîrtia și o citi, apoi se uită la Roberta Spiegel.

— Trebuie să mă sfătuiesc cu Vicarul general. Nu pot lua singur o decizie ca aceasta. Se întoarse și ieși din încăpere.

Roberta Spiegel vorbi :

— De fiecare dată cînd descoperim un alt aspect al acestei probleme, constat cît de mult l-am subestimat pe Flynn. Sîntem al naibii de încolțiți din toate părțile și, pe măsură ce trece timpul, devine tot mai evident că cea mai simplă cale de acțiune este capitularea — a noastră, nu a lui Flynn și alor lui.

— Nici măcar capitularea, spuse Langley, nu este simplă. Putem noi foarte bine renunța, dar asta nu

înseamnă că același lucru îl vor face cei din Washington, din Londra sau Dublin.

Comisarul Rourke i se adresă lui Bellini :

— Căpitane, singurul lucru pe care-l putem face unilateral, fără altă permisiune decît cea a primarului, este atacul.

— Asta este întotdeauna, spuse Bellini, cea mai ușoară decizie, domnule — executarea ei este puțin mai greoaie.

— Am sentimentul că ați renunțat la negocieri, interveni Schroeder.

Toată lumea se întoarse spre el. Burke spuse :

— Domnule căpitan, dumneavoastră continuați să rămîneți cea mai mare speranță a noastră. Dacă există cît de cît o cale de mijloc între capitularea noastră și un atac, eu sînt convins că dumneavoastră o veți găsi. Totuși, Brian Flynn a zis că nu există nici o cale de mijloc, iar eu unul cred că spunea adevărul. Răsăritul soarelui sau moartea.

Maureen îl urmărea pe Hickey, în timp ce acesta stătea de vorbă în confesional cu părintele Murphy și cu Cardinalul.

— Îi chestionează în legătură cu butonul soneriei și cu primul mesaj.

Baxter dădu din cap și se ridică în picioare.

— Hai să ne mișcăm puțin să ne mai întindem picioarele. Mai stăm și noi de vorbă.

Cei doi începură să traverseze sanctuarul altarului, în direcția tronului, o distanță cam de doisprezece metri, apoi se întoarseră și o luară înapoi. Baxter făcu, din mers, un semn cu capul.

— Uită-te acolo, la placa aceea de alamă.

Maureen se uită în partea dreaptă a altarului. Dincolo de scara sacristiei se afla placa aceea mare, din alamă, prin care coborîseră cu valizele lor Megan Fitzgerald și Hickey.

Baxter privi catedrala, în toată lungimea ei.

— Am studiat clădirea asta. Cînd Hickey și Fitzgerald s-au întors înapoi prin placa de-acolo, aveau pămînt pe mîini și pe genunchi. Asta înseamnă că este vorba de un subsol scund, în care poți circula mai mult tîrîndu-te. Trebuie să existe acolo spații vaste, întunecate sau slab luminate. Avem o suprafață aproape cît un cartier, în care să dispărem. Dacă am putea ridica foarte repede placa asta și dacă am putea coborî acolo, nu ne-ar mai găsi niciodată.

Întorcîndu-se și îndreptîndu-se spre partea dreaptă a altarului, placa apăru din nou în raza lor vizuală.

— Chiar dacă am reuși să ridicăm placa, spuse Maureen, și am coborî pînă să apuce ei să tragă în noi, tot n-am fi liberi și nimeni de-afară n-ar afla că noi sîntem acolo, jos.

— Noi însă am ști că nu sîntem *aici*, sus.

— Da, asta-i diferența, nu ? spuse ea, dînd din cap. Mai merseră în tăcere cîteva minute, apoi Maureen continuă : Și cum îți propui să facem asta ?

Baxter își expuse planul.

Părintele Murphy și Cardinalul reveniră în sanctuar, foarte palizi, după cum observară Maureen și Baxter.

— Evident, Hickey știe.

— Nu m-aș fi împotrivit încercării de a intra în legătură cu Cancelaria, spuse Cardinalul. Se uită tăios la Murphy, apoi la Baxter și la Maureen. Trebuie să mă informați — anticipat — asupra planurilor voastre.

Baxter încuviință, înclinîndu-și capul.

— Tocmai asta eram pe punctul de a face, Eminență. Tocmai discutam o posibilitate de evadare. Vrem să veniți cu noi, amîndoi.

Cardinalul scutură din cap și rosti cu emfază :

— Locul meu este aici.

Pentru o clipă păru pierdut în gînduri, apoi spuse :

— Dar sînt gata să vă dau binecuvîntarea mea. Se întoarse spre părintele Murphy. Dacă vrei, poți pleca și dumneata.

Murphy scutură din cap și spuse, uitîndu-se la Maureen și la Baxter :

— Eu nu voi pleca fără Eminența-Sa. Dar dacă o să pot, vă ajut.

Maureen se uită la cei trei bărbați.

— Bine. Haideți atunci să punem la punct detaliile și să stabilim momentul. Se uită la ceas. La ora nouă, plecăm.

33

Căpitanul Bellini se adresă Monseniorului Downes, care tocmai intra în birou :

— Ați găsit cumva planurile catedralei ?

Monseniorul scutură din cap.

— Oamenii caută și aici și în clădirea diocezei. Dar mă îndoiesc să fi avut vreodată un set cu planuri.

— Ce-ai mai făcut cu arhitectul Gordon Stillway ?

Langley își aprinse o țigară și se gîndi puțin înainte de a răspunde. Într-un tîrziu, spuse :

— Au fost trimiși detectivi la biroul lui din East Fifty-third. Era închis, firește...

— Așteptați decizia tribunalului ca să intrați ?

Comisarul adjunct, observă Langley, devenea tot mai agresiv. Pe la miezul nopții, va încerca probabil să dea ordine.

— De fapt, spuse Langley, cineva a și intrat acolo — fără a avea decizia unui tribunal. Nu există copii ale planurilor catedralei. Detectivii încearcă să dea de un registru cu angajații. Se pare însă că și acesta lipsește.

Monseniorul Downes își drese glasul și rosti :

— Eu nu sînt de acord cu un asalt... dar presupunem că trebuie plănuit... Se uită spre bibliotecă și urmă : Veți găsi printre cărțile astea cel puțin cinci care reprezintă studii cu imagini ale catedralei. Unele au și planuri, planuri foarte generale — pentru turiștii care vizitează parterul. Fotografiile de interior sînt totuși foarte reușite și v-ar putea ajuta.

Bellini se îndreptă spre bibliotecă și începu să scotocească printre cărți.

Burke se ridică în picioare.

— Ar putea exista un set de planuri în apartamentul lui Stillway. La telefon nu răspunde nimeni iar detectivul pe care l-am postat acolo spune că nu răspunde nimeni nici la ușă. Mă duc chiar acum acolo.

Schroeder se ridică și el în picioare.

— Nu poți pleca acum. Flynn a spus...

— La dracu' cu Flynn, zise Burke, întorcîndu-se spre el.

— Du-te, locotenente, spuse Roberta Spiegel.

Langley rupse o pagină din carnețelul său.

— Ai aici adresa. Nu intra folosind mijloace ilegale.

— Dacă-l găsiți totuși pe Gordon Stillway, nu uitați că este un om foarte bătrîn. Nu-l speriați, spuse Monseniorul Downes.

— Nu fac nimic ilegal. Eu nu sperii lumea.

Burke se întoarse și dispăru în celălalt birou. Un nor gros de fum albăstrui atîrna la nivelul capetelor, în biroul tixit. Burke își croi drum spre hol și coborî scara. Birourile de la parterul Cancelariei erau pline cu ofițeri de poliție care conduceau operațiunile de teren. Burke se apropie de un căpitan așezat la un birou și-i arătă legitimația.

— Am nevoie de o mașină de serviciu și de un maniac care s-o conducă.

Căpitanul își ridică ochii de pe harta centrului orașului.

— Serios ? Păi zona de dincolo de cordon este înțesată cu oameni și cu mașini. Dar unde anume trebuie să ajungi în graba asta, locotenente ?

— Gramercy Park. Acum, dacă se poate.

— Da, ia-o atunci pe Lex, pînă la stația IRT.

— Rahat.

Puse mîna pe un telefon și obținu, prin centrală, biroul Monseniorului.

— Langley, elicopterul ăla se mai află în curtea Palace-ului ? Perfect. Sună-i și spune-le să fie gata de decolare.

Burke ieși din cancelarie în strada Cincizeci și Unu și inspiră aerul rece, înviorător, care-l făcu să se simtă mai bine. Lapovița începuse să dispară, dar vîntul continua să bată cu putere. Se îndreptă spre intersecția pustie dintre Cincizeci și Unu cu Madison.

O tăcere sinistră plutea deasupra străzilor luminate din jurul catedralei, iar în depărtare se vedeau baricadele construite din mașinile poliției, autobuze și camioanele salubrității. Cabluri asigurînd rețeaua de comunicații se întindeau peste străzile și trotuarele acoperite cu lapoviță. În fața clădirilor slab luminate erau postate santinele și Gărzile Naționale patrulau în jeep-uri, cu pușile îndreptate în sus. Portavoci lătrau în aerul hibernal și polițiști înarmați patrulau prin zona asanată. Burke le auzea pașii scrîșnind pe gheața necurățată și propriul său ritm, tot mai rapid. Mergînd, se gîndea la Belfast și, cu toate că nu fusese niciodată acolo, simțea că locul îi era cunoscut. Își ridică gulerul și mări pasul.

De partea cealaltă a bulevardului Madison, o siluetă solitară călărea încet, cu vîntul dinspre nord în față. Se uită la călăreț, Betty Foster, în timp ce trecea prin dreptul unui stîlp de iluminat. Cum ea nu părea să-l fi observat, Burke își continuă drumul.

Vîntul încetă și auzi în depărtare, dincolo de perimetrul cordonului, muzică și cîntece. New York-ul nu renunța la sărbătoarea lui. Burke trecu prin spatele Capelei Fecioarei, se apropie de reședința Cardinalului și prin perdelele de dantelă ale unei ferestre de la parter îi văzu, într-una din încăperi, pe cei de la ESD. Un locotenent le ținea un instructaj și Burke citi pe tablă : *Să nu ne dăm bătuți, băieți.* Printr-o altă fereastră, dinspre colț, Burke văzu oameni bine îmbrăcați, înghesuiți în jurul unui bufet, probabil. Nu arătau ei ca și cum s-ar fi distrat, dar nu arătau nici atît de încruntați ca bărbații din jurul tablei.

În intersecție, Burke se opri și se uită înapoi, la catedrala iluminată de reflectoarele din grădină. O lumină caldă străbătea vitraliile și arunca o umbră colorată deasupra străzii albe. O imagine senină, ca o carte poștală :

ramurile acoperite cu gheață ale teilor desfrunziți și întinderile strălucitoare, de zăpadă moale, necălcată. Poate mai senină decît a fost vreodată, în acest secol — zona înconjurătoare, golită de mașini și de oameni și clădirile întunecate...

Ceva nelalocul lui îi atrase atenția și se uită în sus la cele două turnuri unde lumina strălucea prin turnulețele de aerisire, sparte. În turnul nordic — clopotnița — văzu mișcîndu-se o umbră, o siluetă solitară care circula de la turnuleț la turnuleț, înghețată probabil, încordată, atentă. Și în turnul sudic se vedea o siluetă stînd nemișcată, în picioare. Doi oameni, cîte unul în fiecare turn — singurii ochi care priveau afară din catedrala asediată. Cît de multe depindeau de ei, gîndi Burke. Spera că nu erau înfricoșați.

Elicopterul poliției o luă spre sud, de-a lungul Bulevardului Lexington. Burke vedea cum jos, traficul, sau, mă rog, ceea ce putea fi considerat trafic în Manhattan, începea din nou să prindă viață. Semnalele luminoase, giratorii, montate în fiecare intersecție, indicau cîmpul de acțiune al poliției. Clădirile gigantice din centru făceau loc construcțiilor mai puțin înalte din vechiul perimetru al Parcului Gramery și elicopterul reduse din înălțime.

Burke vedea felinarele din micuțul parc particular, înconjurat de vile elegante. Indică locul și pilotul întoarse în direcția spațiului deschis și aprinse luminile de aterizare. Elicopterul se așeză pe un mic petic de iarbă și Burke sări afară din el și se îndreptă repede spre gardul cel mai înalt, din fier forjat. Zgîlțîi barele unei porți înalte dar constată că aceasta era încuiată. Lumea aflată pe trotuar întoarse curioasă capul spre el.

— Are cineva o cheie ? întrebă el.

Nimeni nu răspunse.

Burke privea printre bare, cu mîinile încleștate pe metalul rece. Se gîndi la poarta grădinii zoologice din dimineața asta, la casa maimuțelor, la poarta sacristiei și la toate închisorile pe care le văzuse vreodată. Se gîndi la Long Kesh și la Crumlin Road, la Lublianka și la Dachau.

Se gîndi că existau prea multe gratii de fier și prea mulți oameni uitîndu-se unii la alții, prin ele. Strigă, cu o furie bruscă și neașteptată :

— Hai odată, fir-ar să fie ! Cine are o cheie ?

O femeie în vîrstă, bine îmbrăcată, ieși în față și scoase o cheie cu înflorituri. Deschise poarta fără un cuvînt și Burke se strecură repede afară și-și făcu brutal loc prin mulțime.

Se apropie de o clădire veche, impunătoare, aflată de cealaltă parte a străzii și bătu tare în ușă. Un polițist deschise ușa și Burke își prezentă legitimația, strecurîndu-se pe lîngă el, în micul vestibul. Singurul polițist, în haine civile, stătea în unicul scaun și Burke se prezentă formal.

— Detectiv Lewis, răspunse omul, căscînd cu toată gura. Se sculă în picioare, deși cu un oarecare efort.

— Ceva noutăți despre Stillway ? întrebă Burke.

Detectivul scutură din cap.

— Ați obținut un mandat ?

— Nu.

Burke începu să urce scările. Pe vremea cînd era doar boboc, un bătrîn polițist îi spusese : „Toți trăiesc la ultimul etaj. Toți sînt furați la ultimul etaj. Toți o iau razna la ultimul etaj. Toți mor la ultimul etaj."

Burke ajunse la ultimul etaj, al patrulea. Două apartamente fuseseră amenajate din ceea ce odinioară fuseseră, probabil, camerele servitorilor. Găsi ușa lui Stillway și apăsă pe sonerie.

Detectivul urcă scările după el.

— Nu-i nimeni acasă.

— Nu, fir-ar, Sherlock Holmes.

Burke se uită la cele trei broaște Yale, înșirate pe verticală, de la prima, foarte veche, la ultima, foarte nouă, arătînd sporirea panicii, cu fiecare deceniu. Se întoarse spre detectiv.

— Vrei să pui un umăr la chestia asta ?

— Nu.

— Nici eu.

Burke se îndreptă spre o scară îngustă, în spatele unei uşi mici.

— Stai aici.

Se urcă şi ieşi afară, pe acoperiş, apoi coborî pe scara de incendiu din spate şi se opri la uşa lui Stillway.

Apartamentul era întunecat, cu excepţia luminiţei galbene a unui radio cu ceas. Fereastra nu avea grilaj şi Burke îşi scoase pistolul şi-şi făcu loc prin geamul vechi, fragil, deasupra cremonei. Băgă mîna, deschise cremona şi trase fereastra în sus, apoi sări în cameră şi se îndepărtă de fereastră chircit, cu pistolul ţinut cu amîndouă mîinile, ca pentru tragere.

Îşi reglă respiraţia şi ascultă. Ochii i se obişnuiră cu întunericul şi începu să desluşească umbre şi forme. Nimic nu se mişca, nimic nu respira, nimic nu mirosea; nu era nimic care să fi vrut să-l ucidă şi, simţea el, nimic care să fi fost ucis aici. Se îndreptă, găsi o lampă şi o aprinse.

Marele studio-apartament, prin modernismul său total, era în contrast cu lumea care-l înconjura. Pereţi de un alb ivoriu, lumină indirectă, mobilă din crom. Lumea modernă, secretă, a unui bătrîn arhitect specializat în restaurări gotice.

Ruşine, ruşine, Gordon Stillway.

Se îndreptă spre uşa holului, cu pistolul încă scos, uitîndu-se spre colţurile întunecate, pe măsură ce înainta. Totul era perfect normal; nimic nelalocul lui — nici o urmă de purpuriu pe covorul alb, nici o urmă de sînge închegat pe cromul strălucitor. Burke îşi băgă revolverul înapoi în toc şi deschise uşa. Se îndreptă spre detectiv.

— Fereastra din spate, spartă. Motiv de a suspecta o crimă în desfăşurare. Fă un raport.

Detectivul îi făcu cu ochiul şi se îndreptă spre scări.

Burke închise uşa şi se uită împrejur. Găsi un fişier, alături de o planşetă şi deschise sertarul din mijloc, cuprinzînd literele J — S. Nu fu prea surprins să constate că între bisericile St.Mark's-in-the-Bouwerie şi St.Paul the

Apostle nu se mai afla altceva decît un spațiu puțin mai mare decît ar fi trebuit să fie.

Burke văzu un telefon pe masa din chicinetă și sună Cancelaria, găsi linia principală ocupată,.sună centrala, îi răspunse automatul care-l sfătuia să revină și trînti cu furie receptorul, înapoi. Descoperi, într-un corp de etajere, barul lui Gordon Stillway și alese un Burbon de calitate.

Telefonul sună și Burke răspunse :

— Alo.

— M-am gîndit că nu poți intra pe fir, se auzi vocea lui Langley în receptor. Ce vești ai ? Ai găsit un cadavru în bibliotecă ?

— Nici un cadavru. Nici un Stillway. Și lipsește și dosarul Saint Patrick.

— Interesant, spuse Langley. După o pauză, adăugă : Nici cu celelalte investigații n-am avut noroc.

Burke auzi pe cineva vorbind tare, în fundal.

— E Bellini ?

Langley îi răspunse calm :

— Da. Ăsta e el. Nu-i da atenție.

Burke își aprinse o țigară.

— Nu am o zi prea bună de Saint Patrick, inspectore.

— Și nici ziua de optsprezece nu pare să promită prea mult. Trebuie să existe undeva, în orașul ăsta, copiile noastre și există alți arhitecți, poate constructori, care să cunoască locul, mai adăugă, după ce respiră adînc. Am putea da de ei mîine, în cursul dimineții — dar nu avem atîta timp. Flynn s-a gîndit la toate astea. Fix la răsăritul soarelui, ca să nu apucăm să punem mîna nici pe Stillway, nici pe planuri.

— Mă întreb... spuse Burke.

— *Ce* te întrebi ?

— Nu te-ai gîndit că dacă Flynn a pus mîna pe Stillway, atunci Stillway se află în catedrală, unde îi este cel mai de folos ?

— Poate că se *află* acolo.

Burke se gîndi o clipă.

— Nu știu. Flynn ne-ar fi spus dacă l-ar fi avut pe arhitect. Ne-ar fi spus că știe cum să arunce locul în aer, minînd pasajele ascunse — dacă există așa ceva. Este un om inteligent, care știe cum să obțină maximum de profit din tot ce face. Gîndește-te la asta.

Burke se uită prin încăpere. Pe canapea se afla un număr din *New York* și se duse într-acolo, trăgînd după el firul telefonului. O poză de pe prima pagină prezenta o imagine clară, luată de sus, a catedralei, în timpul tulburărilor de la ora prînzului. Titlul spunea : DEMONSTRAȚIILE OBSTRUCȚIONEAZĂ PARADA. Un subtitlu completa : DAR IRLANDEZII MĂRȘĂLUIESC. Edițiile speciale de seară vor prezenta materiale mai bune.

— Burke, mai ești acolo ? se auzi în aparat vocea lui Langley.

Burke își ridică privirea.

— Da. Ascultă, Stillway a fost aici. A adus acasă ediția de seară și...

— Și ?

Burke începu să umble prin casă, ținînd în mînă telefonul și receptorul. Deschise o debara de lîngă ușa de la intrare și spuse.

— Pardesiul, ud. Pălăria, udă. Nu există manta de ploaie. Nu există umbrelă. Nu există geantă. A venit acasă pe lapoviță, s-a schimbat și a plecat din nou, luînd cu el geanta în care se afla, bănuiesc eu, dosarul Catedralei Saint Patrick.

— Ce culoare au ochii lui ? Bine, cumpăr chestia asta. Unde s-a dus ?

— A plecat probabil cu cineva care avea recomandări foarte bune și o poveste plauzibilă. Cineva care l-a dus cu vorba ca să-i dea drumul în apartament.

— Un fenian care a ajuns la el prea tîrziu, spuse Langley, ca să-l ducă la catedrală...

— Poate. Dar poate că mai există cineva care nu vrea ca noi să avem... planurile și nu vrea să-l avem nici pe Stillway.

— Ciudată chestie.

— Gîndește-te la asta, inspectore. Între timp, trimite aici o echipă de la Criminalistică și apoi obține-mi un fir ca să pot vorbi cu Ferguson.

— Bine. Dar grăbește-te. Schroeder devine nervos.

Burke închise și făcu un tur al apartamentului, cu paharul cu Burbon în mînă. Nimic altceva nu i-a mai oferit vreun indiciu concludent, dar începuse să-și facă o idee despre bătrînul arhitect. Nu era genul de om care să iasă afară în lapovița rece, se gîndi el, dacă nu-l chema datoria. Sună telefonul. Burke ridică receptorul și-i dădu operatoarei numărul lui Ferguson, apoi spuse :

— Sună-mă din nou peste zece minute. O să trebuiască să mai dau un telefon.

După șase semnale, receptorul fu ridicat și Jack Ferguson se auzi pe fir, întrebînd cu glas ezitant :

— Alo ?

— Burke. Credeam că trebuie să sun Parchetul.

— Cine știe. Unde dracu' ai fost ?

— Am fost ocupat. Ascultă, se pare că o să obții premiul celui mai bun spion al anului.

— Las-o baltă ! De ce n-ai sunat ? Am așteptat telefonul tău...

— Nu te-au sunat cei de la biroul meu ?

— Ba da. Băieți foarte de treabă. Mi-au spus că sînt vizat. Cine-i pe urmele mele ?

— Păi, Flynn, pe de o parte. Poate Armata Republicană Irlandeză din New York, Aripa Provizorie, pe de alta. Iar eu cred că din punctul de vedere al utilității tale pentru maiorul Martin, ți-ai trăit traiul, ți-ai mîncat mălaiul — căci cu Martin intrași în cîrdășie, *nu-i așa* ?

După cîteva secunde de tăcere. Ferguson spuse :

— Mi-a spus că i-ar putea suprima pe fenieni, cu ajutorul meu.

— Și a reușit asta, acum ? Ei bine, singurii pe care vroia să-i anihileze, sînt polițiștii din New York.

Ferguson tăcu din nou cîteva secunde, apoi zise :

— Ticăloșii ! Sînt niște ticăloși sîngeroși. De ce sînt cu toții atît de credincioși acestei violențe fără rost ?

— Asta face presă bună. Care e statutul tău, Jack ?

— Statutul ? Statutul meu e că sînt îngrozit. Am împachetat și sînt gata să părăsesc orașul. A venit cumnată-mea și a luat-o pe soția mea la ea. Dumnezeule, pentru nimeni altcineva n-aș fi așteptat, Burke. Ar fi trebuit să plec de o oră.

— Și de ce ai așteptat ? Ai ceva pentru mine ?

— Numele de Terri O'Neal îți spune ceva ?

— Bărbat sau femeie ?

— Femeie.

Burke se gîndi o clipă.

— Nu.

— A fost răpită.

— Se întîmplă multe chestii de-astea, azi.

— Cred că este în legătură cu ceea ce se întîmplă.

— Cum adică ?

— Stai la aparat, îi spuse Ferguson. Aud pe cineva pe coridor. Stai așa !

— Așteaptă, îi zise Burke repede. Spune-mi... Jack... Fir-ar !

Burke așteptă. Auzi pașii lui Ferguson, îndepărtîndu-se. Așteptă să audă zgomotul, împușcătura, țipătul, dar nimic.

Și din nou se auzi în aparat glasul lui Ferguson, respirînd tare în receptor :

— Nenorociții ăștia de frați Rivero. Cine știe ce señoritas și-au mai adus și-acum se joacă printre țîțele lor. Doamne, ce casă onorabilă era asta, pe vremuri. Băieții se duceau jos și se îmbătau criță. Pînă la treizeci de ani, unul nu știa ce-s alea țîțe. Unde rămăsesem ?

— La Terri O'Neal.

— Exact. Am aflat asta de la unul din fanaticii ăia din Boston. El, împreună cu alți cîțiva, urmau să pună mîna pe această O'Neal noaptea trecută, în cazul în care un anume Morgan n-ar fi reușit s-o agațe la un disco. Cred că Morgan a agățat-o — ușor, în zilele noastre, ca și cum te-ai duce să-ți iei un pachet de țigări. N-am dreptate ? Oricum, acești băieți din Boston cred că răpirea e în

legătură cu ce s-a întîmplat azi și nu sînt prea fericiți pentru ce-au făcut fenienii.

— Nici noi.

— Bineînțeles, adăugă Ferguson, ar putea fi vorba de o coincidență.

— Da. Burke se gîndi. *Terri O'Neal.* Îi *suna* cunoscut, dar nu reușea să plaseze numele. Era sigur că numele nu se afla în nici un dosar, pentru că femeile din dosare erau încă destul de puține ca să-și poată aduce aminte de fiecare din ele. Terri O'Neal.

— Așa spunea omul acela. Și acum scoate-mă naibii de aici.

— Bine. Fii pregătit. Nu deschide ușa la străini.

— Cît durează să trimiți o mașină aici ?

— Nu știu. Rezistă. Ești acoperit.

— Așa i-a spus și Langley lui Timmy O'Day, vara trecută.

— Mai sînt și greșeli. Ascultă, săptămîna viitoare o să bem ceva împreună... o să luăm masa...

— La dracu' cu masa...

Burke închise. Se uită vreme de cîteva minute la telefon. Avea în gură un gust prost și-și scoase țigara și sorbi din Burbon. Sună telefonul și ridică receptorul.

— Dă-mi secția de poliție din Midtown North.

După o scurtă așteptare, telefonul sună și o voce puternică răspunse :

— Sergent Gonzales, Midtown North.

— Locotenent Burke, de la informații. Își dădu numărul legitimației. Aveți legătură bună cu mașinile voastre ?

Sergentul de birou, hărțuit, răspunse :

— Da, bruiajul nu ne-a afectat aici.

Burke auzi cum merge aparatul de înregistrat și auzi piuitul, la intervale de patru secunde.

— Mă verifici după ce închizi, bine ?

— Bine.

— Poți trimite o mașină pe West Fifty-fifth Street, la numărul 560 ? Apartamentul 5D. Preluare și plasare în arest preventiv — numele, Jack Ferguson.

— Pentru ce ?

— Viața lui e în pericol.

— Ca și a oricărui cetățean din orașul ăsta. Locurile sînt de vină. West Fifty- fifth ? Mă mir că n-a murit încă.

— E un informator. Cu adevărat important.

— Nu prea am mașini libere. E așa o bulibășeală...

— Da, am auzit. Ascultă, o să vrea să-l duci la sediul Căpităniei Portului, dar tu ține-l la secție.

— Sună al naibii de nasol.

— Tipul e implicat în povestea cu catedrala. Fă asta, da ? N-o să te uit. *Erin go bragh,* Gonzales.

— Da, *hasta la vista.*

Burke închise telefonul și ieși din apartament. Ieși în stradă și o luă pe jos înapoi spre parc, unde o mulțime de lume se adunase în fața gardului. Mergînd, se gîndea la Ferguson. Știa că-i datora lui Ferguson mai multă grijă pentru viața lui. Știa c-ar fi trebuit să-l ia cu elicopterul. Dar prioritățile se schimbau din nou. Acum, important era Gordon Stillway. Important era Brian Flynn și important era maiorul Martin. Jack Ferguson nu mai era așa de important, acum. Doar dacă... *Terri O'Neal.* Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai însemna și asta ? De ce îi părea atît de familiar numele ăsta ?

34

John Hickey stătea singur, la orga altarului. Ridică binoclul spre triforiul sudic. Frank Gallagher stătea într-o poziție precară pe parapet și citea *Biblia*. Se sprijinea cu spatele de o coloană de susținere, pușca cu lunetă se odihnea pe genunchi și el arăta foarte senin. Hickey se minuna cum putea un om să cuprindă în mintea lui, în același timp, două filozofii diferite. Strigă la Gallagher :

— Arăți plin de entuziasm !

Hickey îl fixă cu binoclul pe George Sullivan, care stătea și el pe parapet, în lungul triforiu dinspre sud-vest. Cînta la o mică muzicuță, prea încet ca să poată fi auzit de altcineva, în afară de Abby Boland, care se afla de partea cealaltă a navei. Hickey o fixă, în timp ce aceasta se apleca peste balustradă uitîndu-se la Sullivan ca o lunatică dintr-o melodramă ieftină, agățată de un balcon.

Hickey întoarse binoclul spre balconul corului. Megan stătea din nou de vorbă cu Leary și Leary părea că de data asta efectiv ascultă. Hickey simțea că cei doi își descopereau o inumanitate comună. Se gîndi la doi vampiri, pe peretele unui castel, în lumina lunii, fără sînge și fără viață în ei, incapabili să-și consume întîlnirea într-un mod firesc și acceptînd atunci să vîneze împreună.

Își ridică binoclul și-l fixă pe Flynn, care stătea de unul singur în băncile corului, care se profilau pe tuburile uriașe de alamă ale orgii. Dincolo de tuburi, marea fereastră-rozetă se înălța deasupra capului acestuia ca o lună stranie, inundată de luminile nocturne de pe Avenue. Efectul era dramatic, izbitor, gîndi Hickey, și neintenționat, asemenea tablourilor memorabile pe care le văzuse în viața lui. Flynn lăsa impresia că nu-l interesau

nici Megan, nici Leary şi nici planurile desfăcute pe genunchii săi. Privea departe, în spaţii, şi Hickey vedea că se juca cu inelul.

Hickey lăsă binoclul jos. Avea impresia că luptătorii începeau să se plictisească, chiar mai mult, să sufere de claustrofobie, dacă acest lucru era posibil într-un asemenea spaţiu. Febra spaţiului închis — Febra Catedralei, indiferent cum îi spunea, îşi întindea mrejele, iar noaptea era abia la început. De ce oare, îşi zicea el, tocmai bătrînii, cărora le-a mai rămas atît de puţin timp, au cea mai multă răbdare ? În sfîrşit, zîmbi, aici vîrsta nu prea avea cine ştie ce importanţă. Nu-i mai rămăsese, nimănui, decît aproape tot atît de trăit... cu cîteva bătăi de inimă în plus sau în minus.

Hickey se uită la ostaticii din sanctuar. Cei patru vorbeau între ei, foarte preocupaţi. Nici urmă de plictiseală, aici. Hickey învîrti manivela telefonului de campanie, de lîngă el.

— Podul ? Raportul.

— E aici un frig de te ia naiba, se auzi vocea gîfîită a lui Jean Kearney.

Hickey zîmbi.

— Tu şi cu Arthur ar trebui să faceţi ce obişnuiam să facem noi, iarna, pe vremea cînd eram tineri, ca să ne încălzim. Aşteptă un răspuns, dar cum nu veni nici unul, continuă. Obişnuiam să tăiem lemne. Rîse, apoi acţionă din nou manivela telefonului de campanie. Turnul sudic. Vezi ceva interesant ?

Îi răspunse Rory Devane.

— Pe fiecare acoperiş, numai trăgători în vestele lor antiglonţ. Pînă la Strada Patruzeci şi opt, zona a fost golită. Sute de oameni la ferestre, pe partea cealaltă a străzii. Mă simt ca un peştişor de aur într-un bol, mai adăugă el.

Hickey îşi aprinse pipa, care i se bălăngănea în gură, în timp ce vorbea.

— Ţine-ţi capul sus, băiete — tipii te urmăresc prin binocluri. *Şi prin lunetele puştilor*, mai adăugă, în gînd.

Uită-te și tu la ei. Tu ești motivul pentru care se află acolo cu toții.

— Da, domnule.

Hickey sună clopotnița.

— Raportul.

Îi răspunse Donald Mullins.

— Situația neschimbată... doar că sosesc tot mai mulți soldați.

Hickey își scoase pipa.

— Ți-ai primit carnea de vacă ? Mai vrei ceai ?

— Da, mai vreau ceai, te rog. Mi-e frig. E cumplit de frig aici.

Hickey spuse încet :

— Era frig a doua zi de Paști, în 1916, pe acoperișul poștei. Era frig cînd soldații britanici ne duceau pe jos, spre închisoarea Kilmainham. Era frig în cimitirul din Stonebreaker, cînd i-au împușcat pe tata și pe Padraic Pearse și pe alți cincisprezece conducători ai noștri. Este frig în mormînt.

Hickey ridică receptorul telefonului catedralei și vorbi cu operatorul poliției, din casa parohială.

— Dă-mi-l pe Schroeder.

Așteptă cîteva declicuri și spuse :

— L-ați găsit pe Gordon Stillway ?

— Ce ? întrebă Schroeder, surprins.

— I-am făcut curățenie în birou, după ora închiderii. N-am putut face asta mai devreme, înțelegi. Asta le-ar fi atras atenția pînă și unor idioți ca Langley și ca Burke. Dar am avut probleme să ajungem la Stillway, în aglomerația aia. Apoi a izbucnit revolta.

Vocea lui Schroeder tremură ușor, apoi spuse :

— De ce ne spui asta ?

— Ar fi trebuit să-l omorîm, dar n-am făcut-o. Este fie undeva într-un spital, fie beat, cine știe pe unde, fie a fost omorît de bunul tău prieten Martin. Stillway este, firește, omul cheie pentru un atac reușit. Planurile în sine nu sînt suficiente. Ai găsit o copie la Cancelarie ? Mă rog, dacă nu vrei, nu-mi spui. Mai ești pe fir, Schroeder ?

— Da.

— Am crezut c-ai ațipit.

Hickey îl văzu pe Flynn îndreptîndu-se spre claviatura orgii din balconul corului.

— Ascultă, Schroeder, puțin mai încolo o să cîntăm niște imnuri, la clopote. Prima oară cînd sun, vreau o listă cu opt preferințe ale poliției din New York. În regulă ?

— În regulă.

— Dar fără prostii. Doar cîntece religioase, serioase, care să sune bine la clopote. Și cîteva cîntece populare irlandeze. Să încurajăm puțin orașul ăsta. *Beannacht.*

Închise telefonul. După ce descoperi claviatura și porni orga altarului, își puse mîinile subțiri pe clape și începu să cînte cîteva note, la întîmplare. Înclină capul cu exagerată bunăvoință înspre ostaticii care-l urmăreau și începu să cînte :

— *În Dublin-ul făr-de pereche, unde fetele-s cochete....* Vocea lui se făcea auzită într-un bas bine stăpînit, bogat și plin, cu totul alta decît vocea lui vorbită. *Aici am cunoscut-o eu pe scumpa mea Molly Malone...*

Brian Flynn se așeză la orga corului și întoarse cheia, ca s-o pornească. Își puse mîinile pe lunga, curbata claviatură și cîntă un acord. Pe orgă se afla o oglindă mare, convexă, pusă într-un colț, care-i permitea lui Flynn să vadă, jos, aproape toată catedrala — folosită de organist, știa asta, ca să vadă intrarea triumfală a unei procesiuni sau să regleze ritmul pentru o mireasă mult prea nerăbdătoare, sau pentru una fără tragere de inimă. Zîmbi cînd se acordă cu mica orgă de jos și se uită la Megan, care tocmai se întorcea din turnul sudic.

— Fă-ne plăcerea să-ți auzim vocea ta atît de dulce, Megan. Vino aici și dă drumul microfonului ăsta.

Megan se uită la el dar nu făcu nici o mișcare spre microfon. Ochii lui Leary alergau de la Flynn la Megan.

— Ah, Megan, spuse Flynn, habar n-ai cît de important este cîntecul pentru revoluție.

Porni microfonul. Hickey repetă cîntecul iar Flynn i se alătură, cu o voce caldă de tenor.

Taraba-i pe roți o-mpingea,
Pe străzi largi sau strîmte o plimba,
Hai la midii, hai la scoici, ea striga,
Sînt vii, vii...

John Hickey zîmbi și ochii i se împăienjeniră, pe cînd muzica îl purta înapoi, prin timp și spațiu, în țara pe care nu o mai văzuse de peste patruzeci de ani.

Precupeață de pește era
Și nimeni nu se mira
Căci și maică-sa și taică-său
Tot asta făceau.
Cu tărăboanța cu pește, umblau...

Hickey revăzu încă o dată chipul tatălui său, în noaptea în care soldații îl scoseseră afară, să-l împuște. Își aminti cum fusese tîrît afară din celulă, spre ceea ce credea că era propriul său loc de execuție, dar îl bătuseră și-l aruncaseră apoi în drum, dincolo de zidurile închisorii Kilmainham. Își amintea, ca acum, stratul de pămînt verde așternut cu grijă peste mormîntul tatălui său, a doua zi, și chipul mamei, lîngă mormînt...

Și iată că de friguri muri
Și nimeni n-o putu izbăvi
Și acesta fu sfîrșitul blîndei
Molly Malone,
Dar stafia-i și azi îi mai plimbă taraba...

A vrut să moară atunci și de atunci în fiecare zi încercase să moară o moarte de soldat, dar în steaua lui nu așa fusese scris. Și cînd, în sfîrșit, a crezut că moartea venise după el, în căsuța aceea mică, meschină, de pe malul celălalt al rîului, află că i se cerea să meargă mai departe... să îndeplinească o ultimă misiune. Dar se va sfîrși totul, curînd... și el va fi din nou acasă.

35

Bert Schroeder se uită la raportul primit de la psihologul Secției Ostatici, dr. Korman, care ascultase toate conversațiile, din biroul alăturat. Korman scrisese : *Flynn este un megalomaniac și probabil un schizofrenic paranoic. Hickey este și el paranoic și are o dorință neîmplinită de moarte.* Pe Schroeder aproape că-l pufnise rîsul. Ce dracu' altfel de dorință de moarte poți avea, cîtă vreme ești încă în viață ?

Cum oare, se întreba Schroeder, putea un psiholog new-yorkez să diagnosticheze un om ca Flynn, aparținînd unei culturi cu totul diferită de a lui ? Sau pe Hickey, dintr-o cu totul altă epocă ? Cum putea să diagnosticheze pe cineva, bazîndu-se pe conversații telefonice ? Și totuși, făcea asta pentru Schroeder, de cel puțin cincizeci de ori pe an. Uneori diagnosticele lui se dovedeau a fi cît se poate de corecte ; alteori, nu. Se întreba întotdeauna dacă nu cumva Korman îl diagnosticase și pe *el.*

Ridică privirea spre Langley, care-și scosese haina, în încăperea sufocantă. Revolverul lui expus conferea o frumoasă notă de amenințare pentru civili, gîndi Schroeder. Îi spuse :

— Tu crezi cu adevărat în chestiile astea ?

Langley își ridică privirea de pe copia lui :

— Îmi amintește de horoscopul meu — este astfel conceput, încît să se potrivească oricui... Nimeni nu joacă cu toate cărțile pe masă. Pricepi ?

Schroeder confirmă din cap și întoarse o pagină a raportului, uitîndu-se la ea fără să citească. Încă nu-i dăduse lui Korman psiho-profilele nici unuia dintre cei doi și poate că nici n-o să le dea vreodată psihologului. Cu

cît opiniile pe care le are sînt mai diverse, cu atît mai ușor va fi să se acopere, în cazul în care lucrurile vor merge prost.

— Apropo de teoria lui Korman, spuse el, privind dorința de moarte neîmplinită a lui Hickey, cum mai stăm cu ordinul de deshumare ?

— Am dat de un judecător din Jersey City, zise Langley. Cam pe la miezul nopții îl vom putea săpa pe Hickey.. mormîntul lui, vreau să zic.

Schroeder aprobă din cap. *Miezul nopții — deschiderea unui mormînt.* Se cutremură ușor și începu să se uite din nou la raportul psihologului. Continua de-a lungul a trei pagini dactilografiate și, pe măsură ce citea, Schroeder simțea că nici dr. Korman nu era chiar în toate ale lui. Iar în ce privește adevărata stare mintală a celor doi, Schroeder bănuia că numai Dumnezeu o putea cunoaște — nici Korman și nimeni altcineva din încăpere și probabil nici măcar cei doi.

Schroeder se uită la ceilalți trei care mai rămăseseră acolo — Langley, Spiegel și Bellini. Își dădea seama că aceștia așteptau ca el să spună ceva. Își drese glasul.

— Mă rog... am avut eu de-a face cu oameni mai nebuni... De fapt, toți oamenii cu care am avut eu de-a face au fost nebuni. Partea nostimă este că apropierea de moarte pare să-i scoată brusc, o vreme, din starea asta. Ei acționează foarte rațional cînd își dau seama cu ce se luptă — cînd văd forțele concentrate împotriva lor.

— Numai cei doi oameni din turnuri au acest stimulent vizual, Bert, spuse Langley. Ceilalți se află într-un fel de cocon. Pricepi ?

Schroeder îi aruncă lui Langley o privire iritată.

— Fac ceva pe tot rahatul ăsta psiho, zise Joe Bellini. *Unde este Stillway* ? Se uită la Langley.

Langley dădu din umeri.

— Dacă-l ține Flynn acolo cu el, spuse Bellini, atunci chiar că am încurcat-o.

— Chiar acum ne ocupăm de problema asta, zise Langley, suflînd un rotocol de fum.

— Hickey minte, spuse Schroeder. El știe unde este Stillway.

— Nu cred că știe, răspunse Spiegel, dînd din cap.

— Hickey a fost foarte indiscret, mai adăugă Langley, menționînd la telefon numele maiorului Martin. Flynn n-ar fi dorit ca numele lui Martin să fie implicat în mod public. Nu vrea să ridice probleme între Washington și Londra, în această fază.

Schroeder dădu din cap, absent. Era sigur că, oricum, cele două guverne nu vor ajunge la nici un acord — sau, dacă vor ajunge, acesta nu va prevedea și eliberarea prizonierilor din Irlanda de Nord. El nu avea altceva de oferit fenienilor decît viața lor și un proces cinstit, iar ei nu păreau prea interesați nici de una nici de alta.

Capitanul Bellini făcea pași prin fața căminului.

— Nu-mi voi expune oamenii în luptă pînă cînd nu voi cunoaște fiecare coloană, fiecare strană, fiecare balcon și fiecare altar de catedrală.

Langley se uită la cele șase cărți mari, cu ilustrate, de pe bufet.

— Astea îți vor da o idee clară despre amplasament. Sînt cîteva imagini din interior, bine făcute. Planuri ale parterului, acceptabile. Pune-ți oamenii să înceapă să le studieze. Acum.

Bellini se uită la el.

— Astea sînt cele mai bune informații cu care te poți prezenta ? Luă cărțile cu una din mîinile lui mari și se îndreptă spre ușă. La naiba, dacă există o intrare secretă în clădirea asta, trebuie s-o știu. Începu să facă pași, în mici cercuri. Pînă acum, au făcut tot ce au vrut ei... dar le vin eu de hac. Se uită la lumea tăcută, din încăpere. Ține-i de vorbă, Schroeder. Cînd or să strige după mine, voi fi gata. Le vin eu de hac nemernicilor ăstora de irlandezi, mîncători de cartofi. O să-ți aduc boașele lui Flynn, într-o ceașcă de ceai. Ieși trîntind cu putere ușa în urma lui.

Roberta Spiegel se uită la Schroeder.

— Îi lipsește o doagă ?

Schroeder ridică din umeri.

— Așa reacționează de cîte ori se înrăutățesc lucrurile. Se ambalează singur. Cu cît lucrurile trenează mai mult, cu atît înnebunește mai tare.

Roberta Spiegel se ridică și bagă mîna în buzunarul cămășii lui Langley, de unde scoase o țigară.

Langley o privi pe cînd aceasta își aprindea țigara. Era ceva masculin dar în același timp ceva de o feminitate voluptoasă în toate mișcările ei. O femeie care avea putere vădită asupra primarului — deși ce fel de putere anume, nimeni nu știa exact. Și, se gîndea Langley, era mult mai inteligentă decît Excelența Sa. Cînd ajungea la decizia finală, de care atîrnau atîtea vieți, *ea* era cea care o lua. Roberta Spiegel, al cărei nume nu spunea nimic nimănui dinafara New-York-ului. Roberta Spiegel, care nu avea nici o ambiție de a cîștiga cine știe ce alegeri, care nu avea nici o carieră civilă pentru care să-și facă griji, și pe nimeni în fața căruia să răspundă.

Spiegel se așeză pe marginea biroului lui Schroeder și se aplecă spre el, apoi se uită înapoi, la Langley. Spuse :

— Dați-mi voie să fiu sinceră, cîtă vreme sîntem doar noi trei. Își mișcă buza gînditoare, apoi continuă : Așa cum bine știți, englezii nu vor ceda. Bellini n-are prea multe șanse să-i salveze pe oamenii ăia din catedrală. Washington-ul face diferite jocuri iar Guvernatorul este — rămîne între noi, un tîmpit. Excelența Sa este — cum să zic eu ? — nu este la înălțimea acestei misiuni. Iar biserica e pe cale să devină o problemă, dacă mai așteptăm mult. Spiegel se aplecă foarte mult spre Schroeder. Deci... depinde de tine, căpitane. Mai mult ca oricînd în distinsa ta carieră, totul depinde de *tine* — și dacă nu te superi c-o spun, căpitane, nu lași impresia că manevrezi situația cu aplombul tău obișnuit.

Schroeder se înroși. Tuși.

— Dacă tu... dacă primarul vrea să mă dau de o parte...

Spiegel coborî de pe birou.

— Vine o vreme cînd fiecare bărbat știe că și-a găsit nașul. Eu cred că *noi toți* ne-am găsit nașul, aici, la cate-

dralã. Nici mãcar un punct nu putem spune c-am cîștigat. De ce ?

Schroeder își drese glasul.

— Mă rog... așa pare întotdeauna, la început. Ei sînt agresorii, pricepi, și au avut la dispoziție luni de zile ca să se gîndească la toate. Cu timpul, situația va începe să se inverseze.

Spiegel dădu cu putere cu mîna în masă.

— Ei știu bine asta, fir-ar să fie ! Tocmai de aceea ne-au și dat atît de puțin timp. *Blitzkrieg*, Schroeder, *Blitzkrieg*. Război fulger. Cunoașteți cuvîntul. N-au de gînd să aștepte pînă cînd ne revenim noi. La răsăritul soarelui, sau morți. Acesta este cel mai adevărat lucru pe care l-a spus cineva în toată seara asta.

Schroeder încercă să-și stăpînească vocea.

— Domnișoară Spiegel... vezi dumneata, eu am mulți ani în spinare... dă-mi voie să mă explic. Noi ne aflăm în dezavantaj psihologic din cauza ostaticilor... Dar imaginează-te în interiorul *catedralei*. Gîndește-te la dezavantajele pe care trebuie ei să le depășească. Ei nu vor să moară — indiferent că pretind contrariul. Acesta și numai acesta este punctul de plecare al gîndirii lor. Iar ostaticii îi țin în viață — de aceea ei nu vor ucide ostaticii. De aceea, la răsăritul soarelui, nu se va întîmpla *nimic*. *Nimic*. Niciodată nu se întîmplă nimic. *Niciodată*.

Spiegel răsuflă îndelung. Se întoarse spre Langley și se întinse nu după o țigară, ci după pistolul acestuia. Îl scoase din tocul centurii prinse de umăr și se întoarse înapoi spre Schroeder.

— Îl vezi ? Așa își rezolvau oamenii neînțelegerile, pe vremuri. Se uită cu atenție la metalul negru albăstrui și continuă : Se presupune că am depășit, în prezent, faza asta, dar să-ți spun ceva. Se apelează mai mult la așa ceva în lumea noastră, decît la negociatorii de ostatici. Și să-ți spun încă ceva — aș prefera să-l trimit pe Bellini acolo, cu pușile lui, decît să stau aici și să aștept, cu degetul în fund, ca să văd ce-o să se întîmple la răsăritul soarelui. Lăsă pistolul în jos și se aplecă peste birou. Dacă n-o să

poți obține o prelungire fermă a termenului limită de la răsăritul soarelui, atunci vom pătrunde în catedrală cîtă vreme mai avem protecția întunericului — înainte ca amenințarea lor cu autodistrugerea să niveleze cartierul ăsta.

Schroeder rămase nemișcat.

— Nu există nici o amenințare cu autodistrugerea.

Spiegel spuse :

— Doamne, ce n-aș da să am nervii tăi. Sînt nervi, nu ? Îi aruncă revolverul înapoi, lui Langley.

Langley băgă arma în toc. Se uită la Spiegel. Se descurcase de minune — mai întîi cu țigările, apoi cu pistolul. Îl deposedase de lucrurile lui într-un fel foarte nonșalant. Dar poate că, se gîndi el, nu era decît simplul fapt că ea nu respecta atît de prevăzătoarea etichetă, așa cum făceau bărbații, în asemenea situații.

Roberta Spiegel se îndepărtă și se uită la cei doi ofițeri.

— Dacă vreți să știți ce se întîmplă cu adevărat în jurul vostru, nu ascultați la ce spun politicienii de dincolo. Ascultați-i pe Brian Flynn și pe John Hickey.

Se uită la un mare crucifix din lemn, atîrnat deasupra capului lui Schroeder și apoi afară, pe fereastră, la catedrală.

— Dacă Flynn sau Hickey au spus „la răsăritul soarelui sau moartea", ei bine, așa va fi, răsăritul soarelui sau moartea. Înțelegeți cu cine aveți de a face.

Schroeder dădu din cap, aproape imperceptibil. Văzu, vreme de o fracțiune de secundă, fața inamicului, dar aceasta dispăru din nou, la fel de repede.

În încăpere se așternu o lungă tăcere, apoi Spiegel continuă încet :

— Ei pot simți frica noastră... o pot mirosi. Ei simt și că noi nu o să le dăm ceea ce vor. Se uită la Schroeder. Îmi doresc ca oamenii de dincolo să-ți poată da acea orientare de care ai nevoie. Numai că ei au început să confunde treaba ta cu a lor. Ei așteaptă de la tine miracole iar tu începi să crezi că le poți face. Nu poți. Numai

Joe Bellini le poate oferi un miracol — un miracol militar — nimeni să nu fie ucis, nici un rănit, nici o pagubă. Bellini îi înțelege mai bine pe cei de acolo. Încep să-și piardă încrederea în lungul, greul drum pe care îl reprezinți tu. Încep să viseze la o soluție militară, încununată de succes. Deci, în timp ce încerci să-i amîni pe fenieni, nu uita să-i amîni și pe cei din celelalte încăperi.

36

Flynn și Hickey cîntau la cele două orgi, iar George Sullivan, la cimpoi. Eamon Farrell, Frank Gallagher și Abby Boland cîntau *Sălbaticul meu trandafir irlandez.* În pod, Jean Kearney și Arthur Nulty stăteau înghesuiți unul într-altul, pe o pasarelă deasupra balconului corului. Tuburile orgii uriașe făcuseră să intre în rezonanță scîndura pe care stăteau ei, întinși. Pedar Fitzgerald stătea jos, sprijinit cu spatele de ușa de la criptă. Închisese pe jumătate ochii obosiți și fredona.

Flynn simțea cum slăbesc tensiunile, pe măsură ce oamenii cădeau în reverie. Putea simți cum această duzină de minți evada din fortăreața rece. Aruncă o privire spre Megan și Leary. Pînă și ei păreau copleșiți, așa cum stăteau pe parapetul corului, cu spatele la catedrală, bînd ceai și fumînd împreună aceeași țigară. Flynn își întoarse privirea de la ei și se pierdu în orga asurzitoare.

Părintele Murphy îngenunche pe nesimțite în fața altarului înalt. Se uită la ceas.

Harold Baxter se învîrtea prin sanctuar, încercînd să lase impresia că n-are astîmpăr, în timp ce ochii lui scrutau catedrala. Se uită la ceas. N-avea rost, gîndi el, să mai aștepte. S-ar putea să nu mai aibă niciodată o ocazie atît de bună ca asta. Trecînd pe lîngă părintele Murphy, spuse :

— Treizeci de secunde.

Maureen zăcea prăvălită peste o strană, cu fața îngropată în mîini. Privi cu un ochi și-l văzu pe Baxter dînd din cap, spre ea.

Baxter se întoarse și o luă spre jilț. Trecu aproape de Cardinal și spuse :

— Acum.

Cardinalul se ridică, coborî de pe tron și se îndreptă spre banca de comuniune. Deschise portița și o luă repede spre nava principală.

Părintele Murphy îl auzi pe Baxter spunînd : „Du-te". Murphy își făcu semnul crucii, se ridică repede și se îndreptă spre laterala altarului.

Flynn urmărea prin oglinda orgii, în timp ce cînta, mișcările din sanctuar. Continuă să cînte melodia ritmată, strigîndu-i totodată lui Leary :

— Întoarce-te !

Leary și Megan săriră deodată de pe parapet și se întoarseră. Leary își ridică pușca.

Orga lui Hickey încetă, iar orga lui Flynn se stinse într-o notă lungă, tărăgănată. Se opriră toți din cîntat și catedrala amuți, toți ochii fiind îndreptați spre Cardinal. Flynn i se adresă în microfon, în timp ce privea prin oglindă :

— Oprește-te unde ești, Cardinale !

Părintele Murphy deschise panoul electric, ascuns într-o parte a altarului, trase întrerupătorul și zona sanctuarului se cufundă în întuneric. Baxter făcu trei pași mari, trecu de scara sacristiei și se întinse pe jos, lunecînd pe marmură, spre placa de alamă. Maureen se strecură din strană și se tîrî repede în spatele sanctuarului. Degetele lui Baxter găsiră mînerul din placa de alamă și ridicară metalul greu, pînă cînd țîțînii își găsiră făgașul. Maureen pivotă și picioarele ei găsiră deschiderea din pardoseală.

Cei patru din triforiu strigau ca apucați. Se auzi o împușcătură în balconul corului și strigătele încetară. Patru împușcături explodară una după alta, din triforiu.

Maureen se lăsă prin deschizătură și căzu pe pămîntul de dedesubt.

Baxter simți ceva — un glonț explodat, o bucățică de marmură, izbindu-l în piept și se rostogoli pe spate.

Cardinalul continua să meargă drept înainte, dar nimeni nu se mai uita la el.

Părintele Murphy orbecăia spre scara sacristiei și se lovi de Pedar Fitzgerald care alerga în sus, pe scări. Amîndoi se clătinară puternic, în semiobscuritate.

Baxter își trase răsuflarea și se năpusti înainte. Brațele și umerii îi atîrnau în deschizătură, cu picioarelee alunecîndu-i pe marmură, în încercarea de a-și face vînt.

Maureen striga :

— Sari ! Sari ! Se întinse și-l apucă de brațul care i se bălăbănea.

Se auziră alte cinci împușcături sfărîmînd marmura și răsunînd puternic pe capacul de alamă. Baxter simți o durere ascuțită în spinare și trupul i se smuci convulsiv. Alte cinci gloanțe șuierară prin întuneric, deasupra capului său. Era conștient că Maureen îl trăgea de mîna dreaptă. Încercă să se arunce cu capul înainte, în deschizătură, dar cineva îl trăgea de picioare. Auzi strigîndu-se foarte aproape de urechea lui și împușcăturile încetară.

Maureen atîrna de mîna lui, strigînd în sus, la el :

— Sari ! Pentru Dumnezeu, sări !

Baxter își auzi propria voce, stinsă și fără suflu :

— Nu pot. M-au prins. Fugi ! Fugi !

Cineva îl trăgea de glezne, afară din gaură. Simți strînsoarea lui Maureen slăbind, apoi dispărînd complet. O pereche de mîini puternice îl întoarseră cu fața în sus și se pomeni nas în nas cu Pedar Fitzgerald, în genunchi peste el, cu pușca mitralieră îndreptată spre gîtul lui. În lumina difuză, Baxter văzu sînge împrăștiindu-se peste gîtul lui Fitzgerald și peste cămașa lui albă.

Fitzgerald se uita la el, vorbind printre răsuflări chinuite :

— Ticălos tîmpit ! Te omor — nemernic blestemat ce ești. Îi arse lui Baxter un pumn zdravăn în față, apoi se tîrî peste el, deasupra gurii chepengului, țintind prin ea. Se propti și trase rafale lungi, asurzitoare, în întunericul de dedesubt.

Baxter era vag conștient de o umezeală călduță care se strecura pe pardoseala rece de sub el. Ochii săi încercară să privească la tavanul boltit, zece etaje deasupra lui, dar

tot ce reuși să vadă nu erau decît petele acelea roșii, nedeslușite, ale mitrelor Cardinalilor. Auzi pași alergînd spre altar, urcînd scările, apoi văzu fețe roind deasupra lui — Hickey, apoi, cîteva secunde mai tîrziu, Flynn și Megan Fitzgerald.

Baxter întoarse capul și-l văzu pe părintele Murphy zăcînd lîngă scară, cu mîinile apăsate pe față și sîngele șiroindu-i printre degete. Auzi vocea lui Megan :

— Pedar ! Ești rănit ? Pedar !

Baxter încercă să-și ridice capul ca să se uite după Cardinal. Văzu, o clipă, pantoful lui Megan venind direct spre capul lui și un fulger roșu îi trecu prin fața ochilor, urmat de întuneric.

Flynn îngenunche lîngă Pedar Fitzgerald și-i dezarmă pușca. Atinse rana sîngerîndă de la gîtul lui Fitzgerald.

— O simplă zgîrietură, băiete. Îi strigă lui Megan : Du-l înapoi la post. Repede !

Flynn se întinse pe burtă, la marginea gurii chepengului, și strigă în jos :

— Maureen ! Ai pățit ceva ? Ești rănită ?

Maureen stătea în genunchi, la cîțiva metri de intrare. Trupul îi tremura și respira rar, ca să se poată potoli. Mîinile ei se plimbau pe corp, ca să simtă vreo rană.

Flynn strigă din nou :

— Ești rănită ? Glasul lui începea să trădeze îngrijorarea. Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi.

Maureen respiră adînc și se surprinse răspunzînd :

— Nu.

Vocea lui Flynn se auzi din nou, mai stăpînită :

— Întoarce-te !

— Du-te dracului !

— Întoarce-te, Maureen, sau îl împușcăm pe Baxter. Îl împușcăm și-l aruncăm jos, ca să-l poți vedea.

— Oricum, toți sînt deja morți.

— Nu, nu sînt.

— Lasă-l pe Baxter să-mi vorbească.

Urmă o pauză, apoi Flynn spuse :

— E leșinat.

— Bastarzi ucigași ce sînteți. Vreau să vorbesc cu părintele Murphy.

— E... rănit. Stai, îl aduc pe Cardinal...

— Du-te dracului ! Știa că nu vroia să-l audă pe nici unul din ei ; nu vroia decît să fugă. Strigă : Renunță, Brian. Renunță, pînă nu mor și alți oameni. După o ezitare, mai strigă : La revedere.

Se trase din dreptul deschiderii pînă cînd spinarea ei se lovi de baza unei coloane. Se uita la scara care cobora prin deschidere. Auzi șoapte și presimți că cineva era gata să coboare.

Vocea lui Flynn strigă din nou :

— Maureen — nu ești genul care-și părăsește prietenii. Viețile lor depind de tine.

Simți cum o năpădește, pe tot corpul, o sudoare rece. Își spuse : *Brian, faci totul atît de al naibii de greu.* Se îndreptă spre deschidere, dar apoi ezită. Un alt gînd îi trecu prin minte. *Ce-ar face Brian ?* Ar fugi. Întotdeauna fuge. Și nu din lașitate, ci pentru că el și toți ai lor căzuseră de mult de acord că fuga era răspunsul cel mai corect, din punct de vedere moral, în situații dificile. Totuși... a stat cu ea cînd a fost rănită. Ezita între coloană și chepeng.

Vocea lui Flynn străpunse subterana întunecată :

— Ești o lașă nenorocită, Maureen. În regulă, s-a zis cu Baxter.

Se auzi o împușcătură, dinspre sacristie.

După ce ecoul muri, Flynn strigă din nou :

— Urmează Murphy.

Instinctiv, Maureen se trase înapoi spre coloană. Își îngropă fața în mîini.

— Ticăloșilor !

— Popa la rînd ! țipă Flynn.

Își ridică capul și-și șterse lacrimile de pe ochi. Scrută întunericul. Ochii i se obișnuiseră cu semiobscuritatea și încerca să aprecieze, calm, situația. La dreapta ei se afla zidul exterior al sacristiei. Dacă se ținea de el, dădea de zidul fundației, dincolo de care se afla libertatea. Pe aici trebuia s-o ia.

Se uită repede înapoi şi văzu o pereche de picioare lăsîndu-se prin deschizătură. Se vedea tot mai mult din corp, pe măsură ce omul cobora scara — Hickey. Peste capul lui Hickey apăru o altă pereche de picioare — Megan. Amîndoi aveau lanterne şi pistoale. Hickey întoarse capul, scrutînd întunericul în timp ce cobora. Maureen se chirci lîngă coloană.

Vocea lui Hickey se rostogolea prin aerul umed, întunecos. Îi vorbea ca unui copil :

— Vin la tine, scumpo. Vin după tine. Vino la bătrînul Jack, acum. N-o lăsa pe Megan cea rea să te găsească. Vino la domnul Hickey. Haide, vino.

Rîse şi sări ultimele trepte, aprinse lanterna şi o întoarse spre ea.

Imediat în spatele lui se afla Megan, chipul ei aprins, de roşcovană, arătînd sinistru în lumina de deasupra.

Maureen trase adînc aer în piept şi-şi ţinu răsuflarea.

37

Schroeder stătea încordat, cu telefonul la ureche. Se uită la Langley, singurul care mai rămăsese în încăpere.

— Dracu' să-i ia — nu răspund.

Langley stătea la fereastră, în picioare, privind intens spre catedrală. De cealaltă parte a ușilor duble, telefoanele sunau și lumea striga.

Una din uși se deschise cu putere și Bellini țîșni înăuntru, părînd mult mai agitat decît în momentul cînd plecase. Strigă :

— Am ordin de la Kline, naiba să-l ia, să intru peste ei, dacă nu-i poți contacta.

Schroeder își ridică privirea spre el.

— Intră aici și închide ușa ! Țipă la operator : Normal că vreau să încerci în continuare, deșteptule !

Bellini închise ușa, se îndreptă spre un scaun și se prăbuși pe el. Transpirația îi brăzda chipul palid.

— Dar eu... nu sînt pregătit să intru...

Schroeder îi spuse, nerăbdător :

— Cît dracu' durează să omori patru ostatici, Bellini ? Dacă tot sînt morți, Kline poate aștepta naibii pînă cînd îți faci și tu o idee cît de căcăcioasă cum să ataci.

Brusc, prin receptor se auzi vocea lui Flynn :

— Schroeder ?

Schroeder răspunse repede :

— Da... își stăpîni vocea. Da, domnule. E totul în regulă ?

— Da.

Schroeder își drese glasul și întrebă :

— Ce s-a întîmplat acolo ?

— O încercare nebunească de evadare, răspunse Flynn aparent calm.

— De *evadare* ? întrebă Schroeder, neîncrezător.

— Exact ce-am spus.

— Nu-i nimeni rănit ?

Urmă o lungă pauză, după care Flynn răspunse :

— Baxter și Murphy sînt răniți. Nu prea rău.

Schroeder se uită la Langley și la Bellini. Își stăpîni vocea și spuse :

— Trimitem un doctor.

— Dacă aveam nevoie de el, îți spuneam.

— Îți trimit un doctor.

— În regulă, dar înainte de a-l trimite, spune-i că-i zbor creierii.

Schroeder își înăspri glasul, dar era o asprime controlată, aproape născocită, care intenționa să arate că exterminarea era singurul lucru pe care nu l-ar fi tolerat.

— La naiba, Flynn, parcă spuneai că n-o să fie vorba de împușcături. Spuneai că...

— Nu s-a putut altfel, crede-mă.

Schroeder își compuse un ton amenințător :

— Flynn, dacă omori pe cineva — așa să mă ajute Dumnezeu, dacă rănești pe cineva, atunci s-a dus cu hai-să-ne-jucăm-de-a-tîrguitul.

— Înțeleg regulile jocului. Calmează-te, Schroeder.

— Vreau să vorbesc cu fiecare dintre ostatici, în parte. Acum.

— Rămîi pe fir.

Urmă o tăcere, apoi vocea Cardinalului umplu încăperea :

— Căpitane, îmi recunoști vocea ?

Schroeder se uită la ceilalți doi și aceștia confirmară, dînd din cap. Spuse :

— Da, Eminența-Voastră.

Cardinalul vorbea pe un ton care sugera că era îndrumat și urmărit îndeaproape.

— Eu n-am nimic. Domnul Baxter are, după cum spun ei, o zgîrîietură de-a lungul spinării și o rană provo-

cată de un ricoșeu, în spate. Se odihnește acum și se pare că se simte foarte bine. Părintele Murphy a fost și el rănit — la față — de un glonț ricoșat în maxilar. Este buimăcit, dar în rest se simte bine... A fost un miracol că n-a fost nimeni ucis.

Cei trei bărbați din încăpere părură că se relaxează. Se auziră murmure din încăperea alăturată.

— Domnișoara Malone ?

Cardinalul răspunse cu o ezitare :

— E în viață. Nu e rănită. E...

Schroeder auzi cum este astupat receptorul, la celălalt capăt. Auzi voci înfundate, un schimb violent de cuvinte. Vorbi în receptor :

— Alo ? Alo ?

Vocea Cardinalului se făcu din nou auzită :

— Asta e tot ce pot să spun.

Schroeder răspunse repede :

— Eminență, vă rog, nu-i provocați pe acești oameni. Nu trebuie să vă puneți în pericol propriile vieți, pentru că astfel puneți în pericol și alte vieți...

Cardinalul răspunse cu o voce neutră.

— Trec receptorul celorlalți. Și mai adăugă : Domnișoara Malone a...

Interveni brusc vocea lui Flynn :

— Bun sfat din partea Capitanului Curaj. În regulă, precum vedeți, nimeni n-a murit. Fiecare e pe cale să-și revină.

— Vreau să vorbesc cu domnișoara Malone.

— E puțin pînă afară. Mai tîrziu. Este totul pregătit pentru conferința mea de presă ? adăugă Flynn, dintr-o dată.

— Poate că mai avem nevoie de ceva vreme, răspunse Schroeder, calm. Rețelele...

— Am un mesaj pentru America și pentru restul lumii și vreau să-l transmit.

— Bine, o să-l transmiți. Ai răbdare.

— Asta nu-i una dintre virtuțile irlandezilor, Schroeder.

— Ah, nu știu dacă e adevărat. Simți că era momentul unei apropieri și mai personale : Și eu sînt pe jumătate irlandez și...

— Serios ?

— Da, familia mamei mele se trage din County Tyrone. Ascultă. Îți înțeleg frustrațiile și mînia — am avut și eu un unchi în IRA. Un erou al familiei. Închis de englezi.

— Pentru ce ? Că era un plicticos ca și nepotu-său ?

Schroeder ignoră remarca.

— Și eu am crescut cu multe dintre urile și prejudecățile pe care tu...

— Tu n-ai fost acolo, Schroeder. Tu n-ai fost *acolo*. Tu ai fost *aici*.

— Asta n-o să ducă nicăieri, spuse Schroeder, hotărît. Poate doar să-ți faci mai mulți dușmani...

— Cei de aici nu au nevoie de mai mulți prieteni. Prietenii noștri sînt închiși sau sînt în închisori. Spune-le să dea drumul oamenilor noștri, căpitane.

— Încercăm din răsputeri. Negocierile dintre Londra și Washington progresează. Întrevăd o lumină, la capătul tunelului...

— Ești sigur că lumina asta nu este un accelerat care vine spre tine ?

În încăperea alăturată, cineva rîse.

Schroeder se așeză și mușcă vîrful unui trabuc.

— Ascultă, de ce nu ne arăți puțină bună credință și nu ne eliberezi unul dintre ostaticii răniți ?

— Pe care dintre ei ?

Într-o clipă, Schroeder fu în picioare :

— Păi... Păi...

— Uite, știi ce ? Joacă-te de-a Dumnezeul. Nu întreba pe nimeni de acolo. Tu să-mi spui pe care dintre ei.

— Acela care este cel mai grav rănit.

Flynn rîse.

— Foarte bine. Iar eu îți fac o contrapropunere. Nu l-ai vrea pe Cardinal, în loc ? Gîndește-te. Un preot rănit, un englez rănit sau un Cardinal teafăr ?

Schroeder simțea cum îl cuprinde mînia și tulburarea, la gîndul că Flynn putuse veni cu un asemenea răspuns.

— Cine este cel mai grav rănit ?

— Baxter.

Schroeder ezită. Se uită în încăpere. Se bîlbîi.

— Repede ! spuse Flynn.

— Baxter.

Flynn își compuse o voce tristă.

— Îmi pare rău. Răspunsul corect ar fi fost, bineînțeles, să ceri un Prinț al Bisericii. Dar tu știai asta, Bert. Dacă ai fi spus Cardinalul, i-aș fi dat drumul.

Schroeder se zgîi în jos, la țigara neaprinsă. Glasul îi tremura.

— Mă îndoiesc.

— Nu te îndoi de mine pentru astfel de lucruri. De dragul unui punct marcat, sînt gata să pierd și un ostatic.

Schroeder își scoase batista și-și șterse gîtul.

— Doar nu încercăm să transformăm povestea asta într-o competiție, ca să vedem cine stă mai bine cu nervii, cine are... cine are...

— Boașe mai mari.

— Da. Nu încercăm să facem asta. Asta este vechea imagine despre poliție. Noi venim în întîmpinarea ta. Se uită la Bellini, care părea foarte iritat. Continuă : Nimeni de aici n-are intenția să rișteviața unor oameni nevinovați...

— *Nevinovați ?* În război nu mai există civili nevinovați. Sîntem cu toții soldați — soldați prin alegerea făcută, prin recrutare, prin implicare și prin naștere. Flynn trase aer în piept și spuse : Partea bună în cazul unui lung război de gherilă este că fiecare are ocazia să se răzbune, cel puțin o dată. Dar, hai să renunțăm la subiectul ăsta, adăugă el, după o pauză. Vreau acum emisiunea aia televizată. Trimite-mi-l pe Burke.

În sfîrșit, Schroeder își aprinse țigara.

— Îmi pare rău, lipsește pe moment din clădire.

— Ți-am spus că-l vreau prin preajmă. Vezi tu, Schroeder, pînă una alta nu prea ești amabil.

— Nu s-a putut altfel. O să te sune îndată. Făcu o pauză, apoi spuse, cu tonul schimbat: Ascultă, că veni vorba, vreau să zic că, așa cum ai spus chiar tu, noi construim un raport între noi — pot să te mai rog o dată să încerci să-l ții pe Hickey departe de telefon ?

Flynn nu răspunse.

Schroeder continuă :

— Nu încerc să bag zîzanie între voi, dar el spune una iar tu spui alta. Vreau să zic că este foarte negativist și foarte... pesimist. Nu vreau decît să te fac conștient de asta, în cazul în care tu nu...

Telefonul amuți.

Schroeder se răsuci în scaun și trase din trabuc. Se gîndea la cît de ușor îi era să trateze cu Flynn și cît de dificil era Hickey. Apoi avu o bruscă revelație și dădu drumul țigării, în scrumieră. *Om bun — Om rău.* Cea mai veche cacialma a jocului. Acum, Flynn și Hickey îi trăgeau *lui* această cacialma.

— Ticăloșii !

Langley se uită la Schroeder, apoi la carnețelul din mîna lui. După fiecare dialog, Langley avea un sentiment de frustrare și de zădărnicie. Afacerea asta cu negocierea nu era jocul lui și nu înțelegea cum reușea Schroeder să facă asta. Instinctele lui Langley strigau la el să apuce telefonul și să-i spună lui Flynn că era un ticălos mort. Langley își aprinse o țigară și fu surprins văzînd că-i tremură mîinile.

— Nemernicii !

Roberta Spiegel își reluă locul în scaunul balansoar și-și ațintì privirile în tavan.

— Ține cineva scorul ?

Bellini privi afară, pe fereastră.

— Știu ei oare să lupte la fel de bine pe cît de bine știu să mănînce rahat ?

Schroeder răspunse :

— Irlandezii sînt printre puținii care pot face asta.

Bellini se întoarse înapoi la fereastra lui, Spiegel începu să se balanseze în scaunul ei, Langley urmărea rotoco-

lul de fum care se înălța din țigara lui și Schroeder se zgîia la hîrtiile răvășite pe birou. În cealaltă încăpere, telefoanele sunau. O portavoce sfîșie aerul nopții și ecoul ei se strecură prin fereastră. Ceasul de pe consolă ticăia tare și Schroeder se uită la el. 9 :17 p. m. La ora 4 :30, mărșăluia în paradă, simțindu-se bine, bucurîndu-se de viață. Acum avea un nod în stomac și viața nu mai părea atît de frumoasă. De ce oare se găsea întotdeauna cineva care să strice parada ?

38

Maureen se strecură în spatele coloanei groase și-l urmări pe Hickey, stînd și uitîndu-se chiorîș în semiobscuritate. Megan apăru și ea în spatele lui, legănîndu-și cu ușurință pistolul, așa cum alte femei își legănau poșeta — așa cum și ea obișnuia, cu multă vreme în urmă, să-și legene pistolul.

Maureen îi urmări vorbindu-și în șoaptă. Știa ce-și spuneau, fără să audă un cuvînt : În ce parte a luat-o, oare ? Să se apere ? Să tragă un foc ? Să strige ? Să aprindă lanternele ? Ea aștepta aproape de ei, la o distanță de cel mult cinci metri, pentru că ei n-ar fi bănuit niciodată că putea sta atît de aproape, urmărindu-i. Pentru ei, ea era un civil, dar ar fi trebuit s-o cunoască mai bine. Era furioasă pe proasta părere pe care o aveau despre ea.

Brusc, lanternele se aprinseră și razele lor străpunseră departe, în întuneric. Maureen se lipi și mai tare de coloană.

Hickey strigă :

— Ultima șansă, Maureen. Renunță și n-o să pățești nimic. Dar dacă vom fi nevoiți să te scoatem cu forța... Își lăsă vocea să se piardă, ceea ce se subînțelegea părînd mai descurajant decît dacă ar fi spus-o direct.

Îi urmări în timp ce se sfătuiau din nou. Știa că se așteptau ca ea să o fi luat spre est, spre fundația sacristiei. Poate că Flynn i-a și auzit punînd la cale această variantă. Și chiar aceasta era direcția în care voia să o ia, dar acum știa că nu mai poate.

Se rugă ca cei doi să nu se despartă — să nu o blocheze în amîndouă direcțiile. Admise, totodată, că, de fapt, n-ar fi vrut ca Megan să fie departe de Hickey... deși,

poate, dacă *ar fi* departe de Hickey... Maureen își scoase pantofii, își băgă mîinile sub fustă și-și scoase dresurile. Răsuci ciorapii supraelastici într-o sfoară, înfășură capetele acesteia în jurul brațelor și trase cu putere. Își trecu garota de nailon peste umeri și îngenunche, luînd pămînt cu mîinile și frecîndu-se cu el peste fața jilavă, peste picioare și pe mîini. Se uită la fusta și la jacheta din tweed — închise la culoare, dar nu suficient. Le scoase fără zgomot, la întoarse pe dos, astfel încît căptușeala mai închisă la culoare să rămînă în afară și se îmbrăcă la loc. Închise nasturii jachetei peste bluza albă și ridică gulerul în sus. În tot acest timp, ochii ei priveau țintă la Hickey și la Megan.

Dintr-o dată, o altă pereche de picioare se lăsă în deschizătură și o siluetă începu să coboare scara. Maureen îl recunoscu pe Frank Gallagher, după pantalonii vărgați ai costumului său de mareșal de paradă, din dimineața aceea.

Hickey arătă spre partea din față a Catedralei. Gallagher scoase pistolul și o luă încet spre vest, de-a lungul zidului casei scării, spre zidul exterior al criptei parțial îngropate. Hickey și Megan o luară spre est, în direcția sacristiei.

Maureen constată că nu mai are încotro s-o ia decît spre sud, spre spațiul scund, de mers tîrît, de sub deambulatoriu — locul cel mai puțin probabil unde putea găsi o ieșire, potrivit celor știute de părintele Murphy despre amplasament. Dar urmărind lanterna lui Gallagher mișcîndu-se atît de încet, își dădu seama că i-o luase înainte, spre capătul criptei, iar de acolo avea mai multe posibilități. Se mișcă într-o parte, spre stînga ei, paralel cu traseul lui Gallagher. La vreo patru metri jumătate de prima coloana dădu de o alta și se opri. Urmărea lanterna lui Gallagher, a cărei lumină înainta aproape paralel cu ea. Fasciculul de lumină care cobora prin chepeng era mai slab acum, iar următoarea coloană era undeva în întuneric, la stînga ei.

Continuă să înainteze pe o parte, alergînd fără zgomot, cu picioarele goale pe pămîntul umed, cu mîinile căutînd țevile și conductele. Următoarea coloană se afla la o distanță diferită față de prima, cam de șapte metri jumătate, și crezu că a pierdut-o, cînd se izbi de ea, lovitura puternică scoțîndu-i aerul din piept și făcînd-o să icnească, involuntar.

Lumina lui Gallagher țîșni spre ea și Maureen îngheță în spatele coloanei. Raza își schimbă direcția și Maureen începu o cursă paralelă. Se lansă spre următoarea coloană, numărînd pașii în timp ce alerga. După patru pași mari se opri și pipăi înaintea ei, atingînd coloana de piatră și lipindu-se de ea.

Văzu că o luase cu mult înaintea lui Gallagher, dar raza lui luminoasă o devansa, sondînd locul opus ei. Planșeul sanctuarului de deasupra se termina la cîțiva metri de locul în care se afla, iar treptele care duceau sus, în confesional, coborau spre subsolul scund, de mers pe brînci, aflat sub planșeul principal. Maureen mai văzu, la lumina lanternei, colțul criptei, acolo unde zidul începea să se îndepărteze de ea. Nu mai avea pînă acolo mai mult de cinci metri. Se lăsă jos și pipăi pămîntul cu mîinile, după o bucățică de moloz. O aruncă înapoi, în direcția ultimei coloane pe lîngă care trecuse.

Lanterna lui Gallagher dispăru brusc din calea ei, în direcția de unde venise zgomotul. Maureen o luă repede înainte, încercînd să calculeze distanța. Mîna ei atinse zidul de cărămidă, exterior, al criptei, și o luă la stînga, după colț. Lumina lui Gallagher se întoarse. Maureen se ghemui sub nivelul razei de lumină, apoi se strecură după colț, rezemîndu-se cu spatele de cripta rece. Păși într-o parte, cu spatele lipit în continuare de perete, urmărind spotul luminos al lanternei lui Gallagher trecînd prin stînga ei. Își scoase de pe umeri sfoara de nailon. Invocă imaginea lui Frank Gallagher : arătos, cu o privire oarecum inexpresivă. Mare. Înfășură strîns sfoara de nailon în jurul mîinilor și făcu un nod.

Spotul luminos creștea în grosime și intensitate, săltînd tot mai aproape de colțul criptei. Auzea efectiv pașii lui Gallagher după colț, îi auzea respirația, pe nas, cu buzele strînse, atît de bine cunoscută ei. *Dumnezeule*, gîndi ea, *Dumnezeule, n-am vrut niciodată să ucid atît de cumplit.*

Prudență. Să fugă sau să lupte ?

„Cînd nu știi ce să faci, fugi", obișnuia să spună Brian Flynn. „Studiază lupii, îi spusese el. Lupii fug din fața pericolului, fără să se autoacuze pentru asta. Nici măcar foamea nu le poate întuneca judecata. Mai găsesc ei o altă pradă de ucis." Maureen își stăpîni mîinile, inspiră adînc, își aruncă sfoara de nailon în jurul umerilor și o luă de-a lungul zidului, departe de pașii care se apropiau, pașii lui Gallagher. *Data viitoare.*

Ceva se șterse de fața ei și-și înăbuși un strigăt, în timp ce se freca cu mîna. Întinse mîna cu grijă și atinse un obiect care atîrna. Un lanț de tras. Se întinse și mai sus și dădu peste un bec, îl deșurubă și-l aruncă ușor, în spațiul de tîrît din fața ei. Trase lanțul, aprinzînd astfel curentul electric. Își spuse : *Sper să-și bage afurisitele alea de degete aici și să se facă praf.*

Gallagher se apropie de colț și îngenunche. Manevră lanterna într-un arc larg, sub spațiul de tîrît, care începea la cîteva picioare de zid.

În lumina din fața ei, Maureen văzu baza scărilor care coborau din sanctuarul aflat deasupra. Departe, în fund, în spațiul scund, văzu ochii roșii, strălucitori, ai șobolanilor. Înaintă de-a lungul zidului criptei. Părea că acesta se mai întindea încă mult înainte. Lumina lui Gallagher reveni din spațiul scund și începu să exploreze lungimea zidului.

Maureen începu să meargă mai repede, împiedicîndu-se de moloz. Cam după vreo opt metri, cît aprecie ea, mîna dreaptă simți colțul unde zidul revenea spre sacristie. Raza de lumină căzu pe umărul ei și Maureen îngheță pe loc. Lumina se mai jucă puțin pe jacheta ei, apoi își schimbă direcția. Maureen se strecură după colț exact în

momentul în care lumina revenea, ca să exploreze încă o dată obiectul suspect pe care-l depistase.

Maureen se întoarse, rămînînd cu umărul drept lipit de perete și deplasîndu-se spre fundația sacristiei. Găsi un alt bec, îl deșurubă, apoi trase lănțișorul. În jurul ei chițăiau șobolanii și ceva îi trecu repede peste picioarele goale.

Peretele criptei se curba spre interior, pentru a se întîlni cu peretele exterior al sacristiei și Maureen aprecie că se afla exact în partea opusă a casei scării, de unde coborîse prin intrarea în subsol, acoperită cu placa de alamă.

Reușise pînă acum să se strecoare pe lîngă ei, dovedindu-se mai bună ca ei într-un joc decisiv de-a v-ați ascunselea. Îi trecură prin fața ochilor toate aleile și împrejurimile fabricilor din Belfast. Își aminti de toate strecurările ei pe brînci, prin moloz, cu sufletul la gură și se simți vie, încrezătoare, aproape însuflețită de acest joc periculos.

Terenul începu să se înalțe și ea trebui să se aplece și mai mult, pînă cînd ajunse, în final, să meargă în patru labe. Înaintînd astfel, căzu la un moment dat, în față. Un șobolan o zbughi peste mîna ei, un altul, peste picioare. Transpirația i se prelingea pe față, spălînd noroiul camuflajului, care i se scurgea în ochi și în gură. Respirația ei era atît de puternică, încît se gîndea că era cu neputință să nu o audă Gallagher.

În spatele ei, raza lanternei lui Gallagher sonda în toate direcțiile. Era foarte posibil ca acesta să nu-și dea seama că se afla, de fapt, chiar în spatele ei... doar dacă n-a auzit-o sau nu i-a văzut urmele pașilor sau nu a dat de vreunul din fasungurile alea goale, dîndu-și astfel seama... *Vîră-ți dracului degetul într-unul din ele și pîrlește-te.* Nutrea credința că era și el la fel de speriat ca ea.

Continuă să se tîrască, pînă cînd mîna ei veni în contact cu o piatră umedă, rece. Își plimbă mîinile peste suprafața rugoasă și simți conturul rotunjit al unei coloane masive. Mîna ei coborî din nou și simți ceva moale

și umed și se retrase repede. Se întinse din nou cu grijă și atinse substanța elastică, chitoasă. Luă puțin din ea și o duse la nas.

— Ah, Dumnezeule, spuse ea în șoaptă. Nemernicilor ! Chiar o s-o faceți.

Genunchiul ei se lovi de ceva, întinse mîinile și pipăi valiza pe care o căraseră ei jos, prin gaură — o valiză suficient de mare ca să încapă în ea cel puțin douăzeci de kilograme de plastic. Undeva, probabil de cealaltă parte a scării, se afla a doua încărcătură.

Se vîrî în spațiul dintre peretele scării și baza coloanei și-și scoase frînghia de nailon din jurul umerilor. Găsi o jumătate de cărămidă și o apucă în mîna dreaptă.

Gallagher se apropia, orientînd lanterna jos, în fața lui. Maureen văzu în lumină urmele pe care le făcuse cînd trebuise să se tîrască pe pămînt. Lanterna lui Gallagher își schimbă brusc direcția, fixîndu-se pe baza coloanei, apoi exploră zona unde se ascundea ea. Gallagher se tîrî mai aproape și îndreptă lumina în spațiul dintre coloană și zid.

Vreme de o interminabilă secundă, lumina rămase pe chipul ei, amîndoi privindu-se în față, la o distanță mai mică de un metru. Chipul lui Gallagher trăda surpriza totală, remarcă ea. Un prost.

Maureen coborî mîna în care se afla jumătatea de cărămidă și lovi cu putere între ochii lui. Lumina căzu la pămînt și Maureen sări din nișă și încolăci garota de nailon în jurul gîtului lui Gallagher.

Gallagher se zbătea pe pămînt ca un animal rănit. Maureen își încolăci picioarele în jurul trupului acestuia, călărindu-i spinarea, ținînd garota așa cum ai ține niște hamuri, trăgîndu-le strîns în jurul gîtului, cu toată forța pe care o putuse ea aduna.

Gallagher slăbi și căzu pe piept, prinzîndu-i piciorul sub el. Ea continua să tragă mai tare de sfoară, dar în mișcarea ei exista prea multă rezilință. Știa că-l strangulează prea încet, provocîndu-i o durere inutilă. Auzi gîlgîitul din fundul gîtului acestuia.

Capul lui Gallagher se răsuci într-un unghi incredibil și fața lui privi în sus, spre ea. Lanterna căzută arunca o rază gălbuie pe chipul lui și-i văzu ochii bulbucați și limba groasă, ieșită din gură. Pielea i se despicase acolo unde îl lovise cu bucata de cărămidă iar nasul, spart, sîngera. Pentru o clipită, ochii lor se întîlniră.

Trupul lui Gallagher deveni moale și se prăvăli, rămînînd nemișcat. Maureen stătea pe spinarea lui, încercînd să-și tragă sufletul. Încă mai simțea viață în trupul lui, respirația tot mai slabă, mușchii care se convulsionau și carnea lui, sub fesele ei. Începu să strîngă garota, apoi, brusc, o trase de pe gîtul lui și-și îngropă fața în mîini.

Auzi voci apropiindu-se de după criptă, apoi văzu două lumini, la nu mai mult de doisprezece metri de ea. Stinse repede lanterna și o aruncă într-o parte. Maureen își simți inima bătîndu-i sălbatic și orbecăi după pistolul căzut.

Spotul luminos se înălță, cercetînd tavanul. O voce — a lui Megan — spuse :

— Încă un bec lipsă. Deșteaptă, scorpia.

Cealaltă lanternă examină solul.

— Se văd urmele lor, spuse Hickey.

Maureen atinse cu mîinile trupul lui Gallagher și-l simți mișcîndu-se. Se dădu înapoi.

— Frank ? Ești aici ? strigă Hickey. Lumina lui, care se apropia, dădu peste trupul lui Gallagher și se opri pe el.

Maureen se tîrî în spate, pînă cînd se atinse de baza coloanei. Se întoarse și începu să scurme explozivul plastic, încercînd să-l desprindă de soclu, pipăind după detonatorul pe care-l știa îngropat undeva, acolo.

Cele două raze de lumină se apropiau tot mai mult.

— Maureen ! strigă Hickey, ai fost grozavă, fetițo. Dar, cum bine vezi, copoii sînt pe urmele tale. Dacă nu te predai, avem de gînd să tragem.

Maureen continua să tragă de plastic. Știa bine că nu putea fi vorbă de foc, cu explozivul atît de aproape.

Zgomotul făcut de cei doi oameni care se tîrau se auzea tot mai aproape. Privi înapoi și văzu două fascicule luminoase unindu-se peste trupul lui Gallagher. Gallagher încerca să se ridice în patru labe.

— Uite, i-am găsit lanterna, spuse Megan.

— Caută-i arma, îi spuse Hickey.

Maureen mai trase pentru ultima oară de plastic, apoi o luă în jurul coloanei, pînă cînd dădu de peretele fundației care o separa de sacristie.

Se lipi cu umărul drept de perete și se tîrî de-a lungul lui, pipăind după o deschidere. Peretele era străpuns de țevi și conducte, dar nici un loc, nicăieri, prin care să treacă și ea.

Hickey strigă din nou :

— Maureen, draga mea, Frank se simte puțin mai bine. Ți s-a iertat totul, iubito. Îți datorăm asta, fetițo. Ai o inimă bună. Haide, acum. Haide să ne întoarcem cu toții sus, să ne spălăm și să bem o ceașcă cu ceai.

Maureen urmărea cum una, apoi două, apoi trei lanterne începură să scormonească după ea.

— Maureen, spuse Hickey, am găsit pistolul lui Frank, deci știm că nu ești înarmată. Jocul s-a terminat. Te-ai purtat bine. N-ai de ce te rușina. Frank îți datorează viața lui și n-o să existe pedepse, Maureen. N-ai decît să strigi și venim să te ducem înapoi. Ai cuvîntul nostru că n-o să pățești nimic.

Maureen se ghemui lîngă zidul fundației. Știa că Hickey spunea adevărul. Gallagher îi era dator. Pentru că Gallagher trăia, ei nu-i vor face nici un rău ; asta era una din reguli. Vechile reguli, regulile lui Hickey, regulile ei. Se îndoia, totuși, pentru cineva ca Megan.

Instinctul îi spunea că totul se terminase — că trebuia să renunțe, cîtă vreme amnistia oferită mai era încă în vigoare. Era obosită, îi era frig, o durea totul. Lanternele se apropiară. Deschise gura să vorbească.

39

Inspectorul Langley răsfoia agenda Monseniorului Downes.

— Eu unul cred că bunul Rector s-a întîlnit nu numai o dată cu fenienii... Fără intenție, desigur.

Schroeder se uită la Langley. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să caute prin hîrtiile altcuiva. De aceea și fusese un detectiv atît de prost. Pe de altă parte, Langley ar fi scotocit, din simplă curiozitate, pînă și în buzunarele primarului. Schroeder spuse sarcastic :

— Sper că nu-l bănuiești pe Monseniorul Downes ?

— N-am spus asta, zîmbi Langley.

Bellini se întoarse de la fereastră și se uită la Schroeder.

— Chiar trebuia să mănînci atîta rahat ? Mă refer la treaba cu întoarcerea macazului și toate poveștile alea.

Schroeder simți cum groaza i se transformă în mînie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i decît o stratagemă. M-ai auzit recurgînd la ea de zeci de ori.

— Da, dar de data asta ai vorbit *serios*.

— Du-te dracului !

Bellini părea că era frămîntat de ceva. Se aplecă înainte, cu mîinile pe biroul lui Schroeder și spuse moale :

— Și eu sînt înspăimîntat. Crezi că *eu vreau* să-mi trimit oamenii acolo, înăuntru ? Dumnezeule Atotputernic, Bert, intru și eu cu ei. Am nevastă și copii. Dar, Isuse, fiecare oră pe care o irosești mîncînd rahat cu ei, este o altă oră cîștigată de ei, ca să-și întărească apărarea. Fiecare oră scurtează timpul care a mai rămas pînă la apariția zorilor, cînd *trebuie* să atac. Dar eu nu o să atac în zori, într-o ultimă, disperată încercare de a salva ostaticii și ca-

tedrala, pentru că ei *știu* că eu trebuie să acționez în zori, în cazul în care nu au obținut ceea ce au vrut.

Schroeder se uita fix în ochii lui Bellini, dar nu răspunse nimic.

Bellini continuă, cu o voce din ce în ce mai stridentă :

— În timp ce tu o ții întruna cu ce poți tu să obții, ei îmi fac și mai grea intervenția. Admite că nu o să obții nici o amînare și o să... o să-mi aduci la cunoștință... că *trebuie* să intru peste ei. Și adăugă, aproape în șoaptă : Nu-mi place să mă perpelești în felul ăsta, Bert... Oamenilor mei nu le place așa ceva... Trebuie să *știu*.

Schroeder îi răspunse mecanic :

— Eu acționez pas cu pas. Sînt proceduri standard. Stabilizez situația, îi țin permanent de vorbă, îi mai potolesc, obțin o prelungire a timpului limită...

Bellini izbi cu mîna în birou și toată lumea sări brusc în picioare.

— Chiar dacă vei *putea* obține o prelungire, pentru cîtă vreme va fi aceasta ? Pentru o oră ? Pentru două ore ? În cazul ăsta voi fi nevoit să acționez pe lumină... în vreme ce tu o să stai aici, la fereastră, fumîndu-ți trabucul și privindu-ne cum sîntem masacrați.

Schroeder se ridică în picioare, cu fața convulsionată. Încercă să se înfrîneze, dar cuvintele ieșiră fără voia lui :

— Dacă vei fi nevoit să intri peste ei, imediat în urma ta voi veni și eu, Bellini.

Un zîmbet chinuit trecu peste chipul lui Bellini. Se întoarse spre Langley și Spiegel, apoi se uită din nou la Schroeder :

— Ești invitatul meu, capitane. Se întoarse și ieși din încăpere.

Langley așteptă să se închidă ușa și spuse :

— Asta a fost o prostie, Bert.

Schroeder constată că-i tremurau mîinile și picioarele și se așeză, apoi se ridică din nou, brusc. Spuse, cu o voce răgușită :

— Păziți telefonul. Trebuie să ies puțin — la toaletă. Se îndreptă în grabă, spre ușă.

— Și eu i-am cam zis-o, e drept, spuse Spiegel.

Langley privi în altă parte.

— Așa e, sînt afurisită rău, poți să mi-o spui.

Langley se duse la bufet și-și turnă un pahar cu vin. Nu intenționa cîtuși de puțin să-i spună ajutorului de primar că era afurisită rău.

Ea se apropie de el, întinse mîna și-i luă paharul din mînă. Bău și i-l dădu înapoi.

Iar mi-a făcut-o ! gîndi Langley. Era ceva incomod de intim și în același timp ceva descurajant de agresiv în atitudinea de proprietar pe care o abordase ea, în relația cu el.

Roberta Spiegel se îndreptă spre ușă.

— Să nu faci vreo prostie, ca Schroeder.

Își ridică ochii spre ea, cu oarecare surpriză.

— Ești însurat ? Divorțat... despărțit... burlac ? îl întrebă ea, brusc.

— Da.

Ea rîse.

— Ai grijă de dugheană. Pe curînd. Și plecă.

Langley se uită la urma de ruj de pe pahar și-l puse jos.

— Afurisita. Se duse la fereastră.

Bellini lăsase un binoclu pe pervaz. Langley îl ridică și îl văzu clar pe omul care stătea în clopotniță. Dacă Bellini ar ataca, acest tînăr ar muri printre primii. Se întreba dacă omul știa asta. Bineînțeles că știa.

Omul îl văzu și ridică și el un binoclu. Se uitară, vreme de cîteva secunde, unul la celălalt. Tînărul ridică mîna, într-un fel de salut. Chipurile tuturor membrilor IRA, pe care-i cunoscuse vreodată Langley, se contopiră, brusc, în această față — tinerii romantici, cei din garda veche, cum era Hickey, oficialii pe cale de dispariție ca Ferguson, tinerii adepți ai violenței, cu sînge rece, ca majoritatea dintre ei, și acum, fenienii — mai nebuni decît adepții violenței — cei mai răi dintre cei mai răi... Intraseră cu toții în viață, era sigur de asta, ca niște adolescenți politicoși, îmbrăcați în costumașe și rochițe frumoase, pentru Litur-

ghia de duminică. Undeva, ceva n-a mers cum trebuia. Dar poate că cei mai nebuni dintre toți fuseseră adunați dintr-un foc aici, în seara aceasta. Trebuie înăbușiți în față, aici. Căci al naibii să fie el dacă ar vrea să mai aibă de-a face cu ei, vreodată.

Langley lăsă binoclul jos și se retrase de la fereastră. Se uită la ceas. Unde dracu' era Burke ?

Simțea un nod în stomac. *Transfer.* Într-un fel, simțea că era acolo, înăuntru, cu ei.

Maureen urmărea cercul de lumină care se apropia de ea și aproape că salută această lumină și glasul ademenitor al lui Hickey, după privarea senzorială pe care o trăise.

Hickey strigă din nou :

— Știu că ți-e frică, Maureen. Respiră adînc și cheamă-ne.

Era gata să facă asta, cînd ceva o opri. O serie de gînduri confuze îi trecură prin minte — Brian, Harold Baxter, Whitehorn Abbey, fața ca de stafie a lui Frank Gallagher. Simțea că plutea, la întîmplare, pe o mare în ceață — fără ancoră, cu faruri înșelătoare, cu porturi false. Încercă să se scuture de legătura în care căzuse și să gîndească clar, încercă să se decidă asupra scopului ei, care era libertatea. Libertate pentru Brian Flynn, libertate pentru toți oamenii și pentru toate lucrurile care o făcuseră să se simtă vinovată și de care se simțise legată toată viața ei. *Odată ostatic, ostatic rămîi toată viața ta.* Ea fusese ostatica lui Brian cu mult înainte de a lua o armă în mînă. Toată viața ei fusese ostatica propriilor ei stări de nesiguranță și conjuncturale. Dar acum, pentru prima dată, se simțea mai puțin ostatică și mai puțin trădătoare. Se simțea ca un refugiat dintr-o lume nebună, un evadat dintr-o anumită stare mintală, care era chiar mai rea decît închisoarea Long Kesh. *Odată înauntru, niciodată nu mai scapi.* Rahat. Începu din nou să se tîrască, de-a lungul zidului fundației.

— Maureen, te vedem mișcîndu-te. Nu ne face să tragem, strigă Hickey, din nou.

Ea îi răspunse :

— Știu că nu ai pistolul lui Gallagher, pentru că e la mine. Fii atent să nu trag eu, în *voi*. Îi auzi vorbind între ei, apoi lanternele se stinseră. Zîmbi, gîndindu-se cît de ușor acționează cele mai banale cacialmale, cînd oamenii sînt înspăimîntați. Continuă să se tîrască.

Temelia făcu o curbă și știa că se afla acum sub deambulatoriu. Undeva, în partea cealaltă a fundației, se aflau subsolurile complet excavate, de sub terasele de afară, care duceau înapoi la clădirea cancelariei.

Sub stratul subțire de pămînt, patul de stîncă al Manhattan-ului se înalța și cobora, pe măsură ce Maureen înainta, tîrîndu-se. Tavanul ajunsese acum la aproape un metru deasupra ei și Maureen se lovea întruna cu mîinile și cu capul de conducte și țevi. Conductele făceau zgomot cînd se lovea de ele și răsunau ca o tobă în aerul rece, stătut.

Brusc, lanternele se aprinseră din nou, mai departe. O auzi pe Megan, spunînd :

— Am găsit pistolul, Maureen. Ieși la lumină, sau tragem. Pentru ultima dată.

Maureen urmări fasciculele de lumină care încercau s-o repereze. Nu știa dacă pistolul lui Gallagher era sau nu la ei, dar știa că la ea nu era. Începu să se tîrască pe burtă, în stilul comando, lipindu-se cu fața de pămînt.

Luminile începură să se strîngă în jurul ei. Hickey spuse :

— Număr pînă la zece. După care armistițiul ia sfîrșit. Și începu să numere.

Maureen se opri din tîrît și rămase nemișcată, lipită de perete. Pe fața ei curgeau sînge și transpirație ; în picioare și brațe avea împlîntate bucățele de piatră. Își liniști respirația și rămase să asculte zgomotele parterului care se afla la numai un metru deasupra. Căută o geană de lumină, adulmecă după un curent de aer, apoi își plimbă mîinile pe fundația de piatră. Nimic. Începu din nou să se tîrască.

Hickey îi strigă din nou :

— Maureen, ești o fată fără inimă, lăsînd un bătrîn ca mine să se tîrască așa, în umezeala asta. O să mi se tragă moartea de aici — haide să ne întoarcem înapoi sus și să bem cîte o ceașcă de ceai.

Din cînd în cînd, spoturile lanternelor treceau efectiv peste ea și ea îngheța de fiecare dată. Se pare că nu reușeau să o depisteze, așa înnegrită cum era, în întunecimea asta. Observă că peretele de piatră făcea din nou o curbă, după care se termina. În locul lui apăru, direct din piatră, un perete de cărămidă care făcea unghiuri drepte și Maureen bănui că acest perete de cărămidă nu era un zid de rezistență ci un perete despărțitor, în spatele căruia dispărea fundația. Se ridică în genunchi, se întinse spre partea de sus a zidului și descoperi un mic spațiu aproape de tavanul de beton. Își apăsă fața de acest spațiu dar nu văzu nici o lumină, nu auzi nici un zgomot, și nu simți nici un curent de aer. Totuși, avea convingerea că era pe cale să găsească o ieșire.

Cineva strigă din nou. Era Gallagher.

— Maureen, te rog, nu ne face să tragem în tine. Știu că mi-ai cruțat viața — haide, zău, fii femeie cumsecade și hai să ne întoarcem înapoi, cu toții.

Era și de data aceasta sigură că n-or să tragă, dacă nu din cauza explozivului, atunci măcar de teama unui ricoșeu, în atîta pietrăraie. Se înfurie dintr-o dată pe minciunile lor ieftine. Cît de idioată o credeau ? Hickey o fi el un bătrîn soldat, dar Maureen știa mai mult despre război decît vor trăi Megan și Gallagher, ca să învețe. Vroia să le strige o obscenitate, legată de atitudinea lor condescendentă. Înaintă de-a lungul zidului și-l simți cum se curbează și mai mult, spre interior. Judecă, după configurația în formă de potcoavă a deambulatoriului, că se afla sub camera miresei, sau sub confesional. Și, dintr-o dată, mîna ei intră în contact cu lemnul uscat. Inima îi tresări ușor. Se așeză cu fața la perete și îngenunche. Mîinile ei explorau lemnul, una cu zidul. Balamalele

scîrțîră ascuțit, în aerul nemișcat. Lumina lanternei veni spre ea.

— Ne oferi o șansă grozavă, domnișoară, se auzi Hickey. Sper că admiratorilor tăi nu le faci tot atîtea necazuri.

— Du-te dracului, sac de oase ce ești, îi răspunse Maureen, în șoaptă. Trase, încetișor, de ușă. Gene de lumină apărură pe la colțuri, arătînd că ușa să tot fi avut în jur de un metru pătrat. Închise repede ușa, găsi o bucățică dintr-o cărămidă și o aruncă departe, de-a lungul zidului.

Lumina lanternei se îndreptă în direcția zgomotului. Deschise ușa cîțiva centimetri și-și apăsă fața de mica deschizătură. Clipi de cîteva ori și-și opri privirea pe un coridor iluminat cu lumină fluorescentă.

Pardoseala coridorului se afla la puțin mai mult de un metru sub ea — o pardoseală, se gîndi ea, din vinilin alb, lucios. Pereții coridorului erau vopsiți într-o imitație de lambriu ; tavanul era căptușit cu plăci antifonice. Într-adevăr, superb coridor. Lacrimi îi șiroiau pe față.

Deschise ușa de tot, cu o smucitură puternică, apoi își dădu de o parte părul, de pe față. Ceva nu era cum trebuia... Întinse mîna și degetele ei trecură printr-o rețea de sîrmă. O plasă de protecție contra șobolanilor acoperea deschiderea.

40

Burke intră în biroul interior al Monseniorului și se uită la Langley, unica persoană prezentă, care privea afară pe fereastră.

— Au plecat cu toții ? întrebă Burke.

Langley se întoarse.

— Unde e Schroeder ? întrebă Burke.

— Se ușurează... sau varsă, sau așa ceva. Ai auzit ce s-a întîmplat... ?

— Am fost informat. Nenorociții ăia dinăuntru sînt pe cale să strice totul. A pățit cineva ceva ?

— Cardinalul spune că nu. Ai mai pierdut două discuții minunate — Schroeder versus Spiegel și Schroeder versus Bellini. Bietul Bert. De obicei, el este favoritul. Cred c-o să piardă, mai spuse el, după o pauză.

Burke înclină din cap.

— Crezi că el e de vină, sau noi... sau toate astea, pentru că Flynn e prea bun ?

— Toate la un loc, spuse Langley, dînd din umeri.

Burke se duse la bufet și observă că rămăsese foarte puțin în carafe.

— De ce i-a ales Dumnezeu pe irlandezi să inventeze whisky-ul, Langley ? spuse el.Langley cunoștea răspunsul.

— Ca să-i împiedice să conducă lumea.

— Corect, zise Burke, rîzînd. Și adăugă, gînditor : Pariez că de patruzeci și opt de ore, nici un fenian n-a mai pus gura pe băutură. Cunoști o femeie pe nume Terri O'Neal ?

Langley se concentră asupra numelui, apoi spuse :

— Nu. Nu-mi pică fisa. Regretă pe loc jargonul obișnuit de polițist și adăugă : Nu pot identifica numele. Sună la secție.

— Am sunat de jos. Negativ. Dar mai caută. Dar de unul Dan Morgan ai auzit ?

— Nu. Irlandez ?

— Probabil din Irlanda de Nord. Ne mai sună Louise.

— Ce-i cu oamenii ăștia ?

— Tocmai asta te întrebam eu pe tine. Își turnă restul de whisky și se gîndi o clipă : Terri O'Neal... O am în fața ochilor, dar pur și simplu nu-mi pot aminti...

— Flynn a cerut un televizor, spuse Langley. De fapt, tu i-l vei duce.

Langley îl privi pe Burke cu coada ochiului.

— Voi doi vă înțelegeți binișor.

Burke se gîndi cîteva secunde la această afirmație. În ciuda circumstanțelor în care a avut loc întîlnirea lor, admise că Flynn era genul de om în stare să-i placă — dacă Flynn ar fi fost polițist sau el, Burke, ar fi făcut parte din IRA.

— Sună-l pe Flynn, spuse Langley.

Burke se apropie de telefon.

— Flynn mai poate aștepta. Se asigură că microfoanele din celelalte încăperi nu erau deschise, apoi porni microfonul de pe birou, astfel încît Langley să poată auzi. Sună la Secția din Midtown North.

— Gonzales ? Locotenent Burke. Omul meu e la tine ?

— E un scandalagiu, spuse Gonzales. O ține întruna cu tacticile de stat polițienesc și tot rahatul ăsta. Zice că ne dă în judecată pentru arestare fără motiv. Parcă ziceai că are nevoie de protecție.

— Mai e acolo ?

— Da. Vrea să-l duc la Port Authority Terminal. Nu-l mai pot ține aici. Dacă mă potcovesc cu o răpire și arestare fără motiv te tîrăsc și pe tine după mine...

— Dă-mi-l la aparat.

— Cu mare plăcere. O clipă.

Burke se întoarse spre Langley, în așteptare.

— E vorba de Ferguson. A dat de ceva. Terri O'Neal — Dan Morgan. Și acum vrea s-o șteargă.

Langley se apropie de Burke.

— Oferă-i ceva bani, să rămînă pe-aproape.

— Încă nu i-ai plătit nici ziua de astăzi. Oricum, nu avem noi atîția bani încît să-l oprim s-o șteargă.

Burke vorbi în receptor :

— Jack...

Vocea lui Ferguson ascuțită și agitată umplu încăperea :

— Ce naiba *îmi faci*, Pat ? Așa te porți tu cu un prieten ? Pentru numele lui Dumnezeu, omule...

— Scutește-mă. Ascultă, pune-mă în legătură cu tipii cu care ai vorbit despre O'Neal și Morgan.

— Nici o șansă. Sursele mele sînt confidențiale. Eu nu mă port cu prietenii așa cum te porți tu. Serviciul de informații din țara asta...

— Lasă asta pentru spiciul de Întîi Mai. Ascultă, Martin ne-a fentat pe toți. El este forța din spatele fenienilor. Toată povestea asta nu-i decît o stratagemă ca să arunce o lumină proastă asupra irlandezilor — ca să îndrepte opinia publică americană împotriva luptei irlandezilor.

— Mi-am închipuit eu asta, zise Ferguson, după un moment de tăcere.

Burke forță :

— Ascultă, nu știu cîte date ți-a dat ție Martin, sau cîte date despre poliție și fenieni trebuia să-i dai tu în schimb, dar îți spun că acum se află într-un moment în care își acoperă urmele. Ai înțeles ?

— Înțeleg că figurez pe trei liste de lichidare — lista fenienilor, a adepților violenței și a lui Martin. De asta părăsesc orașul.

— Trebuie să rămîi aici. Cine e Terri O'Neal ? De ce a fost răpită de un bărbat pe nume Morgan ? Cine a pus asta la cale ? Unde este ținută ?

— Asta e problema *ta*.

— Jack, ne ocupăm deja de asta, dar tu ești mai aproape de urme. Și nu avem prea mult timp. Dacă ne-ai spune care sînt sursele...

— Nu.

Burke continuă :

— Și pentru că tot ești calat pe chestia asta, vezi dacă poți da de un fir în ce-l privește pe Gordon Stillway, arhitectul permanent al Catedralei Sf. Pat. Și el lipsește.

— Lipsesc cam mulți. Și eu lipsesc. La revedere.

— Nu ! Rămîi aici.

— De ce ? De ce mi-aș mai risca viața ?

— Pentru același motiv pentru care ți-ai riscat-o și pînă acum — pacea.

Ferguson suspină dar nu spuse nimic.

Langley șopti :

— Oferă-i o mie de dolari — nu, o mie cinci sute. Vom organiza un bal de binefacere, pentru recuperarea pierderilor.

Burke spuse în receptor :

— Am vrea să-i disculpăm pe toți irlandezii care n-au nici o legătură cu asta, inclusiv oficialii voștri și chiar și pe adepții violenței. O să lucrăm cu voi după ce se termină toată povestea asta și o să avem grijă ca guvernul și presa să nu-i crucifice pe toți ai voștri. Burke făcu o pauză, apoi continuă : Tu și cu mine, în calitate de irlandezi — își aminti încercarea lui Flynn de a invoca legătura de sînge, aș vrea ca noi doi să ne putem ține capul sus, după asta. Burke se uită la Langley, care dădea din cap apreciativ. Burke se întoarse.

— Stai puțin, zise Ferguson. Urmă o lungă tăcere, apoi spuse : Cum ne putem vedea, mai tîrziu ?

Burke răsuflă ușurat.

— Încearcă să prinzi cancelaria. Se eliberează liniile, mai tîrziu. Spune parola... *leprechaun* (spiriduș) și-o să primești imediat legătura.

— Lepră se potrivește mai bine, Burke. Zi-i lepră. În regulă. Dacă nu reușesc să dau de tine la telefon, eu la cancelarie nu vin — locul este supravegheat de fel de fel

de oameni. Dacă nu ai veşti de la mine, hai să stabilim un loc fix. Să zicem la unu, la zoo.

— Mai aproape de catedrală, spuse Burke.

— Bine. Dar nu baruri sau alte locuri publice. Da, spuse el, după ce se gîndi puţin, părculeţul acela de pe Cincizeci şi unu — nu-i departe de voi.

— E închis noaptea.

— Sări poarta !

Burke zîmbi.

— Într-o bună zi tot o să-mi fac rost de cheile de la toate parcurile din oraş.

— Vorbeşte cu administraţia parcurilor. Îţi dau ei. Cheia şi mătura.

— Baftă. Burke îi spuse lui Gonzalez : Dă-i drumul. Puse receptorul în furcă şi respiră prelung.

— Crezi că O'Neal asta este chiar atît de importantă încît să-i rişti lui Ferguson viaţa ? îl întrebă Langley.

Burke goli paharul cu brandy şi se strîmbă.

— Cum de-or fi bînd oamenii chestia asta ?

— Pat ?

Burke se duse la fereastră şi se uită afară.

Langley îi spuse :

— Nu fac nici un fel de judecăţi etice. Nu vreau decît să ştiu dacă *merită* moartea lui Jack Ferguson.

Burke spuse ca pentru el însuşi :

— O răpire este o acţiune subtilă, mai complicată decît o lovitură, mai sinistră în multe privinţe ca o luare de ostatici. Burke reflectă. Luarea de ostatici, continuă el, este o formă de răpire. Terri O'Neal este un *ostatic*...

— Al cui ?

— Nu ştiu, spuse Burke, întorcîndu-se cu faţa spre Langley.

— Cine, ce trebuie să facă pentru cine, ca să obţină eliberarea ei ? Încă n-a cerut nimeni nimic.

— Ciudat, fu de acord Burke.

— Într-adevăr, spuse Langley.

Burke se uită la scaunul gol al lui Schroeder. În ciuda atîtor lucruri, prezența lui Schroeder era liniștitoare. Spuse, jumătate în glumă :

— Ești sigur că se mai întoarce ?

Langley dădu din umeri.

— Rezerva lui e dincolo, lîngă telefon, așteptînd, ca dublura unui actor, lovitura vieții sale...

— Cheamă-l pe Flynn, spuse Langley.

— Mai tîrziu

Se așeză în scaunul lui Schroeder, se lăsă pe spate și se uită în sus, la tavanul înalt. O crăpătură lungă pornea din perete în perete, reparată dar nevăruită încă. Își imagină catedrala în ruine, apoi Statuia Libertății, zăcînd într-o rînă, scufundată în port. Se gîndi la Colosseum-ul roman, la ruinele de pe Acropole, la templele inundate, de-a lungul Nilului. Spuse :

— Știi, catedrala în sine nu este importantă. Și nici viața vreunuia dintre noi. Important este cum acționăm noi, ce vor scrie și vor spune oamenii, după aceea.

Langley se uită la el apreciativ. Uneori, Burke îl surprindea.

— Da, e adevărat, dar n-o spui nimănui, azi.

— Și nici mîine, dacă va trebui să scoatem cadavrele de sub dărîmături.

Vocea lui John Hichey se auzi nu prea departe de Maureen.

— Ei, ce-avem noi aici ? Ce lumină străbate prin acele ferestre, Maureen ? Rîse, apoi spuse ascuțit : Dă-te de-o parte de-acolo, sau tragem în tine.

Maureen își ridică umărul și-l propti în plasa de șobolani. Sîrma se îndoi, dar colțurile rămîneau fixate de perete. Își apăsă fața de plasă. În stînga ei, coridorul se termina la vreo trei metri distanță. Pe peretele opus, spre capătul pasajului, se aflau uși cenușii, glisante — ușile liftului — liftul care se deschidea deasupra lîngă camera miresei. Împinse din nou cu umărul în rețea și una din părțile cadrului se desprinse de tencuială.

— Da, da... te rog...

Îi auzea în spatele ei, tropăind pe molozul de pe jos ca niște șobolani ce erau, tot mai repede, îndreptîndu-se spre sursa de lumină. Și iată că John Hickey apăru din întuneric.

— Mîinile pe cap, scumpo.

Se întoarse și se uită la el, încercînd să-și rețină lacrimile care i se formau în ochi.

— Uită-te la tine, spuse Hickey. Frumoșii tăi genunchi sînt numai zgîrieturi. Și ce-i cu tot noroiul ăsta de pe fața ta, Maureen ? Camuflaj ? O să ai nevoie de o baie bună. Își plimbă lanterna peste ea. Și frumosul tău costum, întors pe dos. Deșteaptă fată. Deșteaptă. Și ce-i *chestia asta* din jurul gîtului ? Apucă garota de nailon și o răsuci. Drace, ce fetiță rea ești. Răsuci din nou garota și o ținu așa, pînă ce ea începu să se sufoce. O dată în plus, Maureen, mi-ai arătat o mică fisură în armura noastră. Ce ne-am fi făcut noi fără tine ? Slăbi tensiunea garotei și o trînti la pămînt. Ochii i se micșorară, devenind ca două fente pline de răutate.

— Cred că o să-ți trag un glonte în cap și o să te arunc în coridor. Asta va ajuta poliția să ia hotărîrea cu care se luptă acum. Păru că se gîndește, apoi spuse : Dar, pe de altă parte, mi-ar plăcea să fii acolo, la finală. Zîmbi cu un zîmbet negru, știrb. Vreau să-l vezi pe Flynn murind, sau el să te vadă pe tine, murind.

Într-o sclipire de înțelegere, descifră esența răului acestui bătrîn.

— Omoară-mă.

El scutură din cap.

— Nu. Îmi placi. Îmi place ce ai început să devii. Totuși, ar fi trebuit să-l ucizi pe Gallagher. Dacă ai fi făcut asta, ai fi fost ferm implîntată în rîndurile celor damnați. Dar așa, ești doar pe linia de hotar. Chicoti.

Maureen zăcea pe pămîntul umed. Simți o mînă apucînd-o de părul ei lung și trăgînd-o înapoi, în întuneric. Megan Fitzgerald îngenunche peste ea și-i înfipse pistolul în inimă.

— Viața ta minunată s-a apropiat de sfîrșit, cățea.

— Să nu faci asta, Megan ! strigă Hickey.

— De data asta nu mă mai oprești, îi răspunse Megan. Trase cocoșul pistolului.

— Nu ! strigă Hickey. Brian decide dacă trebuie să moară — și dacă trebuie să moară, o să vrea să fie el cel care s-o ucidă.

Maureen ascultă această afirmație fără nici un fel de emoție. Se simțea paralizată, vlăguită.

Megan strigă :

— La dracu' cu tine ! La dracu' cu Flynn ! O să moară aici și acum.

— Dacă tragi, te împușc, îi spuse Hickey, încet. Auziră cu toții declicul siguranței automatului său.

Gallagher își drese vocea și zise :

— Dă-i drumul, Megan.

Nimeni nu vorbi și nimeni nu se mișcă. Într-un tîrziu, Megan trase înapoi cocoșul pistolului. Își aprinse lanterna și o propti în fața lui Maureen. Un rînjet se formă pe buzele lui Megan.

— Ești bătrînă... și nu cine știe ce drăguță. Îi arse una, peste sîni, cu țeava pistolului.

Maureen se uită în sus, prin spotul luminos, la chipul contorsionat al lui Megan.

— Tu ești foarte tînără și ai putea fi frumoasă, dar există o urîciune în tine, Megan, pe care oricine o poate vedea în ochii tăi.

Megan o scuipă și apoi dispăru în întuneric.

Hickey îngenunche deasupra lui Maureen și-i șterse fața cu batista.

— Ascultă, dacă vrei să-mi știi părerea, ești foarte drăguță.

— Du-te dracului, spuse ea întorcîndu-și capul.

— Vezi, unchiul John ți-a salvat încă o dată viața.

Ea nu-i răspunse și el continuă :

— Pentru că într-adevăr vreau să vezi ce se va întîmpla mai încolo. Da, o să fie ceva foarte spectaculos. De cîte ori în viață poți vedea o catedrală prăbușindu-se peste capul tău ?

Gallagher scoase un suspin ciudat și Hickey îi spuse :

— A fost doar o glumă, Frank.

Maureen îi spuse lui Gallagher :

— Află că nu glumește...

Hickey se apropie de urechea ei.

— Gura sau o să...

— *Ce* ? Se uită la el cu furie. Ce-mi poți face ? Se întoarse înapoi, spre Gallagher. Vorbește serios cînd spune că vrea să ne vadă morți pe toți. Chiar vrea să-i vadă pe toți prietenii tăi tineri, urmîndu-l în mormînt...

Hickey rîse ascuțit, pătrunzător.

Șobolanii se opriră din chițcăială.

Hickey spuse :

— Creaturile astea mici simt pericolul. Ele miros moartea. Ele știu.

Gallagher nu rosti nimic, dar răsuflarea lui umplu aerul rece, nemișcat.

Maureen începu să se ridice încetișor.

— Baxter ? Ceilalți... ?

Hickey spuse degajat :

— Baxter e mort. Părintele Murphy a fost lovit în față și e pe moarte. Cardinalul totuși n-are nimic. Zise într-o șoaptă mîhnită : Vezi ce ai *făcut* ?

Nu putu spune nimic și lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

Hickey se întoarse și se jucă cu lanterna peste chepengul deschis.

Gallagher spuse :

— Mai bine am pune aici o alarmă.

— Singura alarmă pe care o s-o auzi de-aici, zise Hickey, o să fie cam un chil de exploziv plastic. O să-l pun pe Sullivan să vină și să-l instaleze. Se uită la Maureen : Ei, plecăm acasă ?

Își reluară lungul drum în patru labe, înapoi.

Hickey vorbi, în timp ce mergeau :

— Dacă aș fi fost un tînăr, Maureen, m-aș fi îndrăgostit de tine. Semeni atît de mult cu femeile din Mișcare, pe care le-am cunoscut în tinerețea mea. Atîtea femei revo-

luționare din alte mișcări sînt niște stîrpituri urîte, nevropate și psihopate. Noi însă am fost întotdeauna în stare să atragem fete drăguțe, cu capul pe umeri, ca tine. Ai cumva idee de ce ? Urmă respirînd greoi : Bine, nu trebuie să-mi răspunzi. Obosită ? Da, și eu. Mai încet, Gallagher, bivol mare ce ești. Mai avem ceva drum de făcut, pînă cînd o să putem să ne odihnim. O să ne odihnim cu toții, împreună, Maureen. În curînd, totul se va termina... ne vom elibera de toate grijile noastre, de toate lanțurile noastre... înainte de răsăritul soarelui... plăcută odihnă... n-o să fie chiar așa de rău... zău că nu... Mergem acasă.

41

Schroeder intră prin ușa dublă a biroului interior al rectorului.

— Ia te uită cine s-a întors. L-ai sunat pe Fl nn ?

— Nu fără tine de față, Bert. Te simți mai bine ?

Schroeder ocoli masa.

— Te rog, scoală-te de pe scaunul meu, locotenente.Burke eliberă scaunul.

Schroeder se uită la Burke și spuse :

— Poți căra un televizor ?

— De ce n-a cerut televizorul de la bun început ?

Schroeder se gîndi.

Din multe privințe Fl nn nu este un caz clasic. Lucruri mărunte ca cel de a nu cere imediat un televizor... lucruri mărunte care se adună...

Langley spuse :

— Îi ține pe fenieni izolați. Singura lor realitate este Brian Flynn. După conferința de presă, va distruge televizorul sau îl va plasa undeva unde numai el și cu Hickey îl vor putea folosi, pentru a aduna informații.

Schroeder dădu din cap.

— N-am știut niciodată dacă problema asta a televizorului face parte din cazul respectiv sau din soluționarea acestuia. Dar dacă ei ni-l cer, noi trebuie să-l dăm. Sună centrala.

— Legătura cu orga din altar.

Îi dădu lui Burke receptorul, porni toate microfoanele, apoi se lăsă pe spate, cocoțîndu-și picioarele pe birou.

— Ai legătura, locotenente.

O voce țîșni prin difuzoare.

— Flynn la aparat.

— Burke.

— Ascultă, locotenente, fă-mi o mare favoare și stai dracului în cancelarie — cel puțin pînă la răsăritul soarelui. Dacă sare-n aer catedrala , o să vrei să vezi asta. Lipiți hîrtie pe toate ferestrele și nu stați sub candelabre.

Burke era conștient de faptul că era ascultat de două sute de oameni din complexul catedralei și că fiecare cuvînt era înregistrat și transmis la Washington și la Londra. Și Flynn știa și exploata acest lucru, pentru efect.

— Cu ce te pot ajuta ?

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci nu este să întrebi de soarta ostaticilor ?

— Ai spus că sînt bine.

— Dar a trecut ceva vreme de-atunci.

— Bine, cum sînt ei *acum* ?

— Nimic nou. Doar că domnișoara Malone a făcut o plimbare prin subsolul scund. Dar acum e din nou aici. Arată cam obosită, din cîte pot eu vedea. Deșteaptă cum este, a găsit o ușă care dădea din subsolul scund în coridorul care trece pe lîngă liftul camerei miresei. Făcu o pauză și reluă. Oricum, nu vă atingeți de ușă, pentru că tocmai a fost minată cu destul plastic ca să vă scuture al naibii de tare.

Burke se uită la Schroeder care era deja la celălalt telefon, vorbind cu unul din adjuncții lui Bellini.

— Înțeleg.

— Bine. Și-ți închipui sper, că orice altă intrare pe care o s-o găsiți, va fi și ea minată. Și-ți închipui și că tot spațiul de mers pe brînci este semănat cu mine. Sigur, mă poți suspecta de minciună sau de înșelătorie dar serios, n-ar fi prea inteligent să-i zici cacialma. Spune asta oamenilor tăi de la ESD.

— Așa o să fac.

— Oricum, vreau televizorul, spuse Flynn. Adu-l aici, la locul obișnuit. Peste cincisprezece minute.

Burke se uită la Schroeder și acoperi microfonul.

Schroeder îi zise :

— E un aparat jos, la secretariat. Dar trebuie să obții ceva de la el în schimb. Cere-i să vorbești cu un ostatic.

Burke luă mîna de pe microfon.

— Vreau mai întîi să vorbesc cu părintele Murphy.

— Oh, prietenul tău. N-ar fi trebuit să recunoști că ai un prieten aici, înăuntru.

— Nu este prietenul meu, e confesorul meu.

Flynn rîse zgomotos.

— Iartă-mă, dar mi s-a părut comic. Nu era o doamnă, era soția mea. Știi bancul, nu ?

Schroeder își înăbuși un surîs.

Burke părea enervat.

— Dă-mi-l !

Vocea lui Flynn își pierdu umorul.

— Tu să nu-mi ceri mie nimic, Burke.

— Nu aduc nici un televizor pînă nu vorbesc cu părintele.

Schroeder dădea furios din cap.

— Las-o baltă, îi șopti el. Nu-i forța mîna.

Burke continuă :

— Parcă aveam ceva de discutat, nu-i așa, Flynn ?

După o lungă tăcere, Flynn spuse :

— O să-l aduc pe Murphy la poartă. Ne vedem pe no-man's-land. Peste cincisprezece... nu, chiar peste paisprezece minute și vezi să nu întîrzii. Închise.

Schroeder se uită la Burke.

— Ce dracului de dialog purtați voi doi, acolo jos ?

Burke nu-l băgă în seamă și ceru din nou, prin centrală, orga altarului.

— Flynn ?

Vocea lui Brian Flynn reveni, oarecum surprinsă.

— Ce mai e ?

Burke constată că tremură tot, de furie.

— O regulă nouă, Flynn. Nu închizi pînă n-am terminat. Ai priceput ? Și trînti receptorul.

Schroeder se ridică în picioare.

— Ce dracu' se întîmplă cu tine ? Chiar n-ai învățat *nimic* ?

— Ah, du-te dracului. Își șterse fruntea cu batista.

Schroeder continuă :

— Nu-ți place să fii la capătul firului care recepționează, nu ? Îți face praf propria-ți imagine. Nemernicii ăștia m-au făcut în fel și chip în seara asta, dar nu m-ai văzut...

— În regulă. Ai dreptate. Scuză-mă.

— Ce tot discuți cu el acolo, jos ? reluă Schroeder întrebarea.

Burke scutură din cap. Era obosit și începea să-și piardă stăpînirea de sine. Știa că dacă el face greșeli din cauza oboselii, atunci vor face cu toții.

Sună telefonul. Răspunse Schroeder și-i trecu receptorul lui Burke.

— Cartierul tău general secret din Police Plaza.

Burke închise toate difuzoarele și plecă cu telefonul de lîngă masă.

— Louise.

Sergentul de serviciu spuse :

— Nimic despre Terri O'Neal. Daniel Morgan — treizeci și patru de ani. Cetățean american naturalizat. Născut la Londonderry. Tatăl, protestant din Welsh, mama, catolică irlandeză. Logodnica arestată în Belfast, pentru activități IRA. Posibil să fie încă în închisoarea Armagh. O să verificăm cu engle...

— Nu verificați *nimic* cu serviciile lor de informații sau cu CIA sau cu FBI, fără liber de la mine sau de la inspectorul Langley.

— Bine. Am înțeles. Morgan, continuă ea, are dosar la noi pentru că a fost odată arestat cu ocazia unei demonstrații, organizată aici, în 1979. Verificat și eliberat. Adresa lui, YMCA, pe WEST Twenty-third. Mă îndoiesc c-ar mai fi încă acolo. Nu ? Citi ce mai era scris pe fișa de arestare și continuă : Am pus-o la dispoziția oamenilor noștri și a detectivilor. O să-ți trimit o copie a fișei. De asemenea, încă nimic despre Stillway.

Burke închise și se întoarse spre Langley.

— Haide acum să duc televizorul.

— Despre ce-ați tot vorbit ? îl întrebă Schroeder.

Burke îi întoarse privirile.

— Încerc să găsesc o fisură ca să vă fac mai ușoară munca ta și a lui Bellini.

— Serios ? Ei bine, ăsta-i cel mai mic lucru pe care-l poți face după ce ați ratat investigația inițială.

— Dacă n-am fi făcut asta, spuse Burke, n-ai mai fi avut ocazia să negociezi pentru viața Arhiepiscopului New York-ului sau pentru siguranța Catedralei Saint Patrick.

— Mulțumesc. Îți rămîn dator.

Burke îl privi cu atenție și avu impresia că Schroeder nu spusese asta doar în derîdere.

Maureen ieși din spălătorul camerei miresii și se duse la măsuța de toaletă. Hainele ei erau puse frumos pe un scaun și în fața oglinzii se afla o trusă de prim ajutor. Se așeză și deschise trusa.

Jean Kearney stătea în picioare, de o parte, cu pistolul și se uita la ea. Kearney își drese glasul și spuse, șovăitor :

— Știi... se mai vorbește încă despre tine în Mișcare. Maureen își tampona picioarele cu iod, indiferentă. Zise cu nepăsare, fără să ridice ochii :

— Serios ?

— Da, oamenii mai povestesc încă despre faptele tale și ale lui Brian, înainte să devii trădătoare.

Maureen își ridică privirea spre femeia cea tînără. Fusese o afirmație nevinovată, fără ostilitate sau maliție, exact relatarea unui fapt pe care-l aflase de la povestitori — ca povestea lui Iuda. Evanghelia după Armata Republicană. Maureen se uită la buzele și degetele vinețiie ale fetei.

— E frig acolo, sus ?

Ea confirmă, dînd din cap.

— Groaznic de frig. Asta-i o mică pauză pentru mine, așa că nu te grăbi.

Maureen observă așchiile de lemn de pe hainele lui Jean Kearney.

— Faci cumva tîmplărie, în pod ?

Kearney întoarse ochii.

Maureen se ridică și-și luă fusta de pe scaun.

— Să n-o faci, Jean. Cînd o să vină timpul, tu și — Arthur, nu ? — tu și Arthur să nu faceți ce vi s-o fi spus să faceți.

— Nu spune asemenea lucruri. Noi sîntem loiali — nu ca tine.

Maureen se întoarse și se uită în oglindă la ea și apoi se uită la imaginea lui Jean Kearney, din spatele ei. Ar fi vrut să-i spună ceva acestei tinere femei, dar, într-adevăr, nu era nimic de spus cuiva care comisese un sacrilegiu cu bună știință și care va comite probabil crime, cît de curînd. Pînă la urmă Jean Kearney va găsi ea o posibilitate de a scăpa, sau, dacă nu, va muri tînără.

Se auzi un ciocănit și ușa se deschise puțin. Flynn își vîrî capul înăuntru și ochii săi se opriră pe Maureen ; privi în altă parte.

— Iartă-mă. Am crezut că ești gata.

Maureen își trase fusta, luă apoi bluza și se strecură în ea.

Flynn intră în cameră și privi în jur. Atenția i se opri asupra bandajelor și a iodului.

— Istoria are un mod ciudat de a se repeta, nu ?

Maureen se încheia la bluză.

— Vezi tu, dacă noi toți continuăm să facem aceleași greșeli, înseamnă că așa trebuie să fie, nu, Brian ?

— Într-o bună zi, o să facem ce trebuie, spuse Flynn, zîmbind.

— M-aș cam îndoi.

Flynn îi făcu un semn lui Jean Kearney și aceasta plecă fără tragere de inimă, cu o expresie dezamăgită.

Maureen se așeză la masa de toaletă și începu să-și pieptene părul.

Flynn o urmări o vreme, apoi spuse :

— Aș vrea să vorbesc cu tine.

— Te ascult.

— În capelă.

— Sîntem absolut singuri, aici.

— Bine... da. Prea singuri. Lumea ar putea vorbi. Nu mă pot compromite și nici tu nu poți...

Ea rîse, sculîndu-se în picioare.

— *Despre ce* ar putea vorbi lumea ? Zău, Brian... aici, în catedrală, în camera miresei... Ce adunătură de catolici obsedați sexual sînteți cu toții. Se îndreptă spre el. Bine. Sînt gata. Să mergem.

O apucă de brațe și o întoarse spre el.

Ea scutură din cap.

— Nu, Brian. E mult prea tîrziu. Pe chipul lui, se gîndea ea, se citea disperarea... aproape spaima.

— De ce voi, femeile, spuneți întotdeauna asemenea lucruri ? Niciodată nu-i prea tîrziu ; pentru asemenea lucruri, nu există sezoane sau cicluri.

— Dar există, totuși. Pentru noi, acum e iarnă. Și n-o să mai fie primăvară — nu, cîtă vreme mai trăim noi.

O trase spre el și o sărută și, înainte ca ea să poată reacționa, se întoarse și ieși din încăpere.

Rămase în picioare în mijlocul camerei miresei, vreme de cîteva secunde, imobilă, apoi mîna ei o luă spre gură și se așeză, apăsat, pe buze. Își scutură capul.

— Nebunule ! Nebun blestemat ce ești !

Părintele Murphy stătea în strana clerului, cu un pansament aplicat pe maxilarul drept. Alături de el stătea, în picioare, Cardinalul. În aceeași strană zăcea întins, pe o parte, Harold Baxter. Torsul gol era bandajat, o lungă dîră de sînge închegat îi traversa spinarea și o pată roșie, mai mică, i se vedea pe piept. Fața lui trăda rezultatul loviturilor lui Pedar Fitzgerald. Șutul lui Megan aproape că făcuse să-i dispară un ochi, ascuns în orbită, pe jumătate închis.

Maureen traversă sanctuarul și îngenunche lîngă cei doi bărbați. Se salutară, triști. Maureen îi spuse lui Baxter :

— Hickey mi-a spus că ai murit și că părintele Murphy e pe moarte.

Baxter scutură din cap.

— Omul ăsta e total nebun.

Se uită împrejur. Flynn, Hickey și Megan Fitzgerald nu se vedeau nicăieri. Aceasta era într-un fel mai descurajant decît a-i avea în colimator. Simțea cum își pierde curajul și știa că ceilalți simțeau același lucru. Spuse :

— Dacă nu putem evada... fizic, vreau să zic... atunci trebuie să discutăm o modalitate de a supraviețui aici, înăuntru. Trebuie să le ținem piept, să-i împiedicăm să ne separe și să ne izoleze. Trebuie să-i *înțelegem pe cei care ne țin captivi.*

Maureen se gîndi o clipă, apoi rosti :

— Da, dar sînt oameni greu de înțeles. Eu nu l-am înțeles niciodată pe Brian Flynn, n-am înțeles niciodată ce-l făcea să meargă mai departe. După toți acești ani, continuă ea după o pauză, m-am gîndit că într-o bună zi voi auzi că a murit sau a suferit o depresiune, ca atîția alții, sau că a fugit în Spania, ca atîția, mult mai mulți dintre ei, dar el a continuat pur și simplu să meargă înainte... ca ceva nemuritor, torturat de viață, incapabil să moară, incapabil să lase jos sabia care a devenit împovărătoare... Doamne, aproape că mi-e milă de el.

Avea sentimentul neplăcut că, într-un fel, dezvăluirile ei despre Brian Flynn erau neloiale.

Cardinalul îngenunche alături de cei trei. Spuse :

— Am aflat în turn că Brian Flynn este un om cu cîteva credințe neobișnuite. Este un romantic, un om care trăiește într-un trecut întunecat. Ideea sacrificiului de sînge — care ar putea fi soluția finală aici — este compatibilă cu mitologia, legendele și istoria Irlandei. Pe oamenii ăștia de aici îi înconjoară aura înfrîngerii — spre deosebire de aura victoriei finale, cu care este impregnat psihicul americanilor și al englezilor. Cardinalul păru că reflectează, apoi adăugă : El crede cu adevărat că este un fel de reîncarnare a lui Finn MacCumail. Se uită la Maureen. Te iubește încă foarte mult.

Maureen se înroși și spuse :

— Asta nu-l va împiedica să mă omoare.

Cardinalul răspunse :

— O să-ți facă rău doar dacă se va convinge că nu mai ai nici un sentiment pentru el.

Ea se gîndi la cele petrecute în camera miresei.

— Deci, ce-ar trebui să fac ? Să joc teatru cu el ?

Părintele Murphy spuse :

— Presupun că noi toți vom fi nevoiți să facem același lucru, dacă vrem să supraviețuim. Să-i arătăm că ne pasă de el ca om și cred că cel puțin unora dintre noi le pasă. Mie-mi pasă de sufletul lui.

Baxter dădu încet din cap.

— De fapt, nu ne costă nimic să fim politicoși... poate doar puțin autorespect. Zîmbi și continuă : Apoi, cînd toată lumea se va liniști, vom putea discuta de pe alte poziții.

— Da, abia aștept, zise Maureen, dînd repede din cap.

— Nu v-a ajuns prin ce-ați trecut, spuse Cardinalul, neîncrezător.

— Nu, răspunse ea.

Baxter spuse :

— Dacă Flynn ar fi fost singura mea problemă, mi-aș fi încercat norocul cu el. Dar cînd mă uit în ochii lui Megan Fitzgerald sau ai lui John Hickey... Am discutat mai devreme cu Maureen despre asta și am ajuns la concluzia că nu aș vrea ca ziarele de mîine să vorbească despre execuția și martiriul meu, dar aș vrea să spună „mort într-o încercare de evadare".

Cardinalul rosti acru :

— Ceea ce s-ar putea citi, „ O încercare prostească de evadare... cu puțin înainte de eliberare".

Baxter se uită la el.

— Am încetat să mai cred într-un aranjament negociat. Acest lucru îmi reduce opțiunile la una singură.

Maureen adăugă :

— Sînt aproape sigură că Hickey vrea cu adevărat să ne omoare și să distrugă biserica asta.

Baxter se ridică, cu oarecare dificultate.

— Mai există o posibilitate de a scăpa de aici... și am putea reuși cu toții... *Trebuie* să încercăm cu toții, pentru că altă șansă nu vom mai avea.

Părintele Murphy părea că se lupta cu ceva. Spuse :

— Sînt alături de voi. Se uită la Cardinal.

Cardinalul scutură din cap.

— A fost un miracol că nu am fost omorîți cu toții, data trecută. Eu voi continua să insist că...

Maureen căută în buzunarul jachetei și scoase de acolo o bucățică albă.

— Știe careva dintre voi ce este asta ? Nu, firește că nu. Este un exploziv plastic. Așa cum am presupus noi, asta cărau Megan și Hickey jos, în acele valize. Chestia asta este mușuroită în jurul a cel puțin unei coloane de aici, de sub noi. Nu știu cîte alte coloane au fost pregătite pentru a fi aruncate în aer, dar știu bine că două valize cu plastic, bine plasate, sînt suficiente pentru a arunca acoperișul în aer.

Își fixă privirea asupra Cardinalului care pălise. Continuă :

— Și nu văd aici, sus, nici un detonator comandat de la distanță sau o legătură prin fire. Asta înseamnă că trebuie să presupun că explozia va fi declanșată de un ceas fixat la un anumit moment. Cînd anume ? Maureen se uită la cei trei bărbați. Măcar unul din noi trebuie să iasă de aici și să-i avertizeze pe cei de afară.

Brian Flynn sări peste balustrada băncii de comuniune și spuse, pe un ton agitat :

— Iar complotați ? Eminență, vă rog, așezați-vă pe tronul vostru slăvit. Domnii răniți n-au nevoie de consolarea Voastră. Se simt suficient de consolați știindu-se în viață. Domnișoară Malone, pot vorbi cu tine în Capela Fecioarei ? Mulțumesc.

Maureen se ridică și simți înțepeneala care-i cuprinsese întregul corp. Se îndreptă încet spre scara laterală care cobora în deambulatoriu, apoi intră în Capela Sfintei Fecioare.

Flynn veni în urma ei și-i arătă o strană mai în spate. Maureen se așeză.

El rămase în picioare, în interval, alături de ea și privi capela tăcută. Era altfel decît restul catedralei ; arhitectura era mai delicată și mai rafinată. Pereții din marmură aveau o nuanță mai caldă și vitraliile mai înalte, înguste, erau lucrate în cea mai mare parte în bogate nuanțe de albastru de cobalt. Se uită în sus la una din ferestrele din dreapta intrării. Un chip, semănînd foarte tare cu Karl Marx, îi întorcea privirea și figura respectivă purta într-adevăr un steag roșu într-o mînă și un baros în cealaltă, atacînd crucea din vîrful unei clopotnițe.

— Da, spuse el pe un ton neutru, cînd biserica îți imortalizează chipul pe un vitraliu, înseamnă că ai devenit un mic demon. E ca o fotografie pe un panou de afișaj, celest. Căutat pentru erezie. Flynn arătă în sus, spre vitraliu. Karl Marx. Ciudat.

Maureen se uită la imaginea aceea.

— Ai fi vrut să fie acolo Brian Flynn, nu ?

El rîse.

— Citești în sufletul meu întunecat, Maureen.

Se întoarse și se uită spre altarul cuibărit în capătul rotunjit al capelei.

— Doamne, cîți bani trebuie să fi înghițit asemenea locuri.

— Mai bine ar fi fost cheltuiți pe armament, nu-i așa ?

Se uită la ea.

— Nu fi răutăcioasă cu mine, Maureen.

— Îmi pare rău.

— Adevărat ?

— Da, spuse ea, după o mică ezitare.

El zîmbi. Își plimbă ochii pe sus, trecînd de la Statuia Sfintei Fecioare, din altar, spre fereastra din absida de deasupra.

— Lumina va pătrunde mai întîi prin această fereastră. Sper că nu vom mai fi aici, ca s-o vedem.

Maureen se întoarse brusc spre el.

— Nu o să arunci în aer biserica asta și nu o să omori niște ostatici neînarmați. Așa încît încetează să mai vorbești ca și cum ai fi genul de om care ar face asta.

Puse o mîna pe umărul ei și ea îi făcu loc. Se așeză alături de ea și spuse :

— Ceva nu merge deloc cum trebuie, dacă am lăsat impresia unei cacialmale.

— Poate pentru că te cunosc. Pe toți ceilalți, i-ai prostit.

— Dar eu nu prostesc și nici nu trag nimănui vreo cacialma.

— M-ai împușca ?

— Da... Bineînțeles că imediat după aceea m-aș împușca și pe mine.

— Foarte romantic, Brian.

— Sună cumplit, nu-i așa ?

— Da... în sfîrșit, oricum, aveam de gînd să vorbesc din nou cu tine, dar cu tot ce se întîmplă... Dar uite, acum avem puțin timp.

— Bine, spuse el, mai întîi trebuie să-mi promiți că nu o să mai încerci să evadezi.

— Bine.

— Vorbesc serios, zise el, uitîndu-se la ea. Data viitoare, te vor ucide.

— Și ce dacă ? Mai bine decît să fiu împușcată în ceafă de tine.

— Nu fi morbidă. Nu cred că se va ajunge aici.

— Dar nici sigur nu ești.

— Asta depinde acum de lucruri care au ieșit de sub controlul meu.

— Atunci n-ar fi trebuit să te joci cu viața mea și nici cu celelalte vieți — n-am dreptate ? De ce-ți închipui că cei de afară vor fi rezonabili și preocupați de viețile noastre, dacă tu nu ești ?

— Ei nu au altă soluție.

— Nici o altă soluție decît să fie raționali și plini de milă ? Ce încredere ai căpătat în omenire ! Dacă oamenii

s-ar fi comportat astfel, nici unul dintre noi n-ar fi fost aici, acum.

— Sună ca cearta noastră de acum patru ani, pe care n-am mai terminat-o niciodată. Flynn se uită o vreme la vitralii, apoi se întoarse spre ea. O să vrei să vii cu mine, cînd o să se termine totul, aici ?

Maureen se uită în ochii lui.

— Cînd o să ieși de aici, o să pleci fie direct la pușcărie, fie direct la cimitir. Nu, mulțumesc.

— Du-te naibii... O să ies de aici la fel de liber și de viu precum am intrat. Răspunde-mi la întrebare.

— Și ce-o să se întîmple cu biata Megan ? O să-i sfîșii inimioara, Brian.

— Lasă asta. O apucă strîns, de braț. Mi-e dor de tine, Maureen.

Ea nu răspunse.

— Sînt gata să mă retrag, spuse el. O privi atent. Crede-mă. Îndată ce termin treaba asta. Am învățat multe din asta.

— Ca, de exemplu ?

— Am învățat ce este important pentru mine. Vezi, tu te-ai retras cînd ai fost pregătită și eu o să fac acum același lucru. Îmi pare rău că nu am fost pregătit odată cu tine.

— Nici unul dintre noi nu crede o iotă din tot ce spui. „Odată intrat, nu mai există ieșire". Asta mi-ați trîntit în față, tu și ceilalți, în toți acești ani, așa că îți răspund acum și eu cu aceleași cuvinte. Odată intrat...

— Nu ! O trase mai aproape de el. În clipa asta cred că o să mă retrag. De ce nu poți crede asta, alături de mine ?

Brusc se muie toată și-și puse mîna peste a lui. Spuse abătută :

— Chiar dacă lucrul ăsta ar fi posibil — există oameni care și-au făcut planuri privind retragerea ta, Brian, și aceste planuri nu includ și o căsuță la malul mării, în Kerry. Se prăbuși peste umărul lui. Și cu mine ce se va întîmpla ? Eu tot mai sînt urmărită de IRA din Belfast. Nimeni nu

poate face ce am făcut noi cu viețile noastre și apoi să spere că va trăi fericit pînă la adînci bătrîneți, nu ? Cînd ai auzit ultima oară o bătaie în ușă fără să-ți sară inima din piept ? Chiar crezi că-ți poți anunța retragerea ca un respectabil om politic și apoi să te așezi la casa ta și să-ți scrii memoriile ? Ai lăsat o dîră de sînge dintr-un capăt într-altul al Irlandei, Brian Flynn, și există oameni — irlandezi și englezi deopotrivă — care-l vor pe al tău, în schimb.

— Există locuri unde am putea merge...

— Nu pe această planetă. Lumea este foarte mică ; adevăr descoperit de atîția oameni de-ai noștri, care au încercat și ei, la rîndul lor, să fugă. Gîndește-te numai cum am trăi împreună. Nici unul din noi n-ar putea vreodată ieși afară după un pachet de ceai măcar, fără să se întrebe dacă nu a fost asta ultima oară cînd l-a mai văzut pe celălalt. Orice scrisoare îți poate exploda în față. Și ce s-ar întîmpla dacă ar apare... un copil ? Gîndește-te puțin la asta.

El nu răspunse.

Maureen scutură din cap, încet.

— Eu nu voi trăi așa. Este suficient că trebuie să-mi fac griji pentru mine. Și este o ușurare, ca să fiu sinceră cu tine, că nu am pe nimeni altcineva pentru care să-mi fac griji — nici pe tine, nici pe Sheila... așa că de ce să plec cu tine și să mă frămînt tot timpul, întrebîndu-mă cînd or să mă omoare ? ... De ce să te frămînți tu, întrebîndu-te cînd vor pune mîna pe mine ?

Flynn se uită la pardoseala dintre strane, apoi în sus, la altar.

— Dar... ți-ar plăcea să... Vreau să zic, dacă ar fi posibil... ?

Maureen închise ochii.

— Am vrut asta, odată. Și cred că încă mai vreau asta, serios. Dar nu așa stă scris în steaua noastră, Brian.

El se ridică dintr-o dată și se mișcă pe intervalul dintre strane.

— Bine... atîta vreme cît vrei asta... îmi pare bine că știu, Maureen. O să adaug numele Sheilei pe listă, mai spuse el.

— Nu aștepta nimic în schimb.

— Nu aștept. Să mergem atunci.

— Te superi dacă eu o să rămîn aici, în capelă ?

— Nu, nu. Dar nu ești în siguranță, aici. Megan...

— Dumnezeule, Brian, vorbești despre ea ca și cum ar fi un cîine turbat la pîndă să omoare oița care se rătăcește de turmă.

— Este puțin... vindicativă...

— Vindicativă ? Dar ce i-am făcut eu, vreodată ?

— Ea... te acuză în parte pe tine pentru prinderea fratelui ei... Nu este un lucru rațional, știu bine asta, dar ea e...

— Însetată de sînge. Pentru numele lui Dumnezeu, cum te-ai putut înhăita cu sălbatica asta ? Așa se schimbă oare tineretul Irlandei de Nord ?

Flynn se uită înapoi, spre intrarea capelei.

— Poate. Războiul este singurul lucru pe care-l cunosc ei... singurul lucru pe care l-a cunoscut Megan, de cînd era doar un copil. A devenit un lucru obișnuit, la fel ca balurile și picnicurile de pe vremuri. Tinerii ăștia nici măcar nu-și mai amintesc cum arăta centrul Belfast-ului, odinioară. Deci nu-i poți acuza. Înțelege asta.

Maureen se ridică în picioare.

— Ea depășește puțin psihoza războiului. Tu și cu mine, Brian... sufletele *noastre* nu sînt moarte, nu ?

— Noi ne mai amintim cîte ceva din viața de dinainte de a fi început nenorocirile.

Maureen se gîndi la Jean Kearney. Își rememoră chipurile celorlalți.

— Noi am început totul, știi bine.

— Nu. Cealaltă parte a început totul.

— Și care e diferența ? Cu mult înainte ca totul să se termine, țării noastre i se vor lăsa prin testament copii care tremură prin colțuri întunecate. Noi perpetuăm starea asta și va fi nevoie de o generație, ca să se uite totul.

El scutură din cap.

— Mă tem că de mai multe. Irlandezii nu uită într-o singură generație. Ei pun totul pe hîrtie și citesc și recitesc și povestesc despre asta, în jurul focului de turbă. Și adevărul este că tu, eu și cu Megan sîntem produsul celor petrecute cu mult înaintea problemelor de acum. Masacrele lui Cromwell s-au întîmplat nu mai departe de săptămîna trecută, marea foamete a fost ieri, revolta și războiul civil, azi dimineață. Întreabă-l pe John Hickey. El îți va confirma asta.

Maureen respiră adînc.

— Aș vrea să nu fi avut atît de al naibii de multă dreptate, în tot ce ai spus.

— Aș vrea să nu fi avut nici tu atît de multă dreptate în ce ne privește pe noi doi. Vino.

Ieși în urma lui, din tihna capelei.

42

Flynn coborî treptele sacristiei și-i văzu pe Burke și pe Pedar Fitzgerald uitîndu-se unul la altul. Pe platformă, alături de Burke, se afla un televizor portabil.

Flynn îi spuse lui Fitzgerald :

— Peste cinci minute, îl aduci aici pe popă.

Fitzgerald își agăță Thompsonul pe umăr și plecă.

Burke se uită atent la Flynn. Părea obosit, poate chiar trist.

Flynn scoase detectorul de microfoane și-l trecu peste televizor.

— Prin temperament și profesiune, sîntem amîndoi niște oameni bănuitori. Doamne, cîtă singurătate, totuși, nu ?

— De ce această bruscă melancolie ?

Flynn scutură încet din cap.

— Mă tot gîndesc că povestea asta nu se va termina cu bine.

— Aproape că-ți pot garanta asta.

Flynn zîmbi.

— Ești o binevenită ușurare, după fundul ăla de Schroeder. Tu nu mă plictisești cu vorbe dulci sau cu vrăjeli despre renunțare.

— Ei bine, află că mi-e groază s-o zic după acest compliment, dar *ar trebui* să renunți.

— N-aș putea, chiar dacă aș vrea. Mașinăria asta pe care am asamblat-o nu are un cap adevărat, un creier adevărat. Dar are multe accesorii ucigătoare... înăuntrul și în afara catedralei, fiecare din ele fiind prevăzut cu resort care reacționează în anumite condiții. Eu nu mai sînt altceva decît creatorul acestei alcătuiri — și care se află în

afara acestui organism... Să zicem că vorbesc în numele lui, dar nu *din interiorul* lui. Înțelegi ?

— Da. Burke nu putea spune dacă acest pesimism era prefăcut. Flynn era un bun actor, fiecare replică a lui avînd ca scop să creeze o iluzie, să producă reacția dorită.

Flynn dădu din cap și se lăsă greu pe bare.

Burke avea impresia că Flynn se lupta cu el însuși, o luptă care-l slăbea destul de mult.

După o vreme, Flynn spuse :

— În sfîrșit, uite ce voiam să vorbesc cu tine. Hickey și cu mine am ajuns la concluzia că Martin l-a răpit pe arhitectul Catedralei Saint Patrick. De ce, o să mă întrebi tu ? Ca voi să nu puteți plănui și porni un atac reușit împotriva noastră.

Burke se gîndi la cele spuse. Desigur, ar fi fost mai mult optimism în cancelarie și în reședința Cardinalului, dacă George Stillway ar fi stat în clipa de față aplecat asupra planurilor, alături de Bellini. Burke încerca în minte să pună totul cap la cap. Fenienii îl rataseră pe Stillway ; asta era, de acum, clar. Maureen Malone n-ar fi găsit ea o trecere neasigurată, dacă Stillway ar fi fost acolo, pentru că Stillway, oricît de curajos ar fi fost el, după cincisprezece minute petrecute cu asemenea oameni, ar fi scuipat tot ce știa.

Și nu mai era nici atît de greu de crezut că maiorul Martin anticipase importanța lui Stillway și pusese mîna pe el înainte ca fenienii să fi putut da de urma lui. Dar ca să crezi toate astea, trebuia să crezi despre maiorul Martin niște lucruri foarte urîte și înfiorătoare.

Flynn rupse tăcerea.

— Înțelegi, acum ? Martin nu vrea ca poliția să se miște prea repede. Vrea să tărăgăneze lucrurile — vrea să se apropie termenul limită, de la răsăritul soarelui. Probabil că v-a și sugerat să obțineți o prelungire a termenului, nu ?

Burke nu răspunse.

Flynn se aplecă și mai mult.

— Și fără un plan de atac bine făcut, sînteți gata să-l credeți. Dar să-ți spun ceva, la 6 :03 a.m. această catedrală

nu va mai fi. Dacă veți ataca, oamenii voștri vor fi măcelăriți rău de tot. Singurul mod în care toate astea se pot sfîrși fără vărsare de sînge este acceptarea condițiilor *mele. Tu*, unul, crezi că v-am învins. Așa încît, înghite această blestemată de mîndrie de tipul Coasta Normandiei — Iwo Jima[1] și spune-le tîmpiților ălora că totul s-a sfîrșit și hai să mergem cu toții acasă.

— N-o să asculte așa ceva.

— *Obligă-i* să asculte !

Burke spuse :

— Pentru cei de afară, fenienii nu pot fi egalii poliției și ai guvernului, la fel cum nu pot fi cei din banda care amenință străzile New York-ului și care își spun Păgînii. Ei nu *pot* trata cu tine, Flynn. Ei sînt obligați prin lege să te aresteze și să te arunce în temniță, cot la cot cu tîlharii și violatorii, pentru că asta sînt, de fapt, toți teroriștii — tîlhari, criminali și violatori, pe o scară oarecum mai mare...

— Taci !

Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic, apoi Burke reluă, pe un ton mai calm :

— Eu îți spun cum gîndesc ei. Eu îți spun ceea ce Schroeder n-o să-ți spună. Este adevărat că am pierdut, dar este la fel de adevărat și că nu vom — nu putem — capitula. Tu poți capitula... în mod onorabil... poți negocia cele mai bune condiții posibile, poți depune armele...

— Nu. Nimeni de aici nu va putea accepta nimic mai mult decît v-am cerut.

Burke dădu din cap, aprobator.

— În regulă. O să transmit asta... Poate că încă mai putem găsi ceva care să te salveze pe tine și pe oamenii tăi, să-i salveze pe ostatici și să salveze catedrala... Dar pe cei din lagăre... Scutură capul. Niciodată Londra nu va...

Flynn scutură și el din cap.

— Totul sau nimic.

Cei doi bărbați se închiseră în tăcere, fiecare din ei conștient că spusese mai mult decît intenționase. Fiecare

1 Iwo Jima — Insulă în Pacific, capturată de forțele SUA, în 1945. (N. tr.)

dintre ei era conștient, de asemenea, că pierduse ceva ce fusese pe cale să se clădească între ei.

Se auzi vocea lui Pedar Fitzgerald :

— Părintele Murphy.

Flynn se întoarse și-i strigă :

— Trimite-l jos.

Preotul coborî nesigur scara de marmură, sprijinindu-și de balustradă trupul masiv. Zîmbi printre bandaje și spuse cu o voce înăbușită :

— Patrick, mă bucur că te văd. Întinse mîna printre gratii.

— Te simți bine ? întrebă Burke, luîndu-i mîna.

Murphy dădu din cap, în semn că da.

— A fost cît pe-aci. Dar Dumnezeu nu mă vrea, încă.

Burke îi dădu drumul la mînă și și-o retrase pe a lui.

Flynn puse mîna pe grilaj.

— Dă-mi-o.

Burke își desfăcu mîna și Flynn îi smulse o bucățică de hîrtie.

Flynn despături hîrtia și citi cuvintele scrise cu creionul. *Hickey a transmis ultimul mesaj prin soneria confesionalului.* Urma o apreciere destul de corectă a numărului apărătorilor Catedralei. Flynn se încruntă citind prima propoziție : *Hickey a transmis ultimul mesaj...* Ce înseamnă asta ?

Flynn băgă hîrtia în buzunar și-și ridică privirea. Nu se citea mînie în glasul său.

— Sînt mîndru de oamenii ăștia, Burke. Au arătat că au ceva în cap. Pînă și sfinții ăștia doi ne-au dat bătaie de cap, crede-mă.

Burke se întoarse spre Murphy.

— Are vreunul dintre voi nevoie de doctor ?

Murphy dădu din cap.

— Nu. E drept, sîntem cam sleiți, dar aici nu ne poate ajuta nici un doctor. Ne descurcăm noi.

Flynn interveni :

— Ajunge, părinte. Acum întoarce-te la ceilalți.

Murphy ezită și aruncă o privire în jur. Se uită la lanț și la lacăt, apoi se uită la Flynn, care stătea în picioare, tot atît de înalt ca și el, dar nu așa de greoi.

Flynn simți pericolul și se dădu înapoi. Mîna dreaptă și-o ținea în jos, dar poziția degetelor sale sugera că erau gata să înșface pistolul.

— Am mai fost ciomăgit de preoți, înainte, așa că v-am rămas dator, la toți, cu cîteva lovituri bune. Nu-mi da ocazia. Pleacă.

Murphy dădu din cap, se întoarse și o luă în sus, pe scări. Strigă, peste umăr :

— Pat, spune-le celor de afară că nu ne este frică.

Burke răspunse :

— Ei știu asta, părinte.

Murphy rămase în ușa criptei cîteva secunde, apoi se întoarse și dispăru după curba scării.

Flynn își vîrî mîinile în buzunare. Se uită în jos, la pardoseală, apoi începu să ridice încet capul, pînă cînd întîlni privirea lui Burke. Vorbi fără urmă de răutate :

— Promite-mi ceva, locotenente — promite-mi ceva în noaptea asta...

Burke aștepta.

— Uite ce să-mi promiți — că dacă vor ataca, vei fi alături de ei.

— *Ce...* ?

Flynn continuă :

— Pentru că, vezi tu, dacă știi că nu ești implicat la acest nivel, atunci subconștientul tău va prevala și n-ai să mai vezi lucrurile pe care ar trebui să le vezi și n-ai să mai spui acolo lucrurile pe care ar trebui să le spui. Iar după asta, n-ai să mai trăiești atît de comod cu tine însuți. Știi ce vreau să spun.

Burke își simți gura uscată. Se gîndi la nesăbuința lui Schroeder. Era o noapte proastă pentru cei din eșalonul din spate. Linia frontului se apropia tot mai mult. Se uită în sus la Flynn și dădu aproape imperceptibil din cap.

Flynn confirmă, fără un cuvînt, înțelegerea lor. Își întoarse privirea de la Burke și spuse :

— Să nu mai părăsești cancelaria.

Burke nu răspunse.

— Rămîi în zonă. Rămîi în zonă, mai ales la apropierea răsăritului.

— Așa voi face.

Flynn se uită dincolo de Burke, în sacristie, și-și ațintă privirea asupra altarului preoților, din mica capelă din spate și care se afla chiar sub altarul din Capela Sfintei Fecioare. Existau și aici, în spatele acestui altar, ferestre gotice arcuite, dar aceste ferestre subterane, iluminate artificial, din spate, de o lumină blîndă, cu geamurile lor care priveau spre răsărit, erau inundate de un răsărit fals, perpetuu. Renunță să mai privească spre ele și spuse :

— Mi-am petrecut o bună parte din viață lucrînd în orele întunecate, dar niciodată nu am fost atît de înfricoșat ca acum, la vederea răsăritului soarelui.

— Știu ce simți.

— E bine... Cei de afară sînt și ei înspăimîntați ?

— Cred că da.

Flynn dădu încet din cap.

— Mă bucur. Nu e bine cînd ești numai tu singur înfricoșat.

— Nu.

Flynn spuse :

— Într-o bună zi — dacă va mai exista o zi după cea de astăzi — o să-ți spun o poveste despre Whitehorn Abbey — și despre acest inel. Lovi cu el în grilaj.

Burke se uită la inel ; bănuia că era un fel de talisman. Părea că magia era întotdeauna prezentă cînd avea de a face cu oameni, care trăiau atît de aproape de moarte și, mai ales cu irlandezi.

Flynn se uită în jos.

— S-ar putea să ne mai vedem, mai tîrziu.

Burke dădu din cap și o luă în jos, pe scări.

43

Brian Flynn se opri lîngă draperia prin care se intra în confesional, uitîndu-se la micuțul buton alb, montat pe glaf. *Hickey a trimis ultimul mesaj...* Flynn se întoarse în direcția de unde auzea apropiindu-se pași.

Hickey se opri și se uită la ceasul de la mînă.

— E timpul să ne întîlnim cu presa, Brian.

— Povestește-mi despre soneria asta, spuse Flynn uitîndu-se la Hickey.

Hickey privi înspre confesional.

— Ah, chestia asta. N-am ce să-ți spun. L-am prins pe Murphy încercînd să transmită un mesaj, în timp ce se confesa — *un preot*, Brian, ți-ar fi trecut prin cap așa ceva ? Oricum, cred că e vorba de o sonerie pentru cancelarie. În concluzie, am trimis și eu cîteva cuvinte alese, de genul celor care nu s-au auzit niciodată într-un dormitor preoțesc. Hickey rîse.

Flynn zîmbi și el, forțat, dar explicația lui Hickey conținea mai multe întrebări decît răspunsuri. *Hickey a trimis ultimul mesaj...* Cine trimisese mesajul anterior, sau mesajele ? Spuse :

— Ar fi trebuit să mă informezi.

— Ah, Brian, răspunderile comenzii tale sînt atît de grele, încît nu poți fi plictisit cu orice detaliu fără importanță.

— Oricum...

Flynn se uită la fața albă ca varul a lui Hickey și văzu că licărirea plină de bunăvoință din ochii acestuia se transformase într-o privire fixă, arzătoare, a cărei semnificație era inconfundabilă. Își imagină chiar că aude o voce spunîndu-i : *Oprește-te aici !* Se întoarse.

Hickey zîmbi şi bătu uşor în ceasul de la mînă.

— E timpul să mergem să le frecăm ridichea, băiete.

Flynn nu făcu nici o mişcare spre lift. Ştia că ajunsese la un moment de criză în relaţiile sale cu John Hickey. Un fior îi străbătu şira spinării şi îl cuprinse un sentiment de frică, cu totul altfel decît orice frică obişnuită, pe care o simţise vreodată. *Ce am dezlănţuit* ?

Hickey intră în culoarul boltit de lîngă confesional şi de aici în holul care ducea la camera miresei. Se opri în faţa uşii de stejar a liftului şi deconectă alarma. Începu, încet, să dezactiveze mina.

Flynn veni în spatele lui.

Hickey neutraliză mina.

— Asta e... O voi monta la loc, după ce cobori.

Deschise uşa de stejar, scoţînd la iveală uşile glisante ale liftului.

Flynn se apropie.

Hickey spuse :

— Cînd te întorci, baţi în uşa de stejar. De trei ori, lung, de două ori, scurt. O să ştiu că eşti tu şi o să dezamorsez din nou mina. Se uită la Flynn : Noroc.

Flynn păşi mai aproape şi se uită la uşile cenuşii ale liftului, apoi la mina care atîrna de uşa de stejar, pe jumătate deschisă. *O să ştiu că eşti tu şi o să dezamorsez din nou mina...* Se uită în ochii lui Hickey şi spuse :

— Am o idee mai bună.

Inspectorul Langley şi Roberta Spiegel aşteptau în holul puternic luminat, la subsol. Împreună cu ei se aflau poliţişti de la ESD şi trei ofiţeri de la Informaţii. Langley se uită la ceas. Trecuse de zece. Îşi lipi urechea de uşile liftului. Nu auzi nimic şi se îndreptă.

— Nemernicul ăsta, spuse Roberta Spiegel, se lasă aşteptat de trei reţele de televiziune şi de toate staţiile locale. Complexul lui Mussolini — lasă-i să aştepte, pînă cînd turbează de atîta aşteptare.

Langley dădu din cap, conştient că asta era exact ce simţea el, aşteptîndu-l pe Brian Flynn să păşească prin uşile cenuşii ale liftului.

Brusc, tăcerea coridorului fu spartă de zgomotul făcut de motorul liftului. Zgomotul devenea tot mai puternic, pe măsură ce liftul cobora din holul care dădea spre camera miresei, în subsol. Uşile începură să se deschidă.

Langley, cei trei de la Informaţii şi poliţiştii îşi îndreptară, fără să-şi dea seama, spinările. Roberta Spiegel îşi trecu mîna prin păr. Îşi simţea inima, în piept.

Uşa se deschise, scoţîndu-l la iveală nu pe Flynn ci pe John Hickey. Acesta păşi în hol, zîmbind.

— Finn MacCumail, comandantul fenienilor, vă transmite respectul şi regretele sale. Hickey privi în jur şi continuă : Şeful meu este un om suspicios — tocmai de aceea a şi rămas atîta vreme în viaţă. A avut, cred eu, o premoniţie în ce priveşte expunerea sa la pericolele inerente într-o asemenea situaţie. Hickey se uită spre Langley. Este un om grijuliu, care nu a vrut să vă supună unei asemenea tentaţii, pe dumneavoastră sau pe aliaţii britanici. Aşa încît m-a trimis pe mine, devotatul său locotenent.

Lui Langley nu-i prea venea să creadă că Flynn se temuse de o cursă — nu cu patru ostatici care să-i garanteze siguranţă. Spuse :

— Desigur, sînteţi John Hickey.

Hickey se înclină uşor.

— Fără doar şi poate, mărturisesc.

— Este numărul dumneavoastră, dădu Langley din umeri.

Hickey zîmbi.

— Exact. Şi cu cine am plăcerea să vorbesc ?

— Inspector Langley.

— Ah, da... Şi doamna ? Se uită la Spiegel.

Spiegel spuse :

— Sînt Roberta Spiegel. Lucrez cu primarul.

Hickey se înclină din nou şi-i strînse mîna.

— Da. V-am auzit odată, la radio. Sînteți cu mult mai frumoasă decît mi-am imaginat, după voce. Făcu un gest de scuză. Vă rog, nu interpretați greșit.

Spiegel își retrase mîna și nu spuse nimic. Trăi experiența, străină ei, de a nu fi în stare să dea un răspuns.

— Să mergem, spuse Langley.

Hickey nu-l băgă în seamă și se întoarse înspre coridor.

— Și acești oameni ? Hickey se apropie de un ESD-ist înalt și-i citi numele de pe ecuson. Gilhooly. Îi luă mîna, strîngîndu-i-o repetat. Îmi place muzicalitatea numelor galice, cu sunetele lor calde. Am cunoscut un Gilhooly, în Tullamore.

Polițistul părea încurcat. Hickey o luă în sus și în jos pe coridor, dînd mîna cu fiecare și spunîndu-le pe nume.

Langley schimba priviri cu Spiegel. Șopti :

— Pe lîngă el, Mussolini pare un biet copil de scaldă.

Hickey strînse mîna ultimului polițist, un ESD-ist uriaș, cu o vestă antiglonț și o pușcă cu lunetă.

— Dumnezeu să te aibă în pază în noaptea asta, băiete. Sper că următoarea noastră întîlnire să aibă loc în împrejurări mai fericite.

— Acum putem merge ? îl întrebă Langley, pierzîndu-și răbdarea.

— După dumneata, inspectore, spuse Hickey. Își potrivi pașii cu cei ai lui Langley și Spiegel. În urma lor, veneau cei trei de la Informații. Ar fi trebuit să mi-i prezinți. I-ai ignorat — le-ai ignorat demnitatea de oameni. Cum îi poți convinge pe oameni să te urmeze, dacă îi tratezi ca pe niște *jackstraws* ?[1]

Cum Langley nu prea era el sigur ce era ăla un *jackstraw*, preferă să nu răspundă.

Hickey continuă :

---

1 Jack Straw, nume sau poreclă a unui conducător al răscoalei lui Wat Tyler, din Anglia, 1381 ; joc cu „bețișoare vibrante" ; sperietoare ; om de paie, nulitate. (N. tr.)

— În vremurile de demult, luptătorii se salutau unii pe ceilalți înainte de bătălie. Iar cel ce urma să fie executat, strîngea mîna călăului său, ba chiar îl binecuvînta, în semn de respect și compasiune. A sosit momentul să reașezăm războiul și moartea pe baze personale.

Langley se opri în fața unei uși moderne, din lemn.

— Corect. Se uită la Hickey. Aici e sala pentru conferințe de presă.

— N-am mai apărut niciodată la televizor. Trebuie să mă machiez ?

Langley arătă spre cei trei de la Informații și-i spuse lui Hickey :

— Înainte de a te lăsa înăuntru, trebuie să te întreb dacă ești înarmat.

— Nu. Dumneata ești ?

Langley făcu un semn cu capul unuia dintre oameni, care scoase un detector de metale, trecîndu-l peste trupul lui Hickey.

— Poate că o să găsești în mine glonțul ăla englezesc, pe care-l port din '21, spuse Hickey.

Detectorul nu făcu nici un zgomot și Langley se întinse și deschise ușa. Hickey pătrunse în încăpere și zgomotele conversației muriră dintr-o dată. Sala pentru conferințe de presă, de sub sacristie, era o încăpere prelungă, cu pereții îmbrăcați în panouri luminoase și cu tavanul capitonat cu plăci antifonice. Cîteva mese de joc erau grupate în jurul unei lungi mese de conferință, amplasată la mijloc. Cabluri pentru aparatele de filmat și instalațiile electrice atîrnau din trape aflate în tavan. Hickey se uită încet de jur-împrejurul încăperii, examinînd chipurile celor care se uitau la el.

Un reporter, David Roth, ales drept purtător de cuvînt, se ridică și se prezentă. Arătă spre un scaun din capul lungii mese.

Hickey se așeză.

Roth spuse :

— Sînteți Brian Flynn, omul care își zice Finn MacCumail ?

Hickey se lăsă pe spate și se așeză comod.

— Nu, sînt John Hickey, omul care își zice John Hickey. Ați auzit de mine, firește, și cînd o să termin, o să mă cunoașteți destul de bine. Se uită în jurul mesei. Vă rog, acum este rîndul dumneavoastră să vă prezentați.

Roth păru surprins, apoi se prezentă și arătă spre un reporter. Fiecare bărbat și femeie din încăpere, inclusiv, la cererea lui Hickey, tehnicienii, își rosti numele.

Hickey dădea din cap, cu bunăvoință, spre fiecare. Spuse :

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Sper că întîrzierea mea nu i-a determinat pe reprezentanții guvernelor implicate să plece.

— Ei nu participă, spuse Roth.

Hickey își compuse o expresie jignită și dezamăgită.

— Ah, înțeleg... Mă rog, bănuiesc că nu vor să se arate în public cu o persoană ca mine. Zîmbi cu toată fața. De fapt, nici despre mine n-aș vrea să se creadă c-am intrat în cîrdășie cu ei. Rîse, apoi își scoase pipa și o aprinse. Bine, să-i dăm drumul atunci.

Roth îi făcu semn unui tehnician și reflectoarele se aprinseră. Un alt tehnician măsură lumina, pe chipul lui Hickey, în timp ce o femeie cu o trusă de machiaj se apropie de el. Hickey o împinse ușor și aceasta se îndepărtă repede.

Roth spuse :

— Există o anumită schemă pe care doriți s-o urmăm ?

— Da. Eu vorbesc și dumneavoastră ascultați. Dacă o să ascultați fără să vă pice capul sau să vă scobiți în nas, atunci, după aceea, voi răspunde și la întrebări.

Cîțiva reporteri pufniră în rîs.

Tehnicienii terminară reglarea aparaturii și unul dintre ei strigă :

— Domnule Hickey, puteți spune ceva pentru proba de microfon ?

— Probă de microfon ? În regulă. O să vă cînt un vers din *Oameni în spatele sîrmei ghimpate* și, cînd am terminat,

o să vă rog să începeți. În noaptea asta am mult de lucru. Începu să cînte cu o voce joasă, spartă :

Pe îngustele străzi din Belfast,
Ascunși de-ntunericul primei dimineți,
Soldații britanici iar apărură la jaf,
Micuțele case distrugînd cu dispreț.
La plînsetele copiilor, nepăsători,
Tîrîndu-i pe tați din paturile lor,
Bătîndu-le fiii, pe cînd bietele mame
Neajutorate privesc, sîngele care țîșnește...

— Mulțumesc, d-le Hickey.
Hickey cîntă și refrenul :

Blindate și tancuri și tunuri,
Fiii să ni-i răpească, veniră.
Dar, unul cîte unul, toți se vor ridica,
În spatele celor din spatele sîrmei ghimpateee !

— Mulțumesc, domnule.
Se aprinse lumina de filmare. Cineva strigă :
— Sîntem în direct !
Roth se uită în aparat și spuse :
— Bună seara. Aici David...
Hickey se auzea cîntînd în continuare :

Fără judecată și fără juriați,
Și bineînțeles, fără de crimă,
A fi irlandez, e unica vină,
Deci, din tată-n fiu, noi sîntem vinovaați...

Roth se uită în dreapta.
— Mulțumesc...

Adevărul în lume să-l răspîndiți,
Oamenii lui Cromwell din nou au venit
Și din nou numele Angliei e pîngărit,
În ochii celor cinstiți...

Roth îi aruncă o privire lui Hickey, care părea că terminase. Roth se uită din nou în aparat.

— Bună seara, sînt David Roth și transmitem în direct... așa cum puteți vedea și dumneavoastră... din sala de conferințe de presă a Catedralei Saint Patrick. Nu departe de unde ne aflăm, un număr pe care nu-l cunoaștem de luptători înarmați din IRA...

— Fenieni ! țipă Hickey.

— Da... Fenieni... au ocupat catedrala și au luat patru ostatici : Cardinalul...

— Cunosc ei toate astea ! strigă Hickey.

Roth părea enervat.

— Da... Alături de noi se află, în seara aceasta, domnul John Hickey, unul dintre... fenieni...

— Pune camera pe mine, Jerry, spuse Hickey. Aici — perfect.

Hickey zîmbi în aparat și începu :

— Bună seara și La mulți ani cu ocazia Sfîntului Patrick. Sînt John Hickey, poet, cărturar, soldat și patriot. Se instală înapoi în scaun. M-am născut în 1905 sau cam pe-acolo, din părinții Thomas și Mary Hickey, într-o căsuță aflată în apropiere de Clonakily, în Comitatul Cork. În 1916, cînd nu eram încă decît un pușți, mi-am servit țara, ca mesager în slujba Armatei Republicane Irlandeze. A doua zi de Paști, în 1916, m-a prins în sediul asediat al Poștei Centrale din Dublin, alături de poetul Padraic Pearse, de liderul laburist James Connoly și de oamenii lor, printre care tata, Thomas. Eram încercuiți de Regimentul de Pușcași Irlandezi și de Artileria Irlandeză, lacheii Armatei britanice.

Hickey își reaprinse pipa, acordîndu-și timp, apoi continuă :

— Padraic Pearse a citit o proclamație de pe treptele Poștei Centrale și cuvintele lui îmi sună și astăzi în urechi. Își drese glasul și cu o voce de stentor, citi : „Bărbați și femei din Irlanda — în numele lui Dumnezeu și al gene-

rațiilor dispărute, de la care își primește străvechea ei tradiție și naționalitate, Irlanda, prin noi, își cheamă copiii, să lupte sub stindardul ei, pentru libertate."

Hickey continuă, întreținînd un amestec de istorie și fantezie, fapte și prejudicii personale, plasîndu-se în mijlocul unora dintre cele mai renumite evenimente ale deceniilor care au urmat revoltei din a doua zi de Paști.

Majoritatea reporterilor se aplecară în față, ascultînd cu interes; cîțiva dintre ei păreau nerăbdători sau intrigați.

Hickey ignora plin de candoare reporterii, camerele de luat vederi și reflectoarele. Din cînd în cînd mai făcea cîte o referire la catedrală, ca să mențină treaz interesul tuturor, apoi trecea la cîte o lungă polemică împotriva guvernului britanic sau american, sau a guvernelor divizatei Irlande, atent întotdeauna să nu-și verse cumva mînia asupra populației din aceste ținuturi.

Vorbi despre suferințele sale, despre rănile sale, despre tatăl său martirizat, despre prietenii săi morți, despre iubirea lui pierdută, chemînd pe nume fiecare umbră. Radia, vorbind despre triumfurile sale revoluționare și se încrunta cînd prevestea viitorul întunecat al Irlandei divizate. În final, căscă și ceru un pahar cu apă.

Roth profită de această ocazie să întrebe:

— Ne puteți spune exact cum ați pus mîna pe catedrală? Care sînt pretențiile voastre? Veți omorî ostaticii și veți distruge catedrala dacă...

Hickey ridică mîna.

— Băiete, n-am ajuns încă aici. Unde rămăsesem? Ah, da. O mie nouă sute cincizeci și șase. În acest an, IRA, acționînd din sud, a început o campanie împotriva celor șase comitate din Nord, ocupate de englezi. Eu conduceam un pluton alcătuit din bărbați și femei, în apropiere de Pădurea Doon, unde am fost ambuscați de un întreg regiment de trupe britanice parașutate, sprijinit de criminala Poliție Regală din Ulster. Și Hickey o ținu tot așa.

Langley îl urmărea din colțul lui, uitîndu-se totodată și la reprezentanții presei. Păreau nefericiți, dar Langley presupuse că Hickey se descurca mai bine cu publicul decît cu presa. Avea un stil narativ greoi... avea o simplitate, aproape o lipsă de maturitate — transpira, fuma, se scărpina — lucruri de multă vreme nemaivăzute la televizor.

John Hickey — instalat acum comod în cincizeci de milioane de cămine americane — devenea un erou popular. Langley n-ar fi fost surprins dacă cineva i-ar fi spus că afară, pe Madison Avenue, vînzători ambulanți etalau T-shirturi cu chipul lui John Hickey.

44

Brian Flynn stătea în picioare lîngă altar, urmărind televizorul montat pe altar.

Maureen, părintele Murphy și Baxter stăteau în stranele clerului, urmărind și ascultînd în tăcere. Cardinalul stătea aproape imobil, privind din jilțul său în jos, la televizor, cu vîrfurile degetelor strîns apăsate unele de altele.

Multă vreme, Flynn rămase tăcut, apoi spuse fără să se adreseze cuiva anume :

— De cursă lungă bătrînul, nu ?

Maureen se uită la el, apoi îl întrebă :

— De ce nu te-ai dus chiar tu, Brian ?

Flynn se uită la ea, dar nu spuse nimic.

Maureen se aplecă spre părintele Murphy :

— De fapt, Hickey este un orator eficient. Se opri, meditînd. Aș dori să existe o modalitate de a obține o asemenea platformă publică fără să faci ceea ce au făcut ei.

Murphy spuse, uitîndu-se la ecran :

— Cel puțin dă frîu liber frustrărilor atîtor irlandezi, nu ?

Baxter îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu dă frîu liber frustrărilor nimănui — ațină pasiuni demult stinse. Și cred că mai și înflorește și deformează puțin totul, nu-i așa ? Cum nimeni nu-i răspunse, Baxter continuă : Uite, de exemplu : dacă ar fi fost ambuscat de un regiment de trupe paramilitare, nu s-ar mai fi aflat acum aici, să ne vorbească despre asta...

Maureen interveni :

— Nu asta e problema...

Flynn, care ascultase discuția, se uită la Baxter.

— Harry, șovinismul tău este evident. Trăiască Britannia ! Britannia îi conduce pe irlandezi. Irlanda — primul avanpost al imperiului și destinat să fie și ultimul.

— Individul e un demagog și un șarlatan nenorocit, îi spuse Baxter lui Flynn.

Flynn rîse.

— Nu, este *Irlandez*. Uneori, între noi tolerăm o rearanjare poetică a unor fapte binecunoscute de toți. Dar ascultă-l, Harry, ai putea învăța cîte ceva.

Baxter se uită la cei din jurul lui — Maureen, Murphy, Flynn, fenienii... pînă și Cardinalul. Și înțelese pentru prima oară cît de puține înțelegea.

Megan Fitzgerald urcă în sanctuar și privi și ea la televizor.

Hickey, în cea mai bună tradiție a străvechilor *seanachies* își întrerupse istorisirea, începînd să cînte :

Deci, pentru bravii bărbați ai Irlandei
De acasă sau de-aiurea ;
Și pentru speranțele străvechiului nostru tărîm,
Pe care nicicînd nu-l va cuprinde rugina.
Tuturor bravelor națiuni îngenuncheate,
Glorioasa, orbitoarea libertate-o dorim.
Ah ! Dar haideți, pentru salvarea patriei noastre,
În seara aceasta, cea mai fierbinte urare să înălțăm !

— Bătrîn nebun, spuse Megan. Ne face de rîs cu tiradele astea sforăitoare ale lui. Se întoarse spre Flynn.

— De ce dracu' l-ai trimis pe el ?

Flynn se uită la ea și spuse încet :

— Lasă-l pe bătrîn să aibă și el ziua lui de glorie. O merită, după aproape șaptezeci de ani de război. Ar putea fi cel mai bătrîn soldat din lume, care s-a luptat continuu. Zîmbi conciliant. Are o groază de spus.

Vocea lui Megan era nerăbdătoare.

— Dar parcă trebuia să le spună că englezii sînt singurul obstacol în calea negocierii unei înțelegeri. Am un

frate care putrezește în Long Kesh și vreau ca la răsăritul soarelui să fie liber, în Dublin.

Maureen se uită la ea.

— Și eu, care credeam că ești aici numai pentru Brian.

Megan se răsuci spre ea.

— Tacă-ți gura aia spurcată !

Maureen se ridică în picioare, dar părintele Murphy o trase repede înapoi, în strană.

Flynn nu spuse nimic și Megan se întoarse și o luă din loc.

Vocea lui Hickey urla la televizor. Cardinalul stătea nemișcat, privind fix un punct din spațiu. Baxter își întorsese privirea de la ceilalți și, încercînd să facă abstracție de vocea lui Hickey, se concentra asupra unui plan de evadare. Părintele Murphy și Maureen urmăreau atent ecranul. Flynn părea și el atent, dar gîndurile lui, ca și ale lui Baxter, erau aiurea.

John Hickey scoase o butelcă și turnă un lichid închis la culoare în paharul său de apă, apoi își ridică privirile spre camera de luat vederi.

— Scuzați-mă. Medicamente pentru inimă. Dădu paharul pe gît și apoi scăpă un oftat. E mai bine acum. Deci, unde rămăsesem ? Da — 1973 — Scutură din mîini. Ah, dar ajunge cu asta. Ascultați-mă cu toții ! Noi nu vrem să facem rău nimănui din catedrala asta. Nu vrem să facem rău unui Cardinal papistaș — un sfînt — sau preotului său, părintele Murphy... un om minunat... Hickey se aplecă înainte și-și împreună mîinile. Nu vrem să distrugem nici măcar o statuie sau un altar din această frumoasă casă a lui Dumnezeu, pe care newyorkezii — americanii — o iubesc atît de mult. Nu sîntem nici barbari și nici păgîni, să știți asta.

Își întinse mîinile înainte, într-un gest de implorare.

— Și acum, ascultați-mă... Vocea i se gîtui și în ochi îi apărură lacrimi. Tot ce vrem noi nu este decît o nouă șansă tinerelor vieți care se irosesc în lagărele britanice. Noi nu cerem imposibilul — nu emitem nici o pretenție

iresponsabilă. Nu, noi cerem doar — cerșim — cerșim în numele lui Dumnezeu și al umanității, eliberarea fiilor și fiicelor Irlandei, din întunericul și degradarea acestor temnițe de nedescris.

Luă o gură de apă și se uită în obiectiv.

— Și cine sînt aceia care și-au împietrit inimile împotriva noastră ? Lovi puternic în masă. Cine sînt aceia care nu vor da drumul oamenilor noștri ? „Lovitură" ! Cine sînt cei care, prin politica lor inflexibilă, pun în pericol viața celor din această măreață catedrală ? Izbi în masă cu amîndoi pumnii. Nemernicii ăștia de englezi — iată *cine sînt* aceștia !

Burke se rezemă de peretele din biroul Monseniorului, uitîndu-se la televizor. Schroeder stătea la biroul lui, iar Spiegel se întorsese în scaunul ei balansoar. Bellini umbla de colo-colo, prin fața televizorului, blocînd vizibilitatea tuturor, dar nimeni nu se plîngea de asta.

Burke se îndreptă spre ușile duble, le deschise și privi în biroul de dincolo. Arnold Sheridan, care reprezenta securitatea statului, stătea la fereastră, pierdut în gînduri. Din cînd în cînd, mai arunca o privire reprezentanților Angliei și Irlandei. Burke avea impresia că Sheridan era pe cale să le dea neplăcuta veste, din partea Washingtonului, că Hickey începea să cîștige teren și că era timpul să înceapă discuțiile. O tăcere grea, aproape jenantă, plutea în birou, în timp ce Hickey îi dădea înainte cu monologul lui. Burke își amintea de o încăpere în care se aflase odată și unde adolescenți și adulți se treziseră implicați în urmărirea unui documentar despre sexualitatea la adolescenți. Burke se întoarse în biroul lui și începu să se uite din nou la televizor.

Glasul lui Hickey era sugrumat de emoție.

— Mulți dintre dumneavoastră se întreabă, poate, cu ce drept am ocupat noi casa Domnului și vă asigur că aceasta a fost cea mai grea decizie pe care a luat-o fiecare dintre noi, în viața sa. În realitate însă, noi nu am *ocupat* catedrala ci ne-am *refugiat* în ea — făcînd apel la vechiul

privilegiu al *sanctuarului*. Și ce loc mai bun ar putea exista, unde să implori ajutor Domnului ?

Se opri, lăsînd impresia că se lupta cu o decizie, apoi spuse încet :

— În după-amiaza aceasta, mulți americani au văzut pentru prima oară fața obscenă a bigotismului religios așa cum este el practicat de Orangeman-ii din Ulster. Chiar aici, pe străzile celui mai ecumenic oraș din lume, a ieșit la iveală, fără tăgadă, urîciunea intoleranței și persecuției religioase. Cîntecele pe care le-ați auzit cîntate de acești bigoți sînt cîntece pe care copiii le învață la școală, acasă, la biserică. Hickey își îndreptă ținuta ; pe chipul lui se citea o expresie de dezgust, care dispăru în tristețea caracteristică bătrîneții. Își scutură încet capul.

Schroeder se întoarse de la ecran și-l întrebă pe Burke :

— Ce se mai aude cu Orangeman-ii noștri ?

Burke spuse, fără să-și desprindă privirile de pe televizor :

— Continuă să susțină că sînt protestanți regaliști din Ulster și probabil c-o s-o țină așa cel puțin pînă la răsăritul soarelui. Dar după cîte spun anchetatorii noștri, par să fie cu toții irlandezi din Boston. Probabil, provocatori IRA, recrutați pentru ocazia asta.

Considerînd toate datele exterioare ale acestei afaceri, se gîndi Burke, coordonarea psihologică, relatările făcute de mass-media, pregătirile tactice, manevrele politice și datele strînse în urma ultimelor săpături făcute de serviciile de informații — era clar faptul că Flynn nu va prelungi termenul, riscînd astfel ca totul să se întoarcă împotriva lui.

— A fost o greșeală tactică grosolană faptul că l-ai lăsat pe Hickey să vorbească la televizor, spuse Spiegel.

— Ce altceva aș fi putut face ? zise Schroeder, apărîndu-se.

— De ce n-aș pune mîna pe el, interveni Bellini, ca să-l folosim apoi în negocieri, pentru ostatici ?

— Bună idee, spuse Schroeder. De ce nu te-ai duce chiar acum să-l ridici, înainte de a se întrerupe interviul pentru cine știe ce reclamă ?

Burke se uită la ceas. 10 :25 p.m. Noaptea se scurgea atît de repede, încît răsăritul își va face apariția înainte ca cineva să-și dea seama că era deja prea tîrziu.

Hickey se uită de jur-împrejur, în sala de conferințe. Observă că Langley dispăruse. Hickey se aplecă înainte și-i spuse operatorului :

— Prim-plan, Jerry. Se uită la monitor. Mai aproape. Acum e bine. Rămîi așa. Se uită la obiectiv și începu să vorbească într-o tonalitate scăzută, care sugera convingerea în caracterul definitiv și în implacabilitatea situației.

— Doamnelor și domnilor americani — și toate generațiile încă nenăscute care veți auzi, într-o zi, cuvintele mele — , sîntem depășiți de două mii de ori de polițiști și soldați, sîntem asediați și izolați de către dușmanii noștri, trădați de politicieni și diplomați, compromiși și subminați de către agenți secreți și blamați de presa din întreaga lume... Hickey își duse mîna piept. Dar noi nu ne temem, pentru că știm că acolo, afară, există prieteni care ne doresc succes și toate cele bune, în misiunea noastră. Și aceștia sînt bărbații și femeile, bătrînii și tinerii aflați în Long Kesh, în Armagh, în Crumlin Road — toate acele găuri de iad din Anglia și Irlanda de Nord — și care în noaptea aceasta se roagă, în genunchi, pentru libertatea lor. Mîine, cu voia Domnului, porțile închisorii Long Kesh se vor deschide și soțiile își vor îmbrățișa soții, copiii vor plînge alături de părinții lor, frații și surorile se vor revedea...

Lacrimile îi șiroiau pe obraji și Hickey își scoase o batistă mare, viu colorată și-și suflă nasul, după care continuă :

— Dacă nu vom realiza nimic altceva în noaptea aceasta, tot vom fi făcut cunoscută lumii întregi existența acestora. Iar dacă vom muri și dacă alții vor muri odată cu noi și dacă această măreață catedrală unde mă aflu chiar

acum nu va mai fi, spre dimineață, decît o ruină fumegîndă, atunci aceasta se va întîmpla numai din cauza faptului că bărbații și femeile de bună-credință nu au putut triumfa asupra forțelor întunericului și ale lipsei de omenie. Pînă cînd ne vom reîntîlni, continuă el după ce respiră adînc și-și limpezi glasul, într-un loc mai bun... Dumnezeu să vă binecuvînteze. Dumnezeu să binecuvînteze America și Irlanda și, da, Dumnezeu să-i binecuvînteze pe dușmanii noștri și fie ca El să le arate lumina. *Erin go bragh.*

David Roth își drese glasul și spuse :

— Domnule Hickey, am dori să ne răspundeți la cîteva întrebări concrete...

Hickey se ridică brusc, își suflă nasul în batista lui pestriță și ieși din raza obiectivului.

Inspectorul Langley se întorsese ; acesta deschise ușa și Hickey ieși repede în hol, urmat de Langley și de cei trei de la Informații. Langley apăru lîngă Hickey și-i spuse :

— Văd că știi cînd să te retragi.

Hickey își băgă batista la loc.

— Ah, băiete, nu mai puteam rezista.

— Da. Ascultă, mesajul vostru a fost recepționat. V-ați atins scopul. Ce-ar fi să ieșiți din catedrală și să-i lăsați pe toți în pace ?

Hickey se opri în fața liftului. Comportamentul și vocea îi deveniră, dintr-o dată, mai puțin plîngăcioase.

— De ce naiba am face asta ?

Langley îi concedie pe cei trei de la Informații. Scoase un carnețel din buzunar și aruncă o privire în el.

— Bine, domnule Hickey, ascultă-mă cu atenție. Tocmai am fost autorizat de reprezentanții guvernelor britanic și irlandez să-ți spun că, dacă ieșiți din catedrală acum, englezii vor începe formalitățile pentru eliberarea — în liniște și la intervale — a majorității oamenilor aflați pe lista voastră, în termenii eliberării condiționate.

— *Majoritatea* ? Ce fel de *intervale* ? Ce fel de *eliberare* condiționată ?

Langley își ridică privirile din carnețel.

— Nu știu nimic mai mult decît îți spun acum. Tocmai am primit astea prin telefon. Nu sînt decît un polițist, e clar ? Iar noi sîntem singurii care avem permisiunea să vorbim cu voi. Corect ? Este, într-adevăr, puțin cam greu, dar ascultă-mă doar și...

— Codoșule !

Langley îi aruncă o privire.

— Ce-ai spus ?

— Codoșule ! Faci pe codoșul, pentru diplomații care nu vor să ne facă o propunere directă nouă, curvelor.

Langley se înroși la față.

— Ascultă... Ascultă, voi...

— Stăpînește-te, omule. Calmează-te.

Langley inspiră adînc și continuă, cu o voce stăpînită :

— Englezii nu-i pot elibera, dintr-o dată, pe toți. Nu cîtă vreme stați cu arma la tîmpla lor — la tîmpla tuturor. Dar *se va* face asta. Totodată, Procurorul General al Statului și al Statelor Unite a fost de acord să vă permită să depuneți o garanție infimă și să așteptați procesul, în stare de libertate — înțelegi ce înseamnă asta ?

— Nu, nu înțeleg.

Langley părea enervat.

— Asta înseamnă că puteți scăpa naibii de pușcărie și că vă puteți cărăbăni dracului din țară.

— Ah... Sună dezonorant.

Langley ignoră remarca și continuă :

— N-a fost încă nimeni ucis — ăsta este lucrul important. Asta ne dă nouă multă libertate de acțiune, în modul de a trata cu voi...

— Asta contează chiar atît de mult ? Am comis pînă acum o duzină de delicte grave, am băgat groaza în jumătate de oraș, ne-am bătut joc de voi, am provocat o revoltă, v-am costat milioane de dolari, v-am distrus parada, iar comisarul de poliție a picat lat, în urma unui atac de inimă. Dar sînteți dispuși să uitați tot ce a fost — să ne faceți cu ochiul și să ne dați scăpați, la fel cum face poliția cînd dă peste unii care joacă barbut pe cine știe ce alee,

atîta vreme cît nimeni n-a fost ucis. Interesant. Asta spune multe despre această societate.

Langley trase din nou aer în piept :

— Nu voi mai repeta această ofertă — din motive evidente, nimeni nici măcar nu o va menționa la telefon. Deci, asta este. Închise carnețelul, cu zgomot. Este un compromis cinstit. Îl acceptați sau nu.

Hickey apăsă butonul liftului și ușile se deschiseră. Îi spuse lui Langley :

— N-o să facem o figură prea bună dacă vom accepta compromisul, nu-i așa ? Voi însă, da. Schroeder va fi, vreme de un an, bine înfipt la televiziune. Noi însă nu vom mai avea atît de ușor acces pe calea undelor. Tot ce va vedea sau își va aminti cineva despre noi va fi imaginea noastră ieșind, cu mîinile sus, prin ușile principale ale Catedralei Saint Patrick. Și am face asta bucuroși, dacă *mai întîi* ar fi golite lagărele. Atunci nimeni n-ar mai putea ascunde sau confisca victoria noastră, cu sporovăieli diplomatice.

— Dar veți *trăi*, pentru numele lui Dumnezeu.

— Încă nu mi-ați deschis mormîntul ?

— Nu-mi vinde mie rahatul ăsta cu fantome.

Hickey rîse.

Langley continua să vorbească ca un automat, hotărît să transmită tot ce fusese instruit să spună.

— Folosește-ți forța de convingere asupra celor dinăuntru și influența pe care o ai, de mare lider irlandez, republican. Nu întina cu morți și distrugeri inutile ceea ce ai realizat pînă acum. Langley continuă, cu propriile sale gînduri. În noaptea asta ați îmbrobodit jumătate de americani. Plecați cîtă vreme sînteți încă în frunte.

— Cunosc un cal care a primit azi după-amiază un glonț în cap, pe cînd era în frunte... Dar o să transmit oferta voastră atît de amabilă lui Flynn și fenienilor și o să vă facem cunoscută decizia noastră. Dacă n-o să pomenim nimic, înseamnă că nu renunțăm la nici una din pretențiile noastre.

Hickey intră în lift.

— Ne vedem mai tîrziu, cu voia lui Dumnezeu.

Hickey apăsă pe buton și, în timp ce ușile se închideau, strigă :

— Păstrează-mi corespondența din partea admiratorilor mei, inspectore.

45

Brian Flynn stătea în fața ușii de stejar a liftului, cu o pușcă M-16 îndreptată spre ea. George Sullivan stătea de o parte a ușii, ascultînd. Liftul se opri și Sullivan auzi o bătaie ușoară, de trei ori lung și de două ori scurt. Răspunse cu același semnal, apoi dezamorsă mina și deschise ușa.

John Hickey păși afară din lift. Flynn coborî pușca o jumătate de secundă prea încet, dar nimeni nu observă.

Sullivan întinse mîna.

— Al dracului de bine, John. M-ai făcut să plîng și să rîd în același timp.

Hickey zîmbi, strîngînd mîna lui Sullivan.

— Ah, băiete, a fost ca un vis devenit realitate. Se întoarse spre Flynn. Tu te-ai fi descurcat chiar mai bine, amice.

Hickey se îndreptă spre orga altarului.

— Jos pălăria, în ce-l privește pe acest inspector Langley. Ne-a dat o șansă de capitulare. Ne-a promis o cauțiune mică — chestii de genul ăsta.

— Au transmis englezii vreo informație — vreo indicație că ar face compromisuri ?

— Englezii ? Compromisuri ? Ei nici măcar nu negociază. Se așează la claviatură și porni orga.

— Nu ți-au transmis nici o vorbă, prin nimeni ?

— N-o să primești nici o veste de la ei. Se uită la Flynn. Brian, trebuie să cînți la clopote acum, cînd întreaga atenție mai este încă concentrată asupra noastră. O să începem cu — să vedem — *Danny Boy*, după care vom ataca cîteva melodii irlandezo-americane favorite, pentru

electoratul nostru. O să conduc eu, iar tu vei urma tempoul meu. Să-i dăm drumul.

Flynn șovăi, apoi se îndreptă spre nava centrală. Hickey începu să cînte *Danny Boy*, într-un ritm lent, ca să stabilească tempoul clopotelor.

Cei patru ostatici îi urmăriră pe Flynn și pe Hickey, apoi reveniră la televizor. Reporterii din sala de conferințe a catedralei comentau discursul lui Hickey. Baxter spuse :

— Nu văd să ne fi apropiat ceva mai mult de momentul eliberării noastre de aici.

Părintele Murphy îi replică :

— Mă întreb... Nu credeți, după toate astea, că englezii... Vreau să zic...

— Nu, nu cred, răspunse Baxter, aspru. Se uită la ceas. Încă treizeci de minute și o ștergem.

Maureen se uită la el, apoi la părintele Murphy. Zise :

— Ceea ce vrea să spună domnul Baxter este că și el crede că, după discursul lui Hickey, ei se gîndesc probabil la un compromis, dar domnul Baxter a hotărît că nu vrea să fie cauza nici unui compromis.

Baxter se înroși.

Maureen continuă :

— E-n regulă. Și eu simt la fel. N-am de gînd să fiu folosită de ei ca o halcă de carne care să fie schimbată la troc, pentru ceea ce vor ei. Destul am fost folosită de ei, adăugă ea, mai încet.

Murphy se uită la ei.

— Da... e bine pentru voi doi, dar eu nu pot pleca deaici cîtă vreme viața mea nu este în real pericol. Nici Eminența-Sa nu poate. Înclină capul în direcția Cardinalului care-i privea, din tronul său. Murphy mai spuse : Cred că ar trebui să așteptăm cu toții...

Maureen se uită la Cardinal și deslușì pe chipul acestuia că și el se lupta cu aceeași întrebare. Se întoarse spre părintele Murphy.

— Chiar dacă discursul lui Hickey i-a îndreptat pe cei de afară în direcția unui compromis, acest lucru nu-l

îndreaptă și pe *Hickey* în direcția unui compromis — nu-i așa ? Maureen se aplecă înainte. Este un om perfid. Dacă mai credeți că este spiritul răului și că intenționează să ne distrugă pe noi, să se distrugă pe el însuși, pe fenieni și biserica asta, atunci *trebuie* să încercăm să ieșim de aici. Se uită fix în ochii lui Murphy : Crezi asta ?

Murphy se uită la televizor. Se reda un fragment din discursul lui Hickey. Volumul era dat la minim și vocea lui Hickey nu se auzea din cauza orgii. Murphy urmări mișcările gurii, lacrimile rostogolindu-i-se de-a lungul obrajilor. Privi în ochii îngustați. Fără vocea captivantă, ochii îl trădau.

Părintele Murphy se uită dincolo de grilajul sanctuarului la Hickey, care cînta la orgă. Capul lui Hickey era întors spre ei, în timp ce se urmărea la televizor. Zîmbi la propria sa imagine, apoi se întoarse și zîmbi cu un zîmbet grotesc la părintele Murphy. Părintele se întoarse repede spre Maureen și dădu din cap.

Baxter privi în sus, spre jilțul Cardinalului, care înclină capul spre el. Baxter se uită la ceas.

— Peste douăzeci și șapte de minute, plecăm.

Flynn urcă cu liftul pînă la camera de repetiții, de unde ieși afară, în balconul corului. Se îndreptă spre Leary, care se apleca peste parapet, urmărind ostaticii, prin binoclu.

— E ceva ? întrebă Flynn.

Leary continuă să-i observe pe cei patru din sanctuar. Cu ani în urmă, descoperise că era în stare nu numai să anticipeze mișcările oamenilor și să le citească expresiile, dar și să citească pe buzele lor. Spuse :

— Cîteva cuvinte, doar. Nimic clar. E greu să le văd buzele.

În relațiile dintre ei, ostaticii atinseseră momentul în care nu aveau nevoie de prea multe cuvinte ca să comunice, dar Leary reușise să le descifreze limbajul trupurilor.

— În fine, o fac sau nu ? îl întrebă Flynn.

— Da.

— Cum ? Cînd ?

— Nu știu. Curînd.

Flynn dădu din cap.

— Mai întîi tragi ca să-i avertizezi, apoi ținteşti la picioare. Ai înțeles ?

— Absolut.

Flynn luă telefonul de campanie şi-l sună pe Mullins, din clopotniță.

— Donald, pleacă de lîngă clopote.

Mullins îşi atîrnă arma pe umăr şi-şi trase amortizoarele peste urechi. Înşfăcă telefonul de campanie şi coborî repede scara, spre nivelul inferior.

Flynn se îndreptă spre o claviatură mică, aflată lîngă consola orgii şi întoarse comutatorul, ca să acționeze cele nouăsprezece chei care făceau să cînte clopotele. Rămase în picioare în fața claviaturii care-i venea pînă la brîu şi întoarse paginile aflate pe pupitru, cu muzică pentru clopote, apoi îşi aşeză mîinile pe clapele mari şi se alătură orgii de jos.

Clopotul cel mare, numit Patrick, cîntă un si bemol şi sunetul țîşni prin clopotniță, cît pe-aici să-l răstoarne pe Mullins.

Unul cîte unul, cele nouăsprezece clopote uriaşe începură să bată, în dangătul lor acordat, mai întîi în prima cameră a clopotelor, unde se aflase Mullins, şi tot mai sus, spre un punct aflat aproape de vîrful clopotniței, la douăzeci şi unu de etaje deasupra străzii.

În pod, o ceaşcă de cafea căzu de pe o grindă. Arthur Nulty şi Jean Kearny îşi astupară urechile şi se mutară spre capătul dinspre Madison Avenue. În balconul corului şi în triforii, clopotele băgau în rezonanță lucrătura din piatră şi reverberau în pardoseală. În turnul sudic, Rory Devane asculta dangătul armonios şi constant, venind din turnul opus. Privi cum încetineşte activitatea de pe acoperişurile clădirilor şi cum mişcarea pe străzi încetează. În aerul rece, de iarnă, sunetele melodiei *Danny Boy* vuiau, într-un ritm lent, prin canioanele întunecate ale Manhattan-ului.

Mulțimea strînsă în jurul baricadelor poliției începu să ovaționeze, ridicînd în sus sticle și pahare, apoi se puse pe cîntat. Tot mai mulți oameni ieșeau afară din case, pe bulevarde și pe străzile laterale.

Atenția televiziunii se mută brusc, dinspre camera conferinței de presă din catedrală spre acoperișurile din Rockefeller Center.

Peste tot în New York, în baruri și locuințe, și peste tot în țară, pe ecranele televizoarelor apăreau imagini ale catedralei văzută din Rockefeller Center, scăldată în lumina de un albastru crud a reflectoarelor. Una din camere se opri pe steagul cu harpa, verde cu auriu, pe care-l aninase Mullins de turnulețele pentru aerisire, smulse.

Sunetele clopotelor erau amplificate de echipamentul audio al posturilor de televiziune și transmise împreună cu imaginile, dintr-un colț al continentului, spre celălalt. Sateliți captau semnalul și-l transmiteau în lumea întreagă.

Rory Devane băgă o rachetă de semnalizare într-un pistol Very, ținti în sus, prin gurile de aerisire și trase. Proiectilul descrise un arc, izbucni într-o lumină verde și începu apoi să plutească agățat de parașută, mișcîndu-se ca un pendul, în bătaia brizei, împrăștiind o strălucire verde, nepămînteană, asupra clădirilor și peste străzi. Devane se duse la turnulețele de aerisire dinspre est și trase din nou.

Aparate de filmat comandate de la distanță, plasate pe străzi, în baruri și restaurante, începură să transmită imagini care prezentau bărbați și femei cîntînd, ovaționînd, plîngînd. Un caleidoscop de imagini se succeda rapid pe ecranele videobaruri, mulțimea de pe străzi, cerul luminat în verde, prim-planuri cu polițiști taciturni, cu clopotnița, planuri lungi ale catedralei.

Rachetele se schimbară brusc, de la rachetele pentru iluminat la cele pentru semnalizare, izbucnind în stele roșii, albe, albastre, apoi în verdele, portocaliul și albul tricolorului Irlandei. Mulțimea reacționă în consecință. Și în

tot acest timp, melodia bogată, cadențată a lui *Danny Boy* umplea aerul din clopotniță și undele televizoarelor și ale aparatelor radio portabile.

O, Danny Boy, cimpoaiele te cheamă,
Din strungă-n strungă, pînă jos în vale,
Vara s-a dus și rozele s-au ofilit,
Tu pleci, tu pleci, iar eu rămîn și plîng...

În sfîrșit în fiecare post reporterii începură, după o perioadă de tăcere neobișnuit de lungă, să adauge comentarii unor scene care nu aveau nevoie de așa ceva.

În sanctuar, ostaticii urmăreau transmisia în tăcere, fascinați. Hickey cînta la orgă cu o intensă concentrare, conducîndu-l pe Flynn care trăgea clopotele. Cei doi bărbați se uitau din cînd în cînd unul la altul, peste cele cîteva sute de metri care-i despărțeau.

Hickey atacă pentru a treia oară *Dany Boy*, nevrînd să rupă vraja pe care melodia dulce-amăruie o țesuse deasupra suflării colective a catedralei și a orașului. Rîdea și lacrimile i se rostogoleau în jos, pe obrajii scofîlciți.

În reședința Cardinalului și în cancelarie, nu se mai auzea nimic altceva în afara vuietului clopotelor, care se rostogolea dinspre grădină și care răsuna, țîșnind din duzina de televizoare, în încăperile înțesate de lume.

Burke stătea în picioare în biroul interior al Monseniorului, unde cei Doisprezece Oameni Disperați, de la început, se strînseseră din nou, secondați de alți cîțiva membri suplimentari, pe care Burke îi botezase Rezervele Disperate.

Schroeder stătea într-o parte, cu Langley și cu Roberta Spiegel, care, observă Burke, devenise companioana constantă a acestuia din urmă.

Langley privi spre televizor și spuse :

— Dacă am fi avut televizoare în ziua capitulării Japoniei, așa ar fi arătat și atunci.

Burke zîmbi, fără să vrea.

— Bună programare. Bun teatru... foc de artificii... într-adevăr, o mare șmecherie, dar, Isuse, chestiile astea prind întotdeauna.

Spiegel adăugă :

— Și vorbesc despre dezavantajele voastre psihologice.

Maiorul Martin stătea în picioare, în fundul camerei, între Kruger și Hogan. Spuse pe un ton foarte scăzut, fără să-și miște nici capul, nici ochii :

— Întotdeauna am subestimat dorința irlandezilor de a se da în spectacol. De ce oare nu suferă și ei în tăcere, ca oamenii civilizați ?

Cei doi agenți se uitară unul la altul, prin spatele lui Martin, dar nici unul nu spuse nimic.

Martin se uită pe rînd la amîndoi... Știa că dăduse de necaz. Spuse cu o voce indiferentă :

— Da, presupun că trebuie să desfac chestia asta — sau poate, în modul lor tipic irlandez, o s-o desfacă chiar ei, dacă... Ah, iartă-mă, Hogan...

Douglas Hogan se îndepărtă de Martin.

Monseniorul Downes își găsi agenda îngropată sub hîrtiile lui Schroeder și-o trase spre el, deschizînd-o la ziua de 17 martie.

Începu să scrie :

10 : 35 p.m. În seara aceasta, clopotele au bătut așa cum au mai bătut și în trecut, ca să marcheze celebrarea zilelor sfinte, sfîrșitul războaielor și moartea președinților. Făcu o pauză, apoi adăugă : *Au bătut, poate, pentru ultima oară. Iar oamenii, cred eu, au simțit asta și ascultă și cîntă. Dimineața, cu voia lui Dumnezeu, dangătul clopotelor va celebra un glorios Te Deum — sau, dacă așa este voia Domnului, nu vor mai celebra nimic.* Monseniorul Downes își puse stiloul de o parte și închise jurnalul.

Donald Mullins răsuci patul puștii și izbi cu el în geamul opac, gros, din partea de jos a clopotniței, spărgîndu-l. Făcu astfel vreo douăsprezece asemenea găuri de observație, zgomotul sticlei sparte neajungînd la el prin amorti-

zoarele de zgomot de la urechi și prin dangătul clopotelor. Mullins își puse arma la loc și trase adînc aer în piept, apoi se apropie de unul din geamurile sparte, în partea orientală a clopotniței și privi afară, în noaptea rece.

Văzu că Devane alterna rachetele stelate cu rachetele cu parașută și cerul limpede al nopții era luminat multicolor, sub o lună albastră, strălucitoare. Teama și disperarea pe care le simțise toată seara dispărură dintr-o dată în limpezimea nopții și simți că moartea, cu care va avea întîlnire aici, îl va găsi neînfricat.

46

Harold Baxter nu se uită la ceas. Știa că venise timpul. De fapt, se gîndi el, ar fi trebuit să plece mai devreme, înaintea clopotelor și a focurilor de artificii, înaintea discursului lui Hickey, înainte ca fenienii să se fi transformat, din teroriști, în luptători pentru libertate.

Se uită îndelung, pentru ultima oară, de jur-împrejurul catedralei, apoi aruncă o privire spre televizor. O imagine luată de pe cea mai înaltă clădire din Rockefeller Center arăta formatul în cruce al catedralei învăluite în lumina aceea albăstruie. În colțul din stînga, sus, se afla cancelaria ; în colțul din dreapta, reședința Cardinalului. Peste cinci minute se va afla într-unul din cele două locuri, bînd ceai și spunîndu-și povestea. Spera că Maureen, preotul și Cardinalul se vor afla alături de el. Dar chiar dacă unul sau chiar toți vor fi uciși, va fi o victorie, pentru că aceasta ar însemna sfîrșitul fenienilor.

Baxter se ridică în strană și se întinse cu nonșalanță. Picioarele îi tremurau și inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Părintele Murphy se ridică și traversă sanctuarul. Schimbă în șoaptă cîteva cuvinte cu Cardinalul, apoi o luă ca din întîmplare în spatele altarului și se uită în jos, pe scară.

Pedar Fitzgerald stătea cu spatele rezemat de ușa criptei, cu Thompsonul îndreptat în jos pe scări, spre poarta sacristiei. Cînta încet, pentru el.

Părintele Murphy ridică glasul, ca să acopere orga :

— Domnule Fitzgerald.

Fitzgerald se uită în sus, într-o fugă.

— Ce e, părinte ?

Murphy simți cum i se usucă gîtul. Se uită peste casa scării, după Baxter, dar nu-l văzu. Spuse :

— Ascult... Ascult confesiuni, acum. O să te schimbe cineva, dacă vrei să...

— Nu am nici o confesiune de făcut. Pleacă, te rog.

Baxter își stăpîni picioarele, inspiră adînc și o luă din loc. Acoperi distanța dintre el și partea dreaptă a altarului din trei pași lungi și din două salturi coborî scările, neauzit de zgomotul orgii. Maureen venea imediat în spatele lui.

Părintele Murphy îi văzu apărînd brusc de partea cealaltă a scărilor și făcu semnul crucii peste Fitzgerald.

Fitzgerald simți pericolul și se întoarse. Îl văzu pe Baxter zburînd spre el și-și ridică automatul.

Părintele Murphy auzi un foc de armă venind dinspre balconul corului și se lăsă în jos, pe scări ; se uită peste umăr, după Cardinal, deși știa bine că acesta nu va veni.

Leary trase un singur foc, dar țintele lui dispăruseră în mai puțin timp decît îi trebui lui să-și fixeze cătarea, în urma reculului. Nu mai rămăsese decît Cardinalul, stînd imobil în jilțul său, un strop de stacojiu pe marmura albă și garoafele verzi. Leary îl văzu pe Hickey sărind peste orgă și dîndu-și drumul în sanctuar, lîngă tronul Cardinalului. Cardinalul se ridică, așezîndu-se în calea lui Hickey. Brațul lui Hickey țîșni și-l dărîmă pe Cardinal la pămînt. Leary fixă reticulul în cruce pe trupul căzut pe spate, al Cardinalului.

Flynn continua să tragă clopotele, nedorind să alerteze lumea de afară că se întîmplase ceva. Urmărea, prin oglindă, sanctuarul. Strigă :

— Asta-i tot, Leary.

Leary lăsă arma jos.

Baxter zbură pe scări în jos și piciorul îi țîșni înainte, lovindu-l pe Fitzgerald din plin, în față. Fitzgerald se clătină înapoi și părintele Murphy îl apucă de braț, pe la spate. Baxter înșfăcă automatul, trăgîndu-l cu putere. Fitzgerald îl smulse înapoi. Sunetul orgii din altar murise, dar clopotele continuau să bată și vreme de o secundă

dangătul lor rămăsese singurul zgomot din catedrală, pînă cînd aerul fu despicat de o rafală de automat. Gura țevii scăpără chiar în fața lui Baxter, orbindu-l pentru o clipă. Din tavanul boltit, de deasupra, începură să cadă bucăți de tencuială, care se sfărîmau de treptele sacristiei.

Părintele Murphy îl apucă din nou pe Fitzgerald de braț, dar nu-i putu smulge mîna de pe armă. Ascunzîndu-se pe după Baxter, Maureen își înfipse degetele în ochii lui Fitzgerald. Acesta urlă și Baxter se trezi ținînd în mîini greul automat. Ridică patul puștii în poziție verticală dar rată vintrele și plexul solar, lovindu-l pe Fitzgerald peste piept, într-o mișcare nereușită.

Baxter înjură, ridică din nou patul puștii și-l trimise, culcat, în gîtul tînărului. Părintele Murphy îi dădu drumul lui Fitzgerald și acesta căzu la pămînt.

Deasupra trupului căzut, Baxter înălță patul armei în dreptul feței lui Fitzgerald.

— Nu ! strigă Maureen, apucîndu-l pe Baxter de braț.

Fitzgerald se uita în sus la ei, lacrimi și sînge șiroindu-i din ochii împăienjeniți. Din gura deschisă, țîșnea sîngele.

Brian Flynn îi urmări pe Hickey și Megan traversînd sanctuarul. Lîngă el stătea Leary, pipăindu-și arma cu degetele și murmurînd ceva. Flynn își îndreptă din nou atenția spre clopote.

Cei patru oameni din triforii nici măcar nu apucaseră să se dumirească ce se petrecuse în ultimele cincisprezece secunde. Priviră jos, în sanctuarul altarului și-l văzură pe Cardinal întins pe pardoseală și pe Hickey și Megan apropiindu-se precauți, de casa scării.

Maureen apucă Thompsonul, se puse în poziție și trase piedica. O rafală asurzitoare țîșni din gura automatului, izbind în lacăt și lanț.

Murphy și Baxter se chirciră în fața gloanțelor care ricoșau, izbind în scările și pereții de marmură. Baxter auzi pași pe pardoseala sanctuarului.

— Vin !

Maureen trase în poartă o a doua rafală, lungă, apoi răsuci puşca în sus, spre scara din dreapta, îl prinse pe Hickey în obiectiv şi trase.

Trupul lui Hickey păru că se convulsionează, apoi căzu pe spate şi dispăru.

Maureen răsuci arma spre stînga şi ţinti în Megan, care se oprise chiar pe prima treaptă, cu un pistol în mînă. Maureen ezită, iar Megan se lăsă într-o parte şi dispăru.

Baxter şi Murphy alergară în jos pe scări şi începură să tragă de lanţul sfărîmat şi de lacăt. Metalul ascuţit, fierbinte, tăia în carnea mîinilor, dar lanţul începu să se desfacă în bucăţi şi lacătul căzu la pămînt.

Maureen începu să coboare scările, continuînd să ţină gura automatului îndreptată în sus, spre uşa criptei.

Ofiţerii de poliţie aflaţi în coridoarele laterale ţipau în sacristia goală.

Baxter strigă la ei :

— Nu trageţi ! Ieşim ! Nu trageţi !

Smulse ultima bucată de lanţ şi începu să lovească cu putere în porţi.

— Deschideţi-vă ! Deschideţi-vă !

Părintele Murphy trăgea cu frenezie de poarta stîngă, urlînd :

— Nu ! Glisează pe şină !

Baxter se repezi în poarta din dreapta şi încercă să o tragă de-a lungul şinei, în perete, dar ambele porţi rămaseră pe loc.

Poliţişti în veste antiglonţ începură să se strecoare în sacristie.

Maureen îngenunche pe treapta de jos ţinînd arma orientată spre odihna de deasupra. Strigă :

— Ce se întîmplă ?

— E blocată ! E blocată ! ţipă Baxter.

Murphy dădu brusc drumul la poartă şi se îndreptă. Apucă o cutie neagră, din metal, prevăzută cu o gaură mare de cheie, amplasată la îmbinarea celor două porţi şi trase de ea.

— Au încuiat-o ! Cheile — cheile sînt la ei...

Maureen se uită la ei, peste umăr. Văzu lacătul cu care fusese prevăzută poarta și în care nu trăsese nici măcar o dată. Baxter strigă la ea să o atenționeze și Maureen se întoarse. Îl văzu pe Hickey stînd în fața intrării criptei, cu picioarele încălecate peste trupul lui Pedar Fitzgerald. Maureen ridică arma.

Hickey strigă la ea :

— Dacă vrei, poți să mă împușți, dar asta nu vă va scoate afară de-aici.

— Nu te mișca ! Mîinile sus ! strigă Maureen la el.

Hickey își ridică încet mîinile.

— Într-adevăr, nu există nici o posibilitate de ieșire, știi bine.

— Aruncă-mi cheia porții ! strigă ea.

Hickey ridică din umeri, exagerat de mult.

— Cred că e la Brian. Încerci să spargi lacătul, mai adăugă el, sau preferi să tragi în mine ultimele gloanțe ?

Îl înjură, se răsuci și se așeză cu fața la poartă.

— Dați-vă înapoi ! le strigă ea lui Baxter și Murphy.

Văzu polițiștii din sacristie.

— Dați-vă la o parte !

— Poliția se risipi înapoi, în coridoare. Maureen țintă spre lacătul sub formă de cutie care unea porțile și trase o rafală scurtă, directă. Gloanțele pătrunseră în lacăt, împrăștiind aschii și bucăți de metal încins.

Baxter și Murphy urlară de durere, cînd fură atinși. O bucată de metal îi zdreli un picior și Maureen țipă. Trase o nouă salvă și butoiul cu gloanțe de calibrul 45, sună a gol. Murphy și Baxter se apucară de barele porților și începură să tragă. Porțile rămaseră pe loc.

Maureen se răsuci pentru a-l vedea pe Hickey la jumătatea scărilor, cu un pistol în mînă. Acesta îi spuse :

— În zilele noastre nu mai vezi atîta perfecțiune în execuție. Mîinile sus, te rog.

Megan Fitzgerald îngenunche pe odihnă, lîngă fratele ei. Se uită în jos la Maureen și, o clipă, privirile lor se întîlniră.

— Mîinile pe cap ! Acum ! se auzi, nerăbdătoare, vocea lui Hickey.

Părintele Murphy, Baxter și Maureen rămaseră nemișcați.

Hickey strigă la polițiști :

— Rămîneți în coridoare, sau îi omor pe toți !

— Să mergem ! strigă la cei trei.

Aceștia rămaseră pe loc.

Hickey ținti și trase.

Glonțul șuieră pe lîngă capul lui Murphy și acesta căzu la pămînt.

Maureen întoarse Thompsonul, apucînd cu mîinile butoiașul încins și-l trînti sălbatic pe scările de marmură. Patul puștii se sfărîmă și butoiul zbură. Aruncă într-o parte arma distrusă, apoi se îndreptă și ridică brațele.

Baxter făcu același lucru. Murphy se ridică și-și puse mîinile pe cap.

Hickey se uită admirativ la Maureen.

— Haide, acum. Liniștește-te. Ai dreptate. Planurile cel mai bine puse la cale și tot restul.

Se dădu de o parte ca să-i lase să treacă.

Maureen ajunse la odihnă, unde se uită în jos, la Pedar Fitzgerald. Gîtul începuse de acum să i se umfle și ea știa că o să moară dacă nu va ajunge cît de repede la spital. Se pomeni înjurîndu-l pe Baxter pentru treaba de cîrpaci pe care o făcuse, acuzîndu-l pe părintele Murphy că nu-și amintise de lacătul porții și înjurîndu-se pe ea că nu-i omorîse pe Hickey și pe Megan. Se uită în jos, la Megan, care ștergea sîngele din jurul gurii fratelui ei, dar sîngele continua să țîșnească din gîtul strivit.

— Ridică-l în poziție șezînd, altfel se înecă, îi spuse ea.

Megan se întoarse încet și se uită în sus, la ea. Buzele i se retraseră de pe dinți, sări și-și înfipse unghiile în gîtul lui Maureen, țipînd și mîrîind.

Baxter și Murphy urcară în grabă ultimele trepte și le despărțiră pe cele două femei. Hickey urmări liniștit lupta și țipetele care se stingeau, apoi spuse :

— În regulă. Se simte toată lumea mai bine, acum ? Megan, ridică băiatul. O să se facă bine. Să mergem, urmă el, îndreptînd pistolul spre cei trei.

Continuară să urce spre sanctuar. Urmîndu-i, Hickey trăncănea prietenos.

— Să nu vă simțiți prea rău. N-a fost vorba decît de un nenorocit de ghinion. Maureen, că prost mai tragi. Ai tras la o poștă de mine.

— Te-am atins ! Te-am atins ! spuse ea, întorcîndu-se brusc.

El rîse, își duse un deget la piept și și-l retrase, cu o picătură mică de sînge palid, apos.

— Așa este.

Ostaticii se îndreptară spre strane. Cardinalul stătea prăvălit în jilțul său, cu capul în mîini și Maureen se gîndi că plîngea, dar văzu apoi sîngele care i se prelingea printre degete. Părintele Murphy făcu o mișcare înspre Cardinal, dar Hickey îl îmbrînci înapoi.

Baxter se uită în sus spre triforii și spre balconul corului și văzu cele cinci puști ațintite asupra lor. Își dădea vag seama că încă se mai auzeau clopotele dăngănind și că telefonul de lîngă orga altarului suna continuu.

Hickey strigă sus, la Gallagher :

— Frank, coboară repede și înlocuiește-l pe Pedar. Îl împinse pe Baxter într-o strană și spuse, ca și cum s-ar fi plîns unui prieten apropiat : În al naibii de riscantă treabă m-am vîrît și eu, Harry. Pierzi un om și n-ai pe nimeni cu cine să-l înlocuiești.

Baxter îl privi în ochi.

— Am învățat la școală că IRA vine de la I Ran Away (*Am rupt-o la fugă*). Mare minune că au mai rămas toți aici.

Hickey rîse.

— Ah, Harry, Harry. După ce locul ăsta o să sară în aer și o să ți se găsească rămășițele, sper ca cei de la pompe funebre să-ți pună buza de sus, înțepenită, în locul găurii fundului și invers.

Hickey o trase pe Maureen în strană.

— Și tu — să distrugi automatul ăla — Maureen, arătai ca un celt de pe vremuri, care-și sfărîma spada de stîncă, înainte de a muri în luptă. Ai fost magnifică. Doar că începi să devii puțin cam enervantă. Iar *tu*, spuse el uitîndu-se la Murphy, să-ți părăsești șeful în halul ăsta. Rușine!

— Du-te dracului, spuse Murphy.

Hickey se prefăcu șocat.

— Bine, poate asculți atunci de ăsta... ?

Murphy dădu din mîini și se întoarse cu spatele la Hickey.

Baxter se uita la televizorul de pe masă. Scena se mutase înapoi, în sala conferinței de presă. Reporterii transmiteau, într-o stare de exaltare, ultimele știri. Schimbul de focuri, știa bine asta, rupsese vraja discursului lui Hickey și al clopotelor. Baxter zîmbi și se uită la Hickey. Începu să spună ceva dar simți brusc o durere intensă în cap și se prăbuși spre înainte, în afara stranei.

Hickey își îndoi bastonul, se întoarse și-l apucă de rever pe părintele Murphy. Ridică în sus matraca neagră, din piele și se uită în ochii preotului.

Pe ușa triforiului apăru Gallagher, care alerga spre sanctuar.

— Nu!

Hickey se uită la el și lăsă matraca jos.

— Pune-le cătușe.

Se duse la televizor și smulse ștecherul din priză.

Maureen îngenunche peste trupul chircit al lui Baxter și-i examină rana de la frunte.

— Nemernici nenorociți!

Se uită în sus, în balconul corului, unde Flynn continua să tragă clopotele. Gallagher o apucă de încheietură și-i prinse o cătușă, iar pe cealaltă o fixă de încheietura lui Baxter. Gallagher îi prinse lui Murphy o cătușă la mînă și-l duse spre Cardinal. Gallagher îngenunche, apoi trecu cătușa prin brațul tronului și o prinse încetișor de încheietura vărgată de sînge, a Cardinalului. Gallagher șopti:

— O să vă ocrotesc eu.

Își înclină capul și se îndepărtă.

Părintele Murphy se prăvăli pe treapta cea mai de sus a platformei înălțate. Cardinalul coborî de pe tron și se așeză alături de el. Nici unul din ei nu vorbi.

Megan apăru din casa scărilor, cărîndu-și fratele în brațe. Se opri în picioare, în mijlocul sanctuarului, privind în gol, în jurul ei. O dîră de sînge se întindea de la casa scărilor pînă în locul în care se oprise și dîra devenise o mică băltoacă, la picioarele ei. Hickey îl luă pe Pedar din brațele surorii sale și transportă trupul fără vlagă spre orga altarului. Îl propti pe Pedar Fitzgerald de consola orgii și-l acoperi cu pardesiul său vechi.

Gallagher își scoase pușca și coborî spre odihna scării din fața criptei. Strigă la polițiștii care examinau, prevăzători, poarta :

— Înapoi ! Cărați-vă !

Polițiștii dispărură în coridoarele laterale ale sacristiei.

Megan rămase în picioare, în balta de sînge, zgîndu-se la aceasta. Singurele sunete din catedrală erau dangătul clopotelor și soneria persistentă, a telefonului.

Brian Flynn urmărea totul din balconul corului, în timp ce trăgea clopotele. Leary se uită la el, curios. Flynn se întoarse și se concentră asupra claviaturii, terminînd ultima măsură din *Danny Boy*, după care începu să cînte *Moartea răzvrătitului*. Spuse în microfon :

— Domnule Sullivan, cimpoaiele, vă rog. Doamnelor și domnilor, un cîntec.

Începu să cînte. Alte voci i se alăturară, șovăitoare, și cimpoiul lui Sullivan începu să scoată sunete ascuțite.

Noaptea era neagră și lupta se sfîrșise.
Pe strada O'Connell luna strălucea.
Singur stăteam pe locul de unde plecase
Și ultimul erou... Și totul, în jur, tăcea.

John Hickey ridică telefonul care suna întruna.

Vocea lui Schroeder izbucni, la limita stăpînirii de sine.

— Ce s-a întîmplat ? Ce s-a *întîmplat* ?

— Taci odată, Schroeder ! tună Hickey. Ostaticii n-au murit. Oamenii tăi au văzut totul. Ostaticii sînt în cătușe, acum, și alte tentative de evadare n-or să mai fie. Am încheiat discuția.

— Stai ! Ascultă, sînt răniți ? Să trimit un doctor ?

— Sînt într-o formă destul de bună. Iar dacă vrei să știi, a fost totuși rănit unul din oamenii mei. Sir Harold Baxter, cavalerul domeniului, i-a strivit gîtul cu o pușcă. Cîtuși de puțin sportiv.

— Dumnezeule... Ascultă, o să trimit un doctor...

— Dacă vrem unul, îți spunem.

Hickey se uită la Fitzgerald. Gîtul i se umflase acum în mod grotesc.

— Am nevoie de gheață. Trimite-o prin poartă. Și o sondă de traheotomie.

— Te rog... Lasă-mă să trimit...

— Nu !

Hickey se frecă la ochi și se prăbuși în față. Părea foarte obosit și-și dorea să se sfîrșească totul mai repede decît sperase.

— Domnule Hickey...

— Ah, taci odată, Schroeder. Pur și simplu, taci.

— Pot să vorbesc cu ostaticii ? Domnul Flynn spunea că pot vorbi cu ei, după conferința de presă...

— Au pierdut dreptul de a mai vorbi cu cineva, inclusiv între ei.

— Cît de rău sînt răniți ?

Hickey se uită la cei patru oameni zdrobiți, din sanctuar.

— Sînt al naibii de norocoși că mai trăiesc.

— Nu pierde ce ai cîștigat, spuse Schroeder. Domnule Hickey, dă-mi voie să-ți spun că în clipa de față sînt mulți oameni de partea ta. Discursul tău a fost... magnific, măreț. Ceea ce ai spus despre suferințele tale, despre suferințele Irlandei...

Hickey rîse, obosit.

— Da, un mod irlandez tradițional de a privi istoria, adică intrînd în conflict cu faptele, dar niciodată inhibat de acestea. Zîmbi și căscă. Dar au înghițit-o toți, nu ? Trăiască televiziunea !

— Da, domnule, și clopotele — te-ai uitat la televizor ?

— Ce se mai aude cu cererile acelea de cîntece ?

— Ah, am cîteva, aici...

— Fă-le vînt.

După o scurtă tăcere, Schroeder spuse :

— Da, oricum a fost într-adevăr incredibil, știi... Niciodată n-am mai văzut așa ceva în orașul ăsta. Nu pierde asta, nu...

— Totul e deja pierdut. Cu bine, Schroeder.

— Stai ! Rămîi la aparat ! Încă ceva. Domnul Flynn spunea că o să demontați instalația de bruiaj...

— Nu dați vina pe noi pentru problemele voastre de transmisie. Cumpărați-vă aparatură mai bună.

— Mă tem doar că fără un control prin radio, poliția ar putea reacționa în mod exagerat în cazul unui pericol pe care-l observă...

— Și ce-i cu asta ?

— Aproape că s-a și întîmplat asta. Așa că mă întrebam cînd aveți de gînd s-o demontați ?

— Probabil că va fi demontată cînd va sări catedrala în aer.

Hickey rîse.

— Domnule Hickey, zău... pari obosit. De ce nu încercați cu toții să adormiți puțin ? Vă garantez o oră — două ore de armistițiu — și niște mîncare și...

— Sau și mai sigur, cînd va fi mistuită de flăcările din pod. Patruzeci de ani nesfîrșiți — Poc ! — vor dispărea în mai puțin de două ore.

— Domnule... vă ofer un armistițiu...

Schroeder își trase sufletul, apoi spuse pe un ton criptic :

— Un inspector de poliție v-a dat un... raport al situației, dacă nu mă înșel...

— Cine ? Ah, tipul acela înalt, îmbrăcat într-un costum scump. Fii cu ochii pe el, joacă murdar.

— Te gîndești la ce ți-a spus ?

— Așa cum le place protestanților din Ulster să spună, „nici un *inch* !"[1] . Sau or fi spunînd acum centimetru ? *Inch*. Da, *inch*...

— E o soluție cinstită pentru...

— Inacceptabilă, Schroeder ! Nu mă mai plictisi din nou cu ea.

— Pot să vorbesc cu domnul Flynn ? spuse Schroeder, brusc.

Hickey se uită în sus, spre balconul corului. Exista acolo, pe orgă, o derivație, dar Flynn nu se folosise de ea.

— A ajuns la un pasaj dificil, la clopote, zise Hickey. Chiar nu auzi ? Ai puțină considerație.

— De mult n-am mai auzit de el. L-am așteptat la conferința de presă. Este... bine ?

Hickey își găsi pipa și o aprinse.

— Este cît poate fi de bine un bărbat tînăr care-și contemplă moartea iminentă, durerea unei iubiri pierdute, tragedia unei puteri pierdute și a unei cauze pierdute.

— *Nimic* nu e pierdut...

— Schroeder, înțelegi fatalismul irlandez, nu ? Cînd irlandezii încep să cînte cîntece melancolice și să plîngă în berile lor, atunci înseamnă că sînt pe cale să comită un act nesăbuit. Iar vocea ta smiorcăită n-o să îmbunătățească dispoziția lui Brian Flynn.

— Nu, ascultă, sînteți aproape, nu e pierdut totul...

— E pierdut ! Ascultă clopotele, Schroeder și, printre bătăile lor, le vei auzi pe *banshee*, tînguindu-se pe coline, prevestindu-ne moartea noastră, a tuturor.

Hickey închise telefonul.

Megan se uita la el, din sanctuar.

Hickey se uită la Pedar Fitzgerald.

---

1 Un *inch* — 2,54 centimetri. (N. tr.)

— O să moară, Megan.

Ea dădu din cap șovăitor și Hickey o privi. Arăta, dintr-o dată, înspăimîntată, aproape ca un copil. Hickey spuse :

— L-aș putea preda poliției și poate c-o să trăiască, dar...

Ea înțelese clar că n-o să existe nici o victorie, nici o amnistie pentru ei sau pentru cei din Irlanda de Nord și că în curînd ea și toți ceilalți din catedrală vor fi morți. Se uită la fața vineție a fratelui ei.

— Îl vreau aici, cu mine.

Hickey dădu din cap.

— Da, așa trebuie, Megan.

Părintele Murphy se răsuci pe platforma tronului.

— Ar trebui dus la spital.

Nici Megan, nici Hickey nu-i răspunseră.

Părintele Murphy continuă :

— Permiteți-mi să-i dau sfînta împărtășanie...

Hickey îl întrerupse.

— Ai un ritual afurisit pentru orice, nu ?

— Ca să-i salvez sufletul de osînda veșnică...

— Oameni ca tine au inventat osînda veșnică, spuse Hickey, rîzînd. Pun pariu că ai întotdeauna la tine o sticluță cu ulei sfînt. Nu se știe niciodată cînd îți poate pica mort, la picioare, un bun catolic.

— Da, port mereu cu mine uleiul sfînt.

Hickey rîse zeflemitor.

— Bun. Mai tîrziu o să ne prăjim un ou, cu el.

Părintele Murphy îi întoarse spatele. Megan se îndreptă spre Maureen și Baxter. Maureen o urmărea apropiindu-se, cu ochii țintă în ochii lui Megan.

Megan se opri deasupra celor doi oameni încătușați, îngenunche lîngă trupul întins al lui Baxter și-i smulse cureaua de la pantaloni. Se ridică, își depărtă picioarele și-l plesni pe Baxter peste față, cu toată forța, cureaua șuierînd, în cădere.

Părintele Murphy și Cardinalul strigară la ea.

Megan ridică din nou cureaua și o lovi pe Maureen peste brațele ridicate. Următoarea lovitură o îndreptă asupra lui Baxter, dar Maureen se aruncă peste trupul fără apărare și cureaua o biciui peste gît.

Megan o lovi pe Maureen peste spinare, apoi, din nou, peste picioare, apoi peste fese.

Cardinalul își întoarse privirea. Murphy striga din toți rărunchii.

Hickey începu să cînte la orga altarului, alăturîndu-se melodiei cîntate de clopote. Frank Gallagher stătea pe odihna scării plină de sînge, unde zăcuse Fitzgerald și asculta loviturile; apoi, sunetele ascuțite se pierdură, pe cînd orga cînta *Rebelul murind.*

George Sullivan privi în altă parte, cîntînd la cimpoi. Abby Boland și Eamon Farrell se opriseră din cîntat, dar Flynn strigă la ei prin microfon și cei doi reluară cîntatul. Hickey cînta și el, în microfonul orgii:

Și-atunci l-am văzut murind pe rebel.
Îngenunchind, i-am auzit plînsul ușor,
Binecuvîntată fie-mi casa din Tipperary,
Binecuvîntată fie cauza pentru care mor.

În pod, Jean Kearney și Arthur Nulty stăteau întinși pe o parte, înlănțuiți, pe dușumeaua care vibra. Se sărutară și se apropiară mai mult unul de altul. Jean Kearney se răsturnă pe spate și Nulty o acoperi cu trupul lui.

Rory Devane privi afară, din turnul nordic, apoi aprinse ultima rachetă. Mulțimea de jos continua să cînte și cînta și el ca să se simtă mai puțin singur.

Donald Mullins stătea în turn, sub camera primului clopot, uitînd de orice, cu excepția bătăilor din capul său și a vîntului rece care pătrundea prin ferestrele sparte. Scoase din buzunar un carnețel plin cu poezii mîzgălite și se uită la el. Își aminti ce spusese Padraic Pearse, referindu-se la el însuși, la Joseph Plunkett și la Thomas MacDonagh, la începutul răscoalei din 1916: „Dacă altceva n-o să reușim, cel puțin scăpăm Irlanda de trei poeți

proști". Mullins rîse, apoi își șterse ochii. Aruncă carnețelul peste umăr și acesta zbură afară, în noapte.

În balconul corului, Leary se uita la Megan, prin lunetă. Își dădu seama și rămase uimit de această constatare, că niciodată, chiar copil fiind, nu dăduse în cineva. Îi urmări chipul, îi urmări mișcările trupului și începu, brusc, să o dorească.

Brian Flynn se uita în oglinda mare, concavă, a orgii, urmărind scena din sanctuar. Încerca să audă țipetele lui Maureen și zgomotul constant, făcut de loviturile curelei pe trupul ei, dar nu auzea decît tonurile vibrante ale clopotelor, jeluitul ascuțit, strident al cimpoaielor, vocile care cîntau și orga de jos, răsunînd din toți rărunchii ei.

Și văzut-am apoi un tată încărunțit,
Căutîndu-și unicul fiu, ca nebun.
Și spus-am, Bătrînule, nu-l mai căuta atît,
Unicul tău fiu e în ceruri, de-acum.

Își coborî privirea din oglindă și închise ochii, ascultînd dangătul îndepărtat al clopotelor. Își aminti că sacrificiile se făceau pe altare și nu-i scăpă aluzia, sperînd că poate și ceilalți, sau măcar cîțiva dintre ei, au înțeles asta. Maureen înțelesese. Își aminti dubla semnificație a sacrificiului : o sanctificare implicită, un dar făcut divinității, o ofrandă, o purificare... Dar celălalt sens era mai întunecat, mai groaznic — durere, pierdere, moarte. În ambele cazuri, însă, semnificația consta în aceea că sacrificiul era răsplătit. Timpul, locul și natura recompensei rămîneau totuși incerte.

Căci la Dublin ucis el fost-a,
Pentru Patrie luptînd neînfricat, unicu-ți fiu.
Pentru Irlanda și numai pentru Irlanda murit-a,
Pentru steagul ei verde, alb și-auriu.

Un sentiment copleșitor de melancolie îl cuprinse. Îi trecură prin minte imagini cu Irlanda, cu Maureen, cu

mănăstirea Whitehorn, imagini din copilăria sa. Își aminti, dintr-o dată, de propria lui mortalitate și o simți ca pe ceva palpabil, ca pe un nod în stomac, o amorțeală care îi cuprinse pieptul și brațele.

O viziune confuză asupra morții îi umplu întunericul din spatele pleoapelor și se văzu pe el zăcînd gol, alb ca marmura catedralei, în brațele unei femei cu plete lungi, de culoarea mierii, învăluindu-i fața ca într-un lințoliu ; și din gura lui se prelingea sînge peste albul rece, cadaveric — un sînge atît de roșu și atît de abundent, încît lumea care se strînsese în jurul lui remarca uimită acest lucru. Un tînăr îi luă mîna și îngenunche ca să-i sărute inelul ; dar inelul dispăruse și omul se ridică și plecă mai departe, scîrbit. Iar femeia care-l ținea, spuse : *Brian, te iertăm cu toții.* Dar asta îi pricinui mai mult durere decît consolare, pentru că își dădu seama că nu făcuse nimic ca să încerce să schimbe mersul lucrurilor ce fuseseră puse în mișcare cu atîta amar de vreme în urmă.

47

Brian Flynn se uită la ceasul din spatele balconului corului. Lăsă să se stingă ultimele note ale *Unui cîntec de leagăn irlandez*, apoi apăsă claviatura clopotului numit Patrick. De unul singur, clopotul bătu o dată, într-o tonalitate joasă, profundă, apoi iară și iară, de douăsprezece ori, marcînd miezul nopții. Ziua Sfîntului Patrick se sfîrșise.

Cea mai scurtă zi a anului, se gîndi el, nu era solstițiul de iarnă, ci ziua în care mureai, iar ziua de 18 martie va fi doar de șase ore și trei minute, cel mult.

O tăcere adîncă se pogorîse peste acrul acela de piatră iar frigul de afară se strecura în biserică, amorțind încetișor pe cei aflați înăuntru. Cei patru ostatici mai ațipeau cînd și cînd, pe marmura rece a sanctuarului altarului, încătușați doi cîte doi.

John Hickey se frecă la ochi, căscă și se uită la televizorul pe care-l mutase pe consola orgii. Sonorul fusese dat la minim și o voce abia auzită anunța începutul unei noi zile, făcînd speculații cu privire la ce va aduce cu el răsăritul soarelui. Hickey se întreba oare cîți oameni mai urmăreau emisiunea. Își imagina priveghiul, de-a lungul întregii nopți, în jurul televizoarelor. Indiferent ce urma să se întîmple, se va întîmpla transmis în direct, color, și puțini erau cei care să fi preferat să meargă să se culce și să vadă apoi totul, în reluare. Hickey se uită la Pedar Fitzgerald. Avea în jurul gîtului, pungi cu gheață și din gură îi ieșea un tub, care emitea sunete șuierate. Ușor enervant, își spuse Hickey.

Flynn începu din nou să cînte la clopote, de data asta un cîntec al irlandezilor din America, *Cum mai merg treburile în Glocca Morra ?*.

Hickey se uita la televizor. Mulțimea de pe străzi aprobă alegerea. Oamenii se legănau, brat la brat, lacrimi de bere rostogolindu-se pe obrajii roșii. În final însă, și el știa asta, magia se va destrăma și grija față de ostatici și catedrală va deveni din nou preocuparea principală a știrilor. În noaptea aceasta fuseseră trase numeroase sfori ale emoției iar el era fascinat de jocul manipulării. Hickey privi în sus, în triforiul gol unde stătuse înainte Gallagher, apoi se întoarse și strigă în direcția scărilor sacristiei.

— Frank ?

— Liniște peste tot ! îi răspunse Gallagher, din casa scării.

Hickey se uită în sus, la Sullivan și Abby Boland și aceștia îi făcură semn, la rîndul lor. Eamon Farrell strigă din triforiul de deasupra :

— Liniște peste tot !

Hickey întoarse manivela telefonului de campanie.

Arthur Nulty se rostogoli și apucă receptorul.

— Ascult.

— Situația.

Nulty își drese glasul.

— N-am avut destule clopote, pentru numele lui Dumnezeu ? Cu dangătul ăsta în urechi nu mai pot auzi ca lumea.

— Dă-ți silința.

— Clopotnița ? întrebă Hickey, învîrtind din nou manivela telefonului.

Mullins se uită afară printr-una din ferestrele sparte și telefonul sună de cîteva ori înainte de a-și fi dat seama de asta. Îl apucă în grabă.

— Clopotnița.

— Dormeai ? întrebă Hickey.

Mullins își scoase din ureche unul din amortizoare și spuse iritat :

— Să dorm ? Cum dracu' ar putea dormi cineva cu *asta* ? Ai înnebunit ? mai întrebă el, după o pauză.

— Cum se comportă cei de afară ? întrebă Hickey.

Mullins trase firul telefonului și o luă de jur-împrejurul clopotniței.

— Continuă să vină și să plece. Mai mult să vină. Soldații au bivuacat în Channel Gardens. Nenorociții ăia de reporteri de pe acoperișuri au băut toată noaptea. Nu mi-ar strica și mie o duș că.

— Ei, ai destul timp pentru asta. Unde o să fii mîine — pe vremea asta ?

— În Mexico City... Zbor la Mexico City... Departe de Tipperary, adăugă el, încercînd să rîdă.

— Acolo e cald. Fii vigilent.

Hickey acționă din nou manivela.

— Turnul sudic.

— Situația neschimbată, răspunse Rory Devane.

— Fii atent la luminile stroboscopice.

— Știu.

— Tot te mai enervează trăgătorii de elită, băiete ?

— Nu. Îmi țin companie. Cred c-o să-mi lipsească, spuse el, rîzînd.

— Încotro o apuci mîine ?

— Spre sudul Franței. Acolo e primăvară, mi s-a spus.

— Așa este. Și nu uita, de azi într-un an ne întîlnim la cîrciuma lui Kavanagh, din Dublin.

— O să fiu acolo.

Hickey zîmbi, amintindu-și de cîrciuma lui Kavanagh, al cărei perete frontal făcea parte din zidul înconjurător al cimitirului Glasnevin. Peretele din spate era prevăzut cu o trecere, pe unde groparii puteau obține întăritoare, acest lucru avînd ca urmare, se spunea, faptul că mulți morți erau băgați în altă groapă. Hickey rîse.

— Da, Rory, o să fii acolo. Închise telefonul și acționă din nou manivela.

Leary ridică telefonul din balconul corului. Hickey spuse :

— Zi-i lui Brian să mai lase clopotele să se odihnească puțin.

Îl urmări pe Leary întorcîndu-se și vorbind cu Flynn. Leary reveni la telefon.

— Zice că are chef să mai cînte.

Hickey înjură în gînd.

— Rămîi pe fir.

Se uită din nou la televizor. Scenele din New York fuseseră înlocuite cu o vedere la fel de dramatică a Casei Albe unde, prin ferestrele Biroului Oval străbătea lumina galbenă. Un reporter spunea lumii că președintele era în conferință cu înalți consilieri. Scena se mută în Downing Street 10, unde era ora 5 a.m. O reporteră cu ochii încețoșați asigura America că primul ministru nu se culcase, încă. O schimbare rapidă de scenă arătă Scaunul Apostolic, din Vatican. Hickey se plecă înainte, ascultîndu-l atent pe reporterul care făcea speculații despre o ședință cu ușile închise, a oficialilor Vaticanului.

„Urmează la rînd Sfîntul Petru", mormăi Hickey, numai pentru el.

— Spune-i domnului Flynn, vorbi el în telefon, că avînd în vedere că ne putem aștepta la un atac dintr-o clipă în alta, sugerez să înceteze de a le mai asigura zgomotul de acoperire, de care au nevoie. Închise telefonul și ascultă clopotele, care mai dăngăneau încă. Brian Flynn, se gîndea el, nu mai era același om care se plimba așa bățos prin catedrală, cu doar puțin mai mult decît șase ore în urmă. Flynn era un om care învățase multe în aceste șase ore, dar învățase toate astea prea tîrziu, iar în următoarele șase ore, nu va mai învăța nimic care să aibă vreo consecință.

Capitanul Bert Schroeder tresări din moțăială, la sunetul telefonului. Ridică repede receptorul.

Glasul lui Hickey întrerupse tăcerea din birou și tună prin microfoane în încăperile alăturate, făcînd să tresară speriați și cîțiva dintre cei de aici.

— *Schroeder ! Schroeder !*

Schroeder se ridică, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul.

— Da ! Ce s-a întîmplat ?

Vocea lui Hickey era imperioasă.

— Cineva a pus mîna pe catedrală ! Sau, adăugă el încet, după o mică pauză, am avut un coșmar ? Rîse.

Schroeder așteptă pînă cînd fu sigur că glasul îi sună stăpînit. Se uită în birou. În clipa aceea nu se afla acolo decît Burke care dormea dus, pe canapea. Spuse :

— Cu ce vă pot ajuta ?

— Cu un raport asupra stării de lucruri, Schroeder.

Schroeder își drese glasul :

— Un raport...

— Cum merg lucrurile la Glocca Morra, Londra, Washington, Orașul Vaticanului, Dublin ? Se mai ocupă cineva de treaba asta ?

— Bineînțeles. Poți vedea la televizor.

— Eu nu sînt publicul, Schroeder. *Tu* îmi spui mie ce se întîmplă.

— Bine... Schroeder se uită peste cîteva rapoarte recente. Bine... Cei de la Crucea Roșie și de la Amnesty se află pe poziție, în toate lagărele... așteptînd...

— Asta a fost și la televiziune.

— A fost ? Bine... Dublinul... Dublinul încă nu a fost de acord să-i primească pe cei eliberați din lagăre...

— Spune-le din partea mea că sînt niște lași smiorcăiți. Spune-le că, într-un an, IRA va ocupa Dublinul și-i va împușca pe toți.

Schroeder îi răspunse cu emfază :

— Oricum, nici unii dintre noi nu am căzut de acord pînă în prezent, asupra condițiilor. Nu ? Prin urmare, problema găsirii unui sanctuar este de importanță secundară.

— Vreau să vorbesc direct cu toate guvernele. Organizează o teleconferință.

Vocea lui Schroeder sună ferm :

— Știi prea bine că nu vor vorbi direct cu tine.

— Ticăloșii ăștia aroganți îmi vor cere în genunchi o audiență, pe la ora șase dimineața.

Schroeder spuse, cu optimism :

— Discursul dumitale continuă să aibă urmări favorabile. Vaticanul este...

— Pentru că tot vorbim de urmări și zdruncinări și toate chestiile astea, ce crezi — este vorba de o problemă tehnică, la care trebuie să te gîndești — ce crezi, fațada de sticlă a Turnului Olimpic o să cadă în stradă cînd...

— Domnul Flynn este acolo ? îl întrerupse Schroeder, brusc.

— Ai un obicei urît de a întrerupe, Schroeder.

— Domnul *Flynn* este acolo ?

— Bineînțeles că e aici, prostule. Unde naiba să fie ?

— Pot să vorbesc cu el, te rog ?

— Cîntă la clopote, pentru numele lui Dumnezeu !

— Poți să-i spui să ridice receptorul derivației care se află lîngă orgă ?

— Ți-am mai spus, nu întrerupi un om cînd trage *clopotele*. Chiar n-ai învățat nimic în noaptea asta ? Pariez că pe vremuri ai lucrat la brigada de moravuri, năpustindu-te în camerele de hotel și întrerupînd oamenii. Ești genul ăsta.

Schroeder simți cum se înroșește. Auzi vocea lui Hickey răsunînd în cancelarie și auzi rîsete. Rupse un creion, între degete.

— Vrem să vorbim cu domnul Flynn — în particular, la poarta sacristiei.

Se uită la Burke care dormea pe canapea.

— Locotenentul Burke vrea să vorbească...

— Așa cum bine ai spus mai devreme, este mai puțin derutant să vorbești cu o singură persoană. Dacă eu nu pot vorbi cu Regina, nici tu nu poți vorbi cu Finn MacCumail. *Eu* ce cusur am ? Apropo, tu la ce-ai renunțat pentru Postul Paștelui ? La minte sau la boașe ? Eu, unul, am renunțat să mai vorbesc cu proștii la telefon, dar în cazul tău o să fac o excepție.

Schroeder simți dintr-o dată că ceva se rupe în el. Făcu un efort teribil să-și stăpînească glasul și spuse, pe un ton măsurat :

— Domnule Hickey... Brian Flynn are multă încredere în mine — eforturile pe care le fac, onestitatea de care am dat dovadă...

Rîsul lui Hickey umplu biroul.

— Pare băiat bun, nu-i așa ? Ei bine, află că are pentru *tine* o surpriză pe cinste, Schroeder, și n-o să-ți placă deloc.

Schroeder îi răspunse :

— Noi am prefera să nu avem nici un fel de surprize.

— Încetează să tot folosești acest *noi* imperial. Eu vorbesc despre *tine*. *Tu* o să ai o surpriză, cît de curînd.

Schroeder se ridică repede și privirea îi deveni neliniștită.

— Ce vrei să spui cu asta ? Ce înseamnă asta ? Ascultă, dacă vrem să negociem, fiind de bună credință, atunci trebuie să jucăm cu cărțile pe față...

— Bellini acționează de bună credință ?

Schroeder ezită. Obiceiul ăsta al lor de a folosi nume era tulburător. Referirile astea la el personal nu făceau parte din scenariu.

Hickey continuă :

— Unde este Bellini acum ? Grămadă, în jurul unei table, împreună cu Gestapoul lui ? Găsind mici găuri de șarpe, ca să ne omoare ? Ei bine, fac ceva pe Bellini și fac ceva pe tine.

Schroeder dădu din cap într-o tăcută resemnare și întrebă :

— Cum se simt ostaticii ?

— Ai dat de Stillway ? întrebă Hickey.

— Aveți nevoie acolo de un medic ?

— Mi-ai deschis mormîntul ?

— Pot să vă trimit mîncare, medicamente... ?

— Unde este maiorul Martin ?

Burke stătea întins pe canapea, cu ochii închiși și asculta dialogul care degenerase în două monologuri. Pe cît de neproductiv fusese dialogul, nu-l considerase totuși atît de bizar pe cît suna ceea ce asculta acum. Știa acum, fără nici un dubiu, că totul se sfîrșise.

— Ce surprize are Flynn pentru mine? întrebă Schroeder.

Hickey rîse din nou.

— Dacă-ți spun, n-o să mai fie o surpriză. Pun pariu că ai fost un copil nesuferit, Schroeder. Întotdeauna încercînd să afle ce urma să primească în dar de Crăciun, adulmecînd pe lîngă debarale și toate chestiile astea.

Schroeder nu răspunse și auzi din nou rîsete, în încăperea alăturată.

Hickey spuse :

— Nu ne sunați din proprie inițiativă decît ca să ne anunțați că am învins. O să vă sun eu din oră în oră, la oră fixă, pînă la 6 :00 a.m. La 6 :03, totul se termină.

Schroeder auzi închizîndu-se telefonul. Se uită la forma liniștită a lui Burke pe canapea, apoi închise toate microfoanele și sună din nou.

— Hickey ?

— Ce-i ?

Schroeder inspiră adînc și rosti, printre maxilarele încleștate :

— Ești un porc mort.

Puse receptorul jos și-și propti mîinile de birou. Simțea în gură gust de sînge și-și dădu seama că-și mușca buza de jos.

Burke întoarse capul și se uită la Schroeder. Privirile li se întîlniră și Schroeder se întoarse în altă parte.

— E-n regulă, spuse Burke.

Schroeder nu răspunse și Burke îi putea vedea umerii tremurînd.

48

Colonelul Dennis Logan, așezat pe bancheta din spate a unei mașini de serviciu, se îndrepta spre catedrală, de-a lungul tronsonului pustiu de pe Fifth Avenue. Se întoarse spre adjunctul său, maiorul Cole.

— N-am crezut c-o să mai trec azi pe-aici.

— Da, domnule. De fapt, sîntem pe optsprezece martie.

Colonelul Logan trecu cu vederea rectificarea și ascultă clopotele care cîntau *Te voi duce acasă, Kathleen*, apoi spuse :

— Crezi în minuni ?

— Nu, domnule.

— Bine, vezi linia aia verde ?

— Da, domnule, linia lungă din mijlocul bulevardului pe care am luat-o noi. Căscă.

— Exact. Ei bine, acum cîțiva ani, în fruntea Regimentului Șaizeci și nouă se afla maiorul Beame. Alături de el se aflau comisarul de poliție Codd și comisarul pentru evenimentele publice, Neil Walsh. Tu nu erai aici pe vremea aia.

Maiorul Cole și-ar fi dorit ca și parada asta să se fi desfășurat înaintea apariției lui.

— Da, domnule.

— În sfîrșit, în dimineața aceea, imediat după trecerea mașinii pentru marcat, a început să plouă, ploaia spălînd vopseaua verde, proaspătă — de peste tot, de la Strada Patruzeci și opt, pînă la Strada Optzeci și șase. Spre sfîrșitul dimineții însă, Walsh cumpără niște vopsea și-și puse oamenii să traseze linia cu mîna, în dreptul catedralei.

— Da, domnule.

— Ei bine, pe cînd mărșăluiam pe-acolo cu delegația oficială, Walsh se întoarse spre Codd și-i spune : „Priviți,

un miracol, domnule Comisar ! Linia din fața catedralei nu s-a șters !"

Colonelul Logan rîse amintindu-și această veselă întîmplare și continuă :

— Și Codd îi răspunse : „Ai dreptate, Walsh !" și-i făcu cu ochiul, apoi se uită la Beame. „Ah, Doamne !", spuse micuțul maior, „Mi-am dorit din totdeauna să văd o minune. Niciodată n-am mai văzut o minune." Logan rîse dar se reținu să nu dea cu palma în genunchiul lui sau al lui Cole. Șoferul rîse și el.

Maiorul Cole zîmbi. Spuse :

— Domnule, cred că am mobilizat cea mai mare parte a ofițerilor și cel puțin jumătate din restul oamenilor.

Logan își aprinse o țigară.

— E bine... Ți s-au părut destul de treji ?

— E greu de spus, domnule.

Logan dădu din cap în semn că așa este și continuă :

— Nu-i prea mare nevoie de noi aici, nu ?

— Asta-i greu de stabilit, domnule colonel.

— Cred că guvernatorul are nevoie de oameni unul și unul, tu ce zici ?

— Regimentul, îi răspunse maiorul, este bine antrenat în stăpînirea revoltelor și a mulțimilor, domnule.

— Ca și cei douăzeci și cinci de mii de polițiști din New York.

— Da, domnule.

— Mă rog la Dumnezeu să nu ne implice într-o acțiune de asalt asupra catedralei.

— Domnule, îi răspunse maiorul, răspuns care nu presupunea nici o interpretare.

Colonelul Logan privea pe fereastră în timp ce mașina trecea printr-o serie de bariere ale poliției și înainta încet, pe lîngă mulțimea care cînta.

— Incredibil.

— Într-adevăr, spuse Cole, dînd din cap.

Mașina de serviciu ajunse la cancelarie și opri aici.

Căpitanul Joe Bellini îi informă pe oamenii de presă că sala de conferințe s-ar putea surpa în cazul în care catedrala ar fi aruncată în aer și aceștia se mutară cu echipa-

ment cu tot în zone mai puțin vulnerabile, din afara complexului catedralei și Bellini le luă locul. Se opri în încăpere, lîngă o tablă. În jurul meselor și de-a lungul pereților se aflau șaizeci de ESD-iști înarmați cu puști de vînătoare, cu puști M-16 și pistoale cu amortizor. În spatele încăperii se aflau colonelul Logan, maiorul Cole și o duzină de ofițeri din conducerea Regimentului 69. Un nor cenușiu de fum de țigară voala luminile puternice. Bellini arătă spre o schiță grosolană a catedralei, desenată pe tablă.

— Prin urmare, unitatea a cincea va ataca prin porțile sacristiei. Veți primi ferăstraie de tăiat oțelul și tăietoare de buloane. În regulă ?

Colonelul Logan se ridică în picioare :

— Dacă-mi permiteți... Spuneați mai devreme că oamenii dumneavoastră vor trebui să-și controleze tirul... Aceasta este operațiunea dumneavoastră, iar rolul meu este secundar, dar regulile de bază ale războiului... în sfîrșit, cînd ai de a face cu poziții ascunse ale inamicului, cu o rază de acțiune superioară, — ca cele din triforii și din balconul corului — și cînd știi că nu le poți ataca folosind strategia de foc obișnuită... atunci trebuie să te angajezi într-un atac de *represiune*. Logan surprinse unele semne de apreciere. Cu alte cuvinte, comuți puștile tale M-16 de pe semiautomat pe automat — faci un *rock and roll*, cum spun băieții — și dai drumul unui tir atît de intens, încît inamicul este obligat să-și bage capul la adăpost. După care îți poți conduce ostaticii în siguranță, jos, pe scările sacristiei.

Nimeni nu spuse nimic, dar cîțiva dădură din cap, aprobator.

Glasul lui Logan deveni mai puternic. Începuse brusc să țină clasicul discurs încurajator, dinaintea unei bătălii :

— Trageți rafală după rafală în acele triforii, trageți continuu în acel balcon, vîrîți magazie după magazie în mitralierele alea, secerați, secerați, secerați pozițiile acelor trăgători de elită, mitraliați atît de îndelung, de tare,

de repede și de rău, încît să pară Armagedonul[1] și Apocalipsul la un loc și nimeni — *nimeni* — aflat în acele poziții să nu-și înalțe capul cîtă vreme aerul din jurul lui este încărcat cu gloanțe și piatră pulverizată.

Logan privi în jur în încăperea tăcută și-și ascultă bătăile inimii.

Izbucni o explozie generală de aplauze, din partea celor de la ESD și a militarilor. Căpitanul Bellini așteptă pînă cînd aplauzele se stinseră și spuse :

— Da, foarte frumos, colonele, e un sfat înțelept, dar noi am primit cu *toții* ordinul strict de a nu distruge locul — așa cum bine știi. Este plin de opere de artă... Este... în sfîrșit... știi bine...

— Da, înțeleg, spuse Logan, ștergîndu-se pe față. Nu pledez pentru atacuri aeriene. Vreau să spun că vă sugerez doar să apelați mai mult la armele de mînă și...

— Un nivel atît de intens de folosire chiar și al armelor de mînă, colonele, ar provoca — Bellini își aminti de cuvintele guvernatorului — daune... daune ireparabile catedralei... tavanului... sculpturii în piatră... statuilor...

Unul dintre conducătorii brigăzii se ridică și spuse :

— Ascultă, căpitane, de cînd operele de artă sînt mai importante decît oamenii ? Mama mea crede că *eu sînt* o operă de artă.

Cîțiva rîseră nervos.

Bellini își simți transpirația adunîndu-se sub guler. Se uită la Logan.

— Colonele, misiunea dumitale... Bellini se opri, uitîndu-se cum se îmbățoșează Logan.

— Misiunea mea, spuse Logan, este de a asigura un cordon strîns în jurul catedralei, în timpul asaltului. Știu ce am de făcut.

Bellini aproape că surîse.

---

1 *Armagedon* — locul unde se va da bătălia decisivă dintre forțele binelui și răului (*Apocalipsul*, 16.16). (N. tr.)

— Nu, a intervenit o schimbare. Guvernatorul dorește să ai un rol mai activ în atac. Spunînd aceasta, savura fiecare cuvînt în parte. Poliția vă va pune la dispoziție propriul ei transportor blindat. Face parte din excedentul cedat de armată, așa încît te vei familiariza repede cu el. Bellini observă că maiorul Cole se făcuse alb la față.

Bellini se apropie de Logan.

— Vei urca transportorul sus, pe treptele principale, cu cincisprezece oameni înăuntru...

Logan aproape că nu-și mai putea controla vocea :

— Dar asta e o *nebunie*. Nu poți folosi un vehicul blindat într-un loc atît de înghesuit. E foarte posibil ca ei să aibă artilerie anti-tanc. Doamne, Dumnezeule, nu-l vom putea manevra, nu vom putea trece vehiculul neobservat... Fenienii ăștia sînt veterani în gherilă, căpitane. Ei știu prea bine cum să lupte cu tancurile — au văzut mai multe blindate englezești decît ai văzut dumneata...

— Taxiuri, spuse Burke, intrînd în sala de conferințe de presă. Asta i-a spus Flynn lui Schroeder. Taxiuri. Aveți ceva împotrivă dacă stăm și noi aici, eu și inspectorul Langley ?

Bellini arăta obosit și enervat. Îi spuse lui Logan :

— Descurcă-te cu guvernatorul. Se uită la ceasul din perete și spuse : Gata, eliberați terenul ! Valea !

Se așeză și-și aprinse o țigară. Oamenii părăsiră sala și se înghesuiră grupuri-grupuri, de-a lungul coridoarelor.

Burke și Langley stăteau vizavi de Bellini. Bellini zise încet :

— Eroul ăsta de război, să-l ia dracu', îmi sperie oamenii.

Burke se gîndi : *Ar cam trebui speriați, încep să se zaharisească.*

Bellini trase din țigară.

— Ce caută soldații ăștia de paradă aici ?

Langley se uită în jur, apoi spuse liniștit :

— Guvernatorul are nevoie de un sprijin.

Bellini sorbi dintr-o ceașcă cu cafea rece.

— Știi... Am discutat numeroase variante ale acestui atac, cu maiorul și cu guvernatorul. Ai observat vreodată cum oamenii, care habar n-au despre război, devin dintr-o dată generali ?

Bellini își aprinse țigară de la țigară și continuă cu o voce surescitată :

— Kline îmi ia mîna și mi-o strînge — Cristoase, ar fi trebuit să i-o strivesc și să-i frîng degetele lui nenorocite. Oricum, îmi spune : „Joe, știi ce așteptăm cu toții de la tine". Isuse Atotputernic, eu încă nu știu, la ora asta, dacă am voie să intru în biserică cu pistolul. Adrenalina însă începe să crească și-i spun : „Excelență, ar trebui să atacăm *acum*, cîtă vreme se mai trag clopotele". Corect ? Iar el îmi răspunse — fii atent — : „Căpitane, noi avem o obligație — morală, să-i zicem — , să încercăm orice cale de negociere — bla, bla, bla — considerații politice — bla, bla, bla — Vaticanul — bla, bla." Așa că am spus... nu, nu am spus-o, dar ar fi trebuit s-o fac... Ar fi trebuit să spun : „Kline, deșteptule, vrei să salvezi ostaticii și nenorocita aia de catedrală, sau vrei să te pui bine cu Casa Albă și cu Vaticanul ?" Se opri și respiră cu putere. Dar poate că atunci m-aș fi făcut și eu de rahat, pentru că de fapt nu-mi pasă cine știe ce de o grămadă de bolovani sau de patru indivizi pe care nici măcar nu-i cunosc. Răspunderea mea este față de suta aia de oameni ai mei pe care îi cunosc, față de familiile lor, și față de mine, și de soția mea, și de copiii mei. Corect ?

Nici unul nu mai spuse nimic o bună bucată de vreme, pînă cînd sună telefonul. Bellini înșfăcă receptorul, ascultă, apoi i-l înmînă lui Burke.

— Un tip care-și spune Leper. Dar știu că ai de-a face cu oameni unul și unul.

Burke luă receptorul și-i recunoscu vocea lui Ferguson.

— Burke, sînt Leper.

— Ce faci ? îl întrebă Burke.

— Mi-e frig, mi-e o frică de moarte, sînt obosit, flămînd și distrus. În rest, splendid. Linia asta este sigură ?

— Nu.

— Bine, trebuie să vorbim între patru ochi.

Burke se gîndi o clipă.

— Vrei să vii aici ?

Ferguson ezită.

— Nu... Am văzut oameni la punctele de control, care n-ar trebui să mă vadă. Sînt foarte aproape de locul nostru de întîlnire. Ne vedem acolo.

Burke puse receptorul jos și-i spuse lui Langley :

— Ferguson a descoperit ceva.

Brusc, Bellini își ridică privirea.

— Ceva ce m-ar putea ajuta ?

Burke ar fi vrut să-i spună : „Cinstit vorbind, nimic nu te poate ajuta", dar îi spuse :

— Cred că da.

Bellini păru că miroase minciuna și se lăsă și mai adînc în scaun.

— Isuse, niciodată n-am avut de-a face cu luptători de gherilă, antrenați. Par speriat ? Arăt speriat ? mai întrebă el, ridicîndu-și repede privirea.

— Pari și arăți ca un om care înțelege pe deplin situația, îi răspunse Burke.

Bellini rîse.

— Da, înțeleg al dracului de bine, n-am ce zice.

Dintr-o dată, Langley păru plictisit.

— Ascultă, trebuia să știi că o să vină o zi ca asta. Doar pentru așa ceva ai fost pregătit...

— *Pregătit ?* Bellini se întoarse spre el. Al dracului de bine pregătit. În armată am fost pregătit cum să acționez în cazul unui atac nuclear. Singurul instructor care avea o oarecare logică a fost unul care ne-a spus să ne scoatem căștile, să ne vîrîm capul între picioare și să ne pupăm curul, în semn de adio. A naibii pregătire, spuse el, rîzînd. Bellini își stinse țigara și respiră adînc. A, da, poate că o să rezolve Schroeder totul. Rîse ușor. A devenit mult mai

dinamic... Arătă spre o vestă antiglonț și spre un pulover închis la culoare, de la capătul mesei. Astea sînt ale lui.

— De ce nu-l lași liber ? întrebă Langley.

Bellini scutură din cap și se uită la Burke.

— Și tu ? *Tu* ce-o să faci mai încolo ?

— O să fiu cu tine, îi răspunse Burke.

Ochii lui Bellini se făcură mari.

— Pe dracu', spuse Langley, aruncîndu-i lui Burke o privire scurtă.

Burke nu-i răspunse nimic.

— Lasă-l să facă ce vrea el, spuse Bellini.

Langley schimbă subiectul și-i spuse lui Bellini :

— Am pentru tine mai multe profiluri psihanalitice.

Bellini își aprinse o țigară.

— Toarnă benzină peste ele și lipești-le de fund.

Langley se îmbățoșă.

Bellini continuă, bucurîndu-se că nimeni nu se mai putea da mare față de el.

— Unde e arhitectul, Langley ? Unde sînt planurile ?

— Se lucrează la asta, răspunse Langley.

— Extraordinar. Fiecare lucrează la cîte ceva — tu, Schroeder, maiorul, președintele. Toată lumea lucrează. Știi, cînd a început povestea asta, nimeni nu-i acordase prea mare atenție lui Joe Bellini. Iar acum, maiorul sună din sfert în sfert de oră să întrebe ce mai fac. Îmi spune Joe. Teribil, omulețul.

Lumea începea să se întoarcă în cameră.

Bellini se aplecă peste masă.

— M-au prins la înghesuială. Cînd încep să-ți spună pe numele mic, se cheamă că te-au apucat de ouă și n-au de gînd să-ți mai dea drumul. Nici mie, pînă cînd n-o să iau cu asalt treptele alea nenorocite — doar cu scula mea într-o mînă și cu o cruce, în cealaltă — și n-o să mă las omorît. Se ridică în picioare.

— Crede-mă, Burke, totul nu-i decît un spectacol împuțit. Fiecare trebuie să joace un rol. Tu, eu, politicienii, biserica, ticăloșii ăia din catedrală. *Știm bine* că nu fa-

cem decît să mîncăm rahat, dar așa am învățat noi să jucăm.

Burke se ridică în picioare și se uită în jur la ESD-iști, apoi se uită atent la Bellini.

— Țineți minte, voi sînteți băieții buni.

Bellini se frecă la tîmplă și-și scutură capul.

— Atunci de ce sîntem îmbrăcați în negru ?

49

Patrick Burke ieși afară din catedrală, în aerul rece, vîntos. Se uită la ceas. Aproape ora 1 :00 a.m., 18 martie. De acum înainte i se va zice Masacrul din Ziua Sfîntului Patrick, sau cam așa ceva. Își ridică gulerul și o luă înspre est, spre Strada Cincizeci și Unu.

În Park Avenue un autobuz fusese răsturnat ca să formeze o baricadă. Burke ocoli autobuzul, trecu pe lîngă o mică mulțime și traversă bulevardul. Un mic grup se adunase pe scările bisericii episcopale Sf. Bartholomew, sticle erau trecute de la unul la altul, se cîntau cîntece care fuseseră cîntate de clopotele de la Sf. Patrick. Oameni intrau în biserică și Burke își aminti că multe biserici și sinagogi anunțaseră că rămîn deschise toată noaptea, pentru rugăciuni. O mașină a presei instala aparate de filmat și reflectoare.

Burke ascultă clopotele. Flynn — dacă Flynn era cel care cînta — avea un tușeu bun. Burke își aminti speculațiile lui Langley referitoare la T-shirt-urile cu John Hickey. Își imagină învelitoarea unui disc : Catedrala Sf. Patrick — Un mănunchi de stele verzi — *Brian Flynn cîntă la clopote.*

Burke trecu pe lîngă biserică și o luă mai departe spre est, pe Strada Cincizeci și Unu. Între două clădiri se întindea un mic parc. Între acesta și clădirile care-l flancau se afla un gard cu o poartă și Burke privi printre bare. Pe terasele de sub platani se aflau măsuțe de cofetărie și scaune întoarse. În parcul neiluminat, nici o mișcare. Burke se apucă de barele reci de oțel, se ridică în sus și-și dădu drumul în parc. Lovindu-se de pavajul înghețat, din piatră, simți o durere ascuțită în picioarele amorțite și înjură în gînd. Își scoase pistolul și rămase chircit. Vîntul

scutura copacii și ramuri acoperite cu gheață căzeau la pămînt, cu zgomot de cristal spart.

Burke se ridică încetișor și înaintă printre mesele răvășite, cu pistolul pregătit. Gheața se spărgea sub picioarele lui în timp ce păși și știa că, dacă Ferguson ar fi fost acolo, l-ar fi auzit pînă acum.

O masă răsturnată îi atrase atenția și se îndreptă spre ea. Puțin mai departe se afla un scaun, răsturnat pe spate. Gheața de jos fusese spartă și împrăștiată și Burke îngenunche ca să studieze o pată mai mare, întunecată, care la o privire mai atentă părea a fi înghețată italienească cu căpșuni, dar nu era.

Burke se ridică și constată că picioarele îi deveniră nesigure. Urcă treptele puțin înalte, spre următorul nivel al terasei și dădu peste alte mese și scaune răsturnate. În partea din spate a parcului se afla un zid de piatră, înalt de cîteva etaje, unde curgea de obicei o cascadă. La baza peretelui se afla un jgheab lung, îngust. Burke se îndreptă spre jgheab și-l văzu pe Jack Ferguson întins în apa înghețată, cu fața vineție, foarte asemănătoare, se gîndi Burke, cu fațada catedralei. Ochii îi erau deschiși și gura i se căsca ca și cum ar fi încercat să-și recapete suflul, după șocul provocat de apa rece.

Burke îngenunche pe marginea joasă, de piatră, a jgheabului, se întinse și-l apucă pe Ferguson de vechiul său pardesiu. Trase trupul mai aproape și văzu, sub falduriile trenciului, care se dăduseră de o parte, doi genunchi zdrobiți de gloanțe, ieșind prin pantalonii sfîșiați — oase, cartilagii și ligamente, parcă și mai albe în contrast cu culoarea intensă a cărnii albăstrii.

Își vîrî pistolul în buzunar și trase cu ușurință bărbatul mărunțel pe creasta din piatră a jgheabului. În mijlocul frunții lui Ferguson se vedea o mică gaură întunecată, ca o frunză crestată. Buzunarele îi fuseseră răscolite, dar Burke îi percheziționă din nou trupul, negăsind decît o batistă curată, frumos împăturită, ceea ce-i aminti că va trebui s-o sune pe soția lui Ferguson.

Burke îi închise ochii și se ridică, își șterse mîinile de pardesiu și suflă în ele, apoi se îndepărtă.

Ridică un scaun acoperit cu gheață, îl trase aproape de o masă metalică și se așeză. Trase aer în piept prelung, adînc, și-și domoli tremurul mîinilor, suficient ca să-și poată aprinde o țigară. Trase din țigară, apoi își scoase sticla și o deschise, dar o puse pe masă fără să fi băut din ea. Auzi un zgomot în dreptul gardului și se uită de-a lungul parcului. Își scoase pistolul și-l puse în poală.

— Burke ! Sînt Martin !

Burke nu răspunse.

— Pot să vin la tine ?

Burke trase cocoșul pistolului.

— Desigur !

Martin se apropie de Burke, se opri și se uită dincolo de el, la peretele scund, de piatră, de la baza cascadei.

— Cine e ?

Burke nu-i răspunse.

Martin se duse spre cadavru și privi chipul înghețat.

— Îl știu pe omul ăsta... e Jack Ferguson.

— Oare ?

— Da. Am avut de-a face cu el — nu mai departe de ieri, că veni vorba. IRA oficială. Marxist. Un tip cumsecade, totuși.

Burke răspunse fără nici o intonație :

— Singurul comunist bun este un comunist mort. Omoară un comunist, în numele lui Cristos. Vino aici, unde te pot vedea.

— Ei ? Martin veni în spatele scaunului lui Burke. Ce spuneai... ? Ascultă, sper că nu... că nu tu ?

— Aici, în față, unde te pot vedea, repetă Burke.

Martin ocoli masa.

— Ce cauți aici ? întrebă Burke.

— Te-am urmărit de la cancelarie, spuse Martin aprinzîndu-și o țigară.

Burke era sigur că nimeni nu-l urmărise.

— De ce ?

— Am vrut să văd unde te duci. Nu mi-ai fost de nici un folos. Apropo, m-au dat afară din slujba mea de la consulat. Asta e opera ta ? Lumea începe să spună lucrurile cele mai incredibile despre mine. Oricum, acum sînt pe liber. Habar n-am ce să fac cu mine. Așa că m-am gîndit că poate... în sfîrșit... te-aș putea ajuta... ca să-mi pot spăla numele... Un pistol ? Îl poți da deoparte.

Burke apucă pistolul.

— Maiorule, tu cine crezi că l-a omorît ?

— Păi, presupun că nu tu... Dădu din umeri. Poate că proprii săi oameni. Sau adepții violenței, sau fenienii. I-ai văzut genunchii ? Dumnezeule, urîtă treabă.

— De ce să fi vrut IRA să-l ucidă ?

Martin răspunse repede și clar :

— Vorbea prea mult.

Burke trase înapoi piedica pistolului și-l vîrî în buzunar.

— Unde este Gordon Stillway ?

— Gordon... Ah, arhitectul. Martin trase din țigară. Aș fi vrut să fiu așa de șmecher pe cît mă crezi tu.

Burke luă o gură din sticlă și spuse :

— Ascultă, în cîteva ore, catedrala o să fie asaltată.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici.

— Oricum, în momentul de față preocuparea mea este de a salva cît mai multe vieți cu putință.

— La fel și a mea. Consulul nostru general se află înăuntru.

— Pînă acum ai făcut numai ce ai vrut, maiorule. Ți-ai adus terorismul irlandez în America. Ni l-ai aruncat drept în brațe. Punct ochit, punct lovit. Dar nu avem nevoie de o catedrală aruncată în aer și de un morman de cadavre.

— Nu cred că te înțeleg prea bine.

— Lui Bellini i-ar fi de mare folos dacă ar avea planurile, cu arhitect cu tot.

— Fără îndoială. Și eu mă ocup de chestia asta.

Burke îl privi cu atenție pe Martin.

— Mulțumește-te cu ce-ai făcut pînă acum. Nu împinge lucrurile mai departe.

— Iartă-mă, încep din nou să nu te mai înțeleg.

Burke se uită fix la Martin, care-și pusese un picior pe scaun și trăgea liniștit din țigară. O pală de vînt rece trecu peste parcul închis, făcînd vîrtejuri. De pe pomii strălucitori începu să cadă gheață, așezîndu-se pe Martin și pe Burke, dar nici unul din ei nu băgă de seamă. Martin păru că luase o hotărîre și se uită la Burke.

— Nu e vorba numai de Flynn, vezi tu ? Întreaga mea acțiune nu a fost concepută doar pentru a-l omorî pe Brian Flynn, spuse Martin, frecîndu-și bărbia cu mîna înmănușată. Vezi, tu, eu am nevoie de ceva mai mult decît moartea lui Flynn, deși abia o aștept. Eu am nevoie și de un simbol *durabil* al terorismului irlandez. Mă tem că am nevoie de distrugerea catedralei.

Burke stătu mult pînă să răspundă. Glasul îi era coborît, controlat :

— Aceasta ar putea deveni un simbol al lipsei dorinței de negociere, din partea britanicilor.

— Omul trebuie să riște. Vezi tu, însă, spre marea mea surpriză, Londra *le-a oferit* un compromis, iar fenienii, lunatici cum sînt, nu au răspuns acestei oferte. Iar cu discursul bătrînului și cu clopotele alea și cu tot restul, fenienii se află în frunte, nu eu. Serios, Burke, singura posibilitate de a influența opinia publică de aici și din străinătate este dacă... în sfîrșit, dacă se va întîmpla o tragedie. Îmi pare rău.

— O armă cu două țăișuri.

— Cînd o să se așeze praful, vina o să cadă numai pe irlandezi. Guvernul Majestății Sale este foarte versat în exprimarea durerii și a regretelor pentru pierderile de vieți omenești și de bunuri. De fapt, ruinele Catedralei St. Patrick ar putea valora mai mult, din punct de vedere al atracției turistice, decît catedrala în sine... Nu aveți prea multe ruine de clasă în America...

Degetele lui Burke atinseră metalul rece, albastru al revolverului din buzunar.

Martin continuă, micșorînd ochii și scoțînd lungi vălătuci de aburi, pe nas și pe gură.

— Și funeraliile, bineînțeles. Le-ai văzut pe ale lui Mountbatten ?[1] Mii de oameni cu ochii în lacrimi. Vom face ceva frumos și pentru Baxter, firește. Biserica Catolică se va întrece pe sine în ce-i privește pe Cardinal și pe preot. Cît despre Malone... în sfîrșit, cine știe ?

Burke spuse :

— Știi că ești și tu destul de vulnerabil, da ?

Martin se uită la țigara care scînteia.

— Uneori ai nevoie de un dezastru magnific — Dunkirk, Pearl Harbour, Coventry, Saint Patrick... Scutură scrumul țigării și se uită în jos, la pata cenușie de pe masa acoperită cu gheață... Și din această cenușă se va înălța o nouă menire. Privi în sus. Poate că ai observat pasărea Phoenix de pe poarta din bronz, pentru ceremonii, a Catedralei St. Patrick. Asta îmi inspiră numele de Operațiunea Phoenix.

— Poate că Flynn, spuse Burke, va accepta compromisul. Mi-a dat de înțeles asta. S-ar putea chiar să facă o declarație publică despre felul în care trădarea britanicilor a fost gata să-i ucidă pe toți.

— El n-ar admite că cea mai mare operație IRA, de la asasinarea lui Mountbatten încoace, a fost pusă la cale de un englez.

— Nu vrea să moară atît de cumplit precum vrei tu să moară. O să accepte ceea ce a obținut pînă acum și o să iasă de acolo ca un erou.

Burke mai trase o dușcă, așa ca să-și aprindă imaginația.

— Pe de altă parte... mai există posibilitatea ca, la răsăritul soarelui, el să distrugă locul. Tocmai de aceea maiorul și guvernatorul vor să atace înainte ca ei să acționeze. Repede. Dar pentru asta au nevoie de o încurajare. Și nu vor face nici o mișcare pînă cînd Bellini nu-i va asigura că poate reuși. Dar Bellini n-o să spună asta dacă nu primește planurile și nu dă de arhitect...

Martin zîmbi...

---

1 Louis Mountbatten (1900-1979), amiral britanic. (N. tr.)

— Minunat. Văd că este ceva ereditar — mă refer la abilitatea de a confecționa maldăre de tîmpenii, la cea mai mică provocare.

— Dacă nu punem mîna pe arhitect, nu atacăm. La 6 : 03, Flynn va cere *time out*, va aștepta pînă cînd orașul se va umple de lume și emisiunile de dimineață vor fi în toi și va cruța atunci, cu mărinimie, catedrala și ostaticii... Nu tu funeralii, nu tu bubuituri, nici măcar un singur vitraliu spart.

— La 6 :03 se va petrece ceva mult mai cumplit.

— Mai riscă omul.

Martin scutură din cap.

— Nu știu... Ai reușit să mă faci să mă îngrijorez, locotenente. Ar putea fi foarte bine o tragere pe sfoară, cum a făcut și nemernicul ăsta. Zîmbi. În sfîrșit, poate că tragerea pe sfoară nu este cuvîntul potrivit... Oamenii ăștia sînt atît de ciudați... nu știi niciodată la ce să te aștepți de la ei, nu ? Vreau să spun că, din punct de vedere istoric, ei optează întotdeauna pentru cea mai nesăbuită...

— Frumoasă părere ți-ai mai făcut despre irlandezii ăștia, maiorule, nu ? spuse Burke.

— Mă rog... n-am avut nici o intenție să emit generalități de ordin rasial, asta în mod sigur, dar... Nu știu...

Martin lăsă impresia că pune în balanță posibilitățile.

— Problema este — joc totul pe-o explozie la 6 :03 sau mă mulțumesc cu o bătălie ca lumea, înainte de această oră... ?

Burke se apropie de Martin.

— Haide să n-o luăm așa... Suflă un val prelung de ceață rece în fața lui Martin și continuă : În cazul în care catedrala se prăbușește — își scoase pistolul, îl armă și-l apăsă de tîmpla lui Martin — ești, cum spunem noi, un ticălos mort.

— Dacă mi se întîmplă ceva, îi ținu piept Martin, o să fii ucis.

— Cunosc regulile.

Burke îl bătu pe Martin pe frunte, cu țeava revolverului, pe care îl băgă apoi la loc, în toc.

Martin își scutură țigara și vorbi pe un ton de afaceri :

— În schimbul lui Stillway, vreau cuvîntul tău că vei face tot posibilul ca asaltul să aibă loc înainte ca Flynn să facă orice fel de propuneri formale în vederea unui compromis. Te bucuri de încrederea lui, știu asta, așa că folosește-te de ea cum poți tu — față de el sau față de superiorii tăi. Și indiferent ce se întîmplă, asigură-te că Flynn nu va fi prins viu. Ai înțeles ?

Burke dădu din cap.

Martin adăugă :

— O să-l ai pe Stillway și planurile lui în timp mai mult decît util și, ca să-ți arăt că știu să joc sportiv, ți le voi înmîna ție personal. Așa cum spuneam ieri dimineață, o să faci impresie bună superiorilor tăi. Numai Dumnezeu știe, locotenente, cîtă nevoie ai de brînciul ăsta.

Martin se îndepărtă de Burke și privi în jos, la trupul înghețat al lui Ferguson. Își aprinse o nouă țigară și lăsă, nepăsător, chibritul să cadă pe fața lui Ferguson. Se uită la Burke.

— Te gîndești desigur că asemenea amicului ăsta al nostru, mort, știi și tu prea multe. Dar e în regulă. Vreau — mă simt obligat — să fac o excepție în cazul tău. Ești de-ai noștri — un profesionist, nu un băgăcios amator, ca Ferguson, sau un insurgent periculos ca Flynn. Așa încît acționează ca un profesionist, locotenente, și vei fi tratat ca atare.

— Mulțumesc că mi-ai spus-o pe șleau. O să fac cum pot mai bine.

Martin rîse.

— Dacă vrei, poți face cum poți mai rău. Nu contez numai pe tine ca să mă asigur că lucrurile se vor desfășura cum vreau eu, locotenente, există mai multe surprize înăuntru și în afara catedralei ăsteia decît ai putea bănui tu, măcar. Și cum se crapă de ziuă, totul va fi dezvăluit. Noapte bună, spuse el, înclinîndu-și capul. Se întoarse și se îndepărtă cu un pas agale.

Burke se uită în jos, la Ferguson. Se aplecă și luă chibritul de pe fața acestuia.

— Iartă-mă, Jack.

50

Orologiul din spatele balconului corului bătu ora 3 : 00 a.m. Brian Flynn bătu și el ora la clopote, apoi se ridică și se uită la Leary care stătea pe parapet, bălăngănindu-și picioarele în aer, la trei etaje deasupra parterului.

— Dacă ațipești, cazi, spuse el.

— Nici o problemă, răspunse Leary fără să se întoarcă.

Flynn se uită în jur după Megan, dar nu o văzu. Ocoli orga, luă o pușcă și se apropie de Leary.

Leary se întoarse brusc și-și răsuci picioarele, în balcon.

— E un truc vechi, spuse el.

Flynn simți cum i se încordează trupul.

Leary continuă :

— L-am învățat în armată. Te așezi într-o poziție care te-ar putea răni sau omorî, dacă adormi. Te ține treaz... de regulă.

— Interesant. Trecu de Leary și intră în clopotniță, apoi luă liftul și coborî în vestibul. Se îndreptă spre nava centrală, pașii răsunîndu-i în catedrala tăcută. Sullivan, Boland și Farrell se aplecară peste balustrada triforiilor. Hickey dormea lîngă orga altarului. Flynn trecu prin portița deschisă a gărdulețului băncii de comuniune și urcă treptele. Cei patru ostatici dormeau, doi cîte doi, în părți opuse ale sanctuarului. Aruncă o privire spre Baxter, aflat lîngă Maureen, urmări mișcările egale, în sus și în jos, ale pieptului ei, apoi se uită spre locul unde dormeau, zăcînd încătușați de tron, Cardinal și părinte. Flynn îngenunche alături de Maureen și se uită la fața ei contuzionată. Simțea ochii care-l urmăreau, de acolo, de sus, o simțea

pe Megan pîndindu-l din întuneric și simțea luneta lui Leary centrată pe buzele lui. Flynn se aplecă cu spatele la Leary și se așeză astfel încît să-l împiedice pe acesta s-o vadă pe Maureen. O bătu pe obraz.

Ea deschise ochii și se uită în sus, la el.

— Cît e ceasul ?

— E tîrziu.

— Tu ai lăsat să se facă tîrziu, spuse ea.

El îi răspunse repede :

— Îmi pare rău... N-am putut să te ajut...

Ea își întoarse capul. O vreme, tăcură amîndoi, apoi Maureen spuse :

— Această sfidare a poliției este ca într-unul din acele jocuri ale nervilor, cu mașini care înaintează nebunește una spre cealaltă, fiecare șofer, hipnotizat de apropierea celeilalte — și cu un minut înainte de răsărit... își va schimba oare vreuna din ele direcția ?

— Prostii. Aici e vorba de război. Femei tîmpite ce sînteți, credeți că bărbații joacă jocuri de mîndrie...

— Război ? Îl apucă de cămașă și-și ridică glasul. Dă-mi voie *să-ți* vorbesc despre *război*. Războiul nu se poartă în biserici, cu ostatici în cătușe. Și dacă tot vorbești despre război, mai sînt încă suficient de soldat ca să știu că e foarte posibil ca ei să nu aștepte răsăritul. Poate *chiar acum* se strecoară înăuntru și pînă să apuci tu să mai respiri o dată, locul ăsta s-ar putea umple cu pușcași iar tu te-ai putea umple de gloanțe. Îi dădu drumul la cămașă. Război, desigur. Nu știi despre război mai mult decît știi despre dragoste.

Flynn se ridică în picioare și se uită la Baxter.

— Îți place de omul ăsta ?

— E un om bun, spuse ea, dînd din cap.

Flynn se uită undeva, în zare.

— Un om bun, repetă el. Unul care m-ar vedea pentru prima oară ar putea spune și despre mine așa ceva — atîta vreme cît nu-mi cunoaște povestea. Se uită în jos, la ea. Nu prea mă placi tu pe mine în clipa asta, dar nu-i ni-

mic. Sper că vei supraviețui, sper că va supraviețui chiar și Baxter și mai sper că o să vă înțelegeți bine împreună.

Ea se culcă pe spate, uitîndu-se la el.

— Știi bine că nici unul dintre noi nu crede un cuvînt din toate astea.

Flynn se depărtă de ea.

— Trebuie să plec...

Se uită la Hickey, peste gărduleț sanctuarului și spuse dintr-o dată :

— Vorbește-mi despre el. Ce spunea bătrînul ? Ce e cu soneria confesionalului ?

Maureen își drese glasul și vorbi pe un ton de afaceri, povestind ce descoperise ea despre John Hickey. Adăugă și concluziile ei.

— Chiar dacă veți cîștiga, el se va asigura, într-un fel, că toată lumea va muri. Toți patru, adăugă ea, credem asta, altfel nu am fi riscat atîta ca să evadăm.

Ochii lui Flynn se întoarseră înapoi spre Hickey, apoi se uită împrejurul sanctuarului, la ostatici, la buchetele de garoafe verzi care începuseră să se veștejească și la petele de sînge de pe marmura de sub altarul înalt. Avu sentimentul că mai văzuse toatea astea înainte, că mai trăise o experiență similară într-un vis sau într-o viziune și-și aminti că o *trăise* în mănăstirea Whitehorn. Se scutură ca să alunge această impresie și se uită la Maureen.

Flynn îngenunche brusc și descuie cătușa lui Maureen.

— Vino cu mine. O ajută să se ridice și o sprijini, în timp ce se îndrepta spre scara sacristiei.

Era conștient că Hickey îl urmărea de lîngă orga altarului și că Leary și Megan îl urmăreau și ei, din umbra balconului corului. Știa că ei credeau că intenționa să o lase pe Maureen să plece. Și înțelese că acesta era un moment critic, un test al poziției sale de conducător. Vor încerca oare cei trei, sub o formă sau alta, să-i limiteze mișcările ? Acum cîteva ore n-ar fi îndrăznit așa ceva.

Ajunse la scara sacristiei și se opri, nu șovăitor, ci sfidător și se uită sus, în balconul corului, apoi înapoi,

spre orga altarului. Nimeni nu scoase un sunet și nu făcu o mișcare și el stătu și așteptă, intenționat, privind în catedrală și coborînd apoi treptele. Se opri pe odihna scării, lîngă Gallagher.

— Fă o pauză, Frank.

Gallagher se uită la el și la Maureen și Flynn citi pe chipul acestuia o privire de înțelegere și aprobare. Privirea lui Gallagher o întîlni pe cea a lui Maureen ; acesta deschise gura să spună ceva, dar se întoarse și urcă repede scara.

Flynn se uită în josul treptelor care mai rămăseseră, spre poarta ferecată cu lanț și apoi se întoarse spre Maureen.

Ea își dădu seama că Brian Flynn se afirmase din nou, impunîndu-și voința în fața celorlalți. Și știu, de asemenea, că intenționa să mai facă un pas. Intenționa să o elibereze, dar nu știa dacă acest lucru îl făcea pentru ea sau pentru el însuși, sau ca să demonstreze că putea face orice îi trăznea prin cap — ca să arate că el era Finn MacCumail, conducătorul fenienilor.

Coborî scara și se opri lîngă poartă. Flynn o urmă, arătînd spre sacristie.

— Aici se întîlnesc două lumi, lumea sacrului și lumea mireană, viața și moartea. Oare s-au mai aflat vreodată atît de aproape una de alta, două lumi atît de deosebite ?

Ea se uită în sacristia liniștită și văzu o candelă pîlpîind pe altarul capelei preoților, mesele pentru odăjdii, de-a lungul pereților, acoperite cu odăjdiile frumos împăturite, albe și purpurii, din această perioadă a Postului Mare. *Paștele*, se gîndi ea. *Primăvara. Invierea și Viața.* Se uită la Flynn.

— Vei alege viața ? Vei pleca fără ceilalți ? întrebă acesta.

— Da, voi pleca, spuse ea, dînd din cap.

El șovăi, apoi scoase cheile din buzunar. Cu o mînă nesigură descuie lacătul porții și lacătul lanțului și începu

să desfacă lanțul. Trase într-o parte poarta stîngă și scrută deschiderile coridorului, dar nu văzu nici urmă de poliție.

— Grăbește-te.

Ea îl apucă de braț.

— Plec, dar nu fără tine.

Se uită la ea, apoi spuse :

— I-ai părăsi pe ceilalți ca să pleci cu mine ?

— Da.

— Ai putea face asta fără remușcări de conștiință ?

— Da.

El se uită la poarta deschisă.

— Aș face pușcărie, o bună bucată de vreme. Ai putea aștepta ?

— Da.

— Mă iubești ?

— Da.

El se întinse spre ea, dar ea se urcă repede pe scări și se opri la jumătatea drumului spre odihnă.

— N-o să mă împingi afară. Plecăm împreună.

El rămase uitîndu-se în sus la silueta ei, profilată în lumina care se revărsa prin ușile criptei.

— Nu pot pleca.

— Nici măcar pentru mine ? Eu aș pleca cu tine — pentru tine. Tu n-ai face același lucru ?

— Eu *nu pot*... pentru numele lui Dumnezeu, Maureen... Eu *nu pot*. Te rog, dacă mă iubești, pleacă. Pleacă !

— Împreună. Într-o direcție sau alta, *împreună*.

El se uită în jos, scuturâ din cap și, după ceea ce i se păru un timp nesfîrșit, îi auzi pașii retrăgîndu-se înapoi, în sus, pe trepte.

Flynn încuie poarta la loc și o urmă ; cînd ajunse în sanctuarul altarului, o găsi întinsă la loc alături de Baxter, cu cătușa închisă în jurul încheieturii mîinii și cu ochii închiși.

Flynn coborî sanctuarul, se îndreptă spre o strană din centrul catedralei și se așeză, uitîndu-se la altarul înalt. Îl izbi faptul că acele lucruri pe care majoritatea bărbaților le obțin luptînd din greu — comanda, curajul, îndemînarea

de a fi stăpîn pe propria soartă — el le-a obținut ușor, ca pe un dar, își zicea el, din partea zeilor. Dar dragostea — o emoție atît de primară încît pînă și oamenii cei mai obișnuiți erau binecuvîntați cu soții iubitoare, copii, prieteni, dragostea l-a ocolit întotdeauna. Și singura dată cînd nu l-a ocolit, a fost pentru el atît de dureros de greu, încît, ca să facă să înceteze durerea, a făcut să înceteze dragostea, prin forța voinței sale. Și totuși, se întorcea înapoi, iară și iară. *Amor vincit omnia*, așa cum obișnuia să spună părintele Michael. Dădu din cap. *Nu, eu am învins dragostea.*

Se simți teribil de gol pe dinăuntru. În același timp însă, spre groaza și dezgustul său, se simți foarte bine pentru că reușise din nou să fie stăpîn pe el și pe lumea lui.

Rămase așa, în strană, multă vreme.

Flynn se uită la Pedar Fitzgerald, încovrigat la picioarele consolei orgii, cu o pătură trasă în sus, pînă pe fața pe care se închegase sîngele. Flynn se duse lîngă John Hickey, care zăcea prăbușit peste claviatura orgii și se uită la chipul palid, aproape ca de ceară, al acestuia. Telefonul de campanie sună și Hickey se mișcă. Sună din nou și Flynn ridică receptorul.

Auzi vocea lui Mullins.

— M-am întors în clopotniță. Gata cu clopotele ?

— Da... Ce se mai vede pe-afară ?

— E foarte liniște jos, spuse Mullins. Dar departe, încolo... mai sînt încă oameni pe străzi.

Flynn recunoscu o notă de uimire în glasul tînărului.

— Petrec tîrziu, nu-i așa ? Le-am oferit o zi a Sfîntului Patrick, s-o țină minte.

— Nici măcar *stare excepțională* nu s-a decretat, spuse Mullins.

Flynn zîmbi. America îi amintea de *Titanic*, cu o crestătură de trei sute de picioare într-o parte, înclinîndu-se cumplit, iar ei continuînd să servească băuturi, în hol.

— Nu e ca la Belfast, nu-i așa ?

— Nu.

— Simți cumva vreo neliniște acolo jos... vreo mișcare... ?

Mullins se uită și spuse :

— Nu, încă par liniștiți. Înfrigurați și obosiți, dar relaxați. Nu se dau ordine, nimic din rigiditatea pe care o întîlnești înainte de un atac.

— Tu cum te descurci cu frigul ?

— Am depășit momentul.

— În regulă, tu și Rory veți fi primii care veți vedea crăpîndu-se de ziuă.

Mullins renunțase la răsărit, cu ore în urmă.

— Da, răsăritul văzut din clopotnița Catedralei Saint Patrick din New York. Asta cere o poezie.

— O să mi-o spui mai tîrziu. Închise și luă derivația. Cu căpitanul Schroeder, vă rog. Se uită la chipul lui Hickey, în timp ce operatorul făcea legătura. Treaz, fața lui era expresivă, vie, dar în somn arăta ca o mască mortuară.

Se auzi, neclară, vocea lui Schroeder.

— Da...

— Sînt Flynn. Te-am sculat din somn ?

— Nu, domnule. Așteptam telefonul domnului Hickey. Zicea că... dar mă bucur că ai sunat dumneata. Vroiam să stăm de vorbă.

— Ai crezut că am murit, nu-i așa ?

— Ei, nu... Dumneata ai tras clopotele, da ?

— Cum mă auzeam de afară ?

Schroeder își drese glasul :

— Promiți.

Flynn rîse :

— Nu cumva începi să dai dovadă de umor, căpitane ?

Schroeder rîse jenat.

— Sau poate ești atît de ușurat că vorbești cu mine și nu cu Hickey, încît te-ai năucit ?

Schroeder nu răspunse.

— Ce mai fac cei de prin capitale ? întrebă Flynn.

Schroeder spuse rezervat :

— Se întreabă de ce nu ați răspuns la cele transmise prin Langley.

— Mă tem că nu ne-am lămurit prea bine.

— Nu pot intra în detalii, la telefon.

— Înțeleg... Păi atunci de ce nu vii la poarta sacristiei, să stăm de vorbă ?

Urmă o lungă pauză.

— Nu sînt îndrituit să fac asta... Este împotriva regulamentului.

— Ca și aruncarea în aer a catedralei, căci asta se va întîmpla dacă nu stăm de vorbă, căpitane.

— Dumneata nu înțelegi, domnule Flynn. Există legi gîndite cu multă atenție... Cred că știi... Iar negociatorul nu se poate expune el însuși la... la...

— N-o să te omor.

— Da... Știu că nu... dar... Ascultați-mă, dumneata și domnul Burke ați... N-ați vrea să stați de vorbă cu el la poartă ?

— Nu, vreau să vorbesc cu *tine*, la poartă.

— Eu...

— Nici măcar nu ești curios să mă vezi ?

— Curiozitatea n-are ce căuta...

— Nu are ? Căpitane, mie mi se pare că tu ar trebui să-ți dai seama, mai bine ca oricine, de valoarea contactului direct, ochi în ochi.

— Nu există nimic special în...

— Oare cîte războaie s-ar fi putut evita, dacă conducătorii ar fi putut măcar vedea chipul celuilalt, dacă s-ar fi putut atinge unul pe celălalt, dacă ar fi putut simți spaima celuilalt ?

— Rămîi pe fir, spuse Schroeder.

Flynn auzi declicul telefonului și, un minut mai tîrziu, vocea lui Schroeder :

— E-n regulă.

— Peste cinci minute.

Flynn închise telefonul și-i arse una lui Hickey.

— Ascultai ?

Flynn îl apucă pe Hickey de braţ, strîngîndu-l cu putere.

— Într-o bună zi, tot o să-mi spui tu mie, bătrîn netrebnic ce eşti, despre confesional şi despre tot ce i-ai spus lui Schroeder şi despre tot ce le-ai spus oamenilor mei şi ostaticilor. Şi o să-mi vorbeşti şi despre compromisul care ne-a fost oferit.

Hickey tresări şi se îndreptă.

— Să mergem ! Ciolanele astea bătrîne crapă uşor.

— Să nu ţi le crap eu pe cele de la gît.

Hickey îşi ridică privirea spre Flynn, fără urmă de durere pe chip.

— Atenţie ! Fii atent !

Flynn îi dădu drumul la braţ, împingîndu-l.

— Nu mă sperii tu pe mine.

Hickey nu-i răspunse, dar se uită în ochii lui Flynn cu maliţie nedisimulată.

Flynn îi întîlni privirea, apoi se uită în jos, la Pedar Fitzgerald.

— Te îngrijeşti de el ?

Hickey nu răspunse.

Flynn privi atent chipul lui Fitzgerald şi văzu că era alb ca ceara, ca şi chipul lui Hickey.

— E mort. Se întoarse spre Hickey. A murit cam de o oră, spuse Hickey fără emoţie.

— Megan...

— Cînd o să mă sune Megan, o să-i spun că e bine şi ea o să mă creadă, pentru că vrea asta. Dar pînă la urmă...

Flynn se uită la Megan, care era sus, în balcon.

— Dumnezeule, ea o să... Ar fi trebuit să chemăm un doctor..., spuse el, întorcîndu-se spre Hickey.

— Dacă n-ai fi fost atît de prins de clopotele alea nenorocite, îi răspunse Hickey, ai fi putut face asta.

Flynn se uită la el.

— *Tu* ai fi putut...

— *Eu ?* Ce dracu-mi pasă mie dacă trăieşte sau dacă moare ?

Flynn se dădu înapoi şi mintea începu să-i umble.

Hickey spuse :

— Ce vezi tu, Brian ? Este tare înspăimîntător ? Rîse și-și aprinse pipa.

Flynn se retrase în deambulatoriu, cît mai departe de Hickey, încercînd să-și stăpînească gîndurile. Analiză din nou, în parte, pe fiecare din cei aflați în catedrală, pînă cînd se asigură că înțelege motivele fiecăruia... potențialul de trădare... fidelități și slăbiciuni. În final, gîndurile sale se opriră asupra lui Leary și-și puse întrebările pe care ar fi trebuit să și le pună cu luni în urmă : Ce căuta Leary aici ? De ce să se cocoațe singur, un asasin de profesie ca el, pe o stinghie de unde nu mai poate coborî ? Precis că Leary avea o carte despre care nimeni nici măcar nu știa că există. Flynn își șterse sudoarea de pe frunte și urcă în sanctuar.

Hickey îi strigă :

— Îi spui lui Schroeder despre scumpa lui fiică ? Spune-i din partea mea — folosește chiar cuvintele astea — spune-i că fiica-sa este o cățea moartă !

Flynn coborî scările din spatele altarului. Gallagher stătea în picioare pe odihna scării, cu un M-16 atîrnat în diagonală, peste piept.

— Găsești cafea la standul de cărți, îi spuse Flynn.

Gallagher urcă scara și Flynn coborî restul de trepte pînă la poartă. Bucățile de lanț fuseseră prinse unele de altele și un lacăt nou atîrna de el. Examină lacătul ciopîrțit al porții ; încă un glonț sau două și ar fi cedat. Dar în magazia de gloanțe a unui Thompson nu existau decît cincizeci de focuri. Nu cincizeci și unu, cincizeci... Iar o rachetă M-72 poate distruge un tanc, iar Autobuzul Roșu spre Clady, prin Shankill Road, trecea prin fața mănăstirii Whitehorn... și teoretic, totul era hazard, întîmplare, fără noimă...

Flynn se uită în sacristie. Auzi oameni vorbind în coridoarele laterale și dinspre deschiderea centrală din peretele stîng se apropiară pași. Schroeder păși în sacristie, privi în jur, se întoarse spre Flynn și urcă șovăitor scara.

Se opri pe treptele de sub porți, cu ochii fixați asupra lui Flynn. Trecu mult pînă cînd Flynn începu să vorbească.

— Sînt așa cum m-ai imaginat ?

— V-am văzut în fotografie, răspunse Schroeder, sec.

— Și eu, pe dumneata. Dar eu sînt așa cum m-ai *imaginat* ?

Schroeder scutură din cap. Urmă o nouă lungă tăcere, apoi Flynn spuse brusc :

— O să-mi bag mîna în buzunar. Scoase senzorul pentru depistat microfoane și-l trecu peste Schroeder. Aceasta este o conversație foarte particulară.

— Voi raporta absolut tot ce se va spune aici.

— Sînt gata să pariez pe viața mea că n-o s-o faci.

Schroeder păru perplex și îngrijorat.

— Au mai înaintat ceva pe calea îndeplinirii cerințelor noastre ?

Lui Schroeder nu-i plăceau negocierile de la om-la-om. Știa, pentru că lumea îi spusese asta, că fața sa trăda prea mult. Își drese glasul.

— Voi cereți imposibilul. Acceptați un compromis.

Flynn remarcă un plus de fermitate în glasul lui Schroeder, absența oricărei formule de adresare, domn sau domnule Flynn, dar și starea de disconfort.

— Care *este* compromisul ?

Schroeder își ridică încet sprîncenele.

— Hickey nu v-a...

— Repetă-mi-l.

Schroeder expuse oferta și adăugă :

— Acceptați-o înainte ca englezii să se răzgîndească în privința eliberării condiționate. Iar în ce vă privește pe voi, eliberarea contra unei cauțiuni modice este la fel de bună ca și imunitatea. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nimănui nu i s-a oferit vreodată mai mult, într-o situație în care există ostatici.

Flynn dădu din cap, aprobator.

— Da... Da, e o ofertă bună — tentantă...

— Acceptați-o ! Acceptați-o înainte de a fi ucis cineva...

— Mă tem că e puțin cam tîrziu pentru asta.

— Ce ?

— Sir Harold a omorît un băiat pe nume Pedar. Din fericire, nimeni nu știe că a murit, în afară de Hickey și de mine... și bănuiesc că Pedar știe și el că a murit... În sfîrșit, cînd oamenii mei vor afla de moartea lui Pedar, vor vrea să-l omoare pe Baxter. Sora lui Pedar, Megan, o să vrea să facă chiar mai rău. Toate astea complică într-un fel lucrurile.

Schroeder își trecu mîna peste frunte.

— Dumnezeule... ascultă, sînt sigur că n-a vrut asta.

— Harry i-a zdrobit beregata cu patul armei. Bănuiesc că putea foarte bine să fie doar un accident. Oricum, asta nu-l face pe băiat mai puțin mort. Mintea lui Schroeder o luase razna. Înjură în gînd : *Baxter, idiotule.*

— Ascultă... încercarea de evadare e un caz de POW[1]. Este datoria lui Baxter să încerce... Doar ești soldat...

Flynn nu spuse nimic.

— Asta e o ocazie pentru dumneata să-ți dovedești profesionalismul... să arăți că nu ești doar un simplu crim... Se controlă.... Să arăți îndurare și...

Flynn îl întrerupse.

— Schroeder, ești, mai mult ca sigur, pe jumătate irlandez. Rar am văzut un om care să aibă la îndemînă, pentru orice împrejurare, rahatul potrivit.

— Vorbesc serios...

— În fine, soarta lui Baxter depinde în mare măsură de ceea ce o să faci tu acum.

— Nu. Depinde de ce-o să faci dumneata. Următoarea mișcare îți aparține.

— Iar eu sînt pe cale să o fac. Cît de departe au ajuns cu planul de atac ? întrebă el, aprinzîndu-și o țigară.

— Nu asta este opțiunea noastră, răspunse Schroeder.

Flynn se zgîi la el.

---

1 *Prisoner of war* — prizonier de război. (N. tr.)

— Te-am prins cu minciuna — ți se zbate ochiul stîng. Doamne, Schroeder, ți se lungește nasul, uite. Rîse. Ar fi trebuit să te chem aici cu ore în urmă. Burke este prea rece.

— Ascultă — m-ai chemat aici pentru o întîlnire între patru ochi, deci ai tu ceva să-mi spui...

— Vreau să ne ajuți să obținem ceea ce vrem.

Schroeder părea exasperat.

— Păi asta este exact ceea ce am și *făcut* pînă acum.

— Nu, vreau să spun *tot* ce vrem. Tu nu pui suflet în treaba asta. Dacă negocierile eșuează, tu nu pierzi aproape nimic, în comparație cu toți cei care se află aici. Sau cu ESD-iștii lui Bellini. Ei pot pierde, în cazul unui atac, între cincizeci și o sută de oameni.

Schroeder se gîndi la oferta imprudentă pe care i-o făcuse lui Bellini.

— N-o să fie nici un atac.

— Știai că Burke mi-a spus c-o să fie alături de Bellini ? În cazul că vei eșua, el are foarte mult de pierdut. *Tu* o să-l însoțești pe Bellini ?

— Burke nu putea spune asta, pentru că Bellini nu se duce *nicăieri*. Schroeder avea impresia neplăcută că era tîrît în ceva, dar nu intenționa cîtuși de puțin să mai facă vreo greșeală. O să încerc să obțin mai mult pentru voi, doar dacă o să-mi mai acorzi încă două ore, după răsăritul soarelui.

Flynn îl ignoră și continuă :

— M-am gîndit c-ar fi mai bine să-ți dau un motiv foarte personal, ca să-i determini pe oamenii ăia să capituleze.

Schroeder se uită bănuitor la Flynn.

— Vezi tu, există o situație la care nu te-ai gîndit deloc în cartea ta, de altfel detaliată, căpitane. Flynn se apropie și mai mult de poartă. Fiica ta ar da nu știu cît să încerci mai mult.

— Ce... ?

— Terri Schroeder O'Neal. Ea vrea să încerci mai mult.

Schroeder rămase privind cîteva secunde, apoi spuse tare :

— Despre ce naiba vorbești ?

— Coboară glasul. Îi faci curioși pe polițiști.

Schroeder vorbi printre dinți :

— Ce aia măsii-mi spui tu aici ?

— Te rog, ești într-o biserică.

Flynn îi întinse, printre gratii, o bucățică de hîrtie.

Schroeder o înhață și citi scrisul fiicei sale : *Tată — Am fost luată ostatic de membrii armatei fenienilor. N-am pățit nimic. Nu-mi fac nici un rău cîtă vreme totul merge cum trebuie, la catedrală. Fă tot ce poți. Te iubesc, Terri.*

Schroeder citi încă o dată biletul. Simți cum i se îndoaie genunchii și se apucă de poartă. Se uită în sus, la Flynn, și încercă să spună ceva, dar nu reuși să scoată nici un sunet.

Flynn spuse indiferent :

— Bun venit în armata fenienilor, căpitane Schroeder.

Schroeder înghiți de cîteva ori și se uită din nou la bilet.

— Îmi pare rău, spuse Flynn. Zău îmi pare rău. Nu trebuie să vorbești — ascultă doar. Flynn își mai aprinse o țigară și începu să vorbească cu vioiciune : Ce trebuie tu să faci, este să prezinți situația cît mai convingător cu putință. Le spui în primul rînd că am pus să defileze în fața ta patruzeci de bărbați și femei, toți bine înarmați. Mitraliere, rachete, grenade, *aruncătoare de flăcări.* Spune-le că sîntem pregătiți, dornici și capabili să-i omorîm pe toți cei șase sute de ESD-iști, să distrugem catedrala și să omorîm ostaticii. Cu alte cuvinte, bagă frica în oasele lui Bellini și a eroilor săi. Înțelegi ? Făcu o pauză, apoi urmă : Nu vor suspecta niciodată drept fals raportul căpitanului Schroeder privind numărul mare de soldați bine înarmați. Folosește-ți imaginația — și mai bine, uită-te sus, la odihna scării, Schroeder. Imaginează-ți patruzeci, cincizeci de bărbați și femei mărșăluind prin fața intrării la criptă — imaginează-ți acele mitraliere și rachete și aruncătoare de flăcări... Haide, uită-te într-acolo.

Schroeder se uită și Flynn văzu în ochii lui exact ce vroia să vadă.

După un minut, Schroeder își coborî capul. Era palid și mîinile lui trăgeau de cămașă și de cravată.

— Te rog, liniștește-te, spuse Flynn. Nu-ți poți salva fiica decît dacă reușești să te aduni. Asta este. Ascultă... dacă chestia asta nu merge, dacă vor fi în continuare fixați pe un atac, atunci amenință că vei face totul public — prin radio, presă, televiziune. Spune-le lui Kline, lui Doyle și tuturor celorlalți că ești gata să faci publică ideea că după atîția ani în care ai negociat ostatici, tu, în calitate de ultimă instanță pentru salvarea vieților ostaticilor, crezi ferm, indubitabil, că nici un atac și nici alte negocieri nu pot salva această situație. Vei declara în public că, pentru prima dată în cariera ta, ceri, în consecință, capitularea — atît din motive umanitare, cît și tactice.

Flynn îi urmărea chipul lui Schroeder, dar nu putea vedea pe el nimic decît suferință. Continuă :

— Ai o mare putere de a influența mass-media, poliția și politicienii. Folosește toate resursele acestei influențe. Trebuie să creezi o astfel de presiune și un asemenea climat, care să forțeze guvernele britanic și american să capituleze.

Schroeder șopti, abia auzit :

— Timp... am nevoie de timp... De ce nu mi-ai dat mai mult timp ?

— Dacă-ți spuneam mai devreme, n-ai fi rezistat toată noaptea sau ai fi fost în stare să sufli ceva. Singurul timp pe care-l mai ai este cel rămas pînă la ivirea zorilor — mai puțin, dacă nu poți împiedica atacul. Dar dacă-i poți convinge să deschidă larg porțile închisorilor... Ocupă-te de asta.

Schroeder se apăsă cu fața de bare.

— Flynn... te rog... ascultă-mă...

Flynn continuă :

— Sigur, știu că dacă reușești și dacă o să ieșim liberi de-aici, precis că or să ne numere și că or să se întrebe unde sînt toate aruncătoarele de flăcări...' și, sigur, o să fii

cam încurcat, dar în dragoste, ca și în război, totul este cinstit și *c'est la guerre* și tot rahatul ăsta. Nici măcar nu te gîndi pînă acolo și nu fi egoist.

Schroeder scutură din cap și începu să vorbească incoerent. Tot ce putu Flynn înțelege era cuvîntul „închisoare". Flynn spuse :

— Fiica ta te poate vizita acolo, în zilele de sărbătoare. O să te vizitez și eu, mai adăugă el.

Schroeder se zgîi la el și un sunet sugrumat îi ieși din gît.

Flynn spuse :

— Îmi pare rău, a fost o lovitură sub centură. Făcu o pauză. Ascultă, dacă asta te poate consola, îmi pare rău că a trebuit să recurg la așa ceva. Dar lucrurile n-au prea mers cum trebuie și am știut că o să vrei să ne ajuți pe noi, să o ajuți pe Terri, dacă o să înțelegi situația prin care trece. Vocea lui Flynn deveni severă. Într-adevăr, ar trebui să fie selectivă cu colegii ei de cameră. Copiii pot deveni atît de deranjanți pentru părinți și în special pentru părinții care au o viață publică — droguri, sex, convingeri politice primejdioase...

Schroeder începu să dea din cap.

— Nu... nu ați pus mîna pe ea. E o cacialma...

Flynn continuă :

— Dar pentru moment, este destul de în siguranță. Dan — ăsta e numele prietenului ei — este drăguț, atent, un amant pasabil. Este genul soldatului care se fofilează, făcînd treburi ușoare — alții sînt cu lupta și cu moartea. Totuși, nici în pielea lui Dan n-aș vrea să fiu, în cazul în care primește ordinul să vîre un glonț în ceafa lui Terri. Fără rotulă sau chestii de genul ăsta. Este nevinovată și o să primească un glonț rapid, fără măcar să-și dea seama. Prin urmare, ne-am lămurit care este treaba ta ?

— N-o să fac așa ceva, spuse Schroeder.

— Cum dorești.

Se întoarse și începu să urce scările. Spuse peste umăr :

— Peste circa un minut se va lansa din clopotniță un semnal luminos și oamenii mei de afară îi vor telefona lui

Dan și... și mă tem că aceasta va însemna sfîrșitul lui Terri Schroeder.

Continuă să urce scările.

— Stai ! Ascultă, poate reușim totuși să ne înțelegem. Stai ! Oprește-te odată !

Flynn se întoarse încet.

— Mă tem că asta nu-i o chestiune negociabilă, căpitane. Se opri și spuse : E cumplit cînd ești implicat personal, nu-i așa ? Te-ai gîndit vreodată că fiecare bărbat și femeie cu care sau pentru care ai negociat, a fost implicat personal ? Mă rog, n-am de gînd să te taxez pentru succesele tale trecute. Ai avut de a face cu criminali care au meritat poate tîrgurile ieftine pe care le-ai făcut cu ei. Dar tu și cu mine merităm ceva mai bun. Destinele noastre se întrepătrund, scopurile noastre sînt aceleași — nu-i așa ? Da sau nu, căpitane ? Răspunde repede !

Schroeder dădu din cap.

Flynn coborî scările.

— Bună decizie.

Se apropie de poartă și întinse mîna. Schroeder se uită la ea și scutură din cap.

— Niciodată.

Flynn își retrase mîna.

— În regulă... în regulă...

— Pot pleca acum ? întrebă Schroeder.

— Da... Ah, încă un lucru. E foarte posibil să eșuezi, chiar dacă vei insista asupra aruncătoarelor de flăcări și vei amenința cu declarații publice... așa încît ar trebui să ne gîndim și la nereușită.

Chipul lui Schroeder arăta că înțelesese bine ce urma.

Vocea lui Flynn era fermă și oficială :

— Dacă Bellini atacă, în ciuda faptului că ai făcut tot ce ai putut ca să-l oprești, atunci o să-ți dau o altă șansă să-i salvezi viața lui Terri.

— Nu.

— Ba da. Mă tem că o să trebuiască să vii aici jos și să-mi spui cînd, unde, cum, toate chestiile astea...

— Nu! Nu, niciodată — niciodată nu voi cauza moartea ofițerilor de poliție...

— Oricum vor fi morți. La fel și ostaticii și fenienii și Terri. Deci, dacă vrei s-o salvezi măcar pe ea, îmi dai planurile operaționale.

— N-o să-mi spună ei mie...

— Spune-le că este treaba ta să le cunoști. Cea mai ușoară soluție este să-l bagi în sperieți pe Bellini și să-l faci pe *el* să refuze. Ai o groază de opțiuni. Aș vrea să am și eu la fel.

Schroeder se șterse pe frunte. Respira neregulat și vocea îi tremura.

— Flynn... te rog... O să încerc cu cerul și pământul, ca să-i conving să capituleze, jur pe Dumnezeu că așa voi face, dar dacă n-o să mă ia în seamă — își îndreptă trupul — atunci n-o să-i trădez. Niciodată. Chiar dacă acest lucru înseamnă Terri...

Flynn se întinse și-l apucă pe Schroeder de braț.

— Folosește-ți capul, omule. Dacă sînt respinși o dată, a doua oară nu mai încearcă ei. Ei nu sînt nici din marină și nici trupe regale speciale. Dacă-i resping, atunci Washington-ul, Vaticanul și alte țări implicate vor face presiuni asupra Londrei. Aproape că-ți pot garanta că vor fi *mai puțini* polițiști uciși, dacă-i oprești de la început... oprește-i înainte ca lupta să ajungă prea departe... *Trebuie* să-mi spui dacă au dat de planuri și de arhitect... să-mi spui dacă vor folosi gaze, dacă vor întrerupe curentul electric... Știi bine ce am nevoie. Voi emite un semnal și, în cinci minute, Terri va fi eliberată. Altceva n-o să-ți mai cer.

Schroeder scutură din cap.

Flynn întinse și cealaltă mînă și o lăsă pe umărul lui Schroeder. Vorbi aproape cu blîndețe. :

— Mult după ce noi vom fi murit, după ce tot ce s-a petrecut aici va fi devenit doar o palidă amintire pentru o lume nepăsătoare, Theresa va continua să trăiască, poate recăsătorită — cu copii, cu nepoți. Pășește dincolo de ceea ce simți acum, căpitane, și privește în viitor.

Gîndește-te la ea și gîndește-te și la soția ta — Mary trăiește pentru fata asta, Bert. Ea...

Schroeder se retrase brusc.

— Încetează ! Pentru numele lui Dumnezeu, încetează... Se prăbuși cu capul pe bare.

Flynn îl bătu pe umăr.

— Ești un om cumsecade, căpitane. Un om cinstit. Și ești un tată bun... Sper că o să mai fii tată, la răsăritul soarelui. În sfîrșit... o să fi ?

Schroeder dădu afirmativ din cap.

— Bine. Dă-i drumul atunci, du-te înapoi, bea ceva. Adună-te. Totul o să fie bine. Nu, nu te gîndi la pistol. Că mă omori pe mine sau te omori pe tine, asta nu va rezolva decît numai și numai problema ta. Gîndește-te la Terri și la Mary. Ele au nevoie de tine și te iubesc. Dacă dă Domnul, ne vedem mai tîrziu, căpitane.

51

Guvernatorul Doyle stătea în picioare, într-o încăpere din spate a reședinței Cardinalului, cu un telefon în mînă. Asculta, pe rînd, diferite oficialități ale statului : polițiști, diverși specialiști în relații publice, procurorul general, comandantul Gărzii Naționale a statului. Îi vorbeau din Albany, din birourile oficiale din Rockefeller Center, din casele lor și din hotelurile unde-și petreceau vacanța, într-o climă mai blîndă. Toți acești oameni, care în mod obișnuit nu puteau alege între pui și friptură de vacă la un banchet, hotărîseră că sosise momentul atacării catedralei. Locțiitorul guvernatorului îi spusese clar, chiar dacă lipsit de tact, că gradul lui de popularitate printre alegători a scăzut atît de mult încît nu avea nimic de pierdut, ba, poate avea chiar de cîștigat dacă sprijinea un atac asupra catedralei, indiferent dacă acesta reușea sau eșua. Doyle puse receptorul în furcă și se uită la oamenii care intrau în cameră.

Kline, observă el, o adusese pe Spiegel, ceea ce însemna că ar fi fost posibil să se ia o hotărîre. Monseniorul Downes se așeză alături de Arnold Sheridan de la Departamentul de Stat. Pe canapea stătea Consulul general al Irlandei, Donahue și reprezentantul Ministerului Afacerilor Externe, Eric Palmer. Comisarul de poliție Rourke stătea în picioare la fereastră și Kline îi făcu semn spre un scaun.

Doyle se uită la Bartholomew Martin, care nu mai avea statut oficial, dar pe care-l rugase să fie prezent. Indiferent de ceea ce spunea lumea despre el, pe Martin se putea conta pentru furnizarea de informații corecte.

Guvernatorul își drese glasul și spuse :

— Domnilor, domnișoară — doamnă — Spiegel, v-am chemat aici deoarece simt că *noi* sîntem primii afectați de această situație. Se uită în jurul camerei. Și înainte de a părăsi această încăpere, va trebui să tăiem nodul gordian. Făcu un gest de tăiere, cu mîna. Să tăiem toate problemele tactice și strategice, considerentele politice și dilema morală, care au paralizat voința și abilitatea noastră de *a acționa* ! Se opri și se întoarse spre Monseniorul Downes : Părinte, vreți să repetați, pentru toată lumea, ultimele vești pe care le-ați primit de la Roma ?

— Da, spuse Monseniorul Downes. Sanctitatea-Sa va face un apel personal către fenieni, în calitate de creștini, pentru a cruța catedrala și viețile ostaticilor. Totodată va face un apel către guvernele implicate pentru a manifesta rezervă și va pune la dispoziția acestora facilitățile Vaticanului, unde ei și fenienii vor putea continua negocierile.

Maiorul Martin rupse tăcerea :

— Capii statelor celor trei guverne implicate și-au propus să *nu* vorbească direct cu acești teroriști...

Monseniorul făcu un gest de concediere, cu mîna.

— Sanctitatea Sa nu va vorbi în calitate de șef al statului Vatican ci în calitate de lider spiritual al lumii.

Reprezentantul englez, Palmer, spuse :

— Un asemenea apel îi va pune pe președintele american și pe primii miniștrii ai Irlandei și Angliei într-o dificilă...

Monseniorul Downes devenea tot mai agitat din cauza reacției negative.

— Sanctitatea-Sa simte că Biserica are obligații de a face tot ce poate pentru acești proscriși, deoarece aceasta ne este misiunea, de două mii de ani — aceștia sînt oamenii care au nevoie de noi. Acesta este textul apelului Sanctității-Sale, spuse el, înmînîndu-i guvernatorului o coală de hîrtie.

Guvernatorul Doyle citi scurtul mesaj și i-l dădu mai departe primarului Kline.

— Am dori, spuse Monseniorul Downes, ca acest mesaj să fie înmînat celor din catedrală, în același timp cu ci-

tirea lui la radio și la televiziune. În cursul următoarei ore — înainte de răsăritul soarelui.

După ce toți cei aflați în încăpere citiră mesajul Papei, Eric Palmer spuse :

— În urmă cu cîțiva ani, chiar ne-am întîlnit în secret cu IRA, dar ei au făcut public acest lucru. Consecințele au cam clătinat guvernul. Nu cred că vom mai sta de vorbă cu ei — și, cu siguranță, nu la Vatican.

Cu o umbră de tristețe în glas, Donahue zise :

— Monseniore, în anii 1920 guvernul de la Dublin a scos IRA în afara legii și nu cred că Dublinul va susține Vaticanul în această acțiune...

— Așa cum știți, spuse Martin, noi le-am oferit de fapt un compromis, dar ei nu au răspuns. Papa se poate scuti pe el și ne poate scuti pe noi toți de multe situații neplăcute, dacă retrage acest apel.

Primarul Kline adăugă :

— Fenienii nu pot merge la Vatican decît dacă îi las *eu* să plece. Dar eu nu pot face asta. Eu trebuie să aplic legea.

Arnold Sheridan luă pentru prima dată cuvîntul și tonul vocii sale sugera o atitudine politică categorică.

— Guvernul Statelor Unite are motive să creadă că au fost încălcate legile federale privind armele de foc și pașapoartele, dar în rest rămîne o chestiune de interes pur local. Nu vom merge nicăieri ca să discutăm eliberarea prizonierilor irlandezi din Regatul Unit sau imunitatea față de urmărirea judiciară a celor din catedrală.

Spiegel se uită la Downes.

— Singurul loc unde se pot ține negocierile este chiar aici — la telefon sau la poarta sacristiei. Politica poliției din acest oraș constă tocmai în a stăpîni o astfel de situație, în care sînt implicați ostatici — și nu să-i scape din mînă, să o lase să devină mobilă. Iar legea spune să arestezi criminalii, cu prima ocazie. Cu alte cuvinte, tranșeele sînt săpate și nimeni nu va ieși din ele cu steagul armistițiului în mînă.

Monseniorul își strînse buzele pungă și dădu afirmativ din cap.

— Eu înțeleg care sînt pozițiile dumneavoastră, dar Biserica, pe care mulți dintre dumneavoastră o consideră atît de riguroasă, dorește să încerce *orice*. Cred că trebuie să cunoașteți faptul că în curînd vor fi lansate apeluri personale către toate forțele implicate, din partea Arhiepiscopului de Canterbury, a Arhiepiscopului Irlandei și din partea altor sute de lideri religioși ai tuturor cultelor și sectelor. Și aproape fiecare biserică și sinagogă din acest oraș și din alte orașe va rămîne deschisă toată noaptea, pentru rugăciuni. Și la ora 5 :00 a.m., dacă nu se termină pînă atunci, vor începe să bată toate clopotele bisericilor din orașul acesta și probabil din țară — vor bate pentru bun simț, pentru îndurare și pentru noi toți.

Roberta Spiegel se ridică și-și aprinse o țigară.

— Starea de spirit a oamenilor, cu toate clopotele și cîntecele de pe străzi, este foarte scăzută. Dacă alegem varianta rezolvării pe cale pașnică și la 6 :03 catedrala sare în aer sub nasul nostru, atunci ne-a luat dracul pe toți și nimeni n-o să se roage toată noaptea pentru noi. Adăugă, după o pauză : Așa încît, haideți să fim categorici cu tot rahatul ăsta — sau cu nodul gordian — și să stabilim cînd și cum avem de gînd să atacăm, și să lăsăm poveștile pentru după aceea.

Se aprindeau țigări și maiorul Martin se servea din vinul de Xeres al Cardinalului.

Guvernatorul aprobă din cap :

— Admir cinstea și receptivitatea dumneavoastră, doamnă Spiegel și...

— Doar de aceea ne-ați chemat aici, deci s-o ținem tot așa, domnule guvernator, spuse ea, uitîndu-se la acesta.

Guvernatorul Doyle se înroși dar își stăpîni mînia și spuse :

— Bună idee. Privi în jurul lui. Înseamnă deci că sîntem cu toții de acord că un compromis nu este o opțiune, că fenienii nu se vor preda și că își vor pune în aplicație amenințările, la răsăritul soarelui ?

Cîțiva dădură șovăitor din cap.

Guvernatorul se uită la Arnold Sheridan și spuse :

— Nu mă susține nimeni ?

Sheridan dădu din cap, aprobator.

Doyle spuse :

— Dar — neoficial — administrația ar vrea să vadă o abordare dură ?

Sheridan spuse :

— Mesajul pe care guvernul vrea să-l transmită este că o astfel de situație va fi întotdeauna rezolvată prin forță — forța locală. Mulțumesc, domnule guvernator, spuse Sheridan îndreptîndu-se spre ușă, pentru ocazia care mi s-a oferit de a participa la discuție. Sînt convins că veți lua hotărîrea care trebuie. Și ieși.

Primarul urmări închizîndu-se ușa și spuse :

— Am fost lăsați în voia valurilor. Se întoarse spre Donahue și Palmer : Vedeți, sistemul federal funcționează de minune — ei colectează și dau legi, iar primarul Kline luptă cu teroriștii.

Kline se ridică și începu să meargă de colo, colo. Se opri în fața lui Donahue și a lui Palmer.

— Înțelegeți că stă în puterea mea, ca primar ales al acestui oraș, să ordon un atac asupra catedralei ?

Nimeni nu răspunse.

Kline ridică glasul :

— Este de *datoria* mea. Și nu trebuie să dau socoteală *nimănui*.

Eric Palmer se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Am oferit toate compromisurile pe care le puteam face... Și dacă aceasta este, așa cum ați spus, o problemă de interes local, atunci nu există nici un motiv pentru care guvernul Majestății Sale să continue să se implice. Palmer se uită la Martin, care nu făcu nici o mișcare spre a-l urma, apoi își înclină capul spre ceilalți. Noapte bună. Și ieși.

Tomas Donahue se ridică.

— Mă simt prost pentru toate astea... Trăiesc de cinci ani în acest oraș. Saint Patrick este biserica mea paro-

hială... Îi cunosc pe Cardinal și pe părintele Murphy... Se uită la Monseniorul Downes. Dar nu pot face *nimic*. O luă spre ușă și se întoarse. Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți la Consulat. Doamne ajută... Și ieși repede.

— Frumoase, nevinovate ieșiri.

Guvernatorul Doyle își vîrî degetele mari în buzunarele vestei.

— Ei... asta e. Se întoarse spre Martin: Domnule maior... n-ați vrea să ne împărtășiți gîndurile dumneavoastră... Ca unul care sînteți familiar cu IRA... dumneavoastră ce-ați face ?

Martin spuse fără nici un preambul :

— E momentul să discutați despre o acțiune de salvare.

Guvernatorul dădu încet din cap, conștient că expresia „acțiune de salvare", spre deosebire de atac sau asalt, era un punct de cotitură subtil. Limbajul pentru următoarea acțiune fusese prezentat și rafinat. Se întoarse brusc spre monseniorul Downes.

— Doriți să vă dați binecuvîntarea pentru o acțiune de salvare ?

Monseniorul privi repede în sus.

— Oare... ? Bine, dar...

Guvernatorul Doyle se apropie de Downes.

— Monseniore, este un lucru obișnuit ca în vremuri de criză oameni ca noi, de mijloc, să se unească și să ducă greul. Și *noi* trebuie să acționăm. A acționa nu este mai imoral decît a acționa recurgînd la forță. Să salvăm, noi trebuie *să salvăm*, mai adăugă el.

Monseniorul Downes spuse :

— Dar... apelul papal...

Primarul Kline îi răspunse din partea cealaltă a camerei :

— Nu vreau să-l văd pe Papă sau pe ceilalți lideri religioși bătîndu-și joc de ei înșiși. Dumnezeu dacă ar negocia cu acești fenieni, și tot n-ar obține nimic.

Monseniorul își trecu mîinile peste obraji.

— Dar de ce *eu*... ? Ce importanță are ce spun *eu* ?

Kline își drese glasul.

— Ca să fiu absolut cinstit cu dumneavoastră, Monseniore, eu n-aș mișca un deget să-i salvez pe oamenii ăia sau să salvez catedrala, fără binecuvîntarea unui membru important al clerului catolic. Un Monsenior o poate da, cu atît mai mult cu cît acesta este irlandez, ca dumneavoastră. Nu sînt prost și nici dumneavoastră nu sînteți.

Monseniorul Downes se prăbuși pe scaun.

— Ah, Doamne...

Rourke se ridică din scaun și se îndreaptă spre Downes. îngenunche alături de scaunul Monseniorului și rosti, cu neliniște în glas :

— Băieții mei sînt în cea mai mare parte catolici, părinte. Dacă o să trebuiască să intre aici... vor dori să vă vadă mai întîi pe dumneavoastră... să-și facă confesiunea... să știe că cineva care aparține Bisericii binecuvîntează misiunea lor. Dacă nu, ei... Nu știu...

Monseniorul Downes își ascunse chipul în palme. După un minut întreg își ridică privirea și dădu încet din cap.

— Dumnezeu să mă ajute, dar dacă dumneavoastră credeți că aceasta este singura cale de a-i salva... Se ridică brusc și părăsi încăperea aproape în fugă.

Cîteva secunde nimeni nu scoase un cuvînt, apoi Spiegel spuse :

— Haideți să ne mișcăm înainte ca lucrurile să înceapă să se destrame.

Primarul Kline își frecă bărbia, gînditor. Ridică privirea.

— Schroeder va trebui să afirme că a eșuat în mod categoric.

— Asta n-ar fi o problemă. Chiar a eșuat. Și mai adăugă : Ne-ar ajuta, de asemenea, dacă am lansa o știre — în paralel cu acțiunea de salvare — anume că fenienii au emis *noi* pretenții, în plus față de cele pe care eram dispuși să le discutăm. Se opri brusc. La naiba, există *benzi* cu toate convorbirile telefonice... Burke poate...

Kline îl întrerupse :

— Lasă-l pe Burke. Chiar în clipa de față, Schroeder discută personal cu Flynn. Aceasta îi va da lui Schroeder ocazia să declare că Flynn i-a comunicat un nou șir de pretenții.

— Da, foarte bine, spuse guvernatorul, aprobînd din cap.

— Voi obține de la Bellini un raport scris, spuse Kline, din care să reiasă că el crede că există toate șansele organizării unei acțiuni de salvare, cu pierderi minime de vieți omenești și de bunuri.

— Dar Bellini e ca un joc yo-yo. Își schimbă continuu părerile... Se uită insistent la Rourke. O să scrie el oare o astfel de declarație ?

Vocea lui Rourke suna neliniștită.

— O să îndeplinească orice ordine de atac... dar în privința semnării unei declarații... este un om dificil. Știu foarte bine că în situația lui are nevoie de mai multe informații sigure, înainte de a spune că *este de acord*...

— Locotenentul Burke, interveni maiorul Martin, mi-a spus că este foarte aproape de a intra în posesia unei informații decisive.

Toate privirile se întoarseră spre maiorul Martin.

Martin continuă :

— În următoarea oră va intra în posesia planurilor cel puțin, dacă nu chiar a arhitectului în persoană. Aproape că pot garanta acest lucru. Tonul lui Martin lăsa de înțeles că nu vroia să fie forțat să spună mai multe.

— Ce avem noi de la inspectorul Langley, zise Kline, sînt portretele psihice, care arată că jumătate din teroriștii dinăuntru sînt bolnavi psihic.

Guvernatorul Doyle spuse :

— Ofițerii de poliție vor colabora ?

Răspunse Spiegel :

— De Langley mă voi ocupa eu. Cît despre Schroeder, omul este foarte înțelept și pe față, din punct de vedere politic. Nici o problemă cu el. Iar lui Bellini îi vom oferi o avansare și un transfer oriunde dorește. Spiegel se

îndreptă spre telefon. Chem chiar acum presa și anunț că negocierile au ajuns într-un moment critic și este imperios necesar să mai amîne acele apeluri ale Bisericii.

Doyle spuse aproape cu îngîmfare :

— Eu măcar știu că omul *meu*, Logan, o să facă ce-o să i se ceară. Se întoarse spre Kline. Nu uita, vreau și eu partea mea de-aici, Murray. Măcar un pluton trebuie să provină din regimentul șaizeci și nouă.

Primarul Kline se uită afară pe fereastră.

— Oare facem ce trebuie ? Sau poate am înnebunit cu toții ?

Martin spuse :

— Ați fi nebuni să așteptați răsăritul soarelui. Ciudat, nu-i așa, mai adăugă el, că ceilalți nu vor să fie alături de noi, în problema asta.

Roberta Spiegel își ridică privirile și formă un număr.

— Cîțiva șobolani au simțit că se scufundă corabia și au sărit de pe ea. Alți șobolani au simțit care-i partida cîștigătoare și au sărit în ea.Înainte de răsăritul soarelui, vom afla care dintre șobolani au văzut lucrurile mai bine.

Bert Schroeder stătea la biroul lui, din biroul Monseniorului. Langley, Bellini și colonelul Logan ascultau în picioare ce le spuneau Primarul Kline și guvernatorul Doyle despre ce se aștepta din partea lor. Ochii lui Schroeder alergau de la Kline la Doyle, în timp ce gîndurile lui goneau sălbatic.

Roberta Spiegel stătea în scaunul balansoar, uitîndu-se la șemineul scos din uz, rotind în mîini, absentă, un pahar de coniac. În încăpere se făcuse frig și-și pusese peste umeri jacheta lui Langley.

Maiorul Martin stătea în picioare în fața șemineului, preocupat de obiectele interesante de pe poliță. Comisarul Rourke stătea în picioare lîngă primar, aprobînd din cap tot ce spuneau Kline sau Doyle, încercînd să smulgă încuviințări similare de la cei trei ofițeri ai săi.

Guvernatorul se opri și se uită o clipă la Schroeder. Ceva din el îi sugera un vulcan adormit. Încercă să-i măsoare reacțiile.

— Bert ?

Schroeder se uită la guvernator.

— Bert, spuse Doyle, nu-ți fac nici un reproș, dar dacă se ivesc zorile și n-am obținut nici un compromis, nici o prelungire a termenului — și nu va exista așa ceva — și ostaticii sînt *executați*, iar catedrala *demolată*... ei bine, cel care va încasa cea mai mare parte a oprobriului public, Bert, *tu* vei fi.

Schroeder nu răspunse nimic.

Primarul Kline se întoarse spre Langley.

— Iar *tu* vei fi acela, inspectore, care va încasa o mare parte din acuzele oficiale.

— Fie ce-o fi.

Bellini spuse înfierbîntat :

— Noi putem manipula criminali, excelență, dar aceștia sînt luptători de gherilă înarmați cu armament militar — alarme detectoare de intruși, mitraliere, rachete și... și Dumnezeu mai știe ce. Dar dacă au aruncătoare de flăcări ? Ei ? Și și-au găsit adăpost într-un altar național. Isuse, tot nu înțeleg de ce oare armata nu poate...

Primarul puse mîna pe Bellini, încercînd să-l înfrîneze, aruncîndu-i o privire în care se citea dezamăgirea.

— Joe... Joe, ăsta nu ești tu.

— Să fiu al naibii că eu sînt, spuse acesta.

Guvernatorul Doyle se uită la Logan, care părea stingherit.

— Colonele ? Care este *senzația* dumitale ?

Colonelul Logan abordă problema de pe poziții schimbate.

— Ah... da... eu sînt convins că ar trebui să acționăm fără întîrziere și să organizăm un at... o acțiune de salvare.

Guvernatorul radia.

— Totuși, continuă Logan, planul tactic nu este înțelept. Ceea ce ne cereți să facem este ca și cum... ca și cum

ar trebui să împuști șobolani într-o vitrină cu porțelanuri, fără să spargi porțelanurile... sau vitrina.

Guvernatorul se uită la Logan, înălțîndu-și sprîncenele stufoase care formau un arc asemenea unor cozi de veveriță. Datoria Gărzii Naționale nu se rezumă numai la parăzi și la momente fericite.

— Nu, domnule... da, domnule.

— Irlandezii luptători pot duce la bun sfîrșit această operație ?

— Bineînțeles !

Guvernatorul îl bătu pe Logan pe spate, cu putere.

— Bun băiat.

Primarul se întoarse spre Langley.

— Inspectore, va trebui să te prezinți cu dosarele de care avem nevoie, referitoare la fenieni.

Langley ezită.

Roberta Spiegel se uită fix la el.

— Nu mai tîrziu de amiază, inspectore.

Langley se uită la ea.

— Desigur. De ce nu ? O să compun ceva, cu ajutorul unui psiholog al poliției, foarte discret — Dr. Korman — și mă voi prezenta cu niște profile psihice ale fenienilor, care l-ar băga în sperieți pe John Hickey în persoană.

Maiorul Martin spuse :

— Îmi permiți să vă sugerez, inspectore, să arătați și existența unei legături între moartea acelui informator — Ferguson, parcă așa îl chema — și fenieni ? Aceasta va lămuri și mai bine afacerea asta.

Langley se uită la Martin și înțelese. Încuviință din cap.

Kline se uită la Bellini.

— Ei bine, Joe... ești de partea noastră ?

Bellini părea tulburat.

— Sînt... dar...

— Joe, poți spune cu mîna pe inimă că ești absolut sigur că teroriștii ăștia nu-l vor împușca pe Cardinal și nici pe ceilalți, la răsăritul soarelui, și nu vor arunca în aer, după aceea, Catedrala Sfîntul Patrick ?

— Nu... dar...

— Ești convins că oamenii tăi nu pot organiza o acțiune de salvare, sigură ?

— N-am spus niciodată așa ceva, excelență. Doar că nu voi semna nimic... De cînd li se cere oamenilor să semneze așa ceva ?

Primarul îl bătu ușor pe umăr.

— Oare trebuie să aduc pe *altcineva* care să-ți conducă oamenii împotriva teroriștilor, într-o acțiune de salvare, Joe ? Sau să-l las pur și simplu pe colonelul Logan să se ocupe de întreaga operație ?

În mintea lui Bellini se luptau gînduri contradictorii, toate nefericite.

— Da sau nu, capitane ? izbucni Spiegel. E tîrziu, și al dracului soare răsare la 6 :03.

Bellini se uită le ea și-și îndreptă ținuta.

— Voi conduce eu atacul. Cînd voi intra în posesia planurilor, voi decide dacă voi semna sau nu, ceva.

Primarul Kline respiră ușurat.

— Ei, asta este. Se uită la Langley.

— Iar dumneata te vei răzgîndi în ce privește demisia.

— De fapt, spuse Langley, mă gîndeam la funcția de inspector șef.

Kline încuviință, dînd repede din cap.

— Bineînțeles. După povestea asta, toți vor fi avansați.

Langley își aprinse o țigara și observă că-i tremurau mîinile. Era convins că Doyle și Kline făceau ce trebuie, atacînd catedrala. Dar, cu instinctul sigur al politicianului, ei făceau asta din considerente greșite, într-un mod greșit și printr-o abordare onctuoasă. Și ce dacă ? În fond, jumătate din lucrurile corecte așa se rezolvă.

Primarul Kline zîmbea acum. Se întoarse spre Schroeder.

— Bert, tot ce avem noi nevoie de la tine este încă puțin timp. Continuă să vorbești cu ei. Faci o treabă a naibii de bună, Bert, și noi apreciem asta... Capitane ? Îi zîmbi

lui Schroeder în felul în care le zîmbea întotdeauna celor pe care-i prindea că nu erau atenți la el. Bert ?

Ochii lui Schroeder se opriră asupra lui Kline, dar nu scoase o vorbă.

Primarul Kline se uită la el cu teamă crescîndă.

— Ascultă... Ascultă, Bert, nu-ți cer decît o declarație semnată de tine, în care să spui că părerea ta de profesionist, bazată pe ani de negocieri în conflicte cu ostatici, este de a recomanda încetarea negocierilor. Corect ?

Schroeder se uită de jur-împrejurul încăperii și scoase un sunet ininteligibil.

Primarul părea neliniștit, dar continuă :

— Ar trebui să precizezi că Flynn a emis *noi* pretenții, cu prilejul întîlnirii cu tine... pretenții nebunești. În regulă ? Scrie toatea astea, cît mai repede.

Se întoarse spre ceilalți.

— Și voi toți...

— Eu unul, n-o să fac asta.

Toată lumea din cameră se uită la Schroeder.

Kline spuse, nevenindu-i să creadă :

— Ce... ce-ai spus ?

Roberta Spiegel se ridică brusc, trimițînd scaunul balansoar direct în guvernatorul Doyle.

Doyle dădu scaunul de o parte și se apropie de Schroeder.

— Sînt declarații adevărate. Iar pînă acum n-ai reușit să faci nici pe dracu' !

Schroeder se ridică și se sprijini de birou.

— V-am ascultat pe toți și sînteți cu toții nebuni.

— Cheamă negociatorul de rezervă, îi spuse Spiegel lui Langley.

— Nu ! țipă Schroeder, nimeni în afară de mine nu poate vorbi cu Flynn... N-o să stea de vorbă cu nimeni altcineva... O să vedeți că n-o să vorbească... O să-l sun chiar acum...

Puse mîna pe telefon, dar Langley i-o dădu de o parte. Schroeder căzu înapoi în scaun.

Primarul Kline părea năucit. Încercă să vorbească dar nu reuși să scoată un cuvînt.

Spiegel ocoli biroul și se uită în jos la Schroeder. Spuse, încet și calm :

— Capitane, undeva între acest moment și acela în care Bellini este gata să acționeze, vei pregăti o declarație care să justifice hotărîrea noastră. Dacă nu vei face asta, voi avea grijă să fii acuzat cu privire la activitatea profesională, să fii dat afară din armată și să-ți pierzi pensia. Vei sfîrși ca paznic de bancă în Dubuque — dacă vei fi suficient de norocos să obții un permis de port-armă. Și acum, haide, să discutăm ca între oameni inteligenți.

Schroeder se ridică și trase adînc aer în piept. Glasul lui își recăpătase controlul și tonalitatea negociatorului profesionist.

— Da, așa să facem. Îmi pare rău, am căzut o clipă pradă surmenajului. Haideți să discutăm ceea ce mi-a spus cu adevărat Brian Flynn și nu ceea ce v-ar fi plăcut să spună. Schroeder se uită la Bellini și la Logan. Cele patruzeci și cinci de porții de carne de vacă nu au fost o cacialma — avea cine să le mănînce pe toate. I-am văzut. Și aruncătoarele de flăcări... Își aprinse un trabuc cu mîini tremurînde și continuă.

Schroeder vorbi în tonuri măsurate, imparțiale, dar oricine putea simți în vocea lui un fel de neliniște.

— Flynn a adunat laolaltă ceva ce echivalează cu cea mai mare și mai bine echipată forță armată de insurgenți pe care a văzut-o țara asta de la războiul civil încoace. Este prea tîrziu să mai facem altceva decît să luăm legătura cu Washington-ul și să le spunem celor de acolo că am renunțat la ceea se stă în puterile noastre să renunțăm...

52

Langley îl găsi pe Burke întins pe pat, în chilia unui preot.

— Au hotărît să atace catedrala !

Burke sări ca ars.

Langley vorbea agitat :

— Repede. Înainte de apelul Papei — pînă să fie trase clopotele și înainte ca Monseniorul Downes să-și revină...

— Mai rar.

— Schroeder a vorbit cu Flynn, la poartă — a spus că a văzut patruzeci sau cincizeci de fenieni înarmați...

— Cincizeci ?

— Dar nu i-a văzut. *Știu* că nu i-a văzut.

— Continuă. Ia-o de la început.

Langley bătea în lung și-n lat mica încăpere.

— Washington-ul a întrezărit un vapor care se scufundă. Kline și Doyle au întrezărit o situație profitabilă. Înțelegi ? Mîine vor fi amîndoi niște eroi, sau vor fi în Mexico, purtînd ochelari de soare negri și nasuri false...

Burke găsi în noptieră niște aspirină rătăcită și mestecă trei dintr-o dată.

Langley se așeză pe un scaun.

— Ascultă, Spiegel vrea să te vadă.

Îl puse pe Burke repede la curent și adăugă :

— Pînă decid ei ce vor face cu Schroeder, tu ești negociatorul.

Burke se uită la el.

— Negociatorul ? Rîse. Bietul Bert ! Tocmai cînd începuse să devină jocul lui perfect... Ținea cu adevărat la partida asta.

Își aprinse un chiștoc de țigară.

— Deci — dădu drumul unui val de fum înțepător — atacăm...

— Nu ! *Salvăm* ! Trebuie să o numești acum acțiune de salvare. Trebuie să-ți alegi cu multă grijă cuvintele, pentru că atmosfera a devenit foarte înverșunată și nimeni nu mai spune ceea ce gîndește — oricum, niciodată n-au făcut asta — și mint mai bine decît o facem noi. Du-te, te așteaptă.

Burke nu schiță nici un gest de a se ridica.

— Și Martin le-a spus că eu voi apărea cu Stillway !

— Da, cu planuri cu tot. Asta a fost ceva nou pentru mine — tu știi ceva ?

— Și nu a pomenit niciodată de Terri O'Neal ?

— Nu — ar fi trebuit ? Oricum, mai contează asta ? adăugă el, uitîndu-se la ceas.

Burke se uită pe fereastră, în Madison Avenue.

— Află că Martin l-a omorît pe Jack Ferguson.

Langley se opri în spatele lui.

— Nu. Fenienii l-au omorît pe Jack Ferguson.

— Se întîmplă o groază de lucruri suspecte în noaptea asta, spuse Burke întorcîndu-se spre el.

Langley clătină din cap.

— Al naibii ce dreptate ai. Și Kline împarte avansări, ca și cum ar fi cocarde electorale. Du-te și ia-ți și tu una. Dar va trebui să plătești.

Langley începu să se învîrtă din nou prin cameră.

— Trebuie să semnezi o declarație în care să afirmi că tot ce fac Kline și Doyle este extraordinar. În regulă ? Fă-i să-ți dea gradul de căpitan. Eu o să fiu inspector-șef. Și o să plec din Departamentul Informațiilor. Cere și tu Brigada pentru falsuri de opere de artă — Paris, Londra, Roma. Și promite-mi c-o să-l vizitezi pe Schroeder, la Dubuque...

— Încetează !

Langley își flutură brațele :

— Nu uita, Martin a intrat, Schroeder a ieșit. Logan este acolo, de partea lui Kline și Doyle, dar Bellini a

ieșit — mă urmărești ? Fii atent la Spiegel. E într-o formă — o scorpie magnifică. Fenienii sînt lunatici, noi sîntem întregi la minte... Monseniorul Downes ne binecuvîntează pe toți... Mai vrei altceva ? Se uită împrejur cu ochi scînteietori, sălbatici. Există un duș pe aici ? Mă simt lipicios. Mai ești încă aici ? Dă-i bătaie ! Langley se prăbuși pe pat. Pleacă odată !

Burke nu-l văzuse niciodată pe Langley dîndu-și drumul și era îngrozitor. Începu să spună ceva, apoi se gîndi mai bine și ieși.

Burke urca scările alături de Roberta Spiegel. În timp ce înaintau, îi asculta vocea energică. Martin urca în urma lor, în tăcere.

Burke deschise ușa de la casa scărilor și urcă pe acoperișul terasă al catedralei. Sufla un vînt dinspre nord și bălți de apă înghețată reflectau luminile clădirilor înalte, din jur. Spiegel expedie un grup de trăgători de elită ESD, își ridică gulerul pardesiului și se îndreptă spre partea vestică a acoperișului. Își puse mîinile pe gardul scund din fier forjat, care înconjura perimetrul acoperișului și se uită la catedrala atît de înaltă, care se ridica de partea cealaltă a curții înguste.

Jos, străzile erau pustii dar în depărtare, în spatele baricadelor, se sufla din cornuri, lumea cînta și urla, cimpoaie și alte instrumente muzicale se auzeau cu intermitență. Burke își dădu seama că trecuse de ora 4 : 00 a.m. și barurile se închiseseră. Petrecerea se mutase acum în stradă, să tot fi fost o sută de mii, poate chiar mai mult, agățîndu-se cu tenacitate de o noapte care pentru ei devenise magică.

Spiegel vorbea și Burke încerca să se concentreze asupra cuvintelor ei ; dar nu avea pardesiu și-i era frig și cuvintele ei erau duse mai departe, de vîntul puternic. Spiegel concluzionă :

— Am reușit să acționăm ca un tot, locotenente, dar trebuie să ne mișcăm, înainte ca acest tot să se destrame. Și nu mai vrem nici un fel de surprize. Ai înțeles ?

Burke spuse :

— Brigada falsuri de opere de artă.

Spiegel se uită la el contrariată o clipă, apoi spuse :

— Ah... în regulă. Ori asta, ori îngrijitor la spălătorul sălii de gimnastică a Academiei de Poliție.

— Unde este Schroeder ? întrebă Burke.

— A înțeles, îi răspunse Spiegel, că nu-l vrem nesupravegheat sau vorbind presei, așa încît, decît să suporte umilința pazei, a ales voluntar să rămînă alături de Bellini.

Burke simți străbătîndu-l o senzație vagă de neliniște. Spuse :

— Și eu sînt negociatorul ?

— De fapt, da, îi răspunse Spiegel. Dar pentru salvarea aparențelor, Schroeder este încă pe postul lui. Este un om cu multe legături în lumea politicienilor. Va continua să-și facă treburile, cu unele modificări, desigur, și mai tîrziu... va apărea la televizor.

Martin vorbi pentru prima dată.

— Căpitanul Schroeder chiar trebuie să se ducă din nou în sacristie și să vorbească încă o dată cu Flynn. Trebuie să salvăm aparențele, în acest moment critic. Nici Flynn și nici presa nu trebuie să bănuiască nimic.

Burke își făcu mîinile căuș și-și aprinse o țigară, uitîndu-se la Martin în timp ce făcea asta. Se gîndi la Schroeder care se învîrtea în jurul lui Bellini, la Schroeder întîlnindu-se din nou cu Flynn, la poartă. Se gîndi, de asemenea, că Flynn nu avea cincizeci de oameni bine înarmați și, în consecință, Schroeder se înșelase, dînd dovadă de prostie și credulitate, potrivit părerii generale. Dar el știa că Schroeder nu era nimic din toate astea. *Cînd ai exclus imposibilul*, spunea Sherlock Holmes, *orice rămîne, oricît de improbabil, trebuie să fie adevărul*. Schroeder mințea și Burke începea să înțeleagă de ce. Își rememoră chipul unei tinere femei, îi auzi din nou vocea și o plasă la o petrecere cu ocazia unor avansări în grad, în urmă cu cinci sau șase ani. Aproape șovăitor, făcu ultima legătură, pe care ar fi trebuit s-o facă cu ore în urmă. Burke îi spuse lui Spiegel :

— Și Bellini lucrează la un nou plan de atac ?

Spiegel se uită la el, în lumina difuză și zise :

— Bellini și cu Logan formulează chiar acum planul B — dînd o amploare mai mare reacției de răspuns, așa cum s-au exprimat ei — bazîndu-se pe aparenta posibilitate a existenței unei forțe puternice, în catedrală. Altfel, nu vor acționa. Dar noi ne bazăm pe *dumneata* ca să ne pui la dispoziție informațiile de care avem nevoie, pentru a formula un plan C, o pătrundere în catedrală și un atac surpriză, folosind pasaje secrete, în a căror existență atîția dintre noi se pare că ar crede. Aceasta ne-ar putea ajuta să salvăm efectiv cîteva vieți și catedrala.

Spiegel se uită la construcția învăluită în umbre din fața ei. Chiar și de afară părea labirintică, cu atîtea turnuri, clopotnițe, contraforturi și complicata ei lucrătură în piatră. Se întoarse spre Burke.

— Deci, locotenente Burke, simți că ți-ai așezat gîtul pe un butuc ?

— Nu există nici un motiv pentru care gîtul meu n-ar sta acolo unde stă și al dumneavoastră.

— Adevărat, spuse ea. Adevărat. Iar al dumitale este, de fapt, chiar puțintel mai expus, căci înțeleg că intri cu Bellini în catedrală.

— Așa este. Dar dumneavoastră ?

Zîmbi urîcios și spuse :

— Nu trebuie să te duci... Dar n-ar fi o idee rea... dacă nu-l aduci pe Stillway.

Burke se uită la Martin, care dădu ușor din cap :

— O să-l am, să zicem... peste o jumătate de oră.

Tăcură, apoi Martin spuse :

— Dacă-mi permiteți să mai fac o sugestie... propun să nu facem prea mult tapaj cu arhitectul ăsta, în fața căpitanului Schroeder. Este surmenat și ar putea, din neglijență, să se scape în fața lui Flynn, la viitoarea lor întîlnire.

O lungă tăcere se așternu pe acoperiș, întreruptă doar de zgomotul ghetelor tîrșîite pe pietrișul înghețat și de vîntul care sufla în rafale, pe străzi. Burke se uită la Spiegel și-și dădu seama că aceasta simțise că Schroeder avea o problemă adevărată, că era o problemă adevărată.

Spiegel își vîrî mîinile în buzunarele lungului ei pardesiu și se îndepărtă cîțiva pași de Burke și de Martin. Cîteva scurte secunde se întrebă de ce era atît de angajată în acest caz și-și dădu seama că în toți acești lamentabili ani în care predase istoria, ceea ce dorise ea, cu adevărat, era să facă istorie ; și o va face.

Căpitanul Joe Bellini se frecă la ochi și se uită la ceasul din sala pentru conferințe de presă. 4 : 26 a.m. *Și blestematul ăla de soare care răsărea la 6 : 03.* Pe jumătate adormit, visase un perete ca un soare strălucitor îndreptîndu-se spre el, venind să-l salveze, așa cum făcuse de atîtea ori în Coreea. *Doamne*, se gîndi el, *cît pot să urăsc zgomotul puștilor, în noapte.*

Se uită prin cameră. Oamenii dormeau pe paturi pliante sau pe jos, cu vestele anti-glonț în chip de pernă. Alții stăteau treji, fumînd, vorbind în șoaptă. Din cînd în cînd, cineva rîdea de ceva ce, bănuia Bellini, nu era cîtuși de puțin nostim. Frica avea un miros al ei special și Bellini îl simțea acum puternic, un miros de transpirație, tutun, ulei de pușcă și respirația care ieșea din plămînii grei și gurile cleioase.Tabla fusese acoperită cu semne făcute cu cretă colorată, suprapuse peste conturul alb al Catedralei Sf. Patrick. Pe lunga masă de conferințe zăceau copii ale planului de atac, revizuit. În capătul îndepărtat al mesei se afla Bert Schroeder, răsfoind din cînd în cînd cîte o copie.

Sună telefonul și răspunse Bellini :

— Misiunea ESD, Bellini.

Auzi vocea nazală, distinctă a primarului.

— Cum te descurci, Joe ? Nerăbdător să-i dai drumul ?

— Abia aștept.

— Bine... Ascultă, tocmai ți-am văzut noul plan de atac... Nu-i puțin cam excesiv ?

— Îi aparține, în cea mai mare parte, colonelului Logan, răspunse Bellini.

— Ah... bine, ocupă-te să-l mai moderezi puțin.

Bellini luă o cutie plină cu băutură răcoritoare și o strivi în mînă, urmărind cum îi sare capacul și cum lichidul închis la culoare i se prelinge pe degete.

— Aprobat sau nu ?

Primarul lăsă să treacă multă vreme și Bellini știa că acesta se consulta cu ceilalți, uitîndu-se la ceas. În sfîrșit, Kline reveni.

— Guvernatorul și cu mine îl aprobăm... în principiu.

— Vă mulțumesc, în principiu.

Kline trecu la alt subiect.

— Mai este acolo ?

Bellini se uită la Schroeder.

— Ca rahatul cîinelui pe talpa bascheților unuia care face jogging. Kline schiță un zîmbet vag.

— În regulă, mă aflu împreună cu guvernatorul și echipa noastră, în birourile oficiale din Rockefeller Center.

— Frumoasă vedere, de acolo.

— Nu fi sarcastic. Ascultă, tocmai am vorbit cu președintele Statelor Unite.

Bellini simți în tonul lui Kline o notă de importanță pe care acesta și-o acorda.

— Președintele spune că face progrese categorice cu primul ministru britanic. El mai face mare caz cum că ar pune securitatea sub control federal și că ar trimite aici ofițeri federali...

Kline coborî glasul, vorbind pe un ton confidențial.

— Între noi doi, Joe, cred că ridică o perdea de fum protector... ca să se acopere mai tîrziu.

— Cine nu face asta ? spuse Bellini, aprinzîndu-și o țigară.

Kline insistă :

— Este presat. Clopotele bisericilor din Washington au și început să bată și mii de oameni mărșăluiesc prin fața Casei Albe, cu lumînări în mînă. În fața Ambasadei britanice au început să se formeze pichete.

Bellini îl urmări pe Schroeder ridicîndu-se și apoi îndreptîndu-se spre ușă.

— Stai puțin, spuse el în telefon și apoi strigă la Schroeder :

— Încotro, șefu' ?

— La sacristie, spuse Schroeder, uitîndu-se la el. Și ieși.

Bellini îl conduse cu privirea, apoi spuse în telefon :

— Schroeder tocmai a plecat la repriza finală cu Flynn. E în regulă ?

Kline răsuflă prelung.

— În regulă... nu poate face nimic rău. Cînd se întoarce el, tu o să fii gata de acțiune — doar dacă n-o să aibă ceva foarte solid, ceea ce n-o să se întîmple.

Bellini își aminti că Schroeder n-a avut niciodată o nereușită.

— Nu se știe niciodată.

O lungă tăcere se așternu pe fir, apoi primarul spuse :

— Crezi în miracole ?

— N-am văzut niciodată vreunul. Și, în gînd : *cu excepția realegerii tale.* Nu, n-am văzut niciodată vreunul.

— Nici eu.

Bellini auzi un declic pe linie, urmat de ton. Se uită în încăperea tăcută.

— Ridicați-vă ! Mișcați-vă fundurile ! Ocupați-vă pozițiile de luptă ! Mișcați-vă !

Bert Schroeder stătea în fața lui Brian Flynn, la poarta sacristiei. Schroeder vorbea încet, cu pauze și se tot uita nervos înapoi, în sacristie.

— Planul este un atac foarte simplu și clasic... Colonelul Logan l-a conceput... Logan însuși va ataca intrarea principală cu o blindată, apoi ESD- ul va ataca toate celelalte intrări simultan, cu berbeci... Vor folosi scări de asalt și vor pătrunde prin ferestre... Totul se va face la adăpostul gazului și al întunericului... Toți vor fi echipați cu măști și periscoape cu infraroșii. În momentul în care vor fi atacate intrările, se va întrerupe curentul electric...

Flynn simți alergîndu-i sîngele prin vine, în timp ce asculta.

— Gaze...

Schroeder înclină din cap.

— Același gaz pe care l-ați folosit și voi la tribune. Va fi pompat înăuntru prin instalația de aer. Descrise în detaliu coordonarea elicopterelor, amplasarea trăgătorilor de elită pe acoperișuri, a pușcașilor și a aruncătorilor de bombe. Scările sacristiei — adăugă el și se uită în jos ca și

cum și-ar fi dat seama că stătea chiar în dreptul țintei — vor fi atacate cu ferăstraie cu lanțuri tăietoare. Aici voi fi și eu, împreună cu Bellini. Vom veni după ostatici... dacă sînt în sanctuar...

Scutură din cap, încercînd să înțeleagă faptul că spunea toate acestea.

— Ostaticii, spuse Flynn, vor fi morți. Unde o să fie Burke ? mai întrebă el, după o pauză.

Schroeder dădu din cap și încercă să continue, dar se auzi bîlbîindu-se. După cîteva momente de ezitare, scoase un snop de hîrtii din jachetă și-l trecu printre gratii.

Flynn le strecură sub cămașă, cu ochii scrutînd intrările în coridor.

— Deci faimosul căpitan Schroeder nu poate face nimic ca să oprească asta ?

Schroeder își lăsă privirea în jos.

— Niciodată n-a putut... De ce n-ai văzut asta... ?

Flynn spuse cu ostilitate :

— Pentru că te-am ascultat toată noaptea, Schroeder, și cred că am crezut pe jumătate blestematele tale de minciuni !

Schroeder era hotărît să mai salveze ceva din el, de la înfrîngerea și umilința pe care le resimțise la ultima confruntare.

— Nu arunca asta în cîrca *mea*. Ai știut că mințeam. *Ai știut* !

Flynn se uită fix la el, apoi dădu ușor din cap.

— Da, am știut. Se gîndi o clipă, apoi spuse : Și mai știu că, în sfîrșit, spui adevărul. Trebuie să fie un mare efort. Da, îi pot opri la intrări... dacă, așa cum spui tu, nu au descoperit nici o intrare secretă și nu au dat de arhitect. Se uită dintr-o dată, la Schroeder. *Nu* au dat de el, nu-i așa ?

Schroeder scutură din cap. Se apropie mai mult de Flynn și începu să vorbească repede.

— Renunță. Voi obține pentru voi o escortă a poliției, pînă la aeroport. Știu că pot face asta. Asta este tot ce vor ei cu-adevărat — te vor afară de-aici !

53

Burke stătea singur în micul birou de contabilitate de lîngă sala de conferințe de presă. Își potrivi vesta antiglonț peste pulover și, după ce vîrî o garoafă verde în încărcătorul de cartușe, o porni spre ușă.

Ușa se deschise dintr-o dată cu putere și în fața lui apăru maiorul Martin.

— Bună, Burke. Asta se poartă acum de către toată lumea din New York ? Strigă înapoi, în direcția coridorului și doi polițiști își făcură apariția, cu un civil între ei. Martin zîmbi. Permite-mi să ți-l prezint pe Gordon Stillway, de la Institutul american de arhitectură. Domnule Stillway, acesta este Patrick Burke, din poliția secretă, renumit în toată lumea.

Un bărbat înalt, drept, păși în încăpere, părînd derutat dar demn. În mîna stîngă ținea o mapă din care scoase patru suluri de hîrtie.

Burke îi eliberă pe cei doi ofițeri și se întoarse spre Martin.

— E tîrziu.

— Oare ? Martin se uită la ceasul de mînă. Ai cincisprezece minute întregi ca să-l oprești pe Bellini. Timpul, cum știi bine, este relativ. Cînd mănînci stridii din Galway Bay, cincisprezece minute trec destul de repede, dar dacă stai agățat de ouțul stîng, se scurg destul de greu. Rîse apoi de propria sa glumă. Bellini atîrnă acum de un ouț. Îi tai sfoara — apoi îl atîrni la loc, după ce a vorbit cu domnul Stillway.

Martin înaintă mai mult în mica încăpere și se apropie de Burke.

— Domnul Stillway a fost răpit din apartamentul său de persoane necunoscute și ținut într-o mansardă goală, nu departe de aici. Bazîndu-mă pe informații anonime, m-am dus la Circumscripția de poliție șapte și *voilà* Gordon Stillway. Domnule Stillway, nu vreți să luați loc ?

Gordon Stillway rămase în picioare privind de la unul la altul, apoi spuse :

— Asta este o mare tragedie... dar nu prea știu ce ar trebui să...

— Dumneavoastră, domnule, spuse Martin, veți furniza poliției informațiile de care are nevoie ca să se infiltreze în catedrală și să-i surprindă pe ticăloși pe nepusă masă.

Stillway se uită la el.

— Ce vreți să spuneți ? Că intenționează să atace ? Așa ceva, eu nu fac.

Martin își lăsă mîna pe umărul lui Stillway.

— Mă tem că ați sosit aici cam tîrziu, domnule. Nu mai avem vreme de negocieri. Fie veți ajuta poliția, fie aceasta va pătrunde prin uși și ferestre și va provoca nenumărate morți și distrugeri, după care teroriștii vor incendia și vor arunca catedrala în aer — sau viceversa.

Ochii lui Stillway se holbară și acesta îl lăsă pe Martin să-l împingă într-un scaun. Martin îi spuse lui Burke :

— Ai face bine să te grăbești.

Burke se apropie de Martin.

— De ce l-ai adus aici atît de tîrziu ?

Martin făcu un pas înapoi și răspunse :

— Îmi pare rău. A trebuit să aștept pînă cînd căpitanul Schroeder îi dădea planul de atac lui Flynn, ceea ce face chiar în clipa asta.

Burke dădu din cap. Atacul lui Bellini trebuia anulat, indiferent ce s-ar fi întîmplat. Un plan nou, bazat pe informațiile lui Stillway, dacă acesta avea așa ceva, ar fi putut fi pus în practică atît de aproape de ora 6 :03, încît oricum ar fi sfîrșit printr-un dezastru. Dar Martin îl pusese la dispoziție pe Stillway și, în consecință, s-ar fi bucurat de mari favoruri din partea Washington-ului. Se uită la Martin.

— Domnule maior, aș vrea să fiu primul care să vă mulțumească pentru ajutorul dat în această problemă.

Martin zîmbi :

— În sfîrșit, abordezi problema așa cum trebuie. Ai fost atît de posac toată noaptea, dar o să vezi tu — fii alături de mine, Burke, și-ți promit că o să ieși de aici cum nu se poate mai bine.

Burke i se adresă lui Stillway :

— Există intrări secrete în catedrală, care i-ar putea oferi poliției avantaje tactice nete ?

Stillway stătea nemișcat, gîndindu-se la evenimentele care începuseră cu o zi însorită și cu o paradă, continuînd cu răpirea și salvarea sa și sfîrșind cu prezența lui într-o încăpere la subsol, cu doi bărbați care erau, în mod evident, dezechilibrați. Spuse :

— Habar n-am ce înțelegeți prin avantaje tactice nete. Glasul său deveni iritat. Sînt arhitect.

Martin se uită din nou la ceas.

— În sfîrșit, eu mi-am îndeplinit misiunea... Deschise ușa. Și grăbește-te. I-ai promis lui Bellini c-o să fii alături de el și o promisiune e sfîntă și minunată. Și ah, da, mai tîrziu — dacă o să mai fii în viață — o să vezi cel puțin încă un mister dezvăluit în această catedrală. Unul chiar foarte bun. Ieși și trînti ușa.

— Cine ești *dumneata* ? Ești într-adevăr Gordon Stillway — sau ești doar una din micile glume ale maiorului Martin ?

Stillway nu răspunse.

Burke scoase un sul cu planuri din mapă, îl desfăcu și se uită la el. Aruncă planurile pe masă și se uită la ceas.

— Vino cu mine, domnule Stillway, și vom vedea dacă a meritat să te aștept atîta.

Schroeder intră în sala pentru conferințe de presă și se îndreptă grăbit spre telefon.

— Schroeder. Dă-mi-l pe Kline.

Vocea primarului părea indiferentă.

— Da, căpitane, ai avut succes ?

Schroeder se uită în încăperea aproape goală. Pușile și vestele anti-glonț dispăruseră și prin colțuri zăceau cutii

goale cu muniții și grenade ofensive. Cineva mîzgălise pe tablă :

SCORUL FINAL :

CREȘTINI ȘI EVREI — —

PĂGÎNI ȘI ATEI — —

Kline întrebă cu nerăbdare în glas :

— Ei, bine ?

Schroeder se aplecă peste masă și-și înfrînă un val de greață.

— Nici o... nici o prelungire... nici un compromis. Ascultă...

Kline păru enervat.

— Bine, dar asta este ce ți-a spus toată lumea, toată noaptea.

Schroeder trase adînc aer în piept și-și apăsă mîna pe stomac. Kline vorbea, dar Schroeder nu asculta. Începu, încet, să descifreze tot mai mult din ce-l înconjura. De partea cealaltă a mesei se afla Bellini, în picioare, cu brațele încrucișate. Burke stătea în partea cealaltă a încăperii, cu doi ESD-iști cu măști negre pe față, foarte aproape de el, iar un bărbat în vîrstă, un civil, stătea la masa pentru conferințe.

Primarul continuă :

— Căpitane, în clipa de față mai ești încă un adevărat erou, și de aici într-o oră o să fii primul purtător de cuvînt al poliției. Schroeder studia fața înnegrită a lui Bellini, gîndindu-se că Bellini se uita la el cu ură nedisimulată, ca și cum ar fi *știut*, dar stabili că nu era vorba decît de o mască grotească.

Kline tot mai vorbea.

— Și nu vei sta de vorbă cu nici un reprezentant al presei, pînă cînd nu se trage și ultimul foc. Și ce mai e cu povestea asta a ta, să te oferi voluntar să fii alături de Bellini ?

Schroeder îi răspunse :

— Trebuie... trebuie să fac asta. Este cel mai mic lucru pe care-l pot face...

— Ți-ai pierdut mințile ? Ce naiba se petrece cu tine ? Vorbești de parcă — ai băut ?

Schroeder se surprinse zgîindu-se la bătrînul care, observă el acum, studia o coală mare de hîrtie, desfășurată. Privirea îi trecu din nou de la omul cel tăcut, mai departe, prin încăpere și se opri asupra lui Burke care părea... aproape trist. Toți arătau ca și cum murise cineva. Ceva nu mergea cum trebuie, aici...

— Ești băut ?

— Nu.

— Adună-te, Schroeder. Mai ai puțin și apari la televizor.

— Ce... ?

— *La televizor* ! Ții minte, lumina roșie, aparatul acela mare de filmat... Termină odată cu catedrala asta — și vino aici cît poți de repede.

Schroeder auzi închizîndu-se telefonul, se uită la receptor și apoi îi dădu drumul pe masă. Întinse mîna și arătă spre Gordon Stillway.

— Cine mai e și *ăsta* ?

În încăpere se așternu tăcerea. Apoi Burke spuse :

— Știi bine cine e ăsta, Bert. Acum refacem planurile de atac.

Schroeder îi aruncă o privire lui Bellini și izbucni :

— Nu ! Nu ! Tu...

Bellini se uită la Burke și înclină din cap. Se întoarse spre Schroeder.

— Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta. Se apropie de Schroeder care se îndrepta spre ușă. Unde te duci, expertule ? Te duci să-ți informezi ortacul, lingău de nimic ce ești ?

Schroeder dădea spasmodic din cap.

Bellini se apropie și mai mult.

— Nici măcar nu te pot asculta, rahatule ! Vocea ta de aur sună ca apa de la toaletă.

Burke interveni.

— Joe — fără artilerie grea — ia-i pistolul, atîta.

Burke se apropie de cei doi. Cei doi ESD-iști stăteau cu pușile la șold, neînțelegînd bine ce se petrecea, dar gata să tragă dacă Schroeder ar fi făcut vreun gest spre pistol. Gordon Stillway își ridică privirea din planuri.

Schroeder își recăpătă glasul.

— Nu... ascultă... trebuie să vorbesc cu Flynn... pentru că... trebuie să mai încerc o dată...

Bellini întinse mîna.

— Dă-mi pistolul — cu mîna stîngă — atîrnat de degetul mic, trecut prin garda trăgaciului — , frumos și încetișor și nimeni n-o să pățească nimic.

Schroeder ezită, apoi băgă mîna încet în haină și scoase cu grijă pistolul, cu un deget îndoit.

— Bellini, ascultă, ce se petrece ? De ce...

Bellini întinse mîna stîngă după pistol și se răsuci cu dreapta, dîndu-i lui Schroeder o lovitură cumplită în maxilar. Schroeder căzu pe spate, lovindu-se de ușă și alunecînd la podea.

— Nu trebuia să faci asta, spuse Burke.

Bellini își flexă mîna și se întoarse spre Burke.

— Ai dreptate — ar fi trebuit să-i smulg ouăle și să i le trec pe sub nas. Se uită la Schroeder. Ai încercat să mă omori, nu-i așa, lepădătură ?

Burke își dădu seama că Bellini nu renunțase la violență.

— N-avea nimic de-a face cu tine, Bellini. Răcorește-te. Se apropie de Bellini și-și puse mîna pe umăr. Vino. Te așteaptă multe.

Bellini se îndreptă spre ESD-iști.

— Puneți-i cătușele labagiului ăsta și îndesați-l undeva. Se întoarse spre Burke. Crezi că sînt prost, da ? Crezi că nu știu că aveți cu toții de gînd să-l acoperiți pe nemernicul ăsta și îndată, la răsăritul soarelui, o să fie din nou băiatul de aur al primarului. Se uită la ESD-iștii care-l duceau pe Schroeder și strigă după ei : Găsiți un loc cu șobolani și gîndaci negri. Se așeză și încercă să-și stăpînească mîinile, aprinzîndu-și o țigară.

Burke rămase în picioare, alături de el.

— Viața e nedreaptă, nu-i așa ? Dar de data asta, cineva ne-a oferit o șansă pe tavă. Flynn crede că o să faci ceva, iar tu o să faci cu totul altceva. Deci, pînă la urmă, n-a ieșit chiar așa de rău, nu ?

Bellini aprobă din cap, ursuz, și se uită la Stillway.

— Da... s-ar putea... Își frecă articulațiile și-și îndoi din nou degetele. Doare, dar... mă simt atît de bine. Începu să rîdă. Burke, vino aici. Vrei să-ți spun un secret ? De cinci ani caut un pretext să fac asta. Își ridică privirea în tavan. Mulțumescu-ți ție, Doamne. Și rîse din nou.

Încăperea începu să se umple cu comandanții de plutoane, chemați în grabă de la punctele lor de atac și Bellini îi urmărea, în timp ce intrau în încăpere. Cel mai cumplit sentiment care poate exista, se gîndea Bellini, era acela de a te obișnui cu ideea luptei, ca apoi să fii nevoit să o amîni. Oamenii, observă el, erau în proastă dispoziție. Bellini se uită la Burke.

— Mai bine l-ai suna pe deșteptul ăla de primar și i-ai explica. Dacă vrei, poți să-i salvezi fundul lui Schroeder, dar chiar dacă n-o să faci asta, pentru Kline tot nu contează, pentru că ei tot îl vor avansa și-l vor face erou național.

Burke își scoase vesta anti-glonț și puloverul.

— Trebuie să mă văd cu Flynn și să inventez un pretext ca lumea pentru care Schroeder nu mai poate intra în legătură cu el.

Bellini se îndreptă spre capul mesei de conferințe și trase, lung, aer în piept. Se uită la fiecare dintre cei doisprezece comandanți de pluton și spuse :

— Băieți, am pentru voi cîteva vești bune dar și cîteva vești proaste. Problema este că nu știu care sînt bune și care sînt proaste.

Nimeni nu rîse și Bellini continuă :

— Înainte de a vă spune de ce am amînat atacul, vreau să vă spun ceva... Cei din catedrală sînt oameni disperați, bărbați și femei... luptători de gherilă... Acesta este un război... o bătălie... și scopul nu este să-i prindem pe acești oameni cu riscul propriilor voastre vieți...

Unul dintre comandanții de pluton întrebă :

— Adică mai întîi tragi și apoi te întrebi, da ?

Bellini își aminti de eufemismul folosit în armată pentru așa ceva :

— Să faceți curățenie lună.

54

Părintele Murphy stătea în picioare pe odihna scării din fața criptei, cu un patrafir purpuriu în jurul gîtului. Frank Gallagher stătea în genunchi în fața lui, făcînd o confesiune grăbită, cu o voce șoptită, tremurătoare. Flynn aștepta chiar în dreptul ușii mari a criptei, de unde îi strigă lui Gallagher :

— E-n regulă, Frank.

Gallagher înclină capul în fața preotului, se ridică și se îndreptă spre criptă. Flynn îi înmînă o foaie de hîrtie și-i spuse :

— Aici e partea din planul de atac, care se referea la poarta sacristiei. Îl instrui pe Gallagher, apoi adăugă : Te poți adăposti aici, în criptă, în timp ce îți porțile sub foc.

În timp ce Flynn vorbea, Gallagher nu-și dezlipea ochii de la sîngele maroniu care cursese valuri din gura lui Pedar Fitzgerald. Părintele Murphy stătea în mijlocul petei de sînge, aparent fără să-și dea seama de asta și Gallagher ar fi vrut să-i spună părintelui să se miște de acolo — dar Flynn îi strîngea mîna.

— Noroc, Frank. Și nu uita, la Dublin, pe șaptesprezece martie, la anul.

Gallagher scoase un sunet neclar dar aprobă dînd din cap, cu o disperată determinare.

Flynn ieși din criptă și-l apucă pe Murphy de braț. Îl conduse pe preot în sus, pe scări, traversă sanctuarul și coborîră scările laterale, în deambulatoriu. Părintele Murphy se eliberă din strînsoarea lui Flynn și se întoarse, luînd-o spre orga altarului. John Hickey vorbea la telefonul de campanie, trupul acoperit al lui Pedar Fitzgerald aflîndu-i-se la picioare. Părintele îngenunche și trase par-

desiul de pe faţa lui Pedar. Îl mirui pe frunte, se ridică şi se uită la Hickey, care punea receptorul în furcă.

Hickey spuse :

— I-ai vîrît mirul pe gît, da ? Şi, mă rog, unde se află acum sufletul lui Pedar Fitzgerald ?

Părintele Murphy continua să se uite la Hickey.

Hickey urmă :

— Şi acum, ca un bun preot ce eşti, o să mă rogi să-mi fac confesiunea, închipuindu-ţi c-am s-o refuz. Dar dacă totuşi o să-mi fac confesiunea ? Mi se va ierta oare toată viaţa mea, cu fiecare păcat, sacrilegiu şi blasfemie pe care ţi le-ai putea închipui ? Voi cîştiga eu împărăţia cerurilor ?

— Ştii bine că trebuie să ispăşeşti, îi răspunse Murphy.

Hickey lovi capacul orgii.

— *Am ştiut* eu că există o capcană.

Flynn îl apucă pe Murphy de braţ şi-l trase de o parte. Trecură de confesional şi Flynn se opri ca să se uite la micul buton de sonerie.

— A fost un lucru deştept, *padre*. Trebuie să recunosc asta. Flynn se uită înapoi, la Hickey. Habar n-am ce mesaje aţi transmis tu, Maureen sau Hickey, dar poţi fi sigur că nici unul dintre voi n-a reuşit să facă altceva decît să mărească confuzia celor de sus.

— Eu însă continuu să mă simt *mai bine* că am făcut asta.

Flynn rîse şi continuă drumul. Murphy venea în urma lui şi Flynn vorbea în timp ce mergeau.

— Te simţi mai bine, da ? Doamne, părinte, ce orgoliu poţi să ai. Flynn se opri în transeptul navei dintre cele două triforii sudice. Se întoarse şi se uită în sus, la triforiul pe sub care tocmai trecuseră şi strigă la Eamon Farrell.

— Ştiu că eşti credincios, Eamon, dar părintele Murphy nu poate zbura, aşa că n-ai ce face, trebuie să renunţi la această confesiune.

Farrell arăta ca şi cum exact aceasta ar fi fost confesiunea pe care n-ar fi vrut s-o rateze.

Părintele Murphy îi strigă :

— Îți pare rău pentru toate păcatele făptuite ?

— Îmi pare rău, părinte, spuse Farrell, încuviințînd cu o înclinare a capului.

Murphy urmă :

— Căiește-te sincer — și vei putea fi iertat, domnule Farrell. Să nu faci nimic care să distrugă asta.

Flynn se enervase.

— Dacă o să mai faci ceva de genul ăsta, nu o să mai auzi nici o confesiune.

Murphy o porni mai departe și Flynn îi descrise lui Farrell atacul așteptat. Îi mai spuse :

— Dacă reușim să-i oprim, în zori fiul tău va fi liber. Noroc.

Flynn se îndreptă spre ușile mari ale transeptului. Părintele se holba la cele două mine kaki, atașate de uși și la celelalte alte patru mine, în formă de cutie de conservă, plasate la intervale, pe pardoseală. Fire capcană ieșeau din ele, îndreptîndu-se în toate direcțiile.

— Vezi, i se adresă Flynn, sfătos, în momentul în care porțile sînt deschise, aceste două mine explodează instantaneu, urmate la diferite intervale de cîte cincisprezece secunde de alte patru, generînd, ca să zic așa, o perdea de șrapnele vreme de un minut. Toate intrările vor fi burdușite cu trupuri zvîrcolinde. Țipetele... așteaptă numai să auzi țipetele... N-ai să crezi că oamenii pot scoate asemenea sunete. Dumnezeule, îți îngheață sîngele în vine și ouăle ți se fac sloi.

Murphy continua să se holbeze la minele montate.

Flynn o luă mai departe.

— Uită-te la acest punct de observație... Cum naiba se pot aștepta ei să reușească ? Îl conduse pe preot spre mica ușă din colțul transeptului și-i făcu semn lui Murphy să o ia înainte. Urcară tăcuți scara în spirală și ieșiră în lungul triforiu care se întindea la cinci etaje deasupra parterului.

În fața ușii stătea în picioare Abby Boland, cu o pușcă M-16 în brațe. Găsise o salopetă într-o debara pentru in-

tervenții și și-o pusese peste uniforma ei de suporteră de galerie. Flynn își petrecu brațul în jurul ei și o conduse mai departe de preot, explicîndu-i atacul care urma și instruind-o asupra atribuțiilor ei. Flynn se uită în partea cealaltă a navei, la George Sullivan care-i urmărea. Își luă brațul de pe umărul ei și spuse :

— Dacă nu-i vom opri... și dacă hotărăști în mintea ta că nu ajută la nimic dacă continui să-i omori, atunci du-te în clopotniță... Nu încerca să traversezi balconul corului ca să ajungi la George... Stai departe de Leary și Megan. Ai înțeles ?

Ochii ei se îndreptară spre balconul corului și dădu din cap, aprobator.

Flynn continuă :

— Podul va dura ceva pînă se va prăbuși, iar bombele nu vor distruge turnurile — acestea vor fi singurele părți care vor mai rămîne în picioare. George va fi și el apărat, în turnul sudic.

— George și cu mine am înțeles că nu ne vom mai vedea după asta. Se uită la Sullivan, care continua să-i observe.

— Mult noroc.

Flynn o luă spre pasajul turnului și o lăsă cu părintele Murphy.

După cîteva minute, Murphy i se alătură din nou lui Flynn și acesta se uită la ceasul de la mînă.

— Nu prea avem timp, așa că încearcă să fii cît mai scurt.

— De unde știi cît timp mai avem ? Să înțeleg oare că ai cunoștință de detaliile acestui atac ? Se uită la sulurile de hîrtie din mîna lui Flynn.

Flynn îl bătu pe Murphy pe umăr, cu tubul sulurilor.

— Fiecare om are prețul lui, așa cum bine știi, care adesea apare jalnic de derizoriu, dar oare s-a gîndit vreodată cineva că Iuda Iscarioteanul avea poate *nevoie* de arginții aceia ? Rîse și arătă spre scările în spirală. Urcară trei etaje în turn pînă cînd ajunseră la nivelul care trecea pe lîngă pod. Flynn deschise o ușă mare de lemn și

păşiră pe o pasarelă. Murphy scrută spaţiul slab luminat, apoi se îndreptă spre o grămadă de lemne tăiate şi lumînări. Se întoarse şi se uită la Flynn, care-i întîlni privirea şi Murphy ştiu că nu mai era nimic de spus.

Jean Kearny şi Arthur Nulty apărură din întuneric şi se apropiară de ei pe pasarelă, înlănţuiţi. Expresiile de pe feţele lor arătau că vederea lui Flynn şi a părintelui erau pentru ei de prost augur. Se opriră la o oarecare distanţă de cei doi şi se uitară la ei, vălătuci lungi de aburi ieşindu-le din gură. Părintele Murphy îşi aminti de două suflete pierdute, care nu aveau voie să treacă pragul decît invitate.

Flynn spuse :

— Bunul părinte vrea să vă audă păcatele.

Jean Kearney roşi. Nulty arăta încurcat şi îngrozit în acelaşi timp. Flynn îşi înălţă sprîncenele şi dădu drumul unui rîs scurt. Se întoarse spre preot.

— Autocontrolul este dificil în vremuri ca acestea.

Faţa lui Murphy nu trăda nici mînie nici uimire, dar dădu drumul unui suspin lung, familiar, despre care Flynn se gîndi că face parte din pregătirea seminaristică. Flynn îi făcu semn lui Murphy să rămînă acolo unde se afla şi traversă pasarela. Îi dădu lui Jean Kearney trei coli de hîrtie şi începu să-i instruiască pe cei doi. Spuse în final :

— Vor apărea cu elicopterele oricînd, începînd cu ora 5 : 15. Să nu vă temeţi, mai adăugă el, după o pauză.

— Singurul lucru de care ne temem este să nu fim despărţiţi, îi răspunse Jean Kearney şi Nulty aprobă din cap.

Flynn îşi puse mîinile pe umerii lor şi se îndreptă cu ei spre preot.

— Faceţi din părintele Murphy un om fericit şi lăsaţi-l să vă salveze sufletele de focurile iadului, măcar. Flynn se îndreptă spre uşă, de unde îi strigă lui Murphy : Nu submina moralul trupelor şi nu acorda penitenţe lungi.

Flynn intră din nou în turn şi aşteptă în obscuritatea unei încăperi spaţioase, cu ferestre opace. Se uită la ceas. După Schroeder, mai rămăseseră doar douăzeci de mi-

nute pînă la cea mai timpurie oră la care ar fi putut începe atacul.

Se așează jos, pe dușumeaua rece, prăfuită, cuprins brusc de un sentiment de teamă față de ceea ce făcuse. Una din cele mai mari tulburări civile din istoria Americii era pe cale să ia sfîrșit în cea mai masivă acțiune a poliției, văzută vreodată pe acest continent — și un indicator era pe cale să fie anulat din ghidurile turistice. Numele lui Brian Flynn urma să intre în istorie. Totuși, se gîndea el, toate acestea nu însemnau nimic față de faptul că acești bărbați și aceste femei îl urmau de bună voie în drumul lui spre moarte.

Se întoarse brusc, își scoase pistolul și sparse un geam gros, apoi se uită afară, în noapte. Un vînt rece mîna nori ușori de-a lungul unui cer de un albastru strălucitor, luminat de lună. În sus, pe Avenue, zeci de steaguri atîrnau din lănciile scoase în afară, legănîndu-se înțepenite și înghețate, în bătaia vîntului. Drumurile erau acoperite cu gheață și cioburi de geamuri sparte care străluceau în lumină. *Primăvară*, se gîndi el.

— Dumnezeule Mare, eu n-o să mai văd primăvara.

Părintele Murphy tuși și Flynn se întoarse brusc spre el. Ochii lor se întîlniră și Flynn spuse repede :

— Ai terminat repede de data asta.

Flynn începu să urce scara în spirală care făcu apoi loc unei serii de scări de pisică. Murphy îl urma atent. Nu urcase încă atît de sus în nici unul dintre turnuri și, în ciuda împrejurărilor, era nerăbdător ca un copil să vadă clopotele.

Urcară în încăperea primului clopot, unde Donald Mullins stătea chircit, sprijinit de peretele din piatră care despărțea două turnulețe de aerisire. Purta o vestă antiglonț, iar fața și mîinile îi erau înnegrite de funinginea unui dop ars, al cărui miros mai plutea încă în încăperea rece.

Părintele se uită cu vădită neplăcere la turnulețele de aerisire sparte și apoi privi clopotele care atîrnau de grinzile lor. Flynn nu spuse nimic și începu să se uite afară, pe

Avenue. Totul părea ca și înainte și totuși, într-un mod vag, nedefinit, nu mai era la fel. Îl întrebă pe Mullins :

— Ești gata ?

— Cînd ? întrebă acesta, încuviințînd din cap.

— Cît de curînd. Flynn îi dădu două coli de hîrtie. Ei trebuie să orbească ochii care-i urmăresc, înainte de a porni atacul propriu-zis. Ai totul aici, în ordinul de luptă.

Mullins plimbă lanterna peste paginile frumos dactilografiate, prea puțin interesat de felul în care Flynn ajunsese în posesia lor.

— Văd că numele meu aici este Towerman North[1]. Sună ca numele unui prăpădit de lord englez sau cam așa ceva. Rîse, apoi citi : Dacă Towerman North nu poate fi lichidat de către trăgătorii de elită, atunci vor fi lansate în camera clopotelor grenade de mare calibru sau cu gaz. Iar dacă Towerman North nu este nici așa neutralizat, atunci se va recurge la mitraliori în elicoptere... Mullins își ridică ochii. Neutralizat... Doamne, ce-au mai măcelărit limba asta...

Flynn observă că Mullins zîmbea forțat. Spuse :

— Încearcă să ne ții la curent, prin telefonul de campanie... Nu pune receptorul în furcă, așa încît să auzim ce se petrece aici...

Mullins se imagină tîrîndu-se pe dușumea, sunete slabe, animalice ieșindu-i din gură, în receptorul deschis.

Flynn continuă :

— Dacă vei supraviețui trăgătorilor de elită, vei supraviețui exploziei și incendiului.

— Asta mă va compensa oarecum pentru faptul c-am înghețat aproape de moarte, aici.

Flynn se duse la spărtura din partea vestică și privi în jos la steagul cu harfa aurie, acoperit de gheață și-și trecu mîna peste el. Se uită afară la Rockefeller Center. Sute de ferestre continuau să fie iluminate, cu lumini strălucitoare, fluorescente, și diverse siluete treceau mereu prin

1 Omul din turnul nordic. (N. tr.)

dreptul lor. Îi luă binoclul lui Mullins și privi prin el. Un bărbat mînca un sandvici. Cineva cu binoclu îi făcu semn cu mîna. Îi dădu binoclul înapoi lui Mullins.

— Nu i-am urît niciodată pînă acum...

Mullins încuviință din cap.

— Totul pare atît de înnebunitor de obișnuit... dar am reușit să mă obișnuiesc. Mullins se întoarse spre părintele Murphy.

— E timpul, deci ?

— Așa s-ar părea.

Mullins se apropie de Murphy.

— Preoții, doctorii și antreprenorii de pompe funebre mi-au dat fiori mai groaznici decît mi-a dat vreodată un vînt suflînd dinspre nord.

Părintele Murphy tăcu.

Privirea lui Mullins se îndreptă undeva, spre un loc și timp nedeterminat. Vorbi abia auzit.

— Ești din nord și ai auzit acel *caoine* — vaietul funebru al țăranilor. Scopul lui este să imite bocetul unui cor de *banshees*, acele iele prevestitoare de moarte. Preoții știu asta, dar niciodată nu par să obiecteze ceva. Se uită la Murphy. Preoții irlandezi sînt foarte toleranți cu asemenea lucruri. În sfîrșit, eu am auzit vaietul acestor iele, suflînd toată noaptea prin lucarne... chiar și după ce vîntul a stat.

— N-ai auzit nimic de felul ăsta.

Mullins rîse.

— Ba am auzit. *Am auzit*. Și am văzut și carul mortuar. Era imens și de un negru strălucitor, trecînd deasupra acestor acoperișuri, cu un sicriu roșu în el, iar un Dullahan decapitat biciuia sălbatic niște cai decapitați... și dricul a trecut prin fața ferestrei, părinte, și vizitiul mi-a aruncat în față un vas cu sînge înghețat.

Murphy scutură din cap.

Mullins zîmbi.

— În sfîrșit... mă cred și eu poet, pricepi... și-mi permit deci să aud asemenea lucruri...

Murphy se uită la el cu oarecare interes.

— Poet...

— Da. Un zîmbet vag îi flutură pe buzele vinete, dar glasul îi era plin de melancolie. Și, cu puțin în urmă, m-am îndrăgostit de Leanhaun Shee, muza galică, inspiratoarea noastră. În schimbul favorurilor ei, ea poate trăi viața muritorilor, așa cum bine știi. Acesta este motivul pentru care poeții galezi mor de tineri, părinte. Crezi asta ?

— Mor tineri, răspunse Murphy, pentru că se hrănesc prost, beau prea mult și nu se îmbracă bine, iarna. Ei mor tineri pentru că, spre deosebire de majoritatea poeților civilizați, aleargă să lupte în războaie prostești. Vrei să-ți spui confesiunea ?

Mullins îngenunche și-i luă mîinile preotului.

Flynn coborî în încăperea de dedesubt. O puternică pală de vînt pătrunse prin ferestrele sparte și antrenă nori de praf străvechi, care nu mai fusese deranjat de o sută de ani.

Părintele Murphy coborî scara de lemn.

— Lucrul ăsta — și arătă spre ferestrele sparte — lucrul ăsta a fost singurul lucru care l-a supărat. Cred că n-ar trebui să-ți spun asta...

Flynn aproape că rîse.

— Mă rog, ceea ce pentru unul este doar o poznă nevinovată, pentru altul poate fi cel mai chinuitor păcat și viceversa. Sări pe scara de pisică și coborî spre scara în spirală, cu părintele Murphy venind în urma lui. Ieșiră din turn, în lumina difuză și aerul mai cald al balconului corului.

Luînd-o de-a lungul balustradei, părintele Murphy simți că cineva îl urmărește. Se uită în stranele corului care se ridicau deasupra, din dreptul pupitrului orgii și scoase un sunet înăbușit, de uimire.

O siluetă se ridica deasupra lor, nemișcată în întuneric, îmbrăcată într-o sutană de călugăr, cu glugă. Un chip hidos, inuman, privea de sub gluga trasă spre față și-i trebuiră cîteva secunde părintelui Murphy ca să recunoască capul unui leopard.

Vocea lui Leary se făcu auzită din spatele chipului imobil.

— Te-am speriat, părinte ?

Murphy își recăpătă sîngele rece.

— Puțin fard n-ar fi stricat, domnule Leary, spuse Flynn.

Leary rîse, cu un rîs ciudat de ascuțit pentru un bărbat cu o voce atît de profundă.

Megan apăru dintre strane, îmbrăcată într-o manta neagră, cu fața acoperită de vîrtejuri făcute din vopsea de camuflaj, întunecată, aplicată în mod expert, se gîndi Flynn, de o altă mînă.

Megan ieși în culoarul central și Flynn văzu acum că era îmbrăcată în cămașa unui băiat de altar, care-i scotea la vedere brațele goale. Văzu totodată că era în picioarele goale. Îi studie chipul și constată că vopseaua nu-i făcea trăsăturile atît de impenetrabile încît să nu poată vedea aceleași semne pe care le văzuse și la Jean Kearney. Spuse :

— Cu moartea atît de aproape, Megan, nu-mi vine să te condamn.

Ea își împinse bărbia în afară, într-un gest de sfidare.

— În fond, dacă altceva mai bun din toată povestea asta n-o să iasă, măcar tu ți-ai găsit tovarășul ideal.

Părintele Murphy ascultă fără să înțeleagă de la început, apoi trase, șuierat, aer în piept.

— Fratele meu a murit ? îl întrebă Megan pe Flynn.

Flynn își înclină capul.

Chipul ei rămase ciudat de inexpresiv. Se îndreptă spre Leary, rămînînd cu ochii ei, de un verde adînc, fixați asupra lui Flynn.

— Nu te vom lăsa să capitulezi. Nu vor exista compromisuri.

Flynn îi răspunse cu o voce ascuțită :

— N-am nevoie de nici unul dintre voi să-mi explice îndatoririle sau destinul.

— Cînd sosesc ? întrebă Leary. Cum sosesc ?

Flynn le explică. Îi spuse lui Leary :

— Aceasta ar putea fi cea mai bogată recoltă a ta.

— Mult după ce voi veți fi cu toții morți, spuse Leary, eu tot voi mai trage.

Flynn se uită în ochii negri, la fel de nemișcați ca și masca din jurul lor.

— Apoi ?

Leary nu spuse nimic.

— Mi-e greu să cred, domnule Leary, că sînteți pregătit să muriți împreună cu noi.

Răspunse Megan.

— Este la fel de hotărît ca și tine. Dacă trebuie să murim, atunci vom muri aici, împreună. Flynn refuză să se gîndească la spusele ei. Își înfrînse impulsul de a o preveni pe Megan, căci nu știa de ce anume să o prevină și nici nu părea să mai aibă vreo importanță. Îi spuse :

— La revedere, Megan. Mult noroc.

Megan se întoarse în strană, alături de Leary.

Murphy se uită la cele două siluete înfășurate în sutane. Și acestea se uitau după el. Îi trecu prin cap că l-ar putea ucide pe loc, din întunericul unde se aflau, neezitînd mai mult decît ezită un om să strivească o insectă. Și totuși...

— Trebuie să-i întreb.

Flynn îi răspunse :

— Dă-i drumul ! Arată din nou cît ești de nebun.

— Tu ești nebunul care i-a adus aici, îi răspunse Murphy, întorcîndu-se spre el.

Megan și Leary lăsau impresia că intuiseră rostul discuției. Megan strigă, cu o voce batjocoritoare :

— Hai, părinte, urcă aici. Haide să-ți mărturisim păcatele. Leary rîse și Megan continuă : Ți-ar dura nopți întregi, părinte, și chipul tău ar deveni la fel de roșu ca și tichia unui cardinal. În viața ta n-ai auzit păcate ca ale noastre. Rîse și Flynn își dădu seama că nu auzise încă niciodată rîsul ei.

Flynn îl apucă din nou de braț și-l îndreptă spre turnul sudic, fără nici o rezistență din partea lui Murphy. Urcară treptele și intrară printr-o ușă în lungul triforiu sud-vestic.

George Sullivan stătea lîngă parapet, uitîndu-se în jos, spre uşa transeptului nordic. Tunica şi kiltul lui Sullivan nu se potriveau deloc, gîndi Flynn, cu puşca sa automată şi cu sacii cu muniţii. Flynn îi strigă :

— Se fac confesiuni, Sullivan.

Sullivan îşi scutură capul fără să-şi ridice privirea şi îşi aprinse o ţigară. Mintea părea să-i zboare aiurea. Flynn îi dădu un ghiont şi-i arătă triforiul gol, de dincolo de transept.

— Va trebui să acoperi şi sectoarele lui Gallagher.

Sullivan se uită la el.

— De ce nu se duce Megan acolo ?

Flynn nu răspunse şi nici Sullivan nu insistă. Flynn se uită dincolo, la Abby Boland. Aceste legături personale au fost întotdeauna forţa fenienilor — dar şi slăbiciunea lor.

Sullivan se uită şi el dincolo de navă. Spuse, aproape cu sfială :

— Am văzut-o confesîndu-se preotului... Nenorocitele astea de femei ale noastre se simt întotdeauna atît de vinovate şi de ruşinate... Într-un fel mă simt trădat...

— Ar fi trebuit să-i spui versiunea ta, îi răspunse Flynn, într-o doară.

Sullivan începu să răspundă ceva, dar se răzgîndi. Flynn întinse mîna şi Sullivan i-o apucă, cu putere. Flynn se întoarse odată cu părintele Murphy înapoi în turnul sudic şi urcară împreună cele zece etaje, în încăperea cu turnuleţele pentru aerisire, unde îl găsiră pe Rory Devane stînd în picioare, în întuneric, cu faţa înnegrită şi cu o haină mare, de camuflaj, atîrnînd pe umerii lui înguşti. Devane îi salută afabil, dar imaginea preotului care purta patrafirul purpuriu era, în mod clar, nu prea bine venită.

— Cîndva după ora 5 : 15, spuse Flynn, trăgătorii de elită vor începe să scuipe gloanţe prin toate cele opt laturi ale încăperii ăsteia.

— Ce aglomeraţie o să fie aici, nu ?

Flynn continuă :

— Cu toate acestea, tu trebuie să rămîi aici şi să ataci elicopterele. Va trebui să arunci o rachetă asupra blindatului.

Devane se apropie de o deschidere orientată spre latura vestică și privi în jos. Flynn îl instrui pe Devane, apoi spuse :

— Pe părintele Murphy îl interesează sufletul tău.

Devane se uită înapoi, la părinte.

— Eu mi-am făcut confesiunea azi dimineață — chiar aici, în catedrala Saint Pat, dacă vrei să știi. Numele lui era părintele Bertero. Între timp, n-am mai făcut nimic ce ar trebui să mărturisesc.

— Dacă te căiești, spuse Murphy, poți redobîndi grația divină. Se întoarse și se lăsă în jos, în deschizătura scării de pisică.

Flynn îi luă mîna lui Devane.

— Mult noroc. Ne vedem la Dublin.

— Da, Brian, la cîrciuma lui Kavanagh, sau pe-acolo pe-aproape, lîngă zidul din spate.

Flynn se întoarse și coborî scara, alăturîndu-i-se lui Murphy, un etaj mai jos. Cei doi părăsiră turnul sudic și-și continuară drumul de-a lungul balconului corului. Intrară în clopotniță și Flynn arătă spre scara în spirală :

— Trebuie să vorbesc încă o dată cu Mullins.

Murphy era cît pe-aci să-i sugereze lui Flynn să recurgă la telefonul de campanie, dar ceva în comportamentul acestuia îl făcu să se abțină. Urcară pînă cînd ajunseră la un etaj unde scara făcea loc scărilor de lemn, undeva sub prima cameră a clopotelor, unde se afla Mullins.

Flynn se uită la încăperea spațioasă, unde se aflau. Aici turnul avea patru laturi, cu ferestre mici, lăptoase, separate între ele prin ziduri groase de piatră. Mullins făcuse găuri în cîteva geamuri, în cazul că ar fi trebuit să-și schimbe locul și Flynn scoase o bucată de sticlă groasă, triunghiulară, se uită la ea și apoi la Murphy.

— Mulți dintre cei care ne urmăresc la televizor sînt morbid de fascinați de întrebarea cum oare va arăta locul acesta, după.

— Nu mai am nevoie de alte destăinuiri din partea ta, în seara asta, îi răspunse Murphy. Ca preot, de multă vreme nu mă mai șochează nimic și continuu să mă agăț de credința mea în umanitate.

— Asta este o adevărată minune. Sînt plin de venerație pentru asta...

Murphy își dădu seama că Flynn era sincer.

— Am văzut cum oamenii tăi își făceau griji unii pentru alții și pentru tine... Am auzit cîteva confesiuni... Există printre toate astea semne pline de speranță.

Flynn încuviință, dînd din cap.

— Dar Hickey ? Megan ? Leary ? Și eu ?

— Fie ca Dumnezeu să se îndure de sufletele voastre.

Flynn nu răspunse.

Murphy îi spuse direct :

— Dacă intenționezi să mă omori, fă-o repede.

Flynn păru încurcat, aproape rănit.

— Nu... de ce crezi asta ?

Murphy bălmăji în mod automat o scuză, dar simți imediat că, avînd în vedere împrejurările, nu era necesar.

Flynn întinse mîna și-l apucă de braț.

— Ascultă, eu mi-am ținut promisiunea pe care ți-am făcut-o și ți-am permis să bîntui de jur-împrejur și să-ți faci datoria. Acum vreau să-mi promiți și tu ceva.

Părintele Murphy se uită la el, prudent.

— Promite-mi, spuse Flynn, că după ce totul se va termina, vei avea grijă ca toți oamenii mei să fie înmormîntați împreună la Glasnevin, alături de patrioții Irlandei. Dacă asta te va face să te simți mai bine, poți asigura o ceremonie catolică... Știu că n-o să fie deloc ușor... Ți-ar putea lua ani ca să-i convingi pe porcii ăia din Dublin... Niciodată n-o să știe care sînt adevărații lor eroi, decît după cincizeci de ani de la moartea acestora.

Preotul se uită la el fără să poată înțelege și spuse :

— Eu... n-o să trăiesc ca să...

Flynn apucă ferm mîna mare a preotului, ca și cum ar fi vrut să i-o strîngă, dar petrecu capătul unei cătușe în jurul încheieturii și încuie celălalt capăt în jurul balustradei de la scară.

Părintele Murphy se uită la încheietura pironită, apoi la Flynn.

— Dă-mi drumul !

Flynn zîmbi vag :

— Nimeni nu-și închipuie măcar că ai putea fi aici. Și acum, păstrează-te pentru cînd vor începe să zboare gloanțele. Turnul acesta va supraviețui exploziei.

Murphy se înroși la față și strigă o dată :

— Nu ai dreptul să faci asta ! Dă-mi drumul !

Flynn nici nu-l băgă în seamă. Scoase un pistol din centură și se năpusti în jos, prin deschiderea scării de lemn.

— S-ar putea ca Megan, Hickey... unul din ei să dea de tine... Lasă pistolul pe dușumea. Omoară-i !

— Noroc, părinte, mai spuse, coborînd scara.

Murphy se aplecă și apucă pistolul, cu mîna liberă. Ținti deasupra capului lui Flynn.

— Stai !

Flynn zîmbi, continuînd să coboare.

— *Erin go bragh*, Timothy Murphy. Rîse și ecoul rîsului său răsună în turnul de piatră.

Murphy strigă în urma lui.

— Stai ! Ascultă... trebuie să-i salvezi și pe ceilalți... Pe Maureen... Pentru numele lui Dumnezeu, omule, te iubește... Se uită în jos, în gaura întunecată, urmărindu-l pe Flynn dispărînd.

Părintele Murphy aruncă pistolul jos și trase de cătușe, apoi se lăsă în genunchi, alături de deschiderea scării. Undeva, în oraș, răsună un clopot, apoi un altul i se alătură și în curînd putu auzi zeci de alte clopote, cîntînd imnul *Să nu-ți fie teamă*. Se gîndi că precis băteau toate clopotele din oraș, poate toate clopotele din țară și speră că și ceilalți le puteau auzi, ca să știe că nu erau singuri. Pentru prima dată de cînd începuse totul, părintele Murphy simți lacrimi scăldîndu-i ochii.

55

Brian Flynn coborî din turn și o luă pe culoarul navei, pașii săi răsunînd pe marmura lustruită. Reveni în deambulatoriu și se apropie de John Hickey care stătea în picioare pe platforma înălțată a orgii altarului și-l urmărea apropiindu-se. Flynn urcă agale treptele și se opri în fața lui Hickey. După o scurtă tăcere, Hickey spuse :

— Este 4 :59. L-ai lăsat pe Murphy să piardă timp prețios încercînd să salveze niște suflete oricum damnate. Cel puțin, știe fiecare ce are de făcut ?

— A sunat cumva Schroeder ?

— Nu — ceea ce înseamnă ori că nu-i nimic nou, ori că ceva nu-i cum trebuie. Hickey își scoase pipa și o umplu. Toată noaptea mi-am făcut griji ca nu cumva tutunul să mi se sfîrșească mai repede ca viața. Rău m-a mai chinuit... Înainte de moarte, un bărbat nu trebuie să facă economie la tutun. Aprinse un chibrit și zgomotul produs sună neobișnuit de puternic în tăcerea din jur. Trase adînc din pipă și spuse : În sfîrșit, unde-i preotul ?

Flynn arătă vag în direcția turnurilor.

— Cu el n-avem nimic. N-are de ce să plătească pentru faptul că s-a aflat unde nu trebuia, cînd nu trebuia.

— De ce nu ? Doar pentru asta vom muri noi, ceilalți. În ochi îi scăpără o lumină de simulată revelație. Ah, presupun că, pentru a juca rolul lui Dumnezeu, trebuie să salvezi cîte o viață pentru alte zece pe care le curmi.

— Cine *ești* tu ? îl întrebă Flynn.

Hickey rîse cu bucurie nereținută :

— Te-am speriat, amice ? Haide, nu te teme. Nu sînt decît un bătrîn care se amuză jucîndu-se cu temerile și superstițiile oamenilor. Hickey păși peste trupul lui Pedar

Fitzgerald și se apropie de Flynn. Trase zgomotos din pipă, avînd un aer gînditor. Știi, băiete, de cînd am fost îngropat, m-am distrat mult mai bine decît înainte de înmormîntare. Învierea îți oferă nenumărate avantaje — cineva a făcut din asta o întreagă religie, cîndva. Arătă brusc cu degetul mare spre crucifixul aflat deasupra altarului și rîse din nou.

Flynn simți pe față răsuflarea bătrînului. Își lăsă mîna dreaptă pe consola orgii.

— Știi ceva despre inelul ăsta ?

Hickey nu se uită la inel.

— Știu ce crezi tu că este.

— Atunci, ce este, cu-*adevărat* ?

— Un inel din bronz.

Flynn îl scoase de pe deget și-l ținu în palma deschisă.

— Atunci înseamnă că l-am ținut prea multă vreme. Ia-l.

Hickey dădu din umeri și întinse mîna după el.

Flynn își strînse palma și se uită la Hickey.

Ochii lui Hickey deveniră două fente întunecate.

— Așadar, vrei să știi cine sînt și cum am ajuns aici ? Hickey se uită în cupa incandescentă a pipei cu interes exagerat. Îți pot spune că sînt o stafie, un *thevshi* reîntors din mormînt ca să recuperez inelul și să te distrug, pe tine și pe noii fenieni — ca să perpetuez vrajbă mai departe, în noua generație. Aceasta este explicația celtică potrivită, pe care o cauți ca să te ajute să te împaci mai ușor cu temerile tale. Se uită direct în ochii lui Flynn. Îți pot însă spune și adevărul, care este cu mult mai înfricoșător. Sînt *viu*. Propriul tău suflet întunecat și-a imaginat un *thevshi*, un strigoi, așa cum tot el își imaginează zînele, *acele banshee* prevestitoare de moarte și *pooka* și Far Darrig și toate creaturile de coșmar care cutreieră peisajul întunecat al minții tale și te fac să te aciuiești lîngă focurile pîlpîitoare, de turbă. Da, Brian, asta da spaimă, pentru că nu poți găsi adăpost contra acestor monștri pe care-i porți în tine.

Flynn se uita la el, studiind chipul alb, brăzdat. Dintr-o dată ochii lui Hickey deveniră benigni, scînteietori și gura i se curbă într-un zîmbet plăcut. Hickey spuse :

— Vezi ?

— Da, văd, îi răspunse Flynn. Văd că ești o creatură care-și trage forța din slăbiciunile altor oameni. Este o greșeală a mea că te afli aici și este de datoria mea să am grijă să nu mai faci în continuare rău.

— Răul este făcut. Dacă m-ai fi înfruntat, în loc să-ți plîngi de milă, ți-ai fi putut îndeplini obligațiile față de oamenii tăi, ca să nu mai vorbesc de cele față de propriul tău destin.

Flynn se uită la Hickey.

— Indiferent ce se va întîmpla, voi avea grijă să nu ieși viu de-aici. Flynn se întoarse și se îndreptă spre sanctuar. Cardinale, oricînd după ora 5 : 15, poliția va ataca. Părintele Murphy se află într-un loc oarecum mai sigur — noi nu, și mai mult ca sigur că vom muri.

Flynn urmări chipul Cardinalului, încercînd să descopere pe el o urmă de emoție, dar nu văzu nimic. Continuă :

— Vreau să știi că oamenii de afară împart răspunderea cu noi, pentru toate astea. Ca și mine, și ei sînt vanitoși, egoiști și viciați. Un lot aproape jalnic de produse ale atîtor mii de ani de dragoste și caritate iudeo-creștină, ai spune dumneata, nu ?

Cardinalul se aplecă înainte, în tronul său.

— Aceasta este o întrebare pentru cei ce caută un drum care să-i poarte prin viață. Viața ta s-a terminat și foarte curînd vei primi toate răspunsurile. Folosește-te de minutele care ți-au mai rămas ca să vorbești cu ea. Arătă, cu capul, spre Maureen.

Pentru o clipă, Flynn se pierdu. Poate că acesta ar fi fost ultimul răspuns pe care l-ar fi așteptat de la un preot. Se îndepărtă de tron, se întoarse și traversă sanctuarul.

Maureen și Baxter stăteau tot acolo, încătușați împreună, în prima strană. Flynn descuie fără nici un cuvînt cătușele, apoi vorbi, cu o voce distantă :

— Aș vrea să vă așez pe amîndoi într-un loc mai puțin expus, dar acest lucru nu este acceptabil din punctul de vedere al unora dintre ceilalți. Totuși, cînd vor începe să tragă, voi nu veți fi executați, deoarece este posibil să-i respingem și atunci vom avea din nou nevoie de voi. Se uită la ceasul de la mînă și continuă pe un ton liniștit : Cam după 5 :15, veți vedea toate ușile explodînd, apoi poliția năpustindu-se înăuntru. Știu că amîndoi sînteți capabili să nu vă pierdeți cu firea. Lăsați-vă jos, între stranele din spatele vostru. Cînd se apropie ora 6 :03... dacă n-ați murit pînă atunci... plecați din zona asta, indiferent ce se întîmplă în jurul vostru. Asta e tot ce pot face pentru voi.

Maureen se ridică în picioare și se uită cu atenție la el.

— Nimeni nu ți-a cerut să faci ceva pentru noi. Dacă vrei să faci ceva pentru toată lumea, coboară scările astea chiar acum și deschide porțile. Apoi urcă în amvon și spune-le oamenilor tăi că totul s-a sfîrșit. Nimeni nu te va opri, Brian. Cred că ei așteaptă asta de la tine.

— Cînd deschid ei porțile de la Long Kesh, atunci deschid și eu porțile astea.

Glasul ei deveni mînios.

— Cheile închisorilor din Ulster *nu* se află în America și nici la Dublin sau la Londra. Ele se află în Ulster. Lasă-mă un an la Belfast și la Londonderry și voi scoate mai mulți oameni din pușcării decît ai eliberat tu vreodată, cu toate răpirile, raidurile, asasinatele tale...

Flynn izbucni în rîs.

— Un *an* ? N-ai rezista un an. Dacă nu te-au curățat catolicii tăi, Maureen, atunci o vor face protestanții.

Maureen respiră scurt și reuși să-și stăpînească din nou vocea.

— Foarte bine... n-are rost s-o luăm de la capăt. Dar tu n-ai dreptul să-i duci pe acești oameni la moarte. Glasul tău poate întrerupe vraja morții, care plutește deasupra acestui loc. Haide ! Fă-o ! Acum ! Se întoarse și-l lovi peste față.

Baxter se îndepărtă puțin și privi în altă parte.

Flynn o trase pe Maureen spre el și-i spuse :

— Cît a fost noaptea de lungă, toată lumea s-a arătat foarte bună cu mine și mi-a dat tot felul de sfaturi. Este ciudat, nu-i așa, faptul că nimeni nu-ți acordă cine știe ce atenție pînă cînd nu montezi o bombă cu ceas sub ei ? Îi dădu drumul la mîini. Tu, de exemplu, ai plecat din viața mea acum patru ani, fără să te preocupe prea mult viitorul meu. Tot ce mi-ai spus în seara asta, mi-ai fi putut spune atunci.

Maureen se uită la Baxter și, în mod ciudat, se simți jenată că acesta aude toate astea. Vorbi în șoaptă :

— Ți-am spus atunci tot ce aveam de spus. Dar tu n-ai ascultat.

— Și nici tu nu trîmbițai atîta...

Flynn se întoarse spre Baxter.

— Și tu, Harry. Se apropie de Baxter. Maiorul Bartholomew Martin avea nevoie de un englez mort aici și tu ești ăla.

Baxter se gîndi la cele spuse și acceptă ideea foarte repede.

— Da... este un om bolnav... un om obsedat. Cred că întotdeauna am bănuit că...

Flynn se uită la ceas.

— Scuză-mă, trebuie să vorbesc cu oamenii mei. Se întoarse și se îndreptă spre amvon.

Maureen veni în spatele lui și-i puse mîna pe umăr, întorcîndu-l spre ea.

— La naiba, nici măcar n-ai de gînd să-ți iei la revedere ?

Flynn se înroși și simți că-și pierde stăpînirea de sine, apoi își drese glasul.

— Îmi pare rău... Nu m-am gîndit că tu... bine... la revedere, atunci. ...N-o să mai vorbim, da ? Noroc... Ezită, apoi se aplecă spre ea, dar își reveni brusc și se îndreptă.

Ea vru să spună ceva, dar vocea profundă a lui Gallagher îl strigă de pe treptele sacristiei.

— Brian ! A venit Burke, vrea să te vadă !

Flynn se uită la ceas, oarecum uimit.

Hickey strigă, de la orgă :

— E o capcană !

Flynn ezită, apoi se uită la Maureen. Ea dădu ușor din cap. Se uită o clipă în ochii ei și spuse :

— Tot încrezător am rămas. Zîmbi și ocoli repede altarul, apoi coborî scările.

Burke stătea la poartă, în cămașă, cu tocul gol al pistolului atîrnat de umăr și cu mîinile în buzunarele pantalonilor.

Flynn se apropie fără precauție și se opri lîngă poartă.

— Da ?

Burke nu răspunse și Flynn spuse tăios :

— Sper că n-ai de gînd să-mi ceri să renunț sau...

— Nu.

Flynn îi strigă lui Gallagher :

— Fă o pauză. Se întoarse la Burke. Ai venit aici să mă omori ?

Burke își scoase mîinile din buzunare și le puse pe bare.

— Există aici un steag alb subînțeles, nu-i așa ? Chiar crezi că te-aș omorî în felul ăsta ?

— Ar trebui. Întotdeauna trebuie să-l ucizi pe conducătorul celeilalte părți, cînd ai ocazia s-o faci. Dacă ai fi fost Bellini, te-aș fi omorît.

— Mai există încă reguli.

— Da, tocmai ți-am oferit una.

Se scurseră în tăcere cîteva secunde, apoi Flynn întrebă :

— Ce vrei ?

— Am vrut numai să-ți spun că nu am nici un resentiment personal față de dumneata.

Flynn zîmbi.

— Da, am știut asta. Am putut vedea asta. Și nici eu n-am nimic împotriva ta, Burke. A naibii treabă, nu-i așa ? Eu nu urăsc pe nici unul din oamenii tăi și majoritatea dintre ei nu are nimic împotriva mea.

— Atunci de ce ești aici ?

— Sîntem aici pentru că în anul 1154 Adrian al IV-lea i-a dat lui Henry al II-lea al Angliei permisiunea de

a-şi aduce armata în Irlanda. Sîntem aici pentru că Autobuzul Roşu spre Clady trecea prin faţa mănăstirii Whitehorn. Iată de ce sînt eu aici. Dar tu de ce eşti aici ?

— Eram de serviciu la ora cinci.

Flynn zîmbi, apoi spuse :

— Da, un motiv al dracului de puţin important ca să mori. Te eliberez de promisiunea de a te alătura atacului. Poate că, în schimb, te vei hotărî să-l omori pe Martin. Martin a aranjat ca bietul Harry să fie acum aici — ţi-ai imaginat asta ?

Chipul lui Burke rămînea nepăsător.

Flynn trase cu ochiul la ceas. 5 :04. Ceva nu mergea.

— N-ar fi mai bine să pleci ?

— Dacă vrei. De asemenea, dacă vrei, o să stau cu tine pe fir pînă la 6 :03.

Flynn se uită atent la Burke.

— Vreau să vorbesc cu Schroeder. Trimite-l aici.

— Asta nu se poate.

— Vreau să vorbesc cu el ! Acum !

— Nimeni nu se mai sperie de ameninţările tale, îi răspunse Burke. Şi cel mai puţin, Bert Schroeder. Scoase un suspin profund. Căpitanul Schroeder şi-a vîrît în gură ţeava revolverului...

Flynn îl apucă pe Burke de braţ.

— Minţi ! Vreau să-i văd trupul.

Burke se smulse şi coborî în sacristie, apoi se întoarse şi se uită la Flynn.

— Nu ştiu ce l-a făcut să-şi piardă minţile, dar ştiu că, într-un fel sau altul, tu eşti cel vinovat.

Burke se opri la intrarea în coridor. La numai trei paşi distanţă, se afla un ESD-ist mascat, cu un automat Browning. Burke se îndreptă spre deschidere şi se întoarse spre Flynn. Păru să şovăie, apoi spuse :

— La revedere.

— Îmi pare bine că ne-am întîlnit, zise Flynn, înclinîndu-şi capul.

56

Bellini stătea în picioare, lipit de masa de conferințe din salonul presei, cu ochii ațintiți pe patru coli lungi de hîrtie desfășurate, reprezentînd planuri, avînd colțurile fixate sub cești de cafea, scrumiere și cutii pentru grenade. Înghesuiți în jurul lui, se aflau comandanții de plutoane. Primele trei planuri reprezentau subsolul, nivelul principal și nivelele superioare. Cel de-al patrulea reprezenta o secțiune a unei vederi laterale a Catedralei. Acum, că toate aceste planuri se aflau în fața lui, Bellini nu părea impresionat.

Gordon Stillway stătea în fața planurilor, explicînd repede detaliile preliminare. Bellini avea fruntea încrețită. Privi în jur să vadă dacă cineva dădea semne de înțelegere. Tot ce putea citi pe chipurile înnegrite, transpirate, era nerăbdarea, oboseala și enervarea datorate amînării.

Burke deschise ușa și pătrunse în cameră. Bellini își ridică ochii și-i aruncă o privire care nu exprima prea multă recunoștință sau optimism. Burke îl văzu pe Langley stînd în picioare lîngă peretele din spate și se duse lîngă el. Rămaseră în picioare unul lîngă altul, urmărind cîteva secunde scena de la masă, apoi Burke întrebă, fără să-și ia ochii de la masa de conferințe :

— Te simți mai bine ?

— Niciodată nu m-am simțit mai bine ca acum, spuse Langley, pe un ton rece.

— Nici eu. Se uită la locul de pe podea, unde căzuse Schroeder. Cum se mai simte Bert ?

— Un medic de la poliție îl tratează pentru extenuare fizică, îi răspunse Langley.

Burke înclină capul.

Langley îl întrebă, după alte cîteva secunde :

— A înghițit-o Flynn ?

— Următoarea lui mișcare, răspunse Burke, poate fi amenințarea cu omorîrea unui ostatic dacă nu-i arătăm cadavrul lui Schroeder... cu țeasta zburată.

Langley bătu în buzunarul în care se afla revolverul de serviciu al lui Schroeder.

— Da... important este ca Flynn să creadă că planurile pe care le deține el sînt cele pe care le va folosi Bellini... Înclină capul în direcția comandanților de plutoane. Multe vieți depind de asta...

Burke schimbă subiectul :

— Ce faci cu arestarea lui Martin ?

Langley scutură capul.

— În primul rînd, a dispărut din nou. E bun la așa ceva. În al doilea rînd, am vorbit cu omul de la Departamentul de Stat, Sheridan, și am aflat că Martin se bucură de imunitate diplomatică, dar ei se gîndesc la expulzare...

— Nu vreau să fie expulzat.

Langley îi aruncă o privire.

— Mă rog, nu contează, pentru că am vorbit și cu tipul nostru de la FBI, Hogan, care mi-a spus că Martin s-a autoexpulzat bucuros...

— A plecat ?

— Nu încă, desigur. Nu înainte de sfîrșitul spectacolului. Este pe lista de pasageri a unei curse spre Bermude și decolează de pe Kennedy.

— La ce oră ?

Langley îi aruncă o privire piezișă.

— Pleacă la 7 : 35. Micul dejun la Southampton Princess — las-o baltă, Burke.

— În regulă.

Langley urmări oamenii adunați la masa de conferințe, apoi spuse :

— Totodată, colegul nostru de la CIA, Kruger, zice că ăsta e numărul lor. Nimeni nu vrea să te învîrți prin preajmă. În regulă ?

— Îmi convine de minune. Deci ce spuneai, Brigada de falsuri de opere de artă ?

Langley încuviință din cap.

— Da, cunosc un tip acolo. Este cea mai căcăcioasă slujbă pe care a inventat-o cineva vreodată.

Burke făcea semne sugestive de interes, în timp ce Langley îi descria viața idilică de la Brigada de falsuri, mintea fiindu-i preocupată de alte probleme.

Gordon Stillway își încheie descrierea preliminară și întrebă :

— Și-acum mai spuneți-mi încă o dată ce anume exact vreți să știți ?

Bellini se uită la ceasul de pe perete : 5 :09. Trase adînc aer în piept.

— Vreau să știu cum pot intra în Catedrala Saint Patrick fără a folosi intrarea principală.

Gordon Stillway vorbea și răspundea la întrebări și starea șefilor batalioanelor ESD trecu de la pesimism la un optimism precaut.

Bellini se uită la geniști. Locotenentul acestora, Wendy Peterson, singura femeie din încăpere, se aplecă mai mult peste planul subsolului și-și îndepărtă de pe față părul lung, blond. Bellini urmări ochii albaștri, reci, ai femeii care studia planurile. Echipa de geniști era alcătuită din șaptesprezece bărbați, o femeie și doi câini, Brandy și Sally, și Bellini știa, fără nici un dubiu, că erau cu toții niște lunatici cu patalama, inclusiv câinii.

Locotenentul Peterson se întoarse spre Stillway. Vocea ei era joasă ca o șoaptă, ceea ce era aproape un semn de recunoaștere pentru geniști, se gîndi Bellini. Peterson spuse :

— Dacă ai vrea să plasezi bombe — să presupunem că nu ai avea o mare cantitate de exploziv, dar urmărești efectul maxim...

Stillway făcu două X-uri pe planuri.

— Aici și aici. Cele două coloane mari care flanchează scările sacristiei. Se opri o clipă gînditor și spuse : Pe vremea cînd aveam vreo șase ani, au aruncat în aer

scările, prin fundația de aici, și au slăbit patul de piatră al fiecăreia dintre aceste coloane. Este vorba de informații înregistrate, aflate la dispoziția oricui, inclusiv a celor de la IRA.

Wendy Peterson își înclină capul în semn de aprobare.

Stillway se uită curios la ea.

— Sînteți genist ? Ce fel de meserie mai e și asta, pentru o femeie ?

— Mă ocup și cu broderia, destul de mult chiar, îi răspunse aceasta.

Stillway medită o clipă la această afirmație, după care reluă :

— Cu explozivii de care dispun ei astăzi, știți bine că un expert în demolări poate distruge aceste coloane, chiar dacă sînt atît de mari, și jumătate din catedrală se va prăbuși odată cu ele... și Dumnezeu să vă aibă în pază dacă vă aflați înăuntru. Se uită la locotenentul Peterson.

Wendy Peterson spuse :

— Pe mine nu mă interesează explozivii.

Stillway reflectă din nou asupra acestui răspuns confuz și-i desluși înțelesul. Spuse :

— Pe mine însă, da. Nu sînt mulți ca mine pe aici, în stare să reclădească locul... Își lăsă vocea să se piardă încet.

Cineva puse întrebarea care se aflase pe buzele multora, de-a lungul acestei nopți.

— *Poate* fi reconstruită ?

Stillway confirmă, înclinînd capul.

— Da, dar va arăta, probabil, ca prima bancă supranaturală.

Cîțiva rîseră, dar rîsul muri repede.

Stillway se reîntoarse la planurile subsolului și detalie alte cîteva caracteristici ale construcției.

Bellini își freca barba țepoasă și asculta. Îl întrerupse :

— Domnule Stillway, dacă am aduce un transportor blindat — cîntărind în jur de zece tone... plus sau minus o tonă — sus, pe scara principală, prin ușile principale...

Stillway izbucni :

— *Ce ?* Ușile acelea au o valoare incomensurabilă...

— Pardoseala ar putea susține această greutate ?

Stillway încercă să se calmeze și se gîndi o clipă, apoi spuse fără tragere de inimă :

— Dacă ar trebui să faceți ceva atît de nesăbuit... de distrugător... Zece tone ? Da, conform specificațiilor, planșeul ar putea susține această greutate... dar există întotdeauna cîteva semne de întrebare, nu-i așa ?

Bellini confirmă.

— Da. Încă ceva... spuneau — fenienii ăștia au spus — că vor incendia catedrala. Avem motive să credem că ar fi vorba de pod. Este posibil așa ceva ?

— De ce nu ?

— Păi... mie mi se pare destul de solid.

— *Lemn* solid. Scutură din cap. Nemernicii... Stillway se ridică brusc. Domnilor... Domnișoară... Trecu prin cercul de oameni. Scuzați-mă dacă nu rămîn aici să asist la stabilirea detaliilor — nu mă simt prea bine — însă, dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți în camera alăturată.. Se întoarse și ieși din încăpere.

Șefii ESD începură să vorbească între ei. Echipa de geniști se îndreptă spre capătul celălalt al încăperii și Bellini îi urmări îngrămădindu-se în jurul lui Peterson. Chipurile lor, observă el, erau întotdeauna lipsite de orice expresie, privirile, goale. Se uită la ceas. 5 : 15. Ar fi avut nevoie de cincisprezece-douăzeci de minute ca să modifice planul de atac. Timpul era strîns, dar planul care prindea deja contur în mintea lui era mult mai curat, mult mai puțin probabil să se transforme într-un masacru. Se îndepărtă de comandanții de plutoane și se îndreptă spre Burke și Langley. Ezită o clipă, apoi spuse :

— Mulțumesc pentru Stillway. Bună treabă.

Langley îi răspunse :

— Oricînd, Joe — scuză-mă — *Inspectore*. Tu suni, noi furnizăm — arhitecți, judecători, celebrități, pizza.

— Te simți mai bine acum ? îl întrerupse Burke.

Bellini confirmă, dînd din cap.

— O să am mai puține pierderi. Catedrala are o șansă de cincizeci la sută, dar ostaticii tot o să moară. Se opri

puțin, apoi spuse : Crezi că există vreo posibilitate de a împiedica cavaleria blindată a lui Logan să atace prin Fifth Avenue ?

Langley scutură din cap.

— Guvernatorul Doyle este trup și suflet pentru ideea asta. Se gîndește la transportorul ăsta blindat ca la benzile sonore care se folosesc în campaniile electorale.

Bellini găsi un chiștoc de trabuc în buzunar și-l aprinse, apoi se uită din nou la ceas.

— Flynn se aștepta să fie atacat îndată după ora 5 :15 și probabil că în clipa asta transpiră, așteptînd. Imaginează-ți scena — e bine, *e bine*. Sper ca nemernicul ăsta să aibă acum cele mai grele clipe din viața lui netrebnică.

— Iar dacă nu acum, sper că asta se va petrece foarte curînd, spuse Langley.

— Da, labagiul. Gura lui Bellini se schimonosi într-o grimasă răutăcioasă și ochii i se îngustară într-o fantă, ca la purceluși. Sper să fie împușcat în mațe și să moară încet. Sper să verse sînge și suc gastric și fiere, pînă cînd...

— Te rog... Langley îl apucă de mînă.

Bellini se răsuci și se uită la Burke.

— Nu-mi vine să cred că Schroeder *i-a spus*...

Burke i-o tăie brusc :

— N-am spus niciodată asta. Am spus că am dat de arhitect și că ar trebui să-ți revizuiești planul de atac. Căpitanul Schroeder a suferit o cădere fizică. Ai înțeles ?

Bellini rîse.

— Bineînțeles că a suferit o cădere. Doar i-am ars una în mutră. Ce te așteptai să facă — să danseze ? Chipul lui Bellini se înăspri și scoase un sunet disprețuitor. Labagiul ăsta m-a vîndut. O sută de oameni ar fi putut muri din cauza asta.

— Dacă tu uiți de Schroeder, spuse Burke, atunci uit și eu că te-am auzit băgîndu-le în cap comandanților tăi de pluton să facă curățenie lună în catedrală.

Bellini tăcu vreme de un minut, apoi spuse :

— Atacul n-o să se desfășoare așa cum i-a spus Schroeder lui Flynn. ...Ce-o să se întîmple cu fiică-sa ?

Langley scoase din buzunar o poză de dosar reprezentîndu-l pe Dan Morgan și o puse pe o măsuță de

bridge, alături de un instantaneu al lui Terri O'Neal, pe care-l luase din portvizitul lui Schroeder.

— Omul ăsta o s-o omoare. Și arătă spre chipul zîmbitor al lui Terri O'Neal.

Sună telefonul și Bellini se uită într-acolo. Le spuse celor doi :

— Este ortacul meu, Murray Kline. Pentru voi, Excelența-Sa. Luă receptorul extensiei de pe măsuța de bridge.

— Cartierul general al Gestapoului, Joe la telefon.

Se auzi o bîlbîială la capătul celălalt al firului, după care izbucni, agitată, vocea primarului :

— Joe, la ce oră începi mișcarea ?

Bellini simți o binecunoscută palpitație la inimă, auzind această expresie militară. Niciodată după ziua aceea n-ar mai vrea să audă aceste cuvinte.

— Joe ?

— Da... a meritat să-l așteptăm pe arhitect...

— Bine. Foarte bine. *Cînd* te lansezi ?

Cînd te lansezi. O nouă tresărire a inimii și parcă simți apă înghețată în stomac.

— Pe la 5 :35... plus sau minus.

— Nu poți mai devreme ?

— Nu ! spuse Bellini, pe un ton insolent.

— Ți-am spus că există oameni care încearcă să oprească această acțiune de salvare...

— Pe mine nu mă interesează politica.

Interveni glasul Robertei Spiegel :

— În regulă, dă-i dracului de politicieni. Bombele, Bellini...

— Spune-mi Joe.

— Lași prea puțin timp echipei de geniști să găsească și să dezamorseze *bombele* alea nenorocite, căpitane.

— Inspectore !

— Ascultă !

— *Tu* să asculți, Spiegel — de ce nu te tîrăști tu prim-prejur împreună cu cîinii ăia ca să o ajuți să adulmece bombele ? Brandy, Sally și Robbie... Se întoarse spre Burke și Langley și zîmbi, cu o expresie triumfătoare pe față.

Langley tresări.

Bellini continuă, înainte ca Spiegel să-și poată reveni, știind că acum tot nu mai avea rost să se oprească :

— Nu prea au câini, de când le-ai redus ultima dată bugetul, așa că i-ai putea ajuta. Tot îți bagi năsucul tău mare în orice.

Urmă o lungă tăcere pe fir, după care Spiegel începu să rîdă.

— În regulă, deșteptule, acum poți spune tot ce vrei, dar mai tîrziu...

— Da, mai tîrziu. Mi-aș da brațul stîng pentru un mai tîrziu garantat. Începem la 5 :35. Fără negocieri...

— Inspectorul Langley e acolo ?

— Rămîi pe fir. Acoperi receptorul cu mîna. Vrei să vorbești cu doamna Dragon ?

Langley se înroși și ezită puțin înainte de a lua telefonul de la Bellini, care se retrase înapoi la masa de conferințe.

— Langley la aparat.

— Știi unde este Schroeder ? întrebă Spiegel. Locțiitorul lui nu poate da de el.

— A avut o cădere, spuse Langley.

— O cădere ?

— Da, știi, ca un leșin, o pierdere de cunoștință.

— Ah... da, pune-l pe picioare și trimite-l aici, la birourile oficiale din Rockefeller Center. Trebuie să-și joace, după aceea, rolul de erou.

— Eu credeam că trebuia să joace rolul celui care eșuează.

— Nu, ai rămas puțin în urmă. ...Ne-am răzgîndit, spuse ea. El este eroul acum, indiferent ce se va întîmpla. Are nenumărate relații cu presa.

— Și cine este învinsul ?

— Vezi tu, continuă ea, nu mai există chestii dintr-astea ca victorie și înfrîngere — există doar probleme legate de relațiile cu publicul...

— Cine este învinsul ?

— Tu, spuse Spiegel. Dar n-o să fii singur... și-o să fii aici, în timpul asaltului.

Sprîncenele lui Langley se înălțară, cînd sesiză nota de intimitate din glasul ei. Observă că vocea ei era plăcută, aproape timidă.

— Acțiunea de salvare. Trebuie să-i spui acțiune de salvare, Roberta. Îi făcu cu ochiul lui Burke.

Vocea lui Spiegel sună puțin mai aspru.

— Nu contează. Noi... *Eu* te vreau aici.

— Cred c-o să rămîn aici.

— În cinci minute îți muți fundul aici.

Langley se uită la Burke.

— În regulă. Închise și se uită în jos, la aparat. A naibii noapte !

— Lună plină, spuse Burke. Urmă o lungă tăcere, apoi Langley zise :

— Intri cu Bellini ?

Burke își aprinse o țigară.

— Cred că ar trebui... trebuie să dau de capăt poveștii ăsteia... să pun mîna pe toate notele pe care le-ar putea avea fenienii acolo. Există secrete acolo... mistere, cum zicea maiorul. Și înainte ca Bellini să înceapă să zboare capete... sau locul să dispară în fum...

— Fă ce trebuie să faci, zise Langley. Încercă să zîmbească. Nu vrei să schimbi locul cu mine și să te duci s-o ții pe Spiegel de mînă ?

— Nu, mulțumesc.

Langley se uită nervos la ceas.

— În regulă... ascultă, spune-i lui Bellini să-l țină pe Schroeder încuiat în camera aia. În zori vom veni să-l luăm și să-l plimbăm prin fața camerelor de luat vederi ca pe un campion olimpic. Intră Schroeder, iese Langley.

Burke încuviință, apoi spuse :

— Polițista aia călare... Betty Foster... Doamne, ce mult pare de atunci. ...Oricum, ocupă-te să se aleagă cu ceva din treaba asta... iar dacă eu n-o să am ocazia să-i mulțumesc mai tîrziu... poți tu să...

— O să am grijă. Își scutură capul. A naibii noapte. Se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse. Mai ai ceva de aflat, cînd o să pătrunzi acolo. Am luat amprentele de pe paharul pe care l-a folosit Hickey. Făcu semn cu capul spre

scaunul în care stătuse Hickey. Urmele erau neclare, dar cei de la Albany și FBI susțin că nouăzeci la sută este într-adevăr Hickey. Mai mult, a fost identificat și de cîțiva din cei care l-au văzut la televizor...

Burke încuviință.

— Asta lămurește totul...

— Nu chiar. La Jersey City s-a efectuat o expertiză dentară asupra rămășițelor deshumate și... Se uită la Burke. Straniu... într-adevăr, straniu...

— Lasă prostiile, Langley, izbucni Burke.

Langley rîse.

— Glumeam. Sicriul era plin cu pămînt și înăuntru s-a găsit un bilet scris de mîna lui Hickey. O să-ți spun mai tîrziu ce scria în el. Zîmbi și deschise ușa. Betty Foster, da ? Ne vedem mai tîrziu, Patrick. Și închise ușa în urma lui.

Burke privi în cameră. Peste zece comandanți ESD, complet îmbrăcați în negru, erau grupați în semicerc în jurul mesei. Deasupra lor, un ceas de perete își ticăia minutele. În timp ce-i urmărea, aceștia se îndreptară aproape la unison, ca o echipă de fotbal care se desface dintr-o grămadă, și ieșiră unul după altul, afară, pe ușă. Bellini rămase în urmă, preocupat de cîteva detalii. Burke îi privi silueta neagră, mătăhăloasă, în încăperea puternic luminată și-și aminti de un nor negru de ploaie, pe un cer însorit.

Burke se îndreptă spre masa de conferințe și-și trase pe el un pulover negru cu guler colant, apoi își îmbrăcă înapoi vesta anti-glonț. Își potrivi garoafa verde pe care o primise de la un ESD-ist care distribuise un coș întreg. Burke se uită la planuri și citi adnotările mîzgălite în grabă, deasupra, indicînd pozițiile antiteroriștilor. Îl întrebă pe Bellini :

— Care este cel mai sigur loc unde pot sta, în timpul atacului ?

Bellini se gîndi o clipă, apoi spuse :

— Los Angeles.

57

Brian Flynn stătea în picioare în amvonul înalt, aflat cu un etaj deasupra parterului. Privi în catedrala care se întindea în fața lui, apoi spuse în microfon :

— Luminile.

Luminile începură să se stingă pe porțiuni, mai întîi în sanctuar, în deambulatoriu și în Capela Sfintei Fecioare, întrerupătoarele fiind acționate de Hickey ; apoi luminile în cele patru triforii controlate de Sullivan, urmate de luminile din balconul corului și, în sfîrșit, candelabrele uriașe care atîrnau deasupra navei, stinse de la panourile electrice aflate în balconul corului. Atriile, altarele laterale și librăria se întunecară ultimele, pe măsură ce Hickey colinda prin catedrală, acționînd ultimele întrerupătoare.

Cîteva luminițe tot mai rămaseseră, observă Flynn. Lumini ale căror întrerupătoare se aflau probabil în afara catedralei. Hickey și ceilalți sparseră becurile accesibile, sunetul făcut de cioburi umplînd spațiile tăcute.

Flynn dădu din cap. Începutul atacului va fi semnalizat în clipa în care se vor stinge brusc și ultimele lumini, ca urmare a acționării de către poliție a întrerupătorului principal, aflat în cancelarie. Poliția conta pe o catedrală întunecată, unde lunetele lor cu infraroșii le-ar fi asigurat un avantaj copleșitor. Dar Flynn n-avea cîtuși de puțin intenția de a le oferi un asemenea avantaj, așa încît fuseseră aprinse toate lumînările, sute și sute de lumînări, care pîlpîiau acum în întunericul înconjurător, ofrandă improvizată, sprijin împotriva terorilor întunericului și o sursă de lumină pe care poliția nu o va putea stinge. Totodată, fuseseră plasate din loc în loc, în întreaga catedrală,

făclii mari cu fosfor, pentru a asigura un plus de lumină și a face ineficiente lunetele cu infraroșii ale polițiștilor. O surpriză, se gîndea Flynn, pe care i-o pregătise căpitanului Bellini.

Flynn își puse mîinile pe balustrada rece, din marmură de Carrara, a amvonului și clipi ca să-și obișnuiască ochii cu lumina difuză, examinînd spațiul vast. Umbre pîlpîinde se jucau pe ziduri și coloane, dar tavanul rămînea în obscuritate. Nu-ți era greu să-ți închipui că nu exista acoperiș, că uriașele coloane fuseseră eliberate de greutățile lor și că deasupra nu se afla decît cerul nopții — o iluzie care în noaptea următoare va fi realitate.

Galeriile lungi, întunecate ale triforiilor de deasupra, negre și impenetrabile chiar și sub cea mai puternică lumină, deveniseră aproape invizibile și unica senzație pe care o avea, că acolo sus exista ceva, era sunetul pușților care se frecau de piatră.

Balconul corului era un spațiu vast de întunecime, total ascuns luminii mohorîte de dedesubt, ca și cum ar fi fost trasă o cortină de-a lungul balustradei, dar Flynn putea simți cele două prezențe negre de acolo, mai puternic decît atunci cînd le văzuse, ca și cum acestea s-ar fi încălzit la întuneric și ar fi înflorit în întuneric.

Flynn respiră adînc, pe nări. Fosforul care ardea emana un miros înțepător, copleșitor, care părea că alterează adevărata natură a catedralei. A dispărut ciudatul miros ca de mosc, acel amestec de tămîie veche, seu și încă ceva de nedefinit și pe care-l etichetase drept mirosul bisericii romano-catolice, un miros care nu se schimbă niciodată, de la o biserică la alta, și care-i evoca amintiri diverse, din copilărie. *A dispărut, în sfîrșit a dispărut*, se gîndi el. *Dat afară.* Și îi părea teribil de bine, ca și cum ar fi cîștigat o dispută teologică cu un episcop.

Își coborî ochii și privi pe deasupra făcliilor și a suporților cu lumînări. Lumina părea acum mai puțin mîngîietoare, lumînările arzînd ca sulful în suporții lor din sticlă roșie sau albastră, în jurul altarelor, iar fosforul alb, strălucitor, asemenea flăcărilor săltărețe ale iadului.

Iar sfinții, observă el, se mișcau pe altarele lor, rotindu-se în mici dansuri obscene, expresiile extatice de pe chipurile lor dînd dintr-o dată la iveală o destrăbălare de care îi suspectase întotdeauna.

Dar cea mai extraordinară metamorfoză se petrecuse cu ferestrele, care păreau că atîrnă în spațiul întunecat, făcîndu-le să pară de două ori mai mari decît în realitate, înălțîndu-se amețitor de sus, încît dacă te uitai la ele, efectiv simțeai un vîrtej. Iar acolo, sus, deasupra balconului corului, dincolo de nevăzutele tuburi de alamă ale orgii, se afla rozeta care devenise un vîrtej învolburat, gata să te aspire din acest iad al umbrelor și spiritelor — și care nu era de fapt decît anticamera infernului — să te aspire, definitiv și iremediabil, în însuși infernul.

Flynn își potrivi microfonul și vorbi. Se îndoia că vocea lui va reuși să spargă vraja morții, așa cum spusese ea, dar, oricum, nu acesta era scopul lui.

— Doamnelor și domnilor... frați și surori... Se uită la ceas : 5 :14. Așa cum bine știți, a sosit clipa. Fiți vigilenți... nu va mai dura mult. Trase scurt aer în piept, iar suflarea îi fu purtată mai departe prin difuzoare. A fost o mare cinste pentru mine de a vă fi fost conducător. ...Vreau să vă asigur că ne vom întîlni din nou, dacă nu la Dublin, atunci într-un loc luminos, pe tărîmul de dincolo de Marea de Vest, nu contează cum i se zice... pentru că, oricît ar controla Dumnezeu destinele noastre, pînă în ultima clipă, nu poate nega legătura noastră pămînteană care ne apropie unii de alții, viața noastră, închinată poporului nostru... Simți cum îi tremură glasul. Să nu vă fie frică ! Opri microfonul.

Toți ochii se îndreptară de la el, înspre uși. Rachetele și puștile erau pregătite și măștile de gaz atîrnau peste piepturi, acolo unde inimile băteau sălbatic.

John Hickey se opri sub amvon și-i aruncă lui Flynn un lansator de rachete, o pușcă și o mască de gaz. Hickey strigă cu o voce care nu trăda nici o urmă de frică :

— Brian, mă tem că ne luăm adio, amice. A fost o mare plăcere pentru mine și sînt sigur că ne vom întîlni

din nou într-un loc de o incredibilă lumină, ca să nu mai spun nimic de căldură. Rîse și se îndepărtă în semiobscuritatea sanctuarului.

Flynn își petrecu pușca peste piept, apoi rupse sigiliul rachetei și întinse tubul, îndreptîndu-l spre atriumul central.

Ochii i se împăienjeniră — din cauza fosforului, gîndi el, și pierdură obiectivul, cătarea din plastic transparent a rachetei acționînd ca o prismă în lumina slabă a lumînărilor. Culorile săltau peste tot, în spațiile tăcute ca moartea din fața lui, ca focurile văzute de la mare distanță sau ca bătăliile cu fantomele acelea, din cele mai cumplite și mai tăcute coșmaruri ale sale. Și nici aici nu se auzea nici un sunet, în afara ticăitului constant al ceasului de la mîna ridicată în dreptul urechii, a sîngelui care-i pulsa în cap și a bătăilor îndepărtate din piept.

Încerca să invoce chipuri, oameni pe care-i cunoscuse în trecut, părinți, rude, prieteni și dușmani, dar nici una dintre imagini nu părea să dureze mai mult de o secundă. În schimb o scenă neașteptată se aprinse în conștiința sa și rămase acolo : subsolul mănăstirii Whitehorn, părintele Donnely vorbind cu mult suflet, Maureen turnînd ceai iar el cercetînd inelul. Vorbeau cu toții, dar el nu le putea auzi vocile, iar mișcările erau lente, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Recunoscu viziunea, înțelese că această scenă reprezenta ultima dată cînd fusese cît de cît fericit și tihnit.

John Hickey se opri în fața tronului Cardinalului și se înclină.

— Eminență, am o dorință irezistibilă, spuse el sec, să vă despic gîtul alb, zbîrcit, de la o ureche la cealaltă și apoi să mă dau înapoi și să mă uit cum vi se scurge sîngele pe roba purpurie și peste obiectul ăsta obscen care atîrnă de gîtul dumneavoastră.

Brusc, Cardinalul întinse mîna și atinse obrazul lui Hickey.

Hickey se dădu înapoi și făcu un zgomot ca un schelălăit înfricoșat. Își reveni și sări înapoi pe treaptă, îl

trase pe cardinal în jos de pe tron și-l împinse cu brutalitate spre scara sacristiei.

Coborîră treptele și Hickey se opri pe odihna scării, acolo unde stătea Gallagher, în genunchi, imediat în spatele ușilor criptei.

— Ți-am adus un partener, Frank. Hickey îl înghionti pe Cardinal în jos, pe ultimele trepte, proptindu-l de porți, cu fața spre sacristie. Îi întinse brațul drept și îi prinse încheietura mîinii de bară, în cătușe.

Hickey spuse :

— Iată un nou logo pentru biserica ta, Eminență. A trecut ceva vreme de cînd n-au mai apărut cu nimic nou. Vorbea, în timp ce prindea în cătușe, de bară, și celălalt braț, întins. L-am avut pe Crist pe cruce, pe Sfîntul Petru crucificat cu susul în jos, pe Sf. Andrei răstignit pe o cruce în X și acum te avem pe tine, spînzurat de porțile sacristiei Catedralei Sf. Patrick. Doamne, asta e ceva natural. Face cît un milion de icoane.

Cardinalul își întoarse capul spre Hickey.

— Biserica a supraviețuit unor hoarde ca tine, spuse el, și-ți va supraviețui ție, și va deveni și mai puternică, tocmai pentru că există printre noi oameni ca tine.

— Așa să fie oare ? Hickey își făcu mîna pumn, dar simți prezența lui Gallagher în spatele lui. Se întoarse și-l apucă pe Gallagher de braț, ducîndu-l înapoi spre ușile deschise ale criptei. Stai aici. Nu vorbi cu el și nu-l asculta.

Gallagher se uită în josul scării. Brațele întinse și sutanele roșii ale Cardinalului acopereau grilajul pe jumătate. Gallagher simți cum i se strînge stomacul, privi înapoi spre Hickey, dar nu fu în stare să-i susțină privirea. Gallagher se întoarse și dădu din cap.

Hickey urcă pe scara care-l duse în dreapta altarului și se apropie de Maureen și de Baxter. Cînd se apropie, cei doi se ridicară în picioare.

Hickey le arătă două măști cu gaze care se aflau la capătul stranei care-i separa pe cei doi.

— Puneți-vă chestiile astea la primul semn de gaz. Dacă este ceva ce nu pot suporta, este vederea unei femei

care vomită — îmi amintește de prima mea călătorie la Dublin — curve bete, dînd la rațe, pe alei. Niciodată n-am uitat asta.

Maureen și Baxter rămaseră tăcuți. Hickey continuă :

— Poate v-ar interesa să știți că planul acestui atac ne-a fost vîndut la preț mic și că planul nu prevede prea multe măsuri pentru salvarea voastră sau a catedralei.

— Cîtă vreme asigură moartea voastră, spuse Baxter, este un plan perfect.

Hickey se întoarse spre Baxter.

— Ești un ticălos răzbunător. Pariez că ți-ar plăcea să mai zdrobești gîtul vreunui tînăr irlandez, acum că i-ai prins gustul și rostul.

— Ești omul cel mai rău, cel mai contorsionat pe care l-am întîlnit vreodată. Baxter abia își mai putea controla vocea.

Hickey îi făcu cu ochiul.

— În sfîrșit, vorbești și tu. Atenția lui se întoarse din nou spre Maureen. Nu-i lăsa pe Megan sau pe Leary să te împuște, fetițo. Ascunde-te între stranele astea și stai întinsă în întuneric, fără să faci zgomot. Nici un fel de zgomot. Ia-ți ceasul înapoi, scumpo. Uită-te la el, în timp ce gloanțele vor zbura deasupra capului tău. Continuă să te uiți la el, în timp ce privirea ți se îndreaptă spre tavan. Undeva, între 6 :03 și 6 :04, vei auzi un zgomot și planșeul se va bomba ușurel sub drăgălașa ta crupă și coloanele vor începe să tremure. Și-acolo, sus, departe, în întuneric, vei vedea mari bucăți de tavan căzînd deasupra ta, iară și iară, ca într-o mișcare încetinită, exact pe drăguța ta față. Și nu uita, fetițo, ultimile tale gînduri, în timp ce ești strivită și omorîtă, vor trebui să se îndrepte spre Brian — sau Harry... orice bărbat e la fel de bun, cred. Rîdea, pe cînd se întorcea spre placa de bronz din pardoseală. Se aplecă și ridică placa.

Maureen strigă în urma lui :

— Ultimul meu gînd va fi acela că Dumnezeu va trebui să se îndure de toate sufletele noastre... și că sufletul tău, John Hickey, va trebui în final să-și găsească odihna.

Hickey îi trimise o sărutare apoi coborî scara, trăgînd la locul ei, peste capul său, placa de bronz. Baxter rămase o clipă în picioare, apoi se apropie de ea. Maureen se uită în sus la el şi-i întinse mîna. Baxter i-o luă, se aşezâ aproape de ea şi trupurile li se atinseră. El privi în jur, la umbrele săltăreţe.

— Am încercat să-mi imaginez cum se va sfîrşi totul... dar *asta*...

— Nimic nu este vreodată aşa cum te aştepţi să fie. ...Niciodată n-aş fi crezut ca tu să fii...

Baxter o strînse şi mai tare.

— Sînt înfricoşat.

— Şi eu. Se gîndi o clipă, apoi zîmbi. Dar am reuşit, ştii asta. Un centimetru nu le-am cedat.

Baxter îi înapoi zîmbetul.

— Nu, niciodată, nu-i aşa ?

Flynn scrută întunericul în dreapta sa şi privi tronul gol şi apoi se uită prin panoul din lemn sculptat în direcţia unde se afla, pe platforma ei de lîngă sanctuar, orga altarului. Pe consola orgii ardea o lumînare şi o clipă se gîndi că John Hickey stătea la orgă. Clipi şi un zgomot involuntar i se ridică în gît. La orgă şedea Pedar Fitzgerald, cu mîinile pe claviatură, cu trupul drept dar înclinat uşor spre spate. Faţa îi era îndreptată spre tavan, ca şi cum ar fi fost pe cale să izbucnească în cîntec. Flynn putea întrezări sonda ieşindu-i încă din gură, pielea albă, moartă şi ochii deschişi care păreau vii sub lumina lumînării care dansa în ei.

— Hickey, spuse încet, doar pentru el. Hickey, mizerabilule, dezgustătorule, obscenule... Se uită în sus, în balconul corului, dar nu o putu vedea pe Megan şi se concentră din nou asupra uşilor principale.

Veni şi ora 5 :20, apoi 5 :25...

Flynn se uită după coloana din spatele lui şi-i văzu pe Maureen şi pe Baxter strînşi unul într-altul. Îi urmări puţin, apoi se întoarse spre vestibul.

5 :30.

O stare de încordare plutea în aerul tăcut, înghețat, al catedralei, o încordare atît de palpabilă încît putea fi auzită în piepturile care băteau constant, simțită pe frunțile asudate, gustată în gură cu amăreala fierii, văzută în luminile care dansau și mirosită în duhoarea fosforului arzînd.

Veni și ora 5 :35 și în mințile oamenilor aflați în catedrală începu să-și facă loc gîndul că era deja prea tîrziu să mai pornești un atac care, oricum, n-ar fi servit la nimic.

În lungul triforiului dinspre sud-vest, George Sullivan își lăsă jos arma și puse mîna pe cimpoi. Îl vîrî sub braț, așeză cele trei tuburi bas peste umăr și-și potrivi degetele pe fluierul cu opt găuri, după care își fixă gura pe tubul de suflat. Împotriva tuturor ordinelor primite și împotriva oricărei logici, începu să cînte. Melodia înceată, obsedantă a cîntecului *Uimitoare Grație* pluti dinspre fluier și o porni apoi vuind, din tuburile bas, înspre tăcerea luminată de pîlpîirea lumînărilor.

Urmă o foarte vagă, imperceptibilă slăbire a stării de încordare, o relaxare a vigilenței, dublată de cea mai primitivă dintre convingeri, anume că dacă anticipezi ceva teribil, imaginîndu-ți-l în cele mai mărunte detalii, acest lucru nu se va petrece.

CARTEA A CINCEA

Asaltul

Pentru că toți marii Gaeli ai Irlandei
Nebuni au fost lăsați de Dumnezeu,
Pentru că toate războaiele lor doar un circ sînt,
Iar cîntecele lor triste sînt, toate.

G.K. Chesterton

58

Bellini stătea în fața ușii deschise a micului lift de la subsol, aflat sub sacristia Arhiepiscopului. Un soldat ESD stătea pe acoperișul liftului și lumina cu un proiector de mînă lungul tunel. Tunelul începea în cărămidă, dar un etaj deasupra parterului era căptușit cu lemn și părea să continue în sus, așa cum arătase Stillway, pînă undeva unde se intersecta cu podul triforiului.

— Cum arată ? întrebă Bellini încet.

— Vedem noi, spuse soldatul ESD. Acesta luă o gheară din geanta cu scule, o înșurubă strîns în cablul liftului, la nivelul coapsei, apoi urcă pe ea și-i încercă rezistența. Înșurubă o alta și urcă pe ea. Pas cu pas, acum foarte repede, începu să-și facă drum în susul tunelului, spre triforiu, opt etaje deasupra.

Bellini privi înapoi, în coridorul cotit din spatele lui. Primul pluton ESD de atac stătea tăcut, încărcat cu echipament și înarmat cu pistoale cu amortizor și puști prevăzute cu lunete cu infraroșii.

Pe jos, chiar la ieșirea din lift, stătea radiotelefonistul, în fața panoului unui mic telefon de campanie care era legat prin cablu cu restul plutoanelor ESD de atac și cu biroul oficial din Rockefeller Center. Bellini îi spuse omului :

— Cum începe nebunia, comunicarea între plutoane are prioritate față de Excelența Sa și față de comisar. ...De fapt, nici n-am de gînd să-i aud decît dacă ne spun să ne retragem.

Omul dădu din cap în semn că a înțeles.

În coridor apăru Burke. Fața îi era înnegrită și-și înșuruba un amortizor uriaș în țeava pistolului său automat.

Bellini îl urmări.

— Asta nu prea aduce a Los Angeles, nu-i așa, Burke ?

Burke își vîrî automatul în centură.

— Să mergem, Bellini.

Bellini dădu din umeri. Urcă scara mobilă și se opri pe acoperișul liftului iar Burke i se alătură, în puțul strîmt. Bellini lumină peretele cu lanterna, pînă cînd aceasta se opri pe ușa de stejar care dădea în sacristia Arhiepiscopului, șase metri deasupra. Îi spuse încet lui Burke :

— Dacă cumva se află acolo un fenian cu un automat și ne aude urcînd, atunci o să fie o adevărată cascadă de sînge și de trupuri prăvălindu-se înapoi, pe liftul ăsta.

Burke orientă lumina lui Bellini mai sus și surprinse conturul vag al celui care se cățăra, acum cam la vreo treizeci de metri mai sus.

— Sau s-ar putea să dăm de o ambuscadă, acolo, sus.

Bellini încuviință.

— Pe hîrtie arăta bine. Stinse proiectorul. Ai aproximativ un minut ca să nu te mai porți ca un tîmpit și să te cari de aici.

— În regulă.

Bellini se uită în sus, în tunelul întunecat.

— Mă întreb... mă întreb dacă ușa asta sau oricare dintre ușile de aici sînt minate ? Bellini vorbea de-acum nervos. Mai ții minte din armată... toate semnele alea de falsă minare ? Tot acel război psihologic... ? Scutură din cap. După primul foc, totul este perfect... toată nebunia e înainte... Flynn m-a cîntărit... El înțelege... Sînt convins că e mai nebun ca mine.

Burke spuse :

— Poate că Schroeder i-a spus într-adevăr cît ești de nebun... poate că Flynn se teme de *tine*.

Bellini dădu din cap.

— Da... Rîse, apoi fața i se înăspri. Știi ceva ? *Simt nevoia* de a ucide pe cineva... Am o *urgență*... ca atunci cînd simt nevoia unei țigări... știi ?

Burke își privi ceasul.

— Cel puțin de data asta n-o să facem ore suplimentare. La 6 : 03 totul se sfîrșește.

Bellini se uită și el la ceas.

— Da... fără ore suplimentare. O atenționare de numai două minute, o bubuitură teribilă, stadionul se prăbușește și jocul s-a sfîrșit. Rîse din nou și Burke se uită la el.

Cățărătorul ESD ajunse la vîrful tunelului. Legă o scară de nailon de traversa scripetelui și o lăsă să cadă. Bellini o prinse înainte de a lovi acoperișul metalic al liftului. Omul de la telecomunicații îi aruncă un telefon de campanie și Bellini și-l prinse la umăr, peste vesta sa antiglonț.

— Ei, Burke... asta este. Odată urcat *pe* scară, nu mai cobori așa de ușor *de pe* ea. Și începu să se cațere. Burke îl urmă și unul în spatele celuilalt urcară și cei zece ESD-iști.

Bellini se opri la ușa de stejar a sacristiei Arhiepiscopului și-și lipi urechea de ea. Auzi pași și îngheță. Brusc, dîra de lumină de la baza ușii dispăru. Așteptă cîteva secunde, cu pușca ațintită spre ușă și cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul. Pașii se îndepărtară. Telefonul păcăni și Bellini răspunse încet :

— Da.

Operatorul îi spuse :

— Oamenii noștri de afară raportează că înăuntru se sting toate luminile — dar că arată... ca și cum ar fi fost aprinse lumînări... poate făclii care luminează ferestrele.

Bellini înjură. Făcliile, știa bine, trebuie să fi fost cu fosfor alb. *Nemernicii.* Chiar de la început... chiar de la începutul începutului, dracu' să-i ia... Își reluă urcușul pe scara care se balansa.

În vîrful tunelului cățărătorul stătea pe traversă, îndreptînd proiectorul deasupra lui și Bellini văzu o mică deschidere, unde peretele tunelului se termina, la cîțiva metri de acoperișul înclinat al podului triforiului. Bellini mormăi :

— În sfîrșit, o nenorocită de intrare. Se ridică periculos pe traversă, opt etaje deasupra parterului și se întinse spre deschidere, apucîndu-se de partea de sus a peretelui de lemn. Se trase în sus, strivindu-și capul și umerii largi în spațiul strîmt, în mînă cu un pistol cu surdină. Clipi în întunericul mansardei, așteptîndu-se efectiv să fie împușcat între ochi. Așteptă, apoi aprinse proiectorul, trăgînd în același timp cocoșul pistolului. Nici o mișcare în afara pieptului său care bătea puternic pe muchea de sus a peretelui. Își dădu drumul în jos prin alunecare, cu capul înainte, spre o grindă care trecea pe deasupra tavanului fals, întrerupîndu-și căderea cu brațele întinse și revenind, în liniște, la poziția verticală.

Capul și umerii lui Burke apărură în deschidere și Bellini îl trase înăuntru. Unul cîte unul, antiteroriștii își dădură drumul în podul lateral din spatele triforiului.

Bellini se tîra peste grinzi, frecîndu-se de peretele scund și înaintînd de-a lungul acestuia, pînă cînd simți o mică ușiță pe care i-o descrisese Stillway. De partea cealaltă a ușii se afla triforiul de sud-est iar în triforiu, era sigur de asta, se afla unul dintre pușcași. Lipi de ușă un mic amplificator audio și ascultă. Nu auzi pași, nu auzi nici un semn de viață în triforiu, dar undeva în catedrală, un cimpoi cînta *Uimitoarea Grație*. Își spuse în șoaptă: „Nemernicii".

Se îndepărtă cu grijă de perete și-și conduse echipa spre spațiul scund, îngust, acolo unde acoperișul în pantă se întîlnea cu piatra peretelui exterior. Își desfăcu telefonul de campanie de pe haină și se adresă, încet, centralei de la subsol.

— Raportez tuturor punctelor: Primul pluton, pe poziție. Nici o întîlnire.

Al doilea pluton, ESD se cățăra pe traversele coșului larg, cu toporiști prinse la spate. Trecu de ușa din oțel, încastrată în cărămidă și-și continuă drumul în sus, spre astupătoarea coșului.

Comandantul plutonului legă o frînghie de rapel de traversa de sus și ținu în mîini cele două părți, împreunate. Aerul rece al nopții sufla în coș, provocînd un sunet adînc, cavernos, fluierat. Comandantul plutonului înălță un periscop prin astupătoarea coșului și scrută turnurile, dar din unghiul acesta nu se putea vedea nici un fenian și orientă periscopul spre acoperișul în formă de cruce. În față îi apărură două lucarne și văzu că trapele acestora erau deschise. „La dracu". Se întoarse și radiotelefonistul plutonului schimbă manivela telefonului de la piept și-i dădu receptorul. Comandantul plutonului raportă :

— Căpitane, al doilea pluton, pe poziție. Ale naibii lucarne sînt deschise și n-o să fie ușor să traversăm acoperișul dacă tipii or să stea aplecați peste ele, trăgînd în noi.

Bellini răspunse abia auzit :

— Stați acolo pînă sar turnurile în aer. Apoi, plecați.

Al treilea pluton de asalt se cățără prin coș în urma celui de al doilea pluton dar se opri din urcare sub ușa de oțel. Comandantul își făcu loc lîngă ușă și îndreptă lumina lanternei spre zăvor. Apropie încet de el un clește mecanic și atinse cu grijă zăvorul, apoi îl smulse. Îl chemă pe Bellini, prin telefonul de campanie :

— Căpitane, al treilea pluton, pe poziție. Nu pot spune dacă există alarme sau mine montate pe ușă.

— În regulă, îi răspunse Bellini. Cînd al doilea pluton eliberează coșul, deschizi ușa și afli.

— În regulă. Îi dădu telefonul înapoi radiotelefonistului care spînzura lîngă el și care-i spuse :

— Cum de n-am repetat niciodată pînă acum așa ceva ?

— Nu cred să mai fi existat vreodată o situație ca asta.

La 5 : 35, comandantul plutonului ESD, de trăgători de elită, aflat în Rockefeller Center, ridică telefonul care suna pe biroul unei încăperi de la etajul zece. Se auzi vocea lui Joe Bellini, stinsă dar fermă. Acesta spuse parola :

— Fuga taurului. Șaizeci de secunde.

Comandantul plutonului de trăgători confirmă recepționarea mesajului. Închise, trase aer în piept și apăsă soneria interfonului din birou, semnalizînd alert.

Paisprezece trăgători de elită se îndreptară repede spre cele șapte ferestre care dădeau spre secțiunile cu lucarne ale turnulețelor, dincolo de Fifth Avenue și se ghemuiră sub pervazuri. Interfonul sună din nou și trăgătorii se ridicară și deschiseră brusc cremoanele ferestrelor și-și proptiră puștile de ieșindurile reci, din piatră. Comandantul urmări limba mare a ceasului și apoi dădu ultimul semnal scurt.

Paisprezece pușți cu silențios tușiră și sunetul metalic al puștilor care se alimentau automat păcăni în birouri, urmat de sunete fluierate, apoi de tusetele altei salve, sfîrșind într-un tir la întîmplare, pe măsură ce pușcașii începeau să tragă fiecare în ritmul său. Tuburi de cartușe consumate cădeau tăcut pe covoarele plușate.

Brian Flynn se uita în jos la televizor, stînd pe dușumeaua amvonului. Pe ecran se vedea un plan apropiat al clopotniței, de unde umbra albăstrie a lui Mullins privea afară, prin turnulețele de aerisire, sparte. Mullins duse o ceașcă la gură. Scena se mută spre un alt plan apropiat, filmat prin telescop, care-l arăta pe Devane în turnul sudic, cu o expresie de plictiseală pe chip. Sonorul era dat la minim, dar Flynn auzea totuși vocea monotonă a unui reporter. Reporterul tăcu. Totul i se păru cît se poate de firesc, pînă în clipa în care camera făcu o mișcare de panoramare, înapoi, și Flynn surprinse o rază de lumină ieșind prin rozeta care ar fi trebuit să fie întunecată. Își dădu seama că vedea o casetă video înregistrată, o reluare de la începutul serii. Flynn se întinse spre telefonul de campanie.

O duzină de informatori fenieni din clădirile înconjurătoare urmărea catedrala, prin binocluri.

Unul dintre aceștia văzu mișcare la gura coșului. Un altul văzu deschizîndu-se un rînd de ferestre, în Rockefeller Center.

Lumini stroboscopice începură să semnalizeze spre turnurile catedralei.

Rory Devane îngenunche în spatele unui stîlp de piatră dintre două ferestre, suflîndu-și în mîinile înghețate, cu pușca sprijinită pe brațele îndoite. Ochii lui surprinseră semnalele stroboscopice și imediat văzu un șir de fulgere făcute de puștile care trăgeau din clădirea de dincolo de Avenue. Se întinse după telefonul care începu să sune în același timp, dar, înainte de a-l ridica, bucăți de piatră dezintegrată îl izbiră în față. Încăperea întunecată a turnului se umplu de sunete ascuțite, șuierătoare și răsuna de zăngănitul metalic al turnulețelor de aerisire, din cupru, smulse.

Un glonț se izbi cu putere de jacheta anti-glonț a lui Devane, expediindu-l, clătinat, în spate. Simți un alt glonț trecîndu-i prin gît, dar pe cel care ricoșă în frunte și-i fractură țeasta, nu-l mai simți.

Donald Mullins stătea în picioare în capătul estic al clopotniței, privind peste Est River, încercînd să zărească lumina care precede zorii, venind dinspre Long Island. Se și convinsese pe jumătate că nu o să mai fie nici un atac și, cînd sună telefonul de campanie, știu că era Flynn, anunțîndu-l că fenienii cîștigaseră.

O lumină stroboscopică străluci de la o fereastră din Waldorf-Astoria și, o clipă, inima încetă să-i mai bată. Auzi unul din clopotele din spatele lui sunînd ascuțit și se întoarse într-acolo. Puștile scăpărau într-o succesiune rapidă, ca niște lămpi cu magneziu, pe toată lățimea clădirii de dincolo de Avenue și, în depărtare, alte și alte lumini stroboscopice trimiteau semnale ; dar aceste atenționări, pe care le așteptase toată noaptea, nu lăsară nici o impresie în mintea lui. O serie de gloanțe izbiră în jacheta sa anti-glonț, tăindu-i răsuflarea și ridicîndu-l în sus.

Mullins reveni pe picioare și se repezi spre telefonul care continua să sune. Un glonț îi zdrobi umărul și un altul îi trecu prin mînă. Pușca îi căzu jos și totul deveni ne-

gru. Încă un glonț îi pătrunse după ureche și-i desprinse o lungă halcă din țeastă.

Mullins se clătină sub durerea oarbă și se apucă de funiile clopotului, care atîrnau prin puțul casei scării. Simți cum cade, alunecînd în jos, pe sforile care se răsuceau.

Părintele Murphy stătea ghemuit, lipit de scara rece, metalică, din clopotniță, pe jumătate inconștient din cauza oboselii. Un zvon slab de clopot deasupra lui îl făcu să se uite în sus și-l văzu pe Mullins căzînd spre el. Instinctiv, se întinse să-l apuce, înainte ca acesta să treacă prin deschiderea scării.

Mullins își schimbă direcția și ateriză pe dușumea, urlînd de durere. Se clătină prin încăpere, cu mîinile pe față și cu simțul echilibrului dus odată cu urechea interioară, cu sîngele șiroindu-i printre degete. Alergă cu capul înainte spre zidul estic al turnului și trecu prin geamul făcut țăndări, prăvălindu-se trei etaje, spre acoperișul triforiului de nord-vest.

Părintele Murphy încercă să înțeleagă scena suprarealistă care tocmai se petrecuse în fața ochilor săi încețoșați. Clipi de cîteva ori și rămase uitîndu-se la fereastra sfărîmată.

Abby Boland se gîndi că auzise parcă un zgomot pe acoperișul podului triforiului din spatele ei și îngheță, ascultînd.

Leary se gîndi că auzise parcă zvon de clopot venind dinspre clopotniță și se concentră să mai audă ceva.

Flynn striga în telefonul de campanie :

— Turnul sudic, turnul nordic, răspundeți.

În horn, radiotelefoniștii celor două plutoane răspunseră în același timp la telefon și auziră glasul lui Bellini :

— Ambele turnuri curățate. Porniți !

Comandantul celui de-al doilea pluton aruncă sfoara împreunată în sus, afară din coș, și se strecură prin gura acestuia afară, în aerul rece. Mizaseră pe ideea că ieșind

în lumina albastră a reflectoarelor, care scălda zidurile mai joase ale catedralei, nu vor alerta observatorii fenieni aflați în clădirile înconjurătoare sau în pod. Dar comandantul se simțea teribil de vizibil, în timp ce cobora în jos, pe frînghie, pe o latură a coșului. Acostă pe acoperișul întunecat al triforiului nord-estic, urmat de cei zece oameni ai săi din plutonul de asalt. Se deplasară pe un acoperiș mai scund, spre un turnuleț care se înălța zvelt, între două ferestre uriașe ale deambulatorului. Găsiră în piatră treptele metalice pe care Stillway spusese că le vor afla aici și se cățărară spre un acoperiș mai înalt, destul de vizibil în lumina difuză. Lăsîndu-se pe acoperiș, se întinseră în jgheabul de scurgere, spațios, acolo unde peretele întîlnea vasta întindere, în pantă, de plăcuțe din ardezie cenușie, apoi începură să se tîrască în jgheab, spre cea mai apropiată lucarnă. Comandantul nu-și dezlipea ochii de pe aceasta în timp ce înainta spre ea. Văzu ceva scos afară prin gura deschisă a lucarnei, ceva lung și ascuțit, ca o țeavă de pușcă.

Comandantul celui de-al treilea pluton de asalt, instalat în dreptul ușii metalice, urmări ultima formă întunecată dispărînd prin astupătoarea coșului de deasupra și prinse cleștii de zăvorul ușii, murmură o rugăciune, îndepărtă zăvorul și împinse apoi ușa, încetișor, întrebîndu-se dacă nu cumva o să fie azvîrlit în sus, prin gura coșului, ca un fulg de funingine.

Jean Kearney și Arthur Nulty stăteau în dreptul gurilor lucarnelor, de o parte și de alta a acoperișului înclinat, scrutînd cerul nopții, pentru a zări elicopterele. Nulty, aflat în coasta de nord a acoperișului, crezu că a auzit un zgomot dedesubt. Se uită chiar sub el, spre acoperișul triforiului dar nu văzu nimic în întuneric. Auzi un zgomot imediat în dreapta lui și se întoarse. Un șir lung de forme negre, ca niște goange, gîndi, se tîra spre el, prin jgheabul pentru colectarea apelor de ploaie. Nu-și putu imagina cum ajunseseră acolo fără elicoptere sau fără să fi fost văzuți de observatorii din clădirile înconjurătoare. Ridică

instinctiv pușca și ținti în primul om, care nu se afla la o distanță mai mare de șase metri.

Unul dintre oameni strigă și toți se ridicară într-un genunchi. Nulty văzu puștile așezîndu-se în poziție de tragere și trase un singur foc. Unul din oamenii în negru își duse mîna la jacheta anti-glonț, își pierdu echilibrul și căzu din jgheab, căzu trei etaje mai jos, pe acoperișul triforiului, cu o bufnitură care se auzi puternic în noaptea liniștită.

Auzind zgomotul făcut de arma lui Nulty, Jean Kearney se întoarse.

— Arthur ! Ce...

Lucarna în dreptul căreia stătea Nulty erupse în așchii zburătoare de lemn și Nulty căzu pe spate, în pod. Se ridică foarte repede în picioare, făcu doi pași spre Jean Kearney, cu brațele fluturînd, apoi se rostogoli peste pasarelă și se prăbuși pe tavanul fals de dedesubt.

Kearney privi în jos la trupul lui, apoi se uită în sus, spre lucarnă, și văzu un bărbat ghemuit în deschidere. Își ridică pușca și trase, dar omul sări și ieși din vedere.

Kearney alergă de-a lungul pasarelei și se strecură pe sub grinzile de lemn, întinzîndu-se după o lampă cu gaz, aprinsă. O azvîrli într-un arc și aceasta se prăbuși pe o grămadă de lemne sparte. Jean se rostogoli cîteva picioare mai departe și se întinse spre telefonul de campanie, care suna.

Prin lucarnele deschise oameni își dădeau drumul în pod, învălmășindu-se pe pasarele și trăgînd la nimereală, în spațiile abia luminate. Gloanțele izbeau grinzile și dușumeaua cu zgomot surd.

Kearney trase și ea și zgomotul puștii ei atrase după sine alte zeci de focuri. Simți o durere ascuțită în coapsă și țipă, dînd drumul la pușcă. Sîngele îi șiroia printre degetele mîinii pe care o ținea pe rană, sub fustă. Cu cealaltă mînă se lăsă la podea, căutînd telefonul care continua să sune.

Grămada de lemne începea de-acum să ardă cu vîlvătăi și lumina contura umbrele negre care se apropiau de ea. Umbrele aruncau canistre cu lichid extinctor peste lemnul arzînd, dar focul continua să se extindă.

Apucă din nou pușca și trase în lumina orbitoare a focului. Un om țipă și focuri de răspuns îi șuierară pe lîngă cap. Se tîrî spre pasajul clopotniței, lăsînd o dîră de sînge pe podeaua prăfuită. Puse mîna pe o altă lampă cu petrol și o aruncă deasupra grămezii de lemne dintre ea și turn, blocîndu-și calea de scăpare.

Se întinse pe burtă, trăgînd sălbatic, în toate direcțiile, în podul cuprins de flăcări. Încă un om gemu de durere. Gloanțele smulgeau bucăți de lemn în jurul ei și geamurile turnului din spatele ei începură să se spargă. Flăcările ajungeau de acuma pînă la tavan, încolăcindu-se în jurul grinzilor. Mirosul lumînărilor de ceară care ardeau se amesteca cu cel de stejar vechi, tratat, și căldura focurilor începea să-i încălzească trupul înfrigurat.

În triforiul de nord-est, Eamon Farrell auzi un zgomot clar pe acoperișul podului de deasupra lui. Nervii lui deja uzați nu mai suportară. Își ținu respirația și se uită jos, în catedrală, la Flynn care, aflat în amvon, dădea la manivela telefonului de campanie. De partea cealaltă, Sullivan și Abby Boland se aplecau neliniștiți peste balustradă. Ceva era pe cale să se petreacă iar Eamon Farrell nu afla nici un motiv pentru care ar fi stat prin preajmă ca să vadă ce anume, exact.

Farrell se îndepărtă încet de balustradă, își puse jos pușca și deschise ușa din peretele mansardat din spatele lui. Pătrunse în podul întunecat și-și îndreptă spotul lanternei spre ușa de oțel a coșului. Dumnezeu, era sigur de asta, îi oferise o portiță de scăpare și făcuse bine că o ținuse ascunsă de Flynn, iar acum făcea bine că o folosea.

Se apropie cu atenție de ușă, își băgă lanterna în buzunar, apoi se lăsă în jos prin deschidere, pînă cînd picioarele lui dădură de o treaptă metalică. Închise ușa și făcu un alt pas în jos, în întunericul total, spre o altă treaptă. Umărul lui se frecă de ceva și urlă de spaimă, apoi întinse mîna și atinse o funie foarte bine întinsă.

Privi în sus și văzu, în gura coșului, o bucățică de cer înstelat, în parte ascuns de o formă mișcătoare. I se ridică stomacul, dîndu-și seama că nu era singur.

Auzi pe cineva respirînd, mirosi prezența altor trupuri în spațiul plin de funingine din jurul lui, își imagină cu ochii minții forme care se bălăngăneau răsucindu-se pe sfori în întuneric, ca liliecii, la cîțiva centimetri de el. Își drese glasul :

— Ci... cine... ?

— În nici un caz Moș Crăciun, amice, îi răspunse o voce.

Farrell simți metalul rece apăsîndu-l pe maxilar și strigă :

— Mă predau ! Dar strigătul său îi băgă în panică pe ESD-iști și întunericul fu sfîșiat de scăpărarea tăcută a unei lumini orbitoare. Farrell căzu cu picioarele înainte și apoi se dădu peste cap în puțul întunecat, sîngele șiroindu-i de-a lungul brațelor care se zbăteau.

Comandantul celui de-al treilea pluton spuse :

— Mă întreb unde se duce *el* ? Plutonul ieși în tăcere prin ușa coșului și se adună în podul întunecat, aflat deasupra camerei miresei.

Flynn opri televizorul. Vorbi în microfonul amvonului :

— A început ! Fiți vigilenți ! Calmați-vă ! Păziți ușile și ferestrele ! Pregătiți rachetele !

Bellini se lipi de peretele mansardat și ascultă vocea lui Flynn, vorbind în microfon. „Da, ticăloșilor, păziți voi ușile și ferestrele." Primul pluton îngenunche de o parte și de alta, cu pușile ridicate. Bellini puse mîna pe zăvor, îl ridică și împinse. Toți cei din spatele lui se strînseră în dreptul ușii și Bellini o deschise cu putere și se rostogoli la pămînt în triforiul întunecat. În urma lui se scurseră și ceilalți, plonjînd și apoi rostogolindu-se pe pardoseala rece, cu armele ațintite în susul și în josul lungii galerii.

Triforiul era gol, dar pe jos zăceau aruncate o redingotă neagră, un joben și o eșarfă cu tricolorul și cuvintele *Mareșal de Paradă*.

Jumătate din băieți se strecură de-a lungul parapetului, rămînînd în dreptul acestuia, la intervale unii de alții. Cealaltă jumătate alergă pe vine spre locul în care triforiul făcea un unghi drept, cuprinzînd cu privirea transeptul sudic.

Bellini se strecură spre colțul unghiului drept și ridică un periscop cu infraroșii. Întreaga catedrală era luminată cu lumînări și făclii cu fosfor și imediat fosforul alb decoloră imaginea pînă cînd aceasta dispăru. Bellini înjură și coborî periscopul. Cineva îi dădu un periscop de zi și se concentră asupra lungului triforiu care se afla dincolo de transept. În lumina tremurătoare care venea de dedesubt, văzu un bărbat înalt, în tunică de cîntăreț la cimpoi, aplecîndu-se peste balustradă și îndreptîndu-și pușca spre ușile transeptului din partea cealaltă a navei. Roti periscopul și privi în jos spre balconul întunecat al corului, dar nu văzu nimic, apoi cercetă chiar lungul triforiu din partea cealaltă a navei și zări o clipă ceva ce părea a fi o femeie în salopetă. Se fixă pe ea și văzu că fața ei tînără arăta înspăimîntată. Zîmbi și trecu mai departe în dreapta, în scurtul triforiu aflat pe partea opusă sanctuarului, acolo unde se afla coșul. Părea gol și începu să se întrebe oare cîți oameni folosise Flynn ca să ocupe catedrala și să strice tuturor ziua.

În spatele lui apăru Burke și Bellini îi șopti la ureche :

— N-o să fie chiar atît de rău. Păcăni telefonul și Bellini îl duse la ureche.

Al treilea pluton raporta tuturor :

— Pe poziție. Un fenian în coș — lichidat.

Se interferă o voce și Bellini recunoscu strigătele înnebunite ale șefului celui de-al doilea pluton.

— Podul în flăcări ! Luptăm cu focul ! Trei victime ESD — un fenian mort — unul mai trage încă. Elicopterele pompierilor în poziție, dar nu se apropie pînă cînd podul nu e curățat. Poate va trebui să abandonăm podul !

Bellini se uită în sus, la tavanul boltit. Își făcu mîna căuș în jurul microfonului și vorbi repede :

— Stați acolo și luptați-vă cu focul ăla blestemat, omorîți-l pe blestematul ăla de fenian și aduceți elicopterele pompierilor. Vă pișați pe focul ăla, scuipați pe focul ăla, dar nu plecați de lîngă el. Confirmați.

Comandantul plutonului parcă se mai calmase :

— Am înțeles, am înțeles, în regulă...

Bellini lăsă telefonul jos și se uită la Burke.

— Arde podul.

Burke scrută întunericul de deasupra. Undeva, deasupra tavanului abia întrezărit, cam la vreo patru etaje mai sus, era lumină și căldură, dar aici era întuneric și frig. Undeva, dedesubt, se aflau explozivi care ar fi putut face una cu pământul întreaga parte estică a catedralei. Se uită la ceasul de la mînă și spuse :

— Bombele vor stinge și incendiul.

Bellini se uită la el.

— Umorul tău cam lasă de dorit, știai ?

Flynn stătea în amvon, cu un sentiment de neputință crescîndă în el. Se termina prea liniștit, fără împușcături, fără scînteie măcar, fără nimic ce să fi putut auzi el. Era tot mai sigur că poliția dăduse în final de Gordon Stillway, mulțumită lui Bartholomew Martin și nu mai aveau de gînd să pătrundă înăuntru prin uși și ferestre — Schroeder minți se sau fusese folosit de ei. Ei își săpau chiar acum drumul înăuntru, precum putregaiul în lemnăria casei, și totul va cădea doar după cîteva focuri. Se uită la ceas — 5 :37. Spera că Hickey mai era încă în viață, acolo, jos, așteptînd în întuneric echipa de geniști. Se gîndi o clipă și convingerea covîrșitoare, că Hickey măcar își va duce misiunea la bun sfîrșit, puse stăpînire pe el.

Flynn vorbi în microfon :

— Au ocupat turnurile. George, Eamon, Frank, Abby, Leary, Megan — fiți vigilenți. Se prea poate să fi găsit o altă intrare. Gallagher, păzește cripta din spatele tău. Fiecare să fie atent la dalele mobile din pardoseală ; urmăriți placa de bronz din sanctuar : fiți cu ochii pe camera miresei, pe sacristia Arhiepiscopului, pe librărie și pe altare ; stați cu urechea la pereții podurilor triforiului. Ceva îl făcu să se uite sus, în dreapta lui, spre triforiul nordic. Farrell !

Nimeni nu-i răspunse.

Flynn scrută întunericul de deasupra.

— Farrell ! Izbi cu pumnul în marmura balustradei. Fir-ar să fie ! Întoarse din nou telefonul de campanie și mai încercă o dată să trezească podul din morți.

Bellini asculta cum dispărea din difuzoare ecoul vocii lui Flynn. Comandantul plutonului, aflat lîngă el, spuse :

— Trebuie să acționăm — acum !

Vocea lui Bellini era calmă :

— Nu. Să așteptăm momentul optim. E ca atunci cînd vrei să te culci cu cineva. Trebuie să aștepți momentul optim.

Păcăni telefonul și Bellini îl auzi pe șeful celui de-al treilea pluton vorbind din podul triforiului de vizavi.

— Căpitane, mai vezi pe cineva în triforiu ?

Bellini îi răspunse :

— Cred că tipul numit Farrell a fost singurul. Intrați în triforiu. Dă-mi plutonul patru, îi ceru el operatorului.

Comandantul celui de-al patrulea pluton răspunse din canalul prin care se tîra.

— Am pierdut timp, căpitane — ne-am rătăcit în rețeaua de canalizare. Cred că acum trecem prin fundație...

— *Crezi !* Ce dracu' se întîmplă cu tine ?

— Îmi pare rău...

Bellini își frecă tîmplele care îi zvîcneau și reuși să-și stăpînească glasul.

— Bine... bine, o să salvăm timpul pierdut, mai împingînd puțin ultimul moment cînd te vei mai putea retrage, de la 5 : 55 la 6 : 00. E cinstit, da ?

Abia după o pauză, comandantul de pluton răspunse :

— Corect.

— Bine. Și acum vezi dacă poți găsi subsolul scund, din zonă. În regulă ? Ca să pot trimite acolo echipa de geniști.

Bellini închise și se uită la Burke :

— Îți pare bine c-ai venit ?

— Absolut.

Flynn învîrti manivela telefonului de campanie.

— Podul ! Podul !

În sfîrșit, se auzi pe fir vocea lui Jean Kearney și Flynn spuse repede :

— Au ocupat turnurile și în curînd vor intra prin lucarnele podului — pot auzi elicopterele deasupra. N-are rost să-i aștepți, Jean, aprinde focurile și intră în clopotniță.

— În regulă, îi răspunse Jean Kearney. Stătea în picioare sprijinită de o grindă, susținută de doi ESD-iști, unul dintre ei ținînd amortizorul pistolului proptit în capul ei. Brian ! strigă ea, dar unul din bărbați îi smulse telefonul din mînă.

Jean se sprijini mai bine de grindă, simțindu-se ametită și venindu-i rău din cauza sîngelui pierdut. Se aplecă și vomă, apoi își trase capul în sus și încercă să stea drept, sprijinindu-se de cei doi bărbați de lîngă ea. Din elicopterele care planau deasupra atîrnau furtunuri care-și căutau, șerpuind, drumul prin lucarnele acoperișului, revărsînd valuri — valuri de spumă albă peste flăcările tremurătoare. Se simțea înfrîntă dar ușurată că totul se terminase. Încercă să se gîndească la Arthur Nulty, dar coapsa îi dădea asemenea dureri încît nu se mai putea gîndi la altceva decît că durerea trebuie să cedeze și greața trebuie să-i treacă. Se uită la comandantul echipei.

— Dă-mi un pansament, fir-ar să fie !

Omul o ignoră, urmărind mai departe pompierii care coborau prin lucarne, preluînd furtunurile de la oamenii săi. Strigă la aceștia :

— Înaintați ! În clopotniță !

Se întoarse la Jean Kearney, remarcînd uniforma verde, zdrențuită, de la Aer Lingus ; se uită, în lumina slabă, la fața ei plină de pistrui și arătă spre o grămadă de lemne, arzînd mocnit :

— Sînteți *nebuni* ?

— Sîntem loiali, spuse ea, privindu-l în ochi.

Comandantul ascultă zgomotul făcut de oamenii săi care alergau peste pasarele, spre intrarea în clopotniță. În timp ce-și desprindea de la centură trusa de prim-ajutor,

nu-i scăpa din ochi pe pompierii ocupați cu furtunurile lor mari, cu substanțe chimice.

Mîna lui Jean Kearney zbură, îi înhăță repede pistolul, și-l duse la inimă și trase. Pedală în aer spre spate, cu brațele agitîndu-se în largi mișcări circulare, pînă cînd se răsturnă peste pasarela prăfuită.

Comandantul se uită împietrit la ea, apoi se aplecă și-și luă pistolul. „Nebună... Nebună".

O masă densă de spumă înaintă pe pasarelă, prelingîndu-se peste trupul lui Jean Kearney; bășicile albe, învolburate, se colorară în roșu.

Flynn luă telefonul de campanie ca să cheme balconul corului. Vorbi repede cu Megan:

— Cred că au ocupat podul. Vor pătrunde în balconul corului prin ușile laterale. Acoperă ușile, ca Leary să poată trage.

Vocea lui Megan era furioasă, aproape isterică:

— Cum dracu' au intrat în pod? Ce mama naibii se petrece, Brian? Ce *fir-ar să fie* se petrece cum nu trebuie, aici?

Flynn respiră adînc.

— Megan, cînd o să participi la cincizeci de acțiuni, o să știi că nu trebuie să pui întrebări. Lupți pur și simplu și mori sau nu mori, dar niciodată nu pui întrebări. Ascultă, spune-i lui Leary să aibă în colimator poziția lui Farrell — cred că tipii sînt și acolo...

— Cine naiba a spus că ești un geniu militar?

— Englezii — asta îi făcea să se simtă mult mai importanți.

Megan ezită, apoi spuse:

— De ce l-ai lăsat pe Hickey să-i facă asta fratelui meu?

Flynn aruncă o privire spre trupul lui Pedar Fitzgerald, sprijinit de bancheta orgii.

— Hickey — ca și domnul Leary — este prietenul tău, nu al meu. Întreabă-l pe Hickey, prima oară cînd o să-l revezi. Și mai spune-i lui Leary să nu piardă din vedere nici triforiul lui Gallagher...

Megan îl întrerupse.

— Brian... ascultă... ascultă...

Flynn recunoscu tonul din vocea ei, lălăiala aceea copilărească la care recurgea cînd se căia pentru ceva. El însă n-avea chef să audă ce vroia ea să spună și închise.

Bellini cerceta zona cu periscopul și raporta prin telefon, tuturor punctelor !

— Da... au început de-acuma să se uite peste umăr. Tipul de la orgă... dar pare... mort... Dar tot nu-l văd pe Hickey... Ar putea fi în subsolul scund. Doi ostatici... Malone și Baxter... Murphy tot n-a apărut... la naiba... Cardinalul lipsește și el...

Intră pe fir comandantul celui de-al cincilea pluton aflat în sala octogonală de lîngă sacristie.

— Căpitane, cercetez porțile cu periscopul... unghiul e prost... dar cineva — parcă ar fi Cardinalul — este prins cu cătușe de ele. Aștept indicații.

Bellini înjură încet.

— Asigură-te că e el și așteaptă instrucțiuni. Se întoarse spre Burke : Nemernicii ăștia și-au mai agățat o șmecherie ordinară de măciucă — l-au legat pe cardinal de porți, cu cătușele. Își îndreptă periscopul spre Flynn, aflat în amvon chiar sub ei. Deștept băiat... Mîncătorul ăsta de cartofi e al meu... dar n-o să fie ușor... Deasupra, baldachinul, și în jurul lui, un zid de marmură. Știe că totul a început să se ducă dracului, dar nu poate face nimic să împiedice asta. Labagiul.

— Dacă am asigurat podul, spuse Burke, și dacă dezactivăm și bombele... atunci ai putea încerca să negociezi. O să vorbească el, Flynn, cu douăzeci de pușți ațintite asupra lui. Multe poți spune despre el, dar prost nu este.

— Nimeni nu mi-a spus să-i cer să se predea. Bellini își apropie fața de a lui Burke. Nu te lăsa dus de apă și nu începe să-mi dai ordine, căci jur pe Dumnezeu că pînă aici ți-a fost cu mine. Știu eu ce fac, Burke — fac bine ce fac —, în seara asta sînt în formă — duceți-vă dracului — și tu și Flynn, să se perpelească puțin și-apoi să moară.

Cei din al cincilea pluton de asalt își dădură drumul, unul cîte unul, prin gura canalului și toți se întinseră pe burtă, pe planșeul umed al subsolului scund, formînd un perimetru de apărare. Comandantul porni telefonul și raportă :

— În regulă, căpitane, sîntem în subsolul scund. Nici o mișcare aici...

— Sînteți siguri că nu vă aflați în podul ăla nenorocit ? îl întrebă Bellini. În regulă, trimit cîinii și dresorii prin canalizare, odată cu echipa de geniști a lui Peterson. Cum faceți joncțiunea, o luați din loc. S-ar putea ca Hickey să fie și el acolo jos... poate și alții. Pîndește cu capul, nu cu fundul.

Bellini o semnalizează pe Wendy Peterson.

— Perimetrul asigurat. Intrați în conducte. Urmăriți firul de telefon și nu vă rătăciți.

— Ne și mișcăm, căpitane, îi răspunse ea laconic, cu o voce care răsună în canalizare.

Bellini se uită la ceas.

— În regulă... acum este 5 : 45. La 6 : 00 — la 5 : 55 oamenii mei ies dracului afară de-acolo, indiferent că ați dezamorsat sau nu toate bombele. Și-ți sugerez să faceți și voi la fel.

— Noi o să cîntăm după ureche, îi răspunse Peterson.

— Da, asta și faceți. Închise și se uită la Burke. Cred că acum e momentul — pînă nu se întoarce norocul.

Burke nu spuse nimic.

Bellini își frecă bărbia, șovăi și apoi luă telefonul ; și sună garajul de sub Rockefeller Center.

— În regulă, colonele, parola este *Fuga taurului*, fir-ar ea să fie de parolă. Ești gata ?

— Sînt gata mai de multișor, îi răspunse Logan. Ești cam la limită !

Bellini îi răspunse caustic :

— Limita a și trecut — poate că este de-acum al dracului de tîrziu, dar asta nu înseamnă că nu mai poți cîștiga o medalie.

Colonelul Logan făcu vînt telefonului de campanie de pe turela comandantului transportorului blindat și-i strigă șoferului :

— Dă-i drumul !

Cele zece tone ale blindatului începură să se hurducăie în sus, pe rampa garajului subteran. Ușa mare se ridică și blindatul se tîrî în Strada Patruzeci și nouă, făcu dreapta și se apropie de Fifth Avenue cu aproape cincizeci de kilometri la oră, apoi vîră spre nord, luînd-o în sus, pe Avenue, mărindu-și viteza.

Logan stătea în picioare în turelă, în mîini cu o pușcă M-16, vîntul umflîndu-i salopeta. Se uită la catedrala care se apropia de el, pe partea dreaptă, apoi aruncă o privire spre turnuri și acoperiș. Fumul se învolbura deasupra catedralei iar elicopterele care o survolau îl împingeau în jos, în timp ce furtunuri groase pătrundeau prin lucarnele podului.

— Dumnezeule mare...

Logan privi străzile tăcute, dinaintea răsăritului, pustii, cu excepția polițiștilor postați în intrările retrase. Unul dintre aceștia îi ură noroc ridicînd degetul mare spre el, altul salută. Logan se înălță și mai mult în turelă ; mintea îi alerga mai repede decît motoarele blindatului și sîngele îi pulsa puternic în vine.

Blindatul se îndrepta spre catedrală. Șoferul bloca șenilele de pe partea dreaptă și blindatul pivotă, smulgînd bucăți mari din asfalt. Șoferul eliberă șenila dreaptă și blindatul o luă spre ușile principale, ambalînd motoarele. Țeava de eșapament pufăi și vehiculul străbătu aleea largă, își luă avînt și intră în treptele de granit, smulgînd piatra, în timp ce șenilele își urmau drumul în sus. Balustrada de alamă dispăru sub șenile și cele zece tone de blindat se îndreptară direct spre cele zece tone ale porților de ceremonie, din bronz.

Logan își făcu semnul crucii, coborî în cabină și închise capacul. Cauciucurile de camion prinse în fața blindatului loviră ușile și țîțînii acestora sărira, azvîrlind ușile masive spre interior. Alarmele începură să scoată su-

nete stridente. Blindatul aproape că intrase în atrium, cînd minele cu explozie întîrziată, atașate de uși, începură să explodeze, împroșcînd cu șrapnele laturile vehiculului. Transportorul își continuă drumul de-a lungul atriumului, derapă pe pardoseala de marmură și se opri sub balconul corului.

Harold Baxter o apucă pe Maureen și o trase în jos, sub strane.

Brian Flynn ridică un lansator de rachete și ținti din amvon.

Ușa din spate a transportorului se lăsă în jos și cincisprezece oameni din Regimentul 69, conduși de maiorul Cole, își făcură loc prin ea și începură să se răspîndească pe sub balconul corului.

Frank Gallagher stătea de vorbă cu cardinalul cînd zgomotul ușilor care explodau se rostogoli în toată catedrala. O clipă se gîndi că explodaseră bombele de sub el, apoi recunoscu zgomotul. Își simți pieptul greu și trupul i se scutură atît de violent, încît pușca îi scăpă din mîini. Auzind rafalele armelor în spatele lui, în catedrală, își pierdu controlul asupra nervilor. Scoase un vaiet ascuțit și o luă alergînd în jos, pe treptele sacristiei, prăbușindu-se în genunchi lîngă Cardinal. Se apucă de tivul sutanei roșii, cu lacrimi șiroindu-i din ochi și frînturi de rugăciuni pe buze.

— Doamne... O, Doamne... Părinte... Eminență... Doamne, Dumnezeule...

Cardinalul se uită în jos la el.

— Gata, e bine acum. Haide... haide...

Colonelul Logan se ridică repede prin turela blindatului și-și fixă pușca automată pe mitraliera montată în fața lui. Scruta întunericul, cînd văzu o mișcare în amvon și-și îndreptă arma într-acolo.

Primul pluton, inclusiv Bellini și Burke, se ridicase în picioare la unison, în spatele balustradei, cu puștile pe umăr. Abby Boland văzu umbrele apărînd de-a lungul marginii, forme negre, sinistre și spectrale în lumina obscură. Văzu scînteile mici, țintite în sus, și auzi amortizoa-

rele tușind ca o cameră întreagă plină cu bătrîni care-și curăță gîtlejurile. Țipă, „George!" Cînd ea strigă, Sullivan, care era atent la ușile transeptului, își ridică privirile.

Al treilea pluton țîșnise din pod și ocupase triforiul lui Farrell. Se aliniară cu toții de-a lungul parapetului și scrutară întunericul, în căutarea țintelor.

Brian Flynn tocmai își fixa racheta M-72, cînd o rafală de trasoare roșii izbucni dintr-o dată din turela blindatului și izbi în coloana de granit din spatele lui. Apăsă pe detonator. Racheta ieși cu zgomot din tub, pluti deasupra stranelor, lăsînd o dîră roșie cumplită în urmă și explodă pe botul înclinat al transportorului blindat.

Blindatul scuipă fum și flăcări prin spărturi și șoferul fu ucis pe loc. Logan țîșni prin turelă în sus, cu flăcările prelingîndu-i-se pe haine și aproape se lovi de balconul corului. Trupul lui fumegînd căzu înapoi deasupra blindatului în flăcări, cu mîinile și picioarele întinse ca un acrobat al aerului și dispăru în norii de fum negru și flăcări portocalii.

Primul și al treilea pluton ESD aflate în triforii trăgeau în catedrala luminată cu lumînări, automatele puștilor păcănind înainte și înapoi, în timp ce amortizoarele șuierau și cartușele goale, de aramă, se adunau în grămezi pe pardoseala de piatră.

Abby Boland înțepeni o fracțiune de secundă, strigătul murindu-i în gîtlej. Trase o singură rafală, apoi simți ceva smulgîndu-i pușca din mîini și patul armei izbind-o în față. Se lăsă în jos, luă o rachetă și se ridică din nou.

Sullivan trase o lungă rafală cu automatul său, în direcția triforiului lui Farrell și auzi un strigăt. Îndreptă focul spre triforiul unde se aflase Gallagher înainte, dar un glonte rătăcit îl lovi drept în piept. Se prăbuși la podea, aterizînd pe cimpoaiele sale care scoaseră un vaiet trist ce străpunse prin toate celelalte zgomote din catedrală.

Abby Boland îl văzu căzînd, în momentul în care își lansa racheta în partea cealaltă a catedralei.

Bellini urmări dîra de foc roșu luminînd întunericul. Se apropia de el cu un zgomot care semăna cu cel făcut de un mărfar grăbit.

— Jos !

Racheta o luă mult în sus și explodă în zidăria de piatră de deasupra triforiului. Triforiul se clătină și fereastra de deasupra explodă din țîțîni, trimițînd mii de bucățele de sticlă colorată, ca o ploaie deasă, dincolo de triforiu, spre sanctuarul și amvonul de dedesubt.

Oamenii lui Bellini se ridicară la iuțeală și trimiseră o rafală în direcția de unde pornise racheta.

Abby Boland trase dintr-o dată cu două pistoale, cîte unul în fiecare mînă, în direcția scînteierilor portocalii, în timp ce în jurul ei zidăria de piatră începea să se cutremure. Zgomotul puternic al unui aruncător de grenade se rostogoli de-a lungul catedralei și partea de sus a balustradrei din fața ei explodă. Brațele îi zburară în sus și o împroșcară pe față cu sînge și bucăți de pistol. Căzu înainte, pe jumătate orbită, și mîinile ei sfîrtecate se agățară de lancea înclinată a steagului papal. Într-o totală dezorientare se văzu atîrnînd în afară, deasupra hăului de sub ea. O rafală îi sfîșie brațele și Abby Boland dădu drumul strînsorii. Trupul i se prăbuși rostogolindu-se și se strivi de stranele de dedesubt, cu un zgomot strident de obiect care se face țăndări.

Trupul mort al lui Pedar Fitzgerald încasă vreo jumătate de duzină de gloanțe, înclinîndu-se înainte și înapoi, căzînd apoi pe claviatură și producînd un zgomot tunător, disonant, care continuă neîntrerupt, printre strigăte și împușcături.

Flynn se ghemui în amvon, trăgînd lungi rafale în triforiul lui Farrell, apoi întoarse focul în direcția atriumurilor unde se retrăseseră, departe de blindatul în flăcări, oamenii Regimentului 69. Brusc, benzina din blindat explodă. Flăcările ajunseră pînă aproape de balconul corului și nori de fum negru se înălțară și învăluiră balconul.

Oamenii din Garda Naţională se traseră şi mai mult în spate, spre trepte, prin porţile deschise ale catedralei.

Bellini se aplecă în afara triforiului şi-şi îndreptă puşca în jos, aproape vertical, trăgînd trei rafale în succesiuni scurte, prin baldachinul din bronz al amvonului.

Flynn se împletici şi căzu în genunchi, apoi se rostogoli pe duşumeaua amvonului. Bellini îi văzu trupul atîrnînd peste scara în spirală. Ţinti în direcţia formei care se convulsiona. Burke îi dădu una peste umăr, schimbînd direcţia rafalei.

— Nu ! Lasă-l !

Bellini îi aruncă lui Burke o privire scurtă, apoi îşi îndreptă atenţia spre balconul corului. Văzu o scînteiere abia perceptibilă, genul de scînteiere dată de combinaţia amortizor-reductor de flamă şi care poate fi văzută numai din faţă. O nouă scînteiere, dar de data aceasta cîţiva metri mai departe. Bellini simţi că indiferent cine se afla acolo, era foarte bun şi avea şi o poziţie foarte bună, o zonă întinsă, în pantă, complet în întuneric şi invizibilă în fumul care se înălţa de jos. Chiar cînd privea el într-acolo, auzi un strigăt din capătul triforiului şi unul din oamenii lui căzu pe spate. Auzi un alt vaiet venind din triforiul de vizavi. Curînd toată lumea era la pămînt, în timp ce gloanţele răpăiau pe muchea balustradei, doar puţin deasupra capetelor lor. Burke se sprijini cu spinarea de perete şi-şi aprinse o ţigară, în timp ce lemnul de deasupra lui sărea în aşchii.

— Trage bine tipul.

Bellini se aplecă peste el şi încuviinţă, dînd din cap.

— Şi ocupă şi cel mai bun scaun din casă. Ăsta o să fie o nenorocire. Se uită la ceasul de la mînă. Totul, din clipa în care Logan atacase porţile şi pînă în clipa de faţă, nu durase mai mult de două minute. Dar Logan era mort. Cei din Garda Naţională nu se vedeau nicăieri şi el pierduse cîţiva oameni buni. Poate că ostaticii erau morţi, cei din subterane nu mai raportau şi cineva din balconul corului avea o zi bună.

Bellini luă telefonul de campanie și chemă al cincilea pluton, aflat în coridorul sacristiei.

— Toți nemernicii sînt morți, în afară de unul sau poate de doi, aflați în balconul corului. Trebuie să mergeți după Cardinal și după cei doi ostatici din strană.

Comandantul plutonului îi răspunse :

— Cum dracu' să trecem prin poarta asta, cu Cardinalul atîrnînd de ea ?

— Cu foarte multă grijă. Porniți ! Închise și-i spuse lui Burke : Lunetistul din balconul corului n-o să fie floare la ureche.

ESD-iștii din cel de-al cincilea pluton de asalt ieșiră din încăperile octogonale aflate de o parte și de alta a porții sacristiei și se prelinseră cu iuțeală de-a lungul pereților, îndreptîndu-se spre Cardinal.

Comandantul rămase cu spatele la perete și scrută cu atenție deschiderea din fața lui. Ochii i se încrucișară cu cei ai Cardinalului și amîndoi tresăriră, apoi comandantul văzu un om îngenuncheat la picioarele Cardinalului. Gallagher scoase un țipăt de surpriză și comandantul făcu la fel, în timp ce trase două focuri cu arma la șold.

Gallagher se clătină pe spate, apoi se prăbuși înainte. Fața lui zdrobită se lovi de bare și el se rostogoli într-o parte, alunecînd la picioarele Cardinalului.

Cardinalul privea la Gallagher care zăcea grămadă la picioarele lui, din cap țîșnindu-i sînge care se prelingea pe scări. Comandantul se întoarse și privi în sus pe odihna scării, nu văzu pe nimeni și dădu un semnal. ESD-iștii cu aparate de tăiat roiau în jurul porților, retezînd lanțul care le fixa împreună. Unul dintre ei tăie cătușele Cardinalului, în timp ce un altul descuie lacătul cu o cheie. Nimeni nu scosese nici un cuvînt.

Plutonul de asalt trase de porți deschizîndu-le și zece bărbați urcară în sus pe scări, spre ușa criptei.

Cardinalul îngenunche alături de trupul lui Gallagher și un medic apăru repede dintr-o galerie laterală și-l apucă de braț.

— Sînteți bine ?

Cardinalul dădu din cap, încuviințînd. Medicul se uită în jos, la chipul lui Gallagher.

— Băiatul ăsta nu arată prea bine. Veniți, Eminență. Îl trase pe Cardinal de braț, în timp ce doi polițiști în uniformă îl ridicară, conducîndu-l spre coridorul care ducea spre reședința sa.

Unul dintre ESD-iști se opri în dreptul ușii de la criptă și aruncă o bombă cu gaz înăuntru. Bomba explodă și doi bărbați purtînd măști de gaze intrară în cripta plină de fum. După cîteva secunde, unul dintre ei strigă înapoi :

— Nimeni, aici.

Comandantul luă telefonul și raportă :

— Căpitane, poarta sacristiei și cripta, curățate. Nici o victimă ESD, un fenian mort, Cardinalul salvat. Floare la ureche, mai adăugă, spontan.

— Spune-mi asta, îi răspunse Bellini, după ce urci scara. E unul dat dracului, în balconul corului, care te poate tăia împrejur cu două focuri de armă, fără să se atingă măcar de ouăle tale.

Comandantul auzi declicul telefonului.

— În regulă ! Ostatici sub strane — să mergem ! Plutonul se desfăcu în două echipe de tir și începu să se tîrască în sus pe cele două scări opuse, în direcția sanctuarului.

Maureen și Baxter stăteau nemișcați în spatele stranelor clerului. Maureen asculta zgomotul gloanțelor care răsunau de-a lungul catedralei. Se lipi cu fața de fața lui Baxter și spuse :

— Leary — poate Megan — se află încă în balcon. N-am idee cine altcineva ar mai putea să tragă.

Baxter o apucă strîns de braț.

— Nu mai contează, cîtă vreme Leary este tot acolo. O apucă de încheietura mîinii și se uită la ceas. Este 5 : 36. La 6 : 00 fugim.

Ea zîmbi vag.

— Harry, John Hickey este omul care n-o să-ți spună niciodată ora exactă. 6 : 03 poate fi chiar acum. Iar ceasul meu poate merge oricît de bine, căci bombele puteau fi

reglate chiar pentru clipa asta. Hickey nu joacă corect — nici cu noi și nici cu Brian Flynn.

— De ce oare sînt atît de naiv ?

Ea îl strînse de braț.

— E-n regulă. Oameni ca Hickey, Flynn... ca mine... sînt trădători... Este ceva la fel de firesc ca și respirația...

Baxter cercetă spațiul de sub strane și spuse :

— Atunci hai să fugim chiar acum.

— Unde ? Toată partea asta a catedralei se va prăbuși. Porțile sînt minate. Leary este în balcon, iar Gallagher, la poartă.

— Gallagher îți datorează viața... spuse el, după o clipă de gîndire.

— Eu, una, nu m-aș da pe mîna nici unuia dintre ei. Oricum, nu putem ajunge la scările alea. Nu mă las împușcată de niște scursori ca Leary sau Megan. Eu rămîn aici.

— Atunci o să fii aruncată în aer de John Hickey.

Maureen își înfundă capul în mîini, apoi se uită în sus.

— Prin spatele sanctuarului, avînd altarul între noi și balconul corului. Ne refugiem în capela Fecioarei — ferestrele sînt cam la vreo patru metri de sol. Ne cățărăm pe altarul capelei — unul din noi îl ajută pe celălalt să se cațere. Normal, n-ajungem noi atît de departe, dar...

— Dar ne îndreptăm în direcția corectă.

Ea încuviință dînd din cap și se strecură pe sub strane.

Cel de-al cincilea pluton de asalt se ghemui pe cele două șiruri de trepte din spatele altarului înalt. Comandantul cercetă cu privirea partea de sud a altarului și se uită în stînga, la placa de bronz din pardoseală. Se întoarse spre dreapta, se sprijini cu mîna de pardoseală și încercă să-i localizeze pe ostatici sub stranele clerului, dar din cauza luminii slabe și a unghiului din care privea, nu văzu nimic. Își ridică pușca și chemă încet :

— Baxter ? Malone ?

Cei doi erau pe cale să țîșnească spre spatele sanctuarului, dar se lăsară pe burtă. Baxter îi răspunse :

— Da !

Comandantul spuse :

— Treptele sînt libere. Cardinalul e în siguranță. Unde e părintele Murphy ?

Maureen se uită la nivelul pardoselei sanctuarului, în direcția scării, aflată zece metri mai încolo.

— Undeva în turnuri, cred. Se opri, apoi întrebă : Gallagher ? Omul care...

Șeful echipei o întrerupse :

— Încă nu a fost găsită bomba de sub noi. Trebuie să ieșiți de-aici.

— Cît e ceasul ? întrebă Baxter.

— 5 : 46 și douăzeci de secunde, spuse șeful echipei, uitîndu-se la ceasul lui digital.

Maureen se uită la cadranul ceasului ei. Arăta cu zece minute mai puțin.

— Ticălosul ! Îl potrivi și spuse : Cineva trebuie să-i facă să tacă pe lunetiștii din balcon, înainte de-a putea ieși de-aici.

Comandantul își scoase capul pe după altar și se uită în sus, spre balconul luminat de lumînări și făclii și încercă să străpungă cu privirea întunericul din spatele acestora.

— E prea departe de noi ca să-l putem ajunge sau ca el să vă ajungă pe voi.

Baxter strigă, mînios :

— Dacă era așa, n-am mai fi fost acum aici. Omul ăla este prea bun.

Comandantul spuse :

— Stăm pe-o *bombă* și, după cîte știu eu, ea poate exploda *oricînd*.

Maureen îi strigă :

— Ascultă, bombele au fost puse de doi oameni care au coborît în subsolul scund, unde au stat mai puțin de zece minute. Au cărat cu ei două valize.

Comandantul îi răspunse :

— În regulă — o să transmit astea mai departe. Dar trebuie să înțelegi, doamnă, că echipa de genișți poate rata — ai priceput ? Așa că trebuie să te grăbești.

— Noi așteptăm, îi spuse Maureen.

— Mă rog, dar *noi* nu așteptăm. Comandantul privi în sus, spre triforiul aflat chiar deasupra, acolo unde se instalase Bellini, dar nu văzu pe nimeni în spațiile deschise. Chemă prin telefon. Căpitane, Malone și Baxter se află sub stranele de sub dumneavoastră — în viață. Transmise informațiile despre bombe și adăugă : Nu vor să încerce să traverseze sanctuarul.

Se auzi vocea lui Bellini :

— Nu-i condamn. Bine, peste treizeci de secunde, toată lumea trage în balconul corului. Spune-le să fugă în momentul acela.

— Bine. Comandantul de pluton închise și transmise mesajul lui Maureen și Baxter.

Maureen îi spuse :

— O să vedem — fiți atenți !

Comandantul se întoarse și strigă în direcția oamenilor săi, aflați pe cele două scări opuse :

— Foc susținut în direcția balconului ! Oamenii urcară treptele și îngenuncheară la pământ, trăgînd în lungimea catedralei. Comandantul se apropie de restul oamenilor săi, grupați în jurul altarului și deschise focul în momentul în care începu să se tragă din cele două triforii. Sunetul gloanțelor care se loveau de piatra și alama balconului se rostogolea înapoi în întreaga catedrală. Comandantul strigă în direcția lui Malone și a lui Baxter :

— Fugiți !

Brusc, două pușți începură să tragă repede din balconul corului, cu extremă stăpînire de sine. ESD-iștii din ambele părți ale altarului se făcură una cu pardoseala rece a sanctuarului. Ambele formațiuni se retraseră spre scări, tîrîndu-i pe răniți cu ei și lăsînd o dîră de sînge pe marmura albă.

Comandantul înjură cu glas tare și privi de după altar :

— Bine, bine, rămîneți acolo ! Se uită repede în sus, spre balconul corului, și văzu flacăra unei țevi de pușcă. Marmura din fața lui se făcu țăndări și-l lovi din plin în față. Urlă și cineva îl apucă de glezne, tîrîndu-l înapoi, în jos, pe scări.

Medici apărură în fugă din sacristie și începură să care răniții. Telefonistul acționă aparatul și-i raportă lui Bellini cu o voce tremurătoare.

— Ostaticii încolțiți pe loc. Altarul ăsta se află exact în partea în care nu trebuie, a unui culoar de tir.

Cel de-al patrulea pluton de asalt înainta încet prin spațiul scund, șeful formației explorînd cu lumină infraroșie zona din fața lui. Cei doi cîini împreună cu dresorii lor înaintau o dată cu ei. În spatele șirului de bărbați își croia drum Wendy Peterson, împreună cu ceilalți patru geniști.

La fiecare cîțiva metri, cîinii trăgeau de lesă și geniștii mai scoteau la iveală un alt fragment de bombă de plastic, fără ceas sau detonator. Tot terenul părea însămînțat cu plastic și fiecare coloană avea o mică bucățică de plastic lipită de ea. Unul din dresorii cîinilor îi spuse în șoaptă comandantului:

— Nu-i pot opri să urmărească pistele astea false.

Wendy Peterson se apropie de comandant și-i șopti:

— Oamenii mei vor merge în spatele cîinilor. Echipa ta, împreună cu mine, trebuie să o ia înainte — mai repede — în partea cealaltă.

Comandantul se opri din tîrît, puse jos un periscop cu infraroșii și se întoarse cu capul spre ea.

— Înaintez ca și cum în fața mea ar fi zece oameni înarmați, ăsta fiind singurul fel în care știu să înaintez, cînd mă tîrăsc într-o nenorocită de gaură neagră... Locotenente...

Geniștii se apropiară de ei, venind repede din spate. Unul din ei strigă:

— Locotenent?

— Aici.

Omul se apropie de ea.

— E în regulă, mina de pe chepengul dinspre coridor a fost dezactivată și, dacă va fi nevoie, vom putea ieși de-aici cît se poate de repede. Mina avea un fir detonator care pleca de la ea, ne-am luat pe urmele lui pînă am ajuns la explozivii amplasați în jurul stîlpului principal de susținere, din partea asta. Se opri și-și trase sufletul. Am

scos focosul acestei uriașe bombe-mamă — cam douăzeci de kilograme de plastic — colorat și modelat astfel încît să semene cu piatra — un mecanism simplu de ceas, reglat să se declanșeze la 6 : 03... Aici nici o păcăleală. Scoase un sac de pînză și-l împinse în mîinile lui Peterson. Matele.

Ea se aplecă deasupra și aprinse o lanternă cu filtru roșu, golind pe jos conținutul sacului. Un ceas cu sonerie, baterii, fire și patru detonatoare electrice, detașate. Întoarse ceasul și acesta începu să ticăie tare în aerul nemișcat. Îl opri la loc.

— Fără trucuri ?

— Fără. Am despicat tot plasticul — fără trape prostești, fără dispozitive de împiedicare a intervențiilor. Tehnici foarte vechi dar foarte sigure și plastic de cea mai bună calitate — miroase și arată ca tipul ăsta nou, C-5.

Ridică o bucățică detașată de plastic, o frămîntă între degetul mare și arătător și apoi o mirosi.

Comandantul o privi în lumina filtrată și-și aminti de mama sa frămîntînd aluat pentru prăjituri, care însă nu-i reușea.

— Marfă bună, într-adevăr, nu ?

Ea stinse lumina și-i spuse :

— Dacă mecanismul celei de-a doua este la fel cu ăsta, o să am nevoie de mai puțin de cinci minute să dezamorsez bomba.

— Perfect — acum nu mai ai nevoie decît de cealaltă bombă. Iar *eu* am nevoie de circa opt minute să mă car dracului de aici și să ajung în subsolul cancelariei. Deci, la 5 : 55, indiferent ce se întîmplă, eu v-am salutat din mers.

— Destul de corect. Să mergem.

El nu făcu nici o mișcare, dar spuse :

— Trebuie să raportez vestea cea bună. Puse mîna pe telefon. Căpitane, partea nordică a subsolului scund este curățată de bombe.

— În regulă, foarte bine, îi răspunse Bellini. Îi transmise informaţia primită de la Maureen. Îndreptaţi-vă cu atenţie spre partea cealaltă a criptei. Hickey...

— Da, dar nu-l putem ataca. Ne putem totuşi retrage înapoi spre chepeng, ca să poţi trimite pe cineva să lanseze, prin placa de bronz, grenade ofensive în sanctuar. După care putem intra şi...

Bellini îl întrerupse :

— Plutonul al cincilea se mai află pe treptele sacristiei. A avut cîteva pierderi... Au probleme cu traversarea sanctuarului — e un trăgător de elită sus, în balcon...

— Foarte bine, nimeriţi-l naibii şi haide s-o luăm din loc.

— Da... O să-ţi comunic cînd o să reuşim asta.

Comandantul şovăi, apoi spuse :

— Bine... Rămînem pe poziţii...

Bellini lăsă să treacă cîteva secunde şi spuse :

— Lunetistul ăsta o să ne ia ceva timp... Nu sînt foarte *sigur* că Hickey sau altcineva se află într-adevăr acolo... Trebuie să ajungi la cealaltă coloană.

Comandantul închise şi se întoarse spre dresorii de cîini.

— În regulă, tîrîţi javrele astea cretine înainte şi nu vă opriţi pînă nu ajungeţi în partea cealaltă. Să mergem, strigă el oamenilor săi.

Cele trei echipe — plutonul de asalt ESD, geniştii şi dresorii de cîini, douăzeci de oameni cu totul — începură să înainteze. Trecură de peretele din spatele criptei şi o luară la stînga, urmînd şirul de coloane care îi călăuzea spre coloana principală care flanca scara sacristiei şi unde, sperau ei, se afla ultima bombă.

Din poziţia de înaintare, în patru labe, trecură în poziţia de tîrîre pe burtă, cu puştile ţinute înaintea lor, comandantul cercetînd zona cu periscopul cu infraroşii.

În timp ce înainta, Peterson se uita la ceasul de la mînă — 5 : 47. Dacă nici mecanismul din partea asta nu trişa, dacă nu existau mine, dacă nu mai existau şi alte bombe şi dacă nimeni nu trăgea asupra lor, atunci însemna

că avea multe șanse să împiedice aruncarea în aer a Catedralei Sf. Patrick.

Totuși, pe măsură ce înainta, se gîndea la diversele mecanisme declanșatoare — la toate mijloacele prin care putea fi detonată o bombă, în afara unui ceas electric. Se gîndi la o grenadă ofensivă care putea acționa un declanșator foto, la o mișcare care putea acționa un declanșator bazat pe inerție, la fire de care să te împiedici, la ceasuri false, la mecanisme duble sau triple, la mecanisme de percuție cu arc, la mecanisme acționate de la distanță — atîtea feluri scîrboase de a declanșa o bombă care nu vroiai să explodeze. Totuși, nu era nevoie de nimic atît de sofisticat ca să păzești o bombă cu ceas pînă în momentul în care trebuia să explodeze, dacă aveai lîngă ea un cîine de pază.

John Hickey îngenunche lîngă coloana principală, împlîntată între fundație și casa scării sacristiei, contemplînd masa de explozivi amplasați în jurul soclului și al patului de piatră. Pornirea lui era să scoată ceasul și să-l potrivească mai devreme decît fusese programat inițial. Dar, ca să sondezi plasticul în întunericul acela, puteai risca să provoci deconectarea unui detonator sau a unei legături la baterie. Se uită la ceas — 5 : 47. Încă șaisprezece minute. Îi putea ține la distanță în timpul ăsta — suficient ca răsăritul să asigure camerelor de luat vederi lumina optimă. Rînji.

Hickey se trase și mai mult în micul spațiu și scrută întunericul în direcția punctului unde se afla, în tavan, placa de aramă. Nimeni nu încercase încă să pătrundă pe acolo și, ascultînd răpăiala de sus, bănui că Leary și Megan mai erau în viață și că vor avea grijă ca nimeni altcineva să nu mai fie. Un glonț izbi în placa de bronz și un zgomot profund, pătrunzător, răsună în întuneric. Alte patru gloanțe izbiră la intervale scurte și Hickey zîmbi.

— Ah, Leary, dar știu că ăsta-i numărul tău, acum, băiete.

Exact atunci urechile sale surprinseră niște scheunături.

Își făcu mîna pîlnie la ureche și ascultă. Cîini. Apoi oameni, respirînd. Acționă selectorul armei spre complet automat și se aplecă în față, pe măsură ce zgomotul făcut de cei care se tîrau se apropia de el. Cîinilor li se dăduse mirosul explozivilor puși aici și probabil și mirosul lui. Hickey își țuguie buzele și scoase un sunet.

— Pssst !

Se lăsă o tăcere bruscă și totală.

— Pssst ! făcu Hickey din nou. Apucă o bucată de moloz și o aruncă.

Comandantul cercetă zona din fața lui, dar nu exista nici măcar o geană de lumină care să fie surprinsă de periscopul cu infraroșii și amplificată.

— Sînt eu. Nu trageți, spuse Hickey.

Cîteva secunde nu-i răspunse nimeni, apoi comandantul îi strigă cu un glas care se lupta să rămînă sub control :

— Ridică brațele și apropie-te.

Hickey puse pușca la cîțiva centimetri de sol și o ținu în poziție orizontală.

— Nu trageți, băieți, vă rog nu trageți. Dacă trageți... ne aruncați pe toți în aer. Rîse și adăugă : Totuși, eu pot să trag. Apăsă pe trăgaci și goli o magazie întreagă de douăzeci de cartușe pe pămîntul din fața lui. Introduse o altă încărcătură, în timp ce ecoul slăbea și auzi țipete și vaiete. Mai goli o magazie în trei rafale lungi de foc tirant. Auzi un cîine urlînd, sau poate un om, își zise. Mimă urletul, în timp ce reîncărcă și trase din nou.

Lunetiștii ESD din ambele triforii trăgeau de-a lungul Catedralei, în balconul corului, dar țintele de acolo — cel puțin două — se deplasau cu iuțeală prin întuneric, în timp ce trăgeau. ESD-iștii începură să cadă morți sau răniți, pe podelele triforiului. Unul dintre ei, aflat lîngă Bellini, se ridică și se aplecă peste balustradă, lansînd o rafală lungă de automat, în direcția balconului. Trasoarele roșii zburau în arc în balconul corului, dispărînd apoi, împlîntîndu-se în tîmplărie. Fu lovită claviatura orgii și scîntei electrice sfîrîiră în întuneric. Omul trase din nou și o altă rafală de trasoare lovi tuburile înalte de alamă, pro-

ducînd un zgomot ca de clopote trase. Trasoarele ricoșară înapoi, învîrtindu-se și dansînd ca niște moriști arzînd, în spațiul întunecat.

Bellini țipă la om și-l trase de vesta antiglonț :

— Prea lung ! Jos !

Brusc, omul dădu drumul la pușcă și-și duse mîinile la față, apoi se aplecă în afară și se rostogoli dincolo de balustradă, prăbușindu-se peste stranele de jos.

Un ESD-ist cu un lansator de grenade trase. Mica grenadă explodă cu flamă, izbindu-se de un dulap din lemn și sutanele începură să ardă. Bellini puse mîna pe portavoce și strigă :

— Fără grenade ! Focul arse cîteva secunde, apoi începu să se stingă. Bellini se ghemui și-și ridică portavocea. În regulă ! Primul și al treilea pluton — toți deodată — două magazii pline, automate, la comanda mea. Apucă pușca de lîngă el și strigă în portavoce, ridicîndu-se : Acum !

Cei rămași în ambele triforii se ridicară la unison și traseră, producînd un muget asurzitor, în timp ce valuri de trasoare roșii se scurgeau în balconul întunecat al corului. Își goliră magaziile, reîncărcară, traseră din nou și se lăsară la pămînt.

În balconul corului se lăsă tăcerea și Bellini se ridică atent, cu portavocea în mînă, ținîndu-se în spatele unei coloane. Strigă în direcția balconului :

— Aprindeți luminile și ridicați mîinile pe cap, dacă nu, tragem din nou. Se uită în jos la Burke care stătea lîngă el, cu picioarele încrucișate. Vom negocia ! Își ridică din nou portavocea.

Leary îngenunche în fața balconului, în colțul nordic și urmări prin lunetă cum se înălța portavocea în spatele coloanei, pe diagonala catedralei. Se întinse culcat pe marginea de sus a balustradei și se aplecă în afară, periculos, ca un jucător de biliard care încearcă o lovitură dificilă, fixînd reticulul în cruce al lunetei pe o mică porțiune vizibilă, de pe fruntea lui Bellini. Trase și se rostogoli înapoi, pe dușumeaua balconului.

Portavocea scoase un vaiet amplificat care răsună bizar, în timp ce fruntea lui Bellini explodă, împroșcînd cu oase și sînge. Acesta se prăbuși pe loc, aterizînd pe picioarele încrucișate ale lui Burke. Burke rămase uitîndu-se la trupul greu, întins peste el. Tîmpla înnegrită a lui Bellini arunca o mică arteziană roșie... ca un boboc roșu de trandafir, se gîndi Burke, abstract... Împinse trupul în lături și se sprijini de parapet, trăgînd din țigară.

Se făcuse aproape liniște în catedrală, observă el, și nici un fel de zgomot din partea supraviețuitorilor primului pluton, din preajma lui. Își făcuseră apariția medicii care-i tratau pe răniți acolo unde se aflau aceștia : îi transportau apoi în pod, pentru a-i coborî prin puțul liftului. Burke se uită la ceas. 5 : 48.

Părintele Murphy ascultă zgomotul pașilor care se apropiau de jos. Primul său gînd fu că vine poliția ; apoi își aminti cuvintele lui Flynn și se gîndi că ar putea fi Leary sau Megan, care vin după el. Apucă pistolul și-l ținu în mîna tremurîndă.

— Cine este ? Cine-i acolo ?

Șeful unei echipe a celui de-al doilea pluton de asalt, aflată două etaje mai jos, își mută trăgătorii din dreptul puțului deschis. Ridică arma și-și înăbuși vocea, cu mîna.

— Sînt eu... Coboară... Arde podul.

Părintele Murphy își duse mîna la față și șopti :

— Podul... ah... Dumnezeule... Nulty ! Tu ești ? strigă el, în jos.

— Da.

Murphy ezită.

— Leary... Leary este cu tine ? Unde e Megan ?

Șeful echipei se uită în jur la oamenii lui, care păreau încordați și nerăbdători. Strigă în sus, spre casa scării :

— Sînt aici. Coboară !

Preotul încercă să-și adune gîndurile, dar mintea îi era atît de întunecată din cauza oboselii, încît nu reuși decît să privească pur și simplu în jos, prin gaura întunecată.

Șeful echipei strigă spre el :

— Dacă nu cobori, urcăm noi sus, la tine !

Părintele Murphy se trase înapoi din dreptul deschiderii, atîta cît îi permise mîna prinsă în cătușe.

— Sînt înarmat!

Șeful echipei îi făcu semn unuia dintre oameni să arunce o bombă cu gaz prin deschidere. Proiectilul o luă în sus prin etajul care-i despărțea și explodă pe scară, lîngă capul părintelui Murphy. O bucată de metal îl lovi în față și plămînii i se umplură cu gaze. Se clătină spre spate, apoi se poticni în față căzînd prin deschidere. Părintele Murphy rămase agățat în cătușe, bălăngănindu-se și lovindu-se de scara de pisică, cu stomacul și toracele zvîcnindu-i în timp ce din gît îi ieșeau sunete gîtuite.

Un ESD-ist cu o pușcă mitralieră văzu trupul căzînd din întunericul de deasupra și trase de la nivelul șoldului. Trupul se zmuci și se întinse apoi nemișcat, pe scară. Echipa ESD își reluă atentă drumul spre etajul superior.

Luminile orașului se filtrau prin geamurile sparte și împrăștiau în clopotniță o lumină slabă, ca o umbră. Un vînt rece împrăștie mirosul gazului. Un ESD-ist se apropie de scară și strigă:

— Hei! E un popă!

Șeful echipei își aminti vag o convorbire telefonică privitoare la ostaticul lipsă, preotul. Își drese glasul:

— Unii dintre ei se deghizaseră în preoți... corect?

Omul cu pușca mitralieră adăugă:

— A spus că are pistol... L-am auzit căzînd... A căzut ceva aici, pe jos... Se uită în jur și găsi pistolul. Uite-l... și i-a strigat pe nume...

Omul cu lansatorul de grenade spuse:

— Dar e prins în *cătușe*!

Șeful echipei se apucă cu mîinile de cap.

— Am crăcănat-o... Am crăcănat-o rău de tot. Se sprijini cu mîna de balustrada scării ca să-și revină. Sîngele se prelingea pe balustradă și se strîngea într-o mică băltoacă, în jurul degetelor sale.

— Ah... ah, nu... nu, nu, *nu*...

Cealaltă jumătate a celui de-al doilea pluton aflat în pod coborî cu atenție prin clopotnița întunecată, apoi se

năpusti în triforiul prelung, unde se aflase înainte Abby Boland. Se lăsă la pămînt, înaintînd tîrîndu-se de-a lungul întunecatei galerii, trecînd peste dușumeaua udă de sînge din dreptul lăncii steagului și dînd colțul, în direcția de unde se putea privi în transeptul nordic. Doi oameni cercetară podul triforiului, în timp ce șeful echipei raporta prin telefon :

— Căpitane, triforiul nordic, liber. Tot ce vezi mișcîndu-se aici, noi sîntem.

O voce se făcu auzită pe fir :

— Aici e Burke. Bellini e mort. Ascultă... trimite cîțiva oameni jos, la etajul balconului corului... Ceilalți rămîneți pe poziție și trageți jos, în balconul ăla. Sînt vreo doi lunetiști acolo — și cel puțin unul dintre ei este extrem de precis.

Șeful de echipă confirmă și închise. Se uită înapoi, la cei patru oameni rămași.

— Căpitanul a mierlit-o. În regulă, voi doi rămîneți aici și trageți în jos, în balcon. Voi doi veniți cu mine. Intră din nou în turn și alergă în jos pe scara în spirală, spre etajul balconului.

Unul din cei doi rămași în triforiu se aplecă peste balustradă, sprijinindu-și pușca pe suportul steagului, ieșit în afară și băgă de seamă că acesta era ciobit și acoperit cu sînge. Se uită în jos și în lumina unei făclii văzu trupul unei femei tinere, întins peste o strană distrusă.

— Isuse...

Privi în balconul întunecat și trase o rafală scurtă, la întîmplare. Ia să le facem noi vînt nemernicilor ăstora !

Un singur glonte fluieră din direcția balconului, străpunse lancea de lemn a steagului și se lovi de vesta anti-glonț. Omul se ridică și pușca îi zbură prin aer. Vreme de cîteva secunde zăcu la podea, răscrăcărat, apoi se răsuci în mîini și în genunchi, încercînd să-și recapete suflul.

— Doamne, Dumnezeule... Isuse Cristoase...

Celălalt, care nu se mișcase din poziția îngenuncheată, spuse :

— A fost o lovitură norocoasă, Tony. Pariez că a doua oară n-ar mai nimeri.

Omul rănit își bagă mîna sub vesta anti-glonț și simți o umflătură de mărimea unui ou, acolo unde se întîlneau oasele coșului pieptului.

— Oho !... oho-ul dracului... Se uită la celălalt. E rîndul tău.

Omul își scoase de pe cap ciorapul negru și-l ridică peste balustradă, în vîrful puștii. Un sunet ca o tuse slabă se auzi din direcția balconului, urmat de un șuierat și de un pocnet, apoi de un altul, dar căciula nu e mișcă. ESD-istul își retrase căciula.

— Pute. Se îndreptă spre un loc aflat la cîțiva metri depărtare și se uită peste balustradă. Steagul papal uriaș, alb și galben, nu mai atîrna de lancea lui, ci zăcea întins peste stranele de dedesubt, acoperind trupul femeii moarte. ESD-istul privi înapoi spre lance și văzu legănîndu-se, rupte, cele două sfori ale steagului. Se lăsă repede jos și se uită la celălalt.

— N-o să-ți vină să crezi așa ceva...

Cineva rîse, în balconul corului.

Un ESD-ist de lîngă Burke luă portavocea lui Bellini și începu s-o înalțe deasupra balustradei, dar se răzgîndi. O orientă în sus din poziția îngenuncheat în care se afla și strigă :

— Hei ! Tu, ăla, din balcon ! Spectacolul s-a terminat. Ai rămas singur. Apropie-te de balustradă, cu mîinile ridicate. N-o să pățești nimic. Închise portavocea și spuse : O să fii făcut chisăliță, nenorocitule.

Urmă o lungă tăcere, apoi o voce bărbătească strigă din balcon :

— N-o să puneți niciodată mîna pe noi.

Urmară două împușcături ascuțite de pistol, după care, tăcere.

ESD-istul se întoarse spre Burke.

— Și-au zburat creierii.

— Mai mult ca sigur, îi răspunse Burke.

Omul se gîndi o clipă.

— Cum aflăm ? întrebă el, într-un tîrziu.

Burke arătă spre trupul lui Bellini.

ESD-istul ezită, apoi îi șterse fața și fruntea cu batista și Burke îl ajută să-l ridice pe Bellini deasupra parapetului.

Se auzi imediat un sunet ca un bîzîit de albină, urmat de o bușitură puternică și trupul lui Bellini fu smuls din mîinile lor și se prăbuși pe pardoseala triforiului, în spatele lor. O voce ciudat de stridentă strigă din balcon :

— Vii ! Vreau vii !

Pentru prima oară de la începutul atacului, Burke simți cum i se formează broboanele de sudoare pe frunte.

ESD-istul pălise.

— Dumnezeule...

Șeful celei de a doua echipe își conduse cei doi oameni rămași, în jos, prin clopotnița întunecată, pînă cînd găsiră camera de repetiții a corului. O cercetară cu atenție în întuneric și găsiră ușa care dădea în balcon. Șeful echipei ascultă tăcut la ușă apoi se dădu într-o parte, puse mîna pe bumb și-l răsuci dar nu se auzi nici o alarmă. Cei trei se lipiră o clipă de perete, înainte ca șeful echipei să împingă ușa și intrară repede prin deschizătura acesteia, mergînd cît puteau de chirciți.

O pușcă răsună de cinci ori în întuneric, într-o succesiune rapidă și cei trei fură aruncați înapoi în camera corului, cu fețele, brațele și picioarele spintecate de șrapnele.

Megan Fitzgerald intră repede în încăpere și îndreptă lanterna peste cele trei trupuri contorsionate. Unul dintre ei se uită în sus la silueta în rochie neagră, pe care o zărea prin lumina lanternei și rămase zgîindu-se la chipul grotesc machiat, descompus de un rînjet respingător. Megan ridică pistolul și împușcă deliberat, în cap, fiecare din cele trei forme care se zvîrcoleau, apoi închise ușa, montă la loc alarma luminoasă și silențioasă, și trecu înapoi în balconul corului. Îl strigă pe Leary care se deplasa în permanență, trăgînd din toate punctele balconului.

— Nu-i lăsa pe Malone și Baxter să fugă. Ține-i acolo pînă cînd explodează bomba !

Leary strigă, în timp ce trăgea :

— Da, da ! Tu păzește însă nenorocitele alea de uși laterale.

Un lung șir de trasoare roșii străbătu triforiul de nord-vest și începu să muște în stranele corului. Leary lansă o rafală de răspuns înainte ca ultimul trasor să iasă din gura puștii ESD-istului și focul se opri brusc.

Leary se duse mult în spate, lîngă tuburile uriașe ale orgii și privi linia neagră a orizontului, formată de balustrada balconului, de-a lungul catedralei iluminate de lumînări și făclii. Era o strictă chestiune de probabilitate, știa bine. Erau patru sute de metri pătrați de balcon total neiluminați și mai puțin de douăzeci de polițiști aflați pe poziții de unde puteau trage în balconul corului. Însă din cauza poziției lor înălțate, nu puteau trage foc razant de-a lungul spațiului în pantă, ci numai foc cu ochire directă, cu un punct de impact limitat, ceea ce reducea aria ucigașă a tirului lor. În plus, el și Megan purtau veste anti-glonț sub tunici, arma lui avea amortizor iar flama era redusă și amîndoi se mișcau în permanență. Cîtă vreme dedesubt ardea fosforul, lunetele de noapte, cu infraroșii, ale ESD-iștilor, se albeau, iar el trăgea într-o zonă iluminată și le putea distinge formele, cînd aceștia se apropiau de marginea triforiilor. Probabilitate. Șansă. Îndemînare. Avantaj de teren. Toate erau în favoarea lui. Ca întotdeauna. Norocul nu exista. Dumnezeu nu exista.

— Cît e ceasul ? o întrebă Leary pe Megan.

Aceasta se uită la ceas și văzu limba luminoasă a minutarului ticăind încă un minut.

— Mai sînt paisprezece minute pînă la ora 6 : 03.

Leary dădu din cap, numai pentru el. Erau clipe cînd se simțea nemuritor și clipe cînd nemurirea nu însemna decît faptul de a rămîne în viață destul ca să apuce să mai tragă o dată. Paisprezece minute. Nici o problemă...

Burke auzi declicul telefonului și ridică receptorul.

— Burke.

Auzi în receptor vocea primarului Kline :

— Locotenente, eu n-am vrut să mă interferez în circuitul tău de comandă — firește, am monitorizat toate transmisiile și, cum n-am fost acolo, să văd care e situația, m-am gîndit că ar fi fost mai bine să-l fi lăsat pe căpitanul Bellini să se ocupe de asta — dar acum, că el e...

— Apreciem asta, domnule. Burke observă că vocea lui Kline avea acea pedanterie rece care se afla la un fir de păr distanță de panica văicăreață. De fapt, trebuie să iau legătura cu subsolul scund, domnule primar, așa că...

— Da — o clipă. Mă întrebam dacă ne poți spune care e situația...

— Tocmai asta am și făcut.

— Ce? Ah, da. O clipă doar. Avem nevoie de un raport asupra situației, făcut de tine, ca cel mai mare în grad, de-acolo... apropo, ai fost numit oficial.

— Mulțumesc. O să vă sun eu imediat...

— Perfect.

Auzi un declic și-i spuse polițistului operator :

— Nu-mi mai da legătura cu idiotul ăsta. Dădu drumul receptorului, pe podea.

Al șaselea pluton de asalt ESD cobora din elicoptere pe frînghii, în lucarnele deschise ale podului. Alergară cu toții pe pasarelele acoperite cu spumă spre turnul sudic, unde se despărțiră, o echipă luînd-o în sus, spre poziția lui Devane, cealaltă, în jos, spre nivelele unde se aflau triforiul și balconul corului.

Echipa care urca în turn arunca grenade deasupra, deplasîndu-se etaj cu etaj, pînă cînd ajunse la încăperea prevăzută cu turnulețele din aramă, pentru aerisire, unde fusese plasat Devane. Căutară trupul trăgătorului fenian în încăperea întunecoasă, plină de fum, dar nu dădură decît de pete de sînge pe jos și de o mască de gaz, zăcînd într-un colț.

Șeful echipei atinse o pată de sînge de pe scara care urca mai departe și spuse :

— De aici încolo, urcăm folosind gaze.

Oamenii își traseră pe față măștile de gaze și lansară bombe cu gaze. Urcară scara, etaj cu etaj, gazul ridicîndu-se

odată cu ei, în fleșa care se îngusta tot mai mult. Deasupra lor auziră ecourile zgomotelor făcute de un om care tușea, apoi icnitul profund, din rărunchi, al vomei. Urmau dîra de sînge de pe scara ruginită, în timp ce înaintau atent prin nivelele întunecate, pînă cînd ajunseră într-o încăpere octogonală, îngustă, ţuguiată, cam la cincisprezece etaje deasupra străzii. Încăperea avea deschideri în formă de frunză de trifoi, fără geamuri tăiate în cele opt laturi ale construcţiei din piatră. Dîra de sînge se oprea pe scară și dușumeaua din dreptul uneia dintre deschizături era murdară cu vomă. Șeful echipei își scoase masca de gaz și-și vîrî capul și umerii prin deschizătură, uitîndu-se afară.

O serie de trepte metalice ducea în sus, pe ultima porțiune de treizeci și unu de metri a fleșei care se îngusta tot mai mult, pînă la crucea de aramă din vîrf. Șeful de echipă văzu cam la jumătatea drumului un om cățărîndu-se. Omul își pierdu echilibrul, își reveni și se trase mai sus, spre bara următoare. Șeful echipei se lăsă înapoi în mica, înghețata încăpere. Își scoase pușca și introduse în ea o magazie de cartușe.

— Ticăloșii ăștia au mulți de-ai noștri pe conștiință — clar ?

— Nu-i o mișcare prea deșteaptă, spuse unul dintre ei, să-i faci de petrecanie cu toată lumea aia din Rockefeller Center care se uită la noi.

Șeful lor se uită prin deschizătură la clădirile de dincolo de Avenue. În ciuda ordinelor și a tuturor măsurilor luate de poliție, sute de oameni se aflau la ferestre și pe acoperișuri, urmărindu-l pe cățărătorul care-și croia drumul în sus, pe fleșa de granit. Cîțiva oameni strigau, făcînd gesturi de încurajare cu mîinile și cu trupurile. Șeful echipei auzi îmbărbătări și aplauze și i se păru că auzise oftaturi, cînd omul alunecase.

— Cretinii, spuse el. Întotdeauna primește aplauze cine *nu merită*. Puse piedica înapoi, se duse la deschizătură și privi în sus. Strigă :

— Ei, King Kong, mișcă-ți fundul înapoi aici !

Cățărătorul privi în jos dar își continuă drumul.

Șeful își băgă capul înapoi în încăpere :

— Dă-mi funia de rapel. Apucă sfoara de nailon și începu să se prindă de ea, ca să se cațere. Așa cum se întreabă polițiștii de la omucideri : „A căzut sau a fost împins ?", aceasta era întrebarea.

Cealaltă jumătate a celui de-al șaselea pluton de asalt coborî prin turnul sudic și, urmînd o schiță aproximativă, furnizată de Gordon Stillway, localiză ușa care dădea în lungul triforiu de sud-vest. Unul dintre ei împinse ușa înăuntru și ceilalți patru o luară repede pe vine de-a lungul întinsei galerii. Unul dintre ESD-iști văzu un om îmbrăcat în *kilt* zăcînd chircit în colțul balustradei, cu un cimpoi ieșind de sub trupul lui.

Brusc, din triforiul aflat dincolo de transept se înălță un periscop și izbucni o portavoce.

— Jos ! Balconul corului ! Fiți atenți la balconul corului !

Oamenii se întoarseră la unison și se uitară în jos, spre balconul corului, care ieșea în afară în unghi drept, cam la nouă metri sub ei. Gura unei puști străluci de două ori și doi dintre ei fură doborîți. Ceilalți trei se aruncară la pămînt.

— Ce dracu'... ? Șeful echipei se uită sălbatic de jur-împrejurul întunecatei galerii, ca și cum ar fi fost înțesată cu pușcași. De unde s-a tras... din balconul corului ? Se uită la cei doi morți, amîndoi împușcați între ochi. Nici măcar n-am văzut... Nici măcar n-am auzit...

— Nici ei, spuse unul dintre oameni.

Cei cincisprezece oameni din Regimentul 69 se întoarseră înapoi în catedrală după ce transportorul blindat încetă să mai ardă. Acum, stăteau întinși pe jos, sub balconul corului, cu puștile îndreptate în lungul celor cinci culoare largi, în direcția sanctuarului înălțat. Maiorul Cole se ridică într-un genunchi și cercetă stranele cu binoclul apoi cercetă cele patru triforii. Nimic nu părea că se mișcă în catedrală și cel mai puternic zgomot provenea de la gloanțele trase de fenianul aflat deasupra lor. Cole

se uită la transportorul blindat care fumega lîngă el. Mirosul de benzină și de carne arsă îi ridică stomacul în gît.

— Domnule maior, trebuie să *facem* ceva, spuse un sergent, apropiindu-se de el.

Maiorul își simți din nou stomacul în gît.

— Nu ni s-a spus să ne suprapunem peste poliție. Ar putea apărea o neînțelegere... cine știe ce accident...

Un curier urcă treptele, intră printre cele două porți date la perete și traversă atriumul spre maiorul Cole care se uita la ceasul de la mînă. Curierul se lăsă jos, lîngă el.

— Din partea guvernatorului, domnule.

Cole luă fără entuziasm mesajul scris de mînă și citi ultimul paragraf.

— Părintele Murphy lipsește în continuare. Localizați-l și salvați ceilalți doi ostatici aflați sub stranele sanctuarului... Cole își ridică ochii spre sergent.

Sergentul se uită la fața palidă a lui Cole.

— Dacă aș găsi o intrare spre balconul corului și l-aș lichida pe lunetist, v-ați putea repezi prin culoar ca să-i luați de acolo pe cei doi ostatici... Zîmbi. Dar va trebui să vă mișcați repede, pentru că sînteți în competiție cu poliția.

Maiorul Cole îi spuse înțepat:

— În regulă. Ia cu tine în balcon zece oameni. Se întoarse spre curier. Am luat cunoștință de mesaj. Poliția să ia legătura cu oamenii ei aflați în triforii și să le spună să nu mai tragă în balcon... cinci minute. Curierul salută și plecă. Cole se adresă sergentului: Ai grijă să nu pățească nimeni nimic.

Sergentul se întoarse și porni, în fruntea celor zece oameni, înapoi spre atriumul sudic și deschise ușa care dădea spre scara în spirală. Soldații urcară turnul în fugă, pînă cînd dădură de o ușă mare, din lemn, încastrată în perete. Sergentul se apropie atent de ea, ascultă, dar nu auzi nimic. Puse mîna pe bumb, îl răsuci încet, apoi crăpă puțin ușa. În fața lui, întuneric total. La început crezu că nu se afla în balcon, dar văzu apoi, în depărtare, pîlpîirea

lumînărilor dansînd pe peretele lungului triforiu nordic de deasupra și recunoscu lancea steagului goală. Deschise ușa, se lăsă pe vine cu pușca pregătită și începu să înainteze pe unul din culoarele în cruce. Cei zece soldați începură să-l urmeze, la intervale.

Înaintînd, sergentul își freca umărul de împrejmuirea stranelor din stînga lui, clipind des în întuneric, încercînd să vadă ceva, să audă un zgomot oarecare, undeva în hăul balconului. Umărul îi alunecă într-o deschidere și se întoarse ca să se pomenească față în față cu intervalul larg din centrul balconului în pantă. Întreaga întindere era scufundată în beznă totală, dar își putu da seama de dimensiunile ei cu ajutorul ferestrei imense, în formă de rozetă, care se contura vag în întuneric, mai mare decît o clădire cu două etaje, reflectînd luminile din Rockefeller Center, de dincolo de Avenue. Sergentul făcu un pas spre intervalul în pantă și auzi un zgomot ca un foșnet de mătase, venind dinspre stranele de deasupra lui.

La cîțiva metri de el, cu o treaptă mai sus, se afla o femeie. Sergentul își ridică ochii spre doi licurici verzi, incandescenți, care reflectau lumina ce venea de jos, din spatele lui, de la lumînările din catedrală. Ochii sfredelitori îl fixară o fracțiune de secundă, înainte ca el să apuce măcar să ridice arma.

Megan strigă sălbatic și descărcă o rafală în fața lui. Cu un salt se cocoță apoi pe o strană și începu să tragă în jos, în intervalul din fața ei. Soldații se bulucîră spre capătul culoarului, retrăgîndu-se înapoi în turn, în timp ce alicele mari le ciuruiau coifurile, vestele anti-glonț, mîinile și picioarele.

Leary strigă :

— Ține-i departe, Megan ! Acoperă-mă. Trag ca niciodată pînă acum. Trase și-și mută locul. Trase din nou și din nou se mută în altă parte.

Megan apucă pușca automată și trase rafale rapide în direcția ușilor turnului. Leary văzu un periscop înălțîndu-se deasupra parapetului triforiului sudic și-l zbură dintr-o singură lovitură.

— Sînt fierbinte ! Doamne, cît de fierbinte sînt azi !

Burke auzi focurile de pușcă venind dinspre balcon, urmate de rafalele scurte, rapide, ale automatului M-16 și apoi de fluieratul puștii cu lunetă a trăgătorului de elită, în timp ce gloanțele mușcau din balustrada de deasupra capului său.

ESD-istul de lîngă el spuse :

— Se pare că soldații-noștri-de-duminică nu au pus mîna pe balconul corului.

Burke luă telefonul și intră în legătură cu celelalte trei triforii.

— La comanda mea, tragem cu tot ce avem, în balcon. Chemă scara sacristiei. Spune-le lui Malone și lui Baxter că lansăm un nou atac represiv și dacă vor să încerce, acum e momentul s-o facă — altă ocazie n-o să mai existe.

Burke așteptă cît mai rămăsese din cele cinci minute pe care le promisese Regimentului 69, ca să fie sigur că aceștia nu aveau de gînd să mai încerce o dată să pătrundă în balcon, apoi duse telefonul la gură.

— Foc.

Douăzeci și cinci de ESD-iști se ridicară în cele patru triforii și începură să tragă cu puști automate și lansatoare de grenade. Puștile răscoleau balconul cu lungi rafale orizontale, în timp ce lansatorii își alternau încărcăturile, trăgînd grenadă după grenadă, cu șrapnele, cu dum-dum, cu explozivi puternici, cu gaz, cu gaz extinctor și trasoare.

Balconul corului răsuna de vacarmul grenadelor care explodau și fumul gros, negru se amesteca cu gazul gălbui. Amestecul de fum și gaz se ridică deasupra stranelor făcute țăndări, apoi se deplasă de-a lungul boltei catedralei, asemenea unui nor sinistru, irizat, în lumina făcliilor care ardeau dedesubt.

Megan și Leary purtînd măști de gaze, îngenuncheară în culoarul cel mai de jos, sub parapetul gros, proeminent, care se întindea pe toată lățimea balconului. Leary trase în triforii, se deplasă mai într-o parte, ochi și-și schimbă din nou locul. Megan trimitea rafale de focuri automate

spre sanctuar, înaintînd, apoi retrăgîndu-se de-a lungul parapetului.

Burke auzea zgomotul făcut de lansatoarele de grenade subțiindu-se, timp în care se goleau, apoi cîte o exclamație, cînd cineva era lovit. Se ridică în picioare și privi peste balustradă, prin fum, deslușind mici scîntei ce sclipeau în balcon. În telefon se auzeau voci înnebunite, venind din celelalte triforii, chemînd medicii. Și împușcăturile din balcon continuau. Burke înșfăcă o M-16 din mîna unui ESD-ist.

— Ticăloși blestemați ! Trase o magazie întreagă de gloanțe, fără întrerupere, reîncărcă și ochi din nou, pînă cînd arma se supraîncălzi, blocîndu-se. Aruncă arma cu sălbăticie și urlă în telefon : Trageți toate grenadele cu gaz extinctor care v-au mai rămas și coborîți !

Ultimele grenade extinctoare căzură în balcon, din zborul lor arcuit, și Burke văzu că tirul începe să se reducă în intensitate. Apucă fără să raționeze portavocea și strigă în direcția balconului :

— Vin la voi, mama voastră de... Simți cum cineva îi smulge picioarele de sub el și căzu la pămînt, în timp ce un glonț trecea exact prin locul unde se aflase el înainte.

Un ESD-ist stătea cu picioarele încrucișate și se uita în jos, la el.

— Fără patimă, locotenente. Nu există nimic personal între noi și ei. Pricepi ?

Un altul aprinse o țigară și adăugă :

— Ei trag cît pot ei de bine și noi tragem cît putem noi de bine. Astăzi, norocul ține cu ei — vezi ? Și nu cu noi. Te cam face să te miri, totuși... Vreau să zic... într-o catedrală și tot restul...

Burke luă țigara omului și-și recîștigă stăpînirea de sine :

— În regulă... în regulă... Aveți vreo idee ?

Un om care-și pipăia rana făcută de un glonț care trecuse razant pe lîngă falca lui, îi răspunse :

— Da, să le oferim o slujbă, slujba mea.

Un altul adăugă : Cineva trebuie să *intre* în balcon, prin clopotniță. Ăsta-i adevărul.

Burke privi cadranul ceasului de la mîna celuilalt. Luă telefonul și chemă scările sacristiei :

— Ostaticii au reușit să iasă ?

Telefonistul răspunse :

— Indiferent cine se află în spatele acelei M-16 de acolo, de sus, nu în voi trăgea, băieți — arunca o ploaie de gloanțe pe pardoseală, între strane și scară — Cristoase, dar știu că cine-i acolo, sus, are într-adevăr ceva cu ăștia doi.

— Sînt sigur că nu-i vorba de ceva personal. Burke aruncă telefonul. Totuși, încep să mă cam enervez.

— Ce dracu' îi mînă pe irlandezii ăștia doi ? întrebă un ESD-ist. Politica ? Vreau să spun că eu sînt un democrat declarat, dar n-o iau razna *în halul ăsta.* Înțelegi ?

Burke stinse mucul unei țigări și se gîndi la Bellini. Privi în jos, la sîngele coagulat de pe pantaloni, sîngele lui Bellini, acest creier mare și prost care nu era conștient pe de-a-ntregul de știința pe care-o acumulase. Bellini ar fi știut ce trebuia să facă, iar dacă nu, ar fi știut cum să capete încrederea acestor semi-psihopați din jurul lui. Burke nu era deloc în apele lui, respingînd ideea de a mai da un ordin care să conducă la moartea altui om. Și înțelese acum — înțelese cu adevărat și pe deplin — motivul comportamentului ciudat al lui Bellini, de-a lungul întregii nopți. Freca în mod inconștient petele de pe pantaloni, pînă cînd cineva spuse :

— N-o să iasă !

Burke dădu din cap, încuviințînd. Înțelese acum că el însuși trebuia să se ducă în balcon și să termine odată, indiferent cum.

Maureen ascultă cum se stinge încet tirul intens. Brațul polițistului care se prăvălise din triforiul de deasupra se bălăbănea între strane, iar sîngele care picura din el formase o mare băltoacă roșie. Crezu că auzise, printre focuri, un zgomot venind dinspre amvon :

— Cred că asta a fost ultima noastră șansă, Maureen, îi spuse Baxter.

Ea auzi din nou acel zgomot, un geamăt ușor, înfundat.

— S-ar putea să mai avem o șansă, zise ea. Se strecură de lîngă Baxter, evitîndu-i strînsoarea și se rostogoli în spatele stranelor, ieșind acolo unde acestea se terminau, în apropiere de scara în spirală a amvonului, la cel mult doi metri de partea cealaltă a unui petic de pardoseală. Traversă tîrîndu-se această porțiune și se lipi de treptele placate cu marmură, îmbrățișînd marea coloană în jurul căreia se încolăceau treptele. Ajungînd sus, observă petele roșii de sînge de pe treptele superioare. Se uită în amvon și văzu că el se tîrîse singur, ridicîndu-se în șezut, cu spatele sprijinit de peretele de marmură. Avea ochii închiși și-l privi cîteva secunde, urmărind mișcarea neregulată, în sus și în jos, a pieptului. Apoi se strecură în amvon.

— Brian.

Deschise ochii și se uită la ea. Maureen se aplecă deasupra lui și spuse :

— Vezi ce-ai făcut ? Sînt morți cu toții, Brian. Toți prietenii tăi credincioși sînt morți — nu au mai rămas decît Leary, Megan și Hickey — cei nemernici.

El îi luă mîna și i-o apăsă abia perceptibil.

— În regulă... ai avut întru totul dreptate... și Baxter ?

Ea înclină din cap, apoi îi trase cămașa și văzu rana făcută de glonțul care pătrunsese prin partea de sus a umărului. Își plimbă mîinile pe trupul lui și găsi rana făcută la ieșirea glonțului, prin șoldul opus, mare și crestată, plină cu așchii de oase și măduvă.

— Oh, Doamne... Respiră adînc de cîteva ori, încercînd să-și recapete controlul asupra glasului. A *meritat* ?

Ochii lui păreau limpezi și vigilenți.

— Încetează cu morala, Maureen !

Îi atinse obrazul.

— Părintele Murphy... De ce ai făcut asta... ?

Brian închise ochii și scutură din cap.

— Noi nu scăpăm niciodată de spaimele copilăriei... preoții mi-o datorează... Inspiră scurt : Preoții... catedralele... ataci ceea ce-ți provoacă teamă... e primitiv... autoprotecție.

Ea se uită la ceas, apoi îl apucă de umeri și-l scutură cu blîndețe.

— Îi poți striga pe Leary și Megan ? Îi poți face să se oprească ? Privi în sus, la microfonul din amvon. Să te ajut să te ridici în picioare.

El nu-i răspunse.

Maureen îl scutură din nou.

— Brian — s-a terminat — gata — pune capăt acestui măcel...

El dădu din cap.

— Nu-i pot opri... Știi asta...

— Bombele, atunci. Brian, cîte bombe sînt ? Unde sînt ? La ce oră... ?

— Nu știu... și chiar dacă aș ști... nu știu... la 6 : 03... mai devreme... mai tîrziu... două bombe... opt... o sută... Întreabă-l pe Hickey.

Maureen îl scutură mai tare.

— Ești nebun de legat. O să mori, adăugă ea, puțin mai blînd.

— Lasă-mă să mă duc în liniște, nu poți asta ? Se aplecă brusc înainte și-i apucă mîinile strîngîndu-i-le surprinzător de tare și un spasm îi scutură trupul. Simți cum i se ridică sîngele din plămîni și cum îi țîșnește printre buzele întredeschise. Ah... Doamne... Doamne, cè încet...

Maureen se uită la un pistol căzut pe podea și-l ridică.

El o urmări cum apucă pistolul cu amîndouă mîinile. Scutură din cap.

— Nu... Ai destule păreri de rău... Nu te mai încărca și cu asta... Nu pentru mine.

Ea armă pistolul.

— Nu pentru tine — pentru *mine*.

El întinse mîna și i-o dădu pe a ei într-o parte.

— *Vreau* să fie încet...

Ea descărcă pistolul și-l azvîrli în jos, pe scări.

— În regulă... cum vrei. Se uită în jur, pe podeaua amvonului, și scoase dintr-o grămadă de cutii cu muniții, o trusă de prim-ajutor: desfăcu două pansamente, de compresie.

Flynn îi spuse:

— Pleacă... N-o mai lungi. Nu mă ajuți cu nimic...

— Vrei să dureze. Pansă cele două răni, apoi scoase din trusă o seringă cu morfină.

Brian îi dădu mîna de o parte, fără vlagă.

— Pentru Dumnezeu, Maureen, lasă-mă să mor așa cum vreau eu... Vreau să rămîn lucid... să gîndesc...

Maureen lovi ușor seringa cu arc de brațul lui și morfina pătrunse în mușchi.

— Lucid, repetă ea spusele lui, lucid, firește.

Brian se lăsă pe spate, pe peretele amvonului.

— Frig... frig... asta e rău...

— Da... lasă morfina să-și facă efectul. Închide ochii!

— Maureen... la cîți oameni n-am făcut eu asta...? Dumnezeule... ce-*am făcut* eu în toți acești ani...?

Maureen își simți ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

— Ah, Brian... întotdeauna prea tîrziu... întotdeauna prea tîrziu...

Rory Devane simți adunîndu-i-se sîngele în gîtul sfîrtecat și încercă să scuipe, dar sîngele îi țîșni din nou prin rana deschisă, antrenînd cu el bucăți de vomă. În timp ce urca, își îndepărta, clipind, lacrimile din ochi. Mîinile lui își pierduseră orice senzație și trebuia să se uite la ele ca să vadă dacă acestea se apucaseră de drugii reci de fier.

Cu cît urca mai sus, cu atît capul îi pulsa mai tare, acolo unde fusese lovit de glonțul ricoșat, și pulsația i se răspîndea prin toată țeasta, provocîndu-i o durere care n-ar fi crezut că e posibilă. De cîteva ori a vrut să renunțe, dar imaginea crucii din vîrf îl făcea să urce mai departe.

Ajunse la capătul fleșei de piatră și se uită în sus, la rozeta ornamentală din aramă, proeminentă, din care pornea crucea. Crampoanele metalice, ca niște trepte, fu-

seseră implantate în rozeta bombată. Le urcă încet, apoi își aruncă brațele în jurul bazei crucii, își lăsă capul pe metalul rece și plînse. După o vreme își îndreptă capul și-și continuă cățărarea. Își potrivi brațele amorțite peste cruce și se ridică în picioare, la douăzeci și cinci de etaje deasupra orașului.

Încet-încet, Devane își îndreptă privirea înainte. Dincolo de Avenue, Rockefeller Center se înălța deasupra lui, cu jumătate din ferestre aprinse și deschise, oamenii făcîndu-i semn cu mîna. Se întoarse spre stînga și văzu Empire State Building înălțîndu-se copleșitor peste Avenue. Își răsuci trupul și se uită în spatele lui. Văzu, între două clădiri înalte, Long Island, întinzîndu-se departe, spre orizont. Acolo unde pămîntul întîlnea cerul întunecat, acoperit de stele, locul era iluminat de o vîlvătaie blîndă, aurie.

— Răsăritul.

Burke îngenunche pe podeaua triforiului, acoperită de sînge. Răniții fuseseră coborîți prin tunelul liftului iar morții, inclusiv Bellini, fuseseră întinși afară, în pod. Din primul pluton de asalt mai rămăseseră patru ESD-iști care stăteau lipiți de parapet. Lunetistul din balconul corului împrăștia gloanțe pe deasupra balustradelor, dar din cîte putea auzi Burke, prea puțini ESD-iști din celelalte triforii își înălțau capetele ca să întoarcă tirul. Burke luă telefonul și chemă triforiul de vizavi.

— Situația.

— Comandantul a mierlit-o. Răniții au fost evacuați prin cămin și vin înlocuitori — dar, ascultă, ce se mai aude din Rockefeller Center ? E tîrziu.

Burke avu o viziune pregnantă a comisarului Rourke borînd la closet, a lui Murray Kline spunîndu-i fiecăruia să nu-și piradă cumpătul și a lui Martin, arătînd foarte stăpîn pe el și anunțînd că așa fusese plănuit să se termine cu catedrala și cu toată lumea dinăuntrul ei. Burke se uită la ceas. Retragerea prin coș se făcea încet. Spuse, în telefon :

— Retragerea.

— Am auzit.

Burke chemă centrala.

— Ați pătruns în clopotniță sau în pod ?

— Podul e sub control, îi răspunse operatorul. Părțile superioare ale ambelor turnuri sînt în mîinile noastre, cu excepția nu știu cărui clovn care escaladează turnul dinspre sud. Dar jos, la nivelul balconului, treaba este împuțită rău. E acolo o tîrfă ca de pe altă lume, îmbrăcată ca o vrăjitoare sau mai știu eu ce și care trage în ușile dinspre turn. Cîțiva băieți de la ESD au rămas în camera corului. Băieții de la armată au fost spulberați în clipa în care pătrundeau în balcon, dinspre celălalt turn. E încurcată rău. Vreți să vorbiți cu ei ? Să le spun să mai încerce o dată ?

— Nu. Spune-le să rămînă pe poziții. Dă-mi legătura cu subsolul.

Operatorul răspunse cu o voce ezitantă :

— Nu putem intra în legătură cu ei. Pînă acum cinci minute, raportul lor era pozitiv — după care i-am pierdut. Omul făcu o pauză, apoi adăugă : Verifică ora.

— Știu al dracului de bine cît e ceasul. Toată lumea știe al dracului de bine cît e ceasul. Încearcă în continuare să intri în legătură cu subterana. Dă-mi legătura cu plutonul cinci.

Îi răspunse un ESD-ist de pe scările sacristiei și Burke spuse :

— Situația.

Omul raportă :

— Sacristia din spatele meu este plină cu noi plutoane de asalt, dar numai doi pot trage, dintr-o dată, din spatele altarului. Categoric, nu putem ajunge la placa aia de bronz. Nu putem ajunge la ostatici și nici ei nu pot ajunge la noi. Isuse, dar *știu că trag* nenorociții ăia doi, de sus. Trase adînc aer în piept. Ce dracu' se petrece ?

— Ce se petrece, îi răspunse Burke, este că probabil peste zece minute această parte a catedralei se va prăbuși, așa că trimite-i pe toți înapoi în cancelarie, cu excepția a doi sau trei oameni care să rămînă în legătură cu ostaticii.

— În regulă.

Se auzi pe fir, vocea lui Langley :

— Burke — ieși dracului de-acolo ! Acum !

Burke îi răspunse :

— Spune-le ESD-iștilor și geniștilor să mai trimită oameni în subterane — Hickey trebuie să le fi venit de hac celorlalți. A mai rămas cel puțin o bombă și probabil că el o păzește așa cum păzește cîinele un os cu carne. Ocupă-te de asta.

— Bomba poate exploda în *orice* moment, zise Langley. Nu mai putem trimite alți...

Interveni primarul Kline și vocea sa avea tonul omului care vorbește știind că este imprimat.

— Locotenente, *la sugestia dumitale* voi mai trimite acolo încă o echipă de ESD-iști și de geniști, dar trebuie să înțelegi că șansele lor...

Burke smulse firul telefonului și se întoarse spre omul de lîngă el.

— Toată lumea să coboare prin puțul liftului și nimeni să nu se oprească pînă nu a ajuns jos, în reședința Cardinalului.

— Dumneavoastră veniți ? întrebă omul, punîndu-și pușca înapoi pe umăr.

Burke se întoarse și dădu colțul spre triforiul care privea spre transeptul sudic. Se ridică în picioare și se uită peste balustradă. Vederea în balconul corului era blocată de unghiul făcut de construcția în formă de cruce și ESD-iștii trăseseră pe o traiectorie care dădea din transept în lungul triforiu. Burke se strecură în hamul unei frînghii și începu să se tragă, palmă de palmă, dintr-o parte într-alta a brațului transeptului, lat de peste treizeci de metri.

Un ESD-ist din partea cealaltă se întinse și-l trase peste balustradă. Cei doi o luară repede spre colțul unde zăcea Sullivan răstignit peste cimpoaiele sale, cu kiltul și picioarele goale împroșcate cu sînge. Cei doi se chircirâ la pămînt înainte de a da colțul și Burke înaintă de-a lungul triforiului, trecînd pe lîngă șase lunetiști ESD îngenuncheați și alți doi, morți. Luă un periscop și privi peste balustradă.

Balconul corului se afla cam la trei etaje mai jos și Burke putea vedea de aici cît de uriaș și de întunecos era acesta în comparație cu pozițiile ocupate de polițiști, mult mai bine conturate în lumina săltăreață a lumînărilor, care străbătea prin deschiderile ca niște ferestre. Totuși, se gîndi el, părea incredibil faptul că cineva din balcon supraviețuise paselor de focuri.

Coborî periscopul și se deplasă mai departe, spre dreapta, apoi se ridică și mai sus și orientă vederea spre întinderea de dedesubt. De sub balcon ieșea partea din față, zdrobită, a vehicolului blindat și văzu ceva dintr-un trup întins pe ea — Logan. Două brațe înnegrite ieșeau afară din ceea ce fusese habitaclul șoferului. Maiorul Cole stătea îngenuncheat, împreună cu alți cîțiva oameni, de o parte a transportorului, părînd abătuți, dar, se gîndi el, ușurați în același timp că exercițiile Gărzii Naționale din acea zi se apropiau de sfîrșit.

Un glonț șuieră din direcția balconului și periscopul îl lovi pe Burke în ochi, zburîndu-i apoi din mîini. Burke se răsturnă și căzu jos.

ESD-istul de lîngă el spuse :

— L-ai ținut sus prea multă vreme, locotenente. Și ăsta era ultimul nostru periscop.

Burke se frecă la ochi și constată că mîna îi era plină de sînge apos. Se ridică într-un genunchi și se uită la omul pe care-l vedea ca prin ceață.

— Ceva veşti din turn ?

Pînă să apuce omul să răspundă, o rafală scurtă, sacadată se năpusti asupra lor, din direcția balconului, urmată de o alta și omul spuse :

— Astea sînt veștile din turn — scorpia nu vrea pe nimeni în apropierea ușilor. Se uită la ceas și urmă : Ce porcăria dracului. Aproape că reușisem. N-am dreptate ?

Burke se uită la ESD-istul din fața lui, un sergent.

— Ai vreo idee ?

— Totul se reduce la anihilarea balconului, astfel încît Malone și Baxter să poată ajunge la scară, iar ESD-iștii de-acolo să poată lansa grenade de șoc prin placă și să facă piure din creierii lui Hickey. Și-atunci băieții pot veni de hac bombelor. Corect ?

Burke confirmă, dînd din cap. Aceasta părea să fie soluția inevitabilă a problemei. Balconul corului domina întreaga catedrală, așa cum se și intenționase, dar pentru un cu totul alt scop. Iar Flynn plasase acolo, sus, doi oameni de-a dreptul fermecați.

Sergentul ESD își frecă bărbia.

— Mă rog, putem aduce alte reflectoare în triforii, putem mitralia din elicoptere, prin rozetă, putem pătrunde prin tavanul fals din podul de deasupra balconului. Există nenumărate posibilități... dar n-avem la îndemînă toată artileria asta... și ia timp...

Burke încuviință din nou.

— Da...

— Dar cea mai bună soluție este, urmă sergentul, ca cineva să se strecoare în balcon, printr-unul din turnuri. Odată aflat dincolo de ușă, ai ca și ei spațiu de manevră și ești la fel de invizibil.

Burke încuviință. Celălalt răspuns era să ajungi la explozivi prin subsolul scund și abia după aceea să te ocupi de lunetist și de ostatici. Atunci ora 6 : 03 n-ar mai fi contat. Burke înșfăcă telefonul și vorbi cu centrala :

— Care e situația în subterane ?

Operatorul îi răspunse :

— O nouă echipă ESD se află acolo — a dat de cîțiva supraviețuitori răniți, care se tîrau înapoi. Cîinii și dresorii, morți. Artificierii au murit cu toții, cu excepția lui Peterson, care este rănită dar mai funcționează încă. E un nebun acolo, cu o armă automată. Supraviețuitorii spun că nu există nici o altă soluție de a ajunge la restul bombelor decît prin placa de bronz. Operatorul șovăi puțin, apoi adăugă : Ascultați... Peterson zice că tipul ar avea posibilitatea să declanșeze bombele oricînd vrea el... așa încît eu îmi închei misiunea, pentru că sînt cam aproape de locul

unde se presupune că s-ar afla bombele. Întrerup orice comunicare pînă găsesc un loc pentru centrala asta undeva în altă parte. Îmi pare rău, locotenente. Caută în ambele turnuri și în pod, mai adăugă el, poate dai de instalația de bruiaj și, dacă dai de ea, o să aveți comunicație prin radio. În regulă ? Îmi pare rău.

Telefonul muri. Burke porni un aparat de radio care zăcea lîngă picioarele sale și o rafală de paraziți umplu aerul. Îl închise la loc.

Operatorul ESD de lîngă el spuse :

— Asta e. Nimeni nu mai vorbește acum cu nimeni. Nu putem coordona un atac asupra balconului, dacă am dori așa ceva — nu putem coordona retragerea...

Burke încuviință.

— Se pare că pătrunderea aici a fost partea cea mai ușoară. Se uită prin galeria întunecată. Da, e un loc măricel. Eu aș zice că e destul de solid. S-ar părea că arhitectul s-a gîndit că partea aceasta va rezista în cazul în care coloana principală de-acolo s-ar prăbuși...

Unul dintre oameni întrebă :

— Poate garanta cineva asta ? Este cineva sigur că nu există bombe sub coloanele astea ? Bătu într-una din coloane.

Burke răspunse :

— În mod logic, nu s-ar fi obosit să provoace incendii în pod, dacă tot locul ar fi fost împînzit cu bombe. Corect ? Se uită la oamenii înghesuiți în jurul lui, dar nici unul nu părea mai liniștit în urma deducțiilor sale.

Sergentul zise :

— Mă îndoiesc că ar putea exista vreo logică în felul cum operează ticăloșii ăștia.

Burke se uită la ceas. 5 : 54. Spuse :

— Eu rămîn... voi plecați. Intră în turnul sudic și începu să coboare spre etajul unde se afla balconul corului.

Maureen se uită la ceas, apoi îi spuse lui Flynn :

— Eu cobor înapoi.

— Da... nu... nu pleca... Acum, glasul îi era mult mai slab.

Îi șterse fruntea cu mîna.

— Îmi pare rău... nu pot rămîne aici.

El încuviință, dînd din cap.

— Te doare tare, Brian ?

El scutură din cap, dar făcînd asta, trupul îi deveni rigid.

Maureen luă o altă doză cu morfină și-i îndepărtă capacul. Știa că din cauza sîngelui pe care-l pierduse, doza l-ar fi putut ucide, dar cel puțin n-ar mai fi suferit atît. Se aplecă peste el și-și petrecu brațul în jurul gîtului, sărutîndu-l pe buze, în timp ce se apropia cu seringa de pieptul lui, aproape de inimă.

Buzele lui Flynn se apropiară de ale ei și ea-și întoarse capul, ca să-l poată auzi.

— Nu... nu... ia-o de pe mine...

Ea își retrase seringa și-l privi. Brian nu deschisese ochii nici măcar o dată, în ultimele cîteva minute, și nu putea înțelege de unde știuse el... doar dacă, pur și simplu, o cunoștea într-adevăr atît de bine. Îi apucă strîns mîna și simți inelul mare apăsînd-o în palmă. Spuse :

— Brian... pot să-l iau eu... ? Dacă reușesc să scap de-aici... aș vrea să-l înapoiez... să-l duc înapoi, acasă...

El își retrase mîna și-și strînse degetele.

— Nu.

— Păstrează-l, atunci, ca să pună poliția mîna pe el.

— Nu... Trebuie să vină cineva după el.

Ea dădu din cap și-l sărută din nou. Fără un cuvînt, se strecură înapoi, spre scara în spirală.

Flynn strigă în urma ei :

— Maureen... ascultă... Leary... i-am spus... să nu tragă în tine... El urmează ordinele primite... Tu îți dai seama... cînd trage Megan în ușa turnului... atunci poți să fugi...

Ea rămase liniștită, pe scări, apoi întrebă :

— Baxter... ?

— Baxter e ca și mort. Tu poți pleca... pleacă...

Ea scutură din cap.

— Brian... n-ar fi trebuit să-mi spui asta...

Brian deschise ochii și o privi, apoi încuviință din cap.

— Nu, n-ar fi trebuit... prostul de mine... Fac întotdeauna ceea ce nu trebuie... Încercă să se ridice și fața i se albi de durere. Te rog... fugi... trăiește... Pieptul începu să i se ridice și să i se coboare încetișor.

Maureen îl urmări, apoi se lăsă încet pe scări în jos și se rostogoli repede peste mica suprafață de pardoseală expusă, apoi se tîrî între strane, ajungînd lîngă Baxter.

Baxter spuse :

— Am vrut să vin după tine... dar m-am gîndit că poate...

Ea îi luă mîna și i-o strînse.

— A murit ?

— Nu.

Stăteau culcați, în tăcere, umăr la umăr.

La 5 : 55, Baxter întrebă :

— Crezi că s-ar putea — sau ar vrea — să le spună lui Leary și Megan să înceteze ?

— Nu l-am întrebat, îi răspunse Maureen.

Baxter încuviință din cap.

— Înțeleg... Ei bine, ești dispusă să fugi ?

— Nu sînt sigură că asta e ceea ce-aș vrea eu să fac.

— Atunci de ce te-ai mai întors aici ?

Ea nu-i răspunse.

El trase scurt aer în piept și urmă :

— Eu plec...

Ea îl apucă strîns de braț și se uită, pe sub strană, la suprafața întinsă de marmură albă, brăzdată de sînge, care părea să radieze o incandescență a ei, proprie, în lumina lumînărilor. Auzi salvele sacadate ale tirului lui Megan lovind ușile turnului dar nu mai auzi gloanțele lui Leary lovind în interiorul catedralei.

— Leary ne așteaptă.

— Atunci să nu-l facem să aștepte. Începu să se îndrepte spre capătul stranei.

— Nu ! Maureen îl înșfăcă de braț.

Se auzi vocea unui polițist dinspre scara sacristiei, din spatele altarului.

— Ascultați, din cauza voastră stau aici doi oameni. Nu-mi place s-o spun așa, dar ar fi mai bine să ne cărăm — știți ? — deci, veniți sau nu ? Crezuse că vorbise atît cît să fie auzit de cei doi, dar acustica purta sunetul în întreaga catedrală.

Două gloanțe fluierară din direcția balconului și se sparseră de marmură, la jumătatea drumului dintre altar și strane. Maureen veni lîngă Baxter și se întoarse cu fața spre el.

— Rămîi cu mine.

El își trecu brațul peste umerii ei și strigă în direcția scării :

— Cărați-vă — n-are rost să așteptați după noi.

Nu se auzi nici un răspuns și Maureen și Baxter se strînseră mai aproape unul de altul, așteptînd să se scurgă ultimele minute.

Wendy Peterson stătea în genunchi, în spatele peretelui din fundul criptei, în timp ce un medic făcea un bandaj în jurul antebrațului ei drept. Își îndoi degetele și observă că acestea îi înțepeniseră.

— Fir-ar...

— Mai bine te-ai întoarce, îi spuse medicul. Un alt medic îi lega strîns un pansament de compresie în jurul călcîiului drept.

Se uită în jur, în spațiul luminat de o lumină roșie. Cei mai mulți din grupul inițial fuseseră părăsiți după rănile mortale primite în cap, ca urmare a tirului tras la rasul solului ; ceilalți fuseseră evacuați, cu răni în membre sau fese, cu clavicule sfărîmate, în locurile unde vestele de protecție opriseră înaintarea gloanțelor. În lumina roșie, fețele palide păreau rozalii, sîngele negru iar rănile mult mai urîte. Se întoarse și se concentră asupra mișcării degetelor.

— Fir-ar să fie !

Comandantul noului pluton ESD își adună oamenii în colțul criptei și se uită la ceas.

— Opt minute. Îngenunchie lîngă Peterson. Ascultă, habar n-am ce dracu' aș putea face eu acolo, jos, în afară de a aduna cadavrele pentru că, dă-mi voie să-ți spun, nu există nici o șansă să-l scoatem pe tipul ăla de acolo, locotenente.

Ea se îndepărtă de medici și se îndreptă șchiopătînd spre marginea galeriei.

— Ești sigur ?

El încuviință, dînd din cap.

— Eu nu pot trage — corect ? El are o mască de gaze iar grenadele defensive sînt excluse. Dar chiar dacă l-am doborî, nu prea mai rămîne vreme să dezamorsăm nici măcar o bombă și nu știm cîte sînt. Afurisiții ăia de cîini sînt morți și alții nu mai există...

— Bine... bine... Fir-ar... Sîntem atît de aproape.

— Nu, spuse comandantul. Nu sîntem cîtuși de puțin aproape. Cîțiva din oamenii din jurul lui tușiră nervos și semnificativ. Comandantul îi spuse lui Peterson :

— Ei ziceau că dumneata trebuie să hotărăști... dumneata și Burke. Puse mîna pe telefonul de campanie de lîngă el, dar acesta continua să tacă. Dumneata trebuie să hotărăști.

O voce strigă din întuneric, vocea unui om bătrîn, ușor ironică :

— Băga-v-aș ! Băga-v-aș undeva pe toți !

Un polițist tînăr, nervos, îi răspunse :

— Băga-te-aș !

Comandantul își scoase capul pe după colțul criptei și strigă :

— Dacă ieși de-acolo cu mîinile sus...

— Ah, prostii ! Hickey rîse, apoi trase o rafală de gloanțe în lumina roșie care se vedea în colțul criptei. Rafala provocă un zgomot asurzitor în spațiul închis și răsună departe, în spațiul întins al subteranei scunde. Hickey strigă : E pe-acolo vreun tip de la echipa de geniști ?

Peterson se îndreptă spre colț.

— Sînt chiar aici, tataie.

— *Tataie ?* Cui îi spui tu tataie ? În sfîrșit, nu mai contează — ascultă, bombele astea au mai multe contacte sensibile care să le facă să explodeze decît... decît Linda Lovelace. Rîse, apoi spuse : Teribilă metaforă. Oricum, fetițo, un exemplu pentru un profesionist ca tine — vreau să spun să demoleze, nu să explodeze — unde rămăsesem ? Ah, da, am nenumărate declanșatoare — fotosensibile, audio — tot felul de declanșatoare.

— Cred că mănînci numai rahat.

Hickey rîse.

— Bine, atunci trimite pe cineva să arunce în mine cu o grenadă defensivă. Dacă chestia asta n-o să declanșeze bombele, atunci puteți trimite aici un genist, să le dezamorseze. *Tu* n-o să poți face asta cu creierii tăi tefleciți, iar eu n-o să-l pot împiedica, cu creierii *mei* tefleciți. Dă-i drumul, fetițo. Hai să vedem din ce ești făcută.

Wendy Peterson se întoarse spre comandantul plutonului :

— Dă-mi o greandă de șoc și eliberați terenul.

— Pe dracu'. Oricum, știi bine că nu cărăm cu noi chestii dintr-astea, în asemenea spații.

Ea scoase din teacă stiletul lung folosit la tăierea plasticului și se îndreptă spre colțul criptei.

Comandantul se întinse și o trase înapoi.

— Unde dracu' te duci ? Ascultă, m-am gîndit și eu la asta — sînt peste optsprezece metri pînă la locul unde se află tipul. *Nimeni* nu poate străbate distanța asta fără să facă un zgomot cît de mic, iar el o să tragă în tine în secunda în care te-a auzit.

— Atunci acoperă-mă, făcînd zgomot.

— Las-o baltă !

Hickey strigă :

— Ei, băieți, ce mai urmează ? Tîrîrea pe burtă a unuia ? Pot auzi respirația de la paisprezece metri. Ascultați, domnilor — și doamnă — , a venit vremea să plecați de-aici. Mă plictisiți și mai am lucruri la care să mă gîndesc în următoarele cîteva minute. Îmi vine să cînt... Și

începu să cînte o versiune obscenă a imnului armatei britanice.

Băga-v-aș, băga-v-aș undeva pe toooți,
Pe cei scunzi, pe cei înalți, pe cei mai hoooți.
Băga-i-aș undeva pe curcani, cu armele lor de-un cot,
Pe preoți, cu copiii lor din flori, cu tot.
Așadaaar, adio vă spun tuturor,
Celor cu vino-ncoace și celor înfricoșători.
Mă tot învîrt și tot mai zăbovesc, măi frați,
În timp ce voi pe Harry vreți să-l salvați.
Oricum,. băga-v-aș undeva pe toooți.

Wendy Peterson își bagă stiletul înapoi în teacă și expiră îndelung.

— Să mergem.

Procesiunea începea să-și croiască drum înapoi, spre chepengul deschis al coridorului, mișcîndu-se cu o degajare prefăcută, care ascundea faptul că se retrăgeau în mare viteză. Nici unul nu se uita înapoi, cu excepția lui Wendy Peterson care mai arunca din cînd în cînd cîte o privire peste umăr. Brusc, începu să alerge de-a bușilea, depășind șirul de bărbați, îndreptîndu-se spre chepengul deschis.

John Hickey se strecură afară din spațiul strîmt și se așeză jos, rezemîndu-se de piciorul coloanei, avînd în spinare masa explozivului plastic.

— Ah... bine... își umplu pipa, o aprinse și se uită la ceas. 5 : 56. Doamne, e tîrziu... Mormăi cîteva versuri din *Cîntec de leagăn irlandez,* apoi începu să-și cînte, încet : *...Hai-daa-hai-daa-hai, taci și nu mai plînge...*

Comandantul celui de-al șaselea pluton se cățără de unul singur pe treptele metalice, legat de mijloc cu o sfoară de nailon. Înainta încetișor, în aerul rece al nopții, spre un punct aflat la un metru jumătate sub Rory De-

vane, care continua să stea agățat de brațele crucii. ESD-istul își scoase pistolul.

— Ei ! Cristoșii tăi, nici o mișcare, că-ți umflu fundul cu gloanțe.

Devane deschise ochii și se uită în jos, la el.

Comandantul ridică pistolul în sus.

— Ești înarmat ?

Devane scutură din cap.

Comandantul vedea mai bine acum, în luminile orașului, fața însîngerată a lui Devane.

— Chiar că arăți ca dracu', știai ?

Devane încuviință.

— Coboară. Încetișor și frumușel.

Devane dădu din cap.

— Nu pot.

— Nu poți ? Tu te-ai urcat aici. Acum, coboară. N-o să stau toată ziua spînzurat aici ca să te aștept pe tine.

— Nu mă pot mișca.

Comandantul se gîndi că aproape jumătate din lumea asta îl urmărea la televizor, așa că-și compuse o expresie preocupată, apoi îi zîmbi lui Devane cît se putea de firesc.

— Ticălos nenorocit ! Aș da oricît să-ți vîr pistolul între picioare și să-ți zbor boașele direct în cosmos. Privi spre clădirile uriașe din Rockefeller Center și aruncă o privire hotărîtă în direcția camerelor telescopice de luat vederi și a binoclurilor. Ascultă, băiete, vin la tine cu sfoara asta, dar dacă faci vreo prostie, jur pe Dumnezeu că zbori de-acolo !

Devane privi în jos la silueta neagră care se apropia de el.

— Ciudat mai vorbiți voi, ăștia...

Comandantul rîse și se cățără mai departe, peste concavitatea rozetei, și-și trecu brațele în jurul bazei crucii.

— Ești în regulă, băiete. Ești tu un ticălos, dar ești în regulă. Nu te mișca. Ocoli într-o parte și se trase în sus, pînă cînd capul lui ajunse la nivelul umărului lui Devane,

apoi se întinse și înfășură o sfoară în jurul acestuia. Tu ești tipul care a lansat rachetele luminoase ?

Devane încuviință.

— Un adevărat specialist, nu, juniorule ? Altceva ce mai știi să faci ? Faci scamatorii ? Înnodă capătul frînghiei lungi de partea de sus a crucii și spuse, pe un ton mai solemn : O să trebuiască să cobori puțin pe chestia asta. Te ajut eu.

Mintea lui Devane era aproape amorțită, dar ceva totuși nu părea cum trebuie. Era absurd să atîrni la douăzeci și opt de etaje deasupra celui mai tehnologizat oraș din lume și să ți se spună să-ți dai drumul în jos pe o frînghie, așa rănit, spre un loc mai sigur.

— Cheamă un elicopter.

Comandantul îi aruncă o privire rapidă.

Devane privi în jos, în ochii omului, și spuse :

— Tu ai de gînd să mă omori.

— Despre ce dracu' vorbești acolo ? Îmi risc amărîta mea de viață ca să te salvez pe tine — idiotule ! Aruncă un zîmbet înspre Rockefeller Center. Haide. Coboară.

— Nu.

Comandantul auzi un zgomot și se uită în sus. Un elicopter al pompierilor apăru deasupra și începu să coboare spre fleșă. Elicopterul coborî mai aproape, bătînd în jos aerul rece. Comandantul văzu un om în hamuri lăsîndu-se în afară, prin ușa laterală, cu un scaun de transport în mîini. Comandantul se agăță cu brațele de brațele lui Devane prinse de cruce și se trase în sus, astfel încît se aflau acum față în față și începu să studieze trăsăturile vinețiii, înghețate, ale tînărului. Sîngele i se cristalizase efectiv în părul roșu și strălucea în lumină. Comandantul îi examină rana de la gît și masa mare, decolorată, de pe frunte.

— Ai cam încasat-o, n-am ce zice. Puteai fi mort, știi ?

— O să trăiesc.

— Acolo, jos, niște prieteni de-ai mei sînt vîrîți în saci...

— Eu n-am tras un foc.

— Da... Haide, o să te-ajut să te urci în hamac.

— Cum poți comite o crimă — *aici ?*

Comandantul trase mult aer în piept și expiră un vălătuc de ceață.

Pompierul se bălăngănea acum cam la vreo șase metri deasupra lor și dădu drumul scaunului de transport, care se lăsă pe sfoară în jos, la mai puțin de doi metri de cei doi. Comandantul puse mîinile pe umerii lui Devane :

— E-n regulă, Roșcovanule, ai încredere în mine. Se întinse și ghidă scaunul sub Devane, îl prinse în chingi de acesta, apoi deznodă bucla sforii. Nu te uita în jos. Făcu semn cu mîna, în direcția elicopterului.

Elicopterul se înălță și Devane zbură de lîngă fleșă, rotindu-se într-un cerc larg, pe cerul strălucitor. Comandantul urmări pînă cînd toată frînghia-ham fu trasă înăuntru și Devane dispăru în elicopter. Comandantul se întoarse și se uită spre Rockefeller Center. Lumea se aplecase peste ferestre, civili și polițiști, se auzeau ovații. Bucățele de hîrtie începură să zboare de la ferestre și să plutească în curenții ascendenți. Își șterse ochii care-i lăcrămau și făcu semn cu mîna în direcția clădirilor, în timp ce începea să coboare jos de pe cruce.

— Ei, deștepților, aveți grijă să-mi scrieți numele corect. Bună mamă, — fac ceva pe tine, Kline —, sînt un erou.

Burke coborî în goană scara în spirală a turnului, pînă cînd se întîlni, pe etajul întunecat al balconului corului, cu un grup de soldați din Garda Națională și polițiști.

— Care-i situația ? întrebă Burke.

Nimeni nu se grăbi să-i răspundă, pînă cînd un ESD-ist îi spuse :

— Aproape că am intrat unii într-alții, în întunericul ăsta. Și arătă spre un frumos pichet, cam de șase trupuri, aliniate la perete. — Cristoase... Burke se uită în partea cealaltă a camerei clopotniței și văzu o ușă făcută bucăți, care abia se ținea în balamale.

— Stai în afara liniei de foc a ușii ăsteia, spuse un ESD-ist.

— Da, tocmai mi-am dat și eu seama de asta.

O scurtă rafală lovi ușa și toată lumea se lăsă la pămînt, în timp ce gloanțele ricoșau peste tot, în încăperea spațioasă, făcînd țăndări geamurile de sticlă groasă. Un membru al Gărzii Naționale trase înapoi, prin ușă, o întreagă magazie de gloanțe.

Tusea neîntreruptă a amortizorului lunetistului răsuna în încăpere, dar Burke nu-și putea imagina în ce mai avea de tras. O luă prin încăpere și se strecură de-a lungul peretelui, spre ușă.

Wendy Peterson o luă la fugă spre treapta de sus a scării sacristiei, aflată în spatele altarului. Abia mai respira și rana de la călcîi îi sîngera. Strigă înapoi, în direcția odihnei din fața criptei, unde stăteau în picioare cei doi ESD-iști care mai rămăseseră acolo.

— O grenadă defensivă!

Unul din oameni dădu din umeri și-i aruncă o grenadă mare, neagră.

Wendy ieși de după altar și se uită în dreapta. Cam zece metri îi separau de scară pe ostaticii de sub strane. La stînga ei, spre partea din spate a sanctuarului, un metru jumătate de pardoseală o despărțea de placa de bronz, scrijelită de gloanțe. Oare cît de grea era placa, se întrebă ea. De care parte era prinsă în balamale? Unde se afla mînerul? Se întoarse spre odihna criptei.

— Ostaticii?

— Nu-i putem ajuta, spuse unul dintre cei doi. Trebuie să facă o încercare, cînd se simt pregătiți. Noi sîntem aici, pentru eventualitatea în care încearcă și sînt răniți... Dar n-au de gînd s-o facă. Și nici noi, dacă mai stăm mult pe-aici. Își drese glasul. Ei, e 5 : 57 — oare bombele astea or exploda înainte de 6 : 03?

Ea arătă spre placa de bronz.

— Ce șanse am?

Omul se uită în jos, la scara pătată de sînge și în mod inconștient își duse mîna la urechea crestată de un glonț

venit din balcon — un glonț tras de la aproape o sută de metri, în lumina palidă.

— Șansele tale de a ajunge la placă sînt bune — cincizeci la cincizeci. Șansele de a o deschide, de a arunca grenada, de a-ți da drumul apoi înăuntru, sînt sub zero.

— Și atunci o să lăsăm clădirea să sară în aer ?

— Nimeni nu poate spune că n-am încercat, zise el. Își mișcă piciorul prin sîngele gros, adunat pe odihna scării. Las-o baltă.

Ea scutură din cap.

— Eu o să mai stau pe aici — nu știi niciodată ce se mai poate întîmpla.

— Eu *știu* ce-o să se întîmple, locotenente, și nu ăsta-i locul unde să te afli, cînd acest lucru se va întîmpla.

Două gloanțe loviră placa de bronz și ricoșară spre Capela Sfintei Fecioare. Un alt glonț lovi în tavanul fals, zece etaje mai sus. Peterson și cei doi ESD-iști priviră în sus, la întinderea întunecată și la bucățile de tencuială desprinse. O a doua tiară de cardinal, care fusese suspendată deasupra criptei, căzu pe odihna scării, lîngă unul din cei doi ESD-iști. Omul o ridică și examină tiara roșie, ascuțită.

Vocea lui Leary răcni din balcon :

— Am nimerit un Cardinal, dintr-o parte, pe întuneric. Dumnezeule, nu pot rata ! Nu pot *rata !*

ESD-istul aruncă tiara într-o parte.

— Are dreptate, cred că-ți dai seama.

Peterson spuse :

— O să vorbesc cu ostaticii. Voi puteți pleca.

Unul din cei doi o luă alergînd în jos, pe scări, spre porțile sacristiei. Celălalt urcă spre Peterson.

— Locotenente — se uită jos, la bandajele însîngerate, murdare, înfășurate în jurul piciorului ei gol — durează cam șaizeci de secunde să ajungi la parterul cancelariei...

— În regulă.

Bărbatul șovăi, apoi se întoarse și se îndreptă spre porțile sanctuarului.

Peterson se așează pe treapta cea mai de sus și strigă la Baxter și Malone :

— Cum vă mai descurcați acolo ?

— Pleacă, îi răspunse Maureen.

Peterson își aprinse o țigară.

— E-n regulă... mai avem vreme... Oricînd sînteți gata... gîndiți-vă. Vorbea blînd cu ei, în timp ce secundele ticăiau înainte.

Leary trase razant cîte o rafală pe deasupra balustradelor fiecăruia din cele patru triforii, își schimbă poziția, trase apoi în statuia Sfîntului Patrick, se mută într-o parte, fixă printr-o lunetă o lumînare care pîlpîia în suportul ei, trase și o urmări sărind în aer. O luă de-a curmezișul peste strane, se opri și trase două gloanțe prin fereastra albastră, de cobalt, care se înălța deasupra capătului oriental al deambulatorului. Răsăritul care se apropia scotea la iveală prin geamul spart un albastru mai deschis.

Leary se instală în spate, într-o strană ciuruită de gloanțe, lîngă tuburile orgii și se concentră asupra sanctuarului — casa scării, placa de bronz și stranele preoților. Își îndoi brațul — fusese lovit de șrapnele —, și-și frecă obrazul acolo unde alicele mari îi răzuiseră o parte din față. Avea cel puțin două coaste fracturate, în locurile unde gloanțele nimeriseră în vesta anti-glonț.

Megan trăgea pe rînd în ușile turnului, alternînd succesiunea și durata fiecărei rafale de tir automat. Stătea în picioare în interval, cîțiva metri mai jos de Leary, și urmărea atentă cele două uși ale balconului, aflate departe, la stînga și la dreapta ei. Brațele și picioarele aveau pe ele sînge închegat, de la șrapnele și alice și umărul drept îi era amorțit de la un glonț care o nimerise în plin. Începu dintr-o dată să tremure, i se făcu greață și se sprijini de o strană. Se îndreptă și-i strigă lui Leary :

— Nici măcar nu mai încearcă.

— M-am cam plictisit, spuse Leary.

Ea rîse slab și-i răspunse :

— Acum o să arunc în aer stranele alea două și o să-i oblig pe amîndoi să iasă de sub ele. Iar tu o să-i nimerești.

— Peste circa șase minute, spuse Leary, jumătate din catedrală o să se prăbușească peste ei... sau o să-i dobor, dacă o să facă o încercare de fugă. Nu strica jocul. Ai răbdare.

Ea îngenunche în culoar și-și ridică pușca.

— Dar dacă poliția dezamorsează bombele ?

În timp ce vorbea, Leary se uita în sanctuar.

— Mă îndoiesc că pun ei mîna pe Hickey... Oricum, eu, unul, fac ce mi s-a spus — acopăr placa aia și-i împiedic pe cei doi să fugă.

Ea strigă, în timp ce țintea în stranele clerului :

— Vreau *s-o văd* murind — înainte să mor eu. O să-i scot de-acolo. Iar tu îi împușți. Ești gata ?

Leary se uită la Megan, a cărei siluetă era vizibilă în lumina lumînărilor și a făcliilor de jos. Vorbi cu glas jos, meditativ :

— Toată lumea a murit, Megan, cu excepția lui Hickey și, presupun, a lui Baxter și Malone. Vor muri cu toții în timpul exploziei. Asta înseamnă că nu mai rămînem decît tu și cu mine.

Megan se răsuci și scrută întunericul, în direcția de unde venea glasul lui.

Leary spuse :

— Înțelege, sînt un profesionist. Și este exact cum îți spuneam, nu fac decît ceea ce mi se cere — nimic mai mult, nimic mai puțin — , iar Flynn mi-a spus să mă ocup în mod deosebit de tine și de Hickey.

Ea scutură din cap.

— Jack... nu poți... Nu... după ce noi... Rîse. Ba da, desigur... Nu vreau să fiu prinsă... Brian a știut asta... A făcut-o pentru mine. Dă-i drumul atunci. Repede !

El înălță pistolul, ținti în direcția siluetei întunecate și-i trase repede două gloanțe în cap. Trupul lui Megan se prăbuși pe spate și se rostogoli în josul culoarului, venind

să se odihnească alături de sergentul din Garda Națională pe care-l omorîse.

Burke stătea cu spatele lipit de perete chiar în interiorul ușii turnului, numai în șosete, cu un lansator de grenade burduhănos, cuibărit în îndoitura cotului. Închise ochii ca să se ferească de strălucirea luminilor care pătrundeau prin geamurile sparte și-și stăpîni respirația. Oamenii din clopotniță stăteau într-o tăcere desăvîrșită, urmărindu-l. Burke asculta glasurile îndepărtate ale unui bărbat care discuta cu o femeie, apoi zgomotul produs de două focuri de pistol. Se răsuci repede în ușă și o luă în sus, spre intervalul lateral, de-a lungul zidului, apoi se lăsă în jos, în intervalul în pantă, cam la jumătatea drumului spre balconul corului. Departe, în spate, în apropiere de tuburile orgii, se auzi cineva respirînd. Respirația se opri brusc și un glas de bărbat spuse :

— *Știu* că ești acolo.

Burke rămase nemișcat.

Omul continuă :

— Eu văd în întuneric, miros ceea ce tu nu poți mirosi, aud *totul*. Ești un om mort.

Burke știa că omul încerca să-l descumpănească speriindu-l și nu făcea o treabă proastă. Omul era bun. Chiar și într-o situație atît de încordată ca aceasta, își păstra sîngele rece.

Burke se rostogoli pe spate, ridică capul și se uită în catedrală, peste balustradă. Cablul care susținea candelabrul cel mai apropiat de balconul corului se legăna ușor, în timp ce era tras în sus, de troliul din pod. Candelabrul ajunse la același nivel cu balconul și Burke văzu un soldat din Garda Națională cocoțat pe el, cu pușca îndreptată spre balcon. Arăta, se gîndea Burke, ca o momeală vie. *Vii*, doar asta vroia el, ținte vii. Mușchii lui Burke se încordară.

Leary trase și trupul de pe candelabru se clătină.

Burke sări în picioare, îndreptă aruncătorul de grenade în direcția de unde venise zgomotul împușcăturii și

trase unica sa încărcătură. Zecile de schije ascuțite bîzîiră de-a lungul balconului, împrăștiindu-se pe măsură ce înaintau. Se auzi un strigăt ascuțit urmat imediat de scînteierea unei puști pe care Burke o văzu cu colțul ochiului în timp ce se întorcea, aruncîndu-se la podea. O izbitură puternică în spinare, în vesta anti-glonț, îl proiectă cu capul în perete și Burke se clătină și se prăbuși în interval. Un alt glonț își tăie drum printre strane și trecu la cîțiva centimetri deasupra capului său.

Burke zăcea liniștit, conștient de o durere în șira spinării, care începea să-i cuprindă brațele și picioarele. Alte cîteva gloanțe căzură în jurul lui. Focul se întoarse apoi spre uși și Burke încercă să se tîrască în altă parte, dar constată că nu se putea mișca. Încercă să ajungă la pistolul de la brîu, dar brațul răspundea cu mișcări scurte, spasmodice.

Tirul reveni asupra lui și un glonț îi trecu razant pe lîngă mînă. Fruntea îi sîngera acolo unde se lovise de perete și o durere îi pornea de la ochi spre partea din spate a țestei. Simți cum își pierde cunoștința, dar auzea clar zgomotul făcut de omul care-și reîncărca pușca. Apoi vocea spuse :

— Ești mort sau pur și simplu îți dorești să fii ?

Leary își ridică pușca, însă durerea ascuțită, persistentă din piciorul drept îl făcu să o coboare. Se așeză jos, în centrul intervalului, își sufleca cracul pantalonului și-și trecu degetele peste fluierul piciorului, reperînd gaura îngustă, făcută de proiectilul care-l lovise. Își plimbă mîna de jur-împrejurul gambei și atinse rana de ieșire, puțintel mai mare, cu o așchie de os înfiptă în carne.

— Ah... băga-l-aș... băga-l-aș.

Se ridică în genunchi și-și descărcă pușca în direcția ușilor și a intervalului lateral, apoi își smulse masca de cauciuc și-și scoase masca de gaze de la gît. Își sfîșie de pe el mantia lungă, folosind-o ca să-și șteargă pușca de la un capăt la altul în timp ce cobora, de-a bușilea, intervalul central. Leary strecură pușca în mîinile calde ale lui Megan, se duse în strana centrală și scoase de acolo o altă

pușcă. Se ridică și se propti de marginea stranei și se lăsă pe o banchetă. Leary strigă :

— Martin ! Ești acolo ?

Urmă o tăcere, apoi o voce îi răspunse, din direcția camerei de repetiții a corului.

— Chiar aici, Jack. Ești singur ?

— Da.

— Anunță poliția că te predai.

— Bine. Vino aici — singur.

Martin intră repede în balconul corului, aprinse o lanternă și-și croi drum în întuneric, spre intervalul central. Păși peste trupul lui Megan.

— Bună, Jack. Se apropie de Leary și intră în strană. Haide, dă-mi-o. Fii băiat de treabă. Îi luă lui Leary pușca și pistolul și strigă : E dezarmat.

ESD-iștii începură să se îndrepte prevăzători spre balcon, venind dinspre cele două turnuri. Martin strigă spre ei :

— E-n regulă — omul ăsta e un agent al meu. Martin se întoarse spre Leary și-i aruncă o privire enervată. Puțin cam prea devreme, nu-i așa, Jack ?

Leary răspunse printre dinții încleștați :

— Sînt rănit.

— Adevărat ? Dar n-arăți rău deloc.

Leary înjură.

— Fitzgerald începuse să devină o problemă și a trebuit s-o lichidez cum mi s-a ivit ocazia. Apoi a intrat cineva în balcon și am încasat o schijă în fluierul piciorului. E clar ?

— E groaznic... dar nu văd pe nimeni pe-aici... Zău că ar fi trebuit să mai aștepți.

— Du-te-n...

Martin îndreptă lanterna spre tibia lui Leary. Ca atîția alți ucigași, se gîndea el, nici Leary nu putea suporta prea multă durere.

— Da, arată că ar durea ceva. Întinse mîna și atinse rana lui Leary.

Leary scoase un strigăt de durere.

— Ei ! Dumnezeule... pare ca și cum ar mai fi o schijă înăuntru.

— N-ar fi exclus. Martin se uită în jos, în sanctuar. Malone și Baxter... ?

Un polițist strigă dintr-o parte a balconului :

— Ridică-te în picioare !

Leary își puse mîinile pe strana din fața lui și se ridică în picioare. Îi spuse lui Martin :

— Amîndoi sînt sub stranele sanctuarului de acolo...

Luminile din balconul corului se aprinseră, iluminînd șirurile de strane sfîrtecate, pereții găuriți de gloanțe, dulapurile arse și intervalele zgîriate. Tuburile imense ale orgii străluceau puternic în locurile unde fuseseră lovite, dar deasupra tuburilor fereastra în formă de rozetă rămăsese intactă. Leary se uită în jur și scoase un sunet fluierat.

— E ca și cum ai merge prin ploaie fără să te uzi. Zîmbi.

Martin făcu nerăbdător semn cu mîna.

— Nu înțeleg ce-i cu Baxter și cu Malone. Sînt morți, nu ?

Poliția trecea peste trupurile din culoar, avansînd cu atenție spre strane, cu puștile și pistoalele ridicate.

Vorbind cu Martin, Leary își ridică automat brațele și-și puse mîinile pe cap.

— Flynn mi-a spus să n-o omor — și n-am putut trage în strane, asupra lui Baxter, fără să risc s-o nimeresc...

— *Flynn ?* Bine, dar tu lucrezi pentru *mine,* Jack.

Leary îl împinse pe Martin, trecînd pe lîngă el și intră șchiopătînd în interval.

— Tu-mi dai ordine, el îmi dă ordine... Eu fac numai ceea ce mi se spune — și pentru ceea ce sînt plătit...

— Dar banii lui Flynn au venit de la *mine,* Jack.

Leary se uită la Martin.

— Flynn nu a mîncat niciodată rahat. Mi-a spus că în balconul ăsta o să fie iadul pe pămînt și am știut că așa o

să fie. Tu mi-ai spus că o să fie — cum ziceai ? — relativ fără risc ?

Vocea lui Martin sună arțăgos.

— În sfîrșit, în ceea ce mă privește pe mine, nu ți-ai îndeplinit contractul. Va trebui să reconsider natura plății finale.

— Ascultă, căcăciosule ! Doi ESD-iști se apropiară de-a lungul culoarului și-l apucară pe Leary de mîinile ridicate, trăgîndu-i-le brutal spre spate, după care îi puseră cătușele. Îl împinseră la podea și el strigă de durere, apoi își întoarse capul spre Martin în timp ce poliția îl percheziționa.

— Dacă tipii pun mîna pe Hickey, acolo, jos, atunci îndepărtează și bombele. Dacă nu-l suprimă, atunci o să mai ai parte de explozia ta.

Martin îl observă pe Burke care se îndrepta spre el, sprijinit de doi ESD-iști. Martin își drese glasul.

— În regulă, Jack, ajunge.

Dar în mod clar, Leary se simțea jignit.

— Mi-am făcut datoria pînă la sfîrșit. Vreau să spun că, Dumnezeule, Martin, este trecut de ora șase — și uită-te în jurul tău... ce-i prea mult e prea mult...

— Gura !

Doi ESD-iști îl ridicară pe Leary în picioare. Leary spuse :

— Piciorul... ce senzație ciudată... arde...

Martin nu răspunse.

Leary se uită fix la el.

— Ce ai... ? Ah... nu...

Martin îi făcu cu ochiul, se întoarse și se îndepărtă.

Un ESD-ist ridică o portavoce și strigă în catedrală :

— Poliția se află în balconul corului ! Totul e în ordine ! Domnule Baxter, domnișoară Malone, fugiți ! Fugiți pe-acolo !

Baxter își înălță capul și se uită la Maureen.

— Ăsta a fost Leary ?

— Începi să înveți, spuse ea, încercînd să zîmbească. Ascultă portavocea care le repeta numele. Nu știu... Își

apăsă fața de fața lui Baxter și se ținură strîns, unul de altul.

Wendy Peterson își scoase capul pe după altar și privi în sus, în balconul corului. Era complet luminat și văzu poliția agitîndu-se printre strane. Fără să se uite la ceas, știa că poate nu rămăseseră mai mult de trei minute — sau mai puțin, dacă bomba fusese reglată mai devreme, iar de vreo bombă, care să fi fost reglată mai tîrziu de amenințătoarea oră anunțată, nu-și amintea.

Alergă spre placa de bronz trăgînd cuiul grenadei defensive în timp ce înainta și strigînd în direcția stranelor:

— Fugiți! Fugiți! Se aplecă și trase în sus, cu o singură mînă, placa grea de bronz.

Maureen se ridică în picioare, uitîndu-se mai întîi la Wendy Peterson și apoi spre întinderea iluminată, din partea de sus a catedralei, în timp ce Baxter se apropie de ea.

O portavoce urla:

— Fugiți! Fugiți pe-acolo!

O luară la fugă dar Maureen se întoarse brusc și se năpusti în sus pe scările amvonului, îl apucă pe Flynn de braț și începu să-l tragă în jos pe trepte. Baxter veni în goană după ea și o trase de braț. Maureen se întoarse spre el.

— E viu. *Te rog...*

Baxter ezită, apoi îl ridică pe Flynn pe umeri și alergă spre banca de comuniune a altarului.

Wendy Peterson îi urmări în tăcere pînă cînd ajunseră într-un loc, în centrul navei, unde își spuse că sînt în siguranță în cazul în care grenada ar fi provocat declanșarea bombei. Scoase mînerul de siguranță și aruncă grenada în gaură, cu o mișcare care sugera *Ce-o fi, o fi...* Lăsă apoi placa de bronz și se îndepărtă cîțiva metri, apăsîndu-și urechile cu mîna.

Grenada explodă smulgînd placa de bronz din țîțîni și aruncînd-o în aer. O undă de șoc se rostogoli în catedrală și sanctuarul tremură sub picioarele ei. Totul părea că rămăsese suspendat în aer, în timp ce ea aștepta cea de a

doua explozie, dar nu se întîmplă nimic, cu excepția țiuitului din urechile ei. Coborî pe scară, în fumul gros.

Burke se îndrepta spre Martin, cînd ecoul undei de șoc străbătu balconul corului.

Martin spuse :

— Ei bine, locotonent Burke, asta da, surpriză. Am crezut că ești... mă rog, în altă parte... arăți groaznic ! Și mergi ciudat. Unde-ți sînt *pantofii ?* Martin se uită la ceas. Încă două minute... mai puțin, cred. Bună vedere de-aici. Aveți cumva aparate de luat vederi care să înregistreze asta ? Așa ceva n-o să mai ai ocazia să vezi. Se uită în sanctuar, peste umărul lui Burke. Uită-te la toată lucrătura asta în metal, la toată marmura asta. Magnific. Peste trei minute o să arate exact ca Coventry[1]. Bătu ușor pe reverul pardesiului său și se întoarse spre Burke. Vezi ? Eu mi-am păstrat garoafa. A ta unde e ? Se uită din nou, neliniștit, în sanctuar. Ce *face* femeia aia nebună ? Întoarce-te, Burke, e păcat să pierzi spectacolul.

Martin se frecă de Burke și se apropie mai mult de balustradă. Îi urmări pe Baxter și pe Maureen care se apropiau, însoțiți de maiorul Cole și de soldații din Garda Națională. Trupul vlăguit al lui Flynn era purtat pe o targă, de doi din gardă. Martin îi spuse lui Burke :

— Guvernatorul Doyle o să fie mulțumit de băieții lui. Primarul Kline o să fie *furios* pe tine, Burke.

— Harry, bătrîne ? Aici, sus ! Făcu semn cu mîna. V-ați descurcat bine, voi doi.

Martin se întoarse și se uită înapoi, în timp ce Leary, aproape leșinat, era transportat în camera de repetiții a corului. Îi spuse lui Burke :

— Expertiza balistică va arăta că pușca pe care am luat-o din mîinile lui nu a tras nici măcar un glonț ucigaș. A omorît-o într-adevăr pe femeia asta tînără, o trăgătoare de elită, în clipa în care a prins-o — cum îi ziceți voi ? —

1 Oraș în Anglia, puternic bombardat în 1940. (N.tr.).

în colimator. În sfîrșit, așa cel puțin a lăsat el să se creadă. Dacă va fi judecat, va fi eliberat. Martin se uită înapoi, peste umăr. Cu bine, Jack. Ne vedem mai tîrziu, la spital. Strigă spre un șef de brigadă ESD : Luați-o mai ușurel cu omul ăsta — lucrează pentru mine. Martin se întoarse înapoi spre Burke, în timp ce Leary dispărea în camera de repetiții a corului.

— Oamenii tăi sînt într-o dispoziție cumplită. În sfîrșit... misterele încep să se lămurească... Burke ? Mă asculți ? Burke... Martin se uită la ceas, apoi în sanctuar și continuă, într-o nouă dispoziție : Problema cu voi este lipsa unei discipline a focului de armă. Mai întîi tragi și după aceea pui întrebări — asta e o mare tradiție. Ăsta e motivul pentru care părintele Murphy atîrnă mort de o scară din clopotniță — ah, n-ai știut asta, Burke ?

Martin se duse spre marginea balconului și se sprijini cu mîinile de parapet, privind drept în jos. Baxter și Malone stăteau acum cu spatele la el. Flynn zăcea pe jos, alături de ei, și un medic din Garda Națională stătea aplecat deasupra lui. Baxter, observă Martin, o ținea pe Maureen Malone pe după umeri, iar ea se lăsa pe el. Martin îi spuse lui Burke :

— Vino mai aproape — uită-te la asta, Burke. S-au împrietenit. Strigă în jos ! Harry, satir bătrîn ! Domnișoară Malone ! Adăpostiți-vă, voi doi — o să cadă ceva moloz. Se întoarse spre Burke, care rămăsese în spate. Aproape că mă simt prost că eu am fost cel care l-a forțat pe Baxter să se afle pe trepte... Dacă aș fi știut cît de cît că o să fie atît de periculos...

Burke veni lîngă Martin și se aplecă peste balustradă. Începea să-și simtă din nou picioarele și brațele și amorțeala fusese înlocuită de o senzație de furnicătură. Se uită în catedrală, concentrîndu-se asupra sanctuarului. Un ESD-ist mort zăcea în stranele clerului și din intrarea subsolului se ridica un fum negru. Garoafe verzi erau împrăștiate peste tot pe marmura din dale albe și negre și sute de bucăți de vitralii străluceau în locurile unde căzuseră de sus. Chiar și de la distanța asta putea vedea petele

de sînge și urmele gloanțelor peste tot, în altar. Polițiștii aflați în spatele lui, în stranele corului, tăcură și începură să se apropie de balustradă. Turnurile și podul se goliseră, majoritatea polițiștilor părăsind catedrala prin unica ieșire neminată — ușile de ceremonie, distruse. Cîțiva se strînseră în cele două lungi triforii occidentale, departe de zona presupusă a fi distrusă. Se uitau în sanctuar, la un cvartal distanță de ei, cu o fascinație aproape hipnotică. Burke se uită la ceas: 6:02, plus sau minus cîteva secunde.

Wendy Peterson aprinse lanterna în fața lui Hickey și-l împunse cu stiletul în gît, dar omul era mort — deși nu se vedea sînge curgîndu-i din nas, din gură sau din urechi, sau limba ieșindu-i afară și nici capilare sparte, indicînd că ar fi fost omorît de șoc. De fapt, se gîndi ea, fața lui era senină, aproape zîmbitoare, și probabil că murise liniștit, în somn, fără nici un ajutor din partea ei sau a oricui altcuiva.

Coborî lumina spre baza coloanei și aprinse lampa căștii ei de miner.

— Sensibilitate la lumină, pe viața mea, spuse ea tare. Bătrîn nemernic! Începu să-și vorbească sieși, așa cum făcea întotdeauna cînd se afla singură în apropierea unei bombe. În regulă, Wendy, proasto, fără grabă... Inspiră adînc și mirosul uleios al plasticului i se ridică în nările dilatate. Ai tot timpul din lume... Își trecu încet mîinile peste suprafața prăfuită a plasticului, pipăind să găsească locul unde ar fi putut fi introdus mecanismul. Uită-te la piatra asta... Deștept... totul netezit, deasupra... în regulă... Își scoase ceasul de la mînă și-l fixă în plastic. Nouăzeci de secunde, Wendy, plus sau minus... Prea tîrziu ca să te cari... prostii... Tăie cu stiletul, făcînd o incizie întîmplătoare în plastic. Nu ai decît două sau trei tăieturi la dispoziție... Își vîrî mîna dreaptă în despicătură dar nu simți nimic. Din cauza rănii de la braț, i se înțepeniseră groaznic degetele. Șaizeci de secunde... timpul zboară cînd... Se aplecă cu urechea asupra plasticului și ascultă, dar nu auzi nimic în afara sîngelui care-i pulsa în cap... cînd te distrezi... În regulă... taie aici... *În regulă,* Dumne-

zeule ? Atenție... nimic, aici... Unde l-ai pus, mosule ? Unde-i inima asta care ticăie ? Taie aici, Wendy... Cînd îți pui o dorință, nu contează steaua pe care mizezi. *Aici... aici,* ăsta e. Trase de plastic, mărind incizia și dînd la iveală cadranul unui ceas cu alarmă, ticăind cu putere. În regulă, ora indicată de ceas, 6 : 02. Ora mea, 6 : 02 — ora alarmei. 6 : 03. ... Joci cinstit, bătrîne... În regulă... Ar fi vrut să smulgă ceasul, să smulgă firele, sau să spargă geamul ceasului și să potrivească alarma la o altă oră, dar acest lucru declanșa, de cele mai multe ori, blestematul de mecanism. Ușor, fetițo... ai ajuns pînă aici... Își vîrî mîna în plastic și-și strecură, cu grijă degetele lungi, înțepenite, prin substanța umedă, densă, pipăind după detonatoare suplimentare, în timp ce săpa mai departe, spre spatele ceasului. Atacă încet porcăria asta, Peterson... Mîna în spatele ceasului... acolo... nu-i decît un simplu mecanism... Unde o fi butonul de oprit alarma ? Haide... Găsește-l odată... 6 : 03 — la dracu' ! — încă nici o alarmă... doar cîteva secunde... fii calmă, Wendy. Doamne Dumnezeule, liniștește-te, *liniștește-te...* Alarma sună cu putere și Wendy Peterson o ascultă cu atenție, știind că acesta era ultimul sunet pe care îl va mai auzi vreodată.

O tăcere desăvîrșită se așternu asupra catedralei. Martin stătea cu brațele încrucișate pe balustradă, uitîndu-se în sanctuar. Bătea cu degetele în geamul ceasului de la mînă.

— Cît e ceasul la tine, Burke ? Nu e cam tîrziu ? Oare care-o fi problema ?

În cancelarie și în reședința Cardinalului, oamenii se retrăseseră de la ferestrele pe care fuseseră lipite benzi de hîrtie. Pe toate acoperișurile din jurul catedralei polițiștii și oamenii de presă stăteau nemișcați. În fața televizoarelor din locuințe și din barurile care nu fuseseră închise peste noapte, oamenii urmăreau numărătoarea inversă, afișată pe ecranul tăcut, care prezenta o imagine a catedralei, luată de sus, care devenea, încet, încet, tot mai vizibilă în lumina răsăritului. În biserici și în sinagogi, unde

se slujise toată noaptea, oamenii se uitau la ceasurile de la mînă. 6 : 04.

Wendy Peterson se ivi încet prin gura subsolului și se îndreptă spre mijlocul sanctuarului, clipind în lumina puternică. Ținea ceva cu amîndouă mîinile, cu ochii ațintiți asupra acelui obiect, apoi își ridică încet privirile, spre triforii și balconul corului. Era cumplit de palidă iar în glas avea o ușoară ezitare, dar cuvintele ei pătrunseră în toate ungherele tăcutei catedrale.

— Detonatorul... Ridică în sus un ceas conectat cu patru fire la o baterie mare, din care porneau alte patru fire. Îl ridică și mai sus, ca și cum ar fi fost o cupă, ținînd în cealaltă mînă patru detonatoare lungi, cilindrice, pe care le tăiase de fire. Mai atîrna încă de mecanism plasticul alb și în tăcerea catedralei ticăitul ceasului răsuna foarte puternic. Își trecu limba peste buzele uscate și spuse : Totul e în ordine.

Nimeni nu aplaudă, nimeni nu ovație. Se auzi doar un oftat de ușurare, colectiv, apoi zgomotul făcut de cineva care plîngea.

Tăcerea fu brusc sfîșiată de sunetul ascuțit al unui țipăt prelung, pe cînd un om se prăbușea cu capul înainte, din balconul corului. Trupul se lovi cu o bufnitură puternică de pardoseala din fața transportorului blindat.

Maureen și Baxter se întoarseră și priviră în jos, la trupul răsfirat într-o poziție înfiorătoare ; o baltă de sînge se întindea pe pardoseală, în jurul capului. Baxter șopti :

— Martin.

Burke traversa împleticindu-se spațiul de sub balconul corului. Furnicăturile din șira spinării se transformaseră într-o durere surdă. O targă era purtată prin dreptul lui și-i zări în fugă chipul lui Brian Flynn, dar nu putea să spună dacă acesta era mort sau viu. Martin avea gîtul fracturat, ochii îi erau larg deschiși și limba ieșită în afară era mușcată pe jumătate. Burke aprinse o țigară și aruncă chibritul peste fața acestuia.

Se întoarse și se uită absent la blindatul imens, carbonizat și la trupurile înnegrite care zăceau peste acesta, apoi urmări lumea care se agita în jurul lui, vorbind repede, văzîndu-și fiecare de îndatoririle sale ; dar toate astea îi păreau îndepărtate, ca și cum le-ar fi privit printr-un telescop nereglat. Îi căută în jur, din priviri, pe Baxter și pe Malone, și constată că cei doi plecaseră. Își dădu seama că pe moment nu mai avea nimic de făcut și aceasta îi dădu o senzație de bine.

Burke o luă în dorul lelii de-a lungul culoarului central și o văzu pe Wendy Peterson stînd acolo singură și uitîndu-se, ca și el, încoace și încolo, fără țel. Prin fereastra înaltă, spartă, aflată în extremitatea orientală a deambulatoriului, pătrundea lumina slabă a soarelui și femeia părea, își zise el, că stătea intenționat în dîra în care plutea praful. Trecînd pe lîngă ea, îi spuse :

— Foarte frumos.

Ea își ridică privirea :

— Burke...

Burke se întoarse și văzu că ținea în continuare detonatorul. Wendy începu să vorbească, dar parcă nu neapărat cu el, i se păru lui Burke.

— Ceasul merge... vezi ? Și nu puteau să cadă chiar toate bateriile... Legăturile erau foarte strînse... Au fost patru detonatoare diferite... dar nu au...

Wendy arăta aproape îngrozită, își zise el, ca și cum toate legile fizice ale universului, în care crezuse ea, ar fi fost revocate. Burke spuse :

— Da, dar tu... tu ai fost...

Ea dădu din cap.

— *Nu.* Tocmai asta încerc să-ți spun. Îl privi în ochi. Am întîrziat cam două secunde... *A sunat*... L-am *auzit* sunînd, Burke. ...*L-am auzit.* Apoi am avut o senzație ciudată... ca o prezență. M-am gîndit, cunoști senzația, că murisem și că nu era chiar așa de rău. Oamenii vorbesc — în meseria asta, oamenii vorbesc despre un înger care stă

aplecat peste umărul tău, în timp ce tu-ți faci treaba — înțelegi ? Dumnezeule mare, eu una am avut un regiment întreg de îngeri.

CARTEA A ŞASEA

18 MARTIE, DIMINEAŢA

Şi se ofili Garoafa Verde, aşa cum se sting focurile pădurii.

G.H.Chesterton

59

Patrick Burke clipea des în timp ce ieșea afară prin ușile de ceremonie, îndreptîndu-se spre mijlocul scării cu treptele sfărîmate și balustradele turtite, în lumina slabă a soarelui de iarnă.

Gheața formată în timpul nopții se prelingea de pe acoperișuri și din aleile laterale și se topea pe treptele Catedralei Sf. Patrick, scurgîndu-se în străzile pline cu gunoaie. Burke văzu pe ultima treaptă afișul scris de mînă, pe care fenienii îl prinseseră de portal : pe jumătate sfîșiat, cuvintele întinzîndu-se pe cartonul ud. Băltoaca formată de vopseaua verde, scursă din sticla aruncată, se prelingea pe granit și o dîră lungă de sînge, abia vizibilă, sîngele calului mort, ajungea pînă în Avenue. Dacă n-ai fi fost acolo, se gîndea Burke, n-ai fi știut ce însemnau toate astea.

Un vînt blînd dinspre sud scutură gheața din copacii desfrunziți care străjuiau Fifth Avenue și în depărtare se auziră bătînd clopotele. Ambulanțe, echipaje de poliție și limuzine împroșcau apa din băltoacele însorite iar pichete ale Poliției tactice și ale Gărzii Naționale mărșăluiau pe străzi, în timp ce polițiști călare, pe jumătate adormiți în șa, se deplasau aparent la întîmplare. Mulți polițiști, observă Burke, purtau panglici negre la mînă și numeroase steaguri se aflau în bernă, ca și cum toate acestea fuseseră gîndite din vreme, anticipate, prevăzute.

Burke auzi un zgomot pe terasa nordică și văzu procesiunea prelaților și a mirenilor înconjurînd zidurile catedralei, condusă de Cardinalul care purta un patrafir alb. Procesiunea ajunse în dreptul portalului principal și se opri cu fața spre acesta, în timp ce Cardinalul intona :

— Purifică-mă cu *isop,* Doamne, și eu voi fi curățat de păcate. Spală-mă și eu voi fi mai alb ca neaua.

Burke se opri cîțiva metri mai încolo, în timp ce congregația continua ritualul reconcilierii pentru biserica profanată, nepăsătoare la furnicarul din jur. Îl urmări pe Cardinalul care stropea zidurile cu apă sfințită, în rugăciunile celorlalți și se minuna cum putea fi îndeplinit atît de curînd un ritual atît de obscur și cu o precizie atît de romano-catolică. Dar își dădu seama că atît Cardinalul cît și ceilalți se gîndiseră cu siguranță toată noaptea la el, la fel cum mai marii orașului își repetaseră rolurile în minte în timpul acelor lungi, negre ore. El, Burke, nu-și lăsase o clipă gîndurile să treacă dincolo de 6 : 03 și acesta era unul din motivele pentru care n-ar putea niciînd ajunge primarul sau arhiepiscopul New York-ului.

Procesiunea trecu pe sub portal, în rînduri de doi cîte doi și intră în catedrală prin ușile de ceremonie, distruse. Burke își scoase vesta anti-glonț și o lăsă să-i cadă la picioare, după care se îndreptă încet spre colțul treptelor de lîngă Strada Cincizeci și se așeză jos, sub un petic de soare palid. Își petrecu brațele în jurul genunchilor și-și odihni capul pe aceștia, ațipind ușor.

Cardinalul se îndreptă spre sobor de preoți care alcătuiau personalul ecleziastic al catedralei. Un purtător de cruce înălță o cruce înaltă, aurită, deasupra mării de capete mișcătoare și începu litania sfinților, în timp ce șirul înainta, trecînd prin poarta gărduleștului băncii de comuniune.

Grupul se adună în mijlocul sanctuarului unde era așteptat de către Monseniorul Downes. Altarul era complet golit de obiecte de cult, în așteptarea terminării ritualului de purificare, iar fotografii poliției și personalul laboratorului medico-legal se grăbeau fiecare la treaba lui. Grupul deveni tăcut și oamenii începură să privească în jur, la altarul și sanctuarul împroșcate cu sînge. Și capetele începură atunci să se întoarcă spre catedrala devastată și cîțiva începură să plîngă fără să se ascundă.

Glasul Cardinalului întrerupse această manifestare a emoției :

— Vom avea timp destul pentru asta, mai tîrziu. Spuse apoi, uitîndu-se la doi dintre preoți : Duceți-vă în atriumurile laterale, unde au fost transportate victimile și ajutați-i pe capelanii poliției și ai armatei. Ocupați-vă de transportarea trupului părintelui Murphy în Cancelarie, mai adăugă el.

Cei doi preoți se îndepărtară. Cardinalul se uită la paracliseri și arătă spre sanctuar :

— Cum își termină poliția treaba aici, pregătiți sanctuarul pentru Liturghia care va fi slujită la încheierea purificării. Și lăsați garoafele unde sînt, mai adăugă el. Se întoarse spre Monseniorul Downes și i se adresă pentru prima oară : Vă mulțumesc pentru rugăciunile dumneavoastră și pentru eforturile pe care le-ați făcut, de-a lungul acestei grele încercări.

Monseniorul Downes își plecă capul și spuse încet :

— Eu... mi-au cerut să autorizez salvarea voastră... acest atac...

— Cunosc toate astea. Zîmbi. Nu o dată în timpul nopții i-am mulțumit lui Dumnezeu că nu am fost eu acela care să fi trebuit să aibă de-a face cu aceste... întrebări. Cardinalul se întoarse și rămase cu fața spre întinderea vastă a stranelor goale. Cînd Dumnezeu intervine, dușmanii Lui sînt împrăștiați și aceia care-L urăsc, dispar din fața Lui.

Căpitanul Bert Schroeder urca nesigur treptele Catedralei Sf. Patrick, cu un bandaj acoperindu-i falca stîngă, alb ca varul. Era escortat de un medic de poliție și de cîțiva ofițeri din Poliția Tactică.

Primarul Kline alerga spre Schroeder, cu mîna întinsă.

— Bert ! Aici ! Aduceți-l aici, oameni buni !

Cîțiva reporteri fuseseră lăsați să treacă dincoace de cordonul poliției și toți se îndreptau spre Schroeder. Camerele de luat vederi țăcăneau și microfoanele ziariștilor erau înghesuite în fața lui. Primarul Kline îi strînse

mîna lui Schroeder și-l îmbrățișă, profitînd de ocazie ca să-i spună, printre dinți :

— Zîmbește, fir-ar să fie, și arată și tu ca un erou !

Schroeder părea uluit și dezorientat. Privirea îi rătăci peste mulțimea din jurul lui, spre catedrală : se uită lung la aceasta, apoi se uită de jur-împrejur la lumea care discuta aprins și își dădu seama că i se luau interviuri.

— Căpitane, este adevărat că ați recomandat un asalt asupra catedralei ? întrebă un reporter.

Schroeder nu răspunse și Kline interveni :

— Da, o acțiune de salvare. Recomandarea a fost aprobată de un comitet de urgență alcătuit din mine, guvernator, Monseniorul Downes, inspectorul Langley de la Informații, și defunctul căpitan Bellini. Cei de la Informații ne-au furnizat date arătînd că teroriștii intenționau să masacreze ostaticii și apoi să distrugă catedrala. Mulți dintre teroriști erau instabili psihic, așa cum arată dosarele poliției. Se uită în jur, la fiecare reporter în parte.

— Nu am avut de ales.

Un alt reporter întrebă :

— Cine era, de fapt, maiorul Martin ? Cum a murit ?

Zîmbetul lui Kline dispăru.

— Se fac investigații.

Urmă un baraj de întrebări pe care Kline le ignoră. Își trecu brațul în jurul lui Schroeder și spuse :

— Căpitanul Schroeder a avut un rol vital în menținerea teroriștilor într-o stare de nepregătire psihologică, în timp ce căpitanul Bellini concepea acțiunea de salvare ajutat de Gordon Stillway, arhitectul Catedralei Sf. Patrick. Făcu un semn cu capul spre Stillway, care stătea singur, examinînd ușile principale și luîndu-și notițe, într-un carnețel.

Kline adăugă pe un ton mai sobru :

— Tragedia aceasta ar fi putut fi mult mai mare... Un *Te Deum* începu să răsune cu putere dinspre clopotniță și Kline arătă spre catedrală. Catedrala a rămas în picioare ! Cardinalul, Sir Harold Baxter și Maureen Malone sînt în viață. Pentru aceasta, trebuie să-i mulțumim lui Dumne-

zeu. Își lăsă capul în jos și după un interval de timp corespunzător, privi în sus și spuse cu autoritate : Această acțiune de salvare *va fi* comparată în mod favorabil cu operații umanitare similare, îndreptate împotriva teroriștilor din toată lumea.

Un reporter i se adresă direct lui Schroeder :

— Căpitane, ați constatat cumva că Flynn ăsta — ca și celălalt, Hickey — erau oameni cu care se negocia foarte greu ?

— Foarte greu... ? repetă Schroeder, ridicînd privirea.

Primarul Kline își trecu brațul pe după brațul lui Schroeder și-l scutură.

— Bert ?

Schroeder își aruncă privirea în jur.

— Ah... da, da, mi-am dat seama — nu, nu, nu... nu cu mult mai dificil decît... Scuzați-mă, nu mă simt bine... Îmi pare rău... mă scuzați. Se eliberă din strînsoarea primarului și o luă la fugă pe scări, evitînd reporterii. Oamenii de presă îl urmăriră plecînd, apoi se întoarseră spre Kline și începură să-i pună întrebări referitoare la marele număr de victime de ambele părți, dar Kline eludă aceste întrebări. Zîmbi însă și arătă peste capetele celor din jurul lui.

— Uitați-l pe guvernator, traversează strada. Făcu semn cu mîna. Domnule Guvernator Doyle ! Aici !

Dan Morgan stătea în picioare la fereastră cu ochii fixați pe ecranul televizorului care arăta treptele catedralei, cu mulțimea de reporteri, polițiști și oficialități ale orașului. Terri O'Neal ședea pe pat, complet îmbrăcată, cu picioarele ghemuite sub ea. Amîndoi erau tăcuți și nemișcați.

Camera de luat vederi se fixă asupra primarului Kline și a căpitanului Schroeder și un reporter vorbea din afara camerei, făcînd comentarii privind maxilarul pansat al lui Schroeder.

Într-un tîrziu, Morgan spuse :

— Se pare că n-a făcut ceea ce i s-a spus să facă.

— Bine, zise Terri O'Neal.

Morgan scoase un oftat adînc și se îndreptă spre marginea patului.

— Toți prietenii mei au murit și nu văd nimic bun în asta.

— O să mă omori... ? întrebă ea cu o voce răgușită, continuînd să se uite la televizor.

Morgan își scoase pistolul din centură.

— Nu. Ești liberă. Puse mîna pe umărul ei și îndreptă amortizorul spre mijlocul capului ei.

Ea își ascunse fața în mîini și începu să plîngă.

Dan Morgan apăsă pe trăgaci.

— Îți aduc haina...

Terri își ridică brusc capul din mîini și se întoarse. Constată că privea direct în țeava pistolului.

— Ah... Nu...

Mîna lui Morgan începu să tremure. Se uită la ea și privirile li se întîlniră. Vîrful amortizorului îi mătură obrazul iar el dădu pistolul de o parte și-l vîrî înapoi în centură.

— Au fost destule morți astăzi, spuse el. Se întoarse și ieși din dormitor. Terri O'Neal auzi ușa din față deschizîndu-se și apoi trîntindu-se la loc.

Găsi țigările lăsate de Morgan, își aprinse una și privi la televizor.

— Sărmanul papà.

Burke se întoarse nervos, trezit din scurtul său somn de zgomotul din jur și de durerea pulsantă din spinare. Se frecă la ochi și observă că ochiul rănit era din nou încețoșat și că fiecare centimetru din trupul lui părea la fel de încețoșat ; amorțit, își spuse el, era un cuvînt mai potrivit, amorțit, cu excepția părților dureroase. Mintea lui părea și ea amorțită *și* încețoșată, plutind în derivă, în lumina însorită care-l înconjura. Se ridică nesigur, privi deasupra treptelor întesate și clipi des. Bert Schroeder și Murray Kline erau maeștrii de ceremonie — și totul era, constată el, exact așa cum și-ar fi imaginat dacă și-ar fi permis să se gîndească la răsăritul soarelui. Schroeder înconjurat de presă, Schroeder arătînd foarte stăpîn pe

sine, jucîndu-se cu întrebările ca un profesionist — dar uitîndu-se mai bine, observă că Negociatorul pentru Ostatici nu se descurca prea bine. Îl văzu pe Schroeder eliberîndu-se brusc și croindu-și drum pe scări, prin grupurile de oameni, ca un jucător de baseball care pătrunde printr-o spărtură a liniei adverse și Burke strigă, pe cînd acesta trecea pe lîngă el :

— Schroeder !

Schroeder părea să nu-l fi auzit și își continuă drumul spre portalul în arcadă al atriumului sudic. Burke urcă în urma lui și-l apucă de mînă.

— Oprește-te !

Schroeder se uită la el, cu ochii dilatați. Burke îi spuse :

— Martin a murit și toți fenienii sînt morți, sau pe moarte. A trebuit să-i spun lui Bellini... dar și el e mort. Langley știe, dar Langley nu deconspiră secrete — te face doar să plătești pentru ele, într-o bună zi. În regulă ? Deci ține-ți gura închisă și stăpînește-te. Își luă mîna de pe brațul acestuia.

În ochii lui Schroeder apărură lacrimi.

— Burke... Dumnezeule Atotputernic... *înțelegi* ce-am făcut... ?

— Da... da, înțeleg și tare mi-ar plăcea să te știu la pîrnaie vreo douăzeci de ani, dar asta n-ar ajuta la nimic... N-ar ajuta departamentul și nu m-ar ajuta nici pe mine și nici pe Langley. Și mai mult ca sigur că nu le-ar ajuta cu nimic nici pe nevastă-ta și nici pe fiică-ta. Se apropie și mai mult de Schroeder. Și nici creierii să nu ți-i zbori, care cumva... E un păcat — știi asta ? Mai rămîi o vreme în slujba asta și se va găsi cineva să ți-i zboare în locul tău.

Schroeder își trase sufletul și spuse :

— Nu... O să mă retrag — o să demisionez — o să mărturisesc... voi face o declarație publică...

— O să-ți ții dracului gura ! Nimeni — nici eu, nici Kline sau Rourke sau cei de la DA, nimeni — nu are chef să-ți asculte nenorocita ta de declarație, Schroeder. Și așa ne-ai creat destule probleme — revino-ți !

Schroeder își lăsă capul în jos și încuviință.

— Burke... Pat... Mulțumesc...

— Du-te-n... Se uită la ușa din dreptul lui. Știi ce se află în atrium ?

Schroeder scutură din cap.

— Trupuri. Puzderie. O morgă de campanie. Te duci acolo și stai de vorbă cu toate trupurile alea — și-i spui ceva lui Bellini — și intri în catedrală și faci o confesiune, sau te rogi, sau faci orice este nevoie să faci, ca să te ajuți să depășești următoarele douăzeci și patru de ore. Burke se întinse și deschise ușa, îl apucă de braț pe Schroeder și îl împinse în atrium, apoi închise ușa la loc. Privi multă vreme în jos, la paviment, apoi se întoarse, auzindu-și numele și-l văzu pe Langley grăbindu-se în sus, pe scări, spre el.

Langley făcu gestul de a-i întinde mîna, apoi aruncă repede o privire în jur și și-o retrase. Spuse rece :

— Ai cam dat de necaz, locotenente.

Burke își aprinse o țigară.

— De ce ?

— *De ce ?* Coborî glasul și se plecă înainte. Ai îmbrîncit un reprezentant oficial al consulatului britanic — un *diplomat* — peste balconul corului Catedralei Sf. Patrick, provocîndu-i *moartea.* Iată *de ce.*

— A căzut.

— Bineînțeles că a căzut — doar l-ai împins tu. Ce altceva ar fi putut face, decît să cadă ? Nu putea *zbura.* Langley își trecu mîna peste gură și Burke se gîndi că acesta își ascundea un zîmbet. Langley își recăpătă stăpînirea de sine și spuse sarcastic : Asta a fost o mare prostie — nu ești de acord ?

Burke ridică din umeri.

Roberta Spiegel trecu neobservată prin mulțimea de pe trepte și veni sub portal, oprindu-se lîngă Langley. Se uită la cei doi bărbați, apoi îi spuse lui Burke :

— Isuse Cristoase, chiar în fața a nu mai puțin de patruzeci de polițiști și a Gărzii Naționale. Ești nebun ?

Langley zise :

— Eu tocmai l-am întrebat dacă nu e cumva prost, dar și asta e o întrebare bună. Se întoarse spre Burke. Hotărăște-te, ești prost sau nebun ?

Burke se așează jos, cu spatele lipit de peretele de piatră și urmări fumul care se înălța din țigară. Căscă de două ori.

Vocea lui Spiegel suna amenințător :

— Te vor aresta pentru *crimă*. Sînt surprinsă că nu te-au înșfăcat pînă acum.

Burke își ridică privirea spre Spiegel.

— Nu m-au înșfăcat pentru că le-ai spus tu să n-o facă. Pentru că vrei să vezi dacă Pat Burke se va retrage în liniște sau se va zbate și va urla.

Spiegel nu răspunse.

Burke se uită la ea, apoi la Langley.

— În regulă, ia să văd dacă știu cum se joacă jocul ăsta. Un dosar al lui Bartholomew Martin — corect ? Suferea de vertij și de teamă de înălțimi. Sau : douăzeci de martori polițiști semnează depoziții sub jurămînt, prin care afirmă că Martin a vrut să prindă o muscă și s-a prăbușit... Nu, nu, am găsit...

Spiegel îl întrerupse.

— Era un *funcționar oficial al Consulatului.*

— Rahat !

Spiegel scutură din cap.

— Nimeni n-o să poată aranja chestia asta, locotenente.

Burke se lăsă pe spate și căscă din nou.

— Tu ești Domnișoara-Aranjează-Tot, în orașul ăsta, doamnă, așa că aranjeaz-o. Și aranjează-mi și mie o recunoaștere oficială a meritelor și o soldă de căpitan, dacă tot te ocupi de chestia asta.

Spiegel se înroși la față.

— Nu cumva mă *amenințî ?* Privirile li se întîlniră, dar nici unul din ei nu și le retrase. Spiegel urmă. Și cine o să creadă versiunea *ta* despre tot ce s-a discutat în cursul acestei nopți ?

Burke aruncă mucul țigării.

— Schroeder, care este un erou, va confirma orice voi spune eu.

Spiegel rîse.

— E absurd.

Langley își drese glasul și-i spuse lui Spiegel :

— De fapt, e adevărat. E o poveste lungă... Eu cred că locotenentul Burke merită... în sfîrșit, orice spune el că merită.

Spiegel se uită atent la Langley, apoi se întoarse înapoi la Burke.

— Îl ai pe Schroeder cu ceva la mînă — da ? În regulă, nu trebuie să știu despre ce este vorba. N-am de gînd să te spînzur, Burke. O să fac tot ce pot...

Burke o întrerupse :

— Secția Falsuri de opere de artă. Ar fi într-adevăr o idee bună ca mîine pe vremea asta să mă aflu la Paris.

Spiegel rîse.

— Falsuri de opere de artă ? Cît naiba te pricepi tu la artă ?

— La ce îmi place, mă pricep.

— E adevărat, încuviință Langley. Se pricepe. Întinse mîna spre Burke. Ai făcut o treabă grozav de bună azi noapte, locotenente. Divizia este foarte mîndră de tine.

Burke îi luă mîna și se folosi de ea ca să se ridice.

— Mulțumesc, inspectore-șef. O să mă curăț de păcate. Spală-mă și voi fi mai alb ca neaua.

Langley spuse :

— Mă rog... noi o să-ți obținem o recunoaștere oficială a meritelor, sau ceva asemănător...

Spiegel își aprinse o țigară.

— Cum naiba reușesc să mă încurc cu polițai sau cu politicieni ? Doamne, mai bine m-aș plimba pe Times Square.

— Eu credeam că te-ai obișnuit cu alde noi, zise Burke.

Ea îl ignoră, uitîndu-se spre trepte și spre Avenue.

— Apropo, Schroeder unde este ? Văd o mulțime de camere de luat vederi, dar nici urmă de Bert zîmbind în

fața vreuneia dintre ele. Sau se și află în studiourile televiziunii ?

— Este în catedrală, se roagă, spuse Burke.

Spiegel păru surprinsă, apoi dădu din cap.

— Asta e o presă *a naibii* de bună. Da, da. Toată lumea e afară, zbătîndu-se să apară pe prima pagină, iar el e înăuntru, rugîndu-se. Ce-o să mai devoreze cu toții chestia asta. Ah... L-aș putea face consilier în Bensonhurts, pe nemernicul ăsta.

Purtătorii de tărgi începură să scoată trupurile afară din catedrală într-un lungă, tăcută procesiune, ieșind prin ușile atriumului sudic și coborînd scările. Tărgile pe care se aflau polițiști și soldați din Gardă erau trecute prin fața unei gărzi de onoare încropită în grabă ; tărgile cu fenieni erau transportate prin spatele acestei gărzi. Toată lumea aflată pe trepte deveni tăcută ; capelanii de armată și de poliție mergeau pe lîngă tărgi și un inspector de poliție stradală, cu galoane aurite, îndruma purtătorii de tărgi spre ambulanțele respective. Tărgile cu fenieni fură depuse pe aleea laterală.

Burke cutreieră printre tărgi și găsi eticheta pe care scria *Bellini.* Dădu învelitoarea la o parte și se uită la fața ștearsă de fardul măștii — o față foarte albă, cu un maxilar puternic și barbă țepoasă, neagră. Lăsă învelitoarea înapoi și se depărtă repede cîțiva pași, cu mîinile pe coapse, privind în jos, la picioarele lui.

Clopotele terminaseră *Te Deum*-ul și începură un cîntec funebru, lent. Guvernatorul Doyle se opri împreună cu alaiul său, cu pălăria în mînă. Maiorul Cole se așeză lîngă el, reținîndu-și un salut. Guvernatorul se aplecă spre Cole și-l întrebă înclinîndu-și capul cu respect :

— Cîți oameni a pierdut Regimentul Șaizeci și nouă, maior ?

Cole se uită la el cu colțul ochiului, convins că depistase o nuanță de speranță în glasul guvernatorului :

— Cinci morți, inclusiv colonelul Logan, desigur. Trei răniți.

— Din cîți ?

Cole coborî mîna ridicată spre a saluta și se uită la Guvernator.

— Dintr-un total de optsprezece oameni care au participat direct la atac...

— La acțiunea de *salvare*... da... Guvernatorul dădu din cap, gînditor. Groaznic. Cincizeci la sută pierderi.

— Ei, nu chiar cinci...

— Dar ați salvat doi ostatici.

— De fapt, s-au salvat singuri...

— Regimentul Șaizeci și nouă va avea nevoie de un nou comandant, Cole.

— Da... așa e.

Ultimii polițiști și soldați din Gardă erau introduși în ambulanțe și coloana de vehicule începea să se miște, escortată de poliția pe motociclete. O dubă neagră de poliție se opri la bordură și un grup de purtători de tărgi de pe alee luă de jos tărgile pe care se aflau fenienii morți și se îndreptă spre dubă.

Un ofițer de la Informații, care se afla lîngă dubă, îl salută pe Langley care se apropia de dubă și-i înmînă un mic pachet cu hîrtii împăturite. Omul spuse :

— Aproape fiecare dintre ei are asupra lui un act de identificare, inspectore. Aici aveți un raport preliminar asupra fiecăruia dintre ei. Am mai găsit, adăugă el, și pagini din planul de atac al ESD. Cum dracu'... ?

Langley luă paginile disparate și le vîrî în buzunar.

— Astea nu vor fi incluse în raportul dumitale.

— Da, domnule.

Langley reveni alături de Burke care se așezase din nou jos, sub portal, cu Spiegel în fața lui.

— Unde sînt Malone și Baxter ? întrebă Burke.

Spiegel răspunse :

— Malone și Baxter se mai află în catedrală, pentru propria lor protecție — ar mai putea încă exista trăgători, afară. Pînă îl încredințăm oamenilor săi, Baxter se află în sacristia Arhiepiscopului. Malone e în Camera Miresei. Se va ocupa de ea FBI-ul.

— Unde e trupul lui Flynn ? întrebă Burke.

Nimeni nu-i răspunse, apoi Spiegel îngenunche pe treaptă, lîngă Burke.

— Încă n-a murit. E în librărie.

— E cumva librăria asta o anexă a spitalului de urgență ?

Spiegel șovăi, apoi îi spuse :

— Doctorul zicea că îl mai despart doar cîteva minute de moarte... de aceea nu... nu l-am mișcat de aici.

Burke zise :

— Îl asasinați — și nu-mi vindeți mie rahatul ăsta cu mișcatul lui din loc.

Spiegel îl privi în ochi.

— Toată lumea, de ambele părți ale Atlanticului, îl dorește mort, Burke. Așa cum toată lumea îl dorea mort pe Martin. Nu începe acum să-mi ții predici...

— Duceți-l la spital.

Langley se uită tăios la el.

— Știi bine că nu putem face asta acum... iar el știe prea multe, Pat... Schroeder... și altele... Și este periculos. Haide să ne facem și noi o dată viața mai ușoară. În regulă ?

Burke spuse :

— Hai să vedem.

Intrară în catedrală și traversară atriumul sudic, plin de ce lăsase în urmă morga de campanie și care răspîndea un miros vag, dezagreabil — un amestec de mirosuri care toate se identificau, în final, cu moartea.

Începuse Liturghia și orga de deasupra lor cînta o melodie introductivă. Burke se uită la razele de soare care pătrundeau prin ferestrele sparte. Își imaginase că lumina ar putea reduce într-un fel din mister, dar nu făcuse asta și în realitate efectul era mult mai obsedant decît cel al luminii date de lumînări. O luară la dreapta, spre librărie. Doi ESD-iști blocau intrarea dar se dădură repede de o parte. Spiegel intră în micuța prăvălie, urmată de Burke și de Langley. Se aplecă peste tejghea și se uită în jos, spre dușumea.

Brian Flynn zăcea în spațiul strîmt, cu ochii închiși ; pieptul i se ridica și-i cobora abia perceptibil. Spiegel spuse :

— Nu se desparte de viață cu una, cu două. Se uită la el vreme de cîteva secunde, apoi urmă : E un bărbat frumos... cred că a avut și o extraordinară forță de atracție. Puțini oameni se nasc așa, în această lume jalnică... Într-un alt timp și spațiu ar fi fost poate... altceva... Ce pierdere de necrezut...

Burke ocoli tejgheaua și îngenunche lîngă Flynn. Îi ridică pleoapele, apoi îi ascultă inima și-i pipăi pulsul. Burke își ridică privirea :

— Lichid în piept... inima îl lasă... dar asta mai poate dura ceva.

Nimeni nu-i răspunse. Apoi Spiegel zise :

— Nu pot face asta... Mă duc să chem purtătorii de tărgi...

Buzele lui Flynn începură să se miște și Burke își apropie urechea de fața acestuia. Spuse :

— Da, am înțeles. Se întoarse spre Spiegel. Renunță la targă... Vrea să vorbească cu ea.

Maureen Malone stătea tăcută în Camera Miresei, în timp ce patru polițiste încercau să converseze cu ea.

Roberta Spiegel deschise ușa și se uită la ea o clipă, apoi spuse brusc :

— Vino cu mine !

Maureen părea că nu auzise, continuînd să stea nemișcată.

— Vrea să vorbească cu tine, zise Spiegel.

Maureen își ridică ochii și întîlni privirea celeilalte femei. Se ridică și o urmă pe Spiegel. O luară repede prin culoarul lateral și trecură prin fața atriumurilor. Cînd intrară în librărie, Langley se uită apreciativ la Maureen iar Burke îi făcu semn cu capul. Cei doi bărbați părăsiră încăperea. Spiegel spuse :

— E acolo. Și îi arătă unde. Poți să stai cît vrei. Se întoarse și plecă.

Maureen ocoli tejgheaua și îngenunche alături de Brian Flynn. Îi luă mîinile într-ale sale fără să spună nimic. Se uită prin tejgheaua de sticlă și constată că nu

mai era nimeni acolo și înțelese. Îi strînse mîinile lui Flynn, cuprinsă de un copleșitor sentiment de milă și părere de rău, cum nu mai simțise niciodată înainte, pentru el.

— Ah, Brian... atît de singur... întotdeauna singur...

Flynn deschise ochii.

Ea se plecă înainte, astfel încît fețele lor se apropiară, și spuse :

— Sînt aici.

În ochii lui se vedea că o recunoscuse.

— Vrei un preot ?

El scutură din cap.

Maureen simți o apăsare ușoară pe mîini și răspunse la fel :

— Mori, Brian. Știi asta, nu ? Și te-au lăsat să mori aici. De ce nu vrei un preot ?

Încercă să vorbească dar nu se auzi nici un sunet. Cu toate acestea, ea crezu că știe ce vroia el să spună și s-o întrebe. Îi vorbi despre moartea fenienilor, inclusiv a lui Hickey și a lui Megan, și, fără nici o șovăire, îi vorbi despre moartea părintelui Murphy, despre supraviețuirea Cardinalului, a lui Harold Baxter, a lui Rory Devane și a catedralei în sine și despre bomba care nu explodase. În timp ce vorbea, pe chipul lui se citea emoția. Adăugă : A murit și Martin. Se spune că locotenentul Burke l-a împins peste balconul corului și se mai spune că Leary era omul lui Martin... Mă auzi ?

Flynn încuviință din cap.

Ea continuă :

— Știu că nu-ți pasă că mori... dar mie îmi pasă... îmi pasă groaznic de mult... Încă te mai iubesc... n-ai vrea, de dragul meu, să accepți un preot ? Brian ?

El deschise gura și ea se apropie și mai mult. Brian spuse :

— ... preotul...

— Da... O să chem unul...

El scutură din cap și se agață de mîinile ei. Ea se aplecă din nou. Vocea lui Flynn era aproape imperceptibilă :

— Preotul... Părintele Donelly... aici...

— Ce... ?

— A fost aici. ... Brian ridică mîna dreaptă. Și-a luat înapoi inelul...

Maureen se uită la mîna lui și văzu că inelul dispăruse. Se uită la fața lui și pentru prima oară observă că se putea citi pe ea o anumită stare de pace și că nu mai rămăsese nici o urmă din tot ceea ce-l marcase atît de mult de-a lungul anilor.

El deschise larg ochii și o privi cu intensitate.

— Înțelegi... ? Se întinse din nou spre mîinile ei și i le strînse cu putere.

Ea încuviință din cap.

— Da... nu... nu, nu înțeleg, dar niciodată n-am înțeles, pe cînd tu ai părut întotdeauna atît de sigur, Brian. Simți slăbind presiunea asupra mîinii ei, se uită la el și văzu că murise. Îi închise ochii și-l sărută, trase apoi aer în piept și se ridică în picioare.

Burke, Langley și Spiegel stăteau pe bordură, la colțul Străzii Cincizeci cu Fifth Avenue. Salubritatea mobilizase uriașele ei escadroane și oameni în cenușiu se amestecau cu cei în albastru. Mormane uriașe de gunoi în care domina verdele de Kelly fuseseră înălțate la rigolă. Cordonul de poliție care încercuise o suprafață de două duzini de cvartaluri se restrîngea tot mai mult și aglomerația primelor ore ale dimineții începea să pună stăpînire pe străzile din jur.

Multă vreme nici unul din ei nu scoase un cuvînt. Spiegel se întoarse cu fața spre soarele care se ridica deasupra clădirilor înalte, din partea de răsărit. Studie fațada catedralei și spuse :

— Pe vremea cînd predam, obișnuiam să spun că fiecare sărbătoare are două conotații. Mă gîndesc la *Yom*

Kippur,[1], la *Tet*[2]. Și după răscoala din 1916, din a doua zi de Paște, ziua aceasta nu a mai fost niciodată la fel, în Irlanda. A devenit un alt fel de sărbătoare, cu alte conotații — cu alte asocieri — ca Ziua Sfîntului Valentin, la Chicago. Am sentimentul că Ziua Sfîntului Patrick nu va mai fi niciodată ce a fost pînă acum, la New York.

Burke se uită la Langley :

— De fapt, mie nici măcar *nu-mi place* arta — ce dracu' să-mi pese mie dacă este falsificată sau nu ?

Langley zîmbi, apoi spuse :

— Nu m-ai întrebat niciodată nimic despre biletul din coșciugul lui Hickey. Îi întinse biletul și Burke citi : *Dacă vei citi acest bilet, înseamnă că m-ai găsit. Mi-am dorit să-mi trăiesc singur și în pace ultimele zile, să las sabia jos și să renunț la luptă. Și totuși, dacă apare ceva bun la orizont... Oricum, nu mă vîrîți aici. Înmormîntați-mă în pămîntul din Clonakily, alături de mama și de tatăl meu.*

Urmă o tăcere și toți priviră în jurul lor, căutînd ceva care să le atragă atenția. Langley văzu un camion-cantină PBA, care parcase lîngă cartierul general mobil, distrus. Își drese glasu și o întrebă pe Roberta Spiegel :

— Pot să-ți ofer o ceașcă de cafea ?

— Cum să nu. Zîmbi și-și trecu brațul pe sub brațul lui. Dă-mi o țigară.

Burke îi urmări îndepărtîndu-se și rămase acolo, singur. Se gîndi că ar putea aștepta sfîrșitul Liturghiei, dar se hotărî să se prezinte la noul cartier general mobil, pe partea cealaltă a străzii. Începu să se îndrepte într-acolo, dar se întoarse la auzul unui zgomot ciudat, în spatele lui.

Un cal sforăia, scoțînd aburi groși pe nări. Betty Foster îi spuse :

— Bună ! M-am gîndit eu că ai scăpat cu bine.

---

1 Sărbătoare evreiască celebrată prin penitență, timp de zece zile după anul nou, numită și Ziua Ispășirii. (N.tr.).

2 Prima zi a anului, în calendarul lunar vietnamez, prilej de festivități (între 20.01 — 19.02). (N.tr.).

Burke se îndepărtă de calul nărăvaș.

— Adevărat ?

— Desigur. Ea struni calul, aproape de el. Te enervează cumva Primarul ?

— Idiotul ăla... spuse Burke. Ah, calul. Unde *găsești* tu toate numele astea ?

— Vrei să te duc undeva ? spuse ea, rîzînd.

— Nu... Trebuie să mai rămîn prin zonă...

Betty Foster se aplecă în șa.

— De ce ? S-a terminat. *Terminat,* locotenente. *Nu trebuie* să mai rămîi prin zonă.

Se uită la ea. Avea ochii injectați și cu pungi, dar citea în ei un fel de îndrăzneală de neclintit, rezultatul, probabil, al nebuniei acestei lungi nopți și văzu că ea nu avea de gînd să se lase refuzată prea ușor.

— Da, du-mă undeva.

Își scoase piciorul din scară, se întinse și-l ajută să se urce în spatele ei.

— Încotro ?

Își trecu brațele în jurul taliei ei.

— Tu unde te duci de obicei ?

Ea rîse din nou și struni calul în cerc.

— Haide, locotenente, dă-mi un ordin.

— Paris, spuse Burke. Să mergem la Paris !

— S-a făcut ! Dădu pinteni calului. Dii, Primarule !

Maureen Malone se frecă la ochi ieșind în lumina soarelui prin porțile atriumului nordic, flancată de tipi de la FBI, printre care și Douglas Hogan. Hogan făcu semn spre un Cadillac care aștepta la colț.

Harold Baxter ieșea afară prin atriumul sudic, înconjurat de oamenii de securitate ai Consulatului. Un Bentley gri-argintiu opri în curbă.

Coborînd scările spre Cadillac, Maureen îl zări în mulțime pe Baxter. Reporterii începuseră să-l asalteze mai întîi pe Baxter, apoi o înconjurară pe ea, încît escorta trebui să-și facă loc prin mulțime, cu coatele. Maureen se smulse de lîngă Hogan și se ridică în vîrful picioarelor,

privind după Baxter, dar Bentley-ul plecase, escortat de motociclete.

Maureen se strecură pe bancheta din spate a limuzinei și rămase tăcută, pe cînd ceilalți se înghesuiau lîngă ea și portierele erau închise cu zgomot. Hogan spuse :

— Vă conducem la un spital particular.

Ea nu răspunse și mașina părăsi curba. Privi în jos la mîinile ei, acoperite încă de sîngele lui Flynn, acolo unde le ținuse el.

Limuzina se înscria pe partea centrală a aglomeratului Fifth Avenue și Maureen se uită afară, la catedrală, sigură că nu o va mai vedea niciodată.

Brusc, în dreptul mașinii care înainta încet apăru în goană un bărbat care-și arătă legitimația prin fereastră și Hogan coborî geamul, cîțiva centimetri. Omul vorbea cu un accent britanic.

— Domnișoară Malone... Îi întinse prin fereastră o singură garoafă verde. Sir Harold vă transmite omagiile sale, domnișoară. Maureen luă garoafa și omul o salută, în timp ce mașina se îndepărtă de el.

Limuzina o luă spre est, pe Strada Cincizeci și trecu pe lîngă catedrală, se îndreptă apoi spre nord, pe Madison Avenue și trecu pe lîngă reședința Cardinalului, Capela Sfintei Fecioare și Cancelarie, luînd viteză în timp ce înainta pe pavajul ud. Văzu în fața ei Bentley-ul cenușiu, apoi îl pierdu în traficul aglomerat. Spuse :

— Coborîți fereastra.

Cineva cobori feresatra cea mai apropiată de ea și auzi în depărtare clopotele unor biserici și Maureen recunoscu sunetul distinct al clopotelor Catedralei Sfîntul Patrick cîntînd *Danny Boy* și se lăsă pe spate, ascultîndu-le. Se gîndi o clipă la călătoria spre casă, la Sheila și la Brian, și își aminti acele vremuri din existența ei, nu prea îndepărtate, cînd toți cei pe care-i cunoștea mai erau încă în viață — părinții, prietenele și prietenii, rudele și vecinii — acum însă, viața ei era plină de morți, de dispăruți și de răniți și se gîndi că în curînd va trece și ea, mai mult ca sigur, de această parte. Încercă să-și imagineze un viitor

pentru ea și pentru țara ei, dar nu reuși. Cu toate acestea nu-i era teamă și abia aștepta să muncească, în felul ei, pentru a realiza idealul fenienilor, acela de a goli închisorile din Ulster.

Clopotele se stinseră în depărtare și Maureen se uită în jos, la garoafa din poală. O luă, îi rupse codița răsucind-o între degete și o prinse la reverul jachetei ei de *tweed*.

NELSON DeMILLE

în Editura RAO

COASTA DE AUR

Oare toate cîte se spun despre Mafie sînt adevărate ? se întreabă avocatul John Sutter, antrenat, printr-un capriciu al sorţii, în relaţii foarte strînse cu şeful mafiot Frank Bellarosa.

ODISEEA LUI TALBOT

O poveste captivantă, în care ceea ce, la început, pare a fi o simplă vînătoare de spioni se transformă într-o bătălie disperată pentru salvarea Occidentului.

FABRICA DE SPIONI

Războiul Rece aparţine de-acum istoriei, spunem noi, însă misterul ce planează încă asupra "fabricilor de spioni" continuă să incite spiritele.

FIICA GENERALULUI

La optsprezece ani, cadetul Ann Campbell era o tînără plină de viaţă, frumoasă şi inteligentă. La douăzeci, ofiţerul Ann Campbell era o femeie tulburată şi deprimată. Ce-a putut interveni în viaţa ei, ca s-o transforme într-atîta?

Urmează să apară:

LA APELE BABILONULUI

SPENCERVILLE